Giới thiệu Tiêu Nhiên Mộng

Truyện Tiêu Nhiên Mộng của tác giả Tiêu Dật là một câu chuyện tình yêu nhẹ nhàng, lãng mạn. Bạn sẽ được sống với không gian đầy ắp tình yêu tươi trẻ.

Tình yêu là chút hương vị của cuộc sống lại đưa người ta đến chút vui, chút buồn, chút thấm đượm của tình yêu. Tình yêu có vị gì nhỉ ?

Tình yêu có vị ngọt, vị đắng, vị hạnh phúc, là vị trộn lẫn đưa người ta thăng hoa nhưng cũng để lại chút thương tổn. Mời các bạn đón xem câu chuyện sẽ diễn biến thế nào nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Edit: Imadoki

Mở Đầu

Mưa bụi bay, gió khẽ lay, tựa như mối tình si không dứt

Tuyết trắng rơi, hoàng hà đục, mặc cho người chịu nỗi đau tuyệt tình.

Bỏ xuống đi, kiếm trong tay, ta tình nguyện

Gọi trở lại mối tình trong tim, số mệnh đã dứt.

Tại sao phải để cô độc vây quanh, người ở bên kia thế giới

Tình yêu sâu đậm dành cho ta, làm sao có thể chỉ dùng từ ngữ để viết ra được, viết cho hết.

Không tham gì, chỉ cần một mong ước.

Lại nhớ đến khuôn mặt người, ngày ngày tháng tháng trên con đường đời dài đằng đẵng.

Từng giờ từng khắc, đều thấy được ánh mắt người như dòng nước chảy dịu êm.

Mối duyên kiếp này xin hẹn lại kiếp sau, tình là gì mà phải sống chết có nhau

Nếu có người bên cạnh, ta không cần phải ngưỡng mộ uyên ương thần tiên.

Gió rít gào bên tai tôi, tóc xanh tung bay, tay áo tung bay.

--

Không biết có phải là ảo giác, giữa vực sâu không đáy này, lòng tôi vô cùng tĩnh lặng, lại thấy vang vọng bên tai một tiếng nhạc du dương mà bi thương như có như không.

Lời ca kia là gì, tôi rất muốn nghe cho rõ, lại chống cự không nổi dần dần mất đi ý thức. Cuối cùng, tất cả trên thế gian này, với tôi, đều mơ màng rời xa.

Giữa không trung, một vầng sáng rực rỡ phát ra từ ngực tôi, lan tỏa, trong nháy mắt bao phủ cả sơn cốc.

Từ rất xa dường như tiếng ca bi thương lại vang lên, rung động lòng người, quẩn quanh muốn bước vào thế gian này, vang vọng thật lâu, thật lâu…

--

Chân tình động, khắp núi non, cơn gió nhẹ đưa mây bay vạn dặm

Tìm giai nhân, tình khó gặp, ngự kiếm lướt qua khắp hồng trần.

Lượn đôi cánh, giữa trời cao, tâm bất tận

Tung hoành trong hàng ngàn năm, vòng luân hồi xoay.

Sao lại để cô đơn mãi, ta ở bên này thế giới

Nỗi nhớ tương tư dành cho người, sao có thể dùng thiên ngôn vạn ngữ nói cho rõ, nói cho hết.

Chỉ mong được, một lần say,

Lại nhớ đến khuôn mặt người, vẫn mãi tìm kiếm để rồi tương phùng trong giấc mộng,

Từng giờ từng khắc, đều thấy ánh mắt người quyến luyến đến hàng vạn năm.

Mối duyên kiếp này xin hẹn lại kiếp sau, tình là gì mà phải sống chết có nhau

Nếu có người bên cạnh, ta không cần phải ngưỡng mộ uyên ương thần tiên…

Chương 1: Xuyên qua

"Ôi….!" Ý thức từ từ khôi phục, tôi lập tức cảm thấy toàn thân đau đớn như thiêu như đốt, đành miễn cưỡng mở mắt nhìn xung quanh. Đập vào mắt chính là một xà nhà gỗ cũ kĩ, chỗ nào cũng giăng đầy mạng nhện xám cùng nước mưa không ngừng chảy xuống ở ba góc nhà hình tam giác.

Đây…Đây là nơi quỷ quái nào thế này? Tôi nhớ rõ là mình đã theo xe rơi xuống một vách núi đen, nhưng làm sao…hiện giờ lại ở trong một căn miếu đổ nát như thế này.

Cơn đau từ từ qua đi, tôi cuối cùng cũng thích ứng được với đau đớn trên cơ thể. Xem ra, những chuyện ngày xưa phải trải qua cũng không phải hoàn toàn vô dụng. Tôi hơi nhếch miệng cười khổ.

Con ngươi khẽ đảo một vòng, thoáng nhìn thấy phía trước có bóng người, hình như là đang ngồi trước đống lửa. Trong lòng hiểu ra một chút, hẳn là khi tôi rơi xuống vách núi, người này đã có lòng tốt cứu mình. Phía ngoài, trời bắt đầu đổ mưa to, người này không có chỗ nào khác, đành đem tôi đến đây.

Tôi bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, kinh hãi, mặc kệ thân thể từ đầu đến chân đều đau đớn, lớn giọng hỏi:" Tiểu Vũ đâu? Không… Anh có nhìn thấy một cô bé ở cùng tôi không, anh…"

Loáng một cái… Tôi cuối cùng cũng nhìn thấy rõ, đó là một nam tử. Hắn đứng dậy, dùng ánh mắt lạnh như băng, không có chút độ ấm nào đảo qua chỗ tôi, rồi xoay người đi ra ngoài.

Tôi như bị sét đánh! Không phải vì ánh mắt của hắn, đừng nói là ánh mắt, ngay cả diện mạo của hắn tôi cũng chưa thấy rõ, mà là trang phục cổ đại trên người hắn… Tôi đi nhầm vào trường quay của bộ phim nào ư?

Tôi an ủi chính mình, nhất định là vậy rồi. Cũng khó trách, tôi nằm trên một chiếc giường đá trong căn miếu đổ nát – những thứ chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết võ hiệp. Nhưng chỉ là trong lòng cảm thấy có gì không đúng lắm.

Không biết từ khi nào xuất hiện một bóng người cao gầy ở cửa.

Tôi ngẩn đầu nhìn hắn, ngơ ngẩn nhìn mái tóc ướt của hắn bay bay trong gió, đôi môi mỏng khẽ nâng lên, cùng với lúm đồng tiền hai bên tạo nên một nụ cười xinh đẹp. Trên mặt hắn, từ trán đến chóp mũi đều được một chiếc mặt nạ hình trăng khuyết che khuất. Tôi chỉ có thể nhìn thấy hàng mi dài che phủ đôi mắt màu xanh lam kia, mang theo ý cười đến gần mình.

Tôi chưa từng nghĩ ở Trung Quốc lại có người sở hữu được màu mắt này, hệt như có thể hút lấy hồn phách người khác. Là con lai sao?

"Cô không sao chứ?" Giọng nói nhẹ nhàng, trong trẻo như thủy tinh vang lên. Đây là giọng nói của thiên tiên ư?

Tôi khó khăn nuốt nước miếng xuống, vô thức gật đầu.

Hắn mỉm cười sờ sờ trán tôi, một cảm giác mát lạnh, dễ chịu lan tràn. Tôi như muốn ngây ngất trong cảm giác đó. Đây nhất định là ngôi sao nào đó được mời đến đóng phim rồi. Hơn nữa là một ngôi sao lớn, cảm giác còn tài năng hơn những người mà bản thân từng gặp qua trước đây.

Chao ôi, từ khi nào mà ông trời lại chiếu cố tôi thế này, rơi xuống vách núi còn được an bài một cuộc hội ngộ tốt đẹp như vậy.

Khoan đã, vách núi đen! Tôi hung hăng nguyền rủa mình một trận, nắm lấy tay hắn, có lẽ bởi vì tay tôi quá nóng, hắn khẽ run lên. Nhưng tôi vẫn chưa phát hiện, vẻ mặt lo lắng hỏi: "Tiểu Vũ đâu? Những người khác trên xe đâu?"

Hắn vừa ngờ vực, vừa khó hiểu nhìn tôi, trong đôi mắt tràn đầy lo lắng.

Lòng bắt đầu trầm xuống, hít một hơi thật sâu, tôi tự nhủ bản thân cố lên, ngẩn đầu hỏi:" Là anh đã cứu tôi sao?"

Hắn gật gật đầu, lại lắc lắc đầu, giọng nói mềm nhẹ như tiếng suối chảy vang lên:" Là Bộ Sát phát hiện cô nương trong khe núi, khi đó cô nương bị thương rất nặng, sốt cao sắp chết, là ta cứu sống cô."

Bộ Sát? Tên gì mà quái gở thế, chắc là người vừa mới ngồi cạnh anh ta bên đống lửa. Tôi cảm kích nhìn hắn cười cười, không nghĩ đến điều này lại động đến vết thương trên mặt, đau đến mức muốn nhe răng trợn mắt. Dẫu vậy, vẫn không quên mà tiếp tục hỏi:" Vậy hai người các anh có hay không nhìn thấy những người khác bên cạnh tôi, hay là thấy mấy cái xe linh tinh…"

Hắn vẫn nhẹ nhàng lắc lắc đầu, cúi xuống nhẹ nhàng giúp tôi đứng lên, nói:" Cô nương, cơn sốt của cô vừa mới dịu xuống một chút, vết thương vẫn chưa khỏi hẳn. Vẫn là nên uống thuốc rồi nghỉ ngơi sớm một chút?". Tôi lúc này mới chú ý đến bàn tay kia đang cầm một chén thuốc, ngón tay thon dài đặt trên miệng chén sứ thô, màu đen của nước thuốc lại càng tôn lên làn da trắng nõn đến kì lạ.

Nhưng tôi lúc này làm gì có tâm tình mà chiêm ngưỡng đôi tay đẹp đẽ đó hay cảm kích sự quan tâm của anh ta. Nhìn chằm chằm vào chén thuốc đen như mực, sức lực toàn thân tôi lập tức như bị rút hết, cuối cùng cũng không chống đỡ được cơ thể, vô lực ngã xuống tay hắn.

Tôi hiện giờ gần như có thể khẳng định, tình huống thối nát nhất đã xảy ra trên người mình - xuyên không rồi.

Nhưng trong cái rủi có cái may, tôi nhìn xuống quần áo trên người mình, tuy rằng đã toàn là bùn đất, nhưng vẫn đúng là bộ đồ lúc trước, chiếc ba lô trên lưng vẫn yên ổn nằm trong tay. Haizzz! Ít nhất thì cũng không nhập vào thân xác người khác!

Đến lúc này tôi mới nhận ra tay phải mình vẫn nắm một thứ đồ gì đó, tôi vừa cầm lên nhìn, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch.

Những chuyện xảy ra trước khi rơi xuống vách núi dần dần hiện ra rõ ràng trong đầu, những kí ức này tôi hy vọng vĩnh viễn không cần phải nhớ lại.

Ngắm nghía thứ làm bằng kim loại nhỏ trong tay mình, ở hiện đại, nếu không phải thuộc về cảnh sát, tuyệt đối chính là hàng buôn lậu trái pháp luật - súng lục!

Đó là Trước khi rơi xuống vách núi, tôi đoạt được nó khi đánh tên bắt cóc…

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Hủy dung

Edit: Imadoki

Tôi đem cây súng giấu xuống dưới người một cách kín đáo, thật ra tôi cũng không có lòng tốt gì, mà là xã hội này cũng sẽ chẳng có người nào nhận ra nó.

Hắn ta cũng làm như không thấy, đưa thuốc đến bên miệng tôi. Vừa ngửi thấy mùi, tôi biết ngay là rất đắng. Nhưng nhìn thấy ánh mắt đầy chân thành của đối phương, tôi lại không có cách nào khác, đành phải ngoan ngoãn nuốt xuống từng ngụm một.

Giờ phút này, tôi có thể nói là nằm trọn trong lòng hắn, một tay hắn vòng qua cổ đỡ lấy cơ thể không chút sức lực của tôi, tay kia nhẹ nhàng cầm lấy chén thuốc giúp tôi uống. Ngửi thấy được một mùi hương nam tính nhàn nhạt hòa quyện với không khí xung quanh, tôi lại có chút say mê. Trong lòng dường như có một dòng nước ấm áp dâng lên, khuôn mặt trong nháy mắt nóng bừng.

Tôi có chút xấu hổ, tốc độ uống thuốc vô thức chậm lại, hầu như đã quên mất rằng thuốc đắng thế nào. Nhưng hắn cũng không hối thúc, lại dịu dàng mỉm cười nhìn tôi, đôi mắt màu xanh lam phảng phất chút lo lắng nói:" Không cần phải vội, cứ uống từ từ."

Tôi giật mình, vội cầm lấy chén thuốc uống một hơi hết sạch, vị đắng lúc này mới bắt đầu lan ra.

Hắn thấy tôi nhíu mày động đến miệng vết thương, liền mấp máy môi mỏng , có vẻ như muốn xin lỗi.

Nghĩ đến việc hắn tìm được thảo dược ở nơi hoang vu này đã là giỏi rồi, đào đâu ra đồ ngọt cho mình chứ!

Tôi thò một tay lấy từ trong ba lô ra hai thỏi sô-cô-la hiệu "Đức Phù" (Dove), đây là do Tiểu Vũ mỗi ngày đều dúi cho tôi, bởi vì tôi lúc nào cũng không nhớ đến việc ăn sáng, con bé nói bổ sung thể lực bằng thứ này là tốt nhất.

Nghĩ đến Tiểu Vũ, tôi chợt thấy buồn bã. Ở hiện đại dù ngoài mặt thì có vẻ là ai cũng tốt với tôi nhưng trên thực tế thì chẳng có ai gần gũi cả. Tiểu Vũ có thể nói là người duy nhất tôi thừa nhận là bạn bè. Đều là do tôi làm liên lụy đến con bé, không biết con bé có chuyện gì không nữa.

Hít sâu một hơi, sô-cô-la tuy rằng có hơi ít để ăn, nhưng tốt xấu gì thì cũng là đồ ngọt.Vì vậy, tôi nhanh chóng bóc vỏ rồi bỏ tọt vào miệng, mãi đến khi ăn hết mới nhẹ nhàng thở ra. Đây là thứ thuốc gì không biết! Sao lại có thể đắng đến mức này.

Vừa ngẩng đầu, tôi hơi giật mình thấy nam tử kia đang nhìn mình chằm chằm - đúng hơn là nhìn thỏi sô-cô-la trong tay tôi. Tôi xấu hổ cười cười, lúc đầu định nhét luôn thỏi này vào miệng, mà thôi quên đi, dù gì người ta cũng là ân nhân cứu mạng mình mà!

Tôi bóc ra một nửa thỏi còn nguyên giấy gói đưa lên miệng hắn, mỉm cười nói:" Nếm chút thử xem, là đặc sản của quê hương tôi đó!"

Hắn hơi cúi đầu nhìn tôi vẫn còn nửa nằm nửa ngồi trong lòng hắn, ánh mắt chăm chú, giữa con ngươi màu lam ánh lên hình bóng tôi.

Tôi có hơi xấu hổ, đành phải nghiêng mặt sang một bên, tay vẫn giơ cao như cũ.

Hắn cắn một miếng sô-cô-la rồi mới dìu tôi lên giường đá.

Tôi trêu hắn một câu:" Mùi vị không tệ đúng không? Giữa vị đắng là vị ngọt, thật rất giống với hương vị cuộc sống."

Nói xong, tôi thấy trong lòng có chút bùi ngùi, lại hơi mất mát. Nhất định phải nghĩ cách trở về hiện đại, tôi thầm thề, vì hai người kia sẽ ngày đêm tìm tôi, chờ đợi tôi.

"Hương vị lúc còn sống...Ta lâu rồi mới thử qua. Đa tạ!"

Khi nói câu này, hắn không nhìn tôi mà cười, dường như không để tâm đến bất kì thứ gì, chỉ là đôi mắt vẫn tỏa sáng rực rỡ như ánh mặt trời, làm cho tôi cảm thấy ấm áp lên, phảng phất cảm giác giống cha và anh trai mình vậy.

"Cô nương tên gì?" Hắn hỏi.

" Thủy Băng Y" Tôi tiện thể thêm vào một nét.

" Cô sao lại hôn mê ở khe núi thế này? Phải biết rằng có rất ít ai đến nơi này, người bình thường không bao giờ dám đến đây một mình. Với lại, bộ quần áo trên người cô, thật sự là có chút kì lạ..."

Nói như vậy thì hắn với tên Bộ Sát kia đâu phải người bình thường. Tôi thầm cân nhắc xem nên bịa chuyện như thế nào cho hoàn hảo.

"Nếu Thủy Băng cô nương không muốn nói, ta cũng không ép."

"Cứ gọi tôi là Băng Y." Tôi vẫn thoải mái nằm tại chỗ như cũ, tình tiết chủ yếu đã nghĩ sẵn trong đầu, vì vậy nghiêng đầu sang nói:" Tôi với em gái Tiểu Vũ mồ côi cha mẹ từ nhỏ, nhờ ăn xin mà sống qua ngày, rất cực khổ. Bộ quần áo này cũng là người khác vứt bỏ, tôi thấy vừa với mình nên nhặt về mặc, cũng không có cách nào khác. Tôi với em gái..."

Tình huống thế này hẳn là nên nặn ra thêm hai giọt nước mắt cho ra dáng, nhưng đáng tiếc là không có. Tôi đành phải quay đầu lại hướng mặt vào bên trong.

Sau lại tiếp tục lấp liếm:" Vài ngày trước, chúng tôi may mắn được một phú hộ gọi đi làm nha hoàn, tôi được cử đi hầu hạ bà chủ, còn Tiểu Vũ hầu hạ ông chủ. Cứ tưởng rằng cuối cùng đã có thể an ổn qua ngày, nào ngờ lão già kia tâm địa xấu xa, chòng ghẹo Tiểu Vũ. Vừa lúc tôi đi ngang qua, lợi dụng lúc lão không chú ý đánh lão bất tỉnh, thuận tay gom chút đồ trong nhà lão ta, kéo Tiểu Vũ chạy đến khe núi này. Rồi lại chẳng may bị trượt chân rơi xuống. Vì thế..."

Tôi vừa nói vừa cố gắng giữ cho giọng mình run lên sao cho giống đang nén nước mắt xuống. Thật ra trong chuyện này có rất nhiều sơ hở, nhưng nếu không phân tích cẩn thận cũng khó mà phát hiện.

Chưa kể, tôi với nam nhân này cũng chỉ là tình cờ gặp gỡ, cho dù thấy được tôi có điều giấu giếm cũng sẽ không truy xét đến cùng. Mà sở dĩ tôi bịa ra chuyện này, cũng là cho có cái cớ để đường đường chính chính đi theo họ.

Ở nơi cổ đại lạ lẫm này, ngay cả triều đại gì mình cũng không biết, thì làm sao mà sống được.

"Vậy Băng Y cô nương nghỉ ngơi trước đi." Hắn nghe nghe tôi nói xong cũng không có thêm ý kiến gì, định rời đi.

Tiêu rồi! Hắn là bị nghi ngờ rồi.

Tôi không ngừng tự mắng mình sao mà ngốc thế, cứ nhìn cả quần lẫn áo trên người tôi xem, có chỗ nào giống đứa trẻ con nhà nghèo cơ chứ. Đã vậy, lúc nãy mới còn nói thỏi "Đức Phù" kia là đặc sản quê nhà, thật đúng là đần đến độ cho heo ăn được rồi.

"Đối với người nào anh cũng tốt thế sao?" Tôi quay đầu lại, hỏi.

Hắn cười với tôi một cách nhã nhặn:"Ta là một thầy thuốc, cứu người là chuyện nên làm." Nói xong liền xoay người chuẩn bị rời đi.

"Bên ngoài không phải là đang mưa sao? Vậy anh cùng với Bộ Sát trú mưa ở đâu?" Tôi vội vàng hỏi lại.

" Không cần đâu." Hắn cười khoan thai," Bộ Sát đang luyện kiếm, đối với hắn, ngày mưa lại là thời điểm tốt nhất, ta đã bảo hắn ở lại chỗ này. Mà ta cũng muốn đi hái thêm chút thảo dược, mặt của cô..."

Hắn không nói thêm lời nào nữa, trong mắt đầy sự lo lắng cùng khiêm tốn. Người này chắc chắn là một người tốt.

Bỗng nhiên lúc này, tôi mới cảm thấy mặt mình nóng rát suốt từ nãy giờ, chắc là vết thương rất nặng. Mà y thuật thời cổ đại này cũng không phải tiên tiến gì, chẳng lẽ đã —

Hủy dung?

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Đoạn tuyệt

Edit: Imadoki

Tôi hậm hực sờ mặt mình, má trái má phải đều có đủ mấy vết sẹo dài năm sáu li, trên cằm cũng có vết trầy ngắn, chưa kể đến những vết thương nhỏ khác, e là nhiều đến mức không đếm được.

Chỉ là hình như tất cả đều được bôi thuốc mỡ, tuy rằng hết sức nóng rát, nhưng đôi lúc cũng có cảm giác mát lạnh dễ chịu.

Khó trách vừa động đến mặt liền thấy đau. Tôi nhớ lại, tại thời điểm rơi xuống vách núi, tôi vật lộn với tên bắt cóc nên làm hắn lật tay lái lăn xuống, tôi theo quán tính bị hất văng ra khỏi cửa sổ xe.

Lúc ấy chỉ thấy được toàn thân mình đau đớn không thôi, sau đó ngất đi, nhất định là đã bị mấy mảnh kính vỡ cắt trúng.

Miệng vết thương nhiều như vậy, cho dù là ở hiện đại có kĩ thuật, máy móc tân tiến cũng phải dùng phẫu thuật, ở nơi này chỉ sợ là không có khả năng rồi.

Có điều tôi ngày xưa cũng thường hay bị thương đầy mình, dù không chăm sóc kĩ lưỡng nhưng hầu như lại không để lại vết sẹo nào.

Aizz, dù sao thì cũng là chuyện xưa cả rồi, làn da bây giờ sao có thể tự khép miệng vết thương lại như trước được nữa.

Hèn gì hắn lo lắng nhìn tôi như thế, đối với một nữ nhân, nhất là một nữ nhân cổ đại thì dung mạo chính là thứ vô cùng quan trọng ngoài danh tiết của mình.

Tôi vô thức cười lạnh, danh tiết và dung mạo sao? Trong đầu tôi bỗng hiện lên hình ảnh một thi thể trần trụi, tuy là chằn chéo nhiều vết thương nhưng vẫn xinh đẹp, thánh khiết như đóa sen trắng. Thế mà bà mãi mãi không tỉnh lại mỉm cười với tôi nữa rồi.

Lòng chợt nhói lên, tôi lập tức ép mình phải xóa đi hình ảnh trong đầu. Từ bảy năm trước, lúc cha dùng đôi tay ấm áp đưa tôi cùng anh trai ra khỏi vũng bùn đó, chẳng phải bọn họ đã thề như vậy sao? Quên hết thảy mọi chuyện trước đây, bắt đầu lại một cuộc sống mới, một cuộc sống hạnh phúc, vui vẻ.

Mà tôi, vẫn sống tốt lắm. Ít nhất thì so với anh trai đã là hơn nhiều rồi.

Tôi thu lại hết những cảm xúc kia, cười méo xẹo, đau xót nói:"Thế là xong, hủy dung rồi."

Có lẽ nghe giọng tôi có chút châm biếm, ước chừng ngẩn ra trong ba giây, hắn mới nói:"Cô hoàn toàn không để ý sao?"

"Làm sao lại không để ý?" Tôi xua tay, " Có ai bao giờ lại mong mình trở thành một người xấu xí chứ! Chẳng qua là chú ý thế nào cũng công cốc! Dù gì thì cũng là một cái bọc da mà thôi, kiếp sau lại đổi cái mới."

Không biết có phải do suy nghĩ của tôi quá kì lạ hay đã nói sai điều gì, hắn nghe xong lại có chút thất thần.

Tôi nhìn mặt nạ lóe lên ánh bạc của hắn, chợt hiểu rõ, hóa ra là người đồng cảnh ngộ!

"Anh tên là gì?" Tôi hỏi. Nhìn bề ngoài của anh ta chắc cũng không hơn tuổi mình bao nhiêu, nhiều lắm thì cũng là một hai tuổi thôi. Ở cổ đại tôi không ai thân thích, có thể theo hắn, lại được một người tựa như anh trai mình chăm sóc cũng không phải là một lựa chọn tồi.

"Tiêu Kì Nhiên."

Tôi gật gật đầu, hỏi:" Có thể gọi là Kì Nhiên không?"

"Được chứ." Hắn nở một nụ cười nhẹ như gió xuân.

Lơ đãng nhìn mặt nạ trên mặt hắn thật lâu, biết rằng là không nên hỏi nhưng vẫn buột miệng:" Tại sao lại mang mặt nạ? Tôi có thể nhìn gương mặt thật của anh hay không?"

Hắn ngẩn ra một chút, chắc là không ngờ tôi sẽ đưa ra yêu cầu như thế này. Có điều sau đó hình như đã nghĩ thông suốt, cười phớt lờ:" Có thể chứ! Giống như cô nương đã nói, cùng lắm chỉ là cái bọc da mà thôi."

Vừa xong liền trở tay gỡ mặt nạ xuống.

"A—" Tôi há to miệng thở nhẹ ra, cơ thể vốn đang nằm trên giường đá cũng bật dậy.

Tôi thề, tuyệt đối không phải do tôi muốn tỏ ra ấu trĩ như vậy. Mà là do khuôn mặt kia làm tôi chấn động quá mức.

Ở hiện đại, vì cha làm trong giới thương mại Đài Loan cũng có thể nói là một nhân vật nổi tiếng, nên tôi và anh trai dù luôn cố tình làm cho mọi người không chú ý đến mình để có thể sống một cuộc sống an ổn, nhưng cũng không tránh được việc ngẫu nhiên chạm mặt hay tiếp xúc với giới thượng lưu cùng những nghệ sĩ điện ảnh, ngôi sao ca nhạc trên trường. Thậm chí anh trai tôi cũng là một mỹ nam hiếm có, dù anh ấy không hay cười, lại có vẻ hơi tàn bạo.

Đã gặp qua nhiều người đẹp như vậy nhưng tôi lại bị gương mặt trước mắt này làm chấn động hồi lâu.

Dung mạo của anh ta cơ bản không thể chỉ dùng từ “anh tuấn” để hình dung. Cái gì mà "dung mạo tuyệt thế", cho tới hôm nay tôi mới thật sự được tận mắt nhìn thấy.

Từng sợi tóc đen như mực nhè nhẹ không ngừng bay lên theo gió ngoài miếu, chốc chốc lại dán lên da thịt trắng nõn, lúc lại như tôn lên đôi môi mỏng đang cong lên của hắn. Sóng mũi cao hẹp, thẳng tắp, trắng tựa tuyết trên núi, lại như được điểm chút ánh sáng. Mà cặp lông mày kiếm kia, tôi lại giống như lần đầu được nhìn thấy rõ hình dạng của chúng.

Lông mi dài hơi rung rung, đôi mắt màu xanh mang theo ý cười ấm áp, lấp lánh sáng ngời.

Ngay sau đó, tôi hoàn toàn sợ đến ngây người!

Không phải vì dung nhan tuyệt thế dưới tấm mặt nạ, cũng không phải vì ý cười đã xua tan nỗi bất an trong lòng tôi, mà là khi nhìn vào đôi mắt sáng rực như sao xanh kia, đôi mắt ẩn chứa bao nhiêu là đau đớn và tang thương, lại trong suốt như hồ thu.

Hắn nhìn phản ứng của tôi, cười khổ, nhưng lại thản nhiên nói:" Hiện giờ thì cô đã biết vì sao tôi phải mang mặt nạ rồi chứ?"

Tôi giật mình gật gật đầu, lập tức tỉnh lại, liền vội vàng lắc đầu:" Tôi chẳng thèm sắc đẹp của anh đâu, dung mạo này của anh ai nhìn đều không có sức chống cự cả."

Hắn như bị lời nói của tôi chọc cười, nhìn tôi nhẹ nhàng nhoẻn miệng nói:" Cô nghỉ ngơi cho tốt đi."

Vẫn còn chìm đắm trong nét cười đẹp hoàn mỹ đến điên đảo chúng sinh của hắn, mãi đến khi hắn rời khỏi cửa, rôi mới trở lại hiện thực.

Bóng lưng hắn thẳng tắp, ở trong gió lại có vẻ rất mong manh, xa xa trông rất đẹp đẽ nhưng lại mơ hồ lộ ra vẻ cô đơn và thê lương vô cùng. Mặt nạ vẫn nằm trên tay phải hắn, ngón tay nắm lại thật chặt, hệt như muốn nắm vỡ nó ra.

Tôi không biết hắn đã từng phải trải qua những chuyện như thế nào, lòng tôi trong khoảnh khắc ấy lại sinh ra sự đồng cảm, làm cho trái tim đập mạnh một nhịp. Tôi đè xuống hết thảy những cảm xúc đang quay cuồng trong lòng, giọng bình tĩnh mà nhẹ nhàng lên tiếng:

" Đời người kỳ thật là một giấc mộng. Những buồn vui, những hỉ nộ ái ố trước kia, nếu nghĩ thấu rồi thì cũng chỉ là một giấc mộng đã qua. Mà đã là mộng, thì cần gì cứ phải nhớ mong? Bởi vì một ngày nào đó khi chúng ta tỉnh giấc, lại sẽ tiếp tục một giấc mộng mới."

Tôi chậm rãi tự thuật, ánh mắt nhìn hắn, nhưng lại không thấy được thân thể bỗng nhiên cứng nhắc của hắn. Tầm mắt tôi xuyên qua người hắn nhìn về phía khoảng không xa xăm, tôi gần như quên mất mọi thứ xung quanh.

Khuyên giải, an ủi người khác dễ dàng như vậy, còn bản thân mình thì làm sao đây?

Tôi khẽ thở dài, chịu đựng cơn đau trên cơ thể nằm xuống, chậm rãi nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Kết bạn

Edit: Imadoki

Năm ngày sau, nhờ vào sự chăm sóc ân cần, tỉ mỉ của Kì Nhiên mà những vết thương trên người tôi dần dần bình phục, chỉ có vết trầy trên mặt nhìn vẫn còn dữ tợn như trước. Tôi bèn ra bờ sông soi, rồi khẳng định, nếu bây giờ vác gương mặt còn đang đóng vảy này đi dọa người ta, rõ ràng là vô cùng hiệu quả.

Nhưng cho dù đã bong hết những vảy đó, chỉ sợ là vẫn sẽ để lại sẹo. Xem ra là mười bảy năm thiếu nữ tươi đẹp của tôi trước đây cũng bị ông trời nhẫn tâm cướp mất rồi.

Năm ngày này, tôi rất ít khi nhìn thấy cái người tên Bộ Sát kia. Chẳng cần Kì Nhiên nói, tôi cũng biết hắn là người lạnh lùng thế nào, nhưng cũng phải công nhận là hắn có vẻ giỏi trò thượng cẳng tay, hạ cẳng chân giống anh trai mình thật.

Lần thứ hai nhìn thấy Bộ Sát là khi Kì Nhiên gọi hắn mang thuốc đến cho tôi. Tất nhiên tôi cũng không trông đợi hắn chu đáo như Kì Nhiên, nhưng cũng không ngờ là hắn đến cái liếc mắt cũng không thèm, đưa thuốc rồi rời đi ngay tức khắc. Giống như chỉ cần ở chung phòng với tôi vài giây thôi cũng là chuyện phiền tóai vô cùng.

Có điều, nhờ vậy mà tôi mới nhìn thấy được rõ diện mạo của hắn. Vừa mới chiêm ngưỡng khuôn mặt đầy ấn tượng kia của Kì Nhiên, so ra thì khuôn mặt của Bộ Sát thể nói là thiếu nét hiền lành. Nhưng bất kì ai hễ thấy qua dung mạo của hắn đều không thể quên được.

Toàn thân mặc một bộ đồ đen, tóc được cột đơn giản ở phía sau, vài sợi lòa xòa ở phía trước che khuất đi phần nào gương mặt hắn làm tôi trong một chốc không nhìn thấy được rõ ràng. Ngàn vạn lần cũng đừng có ai nhầm hắn là nữ nhân, không, hoàn toàn không có chuyện đó.

Bởi vì cả người hắn đều tỏa ra lãnh khí, dù cho đã có mũ và áo choàng che phủ phần nào nhưng vẫn không giấu nổi hình thể và dường nét gương mặt hắn. Có lẽ dùng từ "lạnh như băng" để hình dung cũng không thích hợp. Đúng rồi, là lãnh đạm, lãnh đạm đến mức khiến người ta không thể cảm thấy được hơi thở của hắn.

Lúc tôi từ bờ sông trở lại căn miếu đổ nát thì phát hiện Kì Nhiên với Bộ Sát đã thu vén hành trang cả rồi, hiển nhiên là muốn rời đi.

Kì Nhiên đã mang mặt nạ lại, từ đằng xa nhìn tôi mỉm cười. Mà Bộ Sát mặt không chút thay đổi cầm trường đao đứng cạnh bên trông thật giống một lãng khách trong tay nắm giữ kiếm tâm.

Kỳ thật, ngay từ đầu, tôi cũng không quan tâm đến tranh châm biếm gì đó, chỉ là Tiểu Vũ thực sự thích nó quá mức. (Ý chị BY là chị tự thấy so sánh của mình có vẻ giống đang nói tới tranh châm biếm)

Con bé Tiểu Vũ này đó, toàn thân giống như đều tỏa ra ánh sáng rực rỡ, làm người bên cạnh cũng cảm thấy ấm áp hẳn lên. Ở chung với con bé lâu như vậy, dần dần tôi cũng trở nên thích những thứ này, không còn cô độc như trước.

Nhắc đến mới thấy lạ, chẳng biết Kì Nhiên có võ công hay không, tôi cũng chưa bao giờ thấy hắn cầm vũ khí gì.

Khụ ~ thời điểm như thế này mà tôi vẫn còn suy nghĩ vẩn vơ, không còn sớm nữa, tôi làm thế nào mới theo bọn họ được đây?

Tôi bước lên trước, nhìn Kì Nhiên hỏi:"Phải đi rồi sao?"

Hắn gật đầu, trong mắt hiện lên một tia không muốn cùng bất đắc dĩ.

Năm ngày này hắn vẫn không quản ngày đêm chăm sóc tôi. Tôi ngoan ngoãn nằm trên giường, cũng rảnh rỗi không có gì làm bèn kể vài chuyện tiếu lâm cổ đại cho hắn nghe, có thể nói là chung sống vô cùng hòa thuận.

Ở chung năm ngày ngắn ngủi, tôi đã thấy đủ sự thông minh và khiếu hài hước của hắn rồi.

Đối với những người xung quanh thì hắn rất là nhạy cảm. Bất kể khi nào tôi khát, đói bụng hay miệng vết thương bị ngứa, hắn đều phát hiện cả, sau đó lại càng chăm sóc chu đáo hơn.

Còn về chút tiểu xảo lừa người ta của tôi, tuy rằng hắn không nói câu nào, nhưng có đánh chết tôi cũng không tin là hắn không phát hiện ra sơ hở nào.

Mà như tôi đã nói lúc đầu, đối với những người xung quanh, cho dù là người xa lạ thì hắn vẫn đối đãi rất tốt.

Thà rằng thừa nhận mình bị lừa cũng không đành lòng miễn cưỡng người khác.

Tôi cúi đầu, nhìn cả người bẩn như thể sắp trở thành đôi giày thể thao màu đen, trầm ngâm hồi lâu mới nhỏ giọng nói:"Có thể đi cùng hai người không?"

"Không được!" Một tiếng "không" lạnh lùng hạ xuống, giọng nói lạnh như băng vang lên.

Trong lòng tôi không ngừng nguyền rủa cái tên Bộ Sát chết tiệt kia, nhưng vẫn cúi đầu giả bộ đáng thương. Tôi không tin tên Kì Nhiên này nỡ nhẫn tâm từ chối.

"Không phải là chúng ta không muốn dẫn cô theo, mà là chúng ta thật sự không có gì tốt, sợ gây thêm phiền phức thôi."

Tôi ngẩng đầu, nhìn hắn kiên định nói:"Ngay cả việc hủy dung, mất mát lớn như vậy, tôi còn có thể vượt qua được, có cái gì phải sợ nữa chứ?"

Kì Nhiên bị tôi nói đến nghẹn lời, nhất thời không biết trả lời thế nào cho phải.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy một luồng sát khí lạnh lẽo ập đến, nhìn lên thì thấy Bộ Sát vô cảm nhìn mình chằm chằm. Ánh mắt hắn giống như chỉ cần tôi nói thêm câu nào nữa thôi thì sẽ không do dự xuống tay hạ sát. Tôi chịu không được rùng mình một cái.

Nhưng bản tính hiếu thắng từ trong xương cốt của tôi lại thôi thúc tôi ngẩng đầu, đón lấy ánh mắt hắn, bình tĩnh, kiên định lên tiếng:"Thật xin lỗi, tôi biết là sẽ mang đến nhiều phiền toái cho hai anh, nhưng tôi thật sự là không có cách nào khác, mong hai anh mang tôi theo với."

Im lặng một lúc, tôi quay đầu nhìn phía Kì Nhiên, nhưng gương mặt lại không giống như sắp khóc. Vẻ mặt tôi vẫn ngang bướng mà lãnh đạm như trước.

"Được rồi." Kì Nhiên rốt cuộc cũng thốt lên, hắn có chút nuông chiều xoa xoa đầu tôi, bất đắc dĩ cười nói, "Cô thật giống con gà nhỏ nóng tính, bỏ cô lại đúng là có chút lo lắng."

Càng ở chung với kì Nhiên, tôi lại càng thích hắn hơn, hệt như anh trai lúc nào cũng chiều chuộng và bảo vệ tôi, nhất là so với anh trai càng có phần dịu dàng hơn. Không biết có phải là đối với ai hắn cũng tốt như thế hay không, nghĩ đến đây, tôi không khỏi tiu nghỉu. Nhất định là như thế rồi, nhìn thế nào tôi cũng giống như là đang lạm dụng lòng tốt của hắn vậy.

"Cảm ơn!" Tôi cười ngọt ngào, không biết là vẻ mặt xấu xí này có khủng bố quá mức hay không nữa, "Vẫn là Kì Nhiên tốt nhất."

"Kì, ngươi..." Bộ Sát hơi nhíu mày nhìn Kì Nhiên, bày ra vẻ mặt muốn nói nhưng lại thôi.

"Không có việc gì đâu." Kì Nhiên cười cười, " Không phải là mang cô theo rồi sao? Chúng ta nên nhanh chóng đi thôi."

Bộ Sát liếc nhìn Kì Nhiên đi qua, đôi mắt hiện lên một tia lo lắng. Tức thì, hắn quay mặt về chỗ tôi, sự lo lắng trong nháy mắt biến thành đề phòng.

"Ta mặc kệ ngươi có mục đích gì." Giọng hắn đều đều, lộ ra hàn ý vô tận, "Nhưng nếu Kì có bất kì tổn thương gì, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là sống không được, chết không xong..."

Tôi yên lặng nhìn hắn một lúc lâu, cảm thấy như nhìn thấy bóng hình anh trai ngày trước liều mạng bảo vệ cho mình. Tôi thản nhiên cười khẽ, không trả lời, rồi đột nhiên xoay người về phía trước hét lớn:

"Kì Nhiên."

Kì Nhiên quay đầu lại nhìn tôi một cách khó hiểu.

"Quan hệ giữa anh với Bộ Sát là sao thế? Chủ tớ à?"

Kì Nhiên rõ ràng là không nghĩ tôi sẽ hỏi vấn đề này, ngây người ra một lúc rồi mới lộ ra nụ cười. Tôi dám khẳng định, đây là lần đầu tiên tôi thấy hắn không có vẻ gì là phòng bị, cười hồn nhiên hệt như một đứa bé.

Âm thanh như suối chảy vang lên, chậm rãi lan truyền giữa ba người.

"Hắn là bằng hữu của ta, cũng là người thân quan trọng nhất đời này."

Tôi cũng cười dịu dàng với hắn, Kì Nhiên đúng là Kì Nhiên.

Đúng vậy! Là người thân quan trọng nhất, vậy nên, bằng bất cứ giá nào tôi cũng phải trở về, vì nơi đó có người tôi yêu thương đang chờ tôi.

Tôi quay mặt, trông thấy gương mặt vẫn còn thất thần của Bộ Sát, thu lại hết những tính toán cùng sự phòng bị, dùng ánh mắt chân thành nhất nhìn hắn hứa hẹn:"Tôi, Thủy Băng Y này thề, quyết không làm gì có thể gây nguy hại cho Kì Nhiên cùng Bộ Sát, nếu không ông trời sẽ khiến tôi lại phải sống trong bóng tối, cô độc cả đời."

Chưa từng sống trong bóng tối sẽ vĩnh viễn không biết thế nào là cô tịch, cũng sẽ chẳng biết ánh sáng mặt trời đáng quý đến nhường nào, lại càng không thể biết một khi đã nhìn thấy mà lại đánh mất thì đáng sợ đến bao nhiêu.

Lời thề này nếu người khác nghe, có thể là sẽ không hiểu ý tứ của nó, nhưng tôi chắc chắn rằng Bộ Sát sẽ hiểu nó quan trọng thế nào. Bởi Kì Nhiên chính là mặt trời của Bộ Sát, giống như cha và anh trai là ánh dương trong đời tôi vậy.

"Tôi thừa nhận là có một số việc còn giấu diếm các anh, nhưng tôi thật sự chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ làm hại các anh cả. Trên thế giới này, các anh đối với tôi mà nói, là bằng hữu duy nhất mà tôi có. Tôi đơn thuần chỉ là không muốn rời khỏi các anh thôi."

Tôi thành khẩn nhìn Bộ Sát, không hề né tránh ánh mắt sắc bén của hắn ta. Rất lâu sau, tôi nhìn thấy hắn như giống như không thở dài một cái, ánh mắt trở lại lạnh băng như trước.

"Đi thôi." Mắt hắn lóe lên sát khí dày đặc rồi biến mất, hờ hững nói.

Lòng tôi không chút vui mừng, tuy rằng hắn vẫn còn đề phòng, chỉ cần tôi làm gì tổn hại Kì Nhiên thì sẽ không khoan nhượng mà xuống tay hạ sát, nhưng mà dù sao...

Hắn nói — đi thôi.

Mặc kệ là do hắn bận tâm đến thái độ của Kì Nhiên hay không nhưng cuối cùng hắn đã có thể xem tôi là bạn đồng hành. Dù đó là lựa chọn duy nhất, tôi cũng thấy khá là tự hào.

"Đừng có mà đứng đó cười ngây ngô ra thế, chúng ta vẫn còn phải tìm được nơi dừng chân trước khi trời tối. Đi thôi."

Kì Nhiên đứng phía đằng xa mỉm cười ngoắc tôi, tôi lại có cảm giác nụ cười đó thật giống với Bộ Sát, trong veo, không hề có chút đề phòng. Lần đầu tiên tôi bắt đầu cảm thấy việc quay về thời cổ đại cũng không hoàn toàn là chuyện xấu.

Bộ Sát lạnh lùng đi đằng trước, mà cũng có lẽ là do nụ cười quá mức ấm áp kia của Kì Nhiên, tôi lại cho rằng bóng lưng đang đưa về phía mình không hề có chút phòng bị cùng sát khí nào.

Ánh mắt trời nhàn nhạt rọi lên người bọn họ, gương mặt như toát ra vô số ánh kim, ở trước mắt tôi vụt lên sáng ngời.

Nhiều năm về sau, mỗi khi nhớ đến lúc này, tôi lại không thể không mỉm cười ấm áp, chẳng qua là sự ấm áp sau băng lạnh, nụ cười sau sự chua xót, lúc đó chúng tôi đã làm gì nghĩ đến nó đâu?

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Sát thủ

Mùa xuân tháng ba, tiết trời ấm áp mà khoan khoái. Nhóm ba người chúng tôi không có bất kì kế hoạch nào, vừa đi vừa dừng, nhưng trong một tháng đã du ngoạn hơn được hơn nửa đất nước.

Trong một tháng này, tôi rốt cuộc cũng biết rõ ràng bản thân mình đã đến thời đại nào. Nơi đây không phải thuộc vương triều của Trung Quốc cổ đại, chỉ sợ là không cùng không gian nữa là. Chúng tôi hiện giờ đang ở một quốc gia có quốc hiệu là "Kì", là quốc gia mạnh nhất so với các nước láng giềng xung quanh, tổng cộng có ba mươi sáu châu, hơn một trăm tám mươi quận, dưới lại có các huyện.

Quốc vương của Kì quốc - Vệ Linh Phong, năm hai mươi tuổi đăng cơ xưng đế, là hoàng đế trẻ tuổi nhất trong lịch sử. Chỉ vỏn vẹn trong ba năm đã mở rộng bản đồ Kì quốc gần gấp đôi, trở thành vị chúa tể hùng mạnh nhất.

Về phần các quốc gia khác, tôi chưa hề đặt chân đến nên tự nhiên là cũng không chú ý gì nhiều. Chỉ biết ngay sau "Kì" là "Duẫn", "Thược", thực lực cũng không thể xem thường.

Đồng hành cùng Kì Nhiên, tôi rãnh rỗi nên nhờ Kì Nhiên dạy mình y thuật, cổ cầm. Có thể do ở hiện đại tôi vốn có hứng thú với y học nên trong khoảng thời gian ngắn cũng đạt được vài thành tích nhất định. Còn về phần cổ cầm, bản thân khi ở hiện đại đã từng học qua đàn tranh nên khi gảy đàn cũng cảm thấy không khác nhau bao nhiêu.

Nghe Kì Nhiên khen mình thông minh, tôi thật sự là có hơi cảm thấy lâng lâng, cũng mặc kệ nụ cười "nham hiểm" của Bộ Sát bên cạnh.

Còn về võ công, ngay từ đầu Kì Nhiên đã muốn dạy tôi. Nói giữa thời loạn như thế này, một cô nương không có năng lực tự vệ thì rất nguy hiểm. Đáng tiếc là võ công thời này thật phải nói là quá sức khủng bố, muốn luyện ngoại công thì phải có nội lực hỗ trợ, không thì động tác nhìn sẽ không đẹp mắt, còn lâu mới có thể thành thục.

Vấn đề là luyện cho ra cái gọi là "nội lực", phải tĩnh tọa ba canh giờ mỗi ngày, hợp (điều hòa khí trong cơ thể)sáu giờ, cảm nhận dòng khí lưu động trong cơ thể, chậm rãi dẫn dắt nó. MY GOD! Chẳng thà trực tiếp đánh tôi chết luôn cho rồi.

Kết quả là, mong muốn tràn trề trở thành cao thủ võ lâm của tôi đành phải gác qua một bên sau ba ngày.

Kì Nhiên không biết phải làm sao, Bộ Sát thì cười lạnh, còn tôi thì hoàn toàn phớt lờ, xem như không biết gì hết.

Du ngoạn ở Kì quốc - nơi gọi là "Ngư mễ chi hương"[1] thanh bình thịnh vượng, tâm tình tôi trở nên vô cùng vui sướng. Một tháng này có thể nói là tôi đã thực hiện được giấc mơ trong suốt bảy năm của mình - du lịch.

Ngoại trừ những lúc thỉnh thoảng do không tìm được nơi dừng chân nên phải chịu cảnh màn trời chiếu đất ra thì khá là tốt đẹp.

Vết thương trên mặt tôi đã sớm bong hết vảy, nhưng vết sẹo thì vẫn đỏ sẫm như dự đoán. Vài lần dọa khóc một cô bé trên đường phố, hù cho một đống mỹ nam bỏ chạy, tôi đành mỗi ngày đều phải mang một chiếc khăn che mặt mình lại. May mắn là hiện giờ vẫn là đầu mùa xuân, thời tiết ấm áp nhưng cũng không bức bối, nhưng đến mùa nóng thì chắc phải bắt chước Kì Nhiên làm một chiếc mặt nạ thôi.

Cũng không biết có phải do mình lầm tưởng hay không, tôi thấy vết sẹo trên mặt cũng có chút hữu dụng. Ngẫm lại thì thấy mình cũng sẽ không bị quấy rối.

Tôi cũng từng hỏi qua Kì Nhiên, lúc trước nhìn mặt tôi có bao giờ thấy chán ghét hay sợ hãi hay không. Hắn nhếch môi nhưng trong mắt lại không hề có ý cười nào, nói:"Khuôn mặt tuyệt mỹ mới làm ta cảm thấy chán ghét."

Tôi ngây cả người, cuối cùng mới hiểu là hắn đang nói chính bản thân hắn.

Tay cầm ngân phiếu đi tới vài bước trước mặt lão bản của khách điếm, tôi cao giọng hỏi:" Lão bản, chúng tôi cần chỗ trọ."

Ôi, cảm giác có tiền thật là quá tuyệt! Giả dụ như ở hiện đại, ông già (ý là chỉ cha của Băng Y) keo kiệt đó rõ ràng có thừa tiền đến mức mua đứt luôn được một thành phố, thế mà lại cố tình không cho tôi với anh trai một đồng cắc dư nào cả, nói cho màu mè là: hưởng thụ cuộc sống.

Cái gì mà xe đưa xe rước, vệ sĩ hộ tống đến tận nơi, tôi chẳng thấy mình giàu có gì cả. Chỉ có khi trở về, nhìn khu nhà cao cấp, thỉnh thoảng được cha dẫn đến các buổi tiệc thượng lưu mới làm tôi bắt đầu nghĩ mình cũng là con của một đại gia.

Quả nhiên, có chung quan hệ huyết thống cũng nhận được đãi ngộ khác hẳn.

Tôi cười khẽ. Người kia ấy hả, mãi mãi cũng không biết cách giãi bày bản thân!

"Xin hỏi khách quan thuê mấy gian phòng?"

"Hai gian, lấy phòng hảo hạng được không?" Tôi huơ huơ xấp ngân phiếu dày cộm trong tay nói.

"Tốt quá!" Chưởng quầy hét to một tiếng, "Đưa mấy vị khách này đến phòng chữ Thiên số 1, số 2."

Tôi lững thững bước về phía trước, Kì Nhiên có chút bất đắc dĩ cười nói:"Muội làm gì mà cao hứng đến vậy? Cẩn thận dưới chân, ngã nữa bây giờ!"

Tôi quay đầu lại trừng mắt nhìn Kì Nhiên cùng vẻ châm biếm trong mắt Bộ Sát, giọng tức tối:"Đó là ngoài ý muốn, có cần phải nhắc lại hoài vậy không!"

Nhớ lại chuyện cách đây vài ngày, lửa giận bốc cả lên đầu tôi. Hôm đó là buổi họp chợ, người trên đường đông như mắc cửi, không thèm nhìn vẻ mặt như thấy quái vật của Kì Nhiên và Bộ Sát, tôi mua một hình nhân làm bằng đường rồi cắm cúi tìm tòi.

Đột nhiên trên đường bỗng trở nên hỗn loạn, hóa ra là do có một con ngựa lồng lên. Mắt thấy có một thằng bé bị dọa chết sững ngay dưới vó ngựa kia, tôi không thèm để ý, lao đến định cứu nó.

Dựa vào thân thủ vốn có của tôi, hành động này tuyệt đối là chuyện nhỏ, dè đâu trang phục nữ nhi cổ đại là váy cùng giày thêu, căn bản là không thể so sánh được với sự nhanh nhẹn khi mặc quần bò, giày thể thao, chưa bước được hai bước đã bị vấp té, đồ chơi bằng đường kia cùng khuôn mặt mang tấm lụa mỏng đều xát xuống đường.

Trong nháy mắt cảm thấy tôi với đứa trẻ kia sẽ bỏ mình dưới vó ngựa, tôi sợ đến mức nhắm tịt hai mắt lại.

Giây tiếp theo, tôi lại cảm thấy giống như mình rơi vào một lồng ngực ấm áp. Mở mắt ra, tôi đối diện ngay với một đôi mắt xanh biếc. Lần đầu tiên trong mắt Kì Nhiên thoáng hiện lên chút tức giận, định quở trách tôi thì đứa trẻ kia đột nhiên khóc òa lên, hại tôi lúng ta lúng túng an ủi nó. Kết quả là nó sáp lại gần tôi, liếm nhẹ một cái lên má liền nín khóc.

Tôi hoảng sợ, nhưng thằng nhóc vẫn cứ đòi liếm thêm, lúc này tôi mới chợt nhận ra là trên mặt mình dính toàn nước đường. Tôi toan đứng dậy, thằng bé kia liền mếu máo, bộ mặt như sắp khóc đến nơi, khiến tôi không biết phải làm thế nào.

Đến đây thì Kì Nhiên như chịu không nổi nữa bật cười thành tiếng, nằm trong lồng ngực hắn, tôi ngạc nhiên là hắn có thể cười thoải mái như vậy. Chợt, hắn cúi đầu, nhẹ nhàng liếm một cái trên trán tôi, dùng giọng hơi khàn khàn nói:" Quả là rất ngọt."

Ánh mắt hắn khi nhìn tôi có chút gì đó không tự nhiên, con ngươi màu xanh trong nháy mắt trở nên sâu hơn. Từng sợi tóc nhè nhẹ mơn trớn khuôn mặt tôi, lòng bỗng tê dại.

Mặt tôi đỏ bừng lên, "soạt" một tiếng, tôi đứng thẳng dậy, miệng câm như hến đi về phía trước. Ai ngờ là cái váy chết tiệt này làm tôi lại vấp chân một cái, ngã sóng soài trên mặt đất. Thật là hối hận khi mặc cái váy này.

"Ha ha..." Lần này thì không chỉ Kì Nhiên, đám người xung quanh cùng đứa trẻ lúc nãy đều cười phá lên.

Tôi ngẩng đầu, phát hiện ngay cả tên Bộ Sát lạnh lùng như băng ngàn năm cũng hiện ra ý cười. Aizz! Tôi có nên ca ngợi là mình có công đức vô biên không?

Chấm dứt hồi tưởng, tôi giận dỗi tiếp tục đi lên lầu.

Từ ngày hôm đó, chỉ cần là tôi mặt váy, Kì Nhiên sẽ luôn luôn nhắc nhở tôi một câu "Đi đường cẩn thận", càng đáng ghét hơn nữa là vừa nói, mắt vừa lộ ra ý cười. Hơn nữa bản mặt của tên Bộ Sát kia hoàn toàn là đang đứng xem kịch vui.

Nhưng nếu mặc nam trang, trên mặt lại mang khăn che mặt thì nhìn quá sức là kì cục. Tôi cũng không phải chưa từng nghĩ đến việc mang thùy sa đấu lạp [2], nhưng khi tôi đề cập, Kì Nhiên liền nhất định phản đối, nói tôi bình thường đi đứng đã chả ra hồn, nếu trước mắt lại che nữa thì đừng mong còn sống mà đi hết một quận.

Tôi bị chọc tức, nguyên một ngày đi theo họ mà không hé răng lấy nửa lời. Chúng tôi đi đến giữa cầu thang thì nghe một giọng nói ồm ồm vang lên.

"Kia không phải là Bộ Sát sao?!"

Tôi quay đầu lại, thấy gương mặt Bộ Sát chớp mắt cứng lại, toàn thân nổi lên sát khí, bao phủ cả hành lang dài hẹp, hệt như có thể giết người ngay tức khắc.

"Đúng là Bộ Sát à?"

"Ngươi... Ngươi không thấy trên tay hắn đang cầm "Huyết đao" hay sao?"

"..."

Âm thanh thảo luận ngày càng lớn, khách nhân bắt đầu hoang mang, ý căm hận cùng nghi ngờ tràn ngập. Xem bộ dáng bọn họ, vừa giống như muốn bỏ chạy, vừa giống như đang nhìn chằm chằm Bộ Sát, hận không thể lột da hắn, rồi đôi mắt lại trở nên hoảng sợ, không dám làm gì.

Tôi ghé sát vào Kì Nhiên, thấp giọng hỏi:" Có chuyện gì với Bộ Sát sao? Trông bọn họ như gặp phải quỷ ấy!"

Kì Nhiên trầm mặc nhìn tôi, không cần ngẩng đầu tôi cũng cảm thấy ánh nhìn của Bộ Sát như có như không tập trung hết lên người mình.

Lát sau, hắn đành bất đắc dĩ nói:" Muội cũng không biết sao? Bộ Sát là thiên hạ đệ nhất sát thủ."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Khiêu khích

Lát sau, Kì Nhiên có chút bất đắc dĩ nói:"Muội cũng không biết sao? Bộ Sát là thiên hạ đệ nhất sát thủ."

Khó trách trên người hắn có hơi thở giống anh trai, tôi cười khổ, đáng lẽ nên sớm đoán được mới đúng?

Nhưng bây giờ không phải thời điểm để sầu não, tôi nhớ lại, dường như có thể cảm thấy trong mắt Bộ Sát chợt lóe lên hàn ý.

Ba tháng đồng hành này,dù rằng vẫn còn bộ dạng lạnh lùng nhưng tôi lại thấy được Bộ Sát ngày càng không còn ý thù địch với sự có mặt tôi nữa.

Mặc kệ do nguyên nhân gì, người như hắn, để thật sự chấp nhận một người cũng không phải chuyện một sớm một chiều, cho nên phần tin cậy này phải nói là rất quý giá.

Tôi thu lại hết tâm sự, mặt hiện lên chút giễu cợt nhìn hắn, nửa ngày mới nở nụ cười châm chọc: "Bộ dáng ngươi với tên sát thủ ấy đúng là một trời một vực ấy?"

Bộ sát nheo mắt lại nhìn tôi, trong mắt hiện lên tia nguy hiểm. Nhưng sát khí quanh người lại không chủ ý mà biến mất, tôi cười khẽ. Lại nghe giọng hắn trong nhưng lạnh lùng vang lên:" Phải thử một chút mới biết chứ nhỉ?"

Tôi vội trốn sau lưng Kì Nhiên, giọng tức tối:"Ngươi biết rõ ta là thiếu nữ đến trói gà còn không chặt, làm sao đấu lại ngươi? Thiên hạ đệ nhất sát thủ đấy! Vang danh như vậy thì sao lại giống như không có đầu óc, phong thái, thái độ đúng mực như thế Có bản lĩnh thì ngươi với Kì Nhiên đánh đi!"

"Băng Y!" Kì Nhiên vừa giận vừa buồn cười ngắt lời tôi, "Muội nhất định phải ở trước bàn dân thiên hạ mà bàn luận xem Bộ sát có phải là thiên hạ đệ nhất sát thủ không à?"

Tôi cúi đầu, lúc này mới phát hiện toàn bộ đám người phía dưới đã bị dọa hết rồi, có kẻ còn ngốc mặt ra nhìn tôi chằm chằm. Tôi xấu hổ cười, nói với Kì Nhiên:" Ha ha, chúng ta vẫn là nên đi trước thôi."

Không biết vì sao, sống lưng tôi đột nhiên căng thẳng, giống như có ai đang nhìn chằm chặp mình. Ánh mắt kia không quá mức lạnh lẽo, nhưng cũng chẳng có độ ấm, nếu phải dùng từ để hình dung, hắn là đang — quan sát tỉ mỉ.

Tôi kinh ngạc nhìn xung quanh nhưng không phát hiện bất cứ ai khả nghi cả. Trong lòng không ngừng thầm trách mình đa nghi quá sức.

"Làm sao vậy?" Kì Nhiên dịu dàng hỏi.

Tôi lắc đầu, cười sáng lạn:"Chúng ta đi lên thôi."

Kì Nhiên yêu chiều xoa xoa tóc tôi, ý bảo tôi đi trước. Cho nên tôi cũng không thấy hắn đằng sau xoay người nhìn chằm chằm vào chỗ nào đó rất lâu, rất lâu.

Mãi đến khi Bộ Sát vỗ vai hắn một cái, hắn mới sực tỉnh, cười thản nhiên, ý nói không cần phải gây chuyện.

Ba người chúng tôi không thèm để tâm đi lên lầu, cái không khí quỷ dị ấy hả, yên lặng đến mức cả cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Đến khi—

"Bộ Sát—!" Ngoài cửa vang lên một tiếng la thê lương, "Trả mạng phụ thân lại cho ta!"

Cước bộ tôi chậm lại một chút, quay đầu lại, chỉ thấy một thanh niên toàn thân đầy máu, tóc rối tung như người điên từ ngoài vọt vào. Vốn mọi người vẫn còn đang sợ hãi, bị dọa như thế, lập tức chạy tán loạn. Ai cũng chen chúc bỏ trốn, âm thanh kinh hoàng tràn ngập cả khách điếm, mọi người đồng loạt tuôn ra phía cửa.

Thật khó hiểu, chúng tôi du ngoạn đã hơn một tháng, chưa hề thấy Bộ Sát cố ý giấu mặt bao giờ nhưng cũng không có ai phát hiện ra thân phận của hắn. Người bình thường rất khó nhận ra sự hiện diện của hắn, tại sao hôm nay vừa đến khách điếm đã bị lộ thế này?

Chẳng lẽ... Là có người cố ý kích động mọi người? Tôi bị chính ý tưởng của mình dọa, lập tức nhớ đến người đầu tiên kêu tên Bộ Sát, trong giọng nói dường như chẳng hề hoảng sợ. Vậy thì, kẻ kích động mọi người là hắn? Nhưng mà động cơ là gì?

Tôi đảo mắt một vòng, phát hiện một người trung niên râu quai nón có vẻ thỏa mãn khoanh tay tựa vào góc nhà, bình tĩnh nhìn chăm chú đám đông. Thần thái ấy hoàn toàn khác biệt với sự hoảng sợ và phẫn nộ của mọi người, giống như đã sớm biết kết quả này, còn hiện tại là đang chờ phần mở màn.

Tôi đến bên người Bộ Sát, nhẹ giọng hỏi: "Ngươi biết tên điên kia sao?"

"Biết." Sắc mặt hắn không chút thay đổi trả lời, "Một năm trước ta đã giết phụ thân họ Vương của hắn."

“Ngươi đã sớm nhận ra hắn à?" Tôi ngạc nhiên, bởi vì nếu Bộ sát không có hứng thú với việc gì đó, hắn tuyệt đối sẽ không thèm tốn sức để nhớ.

Hắn cúi đầu thản nhiên liếc tôi một cái, trả lời:"Hắn vốn là một trong những mục tiêu của ta."

"Vậy... Lão ngài mở lòng từ bi tha cho hắn?"

Ánh mắt Bộ Sát đã bắt đầu thiếu kiên nhẫn, tôi vẫn làm như không biết tốt xấu, tiếp tục giở trò, giương đôi mắt tò mò hệt đứa trẻ trừng hắn.

"Ta không có hứng thú xuống tay với kẻ đã sắp điên." Cuối cùng hắn cũng đành thỏa hiệp.

Quả nhiên như dự đoán của tôi không sai một li. Một tên điên thì làm sao biết được chỗ Bộ Sát, càng lại không thể ở nơi vừa có người nhận ra Bộ Sát, việc này hiển nhiên đã có tính toán từ trước.

Dù rằng tôi phải công nhận là nước cờ này quá hoàn hảo.

Tôi gật khẽ, lập tức thu lại nụ cười, thấp giọng hỏi:"Còn việc dưới kia? Ngươi có biết không?"

Ánh mắt nheo lại, hắn đứng lên cười lạnh:"Không biết. Nhưng mà cũng không sao."

Hắn xoay người một cái, nhảy xuống khoảng trống giữa đại sảnh.

Mọi người cầm binh khí chĩa vào Bộ Sát đang đứng giữa, trong mắt đều tràn ngập hận thù.

Aizz, lão huynh ngay cả ở khách điếm cũng có thể tìm được nhiều cừu nhân(người có thù với mình) như thế, thật không hổ là thiên hạ đệ nhất sát thủ.

"Bộ Sát! Bộ Sát!—" tên thanh niên nọ thở hổn hển, lớn giọng kêu, hai mắt đỏ ngầu, là người đều thấy được là có cừu hận lớn đến chừng nào. Mang theo trông đợi trước đây của mọi người, ánh mắt hắn dừng trên thanh gươm của Bộ Sát, hét lớn:

"Cuối cùng ta đã tìm được ngươi, Bộ Sát! Trả mạng cho phụ thân ta—"

Bộ Sát nhếch môi cười thương hại, khi tên kia bổ nhào về phía trước, hắn nhẹ nhàng nghiêng người tránh. Tên thanh niên kia không kịp thu thế, đầu va vào một cột nhà, máu không ngừng tuôn ra, làm cái áo rách rưới càng nhiễm thêm màu đỏ tươi.

Tôi chợt có chút sợ hãi người tên Bộ Sát kia. Toàn thân hắn đều là sát khí, không giống biểu tình lạnh băng vốn thấy, lại mang theo nụ cười khát máu, làm cho tôi thấy lòng mình lạnh hẳn đi.

Hắn thờ ơ với hết thảy mọi việc, tựa như trừ bỏ bản thân, hoàn toàn không để tâm đến sống chết của mọi vật xung quanh.

Tôi sợ hãi một Bộ Sát như thế, sợ hắn sẽ bước vào vũng bùn mà không thể quay đầu, giống hệt như anh trai mình lúc trước.

"Bộ Sát—" Giọng Kì Nhiên ấm áp vang lên, nhanh chóng xua đi hàn ý trên người hắn cùng nỗi sợ hãi trong lòng tôi, "Cẩn thận với Vương Kì, hắn bị người ta hạ độc, ngón tay, lưỡi gươm đều tránh chạm vào."

Lòng tôi chấn kinh, hoảng sợ nhìn Kì Nhiên, nụ cười ấm áp của hắn xua đi bất an trong lòng tôi. Hắn vân vê lọn tóc tôi, ôm tôi vào lòng, giọng giống như có ma lực, trấn an: "Yên tâm đi, Bộ Sát sẽ không có việc gì đâu. Hắm sớm đã không còn là Bộ Sát trước kia nữa rồi."

Tôi dùng sức chớp mắt mấy cái cố kềm nước mắt, chôn mặt vào lồng ngực ấm áp của Kì Nhiên, trở tay ôm chặt lấy hắn.

Anh trai và mình đã sớm không còn là con người trước đây, điều ấy chẳng phải tôi luôn tự nhủ đó sao? Nhưng vì cái gì mà khi nghe lời nói của Kì Nhiên, tôi cảm thấy như trút được một gánh nặng, giống như là đã chờ, chờ có một ngày có người đến nói cho tôi biết.

Bộ Sát đứng trên lầu liếc nhìn chúng tôi, cười cười, không hề có chút châm chọc nào. Liền sau đó, không đợi ai trong khách điếm có phản ứng, hắn động thân mình.

Tôi ngẩng đầu nhìn, chỉ có thể thấy một bóng người ma quái trong chớp mắt bay lên, biến mất.

Đợi chúng tôi định thần lại, Vương Kì đã như người chết té trên mặt đất. Chỉ có lồng ngực vẫn còn đang phập phồng chứng tỏ hắn vẫn còn sống.

Mọi người không nhịn được hút vào một ngụm khí lạnh, bắt đầu nhận ra được thực lực hai bên chênh lệch thế nào, căn bản không thể dựa vào số đông mà có thể giành chiến thắng.

Ngay cả tên có râu quai nón kia cũng nhất thời tái mặt, thật khó coi.

"Nói đi!" Bộ Sát chĩa mũi gươm về phía hắn, lạnh lùng cất tiếng, "Tại sao lại phải trù tính ta?"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Vây đấu

Edit: Imadoki

"Nói đi!" Bộ sát chĩa mũi gươm về phía hắn, lạnh lùng lên tiếng, "Tại sao lại trù tính ta?"

Tên râu quai nón ngẩn người, rõ không nghĩ là Bộ Sát lại có thể chĩa gươm về phía mình nhanh vậy. Nhưng chỉ trong chốc lát, hắn mau chóng bình tĩnh, thay bằng một bộ mặt căm phẫn, quát lên với mọi người:

"Mọi người, các vị cũng thấy đây là một tên sát thủ máu lạnh, đã giết phụ thân của Vương thiếu hiệp, nay lại bức người ta phát điên, rõ là một tên vô nhân đạo. Ta tin rằng các vị đều đã từng bị hắn hãm hại không ít, tại hạ Mông Khoát ngu muội cho dù phải liều cái mạng hèn này cũng phải vì anh hào thiên hạ mà đòi lại công bằng!"

Một câu nói, tinh thần mọi người trong đại sảnh dâng lên, bộ dáng hùng hồn không sợ cái chết. Aizz! Mọi người đúng là mù cả rồi.

Bộ sát không thèm để ý, giọng lạnh lẽo:"Phải vậy không? Thế thì ta cũng không ngại mà thành toàn cho các ngươi!"

Vừa nói xong, thân hình lập tức chuyển động. Tên râu quai nón hoảng hốt, rồi lại nhanh chóng tỉnh táo, rút ta một thanh đại đao, chật vật đỡ lấy đường kiếm của Bộ Sát. Tôi chỉ thấy được bóng người trước mắt qua lại liên tiếp, cố nhìn thế nào cũng không rõ ràng được là ai đang chiếm ưu thế.

Trong lòng hoảng hốt, bàn tay đang nắm lấy Kì Nhiên không ngừng chảy mồ hôi lạnh. Hắn quay đầu lại nhẹ nhàng cười với tôi:"Yên tâm đi, tên đó không phải là đối thủ của Bộ Sát đâu."

Quả nhiên sau một lát, hai bóng người đang quấn lấy nhau tách ra, trong đó một bên khó khăn lui về sau vài bước, người còn lại thì vẫn đứng vững vàng như núi Thái Sơn, dường như chưa từng động đậy. Tên râu quai nón phun ra mấy ngụm máu tươi, oán hận nhìn chằm chằm Bộ Sát, rồi chợt như nhớ đến cái gì, con ngươi đảo một vòng nói với mọi người:"Chúng ta không đối phó được với hắn! Các vị hãy mau chóng bắt lấy hai tên đồng đảng trên lầu."

Câu nói vừa vang lên, những kẻ tự xưng anh hùng hảo hán lũ lượt tràn về phía hành lang trên lầu. Sắc mặt Bộ Sát liền trở nên tàn độc, toan xông về phía trước thì lại bị hơn mười người vây lại xung quanh.

Muốn đánh bại những người này cần mất chút thời gian, mà hắn thì hiện tại không chờ lâu như vậy được.

Bộ Sát lạnh lùng đảo con ngươi qua nhóm người đứng xung quanh, ánh mắt như đang từ trên cao nhìn xuống bọn bầy tôi thấp hèn đầy sát ý làm bọn họ rùng mình một cái. Tay hắn xoa xoa chuôi gươm "Huyết đao", chỉ cần vận chút sức thôi—

Giọng hốt hoảng của Kì Nhiên chợt vang lên:"Bộ! Không cần phải đại khai sát giới, chúng ta không có việc gì cả!"

Bộ Sát thủ thế một chút, nhóm người đã dần vây kín, hắn bất đắc dĩ thở dài một tiếng, buộc lòng phải đấu trận nữa vậy.

Thành thật mà nói, tại thời điểm như thế này mà tôi còn có tâm tình thưởng thức xem Bộ Sát chiến đấu, cũng không khỏi bội phục chính mình!

Tôi vẫn cảm thấy có điểm kì lạ, Bộ Sát tại sao phải lo lắng cho chúng tôi? Tuy rằng chưa bao giờ tôi thấy Kì Nhiên sử dụng võ công nhưng ở chung với hắn một tháng, tôi cũng đại khái biết một chút là võ công của Kì Nhiên tuyệt đối không thấp hơn Bộ Sát. Đối phó với đám người có mắt như mù này thì không phải là dễ như trở bàn tay sao?

Có mấy người đã vọt đến trước mặt chúng tôi, Kì Nhiên ôm tôi nhẹ nhàng nhảy đi, tư thế vô cùng tự nhiên, phóng khoáng! Mau chóng xoay người, ngón tay lướt nhẹ một cái, những người đó lập tức đứng yên như tượng điêu khắc không thể nhúc nhích, trên mặt thì lộ ra biểu tình không thể tin nổi. Thật là muốn lấy di động ra chụp lại vài tấm quá đi.

(P/S một chút: thời điểm tôi roi xuống vách núi, trừ bàn tay cầm súng ra thì đương nhiên trong ba lô còn chứa rất nhiều thứ. Di động là một trong số đó. Lúc trước tên bắt cóc đoạt mất di động trong tay tôi nhưng lại không biết đó là của Tiểu Vũ, còn cái của tôi thì đang ở trong túi. Dĩ nhiên là trong đấy còn rất nhiều thứ khác, về sau sẽ từ từ nói đến. Về phần cây súng lục ấy hả? Tôi giấu đi rồi, dẫu sao tôi cũng không mong là sẽ để lại vết tích khác thường gì ở cổ đại.)

Một lão nhân xông đến trước mặt chúng tôi, ngừng lại, nhìn phía chúng tôi hồi lâu mới nói:"Công tử cùng cô nương đây tuổi hãy còn trẻ, sao lại thông đồng với tên giang hồ bại hoại này?"

Kì Nhiên tỏ ra lạnh nhạt, giọng đều đều:"Hắn là bằng hữu của ta."

Lão nhân đó mặt biến sắc nhưng vẫn cố che dấu, lời ngon tiếng ngọt khuyên giải:"Xem ra công tử tuổi còn trẻ mà đã có một thân võ công tuyệt đỉnh, tương lai nhất định sẽ đạt thành tựu lớn, hà tất phải vì một tên cường đạo mà đánh mất tiền đồ?"

Kì Nhiên im lặng không nói, tôi biết tính tình hắn rất tốt, không muốn khắc khẩu với người ta.

Nhưng lão nhân kia lại tưởng lời khuyên của mình có hiệu quả, giọng dỗng dạc:"Huống chi dù công tử không bận tâm đến đến tiền đồ của mình thì cũng phải lo cho tương lai cô nương bên cạnh chứ! Nếu để sau này thiên hạ biết cô nương ấy đi cùng Bộ Sát thì chẳng phải là hủy mất thanh danh một đời sao?"

Tôi tức giận trợn trắng mắt, bổn cô nương cho lão khi dễ mình lúc nào?

Nhìn ánh mắt lo lắng của Kì Nhiên, đừng nói là hắn bị thuyết phục rồi nhé? Ôi! Người tốt thì vẫn mãi là người tốt, sợ là hắn cả đời cũng chỉ biết suy nghĩ cho người khác thôi.

Tôi thoáng rời vòng ôm ấm áp của hắn, cười nhẹ. Liền đó khéo léo đối diện với lão nhân kia, bày ra bộ dạng khờ khạo:" Lão gia gia, ông nói đi theo Bộ Sát sẽ hủy mất thanh danh của tôi? Vì sao vậy?"

Lão nhân cứ tưởng mình có hi vọng cảm hóa được hai kẻ ngây thơ lầm đường lạc lối, trong lòng kích động, quay đầu nói lớn với mọi người:" Các vị, hai vị đây xem ra tâm vẫn hướng thiện, chúng ta cho bọn họ một cơ hội được không?"

"Tốt! Phiền Lí trưởng lão làm chủ!" Người phía dưới có chút hào hứng.

Bộ Sát đang vướng tay ở phía dưới ngẩng đầu, đội mắt lạnh lùng quét qua bọn họ, lộ ra nụ cười khinh miệt nhạt nhẽo.

Kì Nhiên nhìn lão nhân kia có chút thương hại, vẫn trầm mặc không hé răng nửa lời.

"Tiểu cô nương, ngươi có biết sát thủ làm những việc gì không?"

"Thì giết người." Tôi làm bộ giật mình, "Lão gia gia à, ngay cả cái này ông cũng không biết ư?"

Bọn người phía dưới không nhịn được cười phá lên, sắc mặt lão ấy tái đi, lát sau mới kiềm chế được cơn giận, dùng giọng nói ôn hòa nhất cất tiếng:"Lão gia gia đương nhiên biết. Tiểu cô nương, ngươi không nhận ra đó là hành vi sai trái sao?"

Tôi dung vẻ mặt trịnh trọng gật đầu:"Là rất không đúng."

Lão nhân đó mừng rỡ, đang định tiếp tục, tôi lại bước lại gần chỉ vào trận đấu ở giữa phòng, giọng sắc bén:"Lão gia gia, bọn họ đông như vậy mà vây giết một người, so ra thì càng không đúng thì phải?"

Mọi người ở hành lang mém chút nữa thì ngất xỉu, lão lại cố gắng nhẫn nại giải thích:"Đó là vì Bộ Sát đã từng giết rất nhiều người tốt, những người ở đó chỉ là đang diệt trừ cái ác thôi, biết chưa? Chỉ khi hắn chết thì những nhân tài khác mới không bị sát hại nữa. Hắn là một kẻ xấu đáng phải chết!"

Tay tôi cuộn lại, móng tay đâm sâu vào da thịt mà tôi lại không có tí cảm giác đau đớn nào. Thật sự tôi đã phải dùng hết sức mới có thể không cười lạnh một tiếng.

Chẳng lẽ bọn họ cho sát thủ thì từ nhỏ đã là sát thủ sao? Bọn họ cho là sát thủ tự nguyện đi giết người sao? Họ chỉ là muốn liều mạng bảo vệ người thân của mình, thậm chí không tiếc biến bản thân thành thành công cụ cho kẻ khác lợi dụng, đáng thương biết bao nhiêu!

Vì sao đã như vậy mà còn bị người đời oán hận?

"Thật là người xấu ư?" Tôi mở to đôi mắt trong veo.

Lão nhân không chút do dự gật đầu.

Tôi tỏ ra khổ sở:"Lão gia gia, tôi với ca ca Kì Nhiên có bị xem là người xấu không?"

"Cái này..." Lão nhân thấy biểu tình bị tổn thương của tôi, trong lòng lại không nỡ, chẳng thèm nghĩ ngợi liền an ủi:"Đương nhiên là không tính rồ4 sao?!i, các ngươi là người tốt."

"Ồ, nói vậy tức là, cho dù tôi chỉ cố kéo dài thời gian, các ngươi vẫn sẽ không giết chúng tôi?" Tôi "ngây thơ" hỏi, "Lão gia gia, ông cũng không phải sát thủ, sẽ không ra tay giết người vô tội chứ!"

Lão nhân ấy biến sắc, cảm thấy có gì đó không đúng lắm nhưng lại không được rõ ràng.

Tôi cười cười, vẻ mặt chân thành:"Lão gia gia, còn muốn biết một chuyện nữa không?"

"Chuyện gì?" Lão căng thẳng hỏi.

Tôi cười hết sức sáng lạn:"Bộ Sát đứng ngay sau lưng các người kìa."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bị thương

Edit: Imadoki

Tôi cười hết sức sáng lạn:"Bộ sát đứng ngay sau lưng các người kìa."

Lão nhân kinh sợ quay phắt đầu lại, lúc này mới phát hiện đám người vây quanh Bộ Sát đã thất thủ nằm sóng soài trên mặt đất, không rõ là còn sống hay đã chết. Kì quái là trên người Bộ Sát vẫn rất sạch sẽ, ngay cả một tia máu nhỏ cũng không có.

Lão xoay lại, gương mặt hiền lành lúc đầu bây giờ đã vô cùng dữ tợn, nghiến răng oán hận:"Nha đầu chết tiệt, dám qua mặt ta! Ta phải lấy mạng ngươi!"

Tôi nghệch mặt ra nhìn bàn tay đỏ thẫm cùng gương mặt vặn vẹo đang tiến về phía mình ngày càng gần mà lại không thể nhúc nhích. Bộ Sát dưới lầu kêu to, giọng có chút kích động:"Băng Y!" Hình như đây là lần đầu hắn gọi thẳng tên tôi.

Đến thời đại này đã được một khoản thời gian, chưa bao giờ tôi thấy mình cận kề cái chết như vậy. Chỉ là tôi cũng không muốn động đậy, chẳng phải do tôi sợ hãi, chỉ là chuyện này dù thình lình xảy ra vẫn không bằng sự do dự từ trước đến giờ. Trong lòng lại có tia mong đợi: có lẽ chết đi mới tốt, như vậy thì linh hồn mình sẽ trở về hiện tại đoàn tụ cùng cha, anh trai, còn có cả Tiểu Vũ nữa.

Nhưng mà trái với dự đoán, tôi lại không thấy đau đớn chút nào, ngược lại còn rơi vào một vòng tay ấm áp mang theo mùi hương nam tính đặc biệt hòa lẫn với mùi cỏ cây nơi khe núi thơm ngát làm cho tôi nhất thời hốt hoảng, không biết mình đang lạc nơi chốn nào.

"Phịch—" Cơ thể bị chấn động mạnh, ngay sau đó, lão già kia ngã ra, trong mắt còn có sự khó tin và sợ hãi.

"Kì—!" Bộ Sát hét lên một tiếng, giọng không những chứa đựng sự kinh hoàng mà con là sự bất lực hơn ngàn lần lúc trước. Tôi chưa từng nghĩ tên giống như Bộ Sát lại có thể trở nên hoảng loạn như lúc này.

Song, bản thân tôi mau chóng nhận ra, cái cảm giác này hệt như sự sợ hãi khi mất đi toàn bộ thế giới của mình.

Một dòng chất lỏng ấm nóng bỗng nhiên lướt xuống gáy, xuôi theo da thịt tôi chảy xuôi xuống. Tôi không đủ dũng khí xoay người bởi mùi máu tươi đến gay mũi lần lượt xộc thẳng vào đầu mình.

Cuối cùng, cơ thể đằng sau dựa vào người tôi trượt xuống. Tôi hốt hoảng xoay lại, nhìn sắc mặt trắng bệch của Kì Nhiên, lớn giọng kêu mới phát hiện hốc mắt mình đã ứ đầy nước.

"Kì Nhiên, huynh thế nào rồi? Đừng làm muội sợ!" Tôi đỡ đầu hắn, nghẹn ngào. Nước mắt không ngừng thấm vào chiếc khăn che mặt nhưng lại không thể ngăn được vị đắng chát trong miệng đang chậm rãi dâng lên.

Kì Nhiên vô lực nhìn tôi cười khẽ:"Đứa ngốc này, khóc cái gì chứ? Ta không saoKhụ." hắn lại ho ra một ngụm máu tươi nhiễm đỏ cả vạt áo,"Thật đó, không có việc gì"

Lời an ủi còn chưa dứt, hắn liền hôn mê trong lòng tôi.

Tôi ngẩng đầu, Bộ Sát đã đuổi hết những kẻ còn lại trên hành lang, thanh gươm đen bóng mang theo ngàn hận ý bổ nhào về phía lão già đả thương Kì Nhiên.

"Bộ Sát!" Tôi kêu to, giọng vẫn bình tĩnh như trước.

Tay cầm gươm lạnh lùng quay lại, hắn dùng ánh mắt đỏ như máu nhìn tôi.

"Kì Nhiên không hy vọng ngươi sẽ giết người." Tôi gỡ tấm khăn che mắt xuống làm gương mặt đầy thẹo như bị chém lộ ra, bình tĩnh nói.

Lần đầu tiên trong cuộc đời tôi, tôi không hề bài xích nỗi căm hận đang tràn ngập trong lồng ngực mình.

Hắn nói tôi là đứa ngốc? Kẻ ngốc ngay từ đầu mới là hắn thì đúng hơn! Ngốc đến mức tôi chỉ muốn bầm thây hắn ra, ngốc đến mức khiến tôi với Bộ Sát không ngần ngại vì hắn mà đeo lên lưng mình thêm một tội nghiệt nữa.

Nhưng mà, tôi cũng không thể oán hận, thậm chí Bộ Sát cũng không thể xuống tay giết người vì cái gã nằm trong lòng tôi lại chính một người tốt. Hắn tuyệt đối không hy vọng tay chúng tôi sẽ nhuộm máu tươi.

"Cứu Kì Nhiên quan trọng hơn, chúng ta đi thôi."

Ngọn lửa trong mắt Bộ Sát dần dịu xuống, để lộ đáy mắy tràn ngập sự bất lực cùng khủng hoảng. Hắn đá lão già đang sợ đến mức hồn phi phách tán kia khỏi lầu, cõng Kì Nhiên đi xuống. Tôi không nói một chữ đi sát theo phía sau.

Ở cửa khách điếm.

"Bộ Sát, ngươi cho là ngươi đi dễ dàng như vậy sao?" Sắc mặt tên râu quai nón, hay phải gọi là Mông Khoát, vẫn tái nhợt, trên râu loang lổ vết máu, đỡ một tay đã gãy căm hận nói.

Trên đường cái không có lấy một bóng người, sự ồn ào náo nhiệt của mấy canh giờ trước giống như chưa từng tồn tại. Phía sau Mông Khoát có không dưới năm mươi người mặc cùng một loại trang phục đứng chỉnh tề, dường như đang đợi hắn ra lệnh.

Vừa thấy bộ dáng bọn họ cũng đủ biết không phải loại ô hợp, rất có thể là do binh lính cải trang. Xem ra mọi việc có chút phiền phức rồi.

Nếu như chuyện này đúng là do quan phủ gây ra

Bàn về thời đại nào thì kẻ cầm quyền cũng đều tuyệt đối không có sự thanh liêm. Thậm chí đại bộ phận đều là những tên có thế lực lớn, mặt trong mặt ngoài đều dơ bẩn không chịu nổi. Ở hiện đại, tôi cũng không phải không biết.

Chỉ là như thế nào cũng không nghĩ tới việc đến thời cổ đại này một tháng rồi mà cũng gặp phải loại người thối nát này.

Bộ sát đỡ Kì Nhiên đang hôn mê giao cho tôi, giọng bình tĩnh:"Chăm sóc hắn một chút."

Tôi gật đầu, ngồi xuống bậc cầu thang khách điếm, gối đầu Kì Nhiên lên đùi mình. Đến lúc này tôi mới nhớ là một tháng này đã theo Kì Nhiên học sơ qua y thuật, vì thế bèn cầm cổ tay hắn lên xem mạch.

Lòng kinh hãi không biết phải diễn tả thế nào, trong cơ thể Kì Nhiên giống như có hàng ngàn, hàng vạn dòng khí tức chảy hỗn loạn. Bắt mạch kĩ lại mới phát hiện chỉ có một dòng khí thật sự hỗn loạn, từ ngực lan ra các huyết mạch chính trong cơ thể, lại giống như đang thúc đẩy hơi thở đi tứ tán.

Tôi run rẩy rút tay về, dùng sức cắn răng mới có thể ngăn nước mắt đã dâng lên khóe mi. Đây là nguyên nhân khiến Bộ sát lo lắng ư? Tên ngốc này, tại sao đã biết rõ tuyệt đối không thể kinh động đến nội tức lại còn lao ra cứu tôi? Tôi cúi đầu nhìn hắn.

Gương mặt tái nhợt, làn da dường như trong suốt như ánh trăng. Môi không có lấy một tia huyết sắc nhưng vẫn đẹp đến động lòng người. Tôi không nhìn thấy hết toàn bộ khuôn mặt lại vẫn có thể nhận thấy hắn ngủ yên lành như một đứa trẻ, thuần khiết như một thiên sứ. Người như vậy tuyệt đối không thể chết!

Mông Khoát khinh miệt liếc tôi cùng Kì Nhiên đang hôn mê, thận trọng nói với Bộ Sát:"Ngươi cho là mang theo hai phế vật này mà còn thoát được ư?"

Trong mắt hắn tràn ngập sát khí, cũng không thèm đả động đến tôi, trầm giọng nói với Bộ Sát:"Đá Huyền Vũ đâu? Chỉ cần giao nó ra, ta cam đoan sẽ để ba người các ngươi đi mà không mất sợi tóc nào. Nếu không..."

"Ngươi chắc chắn là ta đang giữ nó hay sao?" Sắc mặt Bộ sát vẫn như cũ, không phủ nhận cũng không thừa nhận.

"Hừ! Ai chẳng biết đá Huyền Vũ ban đầu là thuộc về " Thanh trúc cư sĩ" họ Tạ. Tạ tiền bối võ công xuất chúng, ít ai bì kịp, cho nên không kẻ nào dám động thủ cướp lấy."

"Nhưng đúng một năm trước không biết tại sao lại mai danh ẩn tích trong chốn võ lâm, đá Huyền Vũ đương nhiên cũng mất tung tích. Vừa lúc ta nghe được từ một bằng hữu rằng Tạ tiền bối trước khi biến mất một tháng cũng vừa khớp với thời gian ngươi nhận được nhiệm vụ ám sát người. Trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy? Ngươi còn dám to mồm nói mình không có giữ đá Huyền Vũ sao?"

"Nếu ta nói là ta không biết?" Bộ Sát thản nhiên nói, trong mắt như có luồng ánh sáng chuyển động, ánh nhìn trải rộng ra một nơi xa xăm như đang nhớ lại chuyện xưa. Dẫu vậy nhưng tay lại siết chặt chuôi kiếm.

Mông Khoát xoay tròn mắt, cố tình liếc về chỗ tôi, cười nham hiểm:"Bản lĩnh của ngươi ta không có chút nghi ngờ, chỉ cần ngươi muốn, sợ là thế gian này không ai có thể ngăn lại. Nhưng còn hai kẻ kia thì sao? Ta chỉ cần bỏ ra mấy tên thuộc hạ bắt được một trong hai thì sợ gì ngươi không bó tay chịu trói?" Hắn vừa dứt lời, vài người tay cầm một cái lưới liền tiến lên. Đúng là đã có chuẩn bị.

Bộ Sát hạ gươm xuống.

"Một tên phế nhân đang hôn mê và một nữ nhân không có võ công, ta thật muốn xem ngươi sẽ ra tay bảo vệ người nào trước?"

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy biểu tình bất đắc dĩ cùng ủ rũ thế này của Bộ Sát vì trước nay hắn luôn trông như không thể bị dao động, tựa như thế gian này không có gì có thể làm khó hắn vậy.

Nhưng một người kiêu ngạo như vậy, lúc này đây lại không thể không buông gươm vì tôi và Kì Nhiên.

"Ha ha" Mông Khoát cười to, "Bộ Sát nổi danh máu lạnh vô tình thế mà cũng có ngày thất thủ vì người khác, nhưng lại là vì một kẻ xấu xí với một tên phế nhân."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Phản bội

Edit: Imadoki

"Ha ha..." Mông Khoát cười to, " Không thể tưởng tượng được, Bộ Sát nổi danh máu lạnh vô tình thế mà cũng có ngày thất thủ vì người khác, lại là vì một kẻ xấu xí với một tên phế nhân vô dụng."

Bộ Sát khép mi, tôi thậm chí có thể nhìn thấy lửa giận cùng sát khí đang bùng lên dữ dội trong đôi mắt ấy, còn có sự chán ghét bản thân cùng nét bi ai.

Không hiểu vì sao hắn đã ra tay hạ sát rồi lại tự giễu bản thân thế này, nhưng tôi hoàn toàn cảm nhận sâu sắc được nỗi lòng của hắn.

Nếu không vì tôi bất tài, nếu không vì tôi nhất thời lơ là, Kì Nhiên hẳn sẽ không bất tỉnh như thế này.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy mình thật đê tiện. Đã từng cố gắng hòa nhập cùng bọn họ, nói rằng họ là bằng hữu duy nhất, vậy mà giờ đây, khi họ bắt đầu tiếp nhận mình, tôi lại dùng cái cớ "Không thể để lại vết tích nào ở nơi này" để dần lạnh nhạt, thờ ơ, không thèm quan tâm đến bản thân.

"Bộ Sát!" Tôi mở miệng, giọng nói lạnh như băng.

Hắn quay đầu lại nhìn tôi, trong một khắc lại như mất đi vẻ tỉnh táo, mắt tràn ngập sự kinh ngạc. Tôi chợt thấy lòng mình sao mà xót xa quá.

Tay tôi giữ một thanh đoản đao mỏng như cánh ve kê vào chiếc cổ trắng nõn của Kì Nhiên, cố gắng giữ cho giọng mình thật lạnh lẽo:"Đưa đá Huyền Vũ cho ta."

Ánh mắt Bộ Sát lia về phía tôi, đáy mắt lạnh đến mức có thể đóng băng người khác. Vài lọn tóc đen như mực cùng tà áo nhẹ nhàng bay lên càng làm rõ nét hơn gương mặt nhợt nhạt, đôi mắt đỏ ngầu hệt như Tu La đến từ địa ngục, cay nghiệt mà tàn bạo.

Khác với trước đây, hắn vì sự ấm áp của Kì Nhiên mà giấu bộ mặt đen tối của mình xuống tận đáy lòng, nhưng lại vô tình làm tôi cứ ngỡ đó là con người thật của hắn. Thật nực cười—

Hóa ra, đến giờ phút này, tôi mới chân chính diện kiến một Bộ Sát đáng sợ đến như vậy.

Hóa ra, đây mới đúng là thiên hạ đệ nhất sát thủ—Bộ Sát.

Nhưng mà, điều làm tôi bối rối nhất chính là sâu trong đôi mắt lạnh lẽo ấy lại mang theo sự đau xót, cố gắng gượng dồn nén suy sụp để giữ lại tia lí trí cuối cùng. Giống như bị ngọn lửa xanh nơi địa ngục thiêu đốt, toàn thân tôi đau đớn không thôi.

Hắn đang nhớ đến lời thề của tôi ư? Có lẽ là câu: Các anh là bằng hữu duy nhất tôi có chăng?

Nuốt xuống tất cả cay đắng, tôi cố nén nước mắt đang dâng lên nhanh chóng, đoản đao ở cổ Kì Nhiên run lên kéo theo một dòng máu nhỏ:"Nếu ngươi muốn giữ lại mạng hắn thì mau đưa đá Huyền Vũ đây cho ta."

"Ngươi dám!" Bộ Sát bỗng nhiên gào lên, đôi mắt đỏ ngầu như muốn thiêu cháy tôi, Huyết đao chém thẳng xuống, dừng ngay trên đỉnh đầu.

Vài sợi tóc bị cắt phải nương theo hai má tôi rơi trên gương mặt Kì Nhiên, trên đôi môi tái nhợt, rung rung theo từng nhịp thở mỏng manh của hắn. Tôi dùng bàn tay còn lại phủi nhẹ chúng, đáy mắt khắc sâu hình bóng gương mặt này vào tận đáy lòng.

Tôi vẫn còn nhiều điều muốn nói với hắn lắm, tỉ như hắn lương thiện, đẹp đẽ như vậy đương nhiên không cần phải sống một cuộc đời dưới lớp mặt nạ; tỉ như hắn không cần phải đối đãi tốt với tất cả mọi người, để rồi lại quên mất phải quan tâm đến chính mình nhiều hơn; tỉ như...

Ngẩng đầu lên, tôi không chút sợ hãi nhìn thẳng vào khuôn mặt đang tức giận kia, khóe môi nhếch lên tạo thành một vòng cung hoàn hảo, thản nhiên nói:"Vậy là ta đã đúng, ngươi hắn đem đặt cược toàn bộ thế giới của mình vào sinh mệnh của Kì Nhiên."

Bộ Sát kinh ngạc nhìn tôi một lúc lâu, đôi mắt đỏ thẫm đã dần chuyển thành màu đen, tận đến khi có thể sánh với màn đêm mù mịt. Tôi biết, hắn đã xem tôi là kẻ địch giống như tên Mông Khoát, không còn có thể...cùng nhau tươi cười nữa, không còn có thể thề non hẹn biển trở thành bằng hữu của nhau nữa.

Tôi chợt nhận ra: thật nực cười, có lẽ, đến tận bây giờ hắn cũng chưa từng xem tôi là bằng hữu.

Lòng tôi quặn đau từng hồi nhưng lại phải mỉm cười nhìn hắn thu gươm, lấy ra từ trong ngực một khối đá đen, tròn lẳng, trong suốt như thủy tinh vứt xuống chỗ mình, cười lạnh nói:

"Chỉ vì một khối đá này lại không tiếc hủy đi dung mạo của mình, còn thề độc, đồng hành cùng bọn ta suốt một tháng, quả thật là làm khó cho ngươi quá!"

Tôi giữ chắc đá Huyền Vũ vẫn còn vương lại hơi ấm, thu đỏan đao, thờ ơ nói:"Ta khuyên ngươi một câu, ở lại nơi này với ta chỉ là điều vô nghĩa mà thôi, không bằng ngươi dẫn Kì Nhiên đi mau lên. Huynh ấychỉ sợ là không chống đỡ được bao lâu nữa?"

Bộ Sát khẽ nhíu mày, ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao lóe lên sát ý. Liền ngay sau đó đến gần chỗ tôi, ngồi xuống nâng Kì Nhiên đã hôn mê lên. Trong nháy mắt khi hắn đứng dậy, tôi ngẩng đầu, nở nụ cười nhàn nhạt nhưng lại vô cùng chân thành, tuy đôi mắt sáng lấp lánh như sao nhưng lại không giấu được vẻ bi thương.

Hắn ngẩn người rồi nhanh chóng nhếch môi châm biếm, lạnh lùng liếc tôi, vẻ mặt như đang nói: tới bây giờ mà ngươi vẫn muốn gạt ta ư? Hắn lập tức xoay người rời đi, để lại cho tôi bóng lưng băng giá mà cô độc biết bao.

Tôi đứng dậy, nhìn về phía Mông Khoát đang bị tình thế trước mắt làm cho thất thần, thản nhiên cười, nhân tiện trưng ra khuôn mặt đầy sẹo làm bọn họ giật mình.

"Mông Tướng Đại nhân, Bộ Sát muốn bỏ chạy, chúng ta mau đuổi theo!" Một tên lính vội vàng nhắc nhở.

"Truy cái gì mà truy!" Mông Khoát quát lên, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn tôi cười nói,"Không thể tin được cô nương còn trẻ vậy lại có kế sách cùng tài trí hơn người như thế, ngay cả Bộ Sát mà cũng tin lầm cô? Đúng là không nhìn người qua tướng mạo được!"

Khóe miệng tôi khẽ nhếch lên, ngoài cười nhưng trong lòng lại lạnh đi, đáp:"Còn hơn là giả dạng Mông tướng quân và thuộc hạ của ngài, âm mưu nho nhỏ của ta thì có thấm vào đâu?"

Gương mặt hắn trầm xuống, mắt ánh lên sự hung ác, thấp giọng nói: "Ngươi như thế nào lại biết..."

Nhìn nụ cười bỡn cợt của tôi, giọng hắn đột nhiên ngừng lại một chút rồi quát to:"Ngươi dám gài ta?!"

"Ấy! Không phải là chính ngươi mới không nên tiết lộ cho ta sao? Ta nãy giờ chưa nói gì cả đó!"

"Xú nha đầu!" Hắn giậm mạnh chân, "Biết điều thì mau giao đá Huyền Vũ ra đây, không thì ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết."

"Mông tướng quân!" Tôi hét lớn một tiếng.

"Có mặt!" Đám binh lính sau lưng rốt cuộc cũng không nhịn được mà bật cười thành tiếng. Haizz! Ai bảo trời sinh là quân nhân đều phản xạ có điều kiện như vậy, thật là hết cách, tôi lắc đầu.

Hắn hung hăng từng mắt với bọn lính sau lưng, tiếng cười lập tức nín bặt, không hổ danh là quân lính đã qua huấn luyện.

"Mông tướng quân, ngươi hãy căng mắt ra mà nhìn khuôn mặt ta này." Tôi cười nham hiểm, "Nếu không nhờ công các người làm náo loạn, ta đã nhanh

chóng lấy được hòn đá, vậy mà giờ phút này lại không thể không thay đổi kế hoạch. Ngươi cho rằng, một nữ nhân, nếu ngay cả dung mạo cũng không để tâm, sống không bằng chết còn đáng sợ nữa ư?"

Những lời nói này của tôi chủ yếu là muốn chỉ ra cho hắn một hướng suy nghĩ khác, khiến cho hắn nghĩ tôi tiếp cận Bộ Sát để lừa lấy đá Huyền Vũ. Đối mặt với một người vì mục đích mà không từ thủ đoạn nào như vậy thì hắn không thể không kiêng kị.

Hắn chật vật đỡ lấy cánh tay, mặt lúc trắng lúc xanh. Lát sau nheo mắt lại, tức giận nói:"Dù không cần thủ đoạn gì, chỉ cần ta vẫn mạnh hơn ngươi, ngươi cho rằng ngươi có thể mang theo đá Huyền Vũ chạy trốn ư?"

Tôi cười cười:" Đương nhiên là không thể. Chỉ có điều, Mông tướng quân, chẳng hay ngươi có nhớ là gần đây có sông Hoàng Hà không?"

Hắn biến sắc, vì về bên phải phía trước khách điếm, cũng cách nơi này không xa là một con sông hộ thành, tuy vậy vẫn mạnh miệng:"Ngươi mất bao tâm huyết mới lừa lấy được hòn đá này từ tay Bộ Sát thì làm sao có thể vứt đi như vậy?"

Nụ cười tôi vẫn không thay đổi, ngược lại càng sáng lạn hơn:"Ta muốn thương lượng điều kiện!"

"Nói đi!" Mông Khoát rốt cuộc cũng chịu nhượng bộ, "Làm thế nào thì ngươi mới giao đá Huyền Vũ ra?"

Tôi cười thầm, tên này chỉ là một kẻ tiểu tốt tứ chi phát triển thì làm sao sánh được với quỷ kế của tôi. Thật không biết ai là kẻ đã dạy cho hắn thủ đoạn uy hiếp Bộ Sát...

Là ai...Dạy hắn ư? Nỗi lo sợ không biết từ đâu bỗng nhiên tràn tới, dây thần kinh tôi trong nháy mắt căng ra, từng sợi lông tơ trên người mình cũng dường như dựng cả lên. Tôi bừng tỉnh, bản năng lường trước nguy hiểm được bồi dưỡng tại Viện đào tạo sát thủ bắt đầu rục rịch.

Không ai có thể hiểu được, tôi chán ghét, sợ hãi cái loại bản năng này bao nhiêu. Mỗi lần nó xuất hiện lại luôn từng giờ từng khắc nhắc nhở tôi về quãng thời gian mà bản thân lúc nào cũng muốn xóa đi đã trở về như một cơn ác mộng tăm tối của quá khứ cứ mãi ám ảnh.

Tôi nắm chặt đoản đao, bàn tay thấm đẫm mồ hôi lạnh, tiếng "thình thịch" không ngừng vang lên trong lồng ngực suýt chút khiến tôi đánh mất khả năng suy nghĩ. Ra sức bấm móng tay sâu vào trong da thịt, cơn đau truyền đến làm tôi thoáng tỉnh táo.

Tôi không chút để tâm cười khẽ, tinh thần toàn bộ lại vang lên tiếng cảnh báo.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Edit: Imadoki

Mông Khoát bị tôi chọc ngoáy đeo lên gương mặt như một ông già giận dữ gần như muốn nhảy lên, bộ râu dính máu run lên run xuống trông thật tức cười.

Tuy mới là tháng ba nhưng ánh nắng có hơi chói mắt hơn dự đoán.

Tình thế biến hóa khôn lường.

Mặt trời khuất bóng, tôi có cảm giác một luồng hàn khí dần xông đến. Ánh sáng chợt lóe, tôi vung đoản đao lên đỡ theo bản năng.

Thế mà lại không có âm thanh va chạm của kim loại vang lên, trong lòng thầm thấy không ổn thì bả vai đột nhiên nhói một cái, tôi ngoảnh lại không kịp, khó khăn lui lại một bước.

Da thịt nơi bả vai bị chém trúng làm tôi hơi choáng.

Chật vật giữ thăng bằng, tôi nghiến răng nhìn người thanh niên đang cười không kiêng dè.

Trông hắn khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, ngoại hình cũng thuộc dạng anh tuấn, phóng khoáng, chỉ là đôi mắt lại lóe lên tia thâm độc mơ hồ. Làn da toàn thân hắn trắng khác thường, đôi bàn tay còn đẹp, mịn màng hơn cả nữ nhân, lúc này đang cầm một thanh trường kiếm dính đầy máu tươi ngắm nghía một cách thỏa mãn.

Đồ lưu manh! Tôi cúi đầu nhìn bả vai đầy máu mà thầm nguyền rủa hắn. Kiếm của tên đó đầy những cái ngạnh lởm chởm.

Vừa định lên tiếng thì hắn bỗng nhiên liếm máu trên thân kiếm, nở nụ cười u ám nói:"Không tồi, quả đúng là hương vị ta thích. Tuy rằng ngoại hình có chút xấu xí..."

Giọng tuy cũng không phải là khó nghe, nhưng mà âm điệu, nét mặt đó khiến tôi nổi cả da gà da vịt.

Chỉ là giây tiếp theo, tôi không thể nào xoay đầu mình đi đâu được nữa cả.

Hắn dùng một tay túm chặt cổ tôi, vì mất máu quá nhiều nên đầu óc có chút mơ màng, cơ bản là không thể biết hắn tiếp cận khống chế mình thế nào. Nhưng từng đợt nghẹt thở kéo đến khiến tôi không có cách nào quan tâm đến điều đó nữa.

"Mông Khoát, còn không mau lại khám xét người nó!"

Mông Khoát chán ghét liếc hắn một cái, giọng tức tối:"Tần Nghiệp, ngươi chẳng qua là phụ trách sắp đặt kế hoạch lần này thôi, ngươi dựa vào cái gì mà ra lệnh cho ta? Đừng tưởng rằng có Hoàng... Chủ tử nâng đỡ là có thể ngang ngược, coi trời bằng vung như vậy!"

"Dựa vào cái gì ư?" Tần Nghiệp cười ha ha, "Dựa vào việc ngươi bị kẻ xấu xí này xoay như chong chóng nãy giờ, ta chỉ vừa tới liền có thể chế ngự được nàng ta!"

Khớp hàm Mông Khoát cắn chặt, sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn phải nhẫn nhịn nghe theo. Aizz! Biết rõ là không nên nhưng tôi vẫn cảm thấy thông cảm với tên thô kệch này.

"Cô nương, mạo phạm rồi!" Hắn ôm quyền đi đến trước mặt tôi.

Cổ họng bị bóp nghẹn làm gương mặt đỏ bừng nhưng vẫn miễn cưỡng cười nhẹ, tôi dùng giọng nói vô cùng khó nghe trả lời:"Mông tướng quân, không sao....Khụ~.... Mạo phạm, dù sao thì so với bị như thế này....tên biến thái, nhà ngươi khám xét cho tốt đấy!"

Mông Khoát nghe lời tôi nói xong thì nở nụ cười, sắc mặt dịu đi vài phần.

Chẳng qua là cái tên siết cổ tôi bỗng nhiên lại cảm thấy hứng thú, hắn liền tăng thêm lực làm mặt tôi chuyển từ đỏ sang tím, phổi bị thiếu không khí mà không ngừng co lại khiến tôi ho khan, sự sống hệt như bị chặn lại ngay cuống họng.

Tôi cố gắng nhịn một hơi, cười lạnh:"Thế nào? Không thích....Khụ khụ ~.... Tên biến thái.... Danh hiệu này à? Hay là..... gọi ngươi là nhân yêu (gay)....thế nào?"

"Bốp—!" Một bàn tay vả thẳng xuống mặt tôi, khớp hàm như được nới lỏng ra một chút.

Tôi mặc kệ vết máu tươi đang chảy từ khóe miệng, nhìn gương mặt vặn vẹo của hắn cười châm biếm.

Tần Nghiệp trái lại không giận mà còn cười, tay phải buông ra, nâng cằm tôi lên, ánh mắt thô tục đánh giá tôi một lúc lâu, cười nói:" Ta còn nghĩ rằng nữ nhân mà Bộ Sát xem trọng rốt cuộc thì có điều gì không giống người thường?"

Tôi nhắm mắt lại, bỏ ngoài tai lời bịa đặt của hắn, lòng rối như tơ vò, đau khổ suy nghĩ cách thoát thân.

"Chỉ là chưa từng nghĩ đến lại là một kẻ bị hủy dung xấu xí. Thật là làm ta thất vọng quá đi!"

Cảm nhận được có thứ gì đó ẩm ướt nhưng lạnh lẽo dán lên gương mặt mình, tôi mở mắt ra, quả nhiên là thanh trường kiếm dính đầy máu tươi kia. Hắn hài lòng cười, buộc tôi phải ngẩn đầu đối mặt với hắn.

"Có điều nhìn kỹ thì trước kia ngươi lại là một mỹ nhân không chừng! Hơn nữa, nếu đã có thể thu hút Bộ Sát, kĩ thuật chăn gối chắc chắn là cũng không quá tệ chứ nhỉ?"

Tôi lạnh lùng cười, trả lời:"Miễn bàn về việc ta là mỹ nữ hay không đi. Chỉ là ta khẳng định một chút, bất luận là quá khứ, hiện tai hay tương lai thì ta cũng không thể nào là một nhân yêu!"

"Ha ha!" Mông Khoát cùng đám binh lính cuối cùng nhịn không được cười phá lên.

"Đồ kỹ nữ thối tha!" Tần Nghiệp phát cáu, trường kiếm dứt khoát vung lên, một luồng nhiệt xuất hiện trên mặt, vết máu cũ mới hòa lẫn vào nhau, chậm rãi chảy vào khóe miệng của tôi, "Đừng có mà bày ra bộ mặt thanh cao đó, ngươi chẳng phải tiếp cận Bộ Sát cũng chỉ vì đá Huyền Vũ sao!"

"Phải" Tôi dùng giọng nói yếu ớt nói trả, "Ta đương nhiên là không giống ngươi rồi."

"Cho dù là ra vẻ thanh cao thì cũng thanh cao không nổi. Ta dùng chân cũng đoán ra thủ đoạn hạ lưu này là do ngươi chỉ vẽ cho Mông Khoát đúng không?"

Đối với vết thương trên mặt, tôi hoàn toàn không quan tâm. Chỉ là một đường kiếm kia đâm vào bả vai rất sâu, trên lưỡi kiếm lại có những ngạnh nhọn cắt trúng không ít động mạch. Mất máu trong thời gian dài mà không cầm được khiến tôi bắt đầu cảm thấy mơ hồ, những thứ trước mắt dần chuyển thành màu vàng, thậm chí lại còn xoay tròn. Tôi biết mình không còn cầm cự được bao lâu nữa nhưng cũng không muốn gục ngã trước những tên rác rưởi thế này.

"Mông Khoát!" Tần Nghiệp kêu to, khóe miệng lộ ra một nụ cười tà ác, "Ngươi không khám xét sao? Vậy để ta làm!"

"Xoẹt—"

Tôi ngay cả hoảng sợ còn chưa kịp thì đã nghe được âm thanh rất lớn từ trên người mình vang lên nhưng nhất thời lại không thể phản ứng xem chuyện gì!

Cơ thể chợt lạnh, nhìn mảnh vải trên tay Tần Nghiệp, tôi không ngăn được rùng mình một cái.

"Thế nào?" Tần Nghiệp nắm mảnh áo rách trong tay, ánh mắt tục tĩu nhìn cơ thể trần trụi của tôi đã lộ ra một nửa, cười đắc ý, "Không phải là ngươi mạnh miệng lắm à? Sao giờ lại không nói gì thế?"

Lưỡi gươm của Tần Nghiệp vẫn đặt nguyên trên cổ tôi, tôi không thể không thừa nhận rằng nỗi sợ hãi của mình đã lên đến cực điểm. Tôi không sợ chết. Đã phải trải qua những việc còn kinh khủng hơn nên tôi còn cảm thấy đôi khi chết lại là một loại giải thoát. Chẳng qua không phải ngay bây giờ, ít nhất là không phải trước mắt tên cặn bã này, nhục nhã như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không nhắm mắt.

Không cần cúi đầu tôi vẫn biết được chút quần áo ít ỏi còn lại không thể nào che đậy được cơ thể của mình, cái yếm màu đỏ dưới ánh mặt trời lại càng thêm chói mắt. Nó là do mấy ngày trước tôi thấy thích nên mới lén Kì Nhiên với Bộ Sát mua về.

Bả vai trắng nõn càng tôn thêm sắc đỏ của máu tươi nơi vết thương, mắt tôi cay xè.

Tần Nghiệp nuốt nước miếng, tức giận mắng:" Đồ kỹ nữ thối tha, quả nhiên là trời sinh lẳng lơ, khó trách Bộ Sát bị ngươi mê hoặc. Nhìn làn da nhẵn nhụi này xem..." Hai tay hắn còn nhanh hơn, tôi thấy đôi tay ấy ghê tởm hơn cả rắn độc, từ từ hướng về phía ngực mình...

Mông Khoát bỗng nhiên ý thức được Tần Nghiệp đang làm một việc vô cùng đáng khinh, kinh hoảng kêu lên:"Tần Nghiệp, ngươi đang làm gì vậy?"

Hắn định xông lên thì lại bị một tên thủ hạ ngăn lại.

"Tướng quân, tình trạng hiện giờ của ngươi thật sự là không thích hợp cùng Tần...Công tử xung đột đâu chính diện đâu!"

Cước bộ của Mông Khoát dừng lại, trong mắt vô cùng hối hận và tự trách.

Tôi một chữ cũng không thèm nghe, cắn chặt môi dưới, mãi đến khi mùi máu tươi tràn khắp đầu lưỡi, tinh thần sắp gục ngã của tôi tỉnh táo trở lại.

Chậm rãi giơ tay phải lên trước bụng, tay trái nắm lại cũng không tiếng động mà nâng lên theo.

Nếu có thể thì tôi cũng không muốn chọn con đường cùng này, nhưng đây là những gì mà tia lý trí cuối cùng con sót lại có thể thực hiện được!

So với bị sự tuyệt vọng gặm nhấm dần dần, chi bằng phản kích đi. Tôi không ngừng lặp lại câu này trong đầu.

Đột nhiên, gió nổi lên.

Một bóng người lặng lẽ như bức màn đêm, nhẹ nhàng như sợi lông ngỗng chậm chạp rơi xuống mặt đất, lại vững vàng tựa như đá xuất hiện.

Trận gió lớn bất ngờ mang theo sự mạnh mẽ, sắc bén như lưỡi dao nhưng lòng tôi lại như được một cơn gió xuân thổi qua, sự tuyệt vọng dần dần biến mất.

Cùng với màu máu đỏ tươi trên mặt tôi, cùng với giọng nói tàn độc lúc này giờ đây lại phát ra tiếng kêu rên thảm thiết, một thanh gươm nhuộm máu chợt hiện ra trước mắt tôi.

Tôi không nghĩ ngợi xem máu ấy từ đâu đến, nhưng lại lo lắng đôi mắt đã mờ này sẽ nhìn nhầm mất. Ảo giác đẹp đẽ kia khiến tôi không thể tin vào mắt mình nữa.

Đó là—Huyết đao mà?

Tôi chậm rãi ngẩng đầu, chật vật, khó khăn, thời gian dài như thể vạn năm đã trôi qua, giống như sức lực toàn thân đều bị rút sạch.

Áo đen, tóc đen, đôi mắt tối thẫm lạnh lùng kia nhìn tôi chăm chú.

Đôi mắt ấy không chỉ lạnh lùng, còn mang theo cả sự phẫn nộ, áy náy cùng đau lòng, nhiều đến mức tôi không còn có thể nhận ra được nữa.

Cố gắng ngăn cơ thể khỏi run lên, tôi cười nhạt, giọng chưa bao giờ dịu dàng, mềm mại đến vậy.

Tôi hỏi:"Bộ Sát, Kì Nhiên không có việc gì đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Bằng hữu

Edit: Imadoki

Tôi hỏi:"Bộ Sát, Kì Nhiên không có việc gì phải không?"

Bộ Sát bước nhanh đến trước mặt tôi, cầm hòn đá đen kia ném mạnh xuống đất, giận dữ hét to:"Muội rốt cuộc là nghĩ cái gì hả? Vì đá Huyền Vũ mà còn ở lại nơi này sao?"

Đầu choáng váng, mắt hoa cả lên, tôi chỉ cảm thấy như có hàng hàng ngàn, hàng vạn con ngựa phi nhanh qua trước mắt mình.

Tôi cố gắng mở to mắt, nhặt đá Huyền Vũ lên, nắm chặt, mặc cho cơ thể không chút che đậy này mong manh như sắp ngã xuống bất kì lúc nào, giọng kiên quyết:"Kì Nhiên... Không có việc gì phải không?"

Bộ Sát sững sờ, không nói câu nào, môi hắn run nhẹ, bàn tay siết chặt lại để lộ đốt ngón tay trắng bệch. Nhưng cuối cùng thì hắn cũng thả lỏng, giọng có chút kiềm chế, cũng có thỏa hiệp, lại còn có đau lòng:"Yên tâm, Kì Nhiên không có việc gì cả."

"Thật sao?" Tôi cười nhạt, nụ cười từ tận đáy lòng.

Trong phút chốc, nỗi đau đớn trong lòng biến mất, chút sức tàn chống đỡ cho cơ thể cũng dường như bị hút đi mất. Tôi cảm thấy được thân thể mình loạng choạng, giọng như vọng về từ nơi xa xăm nào đó:"Bộ Sát, cảm ơn huynh đã quay trở lại..."

Trước mắt tối sầm, ý thức nhanh chóng rời khỏi.

"Băng Y—!"

Trong giây phút cuối cùng, tôi cảm thấy hình như có đôi bàn tay vươn ra đỡ lấy cơ thể mình, đôi mắt tràn ngập sự kinh hoàng, cơn đau rốt cuộc cũng không còn, tôi liệm đi.

Thật sự mà nói, thời điểm mà ý thức dần dần hồi phục, tôi lại muốn tình nguyện không phải tỉnh nữa, tiếp tục hôn mê, như vậy thì ít nhất sẽ chẳng cảm thấy được đau đớn như thiêu đốt trên bả vai mình.

Tôi mơ hồ cảm thấy có ai đó chạm nhẹ vào vết thương trên vai, kì lạ ở chỗ, đôi tay ấy lướt đến đâu, nơi ấy liền mát lạnh, thoải mái vô cùng. Tôi cắn răng, miễn cưỡng mở mắt.

Một mái tóc đen nhánh lặng lẽ buông xuống trước mắt tôi, không buộc gọn lên, cũng không điểm xuyến bất kì thứ gì, dưới ánh mặt trời nhàn nhạt ngoài cửa sổ ánh lên màu vàng dịu dàng nhưng cũng rực rỡ biết bao. Ngón tay trắng nõn, thon dài cẩn thận rửa sạch miệng vết thương của tôi, động tác nhẹ nhàng như thể đang nâng niu một bảo vật.

Lòng tôi chợt thấy ấm áp, khe khẽ lên tiếng:"Kì Nhiên."

Động tác Kì Nhiên ngừng lại, mừng rỡ ngẩng đầu nhìn tôi, hé ra dung nhan tuyệt thế không hề che đậy.

Sắc mặt hắn tái nhợt, không rõ là do bị thương nặng hay mới vừa bệnh dậy, ngay cả môi cũng không có chút huyết sắc nào. Nhưng mà điều này cũng không hề ảnh hưởng đến dung mạo tuấn tú, ấm áp của hắn.

Đôi mắt ánh xanh sâu thăm thẳm ấy nhìn tôi chăm chú, lẳng lặng, yên bình. Sự dịu dàng, yêu thương cùng nỗi đau xót như làm tôi muốn tan ra trong ánh mắt đó.

Tôi xấu hổ định vuốt tóc mình, không nghĩ rằng động tác ấy lại chạm phải vết thương trên mặt làm tôi nhăn hết cả mặt mũi.

Kì Nhiên cuống quít đỡ lấy khuôn mặt tôi vội vàng nói:"Đừng nhúc nhích, miệng vết thương của muội chưa khép lại đâu!"

Vừa nói, hắn vừa sửa sang lại vạt áo của tôi cho ngay ngắn. Ngón tay mát lạnh chạm vào cơ thể mình khiến tôi run lên, cả gương mặt lập tức đỏ bừng.

Tôi cười ha ha, giọng ngây ngô:"Thật khó có dịp nhìn thấy được mặt thật của Kì Nhiên đấy! So với gương mặt vừa mới bị thương của muội quả thật là một trời một vực."

Vốn tôi muốn đùa một chút để làm dịu đi không khí xung quanh, nào ngờ Kì Nhiên chẳng quan tâm, lại cúi đầu xuống nhìn chăm chú vào mắt tôi, không hề chớp lấy một cái. Thật khó tưởng tượng được biểu tình băng giá này của Bộ Sát lại xuất hiện trên gương mặt Kì Nhiên.

Đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, ánh mắt sẫm lại, đôi mày kiếm nhíu chặt nhưng càng làm nổi bật thêm độ sâu của đôi mắt ấy. Tim tôi bỗng nhiên lỗi mất vài nhịp mà không rõ nguyên do.

"Kì Nhiên...." Tôi khó khăn nuốt nước bọt, hắn để lộ ra dung nhan của mình, lại còn dùng tư thế mờ ám thế này nhìn tôi chằm chằm, thật sự... phải xem

là vận may hay là đen đủi đây?

"Cái đó... À, thương thế của huynh thế nào rồi?"

"Vì sao lại gạt Bộ Sát?" Kì Nhiên nhìn tôi chằm chằm. Aizz, giọng hắn vốn trong trẻo từ khi nào lại trở nên lạnh lùng như vậy?

"Vì sao nhất định phải để một người ở lại?"

Nhớ đến bóng dáng dần dần biến mất lúc trước của Bộ Sát, không biết tại sao, bản thân lại máy móc né tránh ánh mắt của Kì Nhiên, nhẹ giọng nói:"Không có gì, chỉ là muội thấy mình nợ các huynh một cái nhân tình thôi mà." Nỗi đau rốt cuộc là từ đâu đến mà khiến cho lòng tôi xót xa, cay đắng đến thế này?

Kì Nhiên giữ chặt khớp hàm dưới của tôi, bắt tôi nhìn thẳng vào mặt hắn, ngón tay mát rượi không vận sức, dịu dàng nhưng kiên định. Hắn áp gương mặt gần thêm một chút, sự đau đớn trong đôi mắt ấy phút chốc phá vỡ lớp ngụy trang mỏnh manh của tôi. Sợi tóc đen bóng khẽ chạm vào gò má tôi, hắn lên tiếng:"Muội nhìn thẳng ta mà nói đây này."

Tôi trừng mắt, muốn gạt đi những giọt lệ nhưng dòng nước mắt nóng hổi vẫn theo khóe mi chảy xuống, thiêu cháy đầu ngón tay đang đặt ở cằm mình.

"Kì Nhiên." Tôi nghẹn ngào, "Các huynh là bằng hữu của muội mà! Làm sao muội có thể trơ mắt nhìn các huynh bị vũ nhục hay chết chứ?"

Kì Nhiên ngẩn ra, bàn tay buông lỏng, ánh mắt đau thương nhìn tôi hồi lâu. Bỗng nhiên, hắn cúi người ôm siết tôi vào lòng, chắc hẳn là đã quên mất vết thương trên vai tôi. Vòng tay ấy chặt đến mức như muốn nhập tôi vào trong cơ thể hắn.

"Băng Y, muội biết không?" Giọng hắn run rẩy để lộ sự sợ hãi vô cùng, "Khi tỉnh lại, ta không nhìn thấy ai cả. Khi nhìn thấy muội người bê bết máu nằm trong lòng Bộ sát, ta thật sự đã rất sợ..."

Ngửi thấy mùi hương cỏ cây nơi khe núi nhàn nhạt trên người hắn, bao cơn sóng lớn trong lòng tôi bỗng nhiên bình lặng lại như mặt nước, trong suốt, yên lành.

Chịu đựng đau đớn trên bả vai, tôi nâng tay ôm lấy hắn, khóe mi đong đầy nước mắt, giọng nức nở:"Kì Nhiên, muội thật ra.... Sợ lắm, rất sợ!"

Tôi chôn mặt mình vào trong ngực hắn, mặc sức mà khóc. Tôi không thể nào không thừa nhận, thời điểm Kì Nhiên ngã xuống, khi Bộ Sát dùng ánh mắt đầy oán hận nhìn mình, khi Tần Nghiệp xé rách quần áo mình, tôi đã sợ hãi biết bao nhiêu.

Trong thoáng chốc, tôi như thấy mình trở lại cuộc sống tăm tối đầy máu và nước mắt ở quá khứ.

May mà... Tôi dùng giọng khàn khàn nói:"Thật may mắn, Bộ Sát đã trở lại... Chúng ta vẫn là bằng hữu phải không?"

Kì Nhiên không nói câu nào, vòng tay ngày càng chặt hơn.

Tôi nghiến răng chịu đau, nhưng lại nở nụ cười trong lòng Kì Nhiên, tôi dường như đã nhìn thấy được dáng dấp của hạnh phúc trước mắt, một thiên sứ sải rộng đôi cánh xoay quanh trên đầu mình.

Thế mà từ sâu trong đáy lòng lại có một nỗi bất an chậm rãi nảy sinh, một giọng nói như từ phương xa vọng đến bên tai tôi, thì thầm:"Thủy Băng Y, cuối cùng thì mày cũng có ngày phải trở về thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Huyết cổ

Edit: Imadoki

Vết thương trên người tôi đến tận ngày thứ ba mới bắt đầu có chiều hướng tốt hơn, tuy rằng khi đóng vảy thì miệng vết thương hơi ngứa nhưng so với cảm giác đau đớn lúc đầu thì khá hơn nhiều rồi.

Kì Nhiên kể cho tôi nghe tình huống ngày đó. Thì ra, trước khi tôi hôn mê, cánh tay phải của Tần Nghiệp đã bị Bộ Sát chặt đứt, máu trên kiếm cùng tiếng thét thảm thiết đều từ tên Tần Nghiệp đó mà ra.

Sau khi tôi bất tỉnh, Bộ Sát bế tôi cầm theo thanh gươm vẫn còn đang nhỏ máu ra khỏi vòng vây của đám người Mông Khoát mà không gặp một trở ngại nào, bởi chẳng có ai đủ can đảm mà tiến lên ngăn cản. Aizz, nghĩ đến cảnh tượng hoành tráng này, tôi không được tận mắt nhìn thấy thật là đáng tiếc.

Cứ như vậy, đến mãi ngày thứ ba sau khi tỉnh lại, tôi mới gặp mặt Bộ Sát.

Hắn giống như vừa đi xa về, gương mặt trông có vẻ bụi bặm và tiều tụy.

Tôi nhìn hắn, bỏ ngoài tai lời ngăn cản của Kì Nhiên, mừng rỡ ngồi xổm xuống kêu lên:"Huynh về rồi đấy à Bộ Sát?"

Hắn liếc tôi một cái, không trả lời, đi thẳng đến trước chỗ Kì Nhiên đưa một viên thuốc.

Kì Nhiên nhìn viên thuốc màu đen nhỏ bằng móng tay, sắc mặt thay đổi. Rồi đột nhiên hắn nhào đến túm lấy cổ Bộ Sát giận dữ hét:"Ngươi lại trở về nữa sao? Ngươi... Ngươi làm sao mà có thể lại trở về?"

"Uống nó đi, không thì toàn bộ nội lực vốn có sẽ bị phong bế mất." Bộ Sát lạnh lùng nói.

"Hiện giờ đối với ta thì nội lực có cái gì..."

Bộ Sát bất thình lình điểm huyệt Kì Nhiên, đem viên thuốc nhét vào miệng rồi vỗ lưng cho hắn nuốt xuống.

Kì Nhiên ho khan một hồi như muốn nhổ ra viên thuốc đã nuốt vào, gương mặt trắng ngọc đỏ lên. Tôi bỗng thấy khó chịu vô cùng bèn vội vàng đi qua dìu hắn, vuốt vuốt ngực cho hắn. Tôi ngẩng đầu nhìn Bộ Sát, có chút tức giận:

"Huynh rốt cuộc là cho huynh ấy ăn thứ gì vậy? Huynh ấy không muốn ăn sao lại còn ép buộc? Huynh có..."

"Đó là thuốc cứu mạng hắn."

"Cho dù là cứu mạng..." Tôi ngẩn người, "Huynh nói... Cứu mạng..."

Đến tận bây giờ, tôi cuối cùng cũng nhận ra được sau khi tỉnh lại, mình đã quên mất một chuyện vô cùng quan trọng - là thương thế của Kì Nhiên. Ngày đó tôi bắt mạch cho hắn, mạch tượng kia khiến tôi bây giờ nhớ lại vẫn rùng mình.

Chỉ là sau khi tỉnh lại, hắn vẫn rất cẩn thận chăm sóc tôi với bộ dạng vô cùng khoẻ mạnh làm tôi cũng không xét hỏi sâu thêm. Hiện giờ tôi càng nghĩ mà càng thấy sợ.

Kì Nhiên ngừng ho khan, sắc mặt càng ngày càng lạnh đi nhìn Bộ Sát hỏi:"Lần này Lãnh Ngọc lại muốn ngươi làm cái gì?"

Bộ Sát xoay đầu lại, rũ mi không đáp.

"Trả lời ta mau!" Kì Nhiên hét to. Tôi chưa thấy Kì Nhiên kích động như vậy bao giờ.

Gương mặt tuyệt mĩ của hắn ửng đỏ, bỗng nhiên lại ho một tiếng, máu tươi từ trong miệng hắn phun ra.

"Kì Nhiên—!" Tôi mặc kệ cả người đều dính máu tươi, hốt hoảng kêu to lao đến bên người hắn.

Sắc mặt Bộ Sát thay đổi đột ngột, ánh mắt lạnh lẽo cuối cùng cũng không giữ được vẻ sợ hãi, nói lớn:"Không được vận khí, thu tức (hơi thở) lại!"

"Nói!" Bàn tay thon dài trắng nõn loang lổ vết máu của Kì Nhiên không ngừng run rẩy đặt lên cơ thể tôi chống dậy.

Bàn tay Bộ Sát hết siết thành quyền rồi lại thả ra, lát sau mới xoay đầu, thản nhiên nói:"Ta giúp hắn ám sát Tể tướng Kì quốc - Diệp Thành Vũ."

Kì Nhiên lặng người lúc lâu bỗng nhiên cười phá lên, môi còn vương máu mà nét cười lại vô cùng bi thương, đau xót:"Hay lắm! Khá lắm Lãnh Ngọc! Ta cứ ngỡ ngươi vẫn còn nhân từ.....Khụ khụ....Hóa ra cũng là tên sát nhân mà thôi."

"Kì Nhiên!" Tôi trở mình ôm siết hắn, lấy cơ thể ấm áp của mình ôm chặt thân thể đang run lên kia, "Kì Nhiên! Xin huynh đừng như vậy, Bộ Sát huynh ấy biết mình đang làm gì mà!"

"Hắn biết ư?" Kì Nhiên đẩy tay tôi ra, lại ho ra một ngụm máu, cười sầu thảm, "Hắn biết rõ là phải đi giết người? Hắn biết rõ như vậy mà còn muốn quay về cuộc sống trước kia?"

"Kì Nhiên." Tôi lẳng lặng nhìn hắn, "Không hiểu người hiểu ta là huynh mới đúng."

Tôi nhìn gương mặt tuyệt thế của Kì Nhiên không chớp mắt, giọng bình tĩnh mà lãnh đạm:"Huynh đã nói Bộ Sát không còn là con người trước kia nữa. Nhưng huynh lại không biết, trước kia Bộ Sát vì giết người mà sống, còn nay Bộ Sát vì huynh mà sống."

"Thế giới này đối với huynh ấy mà nói, ngày trước và ngày sau không khác biệt gì, huynh ấy cũng chưa từng đắn đo việc giết người là đúng hay sai. Huynh ấy chỉ biết có huynh. Nếu Kì Nhiên không muốn huynh ấy giết người, huynh ấy sẽ không giết ai cả. Huynh hi vọng Bộ Sát không trở về cuộc sống trước kia, huynh ấy liền vứt bỏ mọi thứ rời đi."

"Nhưng huynh đừng quên rằng tất cả đều vì huynh. Không có huynh, thế giới này đối với Bộ Sát không có gì khác cả."

"Kì Nhiên, loại cố chấp và quyết tuyệt này, huynh không hiểu sao?"

Kì Nhiên ngẩn người nhìn tôi, đôi mắt xanh tràn ngập bối rối, kinh ngạc, lại giống như từ đầu đến cuối đều không nghe tôi nói gì.

Tôi cũng chẳng nói thêm câu nào, chờ hắn tiêu hóa cho hết những lời lúc nãy. Loại lòng tin không cần nguyên do và sự cố chấp đó, đối với một người tốt như Kì Nhiên, hẳn là rất khó lí giải chăng?

Đã từng, cuộc sống của tôi có lúc đã từng như thế nên, tuy rằng đều là quá khứ cả rồi nhưng vẫn hiểu sâu sắc được cảm giác ấy.

"Ta từng là sát thủ đứng đầu Lãnh Nguyệt giáo...." Tôi thế nào cũng không nghĩ đến giọng nói lạnh lùng vang lên phía trước lại là từ Bộ Sát.

"Bộ! Ngươi—" Kì Nhiên đột nhiên khiếp sợ đứng bật dậy muốn ngăn cản nhưng khi nhìn đến vẻ mặt của Bộ Sát, nhìn sang tôi thì lại lẳng lặng ngồi xuống.

Lãnh Nguyệt giáo? Là giáo phái gì vậy? Tôi nghi hoặc.

"Sát thủ khi gia nhập Lãnh Nguyệt giáo đều phải mang trong mình "huyết cổ".”

"Huyết cổ?"

Bộ Sát không thèm để mắt đến tôi, tiếp tục nói:"Cổ độc một khi đã vào cơ thể thì không có thuốc giải. Cứ cách mỗi tháng mà không uống thuốc sẽ vô cùng đau đớn. Qua bảy ngày, cổ độc bắt đầu phệ (cắn) thể, sau đó sẽ trở thành một con rối vô hồn."

Tôi kinh ngạc há to miệng, nhất thời không thể nhúc nhích, lát sau mới run giọng nói:"Vậy huynh hiện tại...."

"Huyết cổ đã bị Kì Nhiên lấy ra."

Tốt quá! Tôi khẽ thở dài nhẹ nhõm, nhưng sâu trong lòng lại cảm thấy có gì đó không đúng, nội lực Kì Nhiên hỗn loạn như vậy, chẳng lẽ là do.....?

Tôi khó khăn ngẩn đầu nhìn về phía Bộ Sát, mở miệng:"Lấy ra.... bằng cách nào?"

Bộ Sát cười cười, tôi chỉ nhìn thấy ý cười trên mặt Bộ Sát vài lần, nụ cười thê lương cùng tự giễu.

"Huyết cổ khó lấy ở chỗ nó sống dựa vào máu, chỉ cần vừa gặp không khí sẽ lập tức phản phệ. Vì vậy mà người đời đều cho rằng huyết cổ không có thuốc giải. Nhưng thế gian chưa ai từng biết đến còn có một cách khác — lấy máu dẫn cổ."

Giọng Bộ Sát rất trầm lại bình tĩnh, nhưng bốn chữ "Lấy máu dẫn cổ" này lại như một trận bom rơi oanh tạc bên tai khiến toàn thân tôi chấn động.

Bộ Sát ảm đạm cười:"Chỉ vì để cứu một sát thủ vừa gặp mặt mà hắn lại không tiếc đem mạng của chính mình ra dẫn huyết cổ, thậm chí từ thiên đường mà rơi xuống địa ngục cũng không oán hận!"

"Bộ—" Kì Nhiên lớn tiếng ngắt lời hắn, "Đừng nói nữa, nơi đó tuyệt đối không phải là thiên đường, vĩnh viễn cũng không phải!"

Bộ Sát cũng không để tâm, ý cười trên miệng càng đậm, nét trào phúng càng sâu, nhìn tôi nói gằn từng chữ một:"Thậm chí sát thủ kia vào thời điểm hắn dẫn huyết cổ còn toan xuống tay hạ sát kẻ vừa cứu mình."

"Chỉ vì một lí do đơn giản, người kia là mục tiêu cuối cùng."

Nhìn Bộ Sát, gương mặt hắn tràn đầy áy náy, lòng tôi giống như bị ai đó bóp nghẹn.

Tôi siết chặt bàn tay bên người mình, móng tay đâm sâu vào da thịt thì mới khôi phục lại tinh thần, quay đầu lại nhìn Kì Nhiên chăm chú.

Kì Nhiên đã trở lại gương mặt ngày thường, dung mạo tuyệt thế, nụ cười ấm áp, ánh mắt dịu dàng, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Thế mà lòng tôi lại biến đổi không ngừng, cổ họng đắng chát.

Hắn đứng dậy bước lại ôm tôi, cười nhạt, rất nhạt, sắc mặt yên bình, không có chút dao động nào.

"Huyết cổ đúng là trong cơ thể ta, nhưng cũng vì thể chất đặc thù mà nó cũng không lập tức đoạt mạng, không kinh khủng như Bộ Sát đã nói đâu. Chỉ là nó làm nội tức hỗn loạn, thay đổi màu mắt ta thôi. Như bây giờ, ta cảm thấy rất tốt, thật sự đấy."

Hóa ra vì vậy mà đôi mắt mới có màu xanh. Hóa ra vì vậy mà hắn chỉ cần tiếp một chưởng là sẽ hộc máu bất tỉnh.

Nước mắt không kìm được dâng lên, tôi đẩy hắn ra, nghẹn ngào nói:"Hiện giờ huynh tốt lắm sao? Huynh có bị đần không? Có bị đần không chứ? Đem nuôi một thứ như vậy trong cơ thể mà nói là tốt à? Huynh nói Bộ Sát không biết rõ mình đang làm gì, kẻ từ đầu đến cuối không hiểu rõ là huynh mới đúng!"

"Cho dù là đại phu thì cũng phải mang mạng mình ra đổi lấy mạng người khác sao?"

"Dù là mạng của muội, dù là mạng của Bộ Sát đều không thể được! Huynh biết không? Không thể!"

Kì Nhiên đau lòng lại ôm tôi vào ngực, tôi càng đánh hắn không ngừng, hắn càng kiên quyết mà dịu dàng siết chặt vòng tay.

Tôi buông lỏng mình trong ngực hắn, giọng đau đớn:"Cái tên người tốt chết tiệt này! Vì sao đối với ai cũng đều chu đáo nhưng riêng bản thân lại không tử tế như vậy?"

Kì Nhiên ôm tôi trong lòng, giọng nói trong như suối chảy thì thầm bên tai:"Nha đầu ngốc, ta có cũng giống như muội vậy, đều không muốn nhìn thấy bằng hữu của mình chết đi mà!"

Tôi lẳng lặng ngồi ôm gối bên bờ hồ cạnh hòn non bộ nhìn từng ngọn sóng lăn tăn đến ngẩn người. Bầu trời xanh thăm thẳm mà xám đen lại thật giống với tâm tình tôi lúc này.

Từng đợt mưa phùn táp vào trên mặt, trên đầu tôi, sợi tóc dài rũ xuống dán lên trán. Từng đợt mưa như vậy cứ trút xuống không ngừng, che đi hình ảnh thế gian trong đáy mắt tôi dưới lớp sương mờ hỗn loạn.

Tiếng bước chân khẽ khàng chậm rãi đến gần, cách tôi một khoảng xa thì dừng lại.

Tôi vùi đầu vào khoảng trống giữa hai chân mình, giọng rầu rĩ:"Bộ Sát, Kì Nhiên huynh ấy.... Còn có thể sống được bao lâu?"

Người sau lưng tôi trầm mặc trong giây lát, cuối cùng thở dài:"Muội.... Vì sao lại hỏi như vậy?"

Vì sao tôi hỏi như vậy ư? Tôi ngẩng đầu, vì tôi là đồ đệ của Kì Nhiên cơ mà! Giờ nghĩ lại, vì sao tôi không kinh hãi như vậy cho được? Sinh mệnh vẫn còn hay là đã tận, tôi sao lại không hiểu chứ?

Không biết trên khóe mi là nước mắt hay vẫn là mưa mà lại khiến cho bóng hình cây liễu giữa trời bên kia bờ lại mơ hồ, xa xăm đến vậy. Tim, bỗng nhiên nhói lên, quặn thắt, đau đớn không thể chịu được. Tôi nhặt một phiến lá liễu vừa rơi xuống lên, không dằn được lòng mà cất tiếng:

“Chúng ta nào thấu hiểu được sự tàn nhẫn sẽ trở nên yếu đuối

Mỗi khi gồng mình chống chọi với cuộc sống cô quạnh

Vì yêu một người mà lưu luyến không rời

Thường hay duyên phận không dễ có trên đời

Ai thực sự muốn độc chiếm ai

Ai lại vì ai mà đau lòng

Ai là người duy nhất của ai

Lòng đau xót với những nỗi buồn thoáng qua

Ta gặp được người bước đến rồi đi

Trông thấy nụ cười mờ nhạt đó từ xa thì tốt hơn chăng”

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 13: Băng quốc

Edit: Imadoki

Bỗng nhiên sau lưng vang lên tiếng sáo du dương hòa tấu.

Tiếng hát dừng lại, tôi quay đầu nhìn.

Giữa trời mưa phùn lất phất, Kì Nhiên buông tay mỉm cười với tôi. Nơi ngón tay trắng nõn còn giữ một cây tiêu ngọc xanh biếc, giọt nước mưa chảy xuống thân tiêu lấp lánh như một ngôi sao nhỏ.

Không mang mặt nạ, dung mạo tuyệt thế của hắn dưới làn sương mờ như ẩn như hiện giữa trời mây non nước, đẹp như vậy nhưng lại không giống cảnh vật nhân gian.

Tôi nheo mắt lại, trong lòng âm thầm nhớ đến bốn chữ: phảng phất như mộng.

"Vì sao không hát nữa?" Kì Nhiên giơ giơ cây tiêu ngọc trong tay lên, "Không xem thử kĩ năng thổi tiêu của ta à?"

Ánh mắt tôi xuyên qua cơ thể Bộ Sát nhìn hắn, chăm chú, đôi môi đỏ như son khẽ hé.

“Chúng ta nào thấu hiểu được sự tàn nhẫn sẽ trở nên yếu đuối

Mỗi khi gồng mình chống chọi với cuộc sống cô quạnh

Vì yêu một người mà lưu luyến không rời

Thường hay duyên phận không dễ có trên đời

Ai thực sự muốn độc chiếm ai

Ai lại vì ai mà đau lòng

Ai là người duy nhất của ai

Lòng đau xót với những nỗi buồn thoáng qua

Ta gặp được người bước đến rồi đi

Trông thấy nụ cười mờ nhạt đó từ xa thì tốt hơn

Cỏ vong ưu đã bỏ quên kỉ niệm như một giấc mơ

Tận chân trời góc biển

Nơi hòn đảo nhỏ tít tắp mù khơi

Biết đến ngày nào mới được ôm lấy người và nắm lấy cỏ xanh sông Hà”

Tôi không biết Kì Nhiên làm thế nào lại có thể thổi kịp nhịp điệu bài hát của mình, mà cũng vì hắn luôn kì lạ như thế, hắn vẫn luôn toàn tài như thế, đi theo Kì Nhiên từ sớm, tôi không ngừng khiếp sợ, nhưng rồi sau đó lại trở thành thói quen.

Y thuật của hắn quá cao minh, hắn có thể nhìn rồi lấy "Huyết cổ" ra dễ dàng như vậy.

Võ công của hắn so với Bộ Sát còn tinh thông hơn, nếu không có..... nếu...

Tiếng tiêu của hắn chỉ có thể lấy âm thanh của tạo hóa mà hình dung, khiến tôi trong phút chốc quên đi vạn vật, hòa mình vào trời đất mênh mang, chỉ còn tôi với người.

Hắn là người chỉ cần gặp qua thì sẽ không bao giờ quên được, những sách lược kinh người, học thức rộng lớn, mỗi thứ tôi đều chỉ có thể dùng vị trí thứ nhất mà ca ngợi, đồng thời cũng biết được ông trời ưu ái hắn chừng nào.

Nhưng mà, một người hoàn mỹ như thiên tiên vậy lại không nắm được vận mệnh trong bàn tay mình, lại có thể chết bất đắc kì tử.

Kì Nhiên buông cây tiêu bên môi, thở dài, rèm mi đen tuyền khẽ run lên, giọng nhẹ nhàng:"Băng Y, khúc hát thật khiến ta tò mò. Ca từ.... Là do muội viết sao?"

Tôi lặng yên một lúc lâu, rồi lại bật cười lắc đầu:"Không phải, đây là bài ca được lưu truyền nơi quê nhà của muội."

Lần đầu tiên nghe Tiểu Vũ hát bài "Cỏ vong ưu" (Cỏ quên sầu) của Emil Wachou, tôi lập tức cảm động.

“Chúng ta nào thấu hiểu được sự tàn nhẫn sẽ trở nên yếu đuối

Mỗi khi gồng mình chống chọi với cuộc sống cô quạnh.”

Cũng từ đó về sau, tôi bắt đầu chịu ảnh hưởng từ Tiểu Vũ, thích những bài ca như thế này thay vì những khúc nhạc trẻ thịnh hành.

Bởi vì tôi chợt thấy được, sau mỗi câu hát đều như cất giấu một bí mật nào đó không muốn bị lột trần ra ánh sáng.

Tôi ngẩng đầu nhìn bóng dáng Bộ Sát vẫn còn nhập nhòe, lẳng lặng phía xa, mỉm cười:"Bộ Sát, huynh thấy thế nào, nghe êm tai không?"

Mặt hắn chẳng chút thay đổi nhìn tôi không đáp, nhưng lại duỗi một bàn tay đến trước mặt tôi.

Lặng đi một hồi, sau tôi mới từ từ đặt tay mình vào lòng bàn tay ấy. Tay hắn rất to, lại lạnh lẽo như tâm hắn vậy. Lòng bàn tay có nhiều vết chai do cầm kiếm lâu ngày, nhè nhẹ vuốt ve tay tôi, kéo một chút, tôi dựa vào hòn non bộ đứng lên.

"Thế gian này không có cỏ vong ưu. Cho dù là có, một số việc cũng không thể nào quên được." Giọng Bộ Sát trong nhưng lạnh lùng vang lên bên tai tôi.

Tôi hạ rèm mi, rút tay khỏi tay hắn, trầm mặc thật lâu.

Bỗng nhiên Kì Nhiên lên tiếng:"Ra đi!"

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu, chợt thấy từ trên nóc nhà có một bóng người màu tím lóe lên, nhẹ nhàng đáp xuống. Thân hình thật là tự nhiên, phóng khoáng quá! Tôi ngắm mà ngây cả người.

Mãi đến khi nàng đứng vững trên mặt đất, tôi mới nhìn rõ được dung mạo.

Đó là một nữ nhân, hơn nữa tuyệt đối là một đại mỹ nữ. Dáng người xinh đẹp, duyên dáng thấp thoáng dưới lớp vải tím mỏng, mái tóc đen tuyền, mềm mại, dưới cơn mưa như sáng lên, óng ánh như ráng mây chiều buông nhẹ bên hông. Sóng mũi cao thanh tú, trắng nõn, đôi môi anh đào nhỏ nhắn hơi nhếch lên, đôi mắt to tròn, linh động rạng rỡ nhìn Kì Nhiên.

Vừa đặt chân trên đất, nàng liền cúi đầu, quỳ một chân xuống, giọng nói thánh thót như tiếng chuông bạc ngân phấn khởi vang lên:"Nô tỳ Tử Tuyên tham kiến điện hạ."

Kì Nhiên thu lại ngọc tiêu, thản nhiên nói:"Đứng lên đi."

Ế.... Tôi nhìn tình huống phát sinh trước mắt mà chẳng thể hiểu nổi, ghé sát vào tai Bộ Sát nhỏ giọng:"Chuyện này là thế nào vậy? Kì Nhiên sao lại trở thành điện hạ rồi?"

Sắc mặt Bộ Sát không thay đổi, giọng vẫn lạnh như trước:"Hắn là Thiếu chủ của "Băng quốc", đồng thời là người thừa kế duy nhất."

"Băng quốc?" Tôi ngỡ ngàng thì thầm.

Tôi cảm thấy được cái cách Bộ Sát liếc mình thật giống với đang liếc một tên đần vậy. Tôi vội vàng cúi đầu, mặt đen lại. Chuyện này sao lại trách tôi được? Tôi vừa chỉ đến thế giới này có bao lâu đâu, có quỷ cũng chẳng biết các người bày trò bang phái, quốc gia nhiều như vậy.

Tử Tuyên không thèm chú ý đến khẩu khí lãnh đạm của Kì Nhiên, đứng bật dậy ôm lấy cánh tay hắn làm nũng:"Thiếu chủ, sao ngài lại nỡ bỏ chúng thần rồi bặt âm vô tín như vậy? Ngài cũng biết đó, Băng quốc tìm ngài mà muốn loạn cả rồi!" Nói xong, khóe môi đáng yêu lại hơi chu ra, hai mắt cũng đỏ ửng lên.

Kì Nhiên dịu dàng xoa xoa đầu nàng, mềm mỏng nói:"Nha đầu ngốc, không phải ta vẫn tốt đó sao?"

Tôi nhìn đáy mắt dịu dàng của Kì Nhiên mà không khỏi thở dài. Đã biết hắn từ lâu đối với người nào cũng đều như thế, nhưng sao trong lòng lại cảm thấy chua xót như vậy? Chẳng lẽ tôi lại ích kỉ, bỉ ổi đến mức muốn độc hưởng sự ấm áp đó ư?

Tôi sớm hay muộn..... Đều phải trở về cơ mà!

"Nàng ta là thị nữ thiếp thân bên cạnh Kì Nhiên." Bộ Sát nhàn nhạt nói.

Tính toán gì vậy, sao lại phải giải thích cho tôi? Tôi tức giận đáp:"Thật sao? Quan hệ gì đến muội?"

"Băng quốc rốt cuộc là bang phái gì vậy?"

"Băng quốc không phải là bang phái, mà là một quốc gia, quốc gia cường đại nhất trong thiên hạ."

Tôi ngẩn người:"Quốc gia mạnh nhất không phải là Kì quốc à? Sao lại trở thành Băng quốc rồi?"

"Tử Tuyên, ngươi làm thế nào tìm được ta?"

Tử Tuyên bĩu môi về phía chúng tôi, giọng căm ghét:"Lam Yên tỉ nói chẳng phải ngài lúc trước vì cứu tên sát thủ khó ưa kia nên mới ra ngoài mà? Sau đó lại mất tung tích. Vậy nên nửa năm qua chúng thần cứ luôn tìm hành tung của thiên hạ đệ nhất sát thủ, cũng chỉ mới biết vào hai ngày trước thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ghen

Edit: Imadoki

Đối với sự lên án của Tử Tuyên, Bộ Sát chẳng thèm để vào mắt, nhàn nhạt lên tiếng:"Nếu muốn biết thì tự đến hỏi Kì Nhiên đi."

Nói xong, hắn liền xoay người đi vào nhà. Tôi đứng đằng sau nghiến răng nghiến lợi, đồ chết bầm nhà ngươi, thái độ vừa thôi nhé! Đồ quái vật, đồ sát thủ Bộ Sát máu lạnh!

Kì Nhiên lắc lắc đầu cười nói:"Muội vừa bệnh dậy, đừng đứng ngây người trong mưa thế, mau vào đi thôi."

Tôi vừa định trả lời thì thấy Tử Tuyên nhìn chăm chăm tôi với vẻ mặt đề phòng và khinh thường hỏi:"Thiếu chủ, kẻ xấu xí này là ai vậy ạ?"

Tôi im lặng không nói gì, bà cô nhà ngươi, đã chọc gì đến bà đâu mà lôi vết thẹo của tôi ra nói? Tôi đảo tròn mắt, thật là mệt quá đi, chẳng thà về đánh một giấc.

Kì Nhiên lạnh giọng quát:"Tiểu Tuyên, ngươi lại quá đáng như vậy, lập tức trở về Băng thành đi!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Tuyên tái lại, vội hạ giọng cầu xin:"Thần biết sai rồi, Thiếu chủ. Tiểu Tuyên khó khăn lắm mới tìm được ngài, xin ngài cho thần theo hầu hạ đi ạ!"

"Băng Y." Kì Nhiên chạy theo gọi với tôi đã đi được nửa đường, trong mắt có chút bất an, "Tiểu Tuyên nàng ta không cố ý đâu."

Tôi cười vô cùng tự nhiên, nói:"Muội biết mà, muội vào trước đây."

Nói xong, tôi xoay người bước đi.

Lòng tôi tựa như bị tảng đá ngàn cân đè nặng đến mức không thở được. Dẫu biết hắn vốn luôn là người tốt như vậy, lúc nào cũng muốn dốc sức bảo vệ, không muốn bất kì ai cạnh hắn bị tổn thương, liều lĩnh nhận lấy lỗi lầm của người khác vào mình.

Trong chớp mắt, tôi thật sự muốn đến trước mặt hắn lớn tiếng chất vấn, mỗi giây mỗi khắc mà hắn sống đều vì người khác, sống như vậy không mệt mỏi sao?

Nơi mà chúng tôi trọ lại là một ngôi nhà rất to, kết cấu, cảnh tượng đều hết sức hoành tráng, càng kinh dị hơn là còn có hồ nước liễu rũ rộng thênh thang. So với căn hộ trong khu nhà cao cấp trước kia tôi ở, quả thật là trên hẳn một bậc!

Ban đầu tôi còn thắc mắc vì sao Kì Nhiên và Bộ Sát có thể trọ tại những nơi vô cùng xa hoa, bình thường lại tiêu tiền như nước, cũng không so đo việc tôi ăn uống không trả tiền cả trăm lần mà cũng không thiếu thốn, bây giờ thì tôi rõ rồi, hóa ra là tôi vớ được một bao tiền vô cùng lớn, hoàng tử của một quốc gia cơ đấy! Hắn ăn cả đời mà cũng không sợ hết của.

Mà nhắc đến quốc gia, Băng quốc rốt cuộc là quốc gia gì nhỉ? Bốn phương cũng chưa có ai gọi quốc gia nào tên Băng quốc cả! Thật ra đối với tin đồn thổi trong thiên hạ, tôi cũng chẳng có hứng thú gì, nhưng hôm nay bị Bộ Sát chơi một vố thế này, vẫn là nên nghe ngóng một chút thì tốt hơn. Không được, hôm nào phải kéo Kì Nhiên lại hỏi kĩ một chút.

Đang suy nghĩ miên man thì tiếng đập cửa vang lên, tôi bất giác đứng dậy mở cửa. Chẳng ngờ được đón tiếp mình lại là một bàn tay trắng như ngọc, tuy thân thủ tôi nhanh nhẹn lùi về sau vài bước nhưng vẫn không tránh được, mặt nóng ran.

Không nằm ngoài dự đoán, trước mắt tôi đúng là đại mỹ nữ Tử Tuyên đang trợn tròn mắt, tức giận nhìn mình. Tôi nghĩ nếu ánh mắt có thể giết người thì tôi đã chết bảy, tám trăm lần rồi mất.

"Kẻ xấu xí nhà ngươi dựa vào đâu mà lại dám ở cạnh Thiếu chủ? Đừng nghĩ rằng Thiếu chủ tốt với ngươi thì ngươi có thể bay lên ngọn làm phượng hoàng. Ta nói cho ngươi biết, hậu cung của Băng quốc tuyệt đối không chứa chấp loại người thấp kém như ngươi."

Hậu cung? Hậu cung của Kì Nhiên? Dù biết đây là thời điểm không nên nhưng tôi vẫn không kìm được mà cười khẽ ra tiếng. Tiếng cười lớn dần, rồi thậm chí đến mức tôi phải cúi gập mình, cười mà ra cả nước mắt.

Tử Tuyên ngỡ ngàng nhìn hành động của tôi, nhất thời lại chẳng biết phải làm gì.

Đây là cái gì ha? Sao tôi lại có thể mau quên như vậy, Kì Nhiên chính là đế vương tương lai mà! Việc có hậu cung có gì là đáng ngạc nhiên đâu.

"Này! Ngươi hiểu ta đang nói gì không đấy?"

"Hiểu rồi!" Tôi ngừng cười, trả lời ngắn gọn nhưng đầy đủ.

Tử Tuyên ngẩn ra rồi lập tức tỏ vẻ khinh miệt:"Xem ra ngươi cũng tự biết thân biết phận. Vậy thì ngươi cũng biết mình nên làm gì rồi đúng không? Người như ngươi cơ bản là không được đứng cạnh Thiếu chủ, cứ như bây giờ sẽ làm bẩn thân phận của ngài mất."

"Ừ." Tôi nhạt giọng đáp. Mặt rát quá, tôi quay đầu lại tìm lọ thuốc của Kì Nhiên. Thuốc lần trước thật tốt, xoa lên liền cảm thấy mát rượi, hôm nào phải mang ra tự phối thử mới được. Nói thế nào thì hiện tại tôi cũng xem như là nửa đồ đệ của Kì nhiên rồi, về sau dù cho có phải lang thang đầu đường xó chợ thì cũng có nghề y mà kiếm sống qua ngày.

Đại tỷ Tử Tuyên hiển nhiên là không hài lòng với thái độ của tôi, giọng tức tối:" Ngươi hiểu mà không rời đi ư? Ta gặp ngươi khắc nào thì ghê tởm khắc ấy."

"Thật phiền đến Tử Tuyên tỉ tỉ phải ghê tởm rồi." Tôi lạnh mặt, giọng nhàn nhạt, "Tức là nhìn ta thế nào là chuyện của ngươi, còn đi hay không là chuyện của ta! Ta phải nghỉ ngơi, cứ tự nhiên."

Tôi đóng "sầm" cửa một tiếng, bên ngoài truyền đến tiếng la oai oái cùng chửi rủa của nàng ta.

Đáng đời nhà ngươi XD! Lão hổ không ra uy thì ngươi coi ta là con mèo mỡ bị bệnh à? Trả ngươi cái tát lúc nãy đấy.

Vừa quay người lại, tôi lập tức nhảy dựng lên. Gương mặt Bộ Sát tựa như đang cười cợt tựa như không, hắn đứng khoanh tay lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi giận dữ trừng mắt với hắn rồi liếc một cái, nói:"Hù dọa người khác vui lắm sao? Cửa lớn không đi, lần nào cũng chui cửa sổ vào!"

"Kì Nhiên muốn ta đưa thuốc cho muội." Bộ Sát đặt một cái lọ nhỏ xanh biếc lên bàn.

Tôi gật gật đầu, "Sao thế, nay có thị nữ hầu hạ rồi nên ngay cả thuốc cũng nhờ huynh mang đến ư?" Ngữ khí này hình như có mùi chua thì phải?

Mặt Bộ Sát lạnh tanh, liếc tôi một cái rõ dài rồi trở người nhảy ra ngoài.

Tôi dùng ngón trỏ chấm lấy ít thuốc bôi nhẹ lên chỗ sưng tấy trên má trái. Cảm giác xót xót với mát lạnh làm tôi tỉnh táo lại. Vết thương do kiếm đâm trên bả vai mình lúc ấy, rõ ràng là Kì Nhiên biết cơ mà.

Tôi lặng người, mình hôm nay làm sao vậy? Tôi bình thường luôn không bao giờ muốn rước lấy phiền toái, sao bây giờ lại gắt gỏng thế này? Do Tử Tuyên quát nạt và đe dọa mình ư? Hay vẫn là do lòng thương người của Kì Nhiên? Hay thậm chí là bởi đột nhiên phát hiện thân phận cao quý của Kì Nhiên?

Trời ạ! Mọi thứ đều hỏng bét cả như vậy là do đâu mới được? Tôi gục ra giường, ngủ vẫn tốt hơn, nghĩ nhiều cũng vô dụng cả thôi!

Đang mơ màng thì tôi nghe được ngoài cửa có tiếng ầm ỹ.

Hình như giọng lo lắng lắm, tiếng bước chân dồn dập, còn có tiếng cơ thể va vào vách tường. Tôi dụi dụi đôi mắt lèm nhèm ra mở cửa, lòng nghĩ thầm: làm cái gì mà đến ngủ trưa cũng không cho người ta yên là thế nào?

Vừa mở cửa phòng, một bóng người lao nhanh vào, tôi nhanh mắt nhanh tay chụp hắn lại hỏi:"Các ngươi là ai? Xảy ra chuyện gì?"

Định thần lại, tôi mới nhận ra đó là một thằng bé vô cùng đẹp trai. Nó bực bội hất bàn tay tôi đang đặt trên vai nó, liếc tôi đầy khinh thường:"Ngươi chính là kẻ xấu xí mà Tử Tuyên tỉ nói đến hả?"

Rồi dường như nhớ đến chuyện gì, mặt biến sắc, miệng nó thì thào: Thiếu chủ! Thiếu chủ!, nhanh như tên bắn vọt ra ngoài.

Thiếu chủ? Lòng tôi thót lên một cái, chẳng lẽ Kì Nhiên lại xảy ra chuyện gì nữa ư? Không kịp nghĩ bất cứ thứ gì, tôi nhanh chóng chạy vội theo cái bóng nhỏ đằng trước.

Tôi tự cho là với môn chạy cự li dài, chạy nhanh đều không có ai địch nổi mình, vậy mà vẫn mất sức của chín trâu hai hổ mới đuổi theo kịp thằng nhỏ đó. Cuối cùng cũng đến được chỗ đám đông đang lúc nhúc ngoài cửa phòng, tôi há miệng thở dốc.

Xem ra là nên tìm Bộ Sát học khinh công thôi, không thì sau này có chạy trối chết cũng chẳng kịp được mất.

Bỗng nhiên trong phòng vang lên tiếng khóc, từ khóc thút thít đến khóc gào ầm lên, lời nói loạn cả hết, chỉ mơ hồ nghe là: Thiếu chủ, còn có Điện hạ.

Sau đó còn có giọng nữ khàn khàn, vừa như đang căm thù vừa như đang mắng chửi, nhưng do quá ồn ào mà tôi chỉ nghe loáng thoáng được vài câu.

"... Nếu không phải do ngươi, Thiếu chủ sẽ không chết thế này"

Chết? Tim tôi quặn thắt lại, đau đến mức tôi không thở nổi, đau đến mức tôi không rõ là mình còn sống hay không nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Sinh tử

Khẽ cắn môi cho tỉnh táo, không biết dũng khí từ đâu thúc đẩy mà tôi lại bước lên rẽ một đám cao thủ trong phòng đi vào. Nhưng cố lắm cũng chỉ được vài bước thì có một vật kim loại lạnh băng cứa sát vào cổ mình, đau quá.

Tôi không kịp xem ai đã ngăn cản mình, cũng không nghe hắn gào lên cái gì thì đã vội gọi lớn:"Bộ Sát!"

Chỉ trong chốc lát, bóng người bị chấn động chia ra thành hai phía, trong đó có một người tay cầm kiếm run rẩy nhưng sự hận thù và đau xót lại tràn ngập trong đôi mắt ấy, dâng đầy như muốn thoát ra ngoài.

Tôi nhìn thấy bóng hình cô đơn, lãnh đạm của Bộ Sát đang đỡ cơ thể không chút sức sống của Kì Nhiên bước dần về phía mình.

Ánh mắt ấy đong đầy nỗi sợ hãi và bất an nhìn tôi, từ một sát thủ máu lạnh trở thành một đứa trẻ lực bất tòng tâm.

"Hạ Kì Nhiên xuống đi." Tôi nói. Thật không rõ vì sao đến giờ phút này mà tôi còn có thể giữ giọng mình bình tĩnh như thế.

Bộ Sát ngược lại càng giữ Kì Nhiên chặt hơn, đôi môi mím lại một cách cứng đầu.

Nén xuống dòng nước mắt đang dâng lên trong lòng, tôi nhẹ giọng:"Có lẽ là huynh ấy vẫn còn cơ hội. Y thuật của muội là do huynh ấy dạy, làm ơn cho muội xem qua một chút đi.

Tôi muốn tận dụng thời gian nhanh nhất có thể, nếu, nếu chỉ là một cơn sốc thôi thì vẫn có thể cứu được Kì Nhiên.

Bộ Sát cuối cùng cũng đỡ Kì Nhiên nằm xuống, tôi ngẩng đầu nhìn mọi người đang muốn xông đến, lạnh lùng cất tiếng:"Bộ Sát, nếu có ai quấy rầy trong lúc muội thi triển y kĩ, giết — không — tha!"

Tôi cũng không phải thuộc dạng thiện nam tín nữ gì cả, vì giữ lấy mạng Kì Nhiên, thốt ra vài câu tàn nhẫn như thế là việc nhất thiết phải làm.

Sắc mặt Kì Nhiên tái nhợt lại, trong suốt, so với lần cứu tôi lúc bị thương lại càng trắng hơn, môi tím tái đến dễ sợ, nhưng ghép vào dung nhan tuyệt thế của hắn lại đẹp đến mức kì lạ.

Đây là do huyết cổ tái phát ư? Tôi kéo một lọn tóc nhỏ trên đầu xuống đặt ngay trước mũi hắn, thật lâu sau đó cũng không có động tĩnh gì.

Lòng tôi run lên, đến ngay cả một chút hơi thở cũng không có? Chẳng kịp để bản thân lo sợ, tôi cúi người kề áp tai sát vào ngực hắn, nỗi bất an cùng tuyệt vọng dâng tràn trong lòng rồi nhanh chóng lấp đầy tâm trí mình.

Nếu Nếu như không có nhịp đập

"Thịch Thịch." Âm thanh kia tuy rằng rất nhẹ, rất mong manh nhưng vẫn lọt vào tai tôi, giống như âm thanh của trời đất đang dần rót vào cơ thể mình, giúp tôi hồi sinh, giúp tôi tìm được lối thoát trong tuyệt cảnh.

Trời ạ! Tim còn đập, đúng là vẫn còn đập.

Tôi nhắm mắt, trong đầu cố gắng nhớ lại những bài học về hô hấp nhân tạo và sức khỏe mà anh trai đã dạy.\

Kì Nhiên, cố gắng lên! Muội nhất định sẽ không để huynh chết đâu!

Tay phải tôi đặt lên ngực trái của hắn đè xuống, sau đó hít một hơi thật sâu, mở miệng Kì Nhiên ra rồi áp môi mình vào.

Sau lưng truyền đến tiếng hút không khí lạnh, tiếng xì xầm nho nhỏ, còn có tiếng mắng mỏ nữa, tôi dù không chú ý nhưng vẫn nghe ra được.

Môi Kì Nhiên vẫn lạnh nhưng lại mềm mại như nước khiến lòng tôi dần tan ra.

Tôi đứng dậy, tiếp tục nhấn mạnh lên trái tim hắn, lại khom người hô hấp.

Kì Nhiên, cầu xin huynh đấy! Huynh nhất định phải sống!

Thời gian trôi tựa như vạn năm đã qua nhưng thực sự chỉ có vài phút đồng hồ ngắn ngủi. Ngón tay Kì Nhiên khẽ động đậy rồi bỗng ho mạnh một tiếng, cánh môi tím tái cuối cùng cũng hồng hào trở lại.

Tôi siết bàn tay đầy mồ hôi lạnh của mình nhìn hắn yếu ớt mở mắt. Đôi mắt kia hệt như cả thế kỉ rồi tôi mới nhìn thấy lại, màu xanh lam ấy trong veo như hồ mùa thu nhìn tôi đầy sức sống.

Nước mắt rốt cuộc cũng không nhịn được mà lăn xuống. Kì Nhiên còn sống, vẫn còn sống đấy thôi!

"Thiếu chủ! Điện hạ!" Đám người kia ào đến như ong vỡ tổ đẩy tôi sang một bên, tôi lẳng lặng lau nước mắt đứng dậy.

Thấy Bộ Sát đứng ở góc phòng lạnh lùng nhìn mình, tôi cười khe khẽ bước qua, xòe tay ra mà nói:"Give me five!"

Hẳn nhiên là Bộ Sát chẳng thể hiểu tôi đang nói gì nhưng vẫn đưa tay ra vỗ với tôi một cách ăn ý, đáy mắt ngập tràn nỗi hân hoan cùng may mắn sau kiếp nạn.

"Huynh trông chừng ở đây nhé, muội trở về ngủ trưa đây! Thật là buồn ngủ quá đi thôi!" Tôi duỗi thắt lưng mình, vẫy tay chào rồi xoay đi.

Phía sau có ai đó đang gọi mình, không cần quay lại tôi cũng biết là giọng Kì Nhiên.

"Băng Y Cám ơn" Xuyên qua đám thị nữ dìu mình đang vây xung quanh, hắn nhìn tôi, vẻ mặt phức tạp vô cùng, tuy nhiên, tôi cũng không muốn tìm hiểu sâu thêm nữa.

Tôi cười nhẹ:"Không cần cảm ơn đâu, không phải huynh cũng đã cứu muội vài lần sao? Vậy là huề nhau nhé. Mau đi nghỉ đi.

Tôi cười mà nói, phất tay cũng cười, xoay người đi cũng. cười.

Môi vừa kề môi cùng Kì Nhiên, sao bây giờ lại thấy khoảng cách giữa hai người lại xa xôi như thế?

Nghe có tiếng gõ cửa, tôi chậm rãi bước qua. Lần này vừa mở, tôi liền né sang một bên. Không hiểu sao nhưng tôi lại chẳng muốn nhận thêm một cái tát nào nữa.

Cửa vừa hé, nghênh đón tôi lại là một mùi hương thơm mát vô cùng dễ chịu. Tôi ngơ ngác nhìn cô gái còn đẹp hơn Tử Tuyên đến vài phần mà muốn lóa cả mắt.

Nàng ta hình như cao hơn Tử Tuyên khoảng hai tấc, độ tuổi khoảng chừng mười bảy, mười tám. Khoác lên mình bộ cánh xanh lam mỏng, trông nàng đẹp tựa như tiên nữ Lăng Ba

"Xin hỏi, tỷ là"

Mỹ nữ đó cười một cách duyên dáng, nói:"Ta là Lam Yên, thị nữ thiếp thân của Thiếu chủ. Xin hỏi có thể vào ngồi một lát không?"

Tôi vội gật đầu lia lịa, tránh một bên cho nàng bước vào.

Rót một chén nước đẩy đến trước mặt nàng xong, tôi cũng ngồi xuống. Nàng ta nâng chung trà nhấp một cách tao nhã rồi đặt trở lại, đôi mắt phượng yên lặng nhìn tôi.

Ngày trước, chỉ cần dùng bữa cùng Kì Nhiên là sẽ bị tư thế thanh nhàn của hắn hấp dẫn đến mức quên mất cả mấy món ăn ngon lành trước mặt. Bây giờ xem ra mỗi người của Băng quốc đều có phong thái này từ trong máu rồi.

"Hôm nay thật sự rất biết ơn muội! Nếu không nhờ muội, chúng ta thật không biết. Ta đại diện toàn thể con dân Băng quốc nói lời cảm tạ muội!"

Tôi cười khẽ đáp:"Không có gì. Nhấc tay chi lao thôi mà.

"Sáng nay Tử Tuyên mạo phạm muội, mong muội đừng để trong lòng. Muội ấy chỉ là sốt ruột muốn bảo vệ chủ mà thôi, không có ý gì cả."

Tôi gật đầu phớt lờ rồi cũng im lặng không lên tiếng nữa. Trong giây lát, tôi nhận ra Lam Yên này còn lợi hại hơn cả Tử Tuyên nữa.

"Ta từ khi mười ba đã theo hầu Thiếu chủ, người chủ nhân này ấy.." Ngữ điệu nàng hòa nhã, gương mặt tỏa ra nét thánh thiện, "Người kế vị Băng quốc từ trước đến nay đều phải có tài trí trác tuyệt và một tâm tư tàn nhẫn, kiên cường. Với tài năng của Thiếu chủ là hoàn toàn có thể, ta tin là muội cũng biết, vượt qua tất cả những đế vương trong các triều đại.

"Chỉ là trái tim của ngài lại trong sáng như đứa bé mới sinh. Dù Hoàng Thượng dùng đủ mọi cách cũng không thể nào nhuốm bẩn trái tim ấy, toàn bộ đều đổ sông đổ biển cả."

"Ngài vĩnh viễn đều sẽ cười dịu dàng như vậy dù cho bị người thân thiết nhất phản bội. Trong đôi mắt ấy ngoại trừ vẻ đau xót, lương thiện thì mãi vẫn không chứa đựng thứ gì. Ngài luôn cự tuyệt việc thừa kế ngôi hoàng đế, thật sự mà nói, ngài cũng không phù hợp làm vị vương tiếp theo của Băng quốc."

"Hoàng Thượng cũng từng nghĩ đến việc thay đổi người kế vị nhưng cuối cùng lại không có gì khác cả, chỉ ngài ấy mới có thể mà thôi.

"Vậy nên" Ánh mắt Lam Yên toát lên vẻ bi thương, giọng lại càng nhẹ nhàng, "Bất kể là nguyện ý hay không, vận mệnh Thiếu chủ từ khi sinh ra đã vô cùng sáng lạn, ai cũng không thay đổi được, kể cả ngài ấy.

Tôi nâng chén trà lên ngang tầm mắt, ngắm nước sóng sánh ở bên trong, thản nhiên nói:"Tỷ vì sao lại muốn nói với muội những chuyện này?

Lam Yên không thể ngờ tôi lại bình tĩnh đặt câu hỏi như vậy, giọng trầm xuống một chút:"Ta hi vọng muội có thể rời xa Thiếu chủ."

Tôi cười khổ, buông cái chén xuống, nhìn thẳng vào nàng ta hỏi:"Có thể cho muội biết tại sao không?"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Tình cảm

Lam Yên thở dài, nói:"Quả nhiên là đoán không sai, muội cũng thích Thiếu chủ đúng không?"

Tôi giật nảy mình làm rơi chén trà xuống mặt bàn, nước bắn tung tóe lên tay.

"Thật ra không cần đoán cũng biết." Lam Yên nhìn tôi một cách thông cảm, rồi lại cười tự giễu, "Người như Thiếu chủ, chỉ cần theo ngài trong chốc lát, có ai mà lại không bị đắm chìm đâu chứ?"

Tôi lau tay mình trong vô thức mà lòng chấn động không thôi. Tôi thích Kì Nhiên ư? Chẳng lẽ, tôi lại thật sự thích Kì Nhiên sao?

Lam Yên vẫn bình thản nói:"Ta tuyệt đối không thể tin muội được. Theo lời Thiếu chủ thì muội là một nha hoàn trốn ra từ phủ nhà giàu nào đó. Ta không biết vì sao muội lại che giấu thân phận mình, cũng không biết mục đích tiếp cận Thiếu chủ của muội là gì nhưng bây giờ, mong muội có thể rời đi đi.

Ánh mắt dịu dàng của Lam Yên bỗng biến đổi, cái nhìn sắc bén không ngại ngần mà chiếu thẳng lên mặt tôi:"Dù là muội không làm tổn thương đến tâm tư của Thiếu chủ, nhưng chỉ cần muội có cảm tình với ngài, sớm hay muộn cũng sẽ trở thành vũ khí làm hại đến ngài mất. Hoàng Thượng tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất kì cơ hội nào để ép buộc ngài lên ngôi vị hoàng đế đâu."

Tay tôi run rẩy ấn lên ngực mình, bên trong là dây chuyền hình thập tự giá khắc từ thạch anh trong suốt và bạch kim trên cổ. Đây là món quà mừng sinh nhật mười sáu tuổi mà anh trai đã tự tay đeo vào cho tôi. Gương mặt anh khôi ngô và lạnh lùng như vậy mà lại đầy vẻ xấu hổ, lóng ngóng nhưng vẫn cứng đầu nói với tôi và cha: chúng ta là người một nhà, mãi mãi sẽ không bao giờ xa rời nhau.

"Muội hẳn cũng biết thực lực của Băng quốc, nếu đối nghịch với chúng ta."

"Muội sẽ đi." Tôi đứng dậy cúi đầu nhìn Lam Yên, "Tỷ yên tâm, muội sẽ đi. Đêm nay muội sẽ rời đi!"

Từng cơn đau đớn đến tê tái bùng lên trong lồng ngực, tôi xoa xoa, nuốt xuống dòng lệ đắng ngắt đang chực dâng trào.

Tôi rốt cuộc là đang làm cái gì thế này, sao lại có thể dày mặt mà theo đuổi thứ tình cảm như thế?

Nơi này không phải thế giới của tôi cơ mà! Chẳng phải cuối cùng thì cũng có ngày tôi trở lại bên cạnh cha và anh trai mình sao?

Lam Yên lẳng lặng nhìn tôi, đôi mắt xinh đẹp để lộ vẻ khâm phục và thương cảm, lát sau mới cúi đầu nhẹ giọng nói:"Thật sự xin lỗi, chúng ta chỉ là muốn bảo vệ Thiếu chủ mà thôi."

"Muội hiểu mà." Tôi cười một cách miễn cưỡng, chán nản ngồi xuống, "Muội có thể hỏi một vấn đề cuối cùng nữa được không?"

Lam Yên lặng lẽ gật đầu.

"Bệnh của Kì Nhiên có thể chữa khỏi không?

Lam Yên ngẩn ra, nghi hoặc hỏi lại:"Bệnh gì?

Chẳng lẽ các nàng ta cũng không biết việc Kì Nhiên mang trên mình huyết cổ?

Tôi cố sức che dấu tâm tình đang dâng lên hỏi:"Vậy sao hôm nay huynh ấy ban sáng lại bị sốc như vậy. Ý muội là bất tỉnh ấy?"

Lam Yên nghe tôi nói xong mới thở dài, trông có vẻ vẫn còn sợ hãi:"Đó là do loại võ công mà Thiếu chủ luyện.."

Nói đến đây thì nàng ta bỗng dưng ngừng lại, hẳn là tôi hỏi phải chuyện cơ mật thì phải. Dù sao chỉ cần biết Kì Nhiên vẫn tốt là đủ rồi.

Nhưng rồi nàng ta lướt qua câu nói đó, giọng có chút căm phẫn:"Nếu không phải do Bộ Sát xông vào thời điểm quan trọng, Thiếu chủ sao có thể gặp chuyện không may như vậy?

Lòng tôi lại có chút chùn xuống: nếu không nhờ Bộ Sát xông vào thì với tính cách khác người của Kì Nhiên, không gặp sự cố mới là khó tin đấy.

Sau khi tiễn Lam Yên, tôi lôi chiếc ba lô đã phủ đầy bụi bặm ra ngoài.

Lớp vải hồng nhạt của nó đã hơi bàn bạt, trắng thêm một chút, khóa cài cũng đã rớt mất vài cái vì bị rơi xuống vách núi. Tôi cẩn thận kéo cái khóa màu xanh, âm thanh vang lên tựa như tiếng va chạm nặng nề của những hòn đá tảng.

Trong túi có hai cuốn sách, một cuốn sổ ghi chép với vài cây bút. "Văn học cổ đại" và "Đại cương hóa học cơ bản", đây là hai môn học mà tôi và Tiểu Vũ vừa đăng kí sáng hôm ấy

Nghĩ đến Tiểu Vũ, tôi lại thở dài khe khẽ: Tiểu Vũ sẽ chẳng gặp chuyện gì đâu, đúng không? Nếu không phải do tôi, con bé sẽ không rơi xuống núi như vậy. Chỉ mong là con bé sẽ bình an vô sự.

Nằm trong túi còn có một chiếc điện thoại di động nữ và một khẩu súng lục loại QSG92.

Tôi rút băng đạn trong súng ra kiểm tra, hoàn hảo, không bị gì cả, vẫn đủ tám viên. Tôi kéo chốt an toàn, xác nhận là không thiếu sót gì nữa mới giấu ngược vào túi trở lại. Chỉ có thứ này, riêng với tôi thì dù ở hiện đại hay cổ đại cũng vĩnh viễn chẳng có chút hay ho nào.

Dù là do không muốn phá hỏng cân bằng của thế giới này hay là do không muốn nhớ lại đoạn kí ức đen tối kia, bất luận thế nào, tôi cũng sẽ không dùng đến nó.

Tôi mở di động, tiếng chuông vui tai từ chiếc điện thoại vang lên, âm thanh nghe tựa như đã bị bụi phủ mờ rất lâu rồi mới cất tiếng.

"Tôi rất muốn bay xa, xa mãi không mỏi mệt, trái tim càng yêu sâu đậm sẽ chỉ càng đau đớn. Tôi chỉ muốn bay xa, xa mãi trong không gian bao la, tôi biết người sẽ mãi bên cạnh tôi..."

"Tách—" Một giọt nước mắt rơi trên màn hình sáng rực của điện thoại, tôi vội vàng lau đi, nhưng rồi nước mắt cứ không ngừng trào ra, nhỏ xuống, long lanh như những hạt trân châu rơi vỡ.

Có lẽ tôi đã thật sự thích Kì Nhiên rồi; có lẽ, lòng tôi còn thích hắn nhiều hơn tôi có thể tưởng được.

Nếu không, vào thời điểm biệt ly này, tim tôi sao có thể đau đớn đến thế.

Chỉ là, hơn ai hết, tôi biết bản thân mình không thể nào có tư cách trở thành người có thể sánh vai với hắn được. Tôi chỉ là kẻ mà sớm hay muộn đều sẽ phải rời đi, sao có thể ích kỉ đoạt mất thứ tình cảm thiêng liêng ấy để rồi sau đó phải quay lưng với người.

Bỗng nhiên, tiếng đập cửa vang lên. Tôi hoảng sợ vội vàng thu vén lại hết những thứ trên bàn, một tay vừa quệt nước mắt vừa bước lại mở cửa.

"Kì—" Thấy Kì Nhiên mang mặt nạ đứng ngoài cửa phòng, tôi không khỏi ngạc nhiên. Nhưng còn chưa kịp cất tiếng, hắn đã đưa tay chặn lại kéo tôi vào phòng, phía sau còn có cả gương mặt như cười như không của Bộ Sát.

Tôi hơi giật mình nhìn hai người đàn ông mang trên lưng túi lớn túi nhỏ hồi lâu mới nghệch mặt ra mà hỏi:"Các huynh muốn làm gì vậy?"

Kì Nhiên mỉm cười, đè thấp giọng xuống nói:"Đêm nay chúng ta rời đi.

"Cái gì?" Tôi gào lên.

Kì Nhiên vội vàng che miệng tôi lại nói nhỏ:"Đừng la to như vậy, đám cận vệ của ta sẽ tìm ra ta mất. Đại thừa tướng Băng quốc đêm nay giờ tý (11 giờ đêm đến 1 giờ sáng) sẽ đến, mấy người Lam Yên bận tối mặt để nghênh đón nên sẽ tạm thời không chú ý đến ta đâu.

"Muốn trốn đi thì chỉ có dịp này thôi.

"Bỏ trốn?" Tôi giật mình nhìn sang gương mặt lãnh đạm của Bộ Sát, đầu cố gắng tiêu hóa tin mình vừa nghe được, "Vì sao vậy?

Kì Nhiên cười khổ:"Chẳng lẽ muội thật sự muốn ta đăng cơ hoàng đế Băng quốc sao?"

Tôi buồn bã hạ rèm mi, giọng trầm xuống:"Thân phận của muội thì làm sao dám mong ước gì chứ?

"Băng Y." Kì Nhiên dịu dàng gọi, "Muội ngẩng đầu lên nhìn ta này.

Xin huynh đừng dùng ngữ điệu như vậy nói chuyện với muội, xin huynh đấy! Đầu tôi ngày càng hạ thấp: Xin lỗi huynh, thật sự xin lỗi, muội không thể tiếp nhận nổi đâu.

Một bàn tay thon dài, mát lạnh giữ cằm tôi, nhẹ nhàng nhưng kiên định nâng lên, buộc tôi nhìn thẳng vào đôi mắt xanh thẳm như màu trời ấy.

"Muội đã từng hỏi ta và Bộ Sát du ngoạn lâu như vậy rốt cuộc là muốn đi đâu, nay ta sẽ nói cho muội biết.

Ánh mắt xanh ấy càng sâu thêm, càng óng ánh sáng ngời, dường như bao tình cảm mãnh liệt vô bờ đang không ngừng quay cuồng trong đôi mắt ấy.

Lòng tôi rung động mạnh, bối rối né tránh bàn tay đang giữ cằm mình của hắn, mắt cũng không nhìn thẳng, bướng bỉnh lắc đầu:"Chúng ta. Chúng ta chỉ là bằng hữu vô tình gặp gỡ mà thôi, không phải sao? Việc cơ mật như vậy, muội không có tư cách biết, cũng không muốn biết!"

"Bộ Sát" Giọng Kì Nhiên lạnh đi, sắc mặt trở nên dứt khoát và đầy cao ngạo, một gương mặt vương giả trời sinh, "Ngươi ra ngoài một chút đi."

Bộ Sát không nói không rằng, phớt lờ ánh mắt cầu xin của tôi, thờ ơ rời khỏi.

Lập tức, không khí trong phòng im lặng một cách quỷ dị, ánh mắt Kì Nhiên dừng lại trên người tôi, còn ánh mắt của tôi thì lại chẳng biết phải nhìn đâu cả.

Tôi cười gượng mấy tiếng, nói:"Kì Nhiên, sao... lại gọi Bộ Sát ra..?

"A—! Đau quá—!" Chưa kịp dứt lời, một cơn đau đớn ập đến bả vai tôi giống như bị ném mạnh lên tường, đau đến mức chực khóc.

Có lẽ Kì Nhiên cũng không nghĩ tôi sẽ chạm phải vết thương, nhìn khóe mi rớm nước mắt của tôi mà lòng đau xót, nhẹ nhàng ôm tôi vào ngực.

Tôi đã thật sự có chút tin vào lời nói của Lam Yên, dù chỉ một chút, Kì Nhiên cũng có thích tôi, đúng không? Hay, không chỉ là một chút?

Lòng có chút vui sướng, nhưng sau đó lại nhói lên đau đớn.

Vì sao hắn lại thích một kẻ hèn mọn, thấp kém như tôi được chứ? Ngay cả gương mặt xấu xí của mình, tôi còn không có can đảm để nhìn nữa mà.

Tôi suy nghĩ, nghĩ nhiều mức muốn ôm lấy hắn, thỏ thẻ bên tai hắn rằng, muội vĩnh viễn cũng không rời xa huynh đâu.

Chỉ là, khi đang vùi đầu trong lòng hắn, ngửi mùi hương thơm mát riêng biệt trên cơ thể hắn, giọng tôi lại nghẹn ngào:"Chúng ta vẫn là bằng hữu được không? Chúng ta. vĩnh viễn sẽ là bằng hữu, nhé?

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bỏ trốn

Edit: Imadoki

Tôi vùi đầu trong lòng Kì Nhiên, hít vào mùi hương cơ thể riêng biệt của hắn mà nghẹn ngào:"Chúng ta vẫn là bằng hữu đúng không? Chúng ta. Mãi sẽ là bằng hữu nhé?"

Cánh tay vòng quanh người tôi siết lại chặt đến nỗi khiến tôi dường như nghẹn thở. Trầm mặc thật lâu, hắn đè thấp giọng mình như đang kiềm chế nói với tôi:"Là bởi vì thân phận của ta ư? Ta đã nói, ta có thể..."

"Không phải, không phải vậy đâu.." Tôi cố sức đẩy hắn nhưng dường như cơ thể ấy chẳng lay chuyển một chút nào, "Nguyên nhân là ở muội."

"Thật xin lỗi!" Hai tay tôi vò chặt vạt áo hắn, nước mắt rơi không ngừng, "Muội không thể trở thành thê tử của huynh được! Thật sự là không thể nào!"

"Mọi người trong thế gian này đều có thể, duy chỉ mình muội không có tư cách để yêu!"

Cánh tay Kì Nhiên chống lên tường, vây tôi lại trong khoảng không nhỏ hẹp của riêng hắn, đáy mắt ánh lên vẻ khổ sở và đau thương. Cái nhìn ấy khiến tôi không cách nào né tránh được. Giọng hắn vẫn êm dịu như vậy nhưng lại nhuốm đầy u buồn:"Có phải chỉ cần vẫn là bằng hữu, muội sẽ ở lại với ta"

Tôi sững người trước câu nói của hắn, đôi mắt nhòe nước nhìn hắn không chớp lấy một cái.

Ánh mắt hắn khóa chặt gương mặt tôi, bàn tay ở hai bên người tôi đã cuộn chặt, màu xanh trong đôi mắt sẫm lại, hệt như muốn nhìn thấu toàn bộ con người tôi vậy.

"Ta chỉ muốn giữ muội lại bên mình." Hắn nhàn nhạt nói, sự yếu ớt, bất lực trong đáy mắt hắn chậm rãi rót vào lòng tôi rồi dần dần tràn ngập, "Như thế cũng không được sao?"

Tôi không thể thốt lên được bất cứ lời nào. Giờ khắc này, cha, anh trai, Tiểu Vũ, cả cái thế giới kia nữa đều tan biến, trong ý thức của tôi chỉ còn đọng lại hình ảnh của ánh mắt đau buồn xanh thẫm màu trời kia.

Tôi trịnh trọng gật đầu như đang thừa nhận trước một lời thề kéo dài vĩnh viễn cả đời người.

Nhưng tôi chưa từng nghĩ rằng giây phút tôi gật đầu đồng ý tại đây đã cuốn tôi vào vòng xoáy của thế giới này. Nếu tôi một lần nữa có một cơ hội để lựa chọn, liệu tôi có còn dứt khoát rời đi không?

Có lẽ là vẫn không thể nào, vì cuối cùng khi đối mặt với thời khắc này, Kì tựa như một thiên thần tuyệt mỹ, đồng thời lại giống một thiếu niên yếu ớt như đứa trẻ sắp buông tay.

--

Tôi ngồi đối mặt với Kì Nhiên trong xe ngựa xóc nảy, Bộ Sát vẫn yên lặng đánh xe bên ngoài. Bây giờ đã là nửa đêm, trời tối mù, bốn phía đều vô cùng tĩnh lặng, xe ngựa thì càng tệ rồi.

Tôi ho khan một cái, cố gắng xua tan đi bầu không khí kì dị này, hỏi:"Kì Nhiên, lúc đầu huynh bảo là muốn đi đâu?"

Kì Nhiên liếc nhìn tôi một cách lạ lùng:"Chẳng phải muội bảo là không muốn biết mà?"

Tôi xấu hổ, cười hì hì mấy cái, giả vờ giận dỗi:"Khi đó là khi đó, huynh cuối cùng là có nói hay không đây?"

Không biết vì sao, từ khi lấy thân phận bằng hữu mà cùng nhau du ngoạn, lòng tôi lại cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Kì thật, tôi cũng không có mưu cầu gì xa xôi cả, chỉ cần có thể ở lại cạnh bên hắn là tốt lắm rồi.

"Chính là để tìm kiếm hoàng huynh của ta."

"Hả?" Tôi ngớ người, ngắt lời hắn bằng vấn đề mà tôi vẫn canh cánh trong lòng, "Băng quốc thật sự là một quốc gia sao? Không phải Kì quốc mới là quốc gia cường đại nhất hiện giờ ư? Thế nào lại thành Băng quốc rồi?"

Kì Nhiên cũng lộ ra vẻ mặt giống Bộ Sát, cái nhìn và nét mặt giống đang liếc một kẻ dở hơi, lại hệt như muốn nói: muội thật không biết hay là giả vờ không biết. Bắt gặp cái trừng mắt của tôi thì mới cười nhẹ giải thích:

"Nghiêm túc mà nói thì Băng quốc cũng không thật sự là một quốc gia, có thể hiểu là một bang phái vì nó không có lãnh thổ cố định hay người dân gì cả. Chỉ là tính đến thời Kì quốc, Thược quốc thành lập thì Băng quốc cũng đã tồn tại được mấy trăm năm rồi."

"Mấy trăm năm?" Tôi kinh ngạc thốt lên, "Quốc vương mỗi triều đại lại cho phép một tổ chức có uy hiếp lớn như vậy quang minh chính đại mà tồn tại ư?"

"Đương nhiên là bọn họ không cho phép rồi. Cũng từng có một quốc gia cường thịnh lúc bấy giờ muốn thâu tóm Băng quốc, nhưng không đến ba năm sau thì thay vua đổi chúa, mai danh ẩn tích."

"Tài lực của Băng quốc to lớn đến mức ngoại nhân cũng không thể nào tưởng tượng nổi. Trong hơn mười quốc gia hiện nay, không đâu là không dựa vào lương thực, vũ khí Băng quốc để tồn tại cả. Một khi mất nguồn cung cấp của Băng quốc thì toàn bộ quốc gia ấy sẽ sụp đổ!"

"Khó trách," Tôi líu lưỡi, "Người ta thường nói đánh rắn phải đánh bảy tấc (1), Băng quốc nắm trong tay điểm yếu của kẻ khác, quả là rất thâm độc."

"Đúng rồi, huynh nói là đi tìm hoàng huynh sao? Khó hiểu thật, huynh là nhi tử thứ mấy của Băng vương thế?"

Kì Nhiên dở khóc dở cười nói:"Con nối dòng chính thống hay không chính thống của phụ hoàng ta đều nhiều vô số kể, ta chỉ biết là không dưới hai mươi người, rất nhiều gương mặt ngay cả ta cũng chưa từng nhìn thấy thì làm sao mà có lòng đi đếm xem mình đứng thứ mấy?"

"Ấy, Kì, thế sao phụ hoàng lại cương quyết đưa một người không ham muốn quyền thế như huynh lên làm người kế thừa vương vị?"

Kì Nhiên hơi nhíu mày, nói:"Có thể mẫu hậu ta là phi tử người sủng ái nhất, lại còn là hoàng hậu nữa."

"Vậy hoàng huynh của huynh là huynh đệ thân thiết nhất sao?"

Kì Nhiên nở nụ cười đầy kính trọng hiếm thấy:"Phải, huynh ấy sinh trước ta ba năm. Mẫu hậu thường nói rằng dù huynh ấy không thông minh bằng ta nhưng lại hiểu biết một số việc hơn ta mấy lần. Bên ngoài tuy rằng rất dịu dàng, bù lại tính tình rất cương trực, làm việc quyết đoán, thật sự là người kế vị thích hợp."

Tôi cười vui vẻ nói:"Nhìn thần sắc huynh khi nói đến người ấy rạng rỡ như vậy, hẳn là lúc trước bám đuôi người ta không ít lần rồi nhỉ?"

Sắc mặt Kì Nhiên đỏ lên, dù dưới ánh trăng mờ tỏ cũng có thể thấy được vẻ xấu hổ trên dung mạo tuấn tú ấy.

Nay nghĩ đến việc Kì Nhiên dường như không hề kiêng kị mà cởi mặt nạ trước mặt tôi và Bộ Sát, tôi tò mò buột miệng hỏi:" Kì Nhiên, huynh từng nói chán ghét dung mạo đẹp đẽ của mình, vì sao vậy?"

Sắc mặt Kì Nhiên biến đổi, bàn tay thon dài từ từ che ngực lại, gương mặt tái nhợt. Tôi nghĩ rằng cổ độc lại tái phát, cuống quít đỡ hắn, thúc giục hỏi:"Sao thế? Bệnh phát tán nữa ư?"

Xe ngựa ngừng lại một lát, tôi nghĩ là Bộ Sát bên ngoài hẳn đã nghe thấy câu nói của tôi rồi.

Kì Nhiên khoát tay bỏ qua, gương mặt khôi phục lại như bình thường, cười gượng gạo nói:"Ta không sao, chỉ là nghĩ tới chút chuyện cũ không vui thôi."

"Thật xin lỗi." Nhìn bộ dáng đau khổ của hắn, lòng tôi lại buồn buồn. Xe ngựa vẫn tiếp tục vững vàng đi tới.

"Nói cái gì ngốc nghếch đấy? Vốn không phải là chuyện của muội mà." Kì Nhiên vừa cười vừa xoa đầu tôi, sự ấm áp trong âm thanh trong trẻo ấy làm lòng tôi mềm lại.

Hắn trở lại nói đến việc chính:"Tự(tên) hoàng huynh ta là Kì Hiên. Phụ hoàng coi trọng huynh ấy từ khi còn nhỏ, vừa sinh ra đã lập thành thái tử. Nhưng năm năm trước, không rõ nguyên do gì lại bỏ trốn, từ đó bặt âm vô tín."

"Chẳng lẽ huynh ấy cũng giống huynh, đều không muốn kế thừa vương vị nên mới rời đi à?"

"Phụ hoàng và mẫu hậu ta cũng nói như vậy, nhưng ta biết chắc chắn không phải như thế. Ta còn nhớ khi mình mười hai tuổi, huynh ấy đã từng bảo rằng:'Kì Nhiên, nam tử hán trong thiên hạ đều cần phải dựng nên một đại nghiệp oanh liệt, tạo phúc cho dân chúng, để ân huệ tỏa khắp chúng sinh. Thuận theo điều đó mới không hổ với những con người cùng khổ trong thiên hạ.'"

" 'Có thể nói rằng ta là một người rất may mắn, sinh ra đã nắm trong tay thiên hạ, tương lai kế thừa sự nghiệp của phụ thân. Ta nhất định sẽ không phụ phần ân huệ này của ông trời đâu. Kì Nhiên, ta biết đệ không thích tham gia cái chính trị tranh quyền đoạt lợi này, nhưng cũng hi vọng một ngày nào đó đệ có thể mở rộng lòng mình, tạo nên một cuộc đời rực rỡ sắc màu cho bản thân.' "

Thời điểm Kì Nhiên thốt lên câu nói này, đôi mắt xanh xinh đẹp ấy chợt ánh lên khi mờ khi tỏ, trong veo tựa như thạch anh, lại tỏa ra tia sáng sáng chói. Chỉ là tia sáng kia thoáng hiện lên rồi lại nhạt đi, thay vào đó là một nỗi sầu muộn vô cùng.

"Chỉ tiếc là ta đã phụ mất kỳ vọng của huynh ấy. Huynh ấy đi rồi, nhiều việc xảy ra, cuộc sống như bị rạn ra một khe hở, nghi kị, ám sát, phản bội, mọi thứ cứ như vậy mà châm ngòi bùng nổ, kéo đến làm ta không thể nào thở được."

"Ta mất đi bằng hữu, thậm chí là cả người thân mà mình tín nhiệm nhất, lại không biết rằng hoàng huynh đã ngăn cản cho mình biết bao thương tổn."

"Ta bấy giờ vẫn còn nhỏ, không muốn phụ hoàng và mẫu hậu đau buồn thêm ngày nào vì đại hoàng huynh đã đi mất, cũng chẳng muốn hai người họ lại không yên lòng, thất vọng nên đã đáp ứng vị trí thái tử kia. Ta còn nghĩ rằng, nếu ngày sau hoàng huynh trở về, ta sẽ nhường lại ngôi thái tử cho huynh ấy. Còn nếu không, ta sẽ yên vị ngôi Băng vương trong vài thập niên, không cầu lập công, chỉ cầu không phạm lỗi."

"Nhưng ta lại không nghĩ rằng một năm trước lại xảy ra biến cố. Ta.. quen biết Bộ Sát, dẫn huyết cổ khỏi cơ thể hắn để rồi thân thể bị biến đổi. Ta biết nếu để phụ hoàng phát hiện, Bộ Sát nhất định sẽ không thể sống được, vậy nên, ta không thể không làm theo hoàng huynh, bỏ trốn khỏi nơi đó."

"Kì Nhiên, cả đời huynh." Ngữ điệu tôi nhẹ nhàng êm dịu, nhưng đâu đó trong tâm can lại cảm thấy đau đớn vô cùng, "Sống như vậy, sống vì kẻ khác, sống với quá khứ như thế, huynh không biết mệt mỏi ư?"

Kì Nhiên giật mình, trong mắt đầy hoang mang và ngoài dự đoán, thật lâu sau đó mới nhẹ giọng đáp:"Mọi thứ của quá khứ, dù là mộng nhưng đã cuốn lấy ta quá sâu rồi, không thể nào thoát được nữa. Ta nên sớm quên đi giấc mộng mà hoàng huynh đã dệt cho mình mới phải, càng sớm càng tốt."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Một lần nữa

Kì Nhiên giật mình, trong mắt đầy hoang mang và ngoài dự đoán, thật lâu sau đó mới nhe giọng đáp:"Mọi thứ của quá khứ, dù là mộng nhưng đã cuốn lấy ta quá sâu rồi, không thể nào thoát được nữa. Ta nên sớm quên đi giấc mộng mà hoàng huynh đã dệt cho mình mới phải, càng sớm càng tốt."

* B) v& Z2 m7 }# Y

/ K1 R! A* P8 Z0 U3 m) _ Cơn tức giận "phừng" một tiếng bùng lên trong lòng, không biết lấy sức từ đâu mà tôi ở giữa xe ngựa giật mạnh áo hắn lại, dùng đầu đánh cốp lên trán hắn.5 \0 A$ X$ {" c& R4 ~! y, `(e

. G! Z$ `" B0 O: A- k

"Cốp—" Tiếng động vang thật lớn, đầu tôi choáng váng muốn hoa cả lên nhưng lòng lại thấy sáng tỏ, giọng căm tức:"Tiêu Kì Nhiên! Huynh lạc quan một chút được không hả? Bao nhiêu người liều mạng vùng vẫy muốn thoát khỏi vũng lầy tăm tối chỉ vì muốn đạt được cái cuộc sống tự do vài năm này; bao nhiêu người hằng đêm gặp ác mộng nhưng khi bừng tỉnh giấc vẫn mỉm cười đối mặt chỉ vì khao khát một tương lai tốt đẹp hơn, vậy mà huynh thì sao?"" f9 g" a%]% P9 @ }0 }

& v ~3 O4 I$ m Xe ngựa dừng lại nhưng Bộ Sát vẫn không bước vào. " B9 K i9 {2 Y3 {

. r, M: F7 @1 c" [

Tôi cố gắng nén lửa giận đang bốc lên, ánh mắt sáng rực nhìn như muốn thiêu cháy hắn:: e ~6 H(F; w1 m: @

* j8 K2 s6]5 P6 S8 n$ w) y

"Muội vẫn nghĩ là huynh lương thiện quá mức, suy nghĩ vì người khác quá mức nhưng lại không nghĩ rằng huynh là một kẻ nhu nhược không dám chịu trách nhiệm như vậy! Huynh biết bản thân không còn bao nhiêu thời gian, thà để muội và Bộ Sát lo lắng, sợ hãi cũng không chủ động chạy chữa! Huynh vạn lần muốn một cuộc sống huy hoàng, nhưng lại nhất định quy tội cho giấc mộng của đại hoàng huynh! Huynh rõ ràng phải từ chối yêu cầu vô lý của phụ mẫu, nhưng lại bằng lòng với việc cô độc một mình cũng không chịu gánh trên lưng tội danh bất hiếu!", k- j! q0 @7 i(w! c: h0]. J

5 z$ b8 F7 s8 M* D" E/ g5 ~ "Kì Nhiên, huynh biết gì không? Điều kiện đầu tiên trước khi đối tốt với người khác chính là phải đối tốt với bản thân trước đã! Nếu ngay cả bản thân mà huynh cũng không biết đối xử cho tử tế thì làm sao có thể hy vọng người khác yêu mến mình được?"

! G$ s8 d8 y% b) [% Q' H' u3 r* Y4 w' j, g

Lời vừa thốt ra, cả hai chúng tôi đều kinh ngạc đến ngây người.

t3 l/ V5 `. U9 U

0 V7 I; d) k5 m0 s Tôi rốt cuộc là đang nói cái gì thế này? Chẳng lẽ mới đập một cái mà đầu tôi trở nên "hâm" luôn rồi à?" K1 B$ @; R1 J: O J# m

6 A) A: W D+ \, l8 o

Gương mặt Kì Nhiên trắng bệch, chỉ duy có cái trán là ửng hồng lên. Có lẽ lúc nãy tôi hơi quá tay rồi.

+ x8 J0 ?: G1 X6 t(b: m6 g8 W" D# l% b% _1 b

Hắn trầm ngâm hồi lâu, khóe miệng nhếch lên cười khổ, giọng càng thêm yếu ớt:"Thật xin lỗi. Ta vốn không nên tranh cãi với Bộ Sát, càng không nên ép muội ở lại bên mình."

! K6 N+ ^4 E, U# X" O: x2 J(e" [

* H/ p7 k: S q6 C7 X6 D Hai tay tôi nắm chặt lại định đấm hắn một cái.- I# X+ u% O, m4 p% [

0 }" x8 p% L: Y Rồi lại nghe giọng nói bối rối của hắn trở nên kiên định, một sự kiên định chưa từng có:"Nhưng cả đời này, ta thật muốn tùy hứng một lần như vậy! Ta có thể vứt bỏ cả thế gian, có thể mang trên lưng tội danh bất hiếu, thậm chí không tiếc sinh mệnh của mình nhưng lại không muốn buông tay hai người. Chỉ cần có thể cùng mọi người, việc gì ta cũng không quan tâm, như vậy có thể không?"

" S: t- n9 I2 O# r7 H+ S

i; u" g# j; Z+ f* V Đôi mắt trong veo của hắn nhìn tôi yên lặng, an tĩnh, lại có cả sự hoảng hốt cùng bình tĩnh bẩm sinh phảng phất làm nỗi sợ trong hồi ức tôi bùng lên.

^" Z5 G+ B: ` Đáy mắt xanh thẳm ấy lóe lên tia sáng, rực rỡ vô cùng, dường như tia sáng đẹp đẽ ấy chính là tương lai./ W! A' i- l5 ` K" K;]& p

Bộ Sát vén rèm, vẻ mặt lạnh lùng, giọng nói băng lãnh nhưng lại làm lòng người chợt thấy ấm áp:"Xem ra trời sắp chuyển rồi, có lẽ sẽ không tìm được chỗ trú mưa kịp lúc."

6 H; \& }& m6 m3 w3 A Tôi "ừm" một tiếng, lại nói:"Không cần phải gấp đâu, ba người chúng ta trú mưa trong xe ngựa này cũng tốt mà."

. {0 N- \ q1 j5 u Ngồi giữa cái không khí xấu hổ này thật lâu sau, tôi bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hai người họ:"Sinh mệnh Kì Nhiên có lẽ chỉ còn vài tháng.", W& L2 b; `. C8 \

Ngày đó, khi hắn không thở được ngã xuống, sau khi cứu hắn, tôi cũng từng xem sơ qua mạch đập, chỉ cảm thấy nội tức càng thêm hỗn loạn, chân khí trong cơ thể tứ tán, mạch đập của tim lại càng yếu hơn, e rằng chẳng phải chuyện gì tốt.6 |9 E- J(S: G) C* F5 X6 t

Khi đó, lúc lòng đang quặn đau khôn cùng nhưng lại nảy ra một ý tưởng vô cùng kì lạ khiến bản thân có chút giật mình.

" |8 C4 u, H" c: p Chỉ là ý tưởng này giống như đã bám rễ trong đầu tôi, không dứt ra được, lại càng ngấm sâu vào trong tâm trí. Chính nó cũng là một trong những nguyên nhân dẫn đến việc tôi đồng ý với Lam Yên.+ E6 a; U" w: a0 A3 w# Q2 [* Z% g7 o

Ánh mắt Bộ Sát lóe lên chút hung dữ, nhưng tôi mặc kệ, tiếp tục giữ vững ý định hỏi:"Các huynh có nghĩ đến khoảng thời gian sắp tới, ngoài tìm cách chữa bệnh thì có muốn làm gì khác không?"

/ D) s(S3 ^! R2 } o ^ Kì Nhiên khẽ cười, nói:"Theo Băng Y thấy thì chúng ta nên làm gì?". B' [: G(` I3 y2 a0 U

Tôi vuốt nhẹ cằm, nét mặt nghiêm nghị, mắt sáng lên. Giọng tuy vẫn bình ổn như trước nhưng đã có chút mạnh mẽ:"Nếu là muội biết trước mình phải chết thì sẽ lập tức đi làm việc mình muốn nhất, những ý nguyện mà ngày thường bản thân chưa thực hiện được!"2 x: S$ D' F9 P' b

"Kì Nhiên chẳng lẽ không muốn tạo ra một chuyến hành trình nhuộm đầy màu sắc của cuộc đời sao? Không vì hoàng huynh, không vì chúng ta, chỉ vì chính bản thân huynh thôi, sống một cách vui vẻ, thoải mái!" L&]9 `/ m, M" V7 @1 K @

Lần nói chuyện này làm Kì Nhiên, Bộ Sát đều thay đổi sắc mặt. Gương mặt lạnh lùng đến núi Thái Sơn đè cũng không thay đổi của Bộ Sát cũng lộ ra vài phần sửng sốt và có chút suy nghĩ. Thật là một hiện tượng lạ.

- r7 `) l& h- J% H2 w! P6 e Tôi biết đây không chỉ là giấc mộng của Kì Nhiên. Nó còn là giấc mộng mà tôi từng khao khát trong những ngày sống trong bóng đêm u ám, như một người sống cả đời trong bóng tối khát khao ánh dương rực rỡ. Thuở trước cứ mãi sợ ánh sáng kia quá chói lọi, quá đột ngột khiến cho đôi mắt ta không thể nào thích ứng, vậy mà bây giờ, từ khi nảy ra ý tưởng kì lạ ấy, đột nhiên tôi lại muốn buông xuôi tất cả.3 A% Y' w# \2 {" X, y+ f, ^+ e5 I7 l

"Ba tháng!" Tôi giơ ba ngón tay lên, cố giữ cho cơ thể đang quá sức hưng phấn vững lại, giọng run run, "Trong ba tháng này, chúng ta vứt bỏ quá khứ, vứt bỏ thân phận, vứt bỏ những gánh nặng, đem bản thân ra mà tạo nên một truyền kì cho cả ba người!"3 g% q1 s% k8 x. p

Kì Nhiên vẫn ngồi yên lặng giống như chưa hoàn hồn nhưng trong mắt đã cháy lên ngọn lửa khát vọng rực sáng, nóng bỏng.

' z* L3 r# V6 b Giọng Bộ Sát vẫn như trước giội thẳng một chậu nước lạnh vào người tôi:"Không nói đến việc thân phận của Kì Nhiên sẽ khiến mọi người chú ý, vấn đề là ở ta! Đừng nói là muội quên mất chuyện bị vây giết một lần rồi đấy?"

) \(B# U* j1 G, { Tiếng mưa rơi bên ngoài vẫn rả rích vang lên, xối lên trần xe ngựa. Mưa dần dần lớn hơn, mưa như trút nước, may mà xe ngựa này chống thấm, nếu không thì thật thảm, chỉ tội cho con ngựa đáng thương ngoài kia.

2 U' {. e' ~& ~(Y: m(j# I4 k Tôi ủ ê cúi đầu, còn Bộ Sát vẫn lạnh lùng không nói tiếng nào.8 S7 Z5 x% y7 p4](_& b

Kì Nhiên cũng trầm tư rồi bỗng nhiên ngẩng đầu:"Cũng không phải là không có cách." T Y: I0 |& }' w

Lòng tôi hân hoan hẳn lên, vội vàng hỏi:"Thật ư? Cách gì?"

) p# \& K E/ P6 D; } Kì Nhiên nghiêng người lấy ra trong gói đồ một thứ da giấy gì đó. Lúc tôi thầm cảm thấy kì quái thì hắn đã cầm nó cẩn thận mang lên mặt vuốt nhẹ, sau lại xoa xoa một chút.' U p0 d7 t4 Y(g9]" u. y

Chờ đến khi hắn buông hai tay ra thì đã biến thành một gương mặt hoàn toàn xa lạ, khoảng chừng hai lăm, hai sáu tuổi, diện mạo bình thường, nhìn qua có chút thanh tú. Điều quan trọng là khuôn mặt ấy trông rất ổn, không có chút sơ hở nào.

+ k/ D+ l) U Q Tôi kinh sợ mất một lát mới vỗ tay cười nói:"Kì diệu thật đấy, cứ như vậy sẽ không cần sợ có ai nhận ra hai người nữa."

l8 t4 h* n7 G8 i* v; ? Bộ Sát liếc tôi một cái:"Ta nhớ ngươi chỉ có một chiếc mặt nạ này thôi đúng không?". x# H8 S" W* p% D2 P(K

Kì Nhiên bất đắc dĩ gật đầu, lại nhìn vẻ mặt cụt hứng của tôi mới cười nhẹ nhàng nói:"Không sao đâu, đợi mưa tạnh đã. E rằng đám Lam Yên cũng đã đuổi theo chúng ta rồi."

7 P4 q7 l4 t0 I% h I% d- L "Cái gì.?" Tôi hét toáng lên, đứng thẳng dậy, đầu va vào nóc xe đau đến mức tôi hút vào cả miệng khí lạnh.+ a& q V%]' Z/ R

Kì Nhiên vừa đau lòng vừa buồn cười xoa thuốc mỡ lên trán tôi, nói:"Thật không hiểu nổi muội được nuôi lớn trong hoàn cảnh thế nào nữa. Khi thì trầm tĩnh cơ trí, thông minh tuyệt đỉnh, khi thì lại khù khù khờ khờ khiến người ta phải hết cách với muội."- q9 u: ~' z' c3 R

Tôi xấu hổ cười, biết rằng câu hỏi không được tốt cho lắm nhưng vẫn không nén được thốt lên:"Nếu rõ đám người Lam Yên sẽ đuổi theo như vậy, sao huynh lại đồng ý dừng xe?"

3 }; }$ L7 [* B Kì Nhiên cười cười, nhấc tôi ngồi lên đùi hắn một cách hết sức tự nhiên rồi vòng tay ôm lấy. Mặt tôi có hơi nóng một chút nhưng cuối cùng vẫn không rời khỏi vòng ôm ấm áp này.# b# K:]$ P5 n

Còn về phần Bộ Sát, phần lớn thời gian hắn đều tự giấu đi sự tồn tại của mình, nay lại như biến thành người vô hình mất rồi.

' h3 [1 W2 n(j g$ X4 \ "Đám người Lam Yên sẽ không gây khó dễ cho ta đâu. Nếu ta không có lệnh hay triệu gọi thì họ cho dù tìm thấy cũng sẽ lẳng lặng bảo hộ ở đằng sau thôi."1 c1 E" i4 ?' n' [5 U0 y

Tuy Kì Nhiên nói như vậy nhưng trong thâm tâm, tôi vẫn thấy bất an vô cùng. Rõ ràng mấy canh giờ trước, tôi còn đồng ý với yêu cầu rời xa Thiếu chủ của nàng ấy, giờ lại không biết nhục nhã mà ngồi yên trong lòng người ta như vậy. Việc này so với độ chênh lệch giữa mức nước sông và nước biển quả thật khác xa.+ T7 H# L. L* y$ M

"Lam Yên bảo muội rời đi ư?"

z$ j5 }8 P8 A' x- n" n6 K Kì Nhiên hỏi đột ngột như vậy làm tôi lúng túng vô cùng, vội vùng ra ngồi về vị trí cũ đáp:"Làm sao huynh biết được?"5 P0

d- J/ L9 C8 S

Kì Nhiên cười khẽ, nụ cười thật nhẹ nhàng, thanh thản, tựa như khi hắn vẫn cười vào ngày thường vậy, nhưng rồi giọng nói lại chất đầy hỗn loạn và bi thương:"Đồng ý với ta, đừng quan tâm đến nàng ta nữa! Chúng ta..") y% H2 E4 z* y" [

Bờ môi bướng bỉnh mấp máy một chút mới miễn cưỡng cất tiếng:". Là bằng hữu."* j0 x1 E9 P(N1 i- l

Tôi buông tầm mắt mình không dám nhìn thẳng vào sắc màu xanh thẫm đó. Nếu cứ nhìn vào nó, tôi sợ rằng mình sẽ đánh rơi tia lý trí cuối cùng để rồi đắm chìm mất.

" k, K/ d# a4 i "Đợi ta gọi Lam Yên báo tin về cho phụ hoàng, mẫu hậu xin thời gian ba tháng để cân nhắc lại việc thừa kế, ta nghĩ họ sẽ đồng ý thôi."

1 o* \- q8 p" u

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Hồi sinh

Tôi lặng người, trong lòng đầy phẫn nộ, giọng cũng sắc bén hẳn lên:"Chẳng lẽ ý huynh là dùng hạnh phúc cả đời để đổi lấy ba tháng tự do này ư? Làm sao lại thế được?

"Không phải." Kì Nhiên vẫn hòa nhã, điềm đạm như trước, ngón tay hơi lạnh vuốt ve vết sẹo trên gò má tôi, đáy mắt ánh lên nét thương cảm, nhẹ giọng nói:"Lại nói trong ba tháng này, nếu ta đủ may mắn mà còn sống thì cũng có thời gian để truy tìm tung tích của hoàng huynh.

"Một khi đã tìm được rồi, ta sẽ trả lại vị trí thái tử này cho huynh ấy, cứ như vậy, ta sẽ được tự do."

Nhìn Kì Nhiên mỉm cười, lòng tôi dần lặng xuống nhưng nỗi lo sợ vẫn cứ tản mác đâu đó. Tiêu Kì Hiên lúc trước từ bỏ vị trí thái tử ấy rời đi, bất luận là nguyên nhân gì, thì nay sao lại dễ dàng trở về được?

Nhưng mà những suy nghĩ này, trăm triệu lần tôi cũng sẽ không nói, xem như ba tháng này là khoảng thời gian tạo ra một cuộc sống hạnh phúc cho chúng tôi, tạo nên một kết cục tươi đẹp huyễn hoặc đi.

Tôi lắc lắc đầu, cố xóa đi hết những tạp niệm đang lớn vởn, nhìn Bộ Sát nói:"Thiên hạ đệ nhất sát thủ tiên sinh, huynh thấy thế nào?"

Hắn hơi có vẻ cân nhắc rồi lại cầm chiếc mặt nạ Kì Nhiên đã gỡ xuống mang lên, gương mặt lập tức thay đổi.

Như vậy là hắn đã đồng ý rồi, tôi cười tươi như hoa (mặc dù là hoa xấu), toàn thân dâng lên một nỗi hưng phấn không tên, giơ cao tay quá đỉnh đầu. Cả hai người bọn họ đều vô cùng ăn ý mà vươn tay vỗ với tôi.

"Bộp—", hai tiếng đồng thời vang lên.

Tôi hào hứng ngẩn cao đầu tuyên bố:" 'Vô Du tổ' chính thức thành lập!" ("Vô du" có thể hiểu đơn giản là bất định, không cố định nhé, mình để tên Hán Việt nghe cho hay)

Kì Nhiên và Bộ Sát sửng sốt tỏ vẻ không hiểu, cuối cùng vẫn là Kì Nhiên hỏi:" 'Tổ' là cái gì?"

Tôi vặn nát óc suy nghĩ vẫn không thể tìm được từ ngữ nào giải thích cho dễ, rốt cuộc đành phải chán nản nói:"Các huynh cứ xem nó là một bang phái nhỏ đi!

"Nhưng đã là bang phái thì sao chỉ có ba người?

Tôi dậm dậm chân, mất kiên nhẫn nói:"Muội đã nói là một bang phái nhỏ rồi cơ mà, mà cho dù trước đây không có thì coi như chúng ta là trường hợp đầu tiên không được sao? Nam nhân đại trượng phu so đo nhiều vậy làm gì?"

Vẻ mặt Kì Nhiên với Bộ Sát đầy bất đắc dĩ và khổ sở. Từ đầu đến cuối, tôi hoàn toàn là hét toáng cả lên, bởi vậy hơi có chút ngượng nên trong chốc lát xấu hổ chẳng biết nói gì.

Giọng Bộ sát lạnh lùng vang lên:"Nhưng tại sao tên lại là 'Vô Dư' ?

Hiếm khi đại sát thủ Bộ Sát chủ động hỏi tôi một vấn đề nào đó nên tôi vừa mừng vừa lo, vội vã đáp:" 'Vô Dư', huynh đừng xem mặt mà bắt hình dong đấy. Huynh nghĩ sao? Ba người chúng ta, một người là nha đầu lưu vong, một người là hoàng tử bỏ trốn, người còn lại là sát thủ bị truy giết, tất cả đều là những kẻ không nghề không nghiệp phải không? Nói chúng ta là những kẻ thất nghiệp là sai sao?

Mặc dù là nghe không hiểu nhưng Kì Nhiên lẫn Bộ Sát vẫn gật đầu lia lịa không dám nói thêm câu nào.

Cơn mưa đêm cuối cùng cũng nhỏ lại, bầu trời sau mưa trong vắt, xanh thẳm như màu mắt Kì Nhiên.

Ba người chúng tôi ngồi ở vị trí của phu xe, tuy có hơi chật nhưng lại phấn khích vô cùng.

Lam Yên nhận lệnh Kì Nhiên đã trở về phục mệnh. Trước khi đi, nàng ta nhìn tôi chăm chú, vẻ mặt phức tạp. Tôi chỉ có thể làm như không biết nhưng thực chất mồ hôi đã tuôn đầy!

Tinh thần tôi lên cao, nói:"Bỗng nhiên muốn hát quá. Kì Nhiên, huynh thử xem có thổi kịp nhịp bài ca này không?"

Kì Nhiên điềm đạm cười xoa xoa đầu tôi, trong mắt ánh lên tia sáng nhàn nhạt, thuận tay lấy ra cây tiêu ngọc màu xanh nói:"Muội cho rằng ta là thần tiên sao. Thôi cứ thử xem đã."

Tôi cười sáng lạn, không nói gì, hít một hơi cất tiếng hát:

"Biển xanh cười ngạo nghễ, đôi bờ sóng triền miên.

Đời bềnh bồng trôi nổi, vui hiện tại an nhiên.

Ông xanh kia đàm tiếu, sóng cuồng ngập thế gian.

Chuyện thắng thua thế sự, hoàng thiên đã rõ ràng.

Giang sơn cười cô tịch, mưa khói nhẹ cuối trời

Khi cuồng phong sóng tận, trần thế trả cho người.

Khi gió cười buồn bã, trêu kiếp sống cô liêu.

Mảnh tình xưa phiêu bạt, bơ vơ áng mây chiều…

Trần gian cười liễu ngộ, chẳng còn thấy cô đơn.

Hào tình xưa còn đó, tiếng cười vẫn giòn tan…"

Hát xong bài ca, lòng tôi như nổi sóng mênh mông rồi lặng yên trở lại. Tiếng tiêu của Kì Nhiên đã dừng lại từ khi nghe được nửa lời hát, có lẽ là đã bị lời và nhịp điệu bài hát dọa rồi.

Tôi nắm chặt hai tay, móng đâm sâu vào lòng bàn tay. Ngước mắt nhìn bầu trời xanh thăm thẳm bao la, tôi trong lòng tự nhủ: cha, anh trai, Tiểu Vũ.. còn có mọi người ở thế giới kia nữa, xin hãy cho phép tôi tạm thời quên đi; xin cho phép tôi gác bỏ quá khứ, hồi sinh một lần nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Vô du

Ngọn đèn dầu tỏa ánh sáng leo lét trong bóng đêm vô tận giữa cung điện rộng thênh thang, âm thanh cầu khẩn vang lên, run rẩy sau tấm màn trướng phất phơ nhè nhẹ.

Từng tiếng rên rỉ khe khẽ tiêu hồn đoạt phách gián đoạn truyền ra từ sau bức màn, đôi lúc lại bị ngắt quãng bởi tiếng thở dốc nặng nề của nam nhân.

Trong chốc lát, cả căn phòng như tràn ngập cảnh xuân và không khí đầy ô tục.

Lâu sau, giường run nhẹ, một cánh tay thon dài có lực chậm rãi vén màn lên, giọng lãnh đạm thoảng qua:"Tiểu An Tử, tiễn Lí phi về tẩm cung."

"Tuân lệnh." Một thái giám có khuôn mặt còn trẻ và thanh tú không biết từ đâu đi đến khom người trước màn trướng nhàn nhạt lên tiếng, "Nương nương, mời.

Màn trướng mỏng hơi lay động, một cô gái trông tiều tụy nhưng sở hữu nét đẹp quốc sắc thiên hương nhoài người ra. Đôi mắt phượng quyến rũ, môi đỏ như son, gương mặt hồng hào, cơ thể vẫn còn sót lại dư âm của một trận hoan ái mà run rẩy không ngừng, cặp mày liễu nhíu lại, giọng trơn tuột:"Hoàng Thượng, thiếp thân..."

Một bóng người cao ngất đẫm mồ hôi đứng lên không chút lưu luyến, lập tức một nhóm cung nữ bước tới hầu hạ hắn lau mồ hôi, khoác lên một bộ y phục tím sẫm.

Bắt gặp phi tử kia vẫn trên giường nũng nịu chưa chịu rời đi , đôi mắt hắn lạnh xuống, liếc nàng ta một cái. Tên thái giám đang dùng dây lụa vàng buộc tóc cho hắn cũng không nén nổi rùng mình.

Trong lòng Lí phi run lên, nào dám tái phạm, vội vàng gọi cung nữ hầu mình mặc lại quần áo rời đi.

Nam tử mặc áo tím phất nhẹ tay, ngồi trên ghế vàng khắc rồng cất tiếng:"Tuyên Thành phó tướng!"

Một nhóm cung nữ tự động bước vào thắp từng ngọn nến trong đại điện, chốc lát cả cung điện tối tăm sáng rực lên.

Nhưng không bao lâu sau, một gã thái giám dẫn theo một nam tử cao lớn toàn thân vận hắc y tiến vào, cất cao giọng nói:"Hoàng Thượng, Thành phó tướng đã đến!"

"Thần Thành Ưu tham kiến Hoàng Thượng. Ngô Hoàng" Thành Ưu không hiểu vì sao cứ mỗi lần nhìn thấy nam nhân mang khí phách trời sinh kia liếc mắt thì lập tức cảm thấy bản thân nói năng chậm chạp, lắp bắp nữa.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên hắn đã biết, người nam nhân kia sở hữu một khí chất vương gia trời ban. Cũng chẳng cần đến ngôn ngữ, y phục chứng minh bởi ánh mắt không chút vẩn đục cùng khí thế kia khiến con người ta cam tâm tình nguyện mà thuận theo, không nửa lời oán trách.

"Miễn." Nam tử áo tím kia nhận lấy chén trà nhàn nhã tựa lưng lên ghế, giọng lạnh nhạt:"Trong lãnh thổ Duẫn quốc gần đây có động tĩnh gì không?

Thành Ưu biết hắn hỏi về tình báo mình tra được nên lập tức trầm giọng:"Triều đình vẫn thối nát như trước, đảng phái của đại hoàng tử cùng tam hoàng tử tranh chấp ngày càng rõ rệt. Còn sách lược đối với Đinh quốc thì cả hai bên cũng vẫn lấy việc hòa hoãn làm chính. Ba tháng trước, tam hoàng tử mở cửa kết giao rộng rãi với nhân sĩ võ lâm.

"Vậy sao?" Nam tử kia lạnh lùng cười, nói:"Lão gia hỏa kia phản ứng thế nào?

"Duẫn vương vẫn yên lặng chờ thời cơ, trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi (gốc là "tọa sơn quan hổ đấu"), không tham gia tranh chấp giữa hai vị vương tử.

"Lão cáo già ấy quả là khoan dung thật." Nam tử áo tím cười nhạt.

"Hoàng Thượng..." Thành Ưu trong lòng có chút chần chừ không biết nên báo cáo chuyện vặt vãnh kia cho Hoàng Thượng hay không.

Nam tử kia nhếch mày:"Có chuyện gì thì nói đi.

"Vâng" Thành Ưu không dám giấu diếm, vội đáp, "Một tháng trước trong lãnh thổ Duẫn quốc xuất hiện một bang phái vô cùng kì lạ."

"Bang phái?"

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, nói là bang phái cũng không chính xác vì bọn họ một bang chỉ có ba người, tự xưng là 'Vô Du tổ'."

"Sao? Vô Du tổ." Nam tử áo tím nhoẻn miệng để lộ một vòng cung động lòng người, giọng nói lười nhát đã có chút hứng thú, "Quả thật là một cái tên thú vị. Nhưng sao chỉ có ba người?

"Nói đến ba người này thì... không chỉ Duẫn quốc mà ngay cả những người dân thuộc các quốc gia sát biên cảnh ở phía Nam nước ta cũng không ai không biết cái tên 'Vô Du'. Nghe nói bang nhóm Vô Du này ba tháng trước đã nổi danh trong nội cảnh nước ta rồi.

"Nhưng điểm kì quái là mật thám chúng ta không ai có thể tra ra thân phận của ba người này, thậm chí cả cái tên cũng không thể lấy, chỉ biết được danh hiệu mà người đời xưng tụng thôi.

Nam tử áo tím nhấp ngụm trà, thản nhiên nói:"Nói thử một chút xem."

"Một vị là thần y tuyệt thế."

"Tuyệt thế?" Tiếng cười trào phúng, lười nhát vọng xuống, "Trên đời sao lại có đại phu nào xưng hào(tên) như thế chứ.

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, y thuật của hắn quả thật là rất xuất sắc. Nhưng hai chữ tuyệt thế không phải để chỉ y thuật của hắn mà là diện mạo. Dân chúng nói rằng dung nhan hắn tuấn tú vô cùng, độc nhất vô nhị, xứng danh tuyệt thế."

Người kia chẳng tỏ ý kiến gì, nói:"Vậy còn người thứ hai?"

"Hai là kiếm khách lãnh tình."

Nam tử kia vẫn không nói gì, Thành Ưu đành tiếp tục đáp:"Tên kiếm khách này diện mạo bình thường nhưng lại có võ công quỷ dị, phi phàm. Trong ba

tháng, phàm có người khiêu chiến hay tham gia luận võ ở lôi đài(đấu trường) thì không kẻ nào không bại trận cả.

"Có người bảo rằng..." Dừng một chút Thành Ưu mới nói, "Kiếm pháp của hắn lúc ấy hơn hẳn của Bộ Sát.

Tia sáng trong mắt nam tử áo tím kia lóe lên, hắn vẫn ngồi nguyên chỗ, ngón tay dài gõ gõ:"Nói tiếp đi."

"Ba là xấu nhan kì nữ.

Tiếng cười nhạt từ yết hầu nam tử kia trào ra, hắn hỏi:"Lần này lại là tên gọi gì đây?"

Thành Ưu không dám hé răng, chỉ vội trả lời:"Người thứ ba này là một nữ tử. Nghe nói dung mạo xấu xí hiếm thấy nhưng lại huệ chất lan tâm(chỉ người cao nhã, thánh khiết), cầm kỳ thi họa đều tinh thông, có thể nói là một thế hệ tài nữ."(Phù! Câu này nói về tôi như vậy, sao tôi lại không biết nhỉ?)

"Thành Ưu." Nam tư kia ngồi thẳng dậy, đôi mắt lạnh lùng lướt qua, nói, "Ngươi nói nhiều như vậy, hẳn là không chỉ muốn báo cáo về thân phận ba người kia đúng không?"

Đầu Thành Ưu căng lên, vội cúi thấp đầu:"Hồi hồi bẩm Hoàng Thượng, bởi vì có báo cáo rằng nữ tử kia đã từng tiếp xúc với Mông tướng quân và Tần mưu sĩ. Lúc đó hình như còn đề cập đến.

"Đá Huyền Vũ.

Lời này vừa dứt thì gương mặt không có động tĩnh gì chợt biến đổi, hắn cười lạnh, bàn tay đỡ trán lên tiếng:"Tứ thánh thạch xuất thế sao? Xem ra thiên hạ rốt cuộc cũng náo nhiệt lên rồi.

"Thành phó tướng!"

Thành Ưu hoảng hốt ngẩng đầu đáp.

Chỉ thấy người kia trong nháy mắt khôi phục lại tư thế lười nhát, lệnh:"Cho người trà trộn vào bằng bất cứ giá nào."

Gương mặt tuấn mỹ kia lộ ra nụ cười mỉm thâm độc thị huyết lại lập tức giấu đi làm Thành Ưu kinh hãi.

"Ngươi biết ta muốn cái gì rồi chứ?

"Thuộc hạ hiểu ạ!

***

Thủ phủ của Duẫn quốc — Thịnh Kinh từ xưa đến nay là một trong bảy đại cố đô. Tuy Duẫn quốc thua kém so với Kì quốc giàu có, lớn mạnh nhưng không ai đến Thịnh Kinh mà không thừa nhận sự phồn hoa, tấp nập của nơi này, dù là thành đô của Kì quốc cũng khó bì kịp.

Thịnh Kinh nổi danh nhất ngoài hoàng thành ra còn có phố "Ngọa Long"

Bất luận là văn nhân kiếm khách sinh sống tại đây, sĩ tử lên kinh thi cử hay một khách nhân đi ngang nơi này, chỉ cần tự nhận mình là phong nhã (lịch sự, nhã nhặn) chi sĩ, kiếm khách vang danh thì đều không thể không ghé qua nơi này.

Đây là nơi có thể xem là một con đường tắt để một bước lên mây, bất kể là Duẫn quốc hay Kì quốc cũng đều thỉnh thoảng phái mật thám quan sát để chào mời nhân tài. Điều này cũng khiến cho đám thanh niên có chí hướng đổ về nơi này càng nhiều.

Ở đây, bước đến khách điếm nào đều phải tuân theo quy củ nơi đó, nếu không, cho dù ngươi có tài giỏi đến đâu cũng sẽ không ai đoái hoài đến, thậm chí là sẽ không chút lưu tình mà đuổi ra khỏi cửa.

Vậy nên, những kẻ không yên phận hay những tên chuyên quấy phá cũng không dám bén mảng đến.

Cái gọi là quy củ, thật ra chính là một chút luận văn đấu võ, giải đề ở trạm gác.

Trạm gác này được chia làm ba cửa ải. Trạm thứ nhất tuy khó nhưng cũng không ít nhân tài qua được. Càng vào trong, độ khó ở mỗi cửa càng tăng thêm gấp mấy lần. Đến cửa thứ ba thì ai qua được vòng đấu văn thì là văn sĩ nghìn năm có một, vòng đấu võ thì là cao thủ tuyệt đỉnh.

Người qua cửa đầu tiên chỉ nhận được sự phục vụ thông thường của khách điếm; người qua cửa thứ hai lại được hưởng một nửa ưu đãi; về phần người vượt cả ba cửa, đương nhiên sẽ miễn phí toàn bộ.

Nhưng mà ở phố "Ngọa Long" nổi danh thế gian này, mỗi vị chưởng quầy, tiểu nhị đều là những đại hiệp hiển hách đương thời hoặc là những kì nhân đã mai danh ẩn tích nên tuyệt đối sẽ không nương tay.

Cái tên Ngọa Long tồn tại đã hơn trăm năm, người trước tiếp bước người sau mong mỏi vượt qua được ba cửa kể ra thì nhiều vô số, nhưng thật sự thỏa được mong ước ấy, danh lưu sử xanh lại ít ỏi vô cùng.

Nhưng mà vài ngày trước, tất cả khách điếm trong phố Ngọa Long chỉ tronng ba ngày đều bị đánh bại, không một nơi nào thoát cả. Tin tức truyền ra trong chốc lát gây chấn động toàn Duẫn quốc rồi đến tất cả mọi người trong thiên hạ.

Không ai biết được thân phận thật sự của ba người trong ba ngày đã đánh bại phố Ngọa Long, chỉ nghe những người từng chứng kiến kể rằng đó là một người dung mạo tuyệt mỹ, một người gương mặt lạnh lùng, một người xấu xí vô cùng. Họ tự xưng

Vô Du tổ!

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Đàm luận

Vọng Giang lâu là khách điếm xa xỉ nhất trong phố Ngọa Long.

Khách điếm đươc bao quanh bởi một dòng sông uốn lượn, gọi là Vọng Giang. Kiến trúc lầu gác được thiết kế giống như một cây cầu bắc qua sông nối với mặt đất.

Nói là khách điếm thật ra cũng không chính xác. Tập trung ở nơi đây là sòng bạc, phòng trọ, quán trà, kỹ viện, thư các với đủ mọi loại sách. Vậy nên "Ba cửa" của Vọng Giang lâu trong phố Ngọa Long hiển nhiên là không ai có khả năng vượt qua cả.

Ngày hôm ấy, Vọng Giang lâu ngập tiếng ồn ào, bàn tán. Không phải tiếng mua vui của khách nhân mà là tiếng của hàng chục người đang ẩm trà, dùng bữa cùng thảo luận.

Một thiếu niên còn trẻ vận áo gấm bỗng nghẹn đến đỏ mặt, nâng giọng nói:"Các người có thổi phồng quá không đấy? Làm sao mà ba cửa của Vọng lâu lại có thể có người vượt qua được chứ?"

"Mọi người chúng ta ngồi tại đây cũng đều là những nhân vật có tiếng tăm cũng mới chỉ miễn cưỡng qua được cửa thứ nhất. Sao lại không phải là một mà là cả ba người cùng qua được?"

Trong Vọng Giang lâu có quy củ vô cùng kì lạ. Qua cửa có thể là từng cá nhân hoặc cũng có thể là nhiều người. Nhưng cái chính là càng nhiều người, tỉ lệ thông qua cũng càng nhỏ.

"Chàng trai, con thật sự là không tin rồi. Hai ngày nay, tin tức không chỉ truyền khắp phố Ngọa Long mà thậm chí cả Thịnh Kinh nữa, cũng không còn là chuyện mới mẻ gì." Một lão ông tuổi đã hơn nửa thế kỉ nhâm nhi trà mỉm cười nói.

"Vậy cho là ông nói thật thì cảnh tượng lúc ấy thế nào? Hay là ông đã nghe nhầm lời đồn bậy bạ nào đấy?" Thiếu niên vận áo gấm lộ vẻ mặt khó tin, lòng không thể tin được chuyện này là thật.

"Lão già cổ hủ này làm gì mà có vận may mà gặp được? Chỉ nghe tình cảnh ngày đó quả thật rất ngoạn mục, nếu ta được tận mắt chứng kiến thì cũng không uổng một đời này rồi."

"Đúng vậy." Một người đàn ông trung niên buông chén rượu trong tay xuống, gương mặt có nét hồi tưởng, thần sắc đầy tôn kính lên tiếng, "Quả thật không uổng cuộc đời này."

Nghe giọng điệu của hắn, mọi người xung quanh vốn đang xì xầm hay im lặng cũng thấy ngồi không yên được, hỏi:"Vị huynh đài này đã có mặt vào hôm ấy ư?"

Người đàn ông trung niên ấy cười tự hào, uống cạn chén rượu mới nói:"Đúng vậy!"

Thiếu niên áo gấm nóng nảy thúc giục:"Thế còn không nói một chút?"

Mọi người thấy thái độ của thiếu niên ấy không có lễ độ vội trừng mắt nhìn hắn một cái rồi lại quay sang hướng người đàn ông kia cười xòa:"Chúng ta đều vô cùng mong mỏi muốn được tận mắt thấy tình cảnh ngày đó, chỉ tiếc là hôm ấy quá ít người chứng kiến. Mà song cũng không rõ vì sao họ không lộ diện nữa."

Người đàn ông đứng tuổi quả là có tính tình rất tốt bèn cười với thiếu niên kia:"Đừng nóng vội, ta sẽ kể mà."

"Ngày đó ta may mắn vượt được 'câu đối' ở cửa thứ nhất, đang ngồi nhâm nhi chén trà Long Tĩnh thượng hạng ở đại sảnh, nhận lấy ánh mắt ngưỡng mộ

của những kẻ bị loại và những tên không có can đảm thử sức, trong lòng có hơi đắc ý.

Đúng lúc ấy ngoài cửa có ba người bước vào, trong chốc lát hấp dẫn tất cả ánh mắt của mọi người. Mà nguyên nhân ở chỗ là khí chất từ bọn họ tỏa ra ngay từ cái nhìn đầu tiên đều khác với người thường.

Người đi đầu là một thiếu niên không đến hai mươi tuổi, quả thật là mỹ mạo đến không tưởng. Ta sống hơn ba mươi năm, vào Nam ra Bắc, tự cho là bản thân cũng thấy qua không ít người có tướng mạo tuấn tú, nhưng nếu đem tất cả so với người ấy thì quả thật chỉ bằng một phần mười mà thôi."

Mọi người trong đại sảnh không nén được hít vào không khí lạnh, âm thầm tiếc rẻ sao bản thân ngày đó lại không có mặt ở nơi này.

Vẻ mặt của thiếu niên vận áo gấm tỏ nét khinh thường quát lạnh:"Một tên nam nhân trưởng thành xinh đẹp như vậy thì có ích chỗ nào chứ? Chẳng qua chỉ là đồ ẻo lả mà thôi."

"Tiểu huynh đệ, đệ nói như vậy là sai rồi!" Khuôn mặt của người đàn ông nghiêm lại giống như đang bất bình với bất cứ ai vũ nhục thiếu niên kia, nói, "Tin rằng các vị không ai không nghe danh thần y tuyệt thế. Chỉ cần gặp mặt một lần sẽ thấy được khí chất vương giả lẫm liệt tỏa ra từ người thiếu niên ấy, sao lại có thể liên quan đến khí chất của nữ tử được?"

Sắc mặt của tất cả mọi người bất giác lạnh đi, đồng loạt gật đầu. Còn thiếu niên kia cũng tự động không dám lên tiếng nữa.

Người đàn ông trung niên kia tiếp tục:"Theo sau thiếu niên ấy là một nam tử có diện mạo thường thường, thanh tú lạnh lùng nhưng cơ thể rắn chắc và tia sáng như có như không trong ánh mắt khiến kẻ khác hiểu được đây là một người không thể coi khinh. Người cuối cùng bước vào quả thật ngoài dự đoán của ta, một cô nương trông chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi có khuôn mặt đầy thẹo như vết đao chém. Tuy là chúng ta ngày đó đã nhìn quen mắt nhiều trường hợp nhưng cũng không nén được liếc trộm vài lần.

Chẳng qua cô bé ấy không quan tâm đến cái nhìn của mọi người xung quanh, đôi mắt to tròn có hồn tò mò nhìn khắp nơi."

Người đàn ông đứng tuổi dừng một chút, ánh mắt đảo một vòng nói:"Nói đến đây, không, cho dù tại hạ không nói thì các vị ngồi đây cũng biết thân phận của họ rồi chứ?"

Ông lão kia vuốt nhẹ chòm râu đen, đáp:" 'Ba người Vô Du tổ' — thần y tuyệt thế, kiếm khách lãnh tình và xấu nhan kì nữ, trong ba tháng ngắn ngủi ở đây, có ai mà không biết?"

Thi

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 22: Vượt ải

'Các trận so tài ở Vọng Giang lâu tổng cộng chia thành ba tầng, mỗi tầng sáu đề mục phân biệt là: đấu võ, câu đối, thơ, ca phú, đánh bạc và binh pháp. Mỗi người qua ải sẽ được lên một lầu, chỉ người có tài đủ mới có thể qua được ba cửa để lên tầng cao nhất ngắm nhìn dòng Vọng Giang. Nhưng ta xin nhắc các vị một điều là mười mấy năm qua chưa từng có một khách nhân nào có thể lên được tầng gác mái của nơi này cả.'

Cô gái bĩu môi nói:'Chưởng quầy cũng thật dài dòng quá đấy, có thể bắt đầu được chưa? Đói quá đi..'

Lâm công tử nhìn bọn họ chăm chú rồi mới phất tay lên tiếng:'Khai cuộc!'

'Xin hỏi ba vị lựa chọn đề mục nào?'

'Đấu võ, câu đối, thơ, ca phú' Cô gái xòe mấy ngón tay trắng như ngọc ra đếm.

'Băng nhi..' Nam tử khôi ngô kia ngắt lời cô nương ấy, đau đầu xoa xoa trán mới bảo, 'Nhiều vàng như vậy muội lấy làm gì? Không phải muội đói bụng rồi sao?'

Cô gái sững người rồi vội vàng gật đầu:'Đúng vậy, không thể lãng phí thời gian như thế được. Vậy chọn bốn thôi!'

Mọi người hẳn cũng tưởng tượng được tất cả những người trong đại sảnh lúc ấy sủng sốt đến thế nào, ai ngờ được là lại có người chẳng thèm để ba ải của Vọng Giang lâu vào mắt, xem việc vượt cửa chỉ ít nhiều liên quan đến thời gian là chính.

Trận thứ nhất của cửa đầu tiên: đấu võ.

Vọng Giang lâu phái ra ba người không ngờ được, e là các người cũng chẳng xa lạ gì: Gia Long vương - Nguyên bang chủ Nguyên Cửu Châu, thủ hạ của tam hoàng tử - đứng thứ ba trong tam đại võ sĩ Ấn Nguyệt và Lí trưởng lão bang Nhật Nguyệt, Lí Mộc."

Câu nói dừng lại, tuy rằng mọi người đã chuẩn bị tinh thần nhưng vẫn bị dọa hoảng sợ. Ba người này, danh tiếng mỗi người đều vang vọng khắp giang hồ. Không kể đến kiếm khách Nguyệt Ảnh tay nhuốm máu người như yêu ma của Ấn Nguyệt, chỉ riêng Nguyên Cửu Châu đã giúp bang chủ bang Hải Sa tại vị suốt gần mười năm, xưng bá cả một thế hệ Giang Bắc, bất khả chiến bại thôi cũng phải dè chừng rồi. Lí trưởng lão kia cũng là người đứng thứ hai bang Nhật Nguyệt.

Cao thủ như vậy, một người đã rất khó đối phó, nay lại đến ba người cùng liên thủ tại trận mở màn của cửa đầu tiên, quả thật là đáng sợ.”

Thiếu niên áo gấm kia không nén nổi hỏi:"Ba vị tiền bối như thế mà lại bại trận dưới tay hai thiếu niên cùng một cô gái ư?"

Đôi mắt của người đàn ông kia thẫm lại, chậm rãi lắc đầu nói:"Không, bọn họ thua chỉ dưới tay một người."

Mọi người lại hít vào một hơi, đồng thanh kêu lên:"Kiếm khách lãnh tình!"

"Cảnh tượng luận võ hôm ấy, tuy là ta có mặt tại đó nhưng cũng không rõ ràng. Khi tiếng hô bắt đầu trận đấu vang lên, ta chỉ cảm thấy bóng người màu đen kia thoáng một cái, tựa như ma quỷ mà biến mất ngay trước tầm mắt tất cả. Một lát sau, lúc ta đã định thần lại thì nghe hai tiếng 'leng keng', hắn đã yên lặng rời khỏi cuộc chiến. Ba người đối phương rõ là không hề bị thương, nhưng ngoài Ấn Nguyệt vẫn còn cầm binh khí thì vũ khí của hai người còn lại đã rơi bên cạnh.

Nam tử áo đen kia lạnh lùng liếc bọn họ, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Ấn Nguyệt tay vẫn đang run rẩy cầm binh khí có chút tán thưởng, nói:'Còn muốn đấu nữa ư?'

Ấn Nguyệt cười cười:'Không cần, kiếm khách lãnh tình quả nhiên là danh bất hư truyền, chúng ta còn kém xa mới có thể làm đối thủ với công tử. Mời ba vị đến nơi thi kế tiếp.'

Đến tận lúc này ta mới biết hóa ra bọn họ chính là Vô Du tổ tiếng tăm lẫy lừng. Tiếng nghị luận trong đại sảnh chốc lát vang lên không ngớt.

Ngay đến cả sắc mặt của Lâm Khiêm cũng thay đổi, vội vàng lên tiếng:'Thì ra là ba người Vô Du tổ, khó trách lại tự tin như vậy. Vừa nãy tại hạ chỉ muốn dò xét một chút, khẩu khí ít nhiều gì cũng có phần sai, mong cô nương thứ lỗi.'

'Không có gì, không thấy thì không biết thôi.' cô gái nói:'Không thể tin được là thanh danh của Vô Du tổ này lan xa như vậy đấy!'

Nói xong cười 'phì' một tiếng lộ ra hàm răng trắng tinh đều như hạt bắp. Chẳng biết là nghĩ đến chuyện gì buồn cười mà khiến vẻ mặt của hai nam nhân kia có chút không tốt, ta ngược lại có chút xấu hổ.

Cô gái ấy phủi phủi đôi tay nhỏ nhắn cất giọng:'Dạ lợi hại thật. Tiếp theo nên đến phiên thiên tài tuyệt thế này phát huy sở trường rồi!'

Thiếu niên thần y kia lại một phen cười khổ đành xoa xoa đầu cô gái đầy nuông chiều.

Trận thứ hai của cửa đầu tiên: đối câu

Lúc này chúng ta đã biết thân phận ba người, dĩ nhiên sẽ không dám nghi ngờ thực lực của bọn họ.

Nhưng mà thanh danh của Vọng Giang lâu vang vọng ngàn đời đâu phải là dễ có, cho nên trận này tuyệt đối là hồi hộp vô cùng.

Theo chân ba người họ vào một căn phòng trên tường có dán một câu đối được viết bằng lối chữ thảo(1) cứng cáp. Trên đó ghi:

Vọng Giang lâu, Vọng Giang lưu, Vọng Giang lâu thượng Vọng Giang lưu, giang lâu thiên cổ, giang lưu thiên cổ.

Thiếu niên ấy mỉm cười, cầm bút lông sói chấm nhẹ trên nghiên mực, một tay phóng khoáng mà lưu loát họa ra nét chữ, vế bên dưới trong chớp mắt hoàn thành.

Ấn Nguyệt tỉnh, ấn nguyệt ảnh, Ấn Nguyệt tỉnh trung ấn nguyệt ảnh, Nguyệt tỉnh vạn niên, nguyệt ảnh vạn niên.

Câu đối vừa viết xong, mọi người xung quanh hào hứng hò reo. Trên gương mặt của thiếu niên ấy ngược lại không hề có chút đắc ý hay khiêm tốn nào, chỉ điềm đạm cười, nụ cười như không quan tâm đến thắng thua, nói:'Lâm công tử có tính là qua cửa chưa.'

'Mời ba vị đến nơi kế tiếp.'

Trận thứ ba của cửa đầu tiên: thơ ca

Thư phòng trang nhã, lịch sự mà mọi người bước vào cũng không có gì xa lạ cả bởi rất nhiều người đều phải qua được cửa này cùng câu đối ngoài kia mới có thể đặt chân đến được Giang lâu. Người chủ trì cửa này quả nhiên là Lâm công tử.

Tất cả chỉ thấy hắn phe phẩy quạt nhìn vọng ra dòng Vọng Giang ngoài cửa sổ nói:'Hai người chúng ta lấy 'mùa xuân' làm đề, ngâm một bài thơ để mọi người tại đây bình luận, công tử nghĩ sao?'

Lời vừa thốt ra, tất cả mọi người đều sửng sốt bởi cửa thứ nhất của Vọng Giang lâu, từ luận võ, đối câu đến bây giờ là đối thơ đều khó hơn gấp hai lần đề mục ngày thường.

Đặc biệt là ải thơ ca này vốn chỉ cần ứng đáp tùy vào hoàn cảnh là được, nay lại trở thành đối ngâm. Lâm Khiêm công tử là tài tử có tiếng của phố Ngọa Long, tranh vị trí đứng đầu với hắn quả thật là đã khó lại càng thêm khó.

Thiếu niên thần y kia cười khẽ đáp:'Đừng hỏi ta, cửa này là do muội ấy đấu.' nói xong chỉ chỉ vào cô gái đứng bên cạnh.

Cô gái đó đớ người, kinh ngạc hỏi:'Có thiên tài miễn phí ở đây không dùng, tại sao lại là muội chứ?'

Thiếu niên ấy nhún nhún vai tỏ vẻ không quan trọng:'Nếu muội không muốn thì chúng ta đành phải bị đuổi khỏi nơi này thôi.'

Cô gái tức giận thở hổn hển, mặt đầy vẻ nghi ngờ, trừng mắt liếc một cái, giọng hậm hực:'Lâm công tử, xin mời bắt đầu trước!'

Hiển nhiên là Lâm công tử cũng có chút khó tin tròn mắt nhìn rồi lại nhanh chóng khôi phục vẻ thong dong, trầm tĩnh, phe phẩy quạt nhẹ nhàng mỉm cười. Thấy hắn như vậy, ai cũng rõ hắn đã chuẩn bị kỹ càng cả rồi.

Chỉ nghe hắn ngâm lên:

Huề trúc yêu tùng tụ thảo thai,

Phần hương chử tửu đãi xuân hồi.

Đông phong vị đảo mai tiên túy,

Bán yểm đà nhan ngọa tuyết đôi.”

Gió đông say mai dù chưa ghé

Mặt đỏ nép sau làn tuyết rơi)

Bài thơ vừa vang lên, mọi người đều vỗ tay vang dội, lòng ngẫm: lấy lão mai để gọi mùa xuân, Lâm công tử quả là không hổ danh. Chưa kể đến vị thần y kia, một cô nương ít tuổi như vậy thì làm sao có thể sáng tác ra một bài thơ hay để đối chọi lại đây?

Người đàn ông đứng tuổi kia như nghe được tiếng lòng của bọn họ, cười nhẹ:"Cũng không thể trách các người xem thường cô nương ấy được. Ta vốn đã nghĩ cô gái kia cả lời nói và việc làm đều không giống một người có tài học chút nào, trong lòng thầm than không ổn: hắn là phải thua mất.

Nhưng cô ấy chỉ suy nghĩ thoáng qua nhanh chóng rồi nhoẻn miệng cười. Khi giọng nói trong khe vang lên, ta đã biết mình quá sai lầm rồi.

Thắng nhật tầm phương tứ thủy tân,

Vô biên quang cảnh nhất thì tân.

Đẳng nhàn thức đắc đông phong diện,

Vạn tử thiên hồng tổng thị xuân.”

Thấy phong cảnh thiên biến đâu đây

Gió đông mơn man từng nét mặt

Trăm hoa đua nở đầy sức xuân)

“Đẳng nhàn thức đắc đông phong diện, vạn tử thiên hồng tổng thị xuân.” Thiếu niên áo gấm kia thì thào lặp đi lặp lại, chợt đập bàn đứng phắt lên, "Quả là bài thơ độc nhất vô nhị! Không thể tưởng tượng được nàng lại là một kì nữ 'thâm tàng bất lộ' như vậy."

Người đàn ông kia mỉm cười nói:”Nếu không thì sao lại xưng cô gái ấy là xấu nhan kì nữ được? Nhưng ngươi cũng sai rồi. Bài thơ này chưa thể gọi là độc nhất vô nhị, ngươi cứ từ từ đợi ta kể tiếp thì sẽ hiểu ngay thôi."

Mặt thiếu niên kia đỏ lên, toan cãi bướng lại bị mọi người khuyên ngăn.

Tuy vậy nhưng người đàn ông đứng tuổi kia vẫn cười cười, tiếp tục nói:"Đã vào được trận cuối của cửa đầu tiên, không còn ai lại nghi ngờ thêm về thực lực của bọn họ nữa. Ngay cả Lâm công tử mà cũng để lộ gương mặt thất thần đăm chiêu về bài thơ của cô gái.

So tài ca phú lần này với ba trận đọ sức trước có hơi khác biệt. Hắn không hề có yêu cầu đặc biệt gì, chỉ cần có thể sử dụng âm nhạc và ca từ làm người trấn giữ cửa đó xúc động thì có thể qua.

Lâm công tử chỉ nói một câu:'Cửa này do thiên hạ đệ nhất danh kĩ Tô Uyển Nhu chủ trì.' "

* Hai câu đối phía trên em không tìm được bản dịch, cũng không dám edit luôn vì sợ hiểu sai ý tứ trong đó nên em để bản hán Việt thôi. Ai có thông tin hay tìm được bản dịch thì báo với em để bổ sung nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Danh kĩ

"Lâm công tử chỉ nói một câu:'Cửa này do một trong tứ đại danh kỹ Giang Nam Tô Uyển Nhu chủ trì.'

Mọi người tưởng tượng xem, lời này vừa thốt lên, thử có bao nhiêu người nặng lòng tại đây, tim ai cũng đập thình thịch cả.

Từ trước đến nay, tâm nguyện được nhìn thấy 'nam Tô bắc Mã' (chỉ họ Tô phía nam và họ Mã phía bắc, hai trong tứ đại danh kỹ) của nhiều công tử vốn là tâm nguyện cả đời khó cầu mà.

Cô gái ấy dựa sát vào người thiếu niên kia nói:'Tứ đại danh kỹ Giang Nam đấy! Huynh không ngờ phải không?'

Thiếu niên ấy tỏ vẻ bất đắc dĩ, di di chóp mũi cô gái mà cười:'Là muội muốn gặp chứ còn ai vào đây? Lại còn dựa hơi ta nữa chứ.'

Cô ấy xấu hổ hề hề, hỏi:'Như cũ ha?'

Chàng trai ấy nở nụ cười ấm áp gật đầu rồi lấy trong mình ra một cây tiêu ngọc màu xanh bình thường. Mọi người chợt hiểu rằng hóa ra cửa này là do thần y ấy ứng đối. Nhưng rất nhanh sau đó, chúng ta lập tức rõ bản thân lại một lần nữa nhầm lẫn rồi.

Một tiếng tiêu du dương bỗng cất lên giữa không gian, dường như thứ xúc cảm ấy dâng lên từ đáy lòng hắn vô cùng tự nhiên vậy. Tiếng nhạc khi thì trầm thấp đau thương, khi thì mềm mại, uyển chuyển như lời thì thầm của thiếu nữ; khi thì cao vút đầy sức sống tựa như hồ điệp phá kén hồi sinh. Lòng lúc thì tầng tầng lớp lớp nỗi ai oán, lúc thì thả lỏng nhẹ nhàng, trong đầu chợt hiện ra vô số gương mặt thân thương, cuối cùng cũng không kềm được lưu luyến, hoài niệm.

Và khi chúng ta còn mãi đắm chìm trong khúc nhạc ấy, cô gái cất giọng ca hòa theo nhịp nhàng:

'Hồng ngẫu hương tàn ngọc điệm thu,

Khinh giải la thường,

Độc thượng lan chu.

Vân trung thùy kí cẩm thư lai?

Nhạn tự hồi thì,

Nguyệt mãn tây lâu.

Hoa tự phiêu linh thủy tự lưu,

Nhất chủng tương tư,

Lưỡng xử nhàn sầu.

Thử tình vô kế khả tiêu trừ,

Tài hạ mi đầu,

Khước thượng tâm đầu. '

Khúc ca dừng lại. Khi mọi người vẫn như đang lạc vào giấc mộng thì tiếng rèm che vang lên, một cô gái đẹp sắc nước hương trời bước ra từ trong buồng nhỏ.

Gương mặt nàng còn vương lệ nhưng vẫn không làm dung mạo ấy kém đi chút nào, ngược lại còn tôn thêm nét yếu ớt khiến người thấy người thương. Nàng cũng không có bất cứ lời dư thừa, chỉ đi thẳng một đường đến trước cô gái kia cầm tay lên vội vàng hỏi:'Khúc nhạc này là ai sáng tác? Vì sao lại có nỗi khúc mắc này?'

Cô gái hơi giật mình nhìn nàng, lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần đáp:'Bài ca này tên là Nhất Tiễn Mai *(1)*, là do một thiếu nữ vì nhớ thương người trượng phu xa nhà viết nên để giãi bày nỗi đau biệt ly.'

Tô cô nương giống như không hề quan tâm ai đang bên cạnh mình, vẻ mặt lúc thì bi thương, lúc thì hạnh phúc, ánh mắt được dòng lệ rửa sạch càng rõ hơn tâm sự vô biên muốn được bày tỏ, một lát sau mới thở dài:

'Các người qua cửa, mời lên lầu ba.'

Cô gái kia vẫn chưa hoàn hồn lại, vô thức gật đầu rồi cầm ngược lại tay nàng, giọng dịu dàng: 'Tình yêu phải từ hai phía thì mới lâu dài, hà cớ sao lại còn phải sớm tối chờ mong.'

Tô cô nương đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt ngập vẻ khó tin và nước mắt, lát sau mới thốt lên:'Đa tạ.'

Cô gái kia trầm ngâm một lúc, bỗng nhiên biến sắc hỏi:'Cô vừa nói là chúng ta lên lầu ba sao? Vì sao vậy? Không phải là còn cửa thứ hai chưa qua ư?'

Khuôn mặt Tô cô nương tuy vẫn đầy lệ nhưng khi cười lại vô cùng khuynh thành, ngược lại còn không trách mắng, nói:'Các người vừa rồi đã qua hết được những thử thách của cửa thứ hai, còn không mau đi lên đi.'

Tận đến khi ấy mọi người mới hiểu ra vì sao cửa thứ nhất họ gặp lại khó như thế. Vốn dĩ Lâm công tử từ lúc đoán được bọn họ là ba người Vô Du tổ thì đã đổi đề mục của cửa thứ hai xuống lầu một rồi."

Nói đến đây thì người đàn ông đứng tuổi kia cũng ngừng lại. Tất cả vẫn còn đang trầm tư suy nghĩ, cũng không có ai thúc giục nữa.

Đây cũng là nguyên do mà vì sao chuyện xảy ra đã nhiều ngày mà vẫn chưa có ai từng chứng kiến thuật lại cả, vì chính bản thân bọn họ cũng đang còn chấn động, cũng cần một khoảng thời gian để ngẫm nghĩ về từng cảnh tượng hôm ấy. Uống hết một bầu rượu, người đàn ông kia lại gọi thêm một bầu nữa.

Mọi người cuối cùng cũng bừng tỉnh, giục hắn kể tiếp.

Nhưng người đàn ông ấy lại cười khổ trong lòng: kinh ngạc thật sự không ngôn từ nào diễn tả được vẫn còn ở phía sau.

"Tô cô nương đến lúc này mới nhận ra vẫn còn có người bên cạnh, tầm mắt rơi trên người vị thiếu niên thần y kia cũng phải lặng một lát mới bình thường trở lại.

Chàng trai kia dường như chẳng chú ý đến điều đó, chỉ nở nụ cười ôn hòa:'Làm phiền Tô cô nương.'

Tô cô nương cười xấu hổ, cúi nhẹ người nói:'Mời ba vị.'

Vốn theo quy củ của Vọng Giang lâu thì những người như chúng ta chắc chắn không có tư cách để đặt chân lên lầu ba, nhưng hôm nay bọn ta cũng không lo đến chút quy củ ấy. Ta biết rõ, bất cứ ai có mặt nếu bỏ lỡ trận tỷ thí này chắc chắn sẽ hối hận cả đời.

Chưởng quầy của Vọng Giang lâu hẳn cũng lo lắng đến điểm này nên cũng không gây khó dễ, vì vậy nhóm người bọn ta chậm rãi theo chân họ lên lầu.

Ta từ trước đến nay vẫn cho rằng không cửa tiệm bình thường nào có thể so sánh với cách bài trí thanh lịch, cao quý của Vọng Giang lâu, nhưng e là chẳng thể nào tìm thấy được bất kì nơi nào trên thế gian tương đồng được.

Đặt chân lên lầu ba rồi, ta mới nhận ra được những thứ mình thấy hằng ngày có bao nhiêu kém cỏi.Ta cũng không biết rằng cùng một đại sảnh, vài gian nhã phòng và vài đội nhạc võ nhưng sự khác biệt giữa hai tầng lại chênh lệch như vậy, nó khiến cho con người ta cảm thấy được sự bất đồng rõ rệt giữa thiên đường và nhân gian.

Mọi người ở đây bao gồm cả ta, ngoại trừ Tô cô nương ra thì ngày thường chưa bao giờ đặt chân đến nơi này cả. Vậy nên bọn ta vô cùng kinh ngạc, lại cực kì ngưỡng mộ, kính trọng, khen ngợi, biểu hiện thất thần gì cũng đều có cả.

Nhưng ba người kia, một người vẫn cười điềm đạm như trước, một người ánh mắt vẫn lạnh lùng, người còn lại thì vẫn hưng phấn mà ngang nhiên ngắm nghía đánh giá xung quanh.

Cô gái nhìn một vòng rồi mới líu lưỡi nói:'Cuối cùng cũng vẫn dùng tỉ thức hoàng kim *(luật hoàng kim hay tỉ lệ vàng) (2)* à, lợi hại thật!'

'Băng nhi, tỉ thức hoàng kim là cái gì?' Thiếu niên thần y vẻ mặt lạ lùng cúi đầu hỏi.

'Cái này……..' Cô gái nhíu mày, hơi có chút bất đắc dĩ trả lời, 'Rất là khó giải thích! Huynh xem như muội chưa nói gì là được rồi.'

Một thoáng yên lặng.

Tô cô nương khom mình trước ba người họ nói:'Trình tự của trạm gác thứ ba này có chút bất đồng với hai trạm trước, không phải do chư vị tự lựa chọn. Uyển Nhu cũng chỉ có thể dẫn đường đến đây, quyền hạn chỉ cho phép quan sát từ bên ngoài mà thôi.'

Thần y kia mỉm cười, hỏi:'Có phải ý cô nương là trước tiên chúng ta phải tìm người khác dẫn đường?'

Tô cô nương giật mình rồi lập tức cười đáp:'Quả không phụ tài danh tuyệt thế thần y.'

Ngón tay thon nhỏ trắng như ngọc chỉ về phía một nhã phòng:'Nơi này gọi là Phong Nguyệt các, có một vị cao nhân đã quy ẩn đang ở bên trong. Người này thì ngay cả Uyển Nhu và Lâm công tử cũng chưa bao giờ được diện kiến cả.'

Nói xong xoay đầu lại thuận theo ánh mắt mọi người nhìn Lâm Khiêm. Lâm công tử gật nhẹ đầu xác nhận.

'Các người muốn vượt cửa thứ ba thì trước hết phải dùng một nhạc cụ bất kì trong phòng tấu nhạc làm ngài xúc động thì ngài mới có thể đưa các người đến nơi tỉ thí tiếp theo.'

'Mong các vị không chê Uyển Nhu dài dòng. Uyển Nhu ở nơi này dù chưa từng gặp vị cao nhân kia nhưng mỗi đêm đều lắng nghe tiếng đàn của ngài. Tiếng đàn kia, tôi chỉ có thể nói rằng dư âm vẫn còn văng vẳng bên tai, rung động lòng người, so với tiếng tiêu của công tử thì chỉ có hơn chứ không kém.'

Nghe được lời ấy, gương mặt của thiếu niên kia không có chút thay đổi, vẫn cười nhàn nhạt nói:'Đa tạ cô nương nhắc nhở.'

Bước vào Phong Nguyệt các, đập vào mắt không phải là cách bố trí kỳ lạ mà nhạc cụ, nào là trống, đàn sắt, cổ cầm, đàn tranh,…. bày la liệt chật khắp cả gian phòng. Bất cứ thứ gì ngươi có thể nghĩ ra đều có ở nơi này.

Tô cô nương nói:'Nơi này có không ít kì trân dị bảo, mong công tử lựa chọn cẩn thận.'

Thiếu niên cười quả thật có chút sửng sốt, thuận tay nhấc lên một dao cầm không hề nổi bật bên cạnh, 'Cái này đi.'

Ánh mắt Tô cô nương cùng Lâm công tử đều sáng lên, đồng thời thốt lên:'Mắt nhìn của công tử quả nhiên là rất tốt!'

Trái lại lần này thiếu niên cúi đầu nhìn kĩ dao cầm kia rồi cười khổ:'Đúng là 'Phượng vĩ hàn' lừng danh, thật khôi hài. Thôi quên đi, xin hỏi là ta có thể bắt đầu được chưa?'

Thiếu niên thần y ngồi xuống chiếu một cách tự nhiên, ngón tay thon dài gảy hai nhịp trên dây đàn. Vài tiếng âm phù (nốt nhạc) êm tai vang lên từ thân đàn. Hắn cười nói:'Quả nhiên là cầm tốt.'

Tia sáng trong mắt chợt lóe lên, hai tay lướt nhẹ, tiếng đàn trong nháy mắt phát ra làm lòng ta thoáng tê dại rồi lại mang một sự thoải mái không nói nên lời.

Còn không đợi ta hoàn hồn, tiếng đàn đã dừng lại. Tiếng đàn hòa nhã đầy mạnh mẽ, khi thì cao vút như ở tận thiên cung, khi thì trầm thấp tựa tiếng nước chảy róc rách nơi vực sâu biển lớn, tựa như người chỉ bàng quan trông vào những bi hoan li hợp trong thế gian này. Sống có gì vui, chết có gì khổ! *(gốc: sinh diệc hà hoan, tử diệc hà khổ!)*. Sống như thế thì nhất định phải cố gắng sao cho thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đánh bạc

'Đương khi mọi người vẫn còn đang say mê không kềm lòng mình được trong khúc nhạc, tiếng tiêu từ phòng trong như mơ hồ truyền đến hòa tấu cùng tiếng đàn. Âm thanh trước đây chưa từng có, từ yếu ớt đến mạnh mẽ nhưng cũng du dương êm dịu khó thốt thành lời.

Nhưng tiếng tiêu này nói là hòa tấu thì thật không đúng lắm, chẳng qua là để áp chế tiếng đàn của thiếu niên kia mà thôi.

Tiếng đàn của thiếu niên kia bị chèn ép, trở nên trầm thấp mà không mạch lạc nữa, giống như một tội đồ bị vây giữa ngục giam dài dẵng, giãy giụa tìm nơi bấu víu một cách vô ích. Âm khúc tựa bị vùi lấp đến không thể nghe được.

Trên gương mặt tuyệt mỹ của thiếu niên kia, vào lúc này đây, lại phảng phất một nụ cười, nụ cười hoàn mĩ như khi gặp được tri âm.

Hốt nhiên, một tràng âm thanh như càn quét bỗng chốc bừng lên dồn ép khiến tiếng tiêu kia không thể vang lên nữa trong nháy mắt.

Tiếng đàn như ánh dương lúc tinh mơ phá giải lời nguyền nơi ngục giam tăm tối, cứu rỗi cho linh hồn cô đơn không thể tự siêu thoát kia. Trong cái chớp mắt ấy, tiếng tiêu tuy vẫn uyển chuyển vô cùng nhưng chỉ làm nền, ngược lại còn như mang đi những u hồn cô độc.

Ai ai cũng say mê, đắm chìm, không nén được mà khép mắt lắng nghe, sợ rằng bản thân sẽ quấy nhiễu linh hồn cao quý kia, quấy nhiễu chủ nhân của linh hồn đó. Từ lúc ấy bọn họ mới biết được thiếu niên khi ở cửa đầu tiên vẫn chưa trổ hết tài năng của mình.

Tiếng đàn cũng không hề có dấu hiệu nào mà dừng lại.

Tiêu âm trong phòng dường như đang mang theo bao nỗi nghi hoặc, lại không chậm rãi mà dừng.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, gượng gạo, không cam lòng mà bình tĩnh lại, hai mặt nhìn nhau không biết đã xảy ra chuyện gì.

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên giữa căn phòng:'Vì sao tại chỗ mấu chốt công tử ngừng lại?'

Thiếu niên thần y kia nở một nụ cười hứng thú, đáp:'Tiên sinh thứ lỗi, tại hạ chẳng qua là muốn nhắc nhở người bạn hình như đã quên chuyện mình cần làm ở phía sau một chút mà thôi.'

Cô gái đứng phía sau hắn đỏ mặt, gắt lên:'Đắc ý cái gì chứ? Huynh cũng không cần phải thông minh đột xuất như thế.'

Lúc này chúng ta mới tỉnh ngộ, ở cửa thứ hai cũng là do giọng ca của cô gái ấy. Hay phải nói là ca từ 'văn sở vị văn' *(lần đầu nghe thấy)* đã kinh động mọi người, tài hoa như vậy quả xứng hai chữ kì nữ.

Một chút trầm tư, đối với việc sắp đến, mọi người phấn khích không thôi.

Tiếng đàn lại vang lên, lần này không hề hòa với tiếng tiêu mà như lẳng lặng chờ đợi một kì tích lớn hơn nữa rơi xuống.

Giọng cô gái vui vẻ vang lên nơi ấy, bất luận là với ta, với mọi người ở đây hay là vị cao nhân chưa lộ diện kia, khúc ca này cũng đã chân chân chính chính chinh phục tất cả.

'Minh nguyệt kỉ thì hữu? Bả tửu vấn thanh thiên.

Bất tri thiên thượng cung khuyết, kim tịch thị hà niên.

Ngã dục thừa phong quy khứ, hựu khủng quỳnh lâu ngọc vũ, cao xử bất thắng hàn.

Khởi vũ lộng thanh ảnh, hà tự tại nhân gian!

Chuyển chu các, đê khỉ hộ, chiếu vô miên.

Bất ứng hữu hận, hà sự trường hướng biệt thì viên?

Nhân hữu bi hoan li hợp, nguyệt hữu âm tình viên khuyết, thử sự cổ nan toàn.

Đãn nguyện nhân trường cửu, thiên lí cộng thiền quyên.'

Tiếng đàn ngừng lại, thiếu niên thần y vẻ mặt khiếp sợ đưa mắt về phía cô gái hoàn thành khúc hát, nhưng chung vẫn giống như lần đầu biết đến cô ấy vậy.

Cô gái thản nhiên cười, ánh mắt sáng như sao, lấp lánh động lòng người, nói:'Phong thủy luân chuyển, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây*(chỉ sự thay đổi khó có thể đoán trước)(1)*. Lần này tốt hơn nên đến phiên huynh xuất sự thông minh ra đi?'

Thiếu niên ngẩn người rồi lập tức bất đắc dĩ đứng lên vân vê lọn tóc cô gái, cười khổ:'Thật là hết cách với muội.'

Ba người Vô Du họ không xem ai ra gì, còn tâm của mọi người vẫn đặt ở khúc ca kia không thể hồi tỉnh, trong phòng trầm mặc thật lâu. Bỗng nhiên nghe một tiếng đập bàn thật lớn vang lên, giọng trầm thấp lại khôi phục nét đạm mạc ban đầu, thậm chí còn có chút khàn khàn run rẩy:'Ha ha, ha ha! Nhân hữu bi hoan li hợp, nguyệt hữu âm tình viên khuyết, thử sự cổ nan toàn.…… Uổng công Doãn Tử Hằng ta tự phụ đời người phong lưu, lại còn không bằng cái nhìn thông thấu của một tiểu cô nương. Hay cho câu Đãn nguyệt nhân trường cửu, thiên lí cộng thiền quyên!'

Lời còn chưa dứt, một thư sinh vận trang phục nhà Nho từ phòng trong bước ra, khom người ôm quyền nói:'Cầm của công tử, khúc ca của cô nương, tại hạ hôm nay thua tâm phục khẩu phục!'

Thiếu niên thần y hơi cúi người, cười đáp:'Duẫn điện hạ đừng khách khí thế, xin hỏi là chúng ta có thể đến nơi kế tiếp chưa?'

Mọi người lại một phen kinh hoàng, vị cao nhân này quả nhiên là người hoàng thất. Thế lực của Vọng Giang lâu thật không thể so sánh được.

Duẫn Tử Hằng là tứ hoàng tử của Duẫn quốc, thanh danh tài văn cùng võ công đều trên các anh mình, đáng tiếc là không có lòng với chuyện chính sự, đây là việc mà ai ai cũng biết.

Tứ điện hạ gật nhẹ đầu, mỉm cười nói:'Trận tiếp theo tỉ thí thuật đánh bạc.'

Cô gái hoảng hốt hỏi:'Chúng ta đâu có lựa chọn đề mục này?'

'Nhưng mà tại hạ lại càng ngày càng muốn nhìn thấy toàn bộ thực lực của ba vị?'

Cô gái trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ suy sụp đáp:'Vậy huynh cũng không nên cười trên nỗi đau của người khác chứ? Hay là huynh cho chúng ta ăn trước rồi lại so tài cũng không muộn mà?'

Lần này đến lượt tứ điện hạ lặng người, tức thì cười phá lên:'Thật là sơ sót của ta. Lầu ba vẫn còn một căn phòng trang nhã, mời ba vị!'

Bốn người bọn họ dùng cơm đều có nha hoàn đến gắp thức ăn, Lâm công tử và Tô cô nương cũng hầu hạ rất cẩn thận.

Chúng ta tiếc rẻ tản ra, rồi lại tụ họp bên cửa. Tứ điện hạ liền phân phó bày vài bàn rượu và thức ăn ở lầu ba tiếp đón.

Ngừng lại dùng bữa chừng nửa canh giờ mới kết thúc.

Canh bạc đã sớm bài trí xong, lại không biết ai trong ba người họ đứng ra thi tài, Vọng Giang lâu lại cử ai chủ trì.

Một ván này vẫn là do thiếu niên thần y đứng ra, phía Vọng Giang lâu là do người mang danh 'Đổ quỷ vương'*(kiểu vua bài bạc ý)* Tề Thiên.

Đánh bạc là bài cửu*(2)*, tiền đặt cược mỗi người mười chồng tiền đồng, ai ăn hết tiền của đối phương là thắng.

Ván thứ nhất Tề Thiên làm nhà cái, tiền cược một chồng, thiếu niên theo. Song thiên và tạp ngũ, Tề Thiên thắng.

Ván thứ hai thiếu niên vẫn yêu cầu Tề Thiên làm cái, tiền cược hai chồng, thiếu niên theo. Song địa và tạp ngũ, Tề Thiên lại thắng.

Ván thứ ba, ván thứ tư, thắng đến ván thứ sáu chấm dứt, Tề Thiên thắng cả sáu ván, thiếu niên kia chỉ còn lại một chồng tiền. Mọi người vốn ung dung nay lại bắt đầu lo lắng cho chàng trai, dẫu sao chỉ cần bị ăn một lần nữa thôi là hắn sẽ thua rồi.

Sắc mặt thiếu niên cũng chưa hề thay đổi, vẫn ôn hòa, lạnh nhạt như trước, nhưng thật ra thì trán Tề Thiên đã lấm tấm mồ hôi vì cả sáu ván bị mất kia thiếu niên ấy đều ra tạp ngũ.

Ván thứ bảy bắt đầu, thiếu niên làm cái, tiền cược một chồng, Tề Thiên theo. Mở ra đúng là thiên địa chí tôn, cuối cùng thì thiếu niên cũng thắng một ván.

Ván thứ tám vẫn là thiếu niên làm cái, tiền cược hai chồng, Tề Thiên theo. Thiên địa chí tôn như trước, thiếu niên thắng.

Ván thứ chín cược bốn chồng, mở ra vẫn là thiên địa chí tôn, thiếu niên thắng.

Ván thứ mười, Tề Thiên bỏ qua không theo.

Ván thứ mười một, Tề Thiên yêu cầu làm cái, tiền cược tám chồng, thiếu niên kia cười khẽ theo cả. Như mở ra vẫn là thiên địa chí tôn, thiếu niên thắng.

Trán Tề Thiên lúc này chẳng phải lấm tấm mà là đầm đìa mồ hôi.

Ván thứ mười hai, vẫn là Tề Thiên muốn làm nhà cái, cẩn thận gieo súc sắc. Cắn chặt răng, Tề Thiên đẩy hết bốn chồng tiền ra.

Thiếu niên nhìn bốn chồng tiền ấy thì cười cười:'Nếu ta không theo, hẳn tiên sinh lại rất khó xử chăng?'

Bắt gặp sắc mặt biến đổi của Tề Thiên thì lại nói:'Nhưng khiến tiên sinh thất vọng rồi.'

Hắn một lần đẩy cả bốn chồng đến đáp:'Theo!'

Gương mặt Tề Thiên hết đỏ lại trắng, cuối cùng vẫn run rẩy mà lấy bài. Chưa đợi hắn xem bài, bài của thiếu niên đã ngửa ra — thiên địa chí tôn!

Chúng ta chỉ cảm thấy mắt như hoa cả lên, không biết ai khơi màn mà tất cả đều vỗ tay tán thưởng.

Sắc mặt Tề Thiên như tro tàn, miễn cưỡng thốt lên:'Công tử quả có bản lĩnh, lão hủ tung hoàng các sòng bạc mười mấy năm, chưa có ai có thể đùa bỡn ta đến tình trạng này.

Chàng trai buông bài trong tay, lắc đầu nói:'Tại hạ tuyệt đối không hề có ý bỡn cợt lão tiên sinh. Về phần tạp ngũ của sáu ván đầu cũng vốn có bài trí kế trận thế nghi binh.'

Nói xong cũng không hề quan tâm nữa, xoay người hỏi tứ điện hạ:'Xin hỏi chúng ta đã có thể đến nơi kế tiếp chưa?'

Tứ điện hạ vẻ mặt khâm phục gật đầu:'Mời công tử, cửa tiếp theo là một màn đấu võ.'

Dứt lời, cái nhìn trầm mặc đầy ý vị thâm trường không nói lời nào hướng đến khuôn mặt lạnh lùng của nam tử áo đen.

Ta lúc này mới giật mình nhận ra, từ khi trận đấu võ kia chấm dứt, ta lại hoàn toàn quên mất sự tồn tại của hắn. Lúc này chợt nhớ đến thân thủ như ma

quỷ ở cửa đầu tiên, cơ thể không nhịn được mà run rẩy.

Bắt đầu luận võ, ngoại trừ ba người bọn họ trên đài thì vẫn không có bóng dáng ai cả."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Song đấu

"Chỉ nghe tứ điện hạ nói:'Cửa này hơi khác biệt, có thể nói là kết hợp đấu văn và đấu võ.'

'Đánh cược thế nào?'

'Đấu võ ta tin các người nhất định sẽ để kiếm khách lãnh tình ra tay phải không?'

Hai người cùng gật nhẹ đầu.

'Như vậy thì sẽ tùy trong hai người đấu văn. Quy tắc thế này, hiện giờ đại diện phía này ngầm giấu một cao thủ ám sát phía trên đài. Đợi tiếng chiên vang lên sẽ bắt đầu công kích, mà kiếm khách lãnh tình theo quy định phải ở tại chỗ, chỉ thủ chứ không được tấn công.'

Cô gái vội la lên:'Như vậy sao được?'

Tứ điện hạ cười nhẹ:'Cô nương đừng vội, hãy nghe ta nói hết đã. Đồng thời, ta sẽ ra đọc ra vế trên, tùy trong hai vị đối lại, chỉ cần đối cẩn thận, ta mà vẫn chưa ra được câu đối tiếp theo thì cũng đã tranh thủ được chút thời gian cho hắn phản kích rồi.'

Sắc mặt cô gái có nét dè chừng, nói:'Thì ra người là điện hạ như huynh lại trêu chọc chúng ta sao?'

Tứ điện hạ cũng không mảy may buồn bực mà chỉ đáp:'Thật là do ba vị quá lợi hại, tại hạ bất quá cũng chỉ là muốn giữ gìn lại thanh danh trăm năm của lâu này thôi.'

Nam tử áo đen chậm rãi rút ra một thanh kiếm mảnh đen nhánh lên tiếng:'Bắt đầu đi.'

Thanh kiếm kia rất là kì quái, toàn thân đen sẫm bóng loáng, mỏng mà mũi kiếm lại hơi hếch lên về phía trước.

Tiếng chiêng vang lên, cả hội trường bỗng nhiên yên lặng, dường như ngay cả tiếng hít thở của mọi người cũng có thể nghe được.

Tứ điện hạ chẳng ngừng nghỉ, lập tức ra vế trên:'Thiên kim nan mãi thiên kim tiếu.' *(Ngàn vàng khó mua được nụ cười giai nhân)*

Văn thơ đối ngẫu này cũng không khó, hơn nửa số người ở đây đều có thể đối được, lại mang bộ dạng rất muốn được 'dược dược dực thí'.*(nóng lòng muốn tỉ thí)*

Thiếu niên ấy cũng chỉ nhìn chằm chặp phía trên võ đài không nói, còn cô gái lại mang vẻ mặt khá buồn bực tỏ vẻ không quan tâm ngồi ở một bên. Người áo đen kia hiển nhiên chỉ có thể là đứng giữa đài không nhúc nhích, mặt cũng bình tĩnh vô cùng.

Đương lúc trong đám người có kẻ muốn lên tiếng nhắc nhở hắn thì ánh mắt thiếu niên chợt lóe lên một tia sáng, nói:'Vạn tuế dịch đắc vạn tuế tâm!'*(Vạn năm dễ có được tâm bậc thiên tuế)*

Mọi người còn chưa kịp trầm trồ khen ngợi thì cảm thấy không khí giữa đài như ngưng đọng lại, một bóng người bay vút lên rồi đáp xuống, tốc độ kia không hề thua kém với thân thủ như ma quỷ của nam tử áo đen ở trận thứ nhất.

Lại chỉ nghe 'Keng—' một tiếng, giữa không trung bỗng xoẹt lên tia lửa. Ngay tiếp đó, một đợt ánh sáng đỏ chói mắt chớp lên, năm khắc sau, người áo đen kia đã thay đổi vị trí, vẫn đứng lạnh lùng như trước, trên lưỡi kiếm bén nhọn chảy xuôi vài giọt máu tươi.

Ánh mắt tứ điện hạ ngưng tụ lại, thấp giọng nói:'Thì ra công tử mới chân chính chính là cao thủ thâm tàng bất lộ. Xem ra ta vẫn còn xem nhẹ các người, sau đây kẻ hèn này cũng sẽ không lưu tình nữa.'

Bầu không khí trên võ đài lại biến đổi, lần này thì ta cuối cùng cũng nhìn thấy đó là một nam nhân áo xanh, dáng vẻ cũng hoàn toàn không thấy rõ được.

Tứ điện hạ nhanh chóng đọc vế trên:'Sơn trúc vô tâm, không sinh kỉ đối chi tiết.'*(Sơn trúc vô tâm, trời sinh cho mấy nhành)*

Thiếu niên nhìn vào trận đấu trên đài, sắc mặt khẽ biến, lập tức đáp:'Hà ngẫu hữu nhãn, bất triêm bán điểm ô nê.'*(Hà ngẫu(ngó sen) có mắt(ở đây là*

các lỗ nhỏ chứa hạt), chẳng chút vương bùn lầy)

Người áo đen rất vất vả tìm được chỗ sơ hở khẽ động thì vế trên cũng đã đến:'Môn tích cửu tiêu ngang bộ tam thiên thắng tích.'

Chàng trai đáp một hơi không dứt:'Giai sùng vạn cấp phủ lâm thiên chướng kì quan.'

(Môn tích cửu tiên ngang bộ tam thắng tích / Giai sùng vạn cấp phủ lâm thiên chướng kì quan: Hai câu đối được khắc trên cổng Nam Thiên Môn của núi Thái Sơn – một trong 5 ngọn núi ca, hùng vĩ nhất Trung Quốc (gồm: Thái Sơn, Hành Sơn, Tung Sơn, Hằng Sơn, Hoa Sơn))

Từ đó về sau, thời gian chỉ có thể dùng từ trong chớp mắt để hình dung, mọi người ngay cả rỗi rảnh tán thưởng và lo lắng cũng chẳng có.

'Song tháp ẩn ẩn, thất cấp tứ diện bát giác.' *(Song tháp mờ ảo, bảy bậc bốn mặt (hình) bát giác)*

Thiếu niên ấy đối:'Cô chưởng diêu diêu, ngũ chỉ tam trường lưỡng đoản.'*(Một bàn tay nhẹ lay, năm ngón thon ba dài hai ngắn(????))*

(Song tháp ẩn ẩn, thất cấp tứ diện bát giác / Cô chưởng diêu diêu, ngũ chỉ tam trường lưỡng đoản: Hai câu đối được đặt ở hai ngọn tháp của trung Quốc, em vẫn chưa tìm được tên hai ngọn tháp này)

'Cổ nhạc phong, phong thượng phong, phong xuy phong động phong bất động.'

(Cổ nhạc phong, phong thượng phong, phong xuy phong động phong bất động: Cổ Nhạc Phong tự - một ngôi miếu của Trung Quốc. Đây là cách chơi chữ giữa tên ngôi miếu và tên cây phong.”Phong xuy phong động phong bất động”:chữ “phong”thứ nhất: gió, chữ “phong” thứ hai: cây phong, chữ “phong” thứ ba: tên ngôi miếu.)

Lại là một cảnh đẫm máu, lần này cũng là người áo đen ấy bị thương.

Gương mặt thần y ấy đột nhiên trắng bệch, nói một hơi không ngừng:'Bắc Hà kiều, kiều hạ tiều, tiều kiến tiều hành kiều bất hành.' *(Cầu Bắc Hà, cầu dưới chân tiều phu, tiều gặp tiều đi cầu chẳng bước)*

Một loạt tiếng trầm trồ nổi lên.

'Ỷ y y đồng đồng vọng nguyệt.' *(Xích ghế tựa ngô đồng cùng trông trăng)*

Những chữ đa âm chồng lên nhau của vế trên có thể nói là ít nhiều gây khó khăn, vốn câu đối lại cũng không khó, nhưng nhất thời không kịp ứng phó với hoàn cảnh, lại thêm lo lắng cho sinh tử người bạn mà thiếu niên không tránh được ngừng một chút.

Trước ngực người nam nhân áo đen kia đã có một vết đao chém ngoan độc, màu đen làm ánh lên sắc máu đỏ tươi vô cùng kinh khủng.

Đôi mày kiếm thiếu niên hơi nhíu lại, ánh mắt lạnh nhạt nhã nhặn vốn có đã hoàn toàn biến mất. Cô gái cũng đứng lên, bước đến bên người nắm chặt tay hắn.

Tuy nói là tạm dừng nhưng còn chưa đầy một nhịp thở, chàng trai đã lên tiếng:'Đăng đăng đăng các các công thư!' *(Thắp đèn lên cùng nhau mài sử)*

'Hay!' Mọi người không kềm được mà vỗ tay rọp cả, người áo đen thừa dịp này tăng tốc lướt ngang từng bước một, trở tay phản công ngược lại, một đường kiếm trùng trùng điệp điệp đầy mia mai thẳng về phía ngực nam nhân áo xanh, nhưng lại thấy quần áo bị rách, không thấy máu.

Chẳng lẽ là thể lực của hắn đã không chống đỡ nổi ư? Lòng ta không khỏi lo lắng mãi mà không rõ vì sao, nói gọn là ta không muốn thấy bọn họ thua trận.

'Đống thủy sái song, đông lưỡng điểm, tây tam điểm.'

Thiếu niên đối nhanh:'Thiết qua phân phiến, hoành nhất đao, thụ bát đao.' *(Chém đôi nửa, ngang một gươm, dọc tám gươm)*

'Kiền bát quái, không bát quái, bát bát lục thập tứ quái, quái quái kiền khôn dĩ định.' *(Quẻ nam, quẻ nữ, tám tám sáu mươi bốn quẻ, quẻ trời đã định)*

Mặt chàng trai đó ửng đỏ, liếc mắt nhìn cô gái một cái rồi vẫn tiếp tục đối:'Loan cửu thanh, phượng cửu thanh, cửu cửu bát thập nhất thanh, thanh thanh Loan Phượng hòa minh.' *(Loan chín tiếng, Phượng chín tiếng, chín chín tám mươi mốt tiếng, tiếng Loan Phượng hòa thanh)*

Cô gái cũng xấu hổ muốn rút tay đang nắm lại cũng không được.

Sóng mắt tứ điện hạ xoay vòng, giọng lại vang lên:'Cầm sắt tỳ bà, bát đại vương nhất bàn đầu diện.'

Câu đối này vừa ra, trong lòng chúng ta đều thầm mắng hắn trơ tráo. Ai chẳng nhận ra đó là thiên cổ tuyệt cú *(thơ tứ tuyệt nghìn đời)*, ngay cả chính hắn cũng không biết thì lại thế nào có thể có người trong chớp mắt đối được?

'Lị mị võng lượng, tứ tiểu quỷ các tự đỗ tràng!' Giọng cô gái lanh lảnh vui tai nhưng trong ngữ điệu lại chất đầy thù hằn.

(Cầm sắt tỳ bà, bát đại vương nhất bàn đầu diện / Lị mị võng lượng tứ tiểu quỷ các tự đỗ tràng: Gần tương tự với câu "Lị mị võng lượng, tứ tiểu quỷ / Cầm sắt tì bà bát đại vương" của trạng Mạc Đĩnh Chi Việt Nam ta. Lị, Mị, Võng, Lượng: 4 con quỷ nhỏ; Cầm, sắt, tỳ bà là tên 3 loại đàn. Đây là chơi chữ về cách viết, câu đối vốn là 魑魅魍魉 (Lị mị võng lượng), trong bốn chữ này đều có chữ 鬼 nghĩa là quỷ; còn 琴瑟琵琶 (Cầm sắt tỳ bà) có 4 chữ 王 trên đầu nghĩa là vương.)

Nhưng đương khi vào thời điểm mọi người và tứ điện hạ vẫn còn ngẩn người, người áo đen di chuyển. Nắm tay trái hắn vung ra, tới trước ngực đối phương thì bỗng biến thành quyền chưởng. Chỉ nghe thấy một tiếng rên, người áo xanh cầm kiếm đứng một bên, một tay đè ngực nhịn không được miệng phun ra máu.

Nam nhân áo đen đã đứng sang một bên, cả thanh kiếm được hắn tra lại vào vỏ, nhưng hai tay vẫn nắm chặt chuôi kiếm.

Trong lòng tứ điện hạ luống cuống, nhất thời không nghĩ ra biện pháp làm khó bọn họ, mắt thấy nam tử áo đen sắp ra tay, mi tâm bỗng giãn ra:'Vọng Giang lâu, Vọng Giang lưu, Vọng Giang lâu thượng Vọng Giang lưu, Giang lâu thiên cổ, Giang lưu thiên cổ.'

Ta còn chưa kịp lấy làm lạ vì sao tứ điện hạ lại ra câu đối đã có lời đáp thì nghe ngài nói:'Ta muốn ngươi đối câu khác.'

Mọi người giật nảy, liền tức khắc phẫn nộ không thôi. Đối với cặp câu có nhiều cách đình trệ suy nghĩ này, một câu thì đã công nhận một câu khác, há nào lại dễ dàng thay đổi, huống chi là loại thiên cổ tuyệt đối này.

Nam tử áo xanh điều chỉnh hơi thở, sát khí trong mắt đột nhiên nổi lên, xoay kiếm xông đến.

Người thiếu niên liếc nhìn nam nhân áo đen đang đứng trơ trọi một cái, khuôn mặt tuyệt mĩ lần đầu tiên lộ ra nụ cười lạnh lùng, nói:'Thật xin lỗi, các ngươi thua rồi!'

'Tái thi thai, tái thi tài, tái thi thai thượng tái thi tài, thi thai tuyệt đại, thi tài tuyệt đại.'

Một hồi ánh sáng trắng lóa lên xung quanh người áo đen trong chốc lát, nhưng chợt lại như có tiếng thét gầm của rồng vang lên, thẳng phía nam nhân áo xanh mà lao tới. Cuối cùng, chỉ trong một cái nháy mắt khi ta nhìn đến, hắc kiếm sáng lên ánh chớp trắng chói lòa mang theo khí thế ngàn quân chém ngang người áo xanh.

Một tiếng vang chấn động qua đi, tất cả lại khôi phục nét yên lặng. Nam tử áo đen nghiêm mặt lạnh lùng thu kiếm vào vỏ, ngay cả đến người áo xanh ngã trên mặt đất cũng không liếc mắt lấy một cái.

Tứ điện hạ có chút kích động chạy đến bên người hắn, thấy hắn vẫn không nhúc nhích, giọng có hơi run rẩy:'Hắn chết rồi ư?'

'Không.' Thiếu niên thần y một bên cầm máu cho nam nhân áo đen, một bên nét mặt chẳng chút thay đổi lắc nhẹ đầu, 'Kiếm của Dạ là Sát bất tử kiếm.'

Đương lúc tứ điện hạ muốn hỏi là có ý gì thì người áo xanh chợt bật dậy, ho ra một ngụm máu tươi rồi mới nói:'Chủ tử đừng vội, Thanh Đồng không có việc gì. Kiếm của hắn không có lưỡi.'

'Cái gì?' Tứ điện hạ ngẩn ra.

Chúng ta cũng kinh ngạc vô cùng, hắn ở thế đơn độc không công chỉ thủ, lại dưới tình huống không thể tùy ý di chuyển, dùng một thanh kiếm không có lưỡi đấu với thủ hạ giỏi nhất của tứ điện hạ kịch liệt trong thời gian dài như vậy mà cuối cùng vẫn chiến thắng?

Nhưng nên biết rằng Thanh Đồng trước là một trong ba cao thủ đứng đầu Duẫn quốc, thực lực của người này rốt cuộc là sâu đến nhường nào?

Thanh Đồng ôm quyền nói với người áo đen:'Đa tạ công tử thủ hạ lưu tình.' *(nương tay)*

Gương mặt người áo đen lạnh xuống, dường như liếc mắt nhìn cô gái một chút mới nói:'Ta không có.'

Cô gái thè lưỡi, buông bàn tay chàng trai ra:'Tứ điện hạ, chúng ta có tính là qua cửa không?'

Tứ điện hạ lặng người, lập tức có hơi ngượng ngùng đáp:'Tại hạ thật quá đắc tội rồi, nhưng cũng chỉ là muốn nhìn rõ thực lực ba vị mà thôi, mong rằng sẽ

không lấy đó làm phiền lòng.'

Rồi lập tức nghiêm mặt:'Cửa tiếp theo, cũng là cửa cuối cùng, qua được cửa này thì các người chính là nhân tài trăm năm có một thông qua tất cả các trạm của Vọng Giang lâu, nhất định lưu danh sử xanh. Cửa này vốn không khó, vẫn là tùy cảnh ứng thơ, nhưng khó là ở người trấn cửa.'

Chợt ngưng lại, tia sáng trong đôi mắt tứ điện hạ thẫm hơn:'Thiên lí yên trần ngạo cửu thiên, thiên hạ thùy nhân bất thúc quân — Không biết ba vị có nhận ra ai không?'

(Ngàn dặm khói lửa ngạo khắp trời, vương trong thiên hạ ai chẳng biết)

Lời vừa thốt ra, sắc mặt thiếu niên và nam tử áo đen kia lại trắng nhợt."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tửu Thi

"Chợt ngưng lại, tia sáng trong đôi mắt tứ điện hạ thẫm hơn:'Thiên lí yên trần ngạo cửu thiên, thiên hạ thùy nhân bất thúc quân - Không biết ba vị có nhận ra ai không?'

(Ngàn dặm khói lửa ngạo khắp trời, vương trong thiên hạ ai chẳng biết)

Lời vừa thốt ra, sắc mặt thiếu niên và nam tử áo đen kia lại trắng nhợt.

Nhưng lúc này lại chẳng ai quan tâm vì sao họ biến sắc như vậy, bởi còn đang bị câu thơ làm chấn động. Trên thế gian này chỉ có một người viết ra câu thơ ấy, là thiên hạ đệ nhất tài tử — Ngạo Thiên Quân.

Cũng không biết làm thế nào cuối cùng đến được một sân bãi thi đấu, còn chưa vào đến cửa đã ngửi thấy hương rượu ngào ngạt, tất cả chúng ta đều chưa uống mà đã say cả.

Bước tới 'Mạc Vấn các' thì chỉ thấy một người khoát hồng y đang ngồi ngay ngắn trong phòng, nói thẳng ra là cầm bầu rượu tự châm tự uống, đúng là Ngạo Thiên Quân. Trong thiên hạ, đương nhiên người có thể mặc hồng y mà lại tỏa ra khí phách như vậy, ngoại trừ hắn ra thì tuyệt đối không có người thứ hai.

Nghe tiếng mọi người vào, hắn cũng không ngẩng đầu lên mà chỉ nói:'Chờ các người thật lâu quá.'

Nhưng lại chẳng biết hắn là đợi ai.

Chỉ thấy thiếu niên thần y khẽ nhíu mày, bất đắc dĩ mà ngồi đối diện hắn:'Đã lâu không gặp.'

Chẳng ai ngờ là cố nhân tương phùng, việc này ngay cả tứ điện hạ và cô gái kia đều thấy kì quái.

'Kì Nhiên, hai người biết nhau sao?' Cô gái hỏi, lập tức vỗ tay tán thưởng cười nói, 'Vậy cửa này có thể châm chước một chút không?'

Thiếu niên cười khổ:'Làm muội thất vọng rồi.'

Ngạo Thiên Quân ngẩng đầu như có như không liếc mắt quét sang người cô gái, cái nhìn ấy chẳng thể hiện rõ nét khinh miệt hay không, nhưng chung quy lại vẫn có cảm giác tài trí hơn người, thản nhiên hỏi:'Vẫn yêu cầu cô nương ứng thí sao?'

Cô gái vội xua tay đáp:'Tôi không được đâu, vẫn là giao cho Kì Nhiên đi.'

Chàng trai ấy không nén được nụ cười:'Ta đã đối phó với cả ba cửa rồi, nói thế nào thì cửa này cũng phải do muội góp sức đi chứ?'

Cô nương đó vừa định chơi xấu một chút, lại nghe Ngạo Thiên Quân nở nụ cười trào phúng, ghé sát vào bên tai thì thào vài câu. Lúc này, cô gái biến sắc, mặt trắng bệch như người chết, vết sẹo như đao chém ngang dọc lại càng thêm rõ ràng.

Ánh mắt thiếu niên thần y lạnh xuống, đang định mở miệng, cô gái lại cắn cắn cánh môi đỏ mọng như anh đào nói:'Tốt nhất là huynh không được hối hận khi ra quyết định này đấy. Ra đề mục đi!'

Ngạo Thiên Quân cười ha ha, nốc cạn một chén rượu lên tiếng:'Được rồi, chúng ta lấy rượu vi đề.' *(lấy rượu làm đề)*

Nói xong nâng cốc hướng đến trước mặt cô gái:'Hiện tại lui bước vẫn còn kịp đấy.'

Sắc mặt chàng trai không tốt lắm nhưng vẫn chưa nói lời nào, nhướng mày định muốn uống cạn chén rượu. Cô gái cùng nam tử áo đen bên cạnh lại bước tới trước giành chén rượu trong tay hắn, đồng thanh kêu lên:'Huynh làm gì vậy?'

Thiếu niên thần y ấy cười gượng, nhưng cũng không lại cố thêm nữa.

Sắc mặt cô gái bình tĩnh, lạnh lùng hỏi:'Ngạo đại tài tử, có thể bắt đầu được chưa?'

Nụ cười Ngạo Thiên Quân thoáng mang theo nét tán thưởng, phất tay nói:'Mang bảy chén rượu đến đây!'

Chén được đưa đến, Ngạo Thiên Quân rót đầy từng cái một, ngạo nghễ lên tiếng:'Vậy để tại hạ bắt đầu trước!'

Lời này vừa buông xuống, không biết vì sao cả người hắn run lên nhưng toàn thân lại tỏa ra khí thế và sức hấp dẫn khôn cùng. Hắn bưng một chén rượu lên, một hơi uống cạn, ngước đầu ngâm:'Nhật nguyệt tự hữu sự, nhất dạ hành nhất chu.'

Chén thứ hai lại cạn khô.

'Thảo mộc do tu lão, nhân sinh đắc vô sầu?'

Mọi người không kềm được mà trầm trồ khen ngợi, câu thơ này quả thật kì diệu đến không nói nên lời, Ngạo Thiên Quân thật không hổ danh thiên hạ đệ nhất tài tử.

Chén thứ ba.

'Nhất ẩm giải bách kết, tái ẩm phá bách ưu.'

Chén thứ tư.

'Bạch phát khi bần tiện, bất nhập túy nhân đầu.'

Chén thứ năm.

'Ngã nguyện Đông Hải thủy, tẫn hướng bôi trung lưu.'

Chén thứ sáu, Ngạo Thiên Quân nhìn về phía thần y thiếu niên cười ảm đạm, nâng chén một hơi uống cạn.

'An đắc Nguyễn bộ binh, đồng nhật túy hương du.'

Thời khắc chén rượu đó đặt xuống, trong đại sảnh vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Nếu như trước kia mọi người chỉ biết thanh danh thiên hạ đệ nhất tài tử qua lời đồn đại, thì nay, giờ phút này, bọn họ cuối cùng cũng được diện kiến thực lực chân chính cùng khí thế trời sinh của thiên hạ đệ nhất tài tử một cách trọn vẹn.

Bảy bước thành thơ, thật sự là kì tài!

Ngạo Thiên Quân cười khẽ với cô gái:'Nếu cô nương bây giờ tìm hắn giúp đỡ thì vẫn còn kịp đấy.'

Cô gái vậy mà không tức giận, ngược lại sắc mặt bình tĩnh đến kì lạ, nói:'Tôi nghĩ là không cần đâu. Mặc dù là không phải chính tôi thắng huynh, nhưng đáng tiếc, hôm nay huynh thua chắc rồi!'

Ngạo Thiên Quân sững người, liền đó có chút giận dữ đáp:'Hiện tại thì mạnh miệng thế, như vậy mời cô nương.'

Cô gái nhoẻn miệng cười giống như hoàn toàn không để cái tên Ngạo Thiên Quân trong lòng. Chậm rãi cầm lấy chén rượu đó, rồi cũng tương tự rót đầy cả bảy, nói:'Tôi xin trả lại cho các hạ nguyên vẹn những lời này!'

Lúc này, Ngạo Thiên Quân đã bình tĩnh lại, có lẽ là cũng thấy phân cao thấp cùng tiểu cô nương ấy có phần mất hình tượng, vì vậy chỉ im lặng nhìn cô gái học theo động tác của mình bằng con mắt băng giá.

Bàn tay mềm mại của cô gái bắt đầu nâng chén rượu, ánh mắt thẫm lại trong suốt, óng ánh như hổ phách, cả người tỏa ra khí phách không hề thua kém Ngạo Thiên Quân.

Một hơi uống cạn sạch, cô gái cất giọng ngâm thơ. Hiển nhiên rằng giọng vẫn còn chút ngây ngô, non nớt nhưng khí thế chỉ tăng thêm chứ không hề giảm:

'Quân bất kiến Hoàng Hà chi thủy vô thượng lai, bôn lưu đáo hải bất phục hồi. Quân bất kiến cao đường minh kính bi bạch phát, triêu như thanh ti mộ thành tuyết.'

Cô ấy chẳng để dư chút thời gian cho mọi người hoàn hồn, tay không ngừng nghỉ uống cạn chén thứ hai.

'Nhân sinh đắc ý tu tẫn hoan, mạc sử kim tôn không đối nguyệt. Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng, thiên kim tán tẫn hoàn phục lai.'

'Choang—' Chén rượu trong tay rơi xuống mà Ngạo Thiên Quân chẳng hay, không khí đại sảnh so với lúc song đấu thì lại càng yên ắng, tĩnh lặng đến mức ngay cả tiếng hít thở cũng giống như không tự chủ được.

Không dừng lại chút nào, ánh mắt cô gái sáng rực tựa đang nhìn về phía mọi người, nhưng cũng giống như không để vào mắt bất cứ điều gì.

'Phanh dương tể ngưu thả vi nhạc, hội tu nhất ẩm tam bách bôi.'

Cô nương đó đã có hơi loạng choạng không vững, tuy vậy mi không chớp mặt không đổi uống cạn chén thứ tư.

'Sầm phu tử, đan khâu sinh, tương tiến tửu, bôi mạc đình. Dữ quân ca nhất khúc, thỉnh quân vi ngã trắc nhĩ thính.'

Chén thứ năm, trong phòng vẫn im ắng không tiếng động, không gian dường như chậm lại. Cô gái cười khẽ, uống cạn chén.

'Chung cổ soạn ngọc bất túc quý, đãn nguyệt trường túy bất nguyện tỉnh. Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch, duy hưu ẩm giả lưu kì danh.'

Chén thứ sáu, cô ấy dùng bàn tay trắng như ngọc đã có chút ửng hồng đỡ trên mép bàn, lại ngửa đầu uống cạn.

'Trần vương tích thì yến bình nhạc, đấu tửu thập thiên tứ hoan hước. Chủ nhân hà vi ngôn thiểu tiễn, kính tu cô tửu đối quân chước.'

Đã có chút men say nhưng toàn thân thiếu nữ kia đều mang đậm khí phách. Chỉ thấy sắc mặt đã hơi hồng hồng, vết thẹo đao chém ấy vẫn dữ tợn, đỏ sẫm đến gai mắt, nhưng hòa với đôi mắt trong veo, long lanh như hổ phách kia lại nổi bật, xinh đẹp vô cùng, đẹp đến rung động lòng người.

Chén cuối cùng, ánh mắt lạnh nhạt như muốn khắc sâu vào lòng người đó đảo qua rồi uống cạn.

'Cạch—' Âm thanh chén rượu chạm vào mặt bàn vang lên thật lớn mang theo tiếng vọng của thiên cổ tuyệt cú.

'Ngũ hoa mã, thiên kim cừu, hô nhân tương xuất hoán mĩ tửu. Dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu.'

Cô nương ấy xoay người về hướng những người khác, về phía Ngạo Thiên Quân đã rơi vào ngơ ngẩn, nở nụ cười mờ mịt:'Thiên hạ đệ nhất tài tử, tôi. có qua cửa không?'

Lời chưa dứt thì cả cơ thể đã mềm nhũn ngã về sau.

Thần y thiếu niên cũng phản ứng rất nhanh, chỉ bước một bước lớn tới ôm cô gái vào lòng, nói với mọi người:'Hôm nay trời đã khuya rồi, cho dù có tính tại hạ qua cửa hay không, tại hạ cũng đều phải cáo từ!'

Tứ điện hạ một bước tiến lên chặn hoàn toàn đường đi của hắn. Nam tử áo đen phía sau thiếu niên đương nhiên đã đưa tay đặt trên chuôi kiếm.

Tứ điện hạ vội vàng xua tay:'Tại hạ tuyệt không có ác ý, chỉ là khối ngọc Vọng Thiên lâu này nên thuộc về ba vị mới phải.'

Chỉ thấy ngài đưa ra một khối ngọc trong suốt mà trắng như tuyết, mặt trên được khảm vài chữ vàng:'Vọng Thiên lâu'.

Chàng trai có hơi trầm ngâm rồi nhận lấy, nói:'Đa tạ.'

'Tạm thời Công tử..' Giọng Ngạo Thiên Quân vang lên, 'Xin bảo trọng.'

Thiếu niên quay đầu nhìn hắn, cẩn thận gật đầu:'Các ngươi cũng thật là!'

Nói xong, ôm cô gái đang mê man cùng nam tử áo đen kia một đi không quay đầu lại rời khỏi Vọng Thiên lâu, chỉ lưu lại nơi này một truyền kì dài lâu.''

Khi người đàn ông trung niên dứt lời thì trời đã gần ngả tối, ánh tà dương thẫm sắc vàng rọi vào đại sảnh rộng lớn, rực rỡ, huy hoàng tựa như tái diễn lại trận tỷ thí kinh thế tuyệt tục *(kinh động thế gian, chẳng phải người thường: đại ý như chỉ trận tỷ thí không phải của người thường)* đã khắc sâu vào tâm trí kia trước mắt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 27: Guồng nước

Giọng người xôn xao.

Nơi đây hơn mười ngày trước vẫn còn chất đầy thi thể khắp nơi, không khí chết chóc len lỏi trong thôn làng, vậy mà giờ lại có tiếng người xôn xao khó ngờ.

Nếu những quân binh lúc trước đã vứt bỏ người thôn này chứng kiến tình thế như hiện nay thì tuyệt đối sẽ hối hận đến thế nào.

Cuối thôn là một vách núi cũng không được cho là cao lắm, dưới ấy là một mặt hồ xanh thăm thẳm. Dòng chảy trong hồ cũng là nguồn nước duy nhất cung cấp cho cả thôn.

Rìa vách núi nhốn nháo tiếng người.

Đã có lúc, người trong thôn mỗi ngày đều phải vượt hàng dặm đường chỉ để gánh hai thùng nước đã vương vãi còn một nửa duy trì miếng ăn và tưới tiêu.

Đã có lúc, mọi người nghĩ không còn cách nào khác nữa, muốn đào một cái giếng trong thôn, thế nhưng lại không biết rằng tính chất đất đai nơi đây cằn cỗi, khô hạn, khắp nơi đều là cát, cơ bản không thể tìm ra nước được.

Đã có lúc.

Chợt, từ ven vách núi đen, tiếng hoan hô bùng nổ đến đinh tai nhức óc. Nó như một quả bom, một màn sương mù nhanh chóng lan tràn.

"Trưởng làng, chúng ta thành công rồi!" Một người thanh niên có gương mặt phúc hậu ngấn lệ hét lớn, đôi mắt tỏa nét vui mừng và hưng phấn, sáng lấp lánh,"Đây đúng là nước rồi, là nước mà chúng ta đã gánh theo trong hồ!"

Một ông lão khuôn mặt đầy nếp nhăn như đã trải bao bể dâu đời người nén nước mắt nói:"Thật tốt quá! Thật sự được thần linh phù hộ rồi! Thôn Lâm Hồ chúng ta được cứu rồi!"

Người bên cạnh hừ mũi khinh thường:"Cái gì mà thần linh phù hộ chứ, lúc chúng ta sống mà không bằng chết, có thần linh nào quan tâm đến sinh mạng chúng ta đâu?"

"Nếu không phải nhờ vào ngài thần y và Thủy cô nương, những người chúng ta sớm không chết vì bệnh thì cũng chết vì đói!"

Người thanh niên có gương mặt phúc hậu đột nhiên lanh trí, la to:"Trưởng thôn, tôi lập tức đi báo Thủy cô nương nhé!"

Dứt lời, không đợi mọi người trả lời đã chạy vụt như bay mất ra ngoài.

"Khánh Tử, đừng có mà lỗ mãng dọa sợ Thủy cô nương." Khi ông lão còn hô hoán phía sau thì người thanh niên ấy đã chạy xa khuất dạng.

Khánh Tử chạy đến nhiều nơi, cuối cùng mới tìm được bóng người đang say sưa ngủ dưới một tàng cây rợp mát.

Cô gái lẳng lặng nằm yên trên một tảng đá thật lớn. Ánh nắng gắt sau giờ ngọ *(11h trưa đến 1h chiều)* phủ lên mặt đất xung quanh người thiếu nữ sáng đến chói mắt, nhưng xuyên qua bóng cây rơi loang lổ trên người thiếu nữ ấy lại dịu dàng biết bao, tựa như nàng vốn là một tinh linh hòa mình vào vạn vật thế gian này.

Khánh Tử thật cẩn thận như đang sợ sẽ làm vấy bẩn bước đến gần ngắm nhìn. Gương mặt cô gái trắng nõn, óng ánh, vài vết sẹo ngang dọc trên đó cũng đỏ sẫm một cách kỳ lạ, bắt mắt vô cùng.

Nhưng dù như vậy, Khánh Tử trông thấy nét đẹp của nàng chẳng giống con gái nhân gian. Vết thương trong mắt hắn ngược lại còn trở thành một loại phù chú thần bí cao quý nhất nữa.

Vì vất vả làm việc nhiều ngày, cánh môi mỏng phía trên của nàng khô đến nứt nẻ, lại chẳng có chút huyết sắc nhưng vẫn bướng bỉnh như trước kia. Cánh mi thật dài rủ trên mặt vẽ ra một hình hài duyên dáng.

Cô gái ngủ thật yên lặng, yên đến mức người ta chỉ nghĩ rằng nàng tuy ngủ nhưng không mộng mị, không có bi thương, cũng không có hoan hỉ. Đấy cũng chỉ là do thân thể mềm mại gầy yếu hơi cuộn tròn này toàn tâm toàn ý hòa mình vào giữa nắng trưa giờ ngọ.

Bỗng nhiên Khánh Tử cảm thấy trái tim mình ngay lúc này lại loạn nhịp, không tự chủ được mà bước ra muốn vén lọn tóc bị gió thổi của nàng về.

Bàn tay đưa ra chưa đến một nửa thì bị một giọng nói băng giá, ngạo mạn giống như không mang theo chút cảm xúc chặn lại.

"Không được chạm vào muội ấy!"

Bộ Sát vận một thân hắc y lạnh lùng đứng nghiêng người ở đó, đôi mắt thẫm như màn đêm đến liếc mắt nhìn Khánh Tử cũng chẳng thèm tùy ý dừng trên trên người cô gái đang ngủ say dưới bóng cây.

Có điều, kì lạ ở chỗ, đôi mắt đen ấy tĩnh như đêm tối, tại nơi thôn trang không thể bình thường hơn này mặc dù rất nổi bật nhưng vẫn khiến cho người ta không thể nào nhận ra sự hiện diện của hắn được.

Khánh Tử nhìn ánh mắt không chút hơi ấm của Bộ Sát mà nhịn không được rùng mình một cái, chỉ vừa mới động đậy thì vội dừng lại trơ mắt nhìn người kia như không thấy hắn lướt qua, đến chỗ kia thì bế cô gái lên, lại bỏ hắn ngoài mắt mà rời đi.

Trong suốt quá trình ấy, biểu tình của hắn vẫn lặng yên như mặt nước, không chút gợn sóng nhìn Khánh Tử đang kinh hãi.

Mãi đến khi bóng hình hắn khuất đi giữa nơi đang được dựng lên ở đằng xa, Khánh Tử mới giật mình đứng ngay tại chỗ hồi phục thần trí.

Bộ Sát bế cô gái xuyên qua đoàn người nhốn nháo, cứ bước đến đâu mọi người tất sẽ dạt qua tạo thành con đường cho hắn đi.

Điều này không chỉ vì ba người Bộ Sát hắn là ân nhân cứu mạng của thôn này, là thần tiên trong mắt mọi người, mà càng bởi ánh mắt của hắn, khí thế của hắn quá lạnh lẽo, không cho phép những người nào khác tiếp cận nữa.

Hai cô gái dung mạo thanh tú, xinh đẹp thì thầm với nhau bước đến phía trước. Hai má các nàng đỏ sắc quả hạnh, mắt tựa hoa đào, một người vận váy áo xanh ngọc, dáng người uyển chuyển dịu dàng; người kia khoát lên mình một làn váy hồng nhạt càng tôn thêm nét đẹp như bông hoa yêu kiều.

Tuy các nàng đều mặc quần áo của nha hoàn, nhưng chỉ nhìn vào chất liệu vải thôi cũng biết được cấp bậc, phẩm chất của chủ nhân cao đến nhường nào.

So với sự giản dị của những người trong thôn này thì quả đúng là hai cảnh quang mỹ lệ, xinh đẹp.

Cũng chẳng biết hai người nói điều gì mà bỗng cô gái áo xanh mặt đỏ lựng, nũng nịu đấm nhẹ cô gái áo hồng, không cam lòng chịu thua kém cũng ghé lại thì thầm vài câu, trong một chốc người còn lại cũng thẹn thùng không đáp.

Bộ Sát chặn các nàng lại, lạnh lùng hỏi:"Kì ở đâu?"

Hai cô gái đang vui đùa thì giật nảy mình, nụ cười trên mặt lập tức bị sự băng giá quanh Bộ Sát làm cứng lại.

Hồi lâu sau, cô gái áo xanh mới cố gắng kềm lại giọng nói run rẩy của mình, chỉ chỉ về phía sau một đại sảnh, đáp:"Ở.. ở buồng trong xem bệnh cho tiểu thư của chúng tôi."

Bộ Sát chẳng để tâm tới hai người đang sửng sốt kia, nhịp chân bình ổn bước vào một gian phòng đơn sơ hơn so với những căn phòng xa hoa xung quanh.

...

Gian trong.

Một người thiếu nữ tuyệt sắc ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế khắc hoa, một tay trắng như ngọc bích nhàn hạ chống đầu, một tay khác đặt nhẹ trên tấm vải lót bằng bông. Đôi mắt phượng của nàng như nước mùa thu dập dờn, lại như một áng hoa đào đoạt hồn người giờ phút này ngắm nhìn người thiếu niên ôn hòa đang suy tư bắt mạch phía trước.

Thiếu nữ này chính là bảo bối được sủng ái nhất của quốc vương Duẫn quốc, là hòn ngọc quý trên tay Duẫn Tử Hằng, là muội muội cùng cha cùng mẹ với Duẫn Thiên Tuyết.

Từ nhỏ ỷ vào sự sủng ái của phụ hoàng và hoàng huynh, nàng cũng không học việc thêu thùa của nữ nhân, chỉ thích *'vũ văn lộng mặc' (chơi chữ, ở đây là xuyên tạc tác phẩm người ta)*, hơn nữa, cầm kì thi họa không thể xem là tinh thông nhưng lại xưng mình phong nhã.

Từ sau khi nghe tứ hoàng huynh kể về tình cảnh tỷ thí ngày đó ở Vọng Giang lâu, nàng lập tức nhớ mãi không quên ba người Vô Du tổ, đến nằm mộng cũng muốn diện kiến một lần, thuận đó cùng tranh cao thấp với bọn họ.

Dựa vào mối quan hệ nhiều năm cùng tinh thần đeo bám không buông của nàng, cuối cùng cũng phát hiện được tung tích bọn họ ở một thôn làng nhỏ - "thôn Lâm Hồ" cách Thịnh Kinh hơn ba mươi dặm.

Lúc ấy vừa khi thôn Lâm Hồ bùng nổ dịch bệnh trên quy mô lớn, Duẫn vương và tứ hoàng tử đương nhiên là không cho phép nàng mạo hiểm.

Dưới tình huống không thể nào vừa đấm vừa xoa ấy, nàng đưa ra một quyết định khiến mình lúc đó hối hận không thôi, nhưng giờ lại vô cùng may mắn — một mình dẫn theo Hồng nhi và Thúy nhi xuất cung.

Các nàng giả trang nam nhi, thuê xe ngựa ngày đêm lên đường. Vì không quen địa hình nên cũng nhầm lẫn đường vòng vài lần, cuối cùng cũng đến được thôn Lâm Hồ trong ngày.

Ngày mà nàng đến cũng là ngày thứ ba ba người Vô Du tổ đến thôn này, cũng chính là thời khắc tình huống nghiêm trọng nhất. Cứ ngỡ rằng mình đã có thể tưởng tượng được hàng trăm nghìn lần sự đáng sợ của bệnh dịch, nào ngờ khi tận mắt nhìn thấy vẫn bị dọa đến ngây người.

Còn chưa đến gần thôn Lâm Hồ, nàng ngay tức khắc chứng kiến hằng ha sa số những thây người khô quắt không chút máu rải rác khắp nơi, đôi lúc lại có những con quạ đen lượn qua, đậu xuống mổ lấy mắt, nội tạng của họ.

Rất nhiều thi thể đã sinh lên giòi bọ, trùng, kiến chui ra từ hốc mắt trống rỗng, mũi miệng họ bốc mùi hôi thối đến buồn nôn.

Mà thực tế, nàng và Hồng nhi, Thúy nhi hẳn đã nôn ra cả, nôn đến đồ ăn đều ra hết, ngay cả mật cũng nôn. Nàng thật sự không hiểu được vì sao ba

người Vô Du tổ lại đến nơi quỷ quái thế này.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Công chúa

Vì được nuông chiều từ nhỏ, dọc đường bôn ba mệt mỏi cộng thêm sợ hãi và nôn mửa, đợi đến khi vào được thôn Lâm Hồ thì nàng không chống đỡ được nữa mà ngã bệnh, Hồng nhi, Thúy nhi theo nàng từ bé không phải chịu cực khổ cũng chẳng ngoại lệ.

Càng thêm nguy chính là nàng đã nhiễm ôn dịch đáng sợ trong truyền thuyết, hôn mê suốt bảy ngày, sốt cao không hạ, thiếu một chút nữa là về chầu ông bà.

Giữa lúc mơ màng, nàng có cảm giác mình được một đôi bàn tay mát lạnh dịu dàng chăm sóc, cẩn thận chở che. Điều đầu tiên khi tỉnh lại, nhìn thấy dung nhan tuyệt thế kia, nàng không nén được mà tự hỏi rằng mình đã chết rồi sao, bởi thế mới gặp được một vị tiên nhân như vậy.

Sau này, khi nàng từ từ tỉnh táo lại mới biết được rằng người thiếu niên kia được xưng thần y tuyệt thế, là một trong ba người Vô Du tổ. Lúc ấy, nhìn chăm chăm gương mặt hắn thoáng ý cười mà nàng chẳng thể thốt nên lời thì câu nói của hoàng huynh lại không ngừng quanh quẩn bên tai:"Mọi người bảo rằng tuyệt thế không phải để chỉ y thuật của hắn, mà là dung mạo, chẳng qua đó há nào phải những lời tán dương hời hợt?"

Người thiếu niên đang chuyên tâm bắt mạch bỗng ngẩng đầu làm người nhìn trộm là Duẫn Thiên Tuyết giật mình thảng thốt, cảm giác nóng như lửa trên mặt dần dần lan rộng xuống cổ. Vừa muốn bắt chuyện thì nàng lại phát hiện hắn không phải nhìn mình mà lại là cửa gỗ khép hờ kia.

Chợt, cánh cổng không hề có báo trước bị đá mở toang, một người nam tử áo đen mắt đen, thần thái lạnh lùng bế một cô gái nhỏ xinh xắn bước vào phòng. Cũng chẳng liếc nhìn nàng lấy một lần mà chỉ chăm chăm vào người thiếu niên tuyệt thế đang cười ôn hòa.

Kì Nhiên đứng dậy đón người thiếu nữ còn say giấc từ trong tay Bộ Sát, bất đắc dĩ mà đau lòng xoa nhẹ hai má gầy gò của nàng, che kín đi những vết sẹo xấu xí, nói nhỏ:"Nha đầu ngốc nghếch này hẳn phải mệt lắm rồi nhỉ? Vì thứ guồng nước kia mà ba ngày chưa chợp mắt rồi."

Nằm gọn trong lòng hắn rồi, cô gái ấy như cảm giác được điều gì, khóe miệng bỗng nở một nụ cười an nhàn, thân hình nhỏ nhắn dụi vào lồng ngực hắn tìm chỗ thoải mái rồi lại say giấc nồng, nhưng mà nét cười ấy vẫn không nhạt đi nữa.

Ánh mắt Kì Nhiên nhìn nàng càng thêm dịu dàng, những hương vị ngọt ngào lại có chút nhoi nhói lăn tăn như muốn lấp đầy lòng hắn. Hắn biết Băng Y khi ngủ vẫn luôn rất yên lặng, rất đạm mạc, lại như luôn phòng bị với cả thế gian này. Duy chỉ ở trong lòng hắn mới có thể ngon giấc bình yên, lộ ra nụ cười ngây ngô, khờ dại của một thiếu nữ.

Bộ Sát nhìn hai người, trong mắt ánh lên một nét dịu dàng khó thấy, nhưng mặt vẫn không chút thay đổi:"Guồng nước đã thử thành công."

"Vậy ư?" Kì Nhiên ôm chặt cô gái trong lòng, giây phút ấy, ánh mắt hắn ấm áp như khắc vào xương cốt, đủ để đắm chìm biết bao thiếu nữ trong thế gian, "Cũng không ngờ là muội ấy có nhiều ý tưởng kỳ lạ như vậy."

Dứt lời thì cười ý nhị liếc mắt nhìn thanh kiếm của Bộ Sát một cái. Ai có thể nghĩ ra được, xứng đao "Cấp huyết" của thiên hạ đệ nhất sát thủ lại bị một cô gái sửa thành thanh kiếm không lưỡi "Nghịch nhận" chứ.

Bảo là không lưỡi kì thật cũng không đúng, vì thân kiếm so với những thanh gươm bình thường vẫn sắc bén hơn mấy lần. Nhưng mà lưỡi không ở bụng kiếm, mà là ở sống kiếm phía trên nên mới gọi là Nghịch nhận.

Thời điểm kiếm Nghịch nhận được rèn thành công thì chỉ nghe nàng dương dương tự đắc:"Ai kêu huynh võ công cao cường như vậy làm gì? Lúc trên lôi đài đấu võ chẳng may không cẩn thận giết người thì lại rước về thêm nhiều kẻ thù không đáng không?"

"Thanh kiếm này gọi là Nghịch nhận, muội dùng phương pháp xử lí nhiệt làm lưỡi kiếm sắc bén vô cùng, lại nhờ người thợ cả khảm vào phía sống lưng phía trên, bụng kiếm ngược lại không có lưỡi. Về phần mũi kiếm thì đó là loại mũi kiếm có thể linh hoạt, dùng ốc chế thô cố định, tùy lúc mà gập lại được."

"Nếu có một ngày huynh gặp đối thủ mà Nghịch nhận không thể đánh bại thì kéo nó ra, lập tức trở về thanh Cấp huyết ban đầu của huynh. Thế nào, sáng kiến không tồi chứ hả?"

Bộ Sát đành cười trừ nhưng cũng không thể không thừa nhận, thanh kiếm này quả thật thích hợp với mình vô cùng, ít nhất cũng có thể giúp hắn ít giết người hơn. Khóe môi khẽ nhếch lên, hắn nói:"Cho muội ấy ngủ đi, ta ra ngoài trước."

Kì Nhiên nhẹ nhàng đặt cô gái lên chiếc giường mềm mại, quay đầu đè thấp giọng:"Duẫn cô nương, bệnh của cô đã không còn gì đáng ngại, ngày mai

chắc sẽ theo hoàng huynh hồi cung rồi nhỉ?"

Ngay sau ngày Duẫn Thiên Tuyết xuất hiện, tứ điện hạ Doãn Tử Hằng lập tức lo lắng không thôi chạy đến thì đã muộn một bước, Duẫn Thiên Tuyết bất hạnh nhiễm phải bệnh dịch.

Duẫn Tử Hằng nổi giận trách cứ ba người Kì Nhiên một trận, khi sắp mang muội muội bảo bối của mình rời đi thì lại bị Kì Nhiên đến khuyên nhủ.

Nguyên nhân không phải do hắn muốn, mà là do bệnh dịch lần này là "Ngũ nhật nhiệt, người bị nhiễm sẽ sốt cao không hạ, tuyệt đối không thể sống quá năm ngày, đến nay không người nào có thể chữa khỏi, mà Kì Nhiên đã dần tìm được phương pháp điều trị. Nếu đưa công chúa trở về, đường đi xóc nảy, sốt lan toàn thân thì chỉ sợ là thần tiên cũng không cứu được.

(Hồi đó em có đọc một tài liệu ghi là bệnh "thất nhật nhiệt" nên vẫn còn đang phân vân không biết tên nào mới đúng. Nếu hai bệnh là giống nhau thì đây là bệnh thủy đậu.)

Duẫn Tử Hằng cân nhắc lợi hại, biết bản thân phải ở lại đây hoặc mang muội muội đi thì cuối cùng có thể cũng không giữ được mệnh, còn làm mình nhiễm bệnh thì chỉ thêm vô ích. Rốt cuộc cũng nghe theo lời Kì Nhiên để muội muội lại trong thôn nhanh chóng rời đi.

Mãi đến hai ngày trước trở về, nhìn thấy muội muội của mình vui vẻ lại thì hắn phấn khởi không thôi, vội nhận lỗi với Kì Nhiên, việc này thì không cần phải bàn cãi nữa.

Duẫn Thiên Tuyết vẫn bàng quan nhìn người thiếu niên cẩn thận ôm cô gái kia, ánh mắt chăm chú mà nồng nàn chân thành nhìn cô ấy đầy thương yêu, chiều chuộng.

Nàng đột nhiên cảm thấy lòng mình quặn lại từng cơn đau đớn. Trực giác của một nữ nhân nói cho nàng biết, người con gái mà thiếu niên ấy thích chính là cô thiếu nữ kia. Thua dưới tay những kẻ khác, nàng chưa tính tới, nhưng một đứa con gái ti tiện xấu xí lại không biết than thế như vậy lấy cái gì mà dám cùng nàng tranh đoạt người trong mộng?

Chẳng lẽ hoa dung nguyệt mạo của nàng, dáng người uyển chuyển vấn vương lòng người của nàng, thân phận công chúa cao cao tại thương của nàng, và quan trọng hơn nữa là tấm lòng say mê của nàng không là gì trong mắt người thiếu niên ấy ư? Nàng thậm chí còn chẳng biết tên người là gì cơ mà.

Cắn môi dưới một lúc lâu sau, Duẫn Thiên Tuyết dùng một giọng không thể thấp hơn nói:"Ta đi theo huynh được không?"

Kì Nhiên sững cả người, sợ chính mình đã nghe lầm:"Người nói gì?"

"Ta nói là ta muốn đi theo huynh giống cô ấy!" Duẫn Thiên Tuyết ngẩng đầu, gương mặt xinh đẹp cũng không rỗi rãi mà lộ ra sự kiên quyết và tình cảm sâu nặng.

Kì Nhiên bất đắc dĩ mà cười cười, nàng cũng không phải là nữ tử đầu tiên đưa ra yêu cầu này. Hắn vô tình đáp:"Không được."

"Vì sao?" Duẫn Thiên Tuyết không thể tin được hắn lại thoải mái mà cự tuyệt mình đến vậy, "Ta so ra có điểm nào thua kém cô ấy chứ?"

"Ta nói không được thì là không được." Kì Nhiên vẫn đang cười, nhưng lời nói lại nghiêm khắc không cho người khác cự tuyệt.

Duẫn Thiên Tuyết từ bé lớn lên ở hoàng cung tự nhiên sẽ càng rõ hơn cái gì gọi là uy thế trời sinh so với người thường, dù là người phụ hoàng cao cao tại thượng kia nhưng vẫn không thể sánh với một lời quyết định khi cười của thiếu niên ấy.

"Ca ca người cũng đã lo lắng cho công chúa vài ngày rồi, vẫn là nên sớm trở về đi thôi."

Duẫn Thiên Tuyết cố gắng nuốt nước mắt đang chực dâng trào, tuy rằng đường đường là lần đầu công chúa tôn quý nàng bị người khác chẳng chút nể tình mà từ chối nhưng cũng không thể cứ yếu thế như vậy. Nàng liều mạng trừng mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú của người con trai không giống nam tử nhân gian kia oán hận mà nói:"Ngươi đã biết ta là công chúa thì nên hiểu được hậu quả của việc đắc tội với ta chứ."

Bàn tay đang sửa sang ghi chép của Kì Nhiên thoáng dừng một chút, ngữ khí than nhẹ:"Ta khuyên công chúa tốt hơn là đừng, làm vậy thì chẳng có gì tốt với Duẫn quốc các người cả."

Nghe lời hắn nói xong, Duẫn Thiên Tuyết nhịn không được đắc ý cười:"Sợ ư?"

Sắc mặt Kì Nhiên bình tĩnh đáp:"Cứ xem là vậy đi." Bàn tay đang thu xếp ghi chép cũng không dừng lại.

"Ngươi... Ngươi, ngươi rốt cuộc có biết hậu quả của việc bị một quốc gia truy nã là như thế nào không hả, cho dù là các ngươi có đến Kì quốc, triều đình cũng sẽ không vì các ngươi là ba dân thường mà đắc tội với quốc gia chúng ta!"

"Phải vậy không?" Kì Nhiên thản nhiên đáp. Vì tiếng tranh cãi quá ồn ào mà cô gái trên giường nhíu mày lại, còn vẻ mặt hắn lại có chút u uẩn, nhàn nhạt lên tiếng, "Thất công chúa, uy hiếp ta cũng đã xong rồi, mời người ra ngoài đi."

Lúc này đây, nước mắt của Duẫn Thiên Tuyết cũng không nén được nữa hơi bật khóc, ngón tay ngọc xanh xao khinh thường chỉ vào người con gái trên giường mà nức nở:"Nó là ai hả? Chỉ là một đứa con gái xấu xí ti tiện, ngươi thế nhưng lại vì nó mà đuổi ta đi, ta rốt cuộc là thua kém nó chỗ nào?"

Hai mắt Kì Nhiên lạnh đi, sắc mặt bỗng nhiên trở nên băng giá khác thường, Duẫn Thiên Tuyết nhìn thấy, ngay cả tiếng khóc cũng bất giác mà nuốt ngược trở vào.

Chỉ là tiếng kêu khóc này quá sức chói tai, lại quá thảm thiết đánh thẳng vào màng nhĩ người trên giường, cuối cùng cũng chẳng chịu được mà không cam lòng bị hai người đánh thức.

Tôi khó khăn ngồi dậy, dụi dụi con mắt vẫn còn lèm nhèm chẳng thấy gì, giằng co chật vật với cơn buồn ngủ hồi lâu thì mới nhìn thấy hai người kia bốn mắt nhìn nhau trong phòng. Tôi đành thở dài, nói: "Mời hai vị có tranh cãi thì cũng đến nơi khác tranh cãi, biết quấy rầy người khác lúc ngủ là rất không lễ phép không?"

Kì Nhiên giật mình quay đầu lại, thần sắc vẫn hờ hững nhưng trong mắt lại tràn đầy ý cười, bước đến xoa xoa mái tóc lộn xộn của tôi đáp:"Bảo muội đừng khoe tài lại không nghe, giờ hắn là một muốn chết rồi chứ gì?"

Tôi không cho là đúng trở mình, mắt trợn trắng:"Muội nhớ trước đây khi mình trong một cuộc kiểm tra tấn công thâu đêm suốt cả một tuần còn qua được một cách xuất sắc, hiện tại mới chỉ có ba ngày thôi mà, trình độ thấp như thế này thì chẳng đáng để tâm đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Thổ lộ

Kì Nhiên im lặng một lúc lâu mới hỏi một cách khó hiểu:"Kì kiểm tra là cái gì? Trình độ thấp là ý thế nào?"

Tôi phát hiện việc giải thích này thật ngớ ngẩn, cười khan hai tiếng thì khóe mắt chợt bắt gặp một vị mỹ nữ đứng ngệch ra bên góc, vội lái sang chuyện khác:" Ấy, vị này là..?"

Kì Nhiên nhàn nhạt đáp:"Nàng ấy là thất công chúa của Duẫn quốc, Duẫn Thiên Tuyết."

"Ờ!" Tôi gục gặt đầu, nói, "Xin chào." Tôi thầm than mình đây tốt số hay là vẫn là bạc mệnh thế này? Cứ tùy tiện tỉnh lại giữa khi đang mê man mà hết gặp vương tử lại đến công chúa.

Nhận ra được việc Kì Nhiên không thích nàng ta, tôi cũng chẳng tỏ vẻ thân thiện tự giới thiệu làm gì để miễn tự làm mình mất mặt. Thật không hiểu nổi Kì Nhiên suy nghĩ cái gì nữa, nàng ta đúng là đại mỹ nữ sắc nước hương trời mà.

Đột nhiên tôi nhớ đến câu nói thật lâu trước đây của hắn:"Gương mặt tuyệt mỹ mới làm ta chán ghét và sợ hãi."

Lòng tôi có hơi lâng lâng, lẽ nào hắn đối tốt với tôi là do tôi xấu? Thật là lý do quá buồn cười.

Bắt gặp sắc mặt tôi không tốt, Kì Nhiên vội vã nắm lấy tay tôi:"Làm sao vậy? Không thoải mái chỗ nào sao?"

Tôi lắc đầu cười nói:"Không có đâu, chỉ là đói bụng thôi mà."

Không chờ Kì Nhiên đáp, tôi hình như cảm thấy có oán khí nặng vô cùng vây quanh mình, một cái bóng như nặng ngàn cân rơi xuống, từ nhỏ phóng lớn ra, chẳng chờ tôi hoàn hồn thì đã khựng lại.

"Này.." Tôi hơi giật mình nhìn cổ tay ngọc ngà của Duẫn Thiên Tuyết bị Kì Nhiên túm chặt, hỏi một cách khó hiểu, "Đừng nói là vừa rồi Duẫn cô nương muốn đánh tôi ư?"

Duẫn Thiên Tuyết cũng chẳng nhìn tôi, đôi mắt đẹp rưng rưng lệ nhìn Kì Nhiên dữ tợn, vẻ mặt nhuốm đầy nét uất ức, kiêu ngạo, đau khổ và còn.. nặng tình. Kì Nhiên hơi nhíu mày buông bàn tay đã đỏ ửng của nàng ta ra, khẽ thở dài.

"Công chúa, nơi đây không phải là nơi người nên ở lại. Lấy thân phận của người thì cũng chẳng cần thiết so đo với những kẻ thấp hèn như chúng ta làm gì."

Duẫn Thiên Tuyết giữ cổ tay mới khi nãy vẫn còn nằm trọn trong lòng bàn tay của Kì Nhiên, nước mắt trong suốt từng giọt, từng giọt rơi trên cổ tay trắng nõn. Cho dù là người có ý chí sắt đá đến mức nào chứng kiến một cảnh như vậy cũng khó tránh khỏi đổi nét mặt, huống chi là một người luôn suy nghĩ cho kẻ khác như Kì Nhiên.

Kì Nhiên có hơi luống cuống tay chân đến gần nàng ta, đại não hoạt động với tần suất cao để nghĩ cho ra cách cự tuyệt mà không làm tổn thương nàng quá sâu, một lúc lâu sau đó mới lên tiếng:"Duẫn cô nương, người là một công chúa. Dựa trên tình cảnh hiện giờ của Duẫn quốc, ta nghĩ là người cũng sẽ hiểu chứ? Người mà công chúa phải gả cho há lại là người mà công chúa có thể tự chọn lựa được sao?"

"Ta có thể làm được mà!" Duẫn Thiên Tuyết vội vàng nâng đôi mắt đẫm lệ lên ngửa bài trước, kiên định đáp, "Không, ta nhất định sẽ làm được!"

Kì Nhiên khẽ nở nụ cười nhợt nhạt, nụ cười ấy nhuốm đậm sự trào phúng giữa nét bi thương:"Có rất nhiều việc cứ không phải người ra sức thì đều thực được ư? Hơn nữa, trách nhiệm của bậc đế vương, tỉnh ngộ mới không chết, xin người nhất định đừng dùng từ này!"

Dường như Duẫn Thiên Tuyết đã sững cả người nhìn hắn một lúc lâu, sau, trong mắt ngập sự sợ hãi và tuyệt vọng. Một giọt nước mắt nóng hổi nữa tràn bờ mi, nàng ta mới che mặt chạy ra khỏi phòng.

"Kì Nhiên, muội đôi khi thấy huynh rất lương thiện, đôi khi. lại cảm thấy huynh tàn nhẫn hơn Bộ Sát rất nhiều."

Kì Nhiên lẳng lặng nhìn tôi, ánh mắt sầu bi mà cô tịch.

Tôi day day hai bên thái dương hơi nhức của mình, vừa vặn cơ thể vẫn còn mỏi nhừ, vừa cao giọng hỏi:"Dạ! Có gì ăn không vậy? Muội sắp chết đói rồi đây này!"

Một chút động tĩnh ngoài cửa cũng không có, tôi thầm thấy kỳ lạ, làm sao mà Bộ Sát lại có thể rời khỏi Kì Nhiên ngoài phạm vi một đặm chứ.

Chợt, một đôi tay xoa xoa đầu tôi làm cho mái tóc vốn đã rối nùi càng thêm nát bét.

"Bộ vừa mới rời đi thôi, chắc là đi chuẩn bị đồ ăn cho muội rồi."

Tôi xoay đầu liếc nhìn gương mặt trắng trẻo, đẹp đến trái lẽ trời kia, giọng buồn buồn:"Huynh chưa nghe câu 'đầu khả đoạn, huyết khả lưu, phát hình bất khả hủy' (đầu có thể rơi, máu có thể chảy, tóc không thể phá) sao? Tóc phải đợi huynh chải giúp hay sao?"

Gương mặt Kì Nhiên vốn đang cười đến sốc cả hông bỗng ngừng lại một chút, vẻ mặt bỗng thay nét dịu dàng, vuốt ve vết sẹo rải rác trên mặt tôi, đáy mắt đong đầy sự yêu chiều, luyến tiếc và thương yêu, mềm giọng nói:"Được! Ta sẽ giúp muội chải tóc cả đời."

"Kì Nhiên." Mặt tôi ửng đỏ nhưng vẫn ngước đôi mắt long lanh lên nhìn hắn không chớp, giọng mông lung mà xa xôi giống như không phải từ trên người tôi lên tiếng, "Vì sao lại là muội? Lam Yên, Tử Tuyên, Duẫn Thiên Tuyết,.. Mỗi cô gái mà chúng ta gặp so với muội đều xuất sắc, xinh đẹp hơn nhiều. Vì sao lại là muội?"

Đôi mắt xanh lam của Kì Nhiên khi sẫm khi nhạt, lấp lánh như sao; giọng hắn trong veo, đẹp như dung mạo tuyệt thế của hắn làm cho người ta không thể nhịn được mà đắm chìm vào; khóe môi hắn giương lên một nét hạnh phúc rồi lại mỉm cười thật cẩn thận, giọng cũng mềm mại, tinh tế như món kẹo xốp ngọt ngào.

"Thời điểm lần đầu tiên gặp muội, muội cuộn mình nằm trong lòng Bộ, cả cơ thể toàn là máu, còn gương mặt thì máu thịt lẫn lộn cả. Muội so với người bệnh nặng, ta không phải là chưa thấy qua, nhưng ta chưa từng gặp người bị thương nặng vậy mà vẫn có thể ngủ yên bình, lặng lẽ như thế. Lúc ấy, ta lập tức nghĩ, cô gái này thật sự làm cho người ta ngưỡng mộ vô cùng!"

Sao lại là ngưỡng mộ? Tôi nhếch nửa miệng, có cả một bụng câu hỏi mà không tài nào thốt được nên lời.

"Khi chăm sóc muội, chuyện cũ của muội rõ ràng là rất buồn cười, nhưng nghĩ lại có lẽ muội đang thay nhiều cách để làm ta vui. Về sau, muội muốn đi theo chúng ta, mặc dù ta biết rõ đoạn thân thế muội kể là lời nói dối nhưng trong lòng thật sự không muốn bỏ rơi."

Mặt tôi ửng hồng, lúng túng nói:"Huynh sớm biết như thế, sao lại không lật tẩy muội?"

Kì Nhiên thổi nhẹ chóp mũi tôi, cười đáp:"Kỹ xảo nói dối của muội kém cỏi như vậy, là người đều nhìn ra được cả đấy. Chẳng qua lúc ấy chúng ta chỉ là 'bình thủy tương phùng' (tình cờ gặp nhau), muội có điều giấu diếm với ta, ta làm việc đó cũng không phải sao? Chỉ là có chút chật vật nhưng lại không phải lấp liếm, mà là đặt chuyện gạt ta thôi."

Thần sắc tôi hơi đổi đưa tay cầm lấy bàn tay mát lạnh của Kì Nhiên, giọng chân thành:"Thật xin lỗi, lúc trước một lòng muốn dính theo các huynh mới thêu dệt nên cái thân thế đáng thương đó, chỉ là muốn giành được sự đồng tình của các huynh thôi. Thật sự rất xin lỗi."

"Nhưng mà.. Thân phận của muội, không phải là không muốn nói, mà là nó không thể nào dùng từ ngữ mà giải thích cho rõ ràng được. Vậy nên xin huynh phải tin muội! Bất luận thế nào, huynh và Bộ Sát đều là bằng hữu duy nhất của muội tại thế giới này."

Kì Nhiên nhìn vào mắt tôi thật lâu, cuối cùng thuận thế kéo tay ôm tôi vào lòng, nhẹ nhàng siết vòng tay.

"Càng ở chung với muội, ta lại càng thấy mình không thể không bị muội thu hút. Muội khi thì thông minh cơ trí, có đôi lúc lại làm, nói những việc mà ngay cả ta và Bộ đều thấy không thể tưởng tượng được. Những tư tưởng kì diệu cứ tầng tầng lớp lớp, nhìn muội sống phấn chấn, hào hứng, vẻ mặt tươi cười, lòng ta vậy mà lại hứng khởi theo, ngay cả những đau thương trong lòng đều quên cả."

"Đôi mắt trong veo sáng ngời kia của muội rất hay lấp lánh những tia sáng kì lạ vô cùng. Thực sự nhìn vào ánh mắt một người như vậy thì làm sao lại thấy được muội là người xấu chứ?"

"Nhưng đôi khi muội lại mơ mơ màng màng, ngây ngô như một đứa bé mới chào đời, làm việc chẳng ngại nhìn trước ngó sau, cho nên động một tí là sẽ làm mình bị thương. Với nhiều người lõi đời thì lại dốt đặc cán mai, thậm chí là còn làm bậy, thế nên không giữ muội bên cạnh, thật chẳng biết muội làm sao để bảo vệ bản thân nữa."

"Có một quãng thời gian rất dài ta cho rằng đã thấy được toàn bộ con người muội, nhưng rồi lại lờ mờ cảm thấy không phải. Ta vẫn nhớ muội đã nói với ta 'đời người chính là một giấc mộng dài tiếp nối nhau', ánh mắt muội khi đó trống rỗng, cô đơn, phảng phất như không có thứ gì trong ấy, nhưng lại khiến ta không nén được mà muốn ôm chặt muội vào lòng."

"Ta tự nhận mình dễ dàng thấu hiểu lòng người, đặc biệt là khi về sau càng phải trải qua rất nhiều biến cố. Nhưng lúc đối mặt với muội, ta từ đầu đến cuối vẫn không thể xác định được muội là người thế nào, từ tò mò đến cảm thấy hứng thú rồi lại yêu thích."

"Có lẽ tình cảm trong nửa tháng ngày đêm kề cạnh ấy đã dần dần nảy nở mà chính ta cũng không nhận ra, mãi đến"

Kì Nhiên bỗng ôm chặt tôi, cơ thể lại không thể ngăn được mà run rẩy nhưng giọng vẫn bình tĩnh:"Ngày muội đánh lừa Bộ một mình ở lại. Nhìn muội cả người lại bê bết máu nằm trong lòng Bộ, vẻ mặt vẫn yên bình như trước, nỗi sợ hãi không biết từ đâu lại dâng tràn lên trong lòng ta. Dù cho là thời khắc đại hoàng huynh bỏ đi, dù cho là thời khắc bị tất cả người thân phản bội, chán ghét vứt bỏ, ta cũng không sợ hãi đến vậy. Vì muội lúc ấy yên lặng nhưng lại giống như vĩnh viễn không muốn tỉnh lại nữa."

"Từ lúc đó trở đi, ta đã biết, dù muội là ai, dù thân phận như thế nào cũng chẳng sao cả."

Đôi mắt của Kì Nhiên vẫn xanh trong, dịu dàng như nước, sáng ngời như trăng tròn, vừa định mở miệng thì bỗng ngừng lại, sắc mặt khôi phục như thường ngày, cười khẽ:"Bộ mang cơm trưa đến đây rồi, ăn xong chúng ta nhất định phải rời đi, ở chỗ này đã quá lâu đấy."

Tôi thầm thở phào nhẹ nhõm, cười nói vui vẻ:"Được! Ăn cơm trước vậy."

Mặc dù Kì Nhiên vẫn chưa nói hết, cho là tôi đần độn cũng biết ý sâu xa trong đó. Nhưng những lời này, đối với tôi mà nói, không nghe thì vẫn tốt hơn là nghe thấy.

Sắp tròn ba tháng rồi, bệnh của Kì Nhiên cũng không tái phát nữa, ít nhất là không tái phát trước mặt tôi. Nhưng trong lòng thật vẫn còn lo lắng lắm, giống như một quả bom hẹn giờ, chẳng biết được khi nào thì tước đi mạng ba người chúng tôi.

Bộ Sát mang thức ăn đẩy cửa bước vào. Kì Nhiên nhã nhặn cười cười, hỏi:"Chúng ta dùng xong thì đi nhé?"

Mặt Bộ Sát vẫn như trước không đổi, gật nhẹ đầu, liếc mắt nhìn tôi đã thèm ăn đến độ mất cả hình tượng rồi cũng lặng lẽ ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Khao khát

Hoàng cung thành đô Phong Chi.

"Thiên Quân, sắp đến ba tháng rồi đúng không?"

"Hồi Hoàng thượng, tới hôm nay thì vừa tròn ba tháng."

"Vậy ư?" Người đàn ông trung niên vận áo bào xanh cuối cùng cũng dừng bút, ngẩng đầu lộ ra nụ cười nhạt, "Rút về tất cả bảo vệ..."

"Hoàng thượng!" Ngạo Thiên Quân kinh sợ, không nhịn được một bật thốt lên, "Nhưng mà Thiếu chủ..."

"Phân phó xuống đi, dù cho là dùng biện pháp gì cũng trong vòng một đêm đem tin 'kiếm khách lãnh tình' chính là Bộ Sát truyền khắp Duẫn quốc lẫn Kì quốc."

"Hoàng thượng—!"

Người đàn ông áo xanh lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn một cái mới nói:"Cô gái bên cạnh Nhiên nhi là ai điều tra được không?"

Ngạo Thiên Quân vội thu lại nét mặt, nghiêm túc tâu:"Vi thần vô năng, Phong bộ đã dùng tất cả thám tử, ngay cả Nguyệt để tìm hiểu nhưng đối với cô gái này, ngoài việc biết Thiếu chủ và Bộ Sát gọi nàng ta là Thủy Băng Y ra, mặt khác thân thế, bối cảnh hoàn toàn không tra được ạ."

"Sao?" Tia sáng trong mắt người áo xanh chợt lóe, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh, "Hay thật sự là từ trên trời rơi xuống ư?"

"Thứ không rõ ràng đó quá nguy hiểm, trừ khử nó đi."

"Vâng."

Nam nhân áo lam không biết nghĩ đến điều gì, ngước đầu nhìn vào khoảng không, ánh mắt sâu thăm thẳm. Chợt, cúi đầu nhìn thẳng người đang quỳ tại gian giữa, hắn trầm giọng nói:"Đi, truyền lời cho Ly Phong. Bảo rằng, lưới đã thả nhiều năm, đến lúc thu rồi."

Sắc mặt Ngạo Thiên Quân đột nhiên trắng hếu, tay chống trên mặt đất đứng lên nhưng lại không thể đè nén run lẩy bẩy. Hắn định cầu tình, nhưng nhìn đến sự băng giá trong mắt người đàn ông kia thì cuối cùng cũng chỉ có thể hít sâu một hơi, gật đầu thật mạnh, giọng run lên:"Vâng, Hoàng thượng."

Nhìn bóng dáng Ngạo Thiên Quân rời đi, ánh mắt người áo xanh dần dần lộ ra một chút đau đớn, lẩm bẩm:"Nhiên nhi, đừng trách phụ hoàng. Ván cờ nhiều năm này là con nhất định phải trở thành vua của Băng quốc."

Từ thôn Lâm Hồ rời đi cũng không tránh khỏi có chút buồn bã. Nhìn những người già dắt tay mấy đứa trẻ, người chồng nắm tay vợ ới a gọi với theo giữ lại, thậm chí còn rơi nước mắt buồn khổ, tôi là người vốn không có nỗi buồn ly biệt, mà cũng có chút thương cảm.

Hít thật sâu một hơi, tôi đưa mắt nhìn Kì Nhiên đang chợp mắt trong xe ngựa. Người con trai dung mạo tuyệt thế, giỏi giang, lương thiện vô ngần này, nếu không nhờ hắn, thì chính bản thân mình vĩnh viễn cũng sẽ không cảm nhận được cái tâm tình có chút tự hào, cảm động lại xen chút thương tâm này chăng?

Tôi cười cười, dù có lòng, tôi tuyệt đối cũng không có được năng lực như hắn và Bộ Sát. Chưa bao giờ tôi nghĩ đến việc chỉ cần bọn họ sẵn lòng thì ắt dù có hai người cũng đủ để khiến giang hồ dậy sóng, hô phong hoán vũ.

Chúng tôi ngày ấy dường như đều quá hạnh phúc, chỉ thấy rằng những việc hôm nay, miễn là chúng tôi sẵn lòng thì không có gì làm khó được cả. Chính vẻ ngoài hoan hỉ này đã làm cho chúng tôi, hay phải chăng là bản thân tôi, quên mất đi một việc quan trọng biết dường nào.

Tôi thật, thật sự đã quá xem thường Băng quốc, cũng quá xem thường lời hứa hẹn về ngôi đế vương của Kì Nhiên mất rồi.

Đến mãi lâu thật lâu sau này, thời khắc chân tướng thực sự được phơi bày, tôi cuối cùng cũng ân hận vì lựa chọn thuở ban đầu.

Qua nửa ngày, cảm thấy thời tiết bắt đầu có hơi oi nồng quá, tôi ngẫm lại, mùa nóng đã đến, bức bối thế này cũng chẳng kì lạ. Mà lúc này tôi cũng đặc biệt hâm mộ Kì Nhiên, nhìn thế nào cũng chỉ thấy bộ dáng hắn mát mẻ không chút mồ hôi, giống như không khí mấy ngày nay đều được tạo ra vì hắn vậy.

Đúng giữa trưa, xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại. Bộ Sát mang đồ dùng đi tìm thức ăn, còn chúng tôi thì lại yên tâm thoải mái mà ngồi đợi. Ấy ~ việc đó thì, nghĩ lại một chút, người ăn đồ bày sẵn chỉ có mình tôi thôi, vì Bộ Sát là người đi tìm lương thực, Kì Nhiên thì chế biến mất rồi.

Nói đến đây thì tôi không thể lại dùng lời lẽ tầm thường mà nói được. Tên Kì Nhiên này, nói thực là nhiều lúc tôi hoài nghi hắn có phải là người không nữa. Làm gì mà có một vương tử nào mà chỉ cần quan sát đầu bếp nấu mẫu một lát là lại có thể thực hiện xuất sắc được giống hệt như vậy? Thật là chẳng để chút mặt mũi nào cho vị sư phụ đã mất nhiều năm khổ công tìm tòi này cả.

Thêm nữa, điều đáng tức giận nhất là mỗi lần nấu nướng xong, cả người hắn vẫn thoải mái sạch sẽ như trước, đâu giống tôi, bất luận là cẩn thận đến đâu thì cuối cùng cũng khiến bản thân mình bẩn thỉu, thảm hại vô cùng.

Tôi không phải có ý nói quá, ít nhất khẳng định là với thức ăn Bộ Sát làm gần đây, nhưng với một thiên tài kiệt xuất học một hiểu mười *(vốn là vừa học đã tinh thông nhưng em để 'học một hiểu mười' cho hay hơn)* như Kì Nhiên thì tôi vẫn cứ nên tình nguyện bị sát thủ xem thường thì tốt hơn, ngoan ngoãn làm một con mọt gạo.

Xuống xe được một chốc, tôi nhịn không được mà hét to:"Đẹp quá à!"

Ánh xanh nơi mặt hồ lóng lánh, sóng nước dập dềnh, ánh tà dương sắc tím nhuốm đỏ au cả một vùng núi, rực rỡ, sống động vô vàn. Tôi ngắm đến ngẩn ngơ.

Kì Nhiên mỉm cười đứng cạnh tôi, dịu dàng lên tiếng:"Đây là nơi thuộc sở hữu của Duẫn quốc, gọi là 'Giám nguyệt hồ' (hồ soi trăng), cứ về đêm lại tuyệt diệu như vậy. Ngày thường vốn có rất nhiều người đến thưởng thức, nhưng bởi mấy ngày nay dịch bệnh hoành hành nên mới vắng vẻ thế này."

Hít vào một hơi thật sâu, tôi chỉ cảm thấy được cái khí man mát, trong lành của vùng ao hồ mơn man trên khuôn mặt, còn mơ hồ hòa lẫn hương thơm dìu dịu đặc biệt của thiên nhiên.

"Cũng kì quái thật, rõ ràng là một nơi hữu tình như vậy mà lại chưa từng có người những nơi phụ cận đến lưu trú sao?"

"Nơi này tuy đẹp, nhưng lại quá hẻo lánh. Nếu không có một vị hiệp khách vừa ngang bước sang đây viết nên Nhập sinh bình liệt truyện lưu truyền rộng rãi, chỉ sợ không có bao người có phúc được thưởng thức cảnh đẹp này."

"Huống chi, nơi này tuy đẹp vô ngần, nhưng thật sự ở đây cũng ngại có chút tịch mịch."

"Vậy sao?" Tôi hơi trầm ngâm, cuối cùng có phần thất vọng nói, "Nhưng huynh không cảm thấy là ở nơi bờ hồ tự nhiên này là một điều vô cùng tuyệt vời ư?"

Nói xong, tôi cũng không khỏi phấn chấn lên. Loại phong cảnh thiên nhiên như họa này dù ở hiện đại có giàu cách mấy thì tuyệt cũng là việc không thể cầu được!

Vì kích động mà hai má tôi hơi ưng ửng hồng, ngay cả nét vẽ của tranh cũng không họa được, nhưng lại chẳng mảy may chú ý đến nụ cười yêu chiều cùng nét ưu thương trong đôi mắt của Kì Nhiên.

"Hai bên bờ hồ phải có đủ các loại cây liễu, đúng rồi, nên giống với trấn Xương Bình ấy, dương liễu tựa bờ. Vòng quanh bốn phía sẽ là vài thân cây hạnh. Ha ha, mặc dù là có chút mưu lợi, nhưng cũng rất giống với lời thơ của sư Chí Nam:" Triêm y dục thấp hạnh hoa vũ, xuy diện bất hàn dương liễu phong." *(1)*

(Lún phún hạnh hoa mưa thấm áo / Liễu dương lùa gió thổi hơi xuân)

Tôi lùi về sau vài bước nhắm chừng khoảng cách rồi dùng chân giẫm mấy cái lên mặt đất, giương hai cánh tay rộng ra thích thú nói:"Căn nhà thì ở đây vậy. Trước tiên, không nên là một căn nhà tranh thổi một cái là đổ."

"Cũng không được quá lớn, giống như tòa nhà huynh gọi là gì gì ấy, chỉ ba người chúng ta ở cũng quá trống trải. Có điều là so ra khá giống với mấy chuyện ma, nửa đêm giật mình tỉnh giấc không khéo lại hù chết mình mất. Chúng ta chỉ mong là xinh xắn vững vàng là được."

"À." Tôi chống má suy tư, ngay tức khắc vui vẻ, "Phòng của muội nhất định là phải có một cánh cửa sổ thật lớn đối diện hồ hướng ra phía nam. Trong phòng chẳng cần gì nhiều, có bàn ghế, giường nệm là ổn rồi. Đầu giường tốt nhất là phải kê đèn và giá sách để khi nhàm chán có thể với tay đọc một lát."

"Tất nhiên, còn một thứ nữa không thể thiếu chính là gương trang điểm. Biết gương trang điểm không? Là loại gương rất dài rất lớn ấy, soi được cả người luôn. Đáng tiếc là nơi này không có thủy ngân mà chỉ có gương đồng, miễn cưỡng cũng được."

"À, phía trước cửa sổ nên có gì nhỉ? Để muội nghĩ xem, phải rồi, cây lê loại đại thụ. 'Hốt như nhất dạ xuân phong lai, thiên thụ vạn thụ lê hoa khai' *(2)*, hà, thật là ý cảnh lãng mạn quá!"

"Không phải huynh bảo rằng là về đêm sẽ đẹp hơn sao? Đến lúc đó, ba người chúng ta sẽ nhóm lửa ngay cạnh hồ. Nếu như khối băng Bộ Sát kia mà không cảm kích thì chúng ta sẽ lập tức ' cử bôi yêu minh nguyệt, đối ảnh thành tam nhân' chọc huynh ấy tức chết luôn!"

"Nếu trời mưa.." Tôi huyên thuyên hăng hái vô cùng, tương lai tốt đẹp cùng những khát khao cháy bỏng lấp đầy tâm trí tôi. Vừa ngước lên nhìn sắc mặt Kì Nhiên, cơ thể liền như bị xối một chậu nước lạnh, buốt đến tận xương cốt.

Tôi rốt cuộc là đang nói cái gì thế này? Ba tháng được hồi sinh đã khiến cho tôi quẳng đi gánh nặng, nhưng lại đồng thời làm tôi đắc ý mà quên đi tình cảnh của mình sao?

Tôi xấu hổ cười xòa không nhìn vào vẻ mặt và nét phức tạp trong mắt Kì Nhiên, đón Bộ sát vừa về:"Để muội giúp huynh."

Mặt Bộ Sát như cũ né tay tôi, nhạt giọng:"Trong rừng này có một dòng ôn tuyền."(suối nước nóng)

"Thật ư?" Sự vui mừng bừng lên trên mặt tôi. Cũng chẳng chờ Bộ Sát trả lời, tôi liền hú lên đầy quái dị chộp lấy quần áo phóng như bay vào rừng. Nửa tháng rồi tôi chỉ toàn quanh quẩn với hàng người bị bệnh dịch, cũng không tắm táp được kĩ nên toàn thân rất nhanh cứ có mùi chua chua khó ngửi.

Suy cho cùng, hồ Giám Nguyệt thì quá thơ mộng, đẹp đẽ, chỉ ngắm cảnh là được, chẳng thể bì được với suối nước nóng vốn thích hợp để thư giản cơ thể cho sảng khoái.

Kì Nhiên ngước mắt theo bóng dáng tôi rời đi thì đành cười cười nói với Bộ Sát:"Lại mơ mộng nữa rồi. Ta đi trông chừng đã, kẻo gặp phải người khác cũng không tốt cho lắm."

Bộ Sát khẽ gật đầu rồi bắt tay hí hoáy thức ăn.

Tôi vừa nhìn thấy suối nước nóng lộ thiên kia thì lập tức nhận ra đây tuyệt đối là hàng cao cấp. Hơi nóng bốc lên mờ mờ, dù là mùa hạ mà vẫn ấm áp chứ không quá bỏng. Tôi vừa hấp ta hấp tấp cởi quần áo, vừa nghĩ nơi này dù sao cũng là bên ngoài, lại chẳng có áo tắm cho mình mặc nên cho dù không muốn thì vẫn khoác một tấm áo lót, sau đó mới từ từ bước xuống nước, nghĩ thầm: ngâm mình vào nước rồi cởi cũng không muộn.

Đáy của con suối này có rất nhiều đá nhạm thạch, nước cũng xem như không sâu lắm. Điều tôi không nghờ đến chính là ngọn suối lộ thiên này năm qua tháng lại mà không có người đặt chân đến, nên đá đã sớm được mài bóng loáng như ngọc. Tôi bước hai bước thì trợt chân, thân mình ngã dúi về phía sau. Khóe mắt thấy sẽ va vào bờ đá nam thạch, tôi không kềm được hét toáng lên một tiếng.

Cơn đau đớn như dự liệu ngược lại không đến. Cơ thể được một đôi tay thon dài có lực vững vàng đỡ lấy, sau đó, tôi ngã vào một cái ôm ngát hương thơm cỏ cây nơi núi thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Biến cố dữ dội

Edit: Imadoki

Cơ thể được một đôi tay thon dài có lực vững vàng đỡ lấy, sau đó, tôi ngã vào một cái ôm ngát hương thơm cỏ cây nơi núi thẳm.

"Kì Kì Nhiên." Tôi hoảng hồn, chưa bình tĩnh đã đứng dậy. Không biết vì sao, tận trong lòng tôi lại bỗng thấy hơi ấm áp: bất kể là tình huống nào cũng đều bảo vệ không để tôi bị tổn thương, Kì Nhiên đây mà!

Nhưng do vấp váp, quần áo trên người tôi và hắn đã ướt hơn nửa, trên mặt cũng lấm lem những bọt nước tung tóe. Tôi bất giác thấy buồn cười.

Chợt, phần eo và cánh tay nóng rực lên.

Tôi trước kia luôn cho rằng tay Kì Nhiên và Bộ Sát cùng giống nhau, quanh năm đều mang một độ ấm. Nhưng chỉ có Bộ sát là lạnh như băng, còn Kì Nhiên là mát dịu. Vậy nên, mỗi khi hắn dắt tay tôi, mặt dù đã hồng hồng, còn trong lòng thì vô vàn ấm áp và mãn nguyện.

Nhưng giờ phút này đây, tôi lại cảm nhận được cái nóng từ hắn truyền đến như muốn hòa tan tôi.

Lòng vội kinh hoảng, tôi nhanh chóng đứng lên, xoa xoa trán hắn gấp gáp hỏi:"Kì Nhiên, huynh có sao không? Huyết cổ tái phát nữa à?"

Lông mi nhèm nước, tôi không thấy được rõ gương mặt hắn nên nhất thời quên bẵng phải rút tay về, chỉ cố muốn chớp chớp mắt cho nước chảy đi.

Đột nhiên, mi mắt như cảm giác được một làn hơi ẩm ướt. Thời điểm đôi mắt trong, rõ ràng trở lại, tôi có chút sửng sốt nhìn Kì Nhiên trước mặt.

Gương mặt ấy vẫn tuấn tú, tuyệt mĩ, trắng ngời tựa bạch ngọc như trước, nhưng lại có thoáng đo hồng. Màu mắt xanh chợt sáng chợt tối như có một ngọn lửa không tên đang bùng cháy, thiêu đốt tận nơi đáy mắt.

"Kì Nhiên—! Huynh đừng làm muội sợ!" Nhớ đến sắc xanh của mắt vốn là do huyết cổ tạo nên, lòng tôi vừa hoảng vừa lo, "Muội đi gọi Bộ Sát... uhm"

Lời nói vốn đầy hoảng sợ của tôi nghẹn cứng, đôi mắt như không tin mà ngờ ra trừng vào gương mặt chỉ cách mình nửa tấc.

Là Là ảo giác của tôi ư? Kì Nhiên vậy mà lại hôn. tôi ư?

Kì Nhiên lùi về nửa tấc, trán hắn chạm vào trán tôi. Giữa lúc thất thần, tôi dường như thấy được trong đôi mắt ánh xanh kia chợt có một vệt đỏ sẫm lóe lên rồi biến đi mất.

Giọng của hắn không còn khôi phục vẻ dịu dàng, thanh nhã bình thường, mà lại khàn khàn, mờ mờ mang theo sự kiềm chế:"Nhắm mặt lại!" Hắn ra lệnh.

Đây là lần đầu tiên Kì Nhiên dùng ngữ điệu như thế này nói chuyện với tôi.

Đầu tôi choáng váng muốn ngất, cả người nóng hầm hập như có dòng nước ấm không ngừng len lỏi khắp ngóc ngách cơ thể. Đại não giống bị rơi vào trạng thái thiếu dưỡng khí khiến tôi không thể phản ứng được với những việc xảy ra xung quanh mình, thân thể cũng đã nhanh hơn một bước mà thuận theo.

Ngay thời khắc trước mắt tối sầm, tôi cảm thấy bờ môi nóng hổi của Kì Nhiên bỗng chạm vào môi mình. Nếu nụ hôn vừa lúc kia phớt nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, thì giờ phút này, nó lại tựa sông cuộn biển gầm muốn trực tiếp nhấn chìm tôi trong đó.

Tay trái Kì Nhiên đỡ gáy không chừa chỗ trống cho tôi lui, tay phải lại mau chóng vòng ngang thắt lưng ép tôi sát vào cơ thể nóng rực của hắn. Nụ hôn nồng nàn, tha thiết, cháy bỏng nhưng vẫn dịu dàng. Đầu lưỡi vừa mềm mại lại vừa kiên quyết cạy mở miệng tôi, quấn quít đan xen không rời.

Tôi chẳng rõ nụ hôn này đã kéo dài bao lâu, chỉ biết mãi đến khi môi tôi mềm ra, nóng cháy lên, mãi đến khi tôi không thể kềm được mà đắm chìm trong sự dịu dàng và tình yêu vô bờ của Kì Nhiên.

Tôi chỉ cảm thấy, giờ này khắc này, ý thức và trái tim đều không thuộc về mình nữa, chỉ còn bờ môi kia, chiếc lưỡi kia cùng ngọn lửa đang râm ran, rạo rực khắp người.

Không biết từ khi nào, bàn tay Kì Nhiên đỡ gáy tôi đã dần dần thả ra, ngón tay thon dài rõ từng khớp xương nhè nhẹ đan vào mái tóc. Môi vẫn kề môi, trăn trở mút vào. Cánh tay siết hông tôi như muốn tại nơi mênh mang sương mờ này mà hòa tôi vào cơ thể ấy, chặt đến khi tôi không thở được, chặt đến khi tôi cảm nhận được thân thể hắn. có sự thay đổi.

Nhưng mà Kì Nhiên ơi, vì sao. lại để em thấu rõ được sự tuyệt vọng này?

Theo cơ thể ngày càng nóng lên không ngừng, hô hấp của Kì Nhiên dần trở nên dồn dập, gấp gáp. Hôn càng thêm sâu, càng thêm mãnh liệt. Bàn tay vốn đương đan vào mái tóc tôi không biết từ lúc nào đã chậm rãi trượt xuống.

Nháy mắt, ý thức tôi đang đắm say giữa sự mê hoặc bị bàn tay nóng rát như lửa trong vạt áo lót đánh thức, giống như bị giội một chậu nước lạnh từ trên đỉnh đầu xuống, lại giống như bị kẻ khác tàn nhẫn tát hai cái vào mặt mình.

Tôi đẩy mạnh Kì Nhiên ra thì liền trợt chân ngã ngược về sau. Thực sự hối hận vô cùng vì hôm nay không đi xem thư có nên đến suối nước nóng quá.

Kì Nhiên vững vàng đỡ tôi, sắc mặt đã khôi phục nét bình tĩnh, ôn hòa như cũ nhưng vẫn không che được ngọn lửa dục vọng chưa tắt trong đáy mắt xanh kia.

Tôi đứng lên, có hơi chút bất đắc dĩ tựa vào lòng người hắn, tay lại theo bản năng xoa xoa cây thánh giá trước ngực.

Thủy Băng Y, ngươi mau tỉnh lại đi! Ba tháng đã sắp hết rồi. Dù là phép màu của cô bé Lọ Lem, qua mười hai tiếng điểm chuông cũng sẽ tan mất.

Bỗng, cổ cảm thấy dây chuyền bị ai đó tháo xuống. Tôi ngơ ngác nhìn Kì Nhiên ngắm nó thật lâu, sau đó giữa đôi mắt xanh nổi đậm lên sự bi thương và tức giận.

"Ai tặng vậy?" Hắn nhạt giọng hỏi, giọng vẫn dịu dàng như khi thăm hỏi ngày thường, nhưng bàn tay đang run rẩy nắm chặt dây chuyền giờ phút này lại bán đứng tâm tình hắn.

Tôi biết hắn không vui, dù không hỏi nguyên nhân cũng biết. Lúc này, tôi cũng không kịp truy hỏi vì sao hắn lại giận, cuống quít rút tay khỏi bàn tay đang giữ chặt của hắn, hoảng hốt nói:" Trên mặt có khắc kim cương, đừng dùng sức, không thì vỡ mất!"

Ánh mắt hắn xanh, sâu thăm thẳm, thần sắc lạnh băng. Tôi thật sự chưa gặp qua một Kì Nhiên như vậy bao giờ nên không khỏi ngẩn người.

"Vòng cổ này là báu vật sao?"

Chẳng rõ làm sao, cơn tức giận trong lòng tức khắc nổi lên, tôi vội đoạt lấy thứ trang sức trong tay hắn, cũng lạnh giọng đáp:"Nó là thứ vô cùng quí giá!". Nói xong, tôi quay đầu bỏ đi, nhưng cũng vì thế mà không thấy được sự tuyệt vọng, đau thương trên khuôn mặt Kì Nhiên.

Bây giờ, tôi rảo chân vững vàng, từng bước, từng bước một. Cái suối nước nóng chết tiệt này đã chơi tôi một cú xúi quẩy thật. Tay miết cánh môi hơi sưng đỏ, tôi nhớ lại một màn lúc nãy, trong lòng vừa đau quặn lại ngọt ngào.

Kì Nhiên, tên vô lại này, bỗng dưng.., bỗng dưng lại lạnh giọng làm tổn thương người khác như vậy, thật muốn đánh hắn một trận thật đau để làm giảm cơn buồn bực quá.

"Băng Y, về đây!" Giọng Kì Nhiên vừa sợ vừa giận chợt vang lên sau lưng.

Đối mặt với tình huống trước mắt, xin bỏ qua cho năng lực kém cỏi như đang rơi vào một vùng toàn sương mù của tôi vậy.

Một nhóm người không biết từ đâu bỗng xuất hiện, đúng hơn là trong tay cầm gươm. Những tên áo đen muốn gây bất lợi cho chúng tôi rốt cuộc là làm sao lại không xem chúng tôi ra gì mà cứ chui ra vậy chứ.

"Hôm nay nếu không phải do thần y tuyệt thế vừa khéo đắm chìm trong thế giới của riêng mình, sợ là chúng ta cũng không thể nào tiếp cận được hai vị nữa?"

Nghe tiếng nói quen thuộc, tôi lần theo, rồi đờ ra. Đúng là giọng của một trong những người đấu võ với Bộ sát trong trận tỉ thí ở cửa đầu tiên lâu Vọng Giang, giọng nói hình như là của người gọi là Ấn Nguyệt gì gì đó, là kiếm khách giết người như ma thì phải.

Sắc mặt Kì Nhiên băng giá, ánh mắt xanh bình tĩnh đảo qua bọn họ mới lên tiếng:"Xin hỏi, Nguyệt ảnh kiếm khách ngăn đường tại hạ có gì cần phải làm sao?"

"Phải, sao không dám nhận chứ." Ấn Nguyệt hé ra một khuôn mặt non nớt, nụ cười thành khẩn,"Đó là muốn mời hai vị theo tại hạ đi một chuyến thôi."

Đồng tử Kì Nhiên co lại, trầm giọng nói:"Từ khi nào các ngươi lại biết được thân phận của Dạ?"

Ấn Nguyệt sững ra, lại nhanh chóng cười rộ lên, nụ cười vừa nhạt lạis rõ ràng:"Người khác nói thần y tuyệt thế trí tuệ vô song, vốn có vài phần không tin, nay cũng không thể không bội phục."

"Thiên hạ đệ nhất sát thủ — Bộ Sát. Thật cực khổ cho các ngươi biến kẻ như vậy thành một truyền kì anh hùng người người tôn kính."

"Quá khen quá khen." Tôi cười nhạt nhếch, đáp,"Vẫn còn hơn vẻ mặt cười khờ khạo, giả tạo của các hạ, hơn sự dối trá đến buồn nôn của kẻ khác, yêu cầu của Bộ Sát nhà chúng ta quả thật là trên hẳn."

Mặt Ấn Nguyệt hết đỏ tấy lại chuyển sang tím ngắt nhưng vẫn cố giấu đi sát khí, cười khẩy:"Người nào đó mồm mép thật. Nhiều lời vô ích thôi, mời hai vị ngoan ngoãn đi theo chúng ta. Những mánh khóe câu giờ, tại hạ nhận ra đấy."

Tôi biến sắc. Tên Ấn Nguyệt này bụng dạ đúng là rất mưu mô, không thể khinh thường được. Bộ Sát giờ này hẳn đã bị bọn cao thủ chặn rồi, không đủ khả năng đến chi viện được. Trong cơ thể Kì Nhiên vẫn còn huyết cổ, chẳng thể vận được nội tức.

Súng lục... Thời điểm đặc thù như thế này không phải là không có ích, nhưng mà không mang theo bên người.

Vì vậy, bây giờ muốn chiến thắng thì chỉ có sự bất ngờ thôi. Tôi từ từ nâng tay phải lên ngang bụng, tay trái cũng âm thầm mà nắm lại giơ lên.

Ở đó có một chiếc vòng tay bề ngoài không khác gì một món đồ phụ kiện bình thường, nhưng lại là thứ vũ khí không rời tôi từ khi lên sáu, cũng là tuyệt kĩ hộ mệnh chân chính.

Tôi không muốn dùng nó. Tuy rằng vẫn giữ lại, nhưng vỏn vẹn chỉ là một thói quen mà thôi, đồng cũng bởi không muốn anh trai một mình chịu đựng nỗi đau vĩnh viễn đáng ra phải xóa mờ nữa.

Vậy nên, Tần Nghiệp làm nhục mình, tôi có thể nhẫn nhịn được, chỉ đơn giản vì không muốn quay về cái quá khứ ấy, cũng không muốn làm ô uế đôi tay mà anh đã liều mạng mới có thể giữ cho nó được sạch sẽ.

Nhưng kì lạ là, giờ phút này, tôi lại bình tĩnh đến không ngờ, lòng tin và sự kiên định trong thâm tâm đã cất tiếng: đừng lui bước, đừng sợ hãi, vì người còn phải bảo vệ Kì Nhiên và bản thân mình.

Tận đến khoang khắc này, tôi mới nhận ra được, ba tháng ấy, bản thân đã thật sự thay đổi. Vết thương xưa kia dù còn âm ỉ, cũng đã không còn tái tê khắc vào xương cốt. Vì ba tháng này, tôi đã học được một điều —

Sự mưu cầu hạnh phúc.

Nhìn gương mặt tuyệt vọng của những nạn nhân nhiễm dịch bệnh, tôi muốn châm lên khát vọng sống cho họ một lần nữa, vì thế, tôi quên đi căn bệnh đáng sợ kia, quên đi sinh mạng nhỏ bé của mình, toàn tâm toàn ý lo toan cho họ.

Tôi chỉ đơn giản nghĩ rằng, việc cần làm thì phải làm thôi, để rồi ngày sau được hạnh phúc.

Thế nên, tôi kinh ngạc khi biết rằng, ngày trước, bản thân mình chưa bao giờ hiểu được niềm hạnh phúc của những người kề bên lại ngay trong tay mình.

Vậy mà giờ phút này đây, trong lòng tôi chỉ có duy nhất một mong muốn — bảo vệ Kì Nhiên.

Tôi trước nay vẫn để Kì Nhiên bảo vệ mình, bây giờ đã đến lúc phải báo đáp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Kì phong

Ngón trỏ và ngón giữa tay trái đặt trên nút bấm định nhấn xuống thì phía sau lại có người đột nhiên túm lấy tôi lôi về. Lảo đảo một chút, tôi tức khắc ngã vào một cái ôm ấm áp. Ánh sáng trắng lập tức lóa lên trước mắt tôi, trong chốc lát tôi chẳng thể thấy được bất cứ điều gì cả.

"Là ai?!" Giọng Ấn Nguyệt hoảng loạn vang lên, hét to, "Bao vây bọn chúng, đừng để chúng chạy thoát!"

Thị giác tôi còn chưa khôi phục thì cảm thấy cơ thể mình chợt nhẹ bẫng, một đôi tay vững vàng vòng quanh thắt lưng tôi. Dù rằng chỉ trong nháy mắt nhưng tôi vẫn thấy như đã qua biết bao lâu rồi. Ngay thời khắc cơ thể chạm mặt đất, hai mắt tôi mới thích ứng được với luồng ánh sáng sắc nhọn kia.

Lúc này tôi mới phát hiện, giữa vòng vây có một người nam tử áo trắng bắt đầu nâng kiếm thoải mái, thong dong ứng phó với vòng mười mấy người vây đánh.

Đứng từ phía bên quan sát, chiều cao của hắn thật sự không tệ chút nào, khuôn mặt thon gầy, đôi mắt trong suốt, dù so ra có hơi kém hơn Kì Nhiên (tác giả: Con làm ơn sau này cũng đừng đem người ta ra mà so sánh với tên quái vật này chứ!), nhưng cũng có nét quyến rũ độc đáo.

Nhưng đây không phải là điều chính. Nói thế nào đây nhỉ, kiếm pháp của hắn, thân hình hắn từ cái nhìn đầu tiên thì không chỗ nào không mang chút thi vị, tự nhiên, ý tứ vô tranh với đời. Nhìn lâu thì lại thấy hắn có điểm bất đồng với Kì Nhiên. Đúng rồi! Cái sự tự nhiên của hắn, sự lạnh nhạt của hắn vậy mà vẫn không thể giấu được khí phách và dã tâm đến đáng sợ.

Bỗng cảm giác được cơ thể mình tựa vào lạnh căm, run rẩy, tim đập nảy một nhịp, tôi cuống quít quay đầu.

Chỉ thấy sắc mặt Kì Nhiên trắng bệch, môi tím ngắt, toàn thân đều không khống chế được mà run lên.

"Kì Nhiên—!" Tôi sợ hãi kêu một tiếng, đỡ lấy hắn, "Làm sao vậy? Huyết cổ.."

Còn chưa đợi tôi nói dứt lời, một ngụm máu phun ra, nhiễm một mảnh đỏ chiếc áo lót vốn trắng thuần của tôi.

"Bộ Sát—! Bộ Sát—!" Tôi giờ đây đã gấp đến mức hồ đồ, chỉ lo cứu Kì Nhiên mà hoàn toàn quên mất việc Bộ Sát lúc này cũng khó mà tự thân bảo toàn. Vì trừ hắn ra, tôi thật sự chẳng biết ai có thể cứu được Kì Nhiên nữa.

Nhưng bất ngờ đến không tưởng được, bóng đen trước mắt chợt lóe lên, cơ thể Kì Nhiên dần dần liệm đi trong vòng tay tôi bị người khác đỡ lấy. Điểm hai huyệt đạo của hắn, hơi thở Kì Nhiên chậm lại, ngước gương mặt trắng bệch lên cười với chúng tôi, ý nói không sao cả.

Bộ Sát một thân khoát hắc y đánh phá được không ít chỗ. Dù chẳng nhìn thấy được bị trọng thương hay không, nhưng mùi máu tươi tanh nồng này. Lòng tôi trầm xuống. Hắn hẳn là nghe được tiếng kêu cứu của tôi mới không tiếc mình bị thương mà lao đến đây ư?

Bộ Sát lạnh lùng nhìn tôi chằm chằm, giọng không chứa chút giận hờn, nói:"Không phải muội là đại phu sao?"

Hả? Tôi ngẩn người, cái đó, có vẻ như... Tôi hình như lại quên mất điều đó thì phải.

Ba tháng đi theo Kì Nhiên, cứ hễ có bệnh gì, tuy rằng tôi cũng tham gia điều trị, nhưng cơ bản đều chỉ làm những việc phụ giúp nên thực sự nhất thời cũng quên bẵng việc bản thân đã học được một nửa y thuật của Kì Nhiên.

Tôi nhíu mày nhìn bộ dáng bình tĩnh đến lạnh nhạt của Bộ Sát. Chẳng lẽ ba tháng vừa rồi, đây không phải là lần đầu tiên xảy ra sự việc thế này sao?

Nói như vậy, Kì Nhiên còn có thể sống được bao lâu nữa? Tôi siết chặt nắm tay, hoặc là nói, tôi còn có thể giúp được hắn đến bao giờ nữa đây.

Đặt tay lên mạch máu Kì Nhiên, tôi chỉ có thể dùng một từ để hình dung mà thôi — mạnh quá! Nhiều luồng khí trong cơ thể hắn nghịch nhau như vậy, chẳng lẽ không khiến con người ta đau đớn ư? Bộ Sát cũng từng nói qua, tình cảnh khi huyết cổ tái phát là lúc con người ta sống chẳng bằng chết.

Dường như nhìn thấu được suy nghĩ của tôi, Kì Nhiên vỗ nhẹ đầu tôi, giọng mềm mỏng:"Ta luyện một loại nội công đặc thù, có thể ở một mức độ nhất định mà không chế cảm giác đau đớn trong cơ thể làm cho chúng không còn nhạy nữa."

Việc này Như vậy cũng được sao? Vừa định hỏi lại, phía dưới truyền đến một tiếng thét lớn thu hút sự chú ý của tôi.

Người nam tử áo trắng vốn đang rất thong dong trở nên hơi rối loạn bởi do biến đổi này, kiếm pháp bị trì trệ, cực kì nguy hiểm. Nhưng trong chớp mắt, kiếm pháp đương hỗn loạn lập tức sắc bén, nhấc tay một cái đã có hai kẻ áo đen ngã xuống.

"Các hạ rốt cuộc là thần thánh phương nào?" Ấn Nguyệt ngẩng đầu nhìn Bộ Sát, có lẽ đã biết mục đích của mình hôm nay không thể đạt được nên phất tay ra lệnh mọi người lùi lại hơn một thước, sắc mặt tái nhợt hỏi.

Người thiếu niên áo trắng kia thu lại trường kiếm, chỉ về phía Kì Nhiên, đáp:" Huynh hắn."

Tôi lảo đảo, đừng nói là... một hoàng tử nữa chứ?

Quay về "Biệt thự hào hoa", ngay cả sự kinh ngạc cơ bản tôi cũng không có. Một người nắm giữ tổ chức có mạch máu kinh tế trải khắp thiên hạ lại có một kiểu phô trương thế này, cũng có thể xem là bình thường rồi.

"Huynh ấy là nhị hoàng huynh của ta, Tiêu Kì Phong." Được nghỉ ngơi, sắc mặt Kì Nhiên cuối cùng cũng hơi dịu lại, lập tức giới thiệu.

Bộ Sát lạnh nhạt không nói, hoàn toàn không nghe gì cả. Tôi đương nhiên là bất tài, chỉ đành nở nụ cười chào:"Nhị hoàng tử."

Tiêu Kì Phong ngẩn người, tức thì cười nói:"Lục đệ, hai vị bằng hữu này của đệ quả nhiên là đặc biệt."

Tôi xấu hổ cười khì, đại khái là mới biết thân phận của hắn nên cũng không cần thực hiện lễ bái diện kiến hoàng tử chăng? Từ từ, lục đệ? Không phải là Kì Nhiên bảo hắn không biết mình đứng hàng thứ mấy sao?

"Lục đệ, đệ có biết hiện giờ mọi người đã thành trọng phạm bị truy nã ở các quốc gia không?" Tiêu Kì Phong nghiêm mặt hỏi.

Kì Nhiên cười khổ, gật đầu.

Tiêu Kì Phong quét mắt nhìn Bộ Sát một cái mới nói tiếp:"Vậy đệ có kế hoạch gì không?"

Cái liếc mắt kia thật làm cho người ta khó chịu cùng cực, cứ như một kẻ tài tử ngạo mạn trên cao chẳng thèm hạ tầm mắt xuống vậy.

Tôi đứng dậy tự mình đến cúi chào họ, mặt chẳng đổi nét nói:"Thật xin lỗi, trên người Bộ sát vẫn còn vết thương, tôi đi xuống giúp huynh ấy băng bó miệng vết thương trước. Các huynh cứ từ từ trò chuyện!"

Kì Nhiên từ lúc vào nhà vẫn nhíu mày lúc này mới giãn ra, cười nhẹ:"Được."

"Không đi." Bộ Sát lạnh lùng đáp.

"Sao thế?" Tôi ngạc nhiên, nghĩ thầm: lão đại huynh cũng không thèm cho tôi tí mặt mũi nào vậy? Nhìn ánh mắt băng giá của Bộ Sát, tôi không nhịn được

mà rùng mình một cái. Trong lòng chợt hiểu ra, chẳng lẽ là hắn lo lắng nhị hoàng tử này sẽ gây bất lợi cho Kì Nhiên?

Tôi gật gật đầu, đành nói:"Kì Nhiên, xem ra y thuật của muội không lọt được vào nhãn thần của Bộ Sát rồi, chẳng bằng huynh xem cho huynh ấy đi?"

Trong mắt Kì Nhiên giống như hiện lên điều gì đó, lập tức cười hờ hững, lên tiếng:"Nhị ca, xin lỗi, trước mắt đệ phải trị thương cho Bộ, chuyện này để ngày mai bàn được không?"

Tiêu Kì Phong cười nhẹ, đáp:"Đương nhiên có thể rồi. Huynh đệ một nhà, khách khí như vậy làm gì?"

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, tôi phát hiện không có bóng người trong phòng. Đứng lên rửa mặt chải đầu xong, tôi vừa định ra ngoài tìm bọn họ thì dường như nghe được tiếng giao đấu hỗn loạn từ ngoài phòng truyền vào. Lòng tôi đánh thịch, cuống quít chạy vội ra.

Vừa bước ra khỏi cửa, tôi thấy Bộ Sát bị mười mấy người vây vào giữa, may mà trên người không có thương tích, nhìn kĩ thì hắn là mới bị vây thôi.

"Đi xem Kì Nhiên!" Chẳng quay đầu lại, Bộ Sát chỉ lạnh lùng ra lệnh.

Tôi vội vàng gật đầu. Vừa đi được vài bước, tôi bất đắc dĩ xoay người hỏi:"Huynh ấy ở đâu?"

Bộ Sát phóng lên rồi đáp xuống cạnh tôi, một kiếm đâm thẳng vào ngực một tên áo đen muốn đánh lén tôi, mùi máu tươi tanh nồng tràn ra. Tôi kinh ngạc, Nghịch nhận đã trở thành Cấp Huyết rồi ư?

"Hậu viện!" Bộ Sát trả lời ngắn gọn, trong mắt lại lóe lên một tia băng giá, "Ở cùng với Tiêu Kì Phong."

Tôi biến sắc, gật đầu nói:"Hiểu rồi." Không dám dừng lại, tôi nhắm thẳng sân mà đi. Băng nhị hoàng tử — cho dù hắn có cư xử như "huynh hữu đệ cung", không tranh với đời đi chăng nữa thì cũng không thể nào giấu được ánh mắt khát cầu quyền lợi kia.

"Kì Nhiên!" Nhìn hắn bình an vô sự đứng nhíu mày ở hành lang hậu viện, tôi ngạc nhiên mà mừng rỡ kêu lên. Còn Tiêu Kì Phong nhìn thoáng qua như hộ vệ đứng ngang hàng với những người đứng xung quanh hắn.

Nghe tiếng tôi gọi, hai hàng mày mềm mại, đẹp đẽ của Kì Nhiên chậm rãi giãn ra, xoay lại cười nhẹ nhìn tôi:"Ta còn muốn hỏi nhị ca phái người đi gọi muội sao còn chưa trở lại đấy. Không có việc gì chứ?"

Về phần Bộ Sát, đừng nói là hắn, ngay cả tôi cũng biết là căn bản chẳng cần phải lo lắng gì nhiều. Võ công hắn lợi hại, tôi cũng biết. Đừng nói là lấy mạng hắn, chỉ là chặn hắn một canh giờ thôi mà không có thiên quân vạn mã thì cũng đừng hòng mơ tưởng.

Dự cảm trong lòng bỗng chốc dấy lên, có điều gì đó không đúng. Tôi tự mình đến đây, dọc đường cũng không gặp được người tìm mình.. Đang suy tư, tiếng cảnh báo đầy kinh hoàng của Kì Nhiên đã vang lên bên tai:"Băng Y! Cẩn thận đằng sau!"

Cùng lúc ấy, tôi cũng cảm nhận được sát khí sắc bén từ sau lưng mình đánh úp đến. Suy nghĩ còn chưa kịp phản ứng, bản năng của sát thủ qua huấn luyện đã khiến tôi nghiêng người sang một bên, ánh mắt cũng vô thức nhìn về phía Kì Nhiên.

Nhưng cái nhìn chỉ vỏn vẹn trong thoáng chốc này lại làm máu trong người tôi dường như đông cứng lại, cũng chẳng thể nào nhúc nhích được. Ngay trong thời khắc ngừng lại ấy đã làm vai trái tôi bị trọng thương lần thứ hai. Nhưng ngược lại, tôi lúc này không cảm thấy một chút đau đớn nào nữa.

Vì cảnh tượng trước mắt khiến tôi ngoài cái cảm giác sợ hãi ra cũng không còn cảm xúc lẫn tri giác nào cả — một thanh kiếm nhuốm máu xuyên qua trước ngực Kì Nhiên, yêu mị nhiễm đỏ vạt áo dài màu lam nhạt của hắn, lại càng nhuộm đỏ đôi mắt của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chân tướng

"Kì Nhiên, huynh cảm thấy cuộc đời lúc vui vẻ nhất là khi nào vậy?"

"Mấy tháng cùng mọi người này."

"Khụ ~ ~, cái đó... Trừ nó ra."

"Hắn là khi còn phong hầu." Kì Nhiên nhìn vào khoảng không, nét ấm áp nhàn nhạt vương trên gương mặt, “Lúc ấy ta còn quá nhỏ, vẫn chưa biết quyền lợi là gì. Các ca ca, mặc dù không cùng mẫu thân sinh ra, nhưng đều bảo vệ ta rất kĩ. Đại ca dạy ta luyện võ, nhị ca dạy ta học vấn, tam ca tứ ca thì lại mang ta du ngoạn cả ngày."

"Khi đó, ta không kêu là hoàng huynh, chỉ gọi là ca ca mà thôi."

Tôi đỡ lấy cơ thể đẫm máu của Kì Nhiên lạnh lùng nhìn những người vây xung quanh mình, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Tiêu Kì Phong.

Trên thân kiếm của hắn nhỏ xuống từng giọt máu đỏ lòm, đó tất cả đều là máu Kì Nhiên. Thế mà trên áo trắng của hắn ngay cả một vết bẩn cũng không có, nhẹ nhàng khoan khoái như một thiếu niên hiệp khách hào hiệp.

"Lục đệ, đừng trách nhị ca lòng dạ độc ác, có chăng thì trách ngươi thật sự quá chướng mắt. Một ngày ngươi còn tồn tại, thì vĩnh viễn không có ngày chúng ta thoát khỏi vòng xoáy này."

Trên gương mặt trắng nhợt của Kì Nhiên lộ ra một nụ cười khổ. Lại nữa rồi, khoảng khắc thân thể bị thanh kiếm kia xuyên qua, gương mặt hắn cũng không có chút kinh ngạc, nếu có thì chỉ là sự đau thương và thất vọng. Chẳng lẽ.. hắn đã sớm biết Kì Phong muốn giết mình rồi sao?

"Nhị hoàng huynh" Kì Nhiên mất rất nhiều máu, lục phủ ngũ tạng tất đã bị trọng thương. Mặc dù vậy, đôi mắt sắc xanh trong suốt của hắn lại khiến người ta chẳng dám hi vọng thêm, "Đệ đã trốn đi xa như vậy, vẫn không được sao.."

"Đúng vậy!" Nét mặt Tiêu Kì Phong vốn đang yên tĩnh không biết nghĩ đến điều gì mà bắt đầu hiện ra sự bất nhẫn và sát ý, "Dò xét nhiều năm như vậy, ta biết ngươi thật sự là không màng đến ngôi vị hoàng đế. Nhưng việc đó thì sao? Chúng ta còn có cơ hội cạnh tranh công bằng sao? Đừng có khiến người khác chết cười như vậy chứ! Chỉ cần lão già kia muốn, cho dù là tàn sát tất cả chúng ta cũng sẽ nâng đỡ ngươi lên vị trí đó!"

"Sự tồn tại của ngươi chính là hiện thân cho sự bất công nhất của ông trời!"

"Ngươi có biết, từ nhỏ đến lớn, ta oán hận ngươi nhiều đến thế nào không? Ta và ngươi được luyện công vào cùng thời điểm, ngươi dễ dàng đạt được kiếm pháp nhất lưu. Ta và ngươi cùng chong đèn học thâu đêm, lo lắng khi ngày mai bị phụ hoàng hỏi, ngươi lại sớm thuần thục tất cả binh pháp và điển tịch*(sách cổ)*."

"Điều đáng giận nhất" Gương mặt vốn anh tuấn vì tràn ngập nỗi hận thù mà trở nên vặn vẹo, "Là đôi mắt kia của ngươi. Dựa vào đâu mà ngươi lại có thể có được một đôi mắt trong suốt như vậy, dựa vào đâu ngươi được bảo vệ dưới đôi cánh của mọi người mà còn sở hữu được hết thảy mọi thứ mà chúng ta phải dùng hết tâm tư mới tranh đoạt được? Dựa vào đâu cơ chứ!"

Hai hàng mày Kì Nhiên nhíu chặt lại một chỗ, vô thức xoay mặt sang bên, giọng mơ hồ:"Thật xin lỗi."

"Không cần ngươi xin lỗi!" Tiêu Kì Phong hung hãn chém một kiếm về phía lan can bên người, hét lên, "Ta ghét nhất chính là điểm này của ngươi! Ta đã không còn xem ngươi là đệ đệ của mình từ lâu rồi, không đúng, cho đến tận bây giờ ta cũng chưa từng xem ngươi là đệ đệ của mình!"

"Nhưng các huynh là ca ca của đệ." Cơ thể Kì Nhiên run lên một hồi, ho mạnh ra một ngụm máu tươi.

"Kì Nhiên —!" Tôi kích động đỡ lấy hắn. Ngân châm không có bên người, điểm huyệt hay đả thông khí tức mà không có Bộ Sát thì cơ bản chẳng làm được gì cả, làm sao bây giờ?

Kì Nhiên vịn vào người tôi, cười khẽ an ủi, đầu vẫn ngẩng lên nhìn thẳng Tiêu Kì Phong như cũ, ngự khí bi ai mà tiêu điều, xót xa:"Huynh không cho đệ là đệ đệ, nhưng đệ vẫn không thể nào quên ngày trước chính tay huynh đã dạy đệ hai chữ 'Kì Nhiên'."

"Ta nói ngươi câm miệng lại!" Cùng với tiếng gầm giận dữ, một đường kiếm khí sắc bén lao thẳng đến. Tôi luống cuống dìu Kì Nhiên lui từng bước về sau. Tuy vậy nhưng những nơi làn da lộ ra ngoài vẫn bị cắt đến đau đớn vô cùng.

"Từ khi lên sáu, đệ chỉ biết, ngoài đại ca, các huynh đều muốn diệt trừ đệ..."

"Ha ha..." Tiêu Kì Phong giống như nghe được chuyện gì kì lạ lắm, thu kiếm trong tay lại, hắn cười sang sảng không ngừng, lát sau mới nói đầy châm biếm, "Ngoài Kì Hiên? Ngươi đừng làm ta chết cười. Trong tất cả huynh đệ, kẻ hận ngươi nhất là hắn!"

"Huynh gạt đệ!" Thần sắc Kì Nhiên hiện vẻ đau thương gào lên, giọng vì bị thương mà khàn khàn, nén không được run rẩy, chứng tỏ nội tâm hắn đã sợ hãi khôn cùng.

"Ta lừa ngươi? Vậy ngươi có điều tra kĩ vì sao năm năm trước hắn mất tích không?"

Nét mặt Kì Nhiên cứng ngắc, hai hàng lông mày nhíu chặt.

Tiêu Kì Phong nở nụ cười thương hại, đáp:"Là bởi lão già kia đột nhiên buộc hắn phải buông bỏ quyền thừa kế hoàng vị!"

"Huynh nói cái gì?!"

"Ngươi cho rằng sự tồn tại của Tiêu Kì Hiên là gì? Ngay từ đầu, hắn không hơn một quân cờ đưa ngươi đến ngôi hoàng đế. Nực cười thay cho hắn tự phụ cả đời, chẳng qua là làm cái đích cho mọi người chỉ trích, quanh năm đứng trước chắn mọi thương tổn cho ngươi!"

"Đã như vậy, hắn còn không hận ngươi sao?"

"Không.. Không thể nào. Phụ hoàng người sẽ không làm vậy với đại ca được."

"Sẽ không ư? Ha ha Ngươi bảo lão gia hỏa kia sẽ không làm ư? Vậy ngươi có biết, ba người các ngươi giấu diếm hành tung lâu như vậy, vì sao đến hôm nay thân phận Bộ Sát mới bị phát hiện không?"

Cả người Kì Nhiên run lên, không nén được mà ho mạnh ra một ngụm máu nữa.

"Tiêu Kì Phong! Ngươi con mẹ nó câm miệng cho ta!" Tôi một tay đỡ lấy cơ thể lung lay sắp đổ của Kì Nhiên, mặt tái xanh quát, "Các ngươi đều cho rằng bản thân mình đáng thương, vậy chẳng lẽ các ngươi chưa bao giờ nghĩ rằng Kì Nhiên cũng là một con cờ của lão già ấy sao? Hận huynh ấy, không bằng các ngươi tự hận sự yếu đuối, nhu nhược không dám phản kháng lão già kia của các ngươi đi!"

"Cái gì?" Tiêu Kì Phong giống như đến lúc này mới nhận ra được sự tồn tại của tôi, nhìn tôi cười lạnh, một lúc lâu sau mới nói, "Ngươi chính là cô gái mà ngay cả tổ chức tình báo của Băng quốc cũng không tra được lai lịch đó sao?"

"Cái gì?" Tôi sững sờ, Băng quốc điều tra tôi?

"Lục đệ, nhị ca còn một tin tốt mà quên báo cho đệ." Ý cười trên mặt Tiêu Kì Phong tràn ra sự tàn khốc. Trực giác mách bảo tôi phải ngăn cản hắn, nhưng không còn kịp nữa:"Phụ hoàng của chúng ta đã hạ lệnh, tất cả con dân Băng quốc đều toàn lực truy sát xấu nhan kì nữ của 'Vô Du tổ' — Thủy Băng Y. Kẻ nào bao che, giết — không — tha!"

Trong lòng tôi chết điếng, vì sao phụ thân Kì Nhiên lại hạ lệnh truy sát tôi? Nhưng chẳng lẽ lại đúng như lời Lam Yên nói?

Ôi! So với việc tìm hiểu nguyên nhân, tôi hẳn là nên lo lắng đến hiện thực là làm sao tránh thoát được sự truy lùng của một tổ chức lớn mạnh trải khắp nam bắc mới đúng chứ?

Kì Nhiên được tôi đỡ trong tay bỗng tự mình đứng thẳng dậy. Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu để rồi không khỏi ngây người.

Mặt Kì Nhiên vẫn trắng bệch không tia huyết sắc như trước, môi trắng nhợt tím tái, nhưng ánh mắt của hắn lại thật sự kiên định chưa từng thấy bao giờ. Giống như chỉ trong một cái nháy mắt, hắn ngay lập tức khôi phục thành thiên tài lãnh đạm, ung dung ngày thường, ngay cả sự thất thố vừa lúc này cũng như chưa từng xảy ra.

"Nhị hoàng huynh phải chấp hành hoàng lệnh ư?"

Tiêu Kì Phong cũng ngẩn người, rồi lập tức cúi nhìn vết máu đỏ tươi trước ngực Kì Nhiên mới cười nhẹ khinh miệt:"Đó là điều đương nhiên. Ta còn đang lo không có được cơ hội thể hiện trước mặt phụ hoàng đây!"

Kì Nhiên chậm rãi tiến về trước hai bước, toàn thân lơ đãng mà tản ra một luồng khí thế mãnh liệt nhưng lại làm cho Tiêu Kì Phong đang cầm kiếm và đám thủ hạ lùi từng bước về sau.

Tôi ngơ ngác nhìn Kì Nhiên nhặt một thanh kiếm dài bình thường trên mặt đất lên, thuận tay đặt ngang trước ngực.

Dường như có từng cơn gió thổi đến, tóc đen áo nhẹ, tay áo bay bay, dung mạo như tiên. Phong thái trác tuyệt ấy, chớ nói đến màu máu đỏ ối kia, cho dù là hoàn cảnh tệ nhất thế gian cũng chẳng thể nào nhuốm bẩn được.

Tuy chỉ là một dáng đứng nhàn hạ, nhưng lại tựa như khắp cả hồng trần cửu tiêu này đều oan thay cho sự tồn tại hạnh phúc của một vị thần.

Hắn hờ hững cất tiếng, giọng điệu nhã nhặn mà lạnh lùng:"Nhị hoàng huynh, đệ không phải là không có chút năng lực tự bảo vệ mình, điểm này các người rõ ràng hơn ai hết. Cho huynh cơ hội xuống tay là bởi đệ quả thật nợ huynh rất nhiều. Một kiếm này, đệ xin nhận!"

"Đệ cũng chẳng hy vọng huynh hận đệ, nhưng nếu hận, đệ cũng chỉ có thể là kẻ bị hận. Bất luận là thương tổn gì, dù sâu dù nhạt, cũng đều không quan trọng, vì đệ muốn trả lại cho huynh nhiều năm đau khổ ấy!"

"Nhưng Băng Y và Bộ Sát thì không được!" Đôi mắt xanh của Kì Nhiên hiện lên một tia sáng, kiếm "Xoẹt — " vẽ một đường về bên người, "Huynh biết tính cách của đệ rồi đấy, sẽ không tùy tiện mà uy hiếp người nào."

"Nhưng nếu có ai dám động vào hai người họ, đệ chắc chắn sẽ đòi lại gấp trăm ngàn lần!"

Trên người Kì Nhiên tỏa ra một luồng sát khí dày đặc, loại áp bức mãnh liệt đến mức gần như khiến cho tâm trí người khác phải khiếp sợ này chỉ từng xuất hiện trên người Bộ Sát mà thôi.

Hắn chậm rãi nâng thanh kiếm trên tay, mũi kiếm chỉ về Tiêu Kì Phong đằng xa, không khí quanh thân như bị thực thể hóa, nhẹ nhàng nâng mái tóc dài vốn đang bị gió cuốn lên, thời gian ngay khắc đó dường như ngưng đọng lại.

Ngữ khí hắn đạm mạc, bình tĩnh, gương mặt tái nhợt vẫn tuấn tú chẳng giống phàm nhân như trước:"Không tiếc bất cứ cái giá nào! Cho dù là phụ hoàng. cũng đều như nhau!"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chọn lựa

Hoàng cung thành đô Phong Chi.

Giữa cung điện rộng lớn, ngọn đèn dầu mờ mờ lay động, một người đàn ông trung niên áo lam nhàn tản ngồi trên ghế vàng khảm hình rồng ở cuối cung, một đứa bé trai lanh lợi nhỏ gầy úp sấp trên đùi hắn hưởng thụ những cái xoa nhẹ từ người đàn ông ấy.

Bỗng nhiên, đứa trẻ ngẩng đầu, dùng đôi mắt sáng long lanh nhìn người nam tử áo lam, giọng lo lắng:"Hoàng Thượng, Nhiên ca ca sẽ chết sao?" Ánh mắt của đứa bé giữa màn đêm tăm tối sâu thẳm này rực rỡ vô ngần, đôi đồng tử lại có một vàng một bạc kì lạ.

Người áo lam cười, nói:"Không đâu."

Hắn cũng chẳng giải thích vì sao, nhưng đứa trẻ lại lập tức thả lỏng người, hoàn toàn tin tưởng vào hai chữ đơn giản này.

"Tiểu Trì cảm thấy trẫm làm vậy có đúng không?"

Đứa bé đáng yêu nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó mới ngẩng lên đáp:"Tiểu Trì cũng không rõ. Hoàng Thượng làm như vậy, Nhiên ca ca nhất định sẽ rất đau khổ. Nhưng nếu không làm, tên bại hoại kia sẽ làm huynh ấy bị thương. Tiểu Trì biết Hoàng thượng muốn tốt cho Nhiên ca ca."

Nam tử áo lam cười ảm đạm rồi mới lên tiếng:"Có lẽ là vậy."

"Hoàng Thượng, Tiểu Trì có một việc không thể nghĩ thông suốt được." Đứa bé trai chôn mặt vào giữa đầu gối của người áo lam, thấp giọng nói.

"Nói đi."

"Cho đến nay, Hoàng Thượng đều là vì muốn truyền ngôi vị hoàng đế cho Nhiên ca ca. Phàm là vua của Băng quốc thì sẽ phải lãnh huyết vô tình, Hoàng Thượng vì sao lại còn.."

"Tiểu Trì muốn hỏi trẫm vì sao lại đối đãi với nó khác với các hoàng tử còn lại, thay vì đẩy nó vào giữa những cuộc tranh giành xấu xa nhất, dưỡng cho nó một trái tim cay nghiệt, lạnh lùng từ nhỏ, thì lại cho nó xuất cung học nghệ, ẩn cư nơi u cốc phải không?"

"Tiểu Trì không dám."

Người đàn ông áo lam thở dài, trong lời nói có vài phần bất đắc dĩ:"Đó là bởi ngươi không hiểu Nhiên nhi."

"Từ lúc Nhiên nhi vừa bắt đầu trưởng thành, trẫm liền hạ quyết tâm. Vì tương lai Băng quốc, đưa nó lên thay Kì Hiên thừa kế ngôi vị là điều tất yếu, bởi vậy mà đã chuẩn bị rất nhiều thứ."

"Thời gian đầu, trẫm tặng nó những con thú nhỏ, đợi khi nó nảy sinh cảm tình thì liền sai người ngầm giết chúng. Sau đó là người, giả dụ như tỳ nữ hay thư đồng bên cạnh. Trẫm muốn nó hiểu được, đã là hoàng tử thì chẳng cần thứ gọi là tình cảm ấy."

"Vốn nghĩ rằng điều này thực sự rất khả thi, bởi tính tình Nhiên nhi thật quá nhu hòa, cũng quá trong sáng, thanh khiết, người như thế thì tâm lại càng dễ bị vấy bẩn. Nhưng một tháng sau, trẫm mới nhận ra mình đã sai hoàn toàn."

Đứa trẻ kinh ngạc ngẩng đầu hỏi:"Chẳng lẽ lại không đúng?"

"Trẫm cứ tưởng rằng, Kì Hiên đã bảo vệ nó từ nhỏ và muội muội bảo bối của nó chí ít sẽ có chút bất đồng, chỉ tiếc là trẫm đã đoán sai. Sức nặng của chúng ấy vậy mà vẫn chưa đủ, dù cho nó có khổ sở đến xót xa, bi thương đến sâu sắc, tức giận đến run người, thì ánh mắt cũng vẫn trong veo, thánh khiết, chẳng có lấy bóng dáng một tia thù hận."

"Tính cách Nhiên nhi, ngoài mặt trông thì dịu dàng thiện lương, cố gắng giúp đỡ mọi người xung quanh để được yêu thương. Nhưng trên thực tế, nó lại cũng chưa từng biết yêu thương. Trẫm hỏi thêm, Thanh Nhã với nó có là huynh muội sao?"

Nam tử áo lam chậm rãi hít một hơi, có chút thương hại nhìn đứa trẻ đang quá đỗi kinh ngạc:"Đương nhiên, nó cũng chẳng yêu ngươi!"

"Con không tin!" Đứa bé trai tức giận đứng bật dậy, dùng giọng nói trong, non nớt gào lên, "Trên đời này chỉ có Nhiên ca ca mới có thể cười dịu dàng với con, những kẻ khác đều khi dễ con là yêu quái. Nhiên ca ca thương Tiểu Trì, chắc chắn là có thương!"

Người đàn ông kia cũng chẳng để tâm đến nó, chỉ thản nhiên nói tiếp:"Thật lâu sau trẫm mới phát hiện, Nhiên nhi chẳng có chấp niệm với bất cứ thứ gì trên đời này. Người bên cạnh chết, nó dù đau khổ, nhưng không tuyệt vọng, lại càng không có oán hận. Tựa như việc sinh tử đã thành quen, chưa bao giờ ăn sâu vào tình cảm."

"Bị người hãm hại, phản bội, nó chán nản, thất vọng, nhưng chưa hề nghĩ đến việc trả thù, chỉ biết nhẫn nhục chịu đựng. Nếu nó không có linh giác hơn người, thể chất bách độc bất xâm và sự bảo vệ của trẫm, nó cuối cùng cũng sẽ sớm bị kẻ khác sát hại."

"Tiểu Trì, ngươi có biết vì sao không? Là vì Nhiên nhi chưa bao giờ quan tâm đến bản thân có chết hay không, ngay cả sinn mạng của bản thân mà nó cũng chẳng chấp nhất, hay nói là không có cách nào giữ lại, thì ngươi làm sao có thể khiến nó níu giữ quyền thế, trái tim."

"Nó mặc dù sinh vào hôm nay, ra đời trong cái hoàng cung dơ bẩn này, nhưng lại lãnh đạm tựa như thần tử chẳng quan tâm đến mọi khó khăn nhân thế, phóng khoáng không chút gò bó. Một người như vậy, ngươi bảo trẫm phải bồi dưỡng nó thành vua Băng quốc thế nào đây?"

Đứa trẻ sửng sốt nhìn nam tử áo lam hồi lâu, sau mới lẩm bẩm:"Vậy Hoàng Thượng, hiện tại.."

Khóe miệng người đàn ông bỗng giương lên nở nụ cười lãnh khốc, cay nghiệt đến tận cùng, hai mắt như không có tiêu cự nhìn về nơi xa xăm nào đó, chậm rãi lên tiếng:"Ngay thời điểm trẫm muốn buông tha cho con cờ này thì, Bộ Sát xuất hiện."

"Cái tên sát thủ vô dụng kia ư?" Thằng bé hừ lạnh, "Hắn tự cho mình là thiên hạ đệ nhất sao, Tiểu trì chỉ cần dùng tay trái là đã có thể đánh bại hắn rồi." Nói xong lại lầu bầu mấy câu, rồi dựa vào trong lòng người nam nhân áo lam lần nữa.

"Nhưng Nhiên nhi cũng là lần đầu tiên có chấp niệm với một người."

"Hoàng Thượng, người dựa vào đâu lại nói.."

"Bởi vì nó không muốn chết." Giọng người đàn ông nhàn nhạt, "Nó không muốn chết trong tay Bộ Sát, cũng không muốn Bộ Sát chết."

"Khoảnh khắc ấy, trẫm lập tức biết đó là thời điểm tung cái lưới mình đã bày ra trong mười mấy năm. Aiz! Người hiểu rõ Nhiên nhi nhất trên đời này là quả nhiên là Thanh Nhã."

"Hoàng hậu ư?"

Người nam nhân áo lam chẳng nói đúng sai, chỉ cười cười.

"Vậy... Còn cái người xấu xí kia thì sao?" Tiểu Trì bỗng ngẩng đầu, đôi mắt ánh vàng sắc bạc chợt lóe lên.

Hai hàng mày của người đàn ông khẽ nhíu lại, chậm rãi đáp:"Trẫm.. Không nói chính xác được. Nàng ta là biến số duy nhất không nằm trong kế hoạch. Sự hiện diện của nàng ta đối với Nhiên nhi, dường như so với Bộ Sát lại càng đáng sợ hơn. Mạo hiểm quá cao, trẫm không thể không sớm diệt trừ."

"Nhưng hậu quả. sẽ như thế nào đây?"

"Tiểu Trì, ngươi có biết trẫm đang nghịch với lửa không?" Người đàn ông áo lam khẽ vuốt sợi tóc mềm mại của đứa bé, ánh mắt sâu thẳm mà mờ mịt, chợt thản nhiên nở nụ cười tràn đầy thích thú, "Trẫm mang Băng quốc cùng cả thiên hạ này ra đùa với lửa."

Đây là lần đầu tiên, và cũng là lần cuối cùng tôi được chứng kiến võ công đến quỷ thần cũng khó lường của Kì Nhiên. Bóng hình loang sắc máu của hắn như bay lượn xuyên thủng giữa vòng vây. Phàm những nơi mũi kiếm bạc lướt qua, tất có kẻ kêu thét vì sợ hãi, vứt bỏ binh khí hoảng hốt lùi về sau.

Năm giây, tôi có thể cảm nhận được rất rõ ràng là năm giây. Nơi Kì Nhiên đi qua, ánh kiếm như phủ trọn. Đối mặt với một thiếu niên bị trọng thương, lại chẳng mảy may có chút cảm xúc, vậy mà dưới tay Tiêu Kì Phong chẳng có một người nào có thể tiếp được một chiêu của hắn.

Khó trách sao Bộ Sát lại bảo võ công của hắn không bằng Kì Nhiên. Đây là loại kiếm thuật thế nào? Phải chăng là tuyệt thế vô song?

Khi tôi còn chưa hoàn hồn, kiếm của Kì Nhiên đã kề vào cổ họng Tiêu Kì Phong. Cơ thể vốn đang đứng lặng im khẽ run lên rồi lại ho ra một búng máu. Miệng vết thương trên lưng bị rách, máu lần thứ hai trào ra như trút, mà hắn lại dường như chẳng cảm thấy điều đó, sắc mặt tái nhợt bình tĩnh lên tiếng:"Đừng ép đệ phải xuống tay với huynh."

Sắc mặt Tiêu Kì Phong lúc này càng khó coi hơn Kì Nhiên vài phần, chốc sau mới nói với giọng căm hờn:"Ngươi là tên quái vật! Là kẻ không nên tồn tại trên cõi đời này! Chỉ cần người nào liên quan đến ngươi thì đều bất hạnh cả!"

Tay cầm kiếm của Kì Nhiên run nhẹ, gương mặt từ từ thay đổi, thấp giọng:"Đừng nói nữa."

"Chẳng lẽ lại không đúng sao?" Hai mắt Tiêu Kì Phong đỏ quạnh, gào lên điên loạn, "Nếu không có ngươi, Kì Hiên sẽ không bị sai khiến như quân cờ, mấy huynh đệ chúng ta cũng chẳng phải mỗi giây mỗi khắc đều sống giữa bóng ma. Nếu không có ngươi, Bộ Sát vẫn sẽ an ổn đóng vai một thiên hạ đệ nhất sát thủ, người con gái ngươi yêu cũng sẽ không bị người trong thiên hạ truy sát."

"Nếu không có ngươi, Tuyết nhi nàng cũng sẽ không chết một cách thê thảm như vậy!"

Một tiếng hét điên cuồng của Tiêu Kì Phong vang lên, trong ấy chất chứa bao nỗi bi thương trộn lẫn với niềm bất cam khiến tôi không thể nào hiểu được nữa. Tôi chỉ thấy hắn cầm đăng trước thanh trường kiếm, máu tươi từ giữa ngón tay nhỏ xuống từng giọt, hai mắt hắn đỏ lòm như đầy những máu, dữ tợn vô cùng.

Cả người tôi thoáng chốc chấn động, linh cảm như chuyện gì đó không tốt sắp xảy ra. Nỗi bất an đến cực độ tràn ra toàn thân, khuếch tán, len lỏi trong

cơ thể, đôi mắt kia tựa như sắp há miệng nuốt chửng, hoàn toàn hủy diệt Kì Nhiên. Tôi hoảng sợ hét to muốn ngăn cản người đằng trước, nhưng yết hầu lại chẳng như ý muốn, không thốt ra được bất kì điều gì, mà từng từ, từng tiếng nói gằn kia lại như lưỡi dao bén nhọn không chút do dự xoáy vào ngực Kì Nhiên.

"Tiêu Kì Nhiên! Ngươi cớ gì lại sống trên đời này? Cho dù còn sống, cả đời ngươi nhất định.!"

"Phịch — !" Lời nguyền độc ác của Tiêu Kì Phong còn chưa dứt, thân mình đã bay ngược ra ngoài!

Tôi như ngây ra nhìn Bộ Sát áo đen tóc đen lạnh lùng đứng thẳng nơi ấy, nhưng lại cảm thấy hốc mắt mình nhòa lệ. Chưa bao giờ có giây phút nào như lúc này, tôi biết ơn sự tồn tại của Bộ Sát đến thế. Hắn tuy không nói một lời, như thể chẳng quan tâm đến bất kì điều gì, nhưng lại lẳng lặng che chắn mọi giông bão cho tôi và Kì Nhiên.

Ba người chúng tôi không dám ngừng lại ở trấn thêm một lúc nào nữa, suốt đêm thu dọn hành trang rời khỏi chốn thị phi này.

Mãi cho đến trời ngả tối thẫm, chúng tôi cuối cùng cũng dừng chân ngủ lại tại một hang núi không người. Vốn hang động này không phải là nơi để nghỉ chân, nhưng từ sau khi bị thương, Kì Nhiên vẫn chưa tỉnh lại. Tình huống đã đến thời khắc nguy cấp, chúng tôi không thể không gạt qua những nỗi bất an kia.

Kì Nhiên ngủ an tĩnh trên một tảng đá thật lớn, tôi nhíu mày tiếp tục bắt mạch, còn Bộ sát không hề chớp mắt nhìn chằm chằm sắc mặt tôi. Một luồng hơi thở bất an, lo lắng chậm rãi lan tràn trong hang động.

Tôi cuối cùng cũng rút tay về, từ đầu đến cuối vẫn không ngẩng đầu lên. Bộ Sát bỗng nhiên đứng dậy, không nói lời nào bước ra ngoài. Tôi mím môi líu ríu một câu khiến cả người hắn cũng chấn động không thể bước được bước nào nữa.

Tôi nói:"Không còn kịp nữa rồi."

Hắn xoay đầu, nhìn trong mắt tôi ngập tràn nỗi sợ hãi, kinh hoàng, khớp xương bàn tay đặt trên chuôi kiếm trắng bệch, nắm lại buông ra, rồi lại siết chặt.

"Bộ Sát." Tôi ngẩng đầu, mắt hoa lên nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh,"Chỉ có một cách để cứu huynh ấy thôi."

"Là gì?" Trong đáy mắt hắn hiện lên nét vui mừng, rồi lập tức bay đâu mất, nhường chỗ cho sự kinh sợ.

"Huynh có biết" Tôi cười khẽ, "Kì Nhiên thật sự là một thiên tài, biện pháp của huynh ấy tất nhiên là hữu hiệu nhất."

Bộ Sát đánh gãy lời tôi, điên cuồng quát lên:"Không thể được!"

"Muội biết máu của huynh không được, nhưng máu của muội thì có thể." Tôi đứng lên, yên lòng nhìn thẳng hắn,"Muội cam đoan với huynh."

"Không được!" Hắn không mở mắt, hai tay buông thõng bên sườn nắm lại thành quyền. Tôi còn nghe được tiếng khớp xương vang lên,"Tuyệt đối không được!"

Tôi nhìn hắn chân thành, từng giây từng phút đều nhìn hắn, mãi đến khi hắn quay đầu đối mặt lần nữa với ánh mắt tôi. Trong mắt hắn toàn là sự sợ hãi đến tột cùng, nét cô đơn và niềm tự trách, khiến cho lòng tôi co thắt, quặn xiết từng hồi đau đớn, tựa như người trước mặt tôi đây không phải là thiên hạ đệ nhất sát thủ mà là một đứa trẻ cô đơn khát khao sự ấm áp và an ủi đến cùng cực.

"Bộ Sát, huynh cần phải hiểu rõ, đối với huynh mà nói, rốt cuộc là mạng của muội quan trọng, hay vẫn là mạng Kì Nhiên quan trọng?"

"Huống chi," Tôi cười nhẹ, "Muội không nhất định sẽ chết. Không! Muội khẳng định mình sẽ không chết. Cơ thể Kì Nhiên đặc biệt vậy, chưa biết chừng cơ thể muội cũng không khác? Tối thiểu muội bây giờ cũng mang theo một ít ngân châm dự phòng."

"Bỏ qua những việc đó, cho dù muội mang trong mình huyết cổ, thì cũng tạm thời không chết ngay được. Cùng lắm thì huynh quay về Lãnh Nguyệt giáo tiếp tục làm sát thủ đổi thuốc giải cho muội, được không?"

Mắt Bộ Sát hiện lên vẻ hoang mang và... hi vọng. Tên ngốc! Rõ ràng là lo lắng cho chúng tôi như vậy mà lại bày ra bộ dạng lãnh tâm lãnh phế mỗi ngày thế này. Tội gì phải làm khổ mình như thế ?

"Huynh phải tin vào Kì Nhiên, y thuật của huynh ấy là đệ nhất thiên hạ, đến lúc đó huynh ấy nhất định sẽ tìm ra cách chữa trị cho muội. Huynh cũng phải tin tưởng muội, vận khí của muội gần đây tốt lắm, ngã từ vách núi cao vậy còn không chết nữa mà. Huynh lại càng phải tin vào bản thân mình, huynh không nợ mọi người gì cả, vì đến tận bây giờ, nhờ huynh vẫn luôn âm thầm bảo vệ, muội với Kì Nhiên mới có thể vui vẻ, hạnh phúc thế này!"

Kì Nhiên được Bộ Sát đỡ dậy ngồi khoanh chân lại. Tôi chăm chú tập trung, châm ba cây ngân châm khác nhau vào huyệt phong phủ sau gáy, huyệt thiên phủ và huyệt hợp cốt ở cánh tay trái. Tôi hơi ngước đầu ngụ ý bảo Bộ Sát từ từ truyền một dòng chân khí vào cơ thể Kì Nhiên.

Tôi thu lại tất cả tạp niệm, cảm nhận dòng chảy kì dị đang tạo thành, thay đổi trong cơ thể Kì Nhiên. Cuối cùng, tôi cũng cảm giác được có một sự dao động rất nhỏ nơi huyệt tử cung ở trái tim thông qua huyết mạch đang lưu thông toàn thân truyền đến ngân châm trên tay mình.

Kì Nhiên đang hôn mê cũng vì sự dao động này mà bất giác run lên, trán mướt mồ hôi.

Giờ phút này, lòng bàn tay tôi đẫm mồ hôi lạnh, trái tim đập loạn nhịp, thít chặt như nhắc nhở tôi rằng, một châm này hạ xuống thì sẽ không thể nào hối hận được nữa. Vận mệnh tôi, vận mệnh Kì Nhiên, vận mệnh Bộ Sát sẽ không còn do chúng tôi nắm giữ.

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía Bộ Sát, hai mắt hắn tối thẫm, hun hút như màn đêm, lại không giấu được nỗi đau thương, nhìn tôi sâu sắc.

Lòng chợt run lên, tôi nhận ra mình thật lâu, thật lâu trước kia đã không còn lối để quay đầu nữa rồi. Tôi khẽ nhắm mắt, lại mở ra đã là sự kiên quyết ngập tràn, tôi — tuyệt đối sẽ không để Kì Nhiên phải chết.

Dứt lời, tôi lấy ra ba cây ngân châm nữa, tiếp tục theo thứ tự châm vào huyệt linh hư, khúc trì, khổng tối của Kì Nhiên. Cũng ba cây ngâm châm khác, tôi không do dự châm vào chính cơ thể mình.

Tôi rút ra đoản kiếm mỏng như cánh ve bên hông, dứt khoát cắt một đường trên cổ tay, máu tuôn như trút, nhưng tôi lại chẳng hề thấy đau đớn. Chỉ run mạnh một cái, tôi cắn chặt rang, nói:"Bắt đầu đi!"

"A! — " Từ trong hang núi vang lên một tiếng thét cao vút thảm thiết của cô gái và âm thanh va đập nặng nề.

Trời ơi! Đây là cơn đau do huyết cổ phệ tim ư? Có thể nói cho tôi rốt cuộc làm sao tên Kì Nhiên biến thái kia lại có thể chịu đựng được thế này?

Lúc này đây, trên dưới khắp thân thể tôi tựa có hàng ngàn con sâu, hàng vạn con kiến không ngừng cắn xé ở kinh mạch, ở xương cốt mình. Đặc biệt là ở ngực, tôi cảm thấy như bị một con kiến cực nóng cắn phải, thoắt lan ra thoắt rút lại, cứ như muốn vặn nát trái tim tôi.

Toàn thân tôi mướt mồ hôi, khi nóng khi lạnh, hệt như lúc rơi vào hầm băng, lúc lạc vào ngục lửa. Khắp người vừa tê vừa ngứa khiến tôi phải thét đến nhói tai, nén không được mà khua hết chỗ này đến nơi khác, chỉ cần giúp tôi dừng lại cơn đau đớn không thuộc về bản thân này, thì khoảnh khắc ấy tôi có chết cũng cam lòng.

Khi ý thức lâm vào mê man, thống khổ, tôi cảm thấy dường như có ai đó ôm riết mình vào lòng, mùi máu tươi tanh nồng lan tràn trong vòm miệng. Chẳng cần biết ai bị thương, tôi giãy giụa, kêu khóc, huơ tay đánh đấm, dùng hết sức lực để trút cạn nỗi đau vô tận trong mình.

Mãi đến khi cơ thể đã cạn kiệt sức lực, ý thức chập chờn chợt rời xa, tôi lả người trong vòng ôm ấm áp, cuộn mình lại nặng nề rơi vào giấc ngủ.

Bộ Sát cúi nhìn gương mặt người ngủ an tĩnh, bình thản trong lòng, siết chặt cánh tay như sợ nàng bỗng nhiên biến mất trong cái ôm riết của mình. Cô thiếu nữ vừa lúc trước còn hét lên như dại đi kia giờ phút này cũng đã yên giấc. Gương mặt nàng khi ngủ vẫn như ngày thường, đạm mạc mà yên bình, rời xa mọi huyên náo thế gian.

Trong mắt Bộ Sát chan chứa niềm đau xót, bi thương, nhìn thật sâu, thật chăm chú, rồi chậm rãi vùi mặt vào mái tóc nàng lẩm bẩm không dứt:"Xin lỗi! Xin lỗi!"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Tung bay

Thời điểm từ từ tỉnh dậy, tôi chỉ còn đủ sức hô hấp. Môi mấp máy, nhưng tạm thời không thể phát ra ra được bất kì từ nào. Chầm chậm nâng mi mắt, gương mặt tiều tụy của Bộ Sát in vào đôi mắt tôi.

Gò má trái hắn có một vết cào, trên cổ cũng có, tôi biết những vết ấy là do mình gây ra. Tay hắn vòng chặt thắt lưng tôi ngồi tựa vào vách đá. Kì Nhiên vẫn an tường nằm trên tảng đá ngủ yên bình, hơi thở đều đều mà mỏng manh.

Lòng tôi chợt tĩnh lặng và an ổn đến lạ, nở nụ cười nhẹ nhàng, Kì Nhiên... cuối cùng cũng không có việc gì nữa

"Muội thế nào?" Giọng Bộ Sát khàn khàn vang lên từ đỉnh đầu tôi, vòng tay bên hông nới lỏng, nhưng vẫn không buông.

"Còn có thể thế nào nữa?" Tôi yếu ớt thở dài,"Muốn mất nửa cái mạng rồi."

Một cơn đau đã dịu đi, dù rằng toàn thân vừa mỏi nhừ vừa yếu đến mức không còn sức, nhưng tôi đã dần dần thích ứng được. Khẽ cử động thân mình, xoa vết cào trên mặt Bộ Sát, tôi có hơi ngượng ngùng nói:"Xem ra, lần sau muội có phát điên lên nữa thì huynh phải tìm dây thừng trói muội lại mới được, nếu không thì một ngày nào đó, huynh cũng bị hủy dung giống muội mất."

Sắc mặt Bộ Sát thay đổi, né tránh tay tôi, đứng dậy cẩn thận dìu tôi ngồi dưới đất, cất tiếng:"Ta đi chuẩn bị ít thức ăn."

"Được." Tôi cười nhẹ,"Cẩn thận một chút." Tôi biết rõ là hắn đến Lãnh Nguyệt giáo lấy thuốc giải, nhưng lại không muốn vạch trần.

Hắn hơi gật đầu, nhìn tôi thật chăm chú một lúc lâu, lại chẳng nói câu nào xoay người ra ngoài.

"Bộ Sát."

Hắn dừng lại một chút, quay lại, đôi đồng tử đen nhánh dừng trên người tôi.

Tôi vén mấy sợi tóc lòa xòa về sau tai, cười nhạt rồi trịnh trọng hỏi:"Chúng ta là bằng hữu, đúng không?"

Hắn lặng đi một lúc lâu, lẳng lặng gật đầu.

"Chúng ta mãi mãi là bằng hữu." Nhìn bóng hình hắn đi xa, tôi lặp lại khẽ khàng. Rất lâu sau, hít một hơi thật sâu, khi ngẩng đầu, viền mắt đã đong đầy những giọt lệ, "Bảo trọng!"

Tôi khó khăn chống người đứng lên, dỡ bọc đồ trên lưng xuống. Đến tận giờ phút này, tôi rốt cuộc cũng không thể nào không rời đi được. Kì thật, chẳng phải tôi nên rời đi ngay từ khắc Lam Yên cảnh cáo mình, không phải sao?

Tôi cười đắng ngắt. Nếu ngày trước bỏ đi, thì ít nhất hiện tại, thân thể và trái tim cũng sẽ không đau đớn thế này.

Bàn tay nhỏ gầy chậm rãi mơn man trên gương mặt tái nhợt của Kì Nhiên, hàng mày, đôi mắt, sóng mũi, và bờ môi đã từng hôn tôi... Nếu có thể, tôi muốn khắc ghi tất cả những điều này vào sâu trong tâm trí mình, vĩnh viễn ghi dấu đậm trong tim. Dù cho có một ngày tôi rời khỏi thế giới này, dù cho chết đi, cũng sẽ không phai mờ được nữa.

Tôi tháo chiếc vòng thánh giá trên cổ xuống, mang vào cổ chàng. Đây là thứ quý giá nhất, cũng là lời chúc phúc chân thành nhất của tôi, vậy nên, tôi đưa nó cho người. Nước mắt không giữ được lăn xuống, rơi trên cánh môi chàng.

Kì Nhiên, giờ khắc này đây, em và chàng thật sự phải chia li rồi.

Kì Nhiên, con đường về sau, gian nan như vậy, cô độc như vậy, chàng còn có thể tiếp bước hay chăng?

Kì Nhiên, hi vọng chàng hạnh phúc, mãi mãi hạnh phúc. Người như chàng, phải thật sự hạnh phúc!

Kì Nhiên..

Tôi cúi người, hôn thật sâu lên bờ môi trắng xanh, lạnh lẽo của chàng, nước mắt cay đắng tản mát nơi đầu lưỡi.

Em yêu chàng!

Dúi di động màu bạc vào tay Kì Nhiên, tôi nhắm mắt lại, kiên quyết bước ra khỏi hang núi.

Từ quyết định vào thời khắc đó, tôi đã không còn đường rút lui nữa, chẳng phải sao? Từ đầu đến cuối, tất cả chuyện này bất quá chỉ là một giấc mộng, một giấc mộng quá chân thật nhưng vẫn phải tỉnh lại thôi.

Tôi lảo đảo lê bước bên rìa vách núi, cơn khó chịu cứ như ngọn sóng không ngừng xô vào cơ thể mình. Cái thân thể tả tơi này cho dù không có huyết cổ thì cũng đều có thể chết đi bất cứ lúc nào, ôi! Từ lâu đã biết là chẳng qua là xuyên hồn thôi mà, cái khối thân thể này trở về nguyên vẹn là được rồi.

Nơi đây thật nóng quá, cơ thể tôi vừa không được tốt, lại phải chịu cái nóng đến cùng cực này mà tầm mắt bắt đầu có hơi mờ mờ, lộn xộn.

Cái nơi quái quỷ nào thế này. Phía trước dường như có tiếng người, tôi nghĩ là nên tránh sang bên, nhưng hai mắt lại không thể nhìn thấy đường

"Là muội!" Một giọng nữ truyền vào tai tôi. Tôi nâng mắt cẩn thận phán đoán, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một bóng dáng màu lam trước mắt. Tôi lắc mạnh đầu, rồi mới ngạc nhiên hỏi:"Lam Yên?"

Lam Yên vừa thấy đúng là tôi thì cuống quít chạy đến túm cánh tay tôi chất vấn:"Thiếu chủ đâu? Ngài không có xảy ra việc gì đúng không?"

Ôi! Khí chất thanh lịch, tao nhã của mỹ nữ đã bị chuyện này phá hỏng rồi. Tôi ra sức rút về cánh tay bị nàng ta xiết đến đau, dù rằng cái đau này đối với cơn đau hiện tại của tôi thì chẳng thấm vào đâu cả, cố gắng chỉ chỉ về phía sau, nói:"Đằng ấy có một hang núi, Kì Nhiên đang ngủ trong đó, tính mạng tạm thời không có nguy hiểm gì."

Nghe tôi nói xong, Lam Yên mới dần dần trấn tĩnh lại, có chút thù hằn liếc tôi một cái rồi mới xoay đầu cung kính lên tiếng:"Mộc thừa tướng.."

Hả? Mộc thừa tướng? Lúc này, tôi mới phát hiện sau lưng Lam Yên còn có một nhóm người đi cùng. Tầm mắt tôi càng thêm mờ mịt, màng nhĩ cứ ong ong những tiếng, không nghe được bọn họ nói gì, mà cũng chẳng thể thấy mọi người trước mặt.

Có Lam Yên ở đây thì Kì Nhiên chắc sẽ chẳng có vấn đề gì nữa rồi. Tôi phải nhanh chóng đi thôi, nếu không, Kì Nhiên tỉnh lại..

Tôi cắn khẽ môi chống thân thể tàn tạ dậy, gạt mọi người bước về trước. Lam Yên nhìn bộ dạng tôi thì có chút không đành lòng, đưa tay muốn đỡ rồi lại miễn cưỡng rút về.

Dường như đã lướt qua vài người, có một người đàn ông chặn tôi lại hỏi điều gì đó. Tôi không nghe rõ, chỉ hình như nghe được ba chữ "Thủy Băng Y".

Tôi nghĩ là hắn gọi mình, vì thế gật nhẹ đầu.

Tiếng kêu kinh hoàng của Lam Yên vọng từ sau lên, tôi nghĩ hai ngày nay mình còn chịu không ít hoảng sợ hay sao chứ? Làm ơn, đừng lại dọa tôi nữa.

Lục phủ ngũ tạng bỗng chốc đau đớn như bị xé rách. Tôi cúi đầu, ánh mắt dừng trên vũ khí đang đâm xuyên ngực mình. Máu đỏ tươi từng giọt rơi xuống, nhưng dường như đấy chẳng phải là máu tôi. Nếu không, sao tôi lại còn có thể bình tĩnh đến vậy?

Tôi chậm chạp ngẩng đầu, một gương mặt hé ra, lờ mờ, không nhìn rõ được. Ánh mắt ấy hơi thoáng sửng sốt nhìn tôi. Tôi cười cười muốn bảo, đại ca, tôi còn không kinh ngạc, huynh kinh ngạc gì chứ?

Thanh kiếm rút khỏi cơ thể tôi, lại một cơn đau đớn đến xé tim. Tôi cuối cùng cũng không thể đứng thẳng được nữa, lùi về sau.

Dưới chân trống hoảnh, thân thể bỗng nhiên nhẹ hẫng rơi xuống. Trong nháy mắt, tôi như nghe được tiếng Kì Nhiên gọi tên mình, kinh hoàng lại bi thống, xót xa phải sống thật tốt, hãy sống cho cả phần em nữa.

Lúc này đây, bên tai lại như mơ hồ vang lên tiếng nhạc du dương mà khổ đau, bi thương, quẩn quanh nơi lồng ngực, len lỏi không ngừng.

Mưa bụi bay, gió khẽ lay, tựa như mối tình si không dứt

Tuyết trắng rơi, hoàng hà đục, mặc cho người chịu nỗi đau tuyệt tình.

Bỏ xuống đi, kiếm trong tay, ta tình nguyện

Gọi trở lại mối tình trong tim, số mệnh đã dứt.

Tại sao phải để cô độc vây quanh, người ở bên kia thế giới

Tình yêu sâu đậm dành cho ta, làm sao có thể chỉ dùng từ ngữ để viết ra được, viết cho hết.

Không tham gì, chỉ cần một mong ước.

Lại nhớ đến khuôn mặt người, ngày ngày tháng tháng trên con đường đời dài đằng đẵng.

Từng giờ từng khắc, đều thấy được ánh mắt người như dòng nước chảy dịu êm.

Mối duyên kiếp này xin hẹn lại kiếp sau, tình là gì mà phải sống chết có nhau

Nếu có người bên cạnh, ta không cần phải ngưỡng mộ uyên ương thần tiên.

Có gì đó thoáng vụt lên trong tâm trí tôi, cuối cùng cũng không níu giữ được, xa mãi.

Giây phút cuối cùng trước khi hôn mê, tôi chợt nghĩ: Thật là! Gương mặt, bộ dạng thế này, cho dù có thật sự trở về được thì chỉ sợ cũng là một thi thể mà thôi.

Đây là lần đầu tiên, và cũng là lần cuối cùng tôi được chứng kiến võ công đến quỷ thần cũng khó lường của Kì Nhiên. Bóng hình loang sắc máu của hắn như bay lượn xuyên thủng giữa vòng vây. Phàm những nơi mũi kiếm bạc lướt qua, tất có kẻ kêu thét vì sợ hãi, vứt bỏ binh khí hoảng hốt lùi về sau.

Khó trách sao Bộ Sát lại bảo võ công của hắn không bằng Kì Nhiên. Đây là loại kiếm thuật thế nào? Phải chăng là tuyệt thế vô song?

Khi tôi còn chưa hoàn hồn, kiếm của Kì Nhiên đã kề vào cổ họng Tiêu Kì Phong. Cơ thể vốn đang đứng lặng im khẽ run lên rồi lại ho ra một búng máu. Miệng vết thương trên lưng bị rách, máu lần thứ hai trào ra như trút, mà hắn lại dường như chẳng cảm thấy điều đó, sắc mặt tái nhợt bình tĩnh lên tiếng:"Đừng ép đệ phải xuống tay với huynh."

Sắc mặt Tiêu Kì Phong lúc này càng khó coi hơn Kì Nhiên vài phần, chốc sau mới nói với giọng căm hờn:"Ngươi là tên quái vật! Là kẻ không nên tồn tại trên cõi đời này! Chỉ cần người nào liên quan đến ngươi thì bất hạnh cả!"

Tay cầm kiếm của Kì Nhiên run nhẹ, gương mặt từ từ thay đổi, thấp giọng:"Đừng nói nữ

"Chẳng lẽ lại không đúng sao?" Hai mắt Tiêu Kì Phong đỏ quạnh, gào lên điên loạn, "Nếu không có ngươi, Kì Hiên sẽ không bị sai khiến như quân cờ, mấy huynh đệ chúng ta cũng chẳng phải mỗi giây mỗi khắc đều sống giữa bóng ma.

Nếu không có ngươi, Bộ Sát vẫn sẽ an ổn đóng vai một thiên hạ đệ nhất sát thủ, người con gái ngươi yêu cũng sẽ không bị người trong thiên hạ truy sát."

"Nếu không có ngươi, Tuyết nhi nàng cũng sẽ không chết một cách thê thảm như vậy!"

Một tiếng hét điên cuồng của Tiêu Kì Phong vang lên, trong ấy chất chứa bao nỗi bi thương trộn lẫn với niềm bất cam khiến tôi không thể nào hiểu được nữa.

Tôi chỉ thấy hắn cầm đằng trước thanh trường kiếm, máu tươi từ giữa ngón tay nhỏ xuống từng giọt, hai mắt hắn đỏ lòm như đầy những máu, dữ tợn vô cùng.

Cả người tôi thoáng chốc chấn động, linh cảm như chuyện gì đó không tốt sắp xảy ra. Nỗi bất an đến cực độ tràn ra toàn thân, khuếch tán, len lỏi trong cơ thể, đôi mắt kia tựa như sắp há miệng nuốt chửng, hoàn toàn hủy diệt Kì Nhiên. Tôi hoảng sợ hét to muốn ngăn cản người đằng trước, nhưng yết hầu lại chẳng như ý muốn, không thốt ra được bất kì điều gì, mà từng từ, từng tiếng nói gằn kia lại như lưỡi dao bén nhọn không chút do dự xoáy vào ngực Kì Nhiên.

"Tiêu Kì Nhiên! Ngươi cớ gì lại sống trên đời này? Cho dù còn sống, cả đời ngươi nhất định.!"

"Phịch — !" Lời nguyền độc ác của Tiêu Kì Phong còn chưa dứt, thân mình đã bay ngược ra ngoài!

Tôi như ngây ra nhìn Bộ Sát áo đen tóc đen lạnh lùng đứng thẳng nơi ấy, nhưng lại cảm thấy hốc mắt mình nhòa lệ. Chưa bao giờ có giây phút nào như lúc này, tôi biết ơn sự tồn tại của Bộ Sát đến thế. Hắn tuy không nói một lời, như thể chẳng quan tâm đến bất kì điều gì, nhưng lại lẳng lặng che chắn mọi giông bão cho tôi và Kì Nhiên.

Ba người chúng tôi không dám ngừng lại ở trấn thêm một lúc nào nữa, suốt đêm thu dọn hành trang rời khỏi chốn thị phi này.

Mãi cho đến trời ngả tối thẫm, chúng tôi cuối cùng cũng dừng chân ngủ lại tại một hang núi không người. Vốn hang động này không phải là nơi để nghỉ chân, nhưng từ sau khi bị thương, Kì Nhiên vẫn chưa tỉnh lại. Tình huống đã đến thời khắc nguy cấp, chúng tôi không thể không gạt qua những nỗi bất an kia.

Kì Nhiên ngủ an tĩnh trên một tảng đá thật lớn, tôi nhíu mày tiếp tục bắt mạch, còn Bộ sát không hề chớp mắt nhìn chằm chằm sắc mặt tôi. Một luồng hơi thở bất an, lo lắng chậm rãi lan tràn trong hang động.

Tôi cuối cùng cũng rút tay về, từ đầu đến cuối vẫn không ngẩng đầu lên. Bộ Sát bỗng nhiên đứng dậy, không nói lời nào bước ra ngoài. Tôi mím môi líu ríu một câu khiến cả người hắn cũng chấn động không thể bước được bước nào nữa.

Tôi nói:"Không còn kịp nữa rồi."

Hắn xoay đầu, nhìn trong mắt tôi ngập tràn nỗi sợ hãi, kinh hoàng, khớp xương bàn tay đặt trên chuôi kiếm trắng bệch, nắm lại buông ra, rồi lại siết chặt.

"Bộ Sát." Tôi ngẩng đầu, mắt hoa lên nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh,"Chỉ có một cách để cứu huynh ấy thôi."

"Là gì?" Trong đáy mắt hắn hiện lên nét vui mừng, rồi lập tức bay đâu mất, nhường chỗ cho sự kinh sợ.

"Huynh có biết" Tôi cười khẽ, "Kì Nhiên thật sự là một thiên tài, biện pháp của huynh ấy tất nhiên là hữu hiệu nhất."

Bộ Sát đánh gãy lời tôi, điên cuồng quát lên:"Không thể được!"

"Muội biết máu của huynh không được, nhưng máu của muội thì có thể." Tôi đứng lên, yên lòng nhìn thẳng hắn,"Muội cam đoan với huynh."

"Không được!" Hắn không mở mắt, hai tay buông thõng bên sườn nắm lại thành quyền. Tôi còn nghe được tiếng khớp xương vang lên,"Tuyệt đối không được!"

Tôi nhìn hắn chân thành, từng giây từng phút đều nhìn hắn, mãi đến khi hắn quay đầu đối mặt lần nữa với ánh mắt tôi. Trong mắt hắn toàn là sự sợ hãi đến tột cùng, nét cô đơn và niềm tự trách, khiến cho lòng tôi co thắt, quặn xiết từng hồi đau đớn, tựa như người trước mặt tôi đây không phải là thiên hạ đệ nhất sát thủ mà là một đứa trẻ cô đơn khát khao sự ấm áp và an ủi đến cùng cực.

"Bộ Sát, huynh cần phải hiểu rõ, đối với huynh mà nói, rốt cuộc là mạng của muội quan trọng, hay vẫn là mạng Kì Nhiên quan trọng?"

"Huống chi," Tôi cười nhẹ, "Muội không nhất định sẽ chết. Không! Muội khẳng định mình sẽ không chết. Cơ thể Kì Nhiên đặc biệt vậy, chưa biết chừng cơ thể muội cũng không khác? Tối thiểu muội bây giờ cũng mang theo một ít ngân châm dự phòng."

"Bỏ qua những việc đó, cho dù muội mang trong mình huyết cổ, thì cũng tạm thời không chết ngay được. Cùng lắm thì huynh quay về Lãnh Nguyệt giáo tiếp tục làm sát thủ đổi thuốc giải cho muội, được không?"

Mắt Bộ Sát hiện lên vẻ hoang mang và... hi vọng. Tên ngốc! Rõ ràng là lo lắng cho chúng tôi như vậy mà lại bày ra bộ dạng lãnh tâm lãnh phế mỗi ngày thế này. Tội gì phải làm khổ mình như thế ?

"Huynh phải tin vào Kì Nhiên, y thuật của huynh ấy là đệ nhất thiên hạ, đến lúc đó huynh ấy nhất định sẽ tìm ra cách chữa trị cho muội. Huynh cũng phải tin tưởng muội, vận khí của muội gần đây tốt lắm, ngã từ vách núi cao vậy còn không chết nữa mà. Huynh lại càng phải tin vào bản thân mình, huynh không nợ mọi người gì cả, vì đến tận bây giờ, nhờ huynh vẫn luôn âm thầm bảo vệ, muội với Kì Nhiên mới có thể vui vẻ, hạnh phúc thế này!"

Kì Nhiên được Bộ Sát đỡ dậy ngồi khoanh chân lại. Tôi chăm chú tập trung, châm ba cây ngân châm khác nhau vào huyệt phong phủ sau gáy, huyệt thiên phủ và huyệt hợp cốt ở cánh tay trái. Tôi hơi ngước đầu ngụ ý bảo Bộ Sát từ từ truyền một dòng chân khí vào cơ thể Kì Nhiên.

Tôi thu lại tất cả tạp niệm, cảm nhận dòng chảy kì dị đang tạo thành, thay đổi trong cơ thể Kì Nhiên. Cuối cùng, tôi cũng cảm giác được có một sự dao

động rất nhỏ nơi huyệt tử cung ở trái tim thông qua huyết mạch đang lưu thông toàn thân truyền đến ngân châm trên tay mình.

Kì Nhiên đang hôn mê cũng vì sự dao động này mà bất giác run lên, trán mướt mồ hôi.

Giờ phút này, lòng bàn tay tôi đẫm mồ hôi lạnh, trái tim đập loạn nhịp, thít chặt như nhắc nhở tôi rằng, một châm này hạ xuống thì sẽ không thể nào hối hận được nữa. Vận mệnh tôi, vận mệnh Kì Nhiên, vận mệnh Bộ Sát sẽ không còn do chúng tôi nắm giữ.

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía Bộ Sát, hai mắt hắn tối thẫm, hun hút như màn đêm, lại không giấu được nỗi đau thương, nhìn tôi sâu sắc.

Lòng chợt run lên, tôi nhận ra mình thật lâu, thật lâu trước kia đã không còn lối để quay đầu nữa rồi. Tôi khẽ nhắm mắt, lại mở ra đã là sự kiên quyết ngập tràn, tôi — tuyệt đối sẽ không để Kì Nhiên phải chết.

Dứt lời, tôi lấy ra ba cây ngân châm nữa, tiếp tục theo thứ tự châm vào huyệt linh hư, khúc trì, khổng tối của Kì Nhiên. Cũng ba cây ngâm châm khác, tôi không do dự châm vào chính cơ thể mình.

Tôi rút ra đoản kiếm mỏng như cánh ve bên hông, dứt khoát cắt một đường trên cổ tay, máu tuôn như trút, nhưng tôi lại chẳng hề thấy đau đớn. Chỉ run mạnh một cái, tôi cắn chặt rang, nói:"Bắt đầu đi!"

"A! — " Từ trong hang núi vang lên một tiếng thét cao vút thảm thiết của cô gái và âm thanh va đập nặng nề.

Trời ơi! Đây là cơn đau do huyết cổ phệ tim ư? Có thể nói cho tôi rốt cuộc làm sao tên Kì Nhiên biến thái kia lại có thể chịu đựng được thế này?

Lúc này đây, trên dưới khắp thân thể tôi tựa có hàng ngàn con sâu, hàng vạn con kiến không ngừng cắn xé ở kinh mạch, ở xương cốt mình. Đặc biệt là ở ngực, tôi cảm thấy như bị một con kiến cực nóng cắn phải, thoắt lan ra thoắt rút lại, cứ như muốn vặn nát trái tim tôi.

Toàn thân tôi mướt mồ hôi, khi nóng khi lạnh, hệt như lúc rơi vào hầm băng, lúc lạc vào ngục lửa. Khắp người vừa tê vừa ngứa khiến tôi phải thét đến nhói tai, nén không được mà khua hết chỗ này đến nơi khác, chỉ cần giúp tôi dừng lại cơn đau đớn không thuộc về bản thân này, thì khoảnh khắc ấy tôi có chết cũng cam lòng.

Khi ý thức lâm vào mê man, thống khổ, tôi cảm thấy dường như có ai đó ôm riết mình vào lòng, mùi máu tươi tanh nồng lan tràn trong vòm miệng. Chẳng cần biết ai bị thương, tôi giãy giụa, kêu khóc, huơ tay đánh đấm, dùng hết sức lực để trút cạn nỗi đau vô tận trong mình.

Mãi đến khi cơ thể đã cạn kiệt sức lực, ý thức chập chờn chợt rời xa, tôi lả người trong vòng ôm ấm áp, cuộn mình lại nặng nề rơi vào giấc ngủ.

Bộ Sát cúi nhìn gương mặt người ngủ an tĩnh, bình thản trong lòng, siết chặt cánh tay như sợ nàng bỗng nhiên biến mất trong cái ôm riết của mình. Cô thiếu nữ vừa lúc trước còn hét lên như dại đi kia giờ phút này cũng đã yên giấc. Gương mặt nàng khi ngủ vẫn như ngày thường, đạm mạc mà yên bình, rời xa mọi huyên náo thế gian.

Trong mắt Bộ Sát chan chứa niềm đau xót, bi thương, nhìn thật sâu, thật chăm chú, rồi chậm rãi vùi mặt vào mái tóc nàng lẩm bẩm không dứt:"Xin lỗi! Xin lỗi!" Giây phút Kì Nhiên và Bộ Sát chạy vội đến thì lại chỉ có thể trơ mắt nhìn Băng Y bị thương ngã xuống. Hắn không có thời gian truy cứu bất kì kẻ nào, nguyên nhân gì, chỉ dựa vào bản năng phóng đến vách đá nhảy xuống.

Nhưng ngay trước một khắc cuối cùng lại bị một người một kiếm ngăn lại.

Kì Nhiên rút thanh kiếm bên hông hướng xéo xuống mặt đất, nhìn người trước mắt lạnh lùng thốt:"Cút ngay!"

"Hoàng Thượng có lệnh, xin Thiếu chủ lập tức hồi cung cùng thuộc hạ!"

"Mộc Ly Phong!" Kì Nhiên nghiến răng nghiến lợi nói, "Cút ngay!" Trở tay một kiếm chém ngã hai tên thủ hạ sắp bước đến.

"Thiếu chủ." Mộc Ly Phong có chút kinh ngạc. Vị hoàng tử vẫn luôn ôn hòa, điềm đạm này vậy mà lại có sắc mặt thế kia, xem ra Hoàng Thượng nói cũng có điểm đúng, ngài quả thực có tư cách trở thành Băng vương. Mặc dù nghĩ như vậy, sắc mặt hắn vẫn không thay đổi, chỉ hạ mi đáp, "Nếu Thiếu chủ vẫn kiên quyết nhảy xuống, thuộc hạ tất nhiên là không có cách nào ngăn lại. Nhưng chỉ sợ khi Thiếu chủ trở lên thì chỉ còn thấy thi thể Bộ Sát mà thôi."

Kì Nhiên chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy Bộ Sát bị vây giữa mười hai người, vòng ngoài có thêm mười mấy người cầm kiếm canh giữ.

Kì Nhiên biết mười hai người kia là "Thập nhị Tu La" do chính Mộc Ly Phong tự mình huấn luyện, mỗi người đều có võ công tuyệt đỉnh, mười hai người hợp lại thì gần như vô địch. Cho dù là Bộ Sát thì cũng chỉ gắng gượng được thôi. Huống chi bên ngoài còn có hơn mười người giữ "Hỏa lôi tiễn", bắn trúng người sẽ phát nổ, tan thành tro bụi.

"Ta xuống!" Bộ Sát lạnh lùng bước xuyên qua đám người hướng về phía Kì Nhiên, trong mắt là niềm kiên định vô vàn, "Ta sẽ cố gắng đưa muội ấy về." Dứt lời, hắn thả người nhảy xuống vực sâu.

Kì Nhiên lẳng lặng đứng nơi vách đá chờ đợi, người ngoài nói gì cũng chẳng thể lọt vào tai hắn. Hễ có ai đến gần mình, mũi kiếm của hắn trong nháy mắt sẽ hiện lên.

Cứ như vậy, thời gian đợi chờ lặng lẽ trôi mau.

Chẳng rõ đã qua bao lâu, khi nhìn Bộ Sát một thân tung người nhảy lên vách núi, Kì Nhiên cảm thấy bất kể là bao lâu chăng nữa thì với hắn đều vô nghĩa. Quần áo Bộ Sát rách nát bươm, làn da cũng bị thương vài chỗ, tóc bị thiêu quăn lại đến chẳng còn hình dạng.

Hắn yên lặng đứng trước mặt Kì Nhiên, nhìn chăm chú, ánh mắt đau thương đến vô ngần. Lâu sau mới cất tiếng:"Bên dưới là huyết trì *(Cái gọi là huyết trì chính là dung nham)*."

Kì Nhiên nghe, nhưng lại không thể tin được. Huyết trì là sao? Băng Y sẽ không chết. Ngày hôm qua, nàng còn hoàn hảo, đoan trang đứng trước mặt hắn, dùng đôi mắt sáng lấp lánh như thủy tinh chăm chú nhìn mình. Ngày hôm qua, hắn mới còn hôn bờ môi nàng, cảm nhận được sự ấm áp và niềm an tâm của nàng. Vì sao giờ phút này lại bảo rằng nàng rơi vào huyết trì? Huyết.. trì..?

Bộ Sát đang nói cái gì? Hắn nói rằng Băng Y đến hài cốt cũng không còn ư? Trò đùa này quá mức kinh khủng rồi..

"Thiếu chủ.."

"Câm miệng!" Kì Nhiên phóng lên chém một đường kiếm, kiếm khí sắc bén xé rách trời cao. Hắn xoay người, sát khí tràn ngập khu rừng tựa như thật sự hữu hình đè nén khiến tất cả mọi người không thể thở được.

Hai mắt hắn lại chẳng còn màu xanh lam, chỉ còn sắc đỏ quạnh như máu rừng rực thiêu đốt, nhìn chằm chằm Mộc Ly Phong, gằn từng tiếng:"Mộc Ly Phong, ta đã nói rằng, làm hại đến nàng, sẽ phải trả cái giá gấp trăm ngàn lần!"

Tia sáng bạc chợt lóe lên, tất cả mọi người trừ Bộ Sát, thì chẳng có ai có thể nhìn ra bóng dáng tuyệt mĩ, nhẹ bay ấy.

Mũi kiếm lướt qua, bất luận là thị vệ bình thường hay là thập nhị Tu La thì tất có kẻ túa máu ngã xuống. Máu tươi nhiễm đỏ bóng hình bay lượn kia, giữa ánh tà dương lại động lòng người vô cùng, đẹp đến thê lương.

Trong lòng Mộc Ly Phong lúc này cũng không khỏi hoảng sợ. Võ công của hắn đứng hàng thứ sáu ở Băng quốc, thiên hạ lại hiếm có đối thủ, nếu không thì Hoàng Thượng cũng sẽ chẳng giao chức trách trấn giữ hoàng cung cho hắn phụ trách. Nhưng dưới tay Kì Nhiên, kiếm pháp mà hắn vẫn hằng cho là niềm cao ngạo của mình lại chẳng có cách nào thuận lợi thi triển một chiêu. Từ đầu đến cuối đều phải mệt mỏi phòng thủ tự vệ.

Mãi cho đến giờ phút này, hắn mới nhận ra vì sao Hoàng Thượng lại coi trọng vị hoàng tử khoát vẻ vô dụng kia. Tài năng của ngài là thiên bẩm, loại năng lực này người thường cho dù là mong ước cả đời thì cũng chỉ là sự tham cầu xa xỉ.

Kì Nhiên lần lượt khua kiếm, hắn không biết chính bản thân mình đang làm gì, cũng không nghe được tiếng khóc khẩn thiết của Lam Yên nữa. Hắn chỉ biết phải khiến cho Mộc Ly Phong trả một cái giá thật đắt, không ai có thể làm tổn thương Băng Y, không người nào có thể!

"Keng — " Kiếm của Mộc Ly Phong rơi trên mặt đất, Kì Nhiên xoay người một cái, kiếm trong tay mang theo uy thế ngàn quân lao thẳng đến, không chút do dự, không chút ngập ngừng...

Giọng Lam Yên thất thanh:"Đừng! Thiếu chủ!"

Mộc Ly Phong mặc sinh mệnh nhắm hai mắt lại. Hắn đã xuống tay giết cô gái kia, cuối cùng cũng hoàng thành việc Hoàng Thượng đã giao phó.

Bộ Sát đau đớn né ánh mắt, lại không đành lòng mà quay nhìn, rồi lại không có cách nào ngăn cản. Là hắn, hắn cũng sẽ làm vậy, cũng sẽ phanh thây vạn đoạn những kẻ đó, nhưng mà hắn không mong muốn đôi tay Kì Nhiên vấy máu, mà người không mong muốn nhất là Băng Y...

"Tôi rất muốn bay xa, xa mãi không mỏi mệt, trái tim càng yêu sâu đậm sẽ chỉ càng đau đớn. Tôi chỉ muốn bay xa, xa mãi trong không gian bao la, tôi biết người sẽ mãi bên cạnh tôi."

Một giọng ca dịu emtruyền ra từ bên tay trái vẫn nắm chặt của Kì Nhiên khiến thanh kiếm đang đâm tới cuối cùng cũng chậm lại cho đến khi ngừng hẳn. Hắn ngơ ngẩn nhìn vật thể chớp ánh sáng trắng bạc trong bàn tay mình.

"Tôi rất muốn bay xa, xa mãi không mỏi mệt, trái tim càng yêu sâu đậm sẽ chỉ càng đau đớn. Tôi chỉ muốn bay xa, xa mãi trong không gian bao la, tôi biết người sẽ mãi bên cạnh tôi.."

Kì Nhiên luống cuống mở tay ra rồi che lại món bảo bối thật cẩn thận, hắn sợ sẽ làm hỏng nó. Vật tay trái hắn vẫn nắm giữ, hắn biết là của Băng Y, không vì nguyên do gì, chỉ là biết mà thôi.

Trên màn hình di động bỗng bật mở lên gương mặt tái nhợt, yếu ớt của Băng Y, vết sẹo đỏ sẫm ngang dọc trên gương mặt nàng nhưng vẫn không che lấp được đôi mắt long lanh như ánh sao kia. Nàng cười khẽ, yếu ớt lại chân thành:

"Này! Kì Nhiên, dọa chàng nhảy dựng lên như vậy, em thật áy náy quá. Nhưng gặp lại được em chắc có ít nhiều vui mừng nhỉ?"

"Băng Y!" Kì Nhiên sợ hãi kêu thất thanh. Người tràn đầy sức sống như vậy, chân thực như vậy, nàng sao có thể chết được chứ?

"Cái này. Cái này gọi là di động, nó có thể ghi lại hình ảnh và giọng nói của em. Nói rõ ra thì có hơi phiền toái, em bỏ qua vậy."

"Kì Nhiên, " Băng Y cười nhẹ nhàng, lại thê lương đến vô vàn, "Em đi rồi. Cuối cùng cũng không thực hiện được giấc mơ vĩnh viễn bên nhau, thật sự xin

lỗi chàng." "Cổ độc trên người chàng đã được giải, cho nên đừng lại lo lắng rằng sẽ không có tương lai. Về phần em, chàng không cần lo lắng nhiều. Bất luận đang ở phương nào, em nhất định sẽ cố gắng sống sót."

"Cho nên, Kì Nhiên, chàng nhất định phải sống thật tốt, sống thật hạnh phúc. Có lẽ, trên đời này có vô số người hận chàng, nghi ngờ chàng, nhưng không ai có thể quyết định sự sống còn của chàng!"

"Không có chàng, thì sẽ không có Băng Y và Bộ Sát của ngày hôm nay!"

"Vậy nên, cho dù con đường tương lai có bao nhiêu gian khổ, bao nhiêu cô đơn, chàng nhất định phải vững bước vượt qua. Dù cho người khắp thiên hạ ruồng rẫy chàng, thì xin hãy vẫn tin rằng, em và Bộ sát sẽ mãi mãi tin chàng."

"Vượt qua thời khắc khổ đau nhất, cũng xin chàng hãy chờ đợi một ngày mai tươi sáng. Vì chàng so với bất cứ ai đều xứng đáng được hạnh phúc hơn cả."

"Thấy chiếc vòng cổ trước ngực không?" Băng Y bỗng nhiên nở nụ cười rạng rỡ. Kì Nhiên từ từ cúi đầu, nhìn chiếc vòng từng khiến hắn ghen tị đến phát cuồng trước ngực mình, nhưng vẫn không có cách nào động đậy.

"Đó là quà tặng của ca ca em, là thứ quý giá nhất của em. Chàng nhất định phải xem nó là bảo bối đấy! Nó mang trên mình tất cả lời chúc và thương nhớ của em, sẽ vĩnh viễn bên chàng!"

Hình ảnh Băng Y trên màn hình chậm rãi ngẩng đầu, tựa như đang nhìn vào cõi hư vô, giọng trầm thấp mà dịu dàng:"Cuối cùng là kể chuyện xưa cho chàng nhỉ. Ngày xưa, có một con hồ li tinh nhỏ yêu một người người thư sinh tên Trữ Thải Thần. Bọn họ yêu nhau, nhưng lại bởi sự khác biệt mà không thể nào không xa rời. Vì cứu người học trò, con hồ ly nhỏ đã trả giá bằng sinh mệnh của mình. Trước khi chết, nó nói:'Học trò, khi chàng nhớ đến em, khi nước mắt không giữ được mà rơi xuống, xin chàng hãy ngẩng đầu nhìn vùng trời này đây. Nếu, trời, vẫn mang sắc xanh lam; mây, vẫn mang sắc trắng, thì xin chàng đừng khóc, vì em ra đi, nhưng không mang đi vùng trời thuộc về Trữ Thải Thần chàng."

(Trữ Thải Thần – một nhân vật trong tiểu thuyết "Liêu trai chí dị" của Bồ Tùng Linh)

"Hờ! Thật mệt quá! Em quả nhiên là không thích hợp với việc kể chuyện bi kịch." Băng Y cười, nhanh chóng cúi đầu tiếp tục nhìn chằm chằm màn hình, trong mắt ánh lên nước mắt trong suốt. Nàng thuận tay lau đi, cười rạng rỡ như trước.

"Thời gian sắp đến rồi. Kì Nhiên, em thật sự phải nói lời tạm biệt với chàng. Khoảng thời gian này, em thật sự rất vui, đó là niềm vui tự tận thâm tâm mình. Chàng khiến em biết rằng, thì ra mình cũng có thể được yêu, cũng có thể hạnh phúc."

"Cảm ơn chàng, Kì Nhiên." Trên khuôn mặt Băng Y dần dần bừng lên ánh sáng hạnh phúc dịu dàng, đôi mắt màu hổ phách trong suốt long lanh một tia sáng kì lạ, xinh đẹp, thanh khiết.

"Cả đời này, em sẽ không quên, rằng từng có lời thề nguyện của một chàng trai, cả đời làm bạn với mình đi qua mùa hoa rơi khắp chốn."

Màn hình chớp lên, cuối cùng tự động tắt ngúm, lại trở về với sự yên lặng băng giá. Kì Nhiên ngẩng đầu nhìn về nơi chân trời nhuốm đỏ ánh tà dương, mắt từ từ khép lại, hai hàng lệ trong veo từ khóe mắt chậm rãi lăn xuống.

Băng Y, nàng, muốn ta .. hạnh phúc thế nào đây?

Tôi ngày ngày ngắm nhìn khoảng trời xanh thẳm

Tựa như niềm ấm áp của người đang bên cạnh mình

Đời người có bao nhiêu tiếc nuối

Càng trưởng thành càng thấy thật cô đơn

Tôi rất muốn bay xa

Xa mãi không mỏi mệt

Tim càng yêu sâu đậm sẽ chỉ càng đau đớn

Tôi chỉ muốn bay xa

Xa mãi trong không gian bao la

Tôi biết người sẽ mãi bên cạnh tôi, hoài niệm lại bao bóng hình

Khắc ghi lại lời yêu thương

Yêu, mãi là tuyến đường thật dài trong tay người

Mang theo thương nhớ của tôi

Bay ngút tận nơi chân trời

Gương mặt ấm áp tươi cười của người, vẫn còn như hình ảnh ngày trước khi nhớ về

Khắc ghi lại lời yêu thương

Người bảo tôi phải can đảm lên một chút

Tình cờ hai mắt hồng những lệ

Người nhất định sẽ nhận ra

Nước mắt là một sự dũng cảm khác trong lòng

Mãi mãi tươi đẹp

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Gió cuốn

Từ hàng ngàn năm trước, khi trời và đất được hình thành đến nay, hợp rồi phân, phân lại hợp, thì khói lửa chiến tranh hỗn loạn chưa từng ngừng lại. Tổng trên đại lục có hơn hai mươi quốc gia, nhưng chân chính có tầm ảnh hưởng to lớn nhất với thiên hạ thì chỉ có ba.

Kì quốc, quốc gia hình thành trễ nhất trong ba nước, nhưng lại là quốc gia cường đại nhất. Quốc vương của Kì quốc Vệ Linh Phong, hiện hai mươi ba tuổi, là một nhân vật bí ẩn, tại nơi cung đình xem rẻ mạng người lại tàn khốc vô biên bộc lộ tài năng. Lúc ấy, Kì quốc vẫn là một tiểu quốc bị Duẫn, Thược quốc ức hiếp. Nhưng cũng chỉ trong ba năm ngắn ngủi, chinh chiến tứ phương, binh tướng là "Thiên giáp kì binh" càn quét thiên hạ, không có đối thủ, cuối cùng hình thành con đường gây dựng một quốc gia cường đại.

Duẫn, đại quốc đứng thứ nhì đại lục. Thực lực của Duẫn quốc vẫn chưa kém Kì quốc quá xa, nhưng sự tồn tại của một đại quốc thế này vẫn là một tai họa ngầm. Quốc vương Duẫn quốc Duẫn Thiên Ngạo nay sáu mươi hai tuổi, thân thể ngày càng xuống sức nhưng vẫn chậm chạp chưa lập thái tử khiến các thế lực trong triều Duẫn quốc ngầm chia thành hai phe phái. Trong lúc đại hoàng tử Duẫn Tử Viêm cùng tam hoàng tử Duẫn Tử Phục tranh giành gay gắt thì cơ thể Duẫn Thiên Ngạo càng ngày càng yếu đi.

Thược, là đại cường quốc thứ ba. Nhắc đến Thược quốc, bất luận là lãnh thổ quốc gia hay mức độ giàu có và đông đúc của nhân dân thì đều thua kém xa so với hai nước Kì, Duẫn. Để có thể trở thành một trong ba quốc gia giữ thế chân vạc trong thiên hạ đều phụ thuộc vào việc 'một người một mỏ quặng' là chính. Cái gọi là một người, không phải để chỉ vị hoàng đế Thược quốc đương nhiệm, mà là chỉ "Hắc mã thần tướng" danh chấn thiên hạ và cũng là hoàng thái tử Duẫn quốc — Phó Quân Mạc. Mà một mỏ quặng còn lại là chỉ quặng sắt Vân Sơn của Thược quốc, và cũng vì thế, bọn họ không ngừng sản xuất những món vũ khí hoàn hảo vô cùng.

Tại giữa nơi loạn thế này đây, mỗi ngày đều có một quốc gia bị diệt vong, thì tất cũng có những tân quốc thành lập. Ngoại trừ ba đại quốc Kì, Duẫn, Thược, xung quanh đều là những tiểu quốc không có năng lực tự bảo vệ mình, nên cũng đồng thời phải trải qua chiến loạn và nỗi khổ bị tiêu diệt bất cứ lúc nào.

(Chỗ này phải nói rõ một chút là, nhờ sự bảo bọc hết mình của Kì Nhiên, nên mấy tháng qua, những nơi Băng Y đi qua đều là hai nước Kì, Duẫn. Ngay cả vùng đất bạo loạn giáp giữa hai quốc gia, Băng Y cũng bởi vì bị trực tiếp thu xếp trong xe ngựa "ngủ" mà không hề hay biết nên nàng cũng không biết bộ mặt thật của một thế giới đẫm máu tanh là như thế nào.)

Từ xưa đến nay, chiến tranh đều mang lại những tai họa vô cùng, những người chịu khổ sẽ không phải là những vương công dòng dõi quý tộc, mà sẽ chỉ là những dân chúng bình thường. Một quốc gia thành lập, sẽ không tránh khỏi sự diệt vong của quốc dân, càng không thể tránh tình trạng dân chúng rày đây mai đó khắp nơi, thậm chí là vận mệnh bị sát hại bi thảm.

Vậy nên, tại nơi loạn thế này, kẻ chịu khổ cũng được, người lương thiện cũng tốt, đều hi vọng có thể chấm dứt chiến tranh phi nghĩa, cho bọn họ một thế giới hòa bình.

Nhưng chỉ có những bậc trí thức nhân tài mới hiểu rõ, chấm dứt nỗi khổ loạn thế này chỉ có một cách duy nhất, đó là do một người kiệt xuất mượn sức chiến tranh vô tình hoàn toàn hủy diệt thiên cùng đại lục lúc bấy giờ, trùng kiến một thế giới mới.

Dựa vào tình thế thiên hạ ngày nay, kẻ thống nhất thiên hạ không nằm ngoài ba nước Kì, Duẫn, Thược. Nhưng đến Phó Quân Mạc cuồng vọng nhất cũng không dám tuyên bố bản thân có giữ vững được ngôi báu thiên hạ, vì những ai biết đều nói rằng, thiên cùng đại lục này đang ẩn giấu một vị bá chủ chân chính — Băng Lăng quốc.

Chẳng ai biết thủ đô Băng Lăng quốc nơi nào, quốc vương là ai, bởi bọn họ vĩnh viễn là sự mơ hồ bất định. Không ai dám bảo phải theo Băng Lăng quốc diệt trừ thiên hạ, vì mỗi một tấc đất của mỗi quốc gia đều có con dân của họ sinh sống. Chỉ cần họ muốn thì có thể trong thời gian ngắn nhất hủy diệt một đất nước, dù đó là một trong tam đại cường quốc.

Nhưng không rõ vì sao, bọn họ chưa bao giờ can thiệp quá sâu vào chiến tranh giữa các quốc gia, cũng không có dã tâm xưng bá thiên hạ. Chỉ cần không phải là chủ động gây xích mích, bọn họ sẽ như chưa bao giờ tồn tại trên thế gian này, lánh xa tranh đấu thế gian.

Nhưng mà, sự thật liệu có thực sự như thế? Nếu không phải, Băng Lăng quốc cho đến bây giờ vẫn là một truyền thuyết với người thế gian. Nếu phải, thiên cùng đại lục rối loạn đến thế này, nếu không phải do trở ngại về lực lượng, thì vì cớ gì lại không mong thống nhất thiên hạ trong tương lai không xa.

Người khát vọng hòa bình, kẻ một lòng đền nợ nước, người bừng bừng dã tâm ngày càng nhiều, cũng ngày càng bức thiết. Vì thế, trong chốn giang hồ, trong thiên hạ bắt đầu có lời đồn đãi.

Thanh long, Chu tước, Bạch hổ, Huyền vũ — trong thiên hạ, duy chỉ người sở hữu "Tứ thánh thạch" này mới có thể chạm tay được vào bí mật trăm năm của Băng Lăng quốc, bước lên thống nhất thế gian.

Không ai biết được lời đồn đấy dấy lên từ đâu, càng không ai có thể chứng thực rằng lời ấy có đáng tin hay không, chỉ là bởi đủ loại thị phi, nguyên nhân thiện ác, nên ai ai cũng đều tin như vậy! Liều mạng truy đuổi, cướp đoạt.

Ghi chép nguyên niên 1260 thiên hòa đại lục:

Tháng 5 năm 1260 Thiên Nguyên, Duẫn quốc cuối cùng chọn dùng chiến lược của tam hoàng tử, phát động hải chiến với đảo quốc xinh đẹp dồi dào — Đinh quốc. Song phương cử ra vô số tinh binh, tiến công bờ biển Tấn, người Đinh quốc nhờ vào thiên thời, địa lợi, nhân hòa, lấy ít địch nhiều cũng không lộ vẻ thất bại. Đại chiến liên miên đến tháng 7 năm 1260 vẫn ở thế giằng co.

Tháng 6 năm 1260 Thiên Nguyên, ba tiểu quốc phía đông tuyên bố quy về Kì quốc, lãnh thổ Kì quốc lại mở rộng, gần như có thế lực ngang với nước Thược đẳng đông, nước Duẫn đẳng tây.

Tuần giữa tháng 6 năm 1260 Thiên Nguyên, quốc vương Thược quốc chiêu cáo thiên hạ: trẫm gần đây cảm thấy thể hư khí nhược, không quản được mệt nhọc, quân chính đại quyền sẽ giao cho hoàng thái tử Phó Quân Mạc tiếp quản. Đến nay, quốc vương Thược quốc cơ bản đã đổi chủ.

Tháng 7 năm 1260 Thiên Nguyên, Duẫn quốc nhằm vào vùng đất nước nhỏ người đông phía tây, nhiều năm chiến loạn không dứt, mặt khác lại càng hung hãn ngang ngược. Thị Nguyệt, khi các quốc gia lao vào chiến tranh thì bỗng an tĩnh trở lại, hầu hết binh lính không đi đánh giặc mà là xuống ruộng làm nông, tiếng kêu khóc của phụ nữ, trẻ em lại không hề có. Trái lại, phóng mắt nhìn chỉ có khói bếp lượn lờ, kéo tơ dệt vải, tiếng cười quấn quít, thật là một cảnh tượng êm ấm hòa thuận.

Năm 1260 thiên nguyên..

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Bồng lai biệt hữu

Bả vai... ngứa quá. Tôi giật nhẹ, không bằng lòng mà lẩm bẩm một tiếng:"Kì Nhiên, đừng có ồn ào nữa. Em mệt lắm.."

Trở mình một cái, tôi tiếp tục ngủ.

"... Đừng khều mặt em nữa. Mười phút, không, năm phút thôi, cho em ngủ năm phút nữa thôi... A — !"

Một cơn đau từ sau lưng ập đến cuối cùng cũng khiến cho tinh thần đang mê man của tôi tỉnh táo lại. Tôi.. không phải là đã chết rồi sao?

Đây là đâu? Tôi bật dậy, sau lưng chợt truyền đến tiếng "Xì xì — " sắc bén cùng với cơn đau như xé cả cơ thể.

Tôi quay đầu lại, đó là cả một vật thể trắng như tuyết... Ấy ~ ... Đúng ra là một con tiểu hồ ly đang mở to đôi mắt đen tròn lẳng như hai hòn bi chăm chú nhìn mình. Đôi mắt tựa như ngọc lưu ly đen bóng, trong suốt sáng ngời không lẫn một tia tạp chất lẳng lặng dừng trên người tôi, khiến cho tôi thoáng chốc nhớ đến đôi mắt xanh chôn dấu tận đáy lòng.

Nhìn xung quanh một chút, đây giống như là một căn thạch phòng cổ xưa vô cùng bình thường, công dụng lớn nhất chính là cung cấp cho nhân vật chính sự khởi đầu một cuộc phiêu lưu vô dụng, giúp người đó xưng bá võ lâm. Đúng là đến chết cho tử tế cũng không được, tôi là nhân vật chính đó ư?

Ai, quả nhiên là định luật vách núi muôn đời bất biến, mà tôi lại tuyệt đối là một nhân chứng hùng hồn.

"Đây là đâu nhỉ?" Tôi thật là điên mất rồi, thế vậy mà lại nói chuyện với một con hồ ly *(Tạm thời cho là vậy)*

Mà càng thêm điên là con hồ ly kia ấy thế lại kêu xì xì hai tiếng rồi ngẩng đầu ra ý bảo tôi nhìn phía sau.

Tôi hơi giật mình trừng nó một lúc lâu, sau không khỏi thất thần mà tự cảm thán:"Trời ạ! Giữa núi sâu lại đụng phải hồ ly tinh sao? Hay là hồ bán tiên? Về sau tiến hoa chắc là thành một mỹ nữ xinh đẹp nhỉ? So với mình thì vẫn là tốt hơn rồi, hấp dẫn khác giới thôi mà! Có điều mỹ nữ cũng không tồi, ít ra có thể đẹp mắt..."

"Xì — " Con tiểu hồ ly đại khái là bất mãn với việc bị tôi gạt qua một bên nên bất mãn kêu một tiếng.

Tôi vội hoàn hồn, khụ ~ , toàn nghĩ mấy điều vớ vẩn không thì phải? Quay đầu lại, tôi nhìn thấy trên bức tường sau lưng có một tấm bia đá khắc chữ, mặt trên dùng lối chữ Thảo ghi bốn chữ — "Bồng lai biệt hữu".

Bồng lai biệt hữu? Nhìn bề mặt của bia có vẻ đã tồn tại mười mấy năm rồi, xem ra hẳn là do người xưa tạo nên, chỉ không biết là lúc trước xây căn thạch phòng này thì lối vào còn dùng được không nữa.

Đang cúi đầu trầm tư, bất chợt nhìn đến quần áo rách nát dính chặt với vết máu trước ngực, tôi không khỏi kinh hãi. Đúng vậy! Tôi chẳng những rơi xuống vách núi, rõ ràng trước khi rơi xuống có người hung hãn đâm mình một kiếm, cơ thể bây giờ sao đến một chút trở ngại cũng không có. Dù rằng một kiếm kia không đâm phải nơi trọng yếu thì động mạch cũng phải bị thương, máu sao có thể đông nhanh như vậy?

Nhột quá... Tôi ngạc nhiên phát hiện con tiểu hồ ly nhảy lên đầu vai cẩn thận liếm miệng vết thương của mình. Điều kì quái chính là nơi da thịt bị thương được đầu lưỡi nó chạm đến ấy vậy mà không có cảm giác đau đớn bao nhiêu, ngược lại, miệng vết thương vốn loang lổ máu dần dần khép miệng, kết vảy.

Khó tin quá. Thật sự là hồ bán tiên sao? Tôi hưng phấn ôm chầm lấy nó vào ngực, kiên quyết cọ vào bộ lông trắng bóng mượt của nó tranh thủ — chiếm tiện nghi. Chết là một chuyện, chủ yếu là một đám vết thương đau khiếp người sau khi tôi tỉnh lại kìa, vậy chẳng bằng bốn cô nương trực tiếp ngã chết còn sảng khoái hơn. Thật, ít nhiều gì thì con tiểu bạch hồ này, ha, thế mà so với thuốc Kì Nhiên thì vẫn tốt lắm.

Đại khái là bị tôi ôm chặt quá lâu, tiểu bạch hồ giãy lên nhảy xuống, một đôi mắt đen nhánh nhìn từ trên xuống dưới... tò mò đánh giá tôi. Khụ ~ hồ đại tiên, nhìn ta như vậy để làm gì thế? Ngài mới là động vật quý hiếm đó!

Miệng vết thương tuy không chảy máu, nhưng thân thể dù sao vẫn vô cùng suy yếu, thêm vào đó, cho dù đánh chết tôi cũng không quên được trong chính cơ thể mình vẫn còn mang một quả bom hẹn giờ có thể nổ bất cứ lúc nào — huyết cổ.

Lê tấm thân mỏi mệt dạo một vòng trong thạch phòng này *(một gian thạch phòng hợp với một gian khác, nhưng thật ra rất giống với cổ mồ của Tiểu Long Nữ)*, kết quả là phát hiện một sự thật vô cùng đáng tiếc, tôi... bị nhốt ở bên trong rồi.

Con người tôi tương đối thích ứng được với mọi tình cảnh, nếu tạm thời không ra được, vết thương lại không tốt, tôi cũng ổn định ở trong này. Dù sao sớm muộn gì thì tiểu hồ ly cũng mang đến rất nhiều hoa quả cho tôi ăn, mà cũng chẳng rõ là nó chui vào chui ra từ nơi nào nữa.

Lúc bình thường buồn chán vô sự thì tôi lại đùa nghịch với tiểu hồ ly đến tán loạn cả phòng. Cũng không biết làm sao nó có thể hiểu lời tôi nói, nhưng dù sao tôi với nó, một người một hồ chơi trốn tìm trong thạch phòng cũng vui, vui đến quên cả trời đất.

Vào buổi tối, nó lại ngậm mang đến một ít thảo dược, đa số đều có ích cho vết thương của tôi. Vì trong khoảng thời gian đi theo Kì Nhiên, tôi cũng học được rất nhiều về y thuật tại thế giới này nên dễ dàng nhận ra đâu là thứ mình cần. Ánh sáng xen trong thạch phòng không phải là lửa, chỉ là ánh sáng của những viên minh châu mà tôi tuyệt đối không thể lấy mang đi bán được khảm vào vách tường, vậy nên, tôi không thể không dùng phương pháp nguyên thủy nhất — lấy đá đánh lửa. Vết thương cũng ngày một tốt hơn.

Tôi cứ vui vẻ hạnh phúc, ngây ngô trải qua bảy ngày như thế, cũng có đôi khi không tránh được mà nhớ đến Kì Nhiên và Bộ Sát, trong lòng lại nhói lên đớn đau. Trong chớp mắt khi rơi xuống, tôi như nghe được tiếng Kì Nhiên thốt lên bi thương. Chàng tận mắt chứng kiến tôi chết đi... có lẽ là khổ sở lắm chăng? Chàng.. liệu có thực hiện lời hứa sẽ sống thật tốt không?

Dù Kì Nhiên nói rằng, vì nụ cười của tôi mà đã quên đi những buồn thương đang lấp đầy mình, nay nghĩ lại, bỗng cảm thấy có lẽ tôi mới thực sự là căn nguyên cho nỗi đau của chàng. Mạnh mẽ chen vào thế giới của chàng, tùy ý mà ảnh hưởng đến cuộc sống của chàng, để rồi vô tình vứt đi thứ tình cảm ấy..

Ngày đó, tôi không muốn suy nghĩ, cũng không thể hi vọng, vì tôi nghĩ rằng mình sẽ không sống được.

"Xì — " Tiếng kêu của con tiểu hồ ly kéo những dòng suy tư của tôi về, đôi mắt đen bóng tràn đầy lo lắng.

Tôi vuốt nhẹ bộ lông trắng tinh của nó, cười khẽ:"Đừng lo, ta không sao đâu."

Con tiểu hồ ly vui vẻ kêu hai tiếng, chợt đẩy một hòn đá gì đó đến trước mặt tôi, ý bảo tôi giữ lấy.

Tôi thấy khó hiểu nhặt lên, đó là một hòn đá màu đỏ, nho nhỏ, vừa vặn có thể nắm trong lòng bàn tay, sáng bóng, nhẵn nhụi như gương, nhìn vừa giống đá vũ hoa, vừa giống đá cuội, dễ thương khác thường.

(đá vũ hoa: một loại đá tròn nhỏ sáng bóng, có vân và màu sắc sặc sỡ, có nhiều ở Nam Kinh)

Tôi không khỏi bật cười:"Tiểu Ngân *(tôi đặt tên cho nó — Ngân Nguyệt)*, ngươi đưa ta hòn đá làm gì? Đừng nói là tín vật đính ước đấy nhé?"

Tiểu Ngân bất mãn kêu vài tiếng, đôi dồng tử đen sẫm trừng tôi cứ như đang nén giận vì tôi phá hỏng mất tâm ý của nó vậy. Không còn cách nào khác, tôi tùy tiện nhét nó vào ngực, buông thõng tay bất đắc dĩ than:"Được rồi! Ngân đại ca! Ngân đại hiệp! Ta đầu hàng còn chưa được sao? Lão ngài cũng đừng trừng mắt nhìn vậy, cảm ơn ngươi.. A — !"

Cơn đau như xé, giày vò bật ra từ ngực, sau đó nhanh chóng tràn ra toàn thân.

Huyết cổ.. lại tái phát nữa ư?

Tôi hét lớn một tiếng, lại thấy không thể đứng được nên đành quỳ xuống rồi ngã rạp ra giường. Sau đó, cuộn mình một vòng ngã trên mặt đất.

Cơn đau như hàng vạn con kiến đục khoét xương mình lan ra khắp người, bám riết lấy tôi như muốn phá tung đầu và cơ thể hết lần này đến lần khác... Tôi không chịu được khóc nấc lên lần nữa, la hét, khua vào bất cứ thứ gì có thể.

"Kì Nhiên, em đau quá! Cứu em! Cứu, cứu em với!"

"Bộ Sát, thuốc giải — ! Muội muốn thuốc giải!"

"Cha ơi.Anh ơi Băng nhi đau quá! Băng nhi không muốn sống nữa."

"Kì Nhiên —— !"

..

Tôi đau đến tê tâm liệt phế, đau đến mức một chút ý chí muốn sống cũng không còn. Một khắc ấy, tôi thật sự không hi vọng có ai có thể cứu mình, chẳng qua là mong chờ một vòng tay, một chút ấm áp.

Vì thế, tôi lần lượt gọi lên những người trong tận sâu đáy lòng, những người quan trọng nhất trong cuộc đời tôi.

Nhưng ngoài tiếng vang bao trùm cả căn phòng trống rỗng, lạnh giá lại không có bất cứ điều gì khác, cái gì.. cũng không có.

Lúc tỉnh dậy, toàn thân bắt đầu đau nhức, rã rời, ngay cả sức mở mắt cũng không. Tôi bất giác cười giễu trong lòng, tình cảnh này thật giống quá!

Trên tay ươn ướt một mảng, tôi chậm chạp lúc lâu mới miễn cưỡng mở mắt. Quả nhiên, Tiểu Ngân đang liếm tay tôi hết lần này đến lần khác, nơi có vô số những vết trầy vụn vặt đã kết vảy. Nhưng mà... đồ ngốc, miệng vết thương ở trong cơ thể ta, ngươi làm sao có thể chữa lành được chứ?

Tôi vuốt sống lưng nó, nó kinh ngạc kêu lên một tiếng thật vui sướng, chạy đến liếm mặt tôi. Nhưng Tiểu Ngân ơi, vẫn thật sự cảm ơn ngươi đã ở bên vào thời khắc ta cô đơn nhất.

Con ngươi đen láy của nó hơi hơi vằn tia máu, có lẽ. là do đã khóc chăng? Thật cũng không khỏi quá mức rồi.

Nằm cả ngày trong thạch phòng, lại ăn những thứ hoa quả Tiểu Ngân mang đến, cơ thể cuối cùng cũng dần dần hồi phục. Chỉ có điều không biết lần sau khi huyết cổ tái phát lại là lúc nào nữa?

Đến nửa đêm khi đang mơ mơ màng màng ngủ, bỗng cảm thấy có cái gì đó đang kéo quần áo của mình. Tôi dụi dụi dôi mắt còn đang lèm nhèm đứng dậy bực bội:"Tiểu Ngân, hơn nửa đêm rồi ngươi còn làm cái quỷ gì vậy? Không biết là tối qua ta lăn qua lăn lại cả đêm không ngủ sao?"

Tiểu Ngân có vẻ đã miễn dịch với lửa giận của tôi, chỉ kiên quyết dẫn tôi đi qua hết gian thạch phòng này đến gian thạch phòng khác, còn tôi cũng đành phải đi theo nó. Dường như đã đi được một lúc, ngay tại lúc tôi sắp không kiên nhẫn được nữa thì Tiểu Ngân kêu lên một tiếng rồi chạy vào trong một gian phòng.

Tôi đương nhiên là vào theo, sau đó... sau đó lập tức ngẩn cả người.

Tôi trước giờ vẫn nghĩ rằng căn thạch phòng này tối tăm ngột ngạt, nhưng giờ khắc này đây, cả căn phòng như bừng lên dưới ánh sáng lấp lánh. Chuyện gì đã xảy ra?

Ánh trăng tựa như rót xuống căn phòng nhưng lại khiến cho căn phòng vốn giản dị, đơn sơ nay trở nên xa hoa tráng lệ

Dứt lời, tôi xoay người đi mà không dám nhìn vào đôi mắt ấy.

Tạm biệt Tiểu Ngân!

Lại nói lời tạm biệt với một người bằng hữu nữa, lại biết rằng chúng ta vĩnh viễn cũng không có cơ hội tương phùng.

Tôi bất chợt dừng chân lại, xoay đầu nhìn chằm chằm vào Ngân Nguyệt còn đang đứng run lẩy bẩy cạnh cửa rồi chợt nở nụ cười chân thành:"Này! Ngân hồ ly, có muốn cùng ta đi thưởng ngoạn thế giới bên ngoài không?"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Núi sâu kinh hồn

Từ khi bước ra khỏi "Bồng lai biệt hữu" đã gần ba giờ. Sắc trời dần dần từ màu vàng rực óng ả đã chuyển sầm đen, sau đó tối thẫm cả một trời. Nhìn Tiểu Ngân ngủ an ổn trong lòng mình, tôi chợt không khỏi có chút hạnh phúc.

"Này! Ngân hồ ly, có muốn cùng ta du ngoạn thế giới bên ngoài không?"

Tiểu Ngân ngơ ngác nhìn tôi, rồi xoay đầu nhìn mưa rền gió dữ nơi căn thạch phòng. Cơ thể nó vẫn run lẩy bẩy, nhưng tia sáng trong đôi mắt ấy từ từ rực lên. Bỗng nhiên, nó kêu thật to một tiếng vui vẻ rồi chui vào lòng tôi, cái đầu vùi thật sâu vào cổ tay tôi, không ngẩng đầu nhìn cánh cửa và mưa gió đằng sau đang dần đóng lại.

Nơi này.. nhất định đã từng là nơi ở của người nó vô cùng xem trọng chăng? Nơi này.. cũng nhất định có những hồi ức vô cùng quý báu của nó. Nhưng nó lại vì tôi mà đã gác lại tất cả những điều ấy đằng sau, ngay cả chốn quay về cũng không quan tâm nữa.

"Tiểu Ngân, là hang núi kìa!" Tôi chỉ vào một miệng hang động bị dây leo che khuất đằng xa xa hăng hái gọi to, "Trời ạ, nếu không cho mình nghỉ ngơi, mình chắc sẽ chết mất!"

Cũng không phải là không thể nghỉ ngoài trời, nhưng mấy dặm quang đây chỉ toàn là sâu trong núi, dã thú vô số. Nếu không cẩn thận chợp mắt một chút để Tiểu Ngân bị dã thú tha đi mất, tôi quả thật sẽ gặp khó khăn (ta giả vờ: Sao không nghĩ là ngươi bị dã thú tha đi ấy?)

Tiểu Ngân miễn cưỡng ngẩng đầu, hơi hé mắt nhìn tôi, bộ dạng lông trắng tinh lộn xộn, đôi mắt đen như hạt ngọc lưu ly giăng kín một tầng sương, mơ màng, biếng nhác. Tôi không nhịn được mà cảm thấy choáng váng, lại càng ôm chặt gáy nó hơn cọ ~ cọ ~, thật giống đứa trẻ quá đi thôi!

Mãi đến khi nó kêu lên bất mãn, tôi mới không cam lòng dừng lại hành vi sỗ sàng của mình (ta nói: Ây! Hóa ra ngươi cũng biết cơ đấy!). Ai, lông Tiểu Ngân thật mượt quá, xoa thật là thoải mái.

Đại khái là nhờ biết được thắng lợi đang ở ngay trước mắt, thể lực vốn hao mòn cũng khôi phục lại, hai ba bước bước thẳng đến trước hang núi kia. Trong hang động tối đen, nhưng xem ra bên trong phần lớn chỉ có mùi ẩm mốc và cỏ khô, từ điểm này mà có thể đoán được đây không hẳn là hang ổ của dã thú.

Tôi thật cẩn thận đẩy dây leo sang hai bên, ôm Tiểu Ngân bước vào trong. Kì thật trong động cũng không phải tối như mực, ánh trăng bàng bạc soi vào từ những khe hở quả thật cũng đủ cho tôi thấy được đồ vật. Nhưng mà vừa từ nơi sáng đi vào nơi tối, ánh mắt cũng không tránh khỏi không quen. Tôi cũng chỉ có thể cố gắng đè nén sự khó chịu, vịn vào vách động bần thỉu mà lò dò vào trong.

Bỗng nhiên, chân tôi vấp phải một vật thể gì đó mềm mềm. Tôi thét to một tiếng, lại không giữ vững được cơ thể mà bổ nhào về phía trước. Trước khi chạm mặt đất, tôi cũng không quên sự an nguy của Tiểu Ngân mà cố gắng vươn tay quẳng nó sang một bên.

Cơn đau như dự tính không đến, ấy ~ nói vậy cũng không đúng, đau thì vẫn có, nhưng không đau như tưởng tượng vì dường như có một cái đệm vừa lớn vừa mềm dưới thân mình. Hơn nữa, căn cứ vào độ ấm, cái cứng mềm của đệm và tiếng hít thở mơ hồ bên tai, tôi có thể kết luận, đây là một cái đệm thịt người.

Bảo không sợ hãi thì tuyệt đối là gạt người, hơn nửa đêm, ở nơi thâm sơn cùng cốc này, trên lối vào giữa một hang núi lại có một người nằm lì ở đây, nếu là một xác chết Tôi run lên một cái, cho dù là một người sống cũng đủ khủng bố rồi.

Cố hết sức khôi phục giọng nói run rẩy, tôi đẩy nhẹ hắn, bảo:"Này! Tôi nói huynh ngủ thì ngủ nhưng sao lại phải phơi thây giữa đường như thế? Huynh __ "

Không phản ứng? Tôi lặng người, hay có thể nào vừa bị tôi đè bất tỉnh không? Dù sao cũng không chết đúng không?

Tôi chống người dậy xem thử mạch đập trên cổ tay hắn, hoàn hảo, không chết được! Nếu không thì bọn tôi gặp rắc rối mất. Vuốt vuốt ngực, tôi bắt đầu đánh giá hắn (dùng "hắn", đương nhiên là tiêu biểu cho một nam nhân), ừm ~ diện mạo của hắn thì. không biết! (Ai! Ai ném trứng thối tôi thế?)

(Trong tiếng Hoa, chỉ xưng "ai" và "ni" như tiếng Anh là "I" và "You" nên chị Băng Y mới chú thích thêm để người đọc biết giới tính của nhân vật)

Vì gương mặt hắn úp sấp xuống mặt đất nên không hề thấy mặt, bất quá nhìn thân hình cũng thật ra có chút cao ráo anh tuấn. Nghĩ vậy, tôi nửa cúi mình ra sức lật hắn lại, có thể là bị thương, nếu không cứu ngay.

"Ọe — !" Một cơn ớn lạnh chưa từng có ập đến lan ra tận từng tế bào trên cơ thể, dạ dày trong bụng thắt mạnh một trận, tôi chịu không được nữa ngã sang một bên nôn thốc nôn tháo..

Trong lòng chỉ lởn vởn một câu: ông trời quả là tính toán hậu đãi cho tôi thật!

Tôi không ngừng nôn mửa một bên, mãi đến khi tất cả thức ăn trong dạ dày đều ra hết nhưng vẫn không dừng được. Tiểu Ngân lo lắng đi đến bên cọ vào chân tôi, tôi cố gắng cúi đầu cười, lấy ống tay áo lau khóe miệng, thầm nghĩ: hóa ra trên đời thật sự có người còn khủng khiếp hơn cả xác chết.

Ánh trăng trắng bạc yên lặng rọi trên người hắn, tôi vừa bắt đầu nhớ lại một màn kia thì cổ họng lại có hơi ngứa.

Ánh trăng vốn không sáng lắm, rơi lả tả vào trong hang động, tầm nhìn hiển nhiên không đủ nhưng cũng dư sức để tôi nhìn rõ khuôn mặt còn kinh khủng hơn ma quỷ kia. Những vết chém ngoằn ngoèo, cái dài cái nhỏ trải đầy trên mặt, mỗi vết chém đều sâu đến tận xương. Cổ, trán, bên tai đều có vô số những vết sẹo mưng mủ to nhỏ đỏ lòm. Nhưng đó chưa phải là thứ kinh dị nhất.

Tôi nhớ trước kia có từng đọc qua một câu chuyện ma cổ bảo có một người thanh niên tuấn tú trẻ tuổi đầy triển vọng tên — Lí Nghĩa, từ nhỏ thích ăn cá, mà món yêu thích nhất không phải là thân cá mà là môi cá.

Mỗi khi nấu cá, hắn đều cắt môi cá thưởng thức kỹ càng, thưởng thức xong lại thòm thèm dư vị, càng thêm đói khát. Một ngày mưa to, Lí Nghĩa gặp được một cô bé cả mình ướt sũng nên liền đưa vào nhà. Cô bé ấy trầm mặc kiệm lời, không tỏ vẻ vui mừng cũng không nói chuyện, nhưng điều kì quái chính là có một điểm giống với sở thích của Lí Nghĩa — ăn môi cá. Cô bé lớn lên, tuy không tính là xinh đẹp nhưng có một đôi môi tròn đầy căng mọng, quyến rũ đến vô cùng, Lí Nghĩa thường nhìn chằm chằm nó rất lâu.

Lại một ngày mưa to, Lí Nghĩa hoang mang rối loạn từ bên ngoài về, còn ôm chặt một cái túi to. Cô gái mở ra, vừa nhìn thấy thứ bên trong thì không khỏi kinh hãi, đó đúng là một thân cá tử anh đã chết màu tím. Đêm đó, Lí Nghĩa và cô gái phấn chấn bắt tay làm sạch con cá rồi nấu lên ăn. Đôi môi kia tất nhiên là chia thành hai như thường lệ, cô gái ăn môi trên, Lí Nghĩa thì lại ăn phần môi dưới đầy đặn nhất.

Đêm ấy, Lí Nghĩa làm thế nào cũng không ngủ, thứ mỹ vị kia như vương nơi đầu lưỡi nhưng hắn lại không thể nào nhớ được. Trong lúc hốt hoảng, nhớ đến đôi môi căng tròn đỏ thắm của cô gái, Lí Nghĩa run run đứng dậy mò đến phòng của cô. Cô gái bị tiếng trèo lên giường của Lí Nghĩa đánh thức nhưng không kinh ngạc, ngược lại còn dựa vào ôm lấy cổ hắn, nhỏ giọng nói:"Ca ca.." rồi hôn lên môi hắn.

Một đêm kia quả nhiên là một quá khứ ngu muội. Ngày thứ hai, Lí Nghĩa tỉnh lại, cô gái đã không còn cạnh bên. Hắn chợt cảm thấy trên miệng lạnh buốt và đau đớn, ngẩn người lúc lâu rồi bỗng hét to một tiếng, chạy đến trước gương. Chỉ thấy nét tuấn tú trẻ trung, môi hồng răng trắng vốn có giờ phút này lại để lộ một khuôn mặt toàn khung xương hàm trắng nhởn, bộ dáng kinh khủng vô cùng.

Trước kia gặp chuyện cổ này, tôi cũng thấy không đáng sợ bao nhiêu nhưng hiện tại, thực sự nhìn người không môi che hàm, răng nanh lồ lộ, hai gò má lại bị khoét hai hốc, cái ớn lạnh và câu chuyện ma cổ kia cứ lởn vởn trong đầu tôi. Nhưng mà cánh môi kia không phải là thứ đáng sợ nhất, không phải vành tai bị thiếu bên cạnh, không phải những vết sẹo dài ngoằng mưng mủ, cũng không phải cái xương mũi dô ra. Thứ kinh khủng nhất chính là đôi mắt ấy. Người này rõ ràng đã hôn mê nhưng đôi mắt lại không có chút linh động nhìn chằm chằm tôi, vì ngay cả mí mắt hắn cũng đã bị cắt mất, chỉ còn lại đôi con ngươi như có thể rơi khỏi lăn đến bên chân tôi bất cứ lúc nào.

Nếu đó là một thi thể, sợ thì sợ như thế nhưng cũng chẳng đến mức như hiện tại. Cả gương mặt bê bết máu thịt cứ run run rồi co giật, đôi khi còn có thể nhìn xuyên thấy răng trắng và đầu lưỡi từ hai bên gò má rỗng tuếch. Trời ạ! Một khắc ấy, tôi không chịu được nữa, sợ đến mửa cả ra.

Giờ phút này đây, một vấn đề khó khăn vô cùng đang xảy ra ngay trước mắt tôi, người này. có lẽ gọi là quỷ lại càng đúng hơn, tôi rốt cuộc là cứu hay không cứu đây. Nhìn bộ mặt bị gươm chém của hắn, hẳn là bị người khác hủy dung, mỗi đao tất nhiên đều sâu đến tận xương. Cuối cùng là người phương nào mà lại có thâm cừu đại hận với hắn như thế này, nhất định phải biến hắn thành bộ dạng không ra người cũng chẳng ra quỷ đây mới cam tâm sao?

Nay ngẫm lại, vài vết sẹo trên gương mặt tôi so với hắn quả thật là mấy vết thương nhỏ nhặt chẳng đáng đến nhắc đến. Do dự lúc lâu, tôi rốt cuộc cũng thở dài bước ra khỏi hang núi. Khi trở về, lá cây trên tay đã hứng một chút nước, ngồi xổm xuống nửa bên cạnh hắn. Cũng không phải là chưa nghĩ đến việc rót nước vào từ hai hốc bên sườn mặt hắn, nhưng lúc nhìn đến miệng vết thương mặc dù đã không còn chảy máu nhưng đỏ lòm khiến người khác sợ hãi thì thật có chút không đành lòng.

Khuôn mặt kia, việc nhìn hắn vẫn làm lòng tôi hoảng sợ, chỉ có tăng thêm chứ không hề giảm bớt, nhưng không biết vì sao, cơn ớn lạnh này lại dần dần nhạt đi, tôi cũng không nôn thốc nữa. Đương nhiên cũng có thể là do trong bụng tôi chẳng có thứ gì cả nhưng đến mật vàng cũng không nhổ được. Thế mà hơi thở phập phồng, mỏng manh, thỉnh thoảng lại thở hắt ra một hơi của hắn khiến trong lòng tôi dường như cảm giác có chút gì đó khác thường.

Vậy nên, tôi run run bắt tay vào việc cạy mở răng nanh cắn chặt của hắn rồi từ từ rót nước cho. Nhìn dáng vẻ của hắn, hình như là nán lại nơi đây vài ngày, có thể là đến tìm cái chết, nhưng mà.. giờ đây, tôi tất nhiên cũng chẳng quản hắn làm gì.

Lần thứ hai trở về, tôi mang theo một mảnh vải bố trắng sạch ẩm và một ít thảo dược có thể tìm được ở xung quanh. Bắt gặp vẻ mặt bất nhẫn và lo lắng đã bị bỏ rơi nhiều ngày của Tiểu Ngân, tôi không khỏi bật cười bảo:"Yên tâm đi, ta cho dù phải bỏ mặc hắn thì tuyệt đối cũng không bỏ rơi Tiểu Ngân ngươi đâu!"

Vết sẹo trên mặt người này mặc dù là kinh khủng nhưng cũng không chí mạng. Nhưng những vết thương bị mưng mủ và nổi mọt độc nếu không sớm chữa trị thì chỉ sợ hắn sẽ thật sự đi đời nhà ma mất. Cố nén cơn buồn nôn, tôi dùng vải trắng lau sạch mủ trên mặt hắn, rửa sơ miệng vết thương, vừa giã thảo dược vừa đắp lên mặt và cổ hắn.

Lại gặp vẻ mất kiên nhẫn và khó hiểu của Tiểu Ngân, tôi bước ra ngoài rửa sạch tay rồi quay về ôm lấy nó cười:"Ta biết là Tiểu Ngân nhà ngươi lợi hại, chỉ liếm nhẹ miệng vết thương kia là có thể làm chúng kết vảy. Nhưng mà miệng vết thương này đã hư thối mưng mủ, bên trong có độc tố, thấm vào ngươi thì sẽ không tốt. Hơn nữa, miệng vết thương hắn tương đối đặc biệt, nếu kết vảy qua loa, độc bên trong chưa sạch thì ngược lại không hay."

Giữa lúc tôi đang huyên thuyên lải nhải không ngừng với Tiểu Ngân thì bất thình lình thì vị đại ca so với quỷ càng đáng sợ hơn kia rên lên một tiếng rồi từ từ tỉnh dậy.

Tôi hốt hoảng, ôm siết lấy Tiểu Ngân lùi qua bên, cơ thể dường như muốn khắc vào vách tường, trong lòng không ngừng cầu nguyện: Đừng nhìn ta! Đừng có nhìn ta! Ngàn vạn lần đừng dùng khuôn mặt còn khủng bố hơn xác ướp kia của ngươi nhìn ta!

Đương nhiên, ông trời chẳng hề nghe thấy lời cầu nguyện của tôi, tròng mắt như có thể rơi ra bất cứ lúc nào của "xác ướp" kia chầm chậm chuyển động, cuối cùng dừng trên người tôi. Giọng nói có lẽ là bởi mất nước nhiều ngày mà có hơi khàn khàn:"Ngươi là ai?"

Con mắt kia thật sự sẽ không rơi xuống sao? Tôi ôm chặt Tiểu Ngân cũng đang lạnh run trong lòng, sắc mặt trắng bệch. Tôi rất muốn dời ánh mắt nhưng lại bị đôi mắt quỷ kia nhìn chằm chặp, ngay cả thở cũng chẳng dám thở mạnh thì miễn bàn đến việc nhúc nhích nữa.

"Xác ướp" cười lạnh (kỳ thật, hắn ngay cả môi dưới đều không có, động thái này tuyệt đối là tôi tự mình tưởng tượng), khản giọng bảo:"Sợ sao lại còn xen vào việc của người khác?"

Tôi giật mình, ánh mắt hắn, phải nói thế nào đây? Rành rành chỉ còn lại hai khối tròn, rành rành tựa như cười khẩy, rành rành là khẩu khí châm chọc nhưng sao lại khiến tôi thấy được nỗi bi thương và tịch mịch thế này?

Thật ra, gương mặt kia nhìn nhiều thì cũng không đến mức kinh khiếp như vậy. Bỗng nhiên nhớ đến câu một vị chiêm tinh gia đã từng nói thì tôi bật thốt lên:"Mãi thì cũng quen thôi.”

Lại nhìn khuôn mặt đắp đầy thảo dược của hắn, đổi góc nhìn mà nói thì thật giống.. một xác ướp xanh lè. Nghĩ đến đây, tôi không nhịn được cười khẽ thành tiếng. Còn hắn trái lại nhất thời có chút ngẩn người chẳng biết vì sao tôi lại bật cười như thế.

Hiện giờ, tôi dù vẫn run nhưng đã bước ra khỏi bóng đổ bước đến đắm chìm trong ánh trăng. Nhìn vẻ mặt giật mình của hắn, tôi ngay cả run cũng quên mất, càng nhận ra khuôn mặt này cũng không phải quá kinh khủng thì thật có hơi buồn cười.

"Huynh hỏi ta vì sao lại xen vào việc của người khác ư?" Tôi chỉ chỉ mặt mình, cười nói, "Kết luận thành một câu, đó là: cùng là kẻ lưu lạc chân trời, tương ngộ hà tất phải quen nhau."

Có lẽ là tôi cười quá sức sáng lạn nên ánh sáng trong mắt vụt tắt, vẻ mặt giãn ra chẳng có cảm xúc:"Cô nương cứ nói đùa, tình huống của cô nương há lại có thể đánh đồng với tại hạ? Trong mắt người đời, cô nương nhiều lắm cũng chỉ xem như có tướng mạo xấu xí, mà tại hạ cũng quả đúng là yêu quái. Cô nương có dám bảo khi mới gặp tại hạ không có ý nghĩ này không?"

A - men! Sắc mặt tôi hơi đổi, không khỏi cười khan, ngầm khẩn: hình như tôi mới vừa cảm thấy là hắn so với yêu quái thì càng khủng bố hơn.

"Một kẻ như ta đến phụ mẫu đều khiếp sợ, còn sống thì có gì đáng nhớ đâu? Cô nương thật không cần phải mở lòng cứu tại hạ."

"Nếu ta là huynh, gặp phải chuyện thế này, kham trên mình cái túi da như vậy thì cũng nhất định sẽ chẳng muốn sống trên đời này để mất thể diện, lại còn thêm bị người khinh thường." Hắn không quay đầu nhìn tôi, nhưng nghe những lời này thì cơ thể cũng run lên.

Tôi thở dài yên lặng, buông Tiểu Ngân xuống bước đến trước nhìn thẳng vào mặt hắn, bình tĩnh lên tiếng:"Nhưng huynh không muốn chết đúng không?"

Hắn chấn động mạnh. Chẳng biết là ảo giác hay chăng, tôi cảm thấy hai tròng mắt trắng đen hòa lẫn kia đều trợn tròn ra nửa tấc. Ôi ~ , nhẫn nại chịu đựng, tôi cắn chặt khớp hàm nhìn thẳng hắn như cũ.

"Nếu muốn chết thì có vô số cách, có thể cầm gươm đâm vào ngực, có thể nhảy vực nhảy sông tự vẫn hoặc nhảy lầu, không thì cũng có thể học nữ tử thắt cổ, nhưng huynh lại cố tình lựa chọn vào đây để tự sinh tự diệt..."

Tôi bỗng nhiên nhoẻn một nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt không phút nào rời đi. Rõ ràng đã tuyệt vọng với nỗi thống khổ đối với thế gian, rõ rõ ràng ràng chết là có thể hoàn toàn giải thoát nhưng đáy lòng vẫn khao khát sự sinh tồn. Có lẽ loại chấp nhất hèn mọn lại mãnh liệt này mới khiến tôi quên đi nỗi sợ hãi đối với khuôn mặt ấy mà không nỡ bỏ rơi.

"Huynh đang chờ đợi điều gì ư? Có lẽ ngay cả chính huynh cũng không biết. Nhưng huynh thực sự đang chờ đợi, dù cho cái chết ngày càng gần kề, huynh cũng không buông xuôi. Có thể huynh chờ một người, cũng có thể là một hi vọng. Nhưng bất kể huynh là ai, huynh hắn cũng không muốn chết đúng không?"

"Ngươi.. Rốt cuộc là ai?"

Tôi suy tư một lúc lâu rồi nói chắc như đinh đóng cột:”Người qua đường Giáp."

Nhìn bộ dáng hai tròng mắt lại tròn ra nửa tấc, mắt thấy như muốn rơi ra đến nơi, tôi bị dọa, hoảng sợ vội vàng đứng dậy lui về sau từng bước, bĩu môi ấm ức:"Người qua đường Ất là được rồi chứ gì?

Tôi bế Tiểu Ngân ngồi một bên, điềm nhiên như không ăn thỏ nướng trên tay, ánh mắt khó kềm nổi rơi trên người tên đối diện. Người đó cũng đang nhai thịt thỏ. Tôi thề, tôi nhìn trộm như vậy cũng chẳng phải vì muốn xem thử thịt thỏ có thể rơi ra từ hai gò má hắn không, mà là.. mà là do dáng vẻ người này và cách ăn thật sự rất tao nhã, so với bộ dạng ăn như hổ đói của tôi quả thực khác một trời một vực!

Nhẽ ra trước đây, mỗi ngày tôi đều thấy phong thái của Kì Nhiên, việc này thật cũng xem như không quá kinh ngạc và đả kích cho lắm, nhưng mà. nhưng mà vấn đề là ở phong thái cùng với diện mạo của hắn khó tránh quá chênh lệch rồi! Có lẽ bởi gần đây tôi bị kinh hãi không ít, vậy nên thừa nhận là tim mình yếu đi thật — chuyện bé xé ra to sao

Ai, thật không biết là may mắn hay là bất hạnh đây!

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Có lẽ là ảo giác, tôi tựa như nhìn thấy trong mắt hắn chợt sáng ngời trong chốc lát, rồi nhanh chóng sẫm lại, nói:"Ta không có tên. Nếu nhất định phải có danh xưng, vậy gọi là 'Dạ' đi."

"Kì Nhiên, Bộ Sát dù sao cũng phải sửa lại tên đấy. Huynh nói thử xem chúng ta sau này bên ngoài gọi huynh ấy là gì đây?" Việc đổi tên này, tôi ngay cả liếc mắt cũng không nhìn gương mặt lạnh của Bộ Sát bên cạnh lấy một cái, lập tức hỏi thẳng Kì Nhiên.

"Gọi là Dạ đi." Kì Nhiên suy nghĩ một lát rồi trả lời.

"Dạ sao?" Tôi liếc mắt nhìn hắn, áo đen, tóc đen, mắt đen, còn có khuôn mặt quanh năm lạnh như tiền thì không khỏi "Phì" cười thốt,"Được! Gọi là Dạ vậy!"

"Bộ Sát! Huynh có nghe nói câu nào không đó?" Tôi dựa lưng vào Kì Nhiên, ngước nhìn bầu trời giăng đầy sao, bỗng cười nhẹ, "Khi màn đêm buông xuống đến một lúc nhất định, sao trời sẽ rạng rỡ lấp lánh."

"Chưa nghe bao giờ."

XD! Đồ người chết, núi băng, đồ sát thủ máu lạnh!

"Gọi là Vô Dạ đi!" Tôi gạt những kí ức đang dâng đầy trong tâm trí mình, lẳng lặng nhìn hắn, nói:"Dù cho trời đêm dung chứa ngàn vì sao nhưng vẫn tịch mịch vô cùng, chẳng bằng…… Vô Dạ."

"Ta chỉ có một vấn đề cuối cùng." Tôi nhìn hắn gật đầu thì không khỏi bật cười, ném túi đồ sang cho hắn, "Nếu là thị vệ, thì những việc sinh hoạt nặng nhọc đều do ngươi làm vậy!"

Tôi rốt cuộc cũng nhìn thấy mặt hắn đen lại cười gượng gạo:"Cái gì?"

"Thế vì sao lại là ta?" Tôi cũng từng hỏi câu này với người thiếu niên hoàn mỹ như thiên thần kia, cùng một vấn đề, nhưng lại với một tâm tình hoàn toàn khác, "Người huynh gặp được chắc chắn chỉ muốn giúp huynh, thế vì sao lại đi theo ta? Thậm chí còn không tiếc làm một thị vệ cho một nữ tử xấu xí hạ đẳng như vậy?"

Vô Dạ nhìn sâu vào ánh mắt tôi rất lâu, tôi đành thở dài bảo:"Kỳ thật, huynh vẫn là một người hờ hững lắm, sao khi nãy không thể biểu hiện như thế? Đi thôi, đồng bọn mới!"

Ai, thật không biết là may mắn hay là bất hạnh đây!

Tôi thật sự không rõ đây là nơi gì thế này, từ lúc dẫn theo Vô Dạ, chúng tôi đã đi suốt ba ngày trong ngọn núi không có lấy một tổ chim mà vẫn chẳng thấy chút dấu hiệu sắp đến bất kì thị trấn hay tòa thành nào.

Nên nói là, nếu chỉ có tôi và Tiểu Ngân lạc đường thì chẳng tính làm gì, đằng này Vô Dạ đã bảo rằng là người rất quen thuộc với vùng đây chỉ đường mà cũng đi lâu như thế, thực đúng là không có đạo trời gì hết.

"Ta nói này Vô Dạ," Tôi đấm đấm đôi chân đã mỏi nhừ, tê cứng của mình, giọng uể oải:"Đây là cái mà huynh gọi là trấn Thiên Điểu cách không xa nữa ư?"

Vô Dạ ngẩn người nhưng vẫn cung kính đáp:"Chủ……, không xa đâu, chỉ có bày ngày đường đi bộ."

MY GOD. Có ai nhắc tôi một tiếng là tuyệt đối, tuyệt đối không thể tin vào quan niệm thời gian của người xưa không?

"Huynh nói sao? Chúng ta còn phải đi trong cái chỗ rừng sâu núi thẳm này những bốn ngày nữa ư?"

"Vậy cũng không đúng." Vô Dạ suy nghĩ một lát mới nói, "Đại khái là chúng ta đêm nay có thể vượt qua ngọn núi này, ở chân núi có một thôn nhỏ."

"Ừm." Tôi đáp ỉu xìu, dù sao, có nhà dân còn hơn là nơi chỉ toàn nghe thấy tiếng quỷ khóc sói tru này là tốt rồi, "Vậy chúng đi mau đi! Ai, còn vẫn cứ thất nghiệp rày đây mai đó thế này, lại không tìm được chỗ tắm giặt, ta sẽ đổi nghề làm ăn xin mất….."

Lại đi thêm nửa ngày đường, đến khi sắc trời dần dần thẫm tối, tôi lúc này mới trông thấy được một bình nguyên bát ngát xanh rì, tận cuối bên trái có một dòng sông lớn không biết từ nơi nào đổ về chảy xuôi, thế nước ấy vậy mà cũng có chút tráng lệ.

Giữa không gian non xanh nước biếc, gió man mát nhẹ thổi, dù rằng cả cơ thể đều mỏi mệt nhưng cũng không khỏi cảm thấy thư thái, dễ chịu. Nhìn khói bếp lượn lờ nơi bình nguyên phía trước, cho là không thấy mái nhà nhưng chắc chắn là một thôn trang không sai vào đâu được.

Tôi nhanh nhẹn hẳn lên, vừa dợm bước tới thì bỗng thấy ống tay áo căng ra. Vô Dạ một tay kéo tôi nấp vào sau một gò đất nhô lên, cố hạ mình ngồi thụp xuống hết mức thấp giọng bảo:"Có người."

Tiểu Ngân trong lòng tôi dường như cũng cảm thấy được sự thay đổi đến căng thẳng của từng nhịp thở, lẳng lặng thức giấc nhưng vẫn cuộn người nằm yên trong lòng tôi không kêu một tiếng.

Quả nhiên, đầu bên kia xuất hiện bóng người, theo sau hình như có rất nhiều chấm đen nhỏ từ từ đến gần. Tôi ngạc nhiên khi thấy số người nhiều vô cùng. Mà điều kì lạ nhất chính là mười mấy người giống như đang bị những kẻ áo đen che mặt truy sát, trông trang phục trên người họ vừa không phải là dân chúng bình thường, cũng chẳng phải nhân sĩ giang hồ mà là người quan phủ.

Nhưng tôi cũng chẳng biết gì về quan phục (áo quan) của thế giới này nên cũng không thể đoán được họ là người quốc gia nào.

"Là Kì quốc." Vô Dạ nói khẽ bên tai tôi, chỗ này ngược gió lại cách một quãng khá xa nên chúng tôi không lo tiếng trò chuyện của mình bị người đằng trước nghe được, "Nhìn phục sức của người bị truy sát, hẳn là quan viên và binh lính Kì quốc."

Tôi nhíu nhẹ mày, hỏi:"Nơi này thuộc lãnh thổ nước nào?"

Vô Dạ ngơ người, đôi mắt như quái vật lại dừng trên người tôi. Ôi! Làm ơn đi, người ta anh tuấn như thế nhìn tôi còn không oán trách gì, khuôn mặt ngươi thì cũng miễn đi chứ?

"Hồi chủ…….. Nơi này vẫn thuộc biên cảnh Duẫn quốc." Nhìn chung tốc độ khôi phục cũng xem là nhanh đấy.

Lại nói, ngày đầu tiên Vô Dạ đi theo, chỉ cần tôi mở miệng hỏi, giữa khi trả lời nhất định sẽ tặng một câu "Hồi chủ tử" hay "Vâng, chủ tử". Mãi đến khi tôi không thể chịu được nữa giật lấy ba lô của mình, giọng lạnh lùng:"Nếu huynh cứ nói ra hai chữ 'chủ tử' nữa thì lập tức khăn gói về nhà đi!"

Chuyện này rõ ràng là có sắp đặt cho tôi không sống yên ổn được còn gì? Người khác nghe hắn gọi tôi là chủ tử còn bảo rằng tôi là thánh nữ giáo chủ bang giáo nào đó mất thôi? (ta chỉ: việc này còn chờ bàn lại đã, dù sao cũng ta tuyệt đối không thèm nhận khuyết điểm đâu!) Chẳng phải là tự rước lấy phiền toái sao?

"Vậy làm sao xưng hô đây chủ……. cô nương?" Hắn quả thực đã nuốt lại câu sau, tốt lắm! Trẻ nhỏ dễ dạy, xem ra hắn cũng không muốn khăn gói về nhà.

"Gọi ta là Băng……" Tôi nghệch người ra, cái tên này dường như không thể lại nói được nữa. Trong lòng tựa như cũng cho rằng, ngoài hai người kia, tôi không hi vọng có ai khác gọi mình bằng tên ấy, "Gọi ta là Tiểu Y hoặc như xưng hô vốn dĩ là cô nương, Chí Bất Tể(*) cũng không gọi, so với hai chữ chủ tử nghe còn lớn lao hơn nữa."

(*) Mang nghĩa gần tương tự như "ân nhân"

Từ lúc đó trở đi, có vẻ tên thị vệ này tương đối nghe lời, tuy rằng cũng có sai một chút song vẫn sửa kịp. Nhưng tôi vẫn không nghĩ ra được vì sao hắn lại muốn chọn cái cách xưng hô "Chí Bất Tể" kia nữa?

"Vậy rất có thể là người Duẫn quốc đang truy sát quan viên Kì quốc chăng?"

Vô Dạ rơi vào trầm tư, trả lời chi tiết:" Thật ra cũng không nhất định phải như vậy. Ngoài mặt, bang giao giữa Kì quốc và Duẫn quốc vẫn tốt, vả lại, quốc vương Duẫn quốc lại không ngu ngốc đến mức ngang nhiên truy sát quan viên Kì quốc ngay trên nội cảnh quốc qia mình, sợ là việc giá họa chiếm nhiều khả năng hơn."

Tôi gật gật đầu. Những âm mưu chính trị đấu tranh này quá mức phức tạp, sao lại không biết màn hãm hại và phản hãm hại này chứ? Một khi rơi vào vòng xoáy này sẽ thành thân bất do kỷ, đương nhiên tránh được thì tránh vẫn tốt hơn.

Bỗng nghĩ đến một vấn đề, Vô Dạ là thần dân Kì quốc, tôi nghiêm mặt hỏi:"Vô Dạ, huynh muốn cứu họ không?"

Vô Dạ giật mình, ngay sau đó bừng tỉnh cười nhẹ, (cương thi cười vẫn là điều hiếm thấy nhất đó) đáp nghiêm chỉnh:"Không muốn! Kinh qua nhiều biến cố, nhìn ra lòng người dễ đổi thay, người cho rằng ta vẫn còn chấp nhất với loại trung hiếu lễ nghĩa đó sao?"

Trái lại lúc này đến lượt tôi thừ người. Xem ra, cho tới nay tôi vẫn còn quá khinh thường Vô Dạ. Có lẽ hắn đôi lúc cổ hủ, đôi lúc tầm thường nhưng dù sao cũng trải qua bao tang thương. Cũng vì vậy tôi mới thừa nhận là học phí khó trả được rồi, nếu chưa bảo là nói quá một chút thì đúng ra là tuyệt đối cũng không có khả năng.

Tôi nở nụ cười nhợt nhạt với hắn, dịu giọng:"Nỗi khổ đau này, ngay cả huynh cũng không cảm nhận được."

Theo phương diện nào đó mà nói, Vô Dạ và tôi trước kia đều là cùng một loại người. Vì nhìn thấy quá nhiều, trải qua quá nhiều nên mới nhận ra được nhân tính yếu đuối và xấu xí từ trên chính bản thân mình. Đồng cảm, thương xót, trung nghĩa đều là những thứ cảm xúc xa xỉ, nói trắng ra cũng chỉ vì bản thân đầy đủ quá mức nên sau đó mới bố thí cho kẻ khác, hoặc là để tiêu khiển.

Khi đó, chính bản thân tôi đã quay lưng lại với ánh sáng để dừng bước nơi bóng tối. Khi đó, tôi thu phục lòng người cũng vì hi vọng kẻ ấy sẽ vấy bẩn như bản thân mình.

Vậy nên lần đầu tiên gặp gỡ Kì Nhiên, tôi mới muốn níu lấy vùng ánh sáng ấy đến như thế. Tôi lúc đó như sa vào vũng lầy, khắp người đều dơ bẩn, thấp hèn, và khi tuyệt vọng nhất lại nắm được sợi rơm rạ cứu mạng mình như níu chặt được luồng không khí mới mẻ.

Nhưng tôi đã quên, một vị ni cô đã từng nói tôi là vầng mặt trời, và họ mất trí rồi. Bởi chẳng ai có thể là ánh mặt trời chỉ rọi sáng cho người khác.

Huống chi, Kì Nhiên chưa từng nghĩ đến việc làm một vầng mặt trời.

Đúng vậy, Kì Nhiên không muốn làm một vầng thái dương. Rất lâu về sau, bôn ba khắp nơi, chứng kiến bao bệnh tật khó khăn, chàng vẫn luôn không quên quay đầu lại mỉm cười dịu dàng với mình, tôi mới dần dà hiểu ra, những xét đoán của bản thân sai lầm biết nhường nào.

Kì Nhiên không phải là ánh mặt trời, lại càng không phải chẳng chút vụ lợi, trái lại, chàng có lẽ là….. rất ích kỉ.

Nhưng mà, nực cười thay, tôi vẫn mãi theo đuổi, chạy mãi theo ánh dương ấy, mãi đến khi những tia sáng kia vụt mất vào hư vô trước mắt mình, tôi mới thật sự……. yêu Kì Nhiên say đắm.

Tôi mấp máy môi, tình yêu này, chôn giấu sâu trong đáy lòng là tốt rồi, chỉ cần cả đời không quên…… là tốt rồi!

Vực dậy tinh thần, tôi lia mắt nhìn chiến trường, vốn chỉ là vô tình nhưng cũng không khỏi thẫn thờ, hình như…….. Tôi khẽ chau mày.

"Sao thế?" Bắt gặp thần sắc khác thường của tôi, Vô Dạ hỏi một cách khó hiểu.

"Không có gì." Tầm mắt tôi thản nhiên dừng trên người một binh lính bình thường nằm trong ấy, tuy không rõ ràng, nhưng chắc chắn không thể sai được……. Chẳng qua, tôi cười nhẹ, chuyện đó đâu liên quan gì đến tôi?

Bỗng nhiên, tiếng chém giết xa xa ngừng lại. Nhìn trên thảo nguyên vốn xinh đẹp xanh tươi giờ rải rác đầy những thi thể không còn sức sống, mùi máu tươi tựa như lờn vờn trong không khí, trong lòng tôi cũng khó chịu vô cùng.

Những việc này đều không phải là những việc bản thân có thể khống chế được! Tôi không ngừng tự an ủi mình, tay vuốt ngực, nhưng thứ cảm xúc quen thuộc kia đã không còn trong ký ức của mình nữa rồi. Tôi giật mình nhận ra nó đã không còn tồn tại trong lòng nữa. Nhớ đến nét cười dịu dàng của người ấy, đôi mắt tôi sáng long lanh như ngọc bích, trong lòng dâng lên niềm ấm áp vô hạn.

Một người áo đen đằng đó đứng dậy, không biết là nói với vị quan Kì quốc kia những gì mà chỉ thấy binh lính Kì quốc tuy rơi vào hoàn cảnh bất lợi vốn vẫn tiến thoái đúng mực lại bối rối, hoảng loạn cả lên.

Tôi thở dài, nhẹ giọng bảo:"Xem ra vẫn bị phát hiện rồi."

"Phát hiện cái gì?"

Tôi chỉ về phía về phía tên lính độc nhất và mấy người khác đằng đó, nói:"Huynh không phát hiện sao? Binh lính Kì quốc nhân số tuy ít nhưng mấy người áo đen này mãi vẫn không bắt được bọn họ. Điểm mấu chốt chính là trận pháp họ kết hình như gọi là "tam kiền tứ khôn", chỉ cần ít nhất bảy người trở lên là có thể phòng thủ vững trước nhiều kẻ thù rồi."

Nhớ lại trước kia khi Kì Nhiên miêu tả kĩ càng trận pháp này, tôi chữ nghe chữ mất nhưng cũng nắm được sơ bộ.

"Ngoài mặt tuy có vẻ là họ lấy vị quan kia làm trung tâm nhưng 'cửa sống' an toàn nhất thật sự lại đặt vào người lính đó. Vậy nên hắn người lính đó mới là thủ lĩnh của bọn họ, chẳng qua là kế hoạch hi sinh chặt chẽ chu đáo như vậy vẫn bị người ta phát hiện." Câu cuối cùng dứt, nhưng giọng nói tôi cũng không giấu được hàm ý châm chọc.

Vô Dạ hơi kinh ngạc nhìn tôi, con mắt trồi ra không chớp, và dĩ nhiên là có ý: người lại biết những chuyện này ư?

Tôi vội lùi về nửa tấc, bất đắc dĩ mà vuốt vuốt tay lên tiếng:"Vô Dạ, huynh có thể đừng trừng mắt được không? Nhỡ đâu không cẩn thận rơi mất, y thuật của ta cho dù là khá tốt nhưng cũng không cứu được đâu đấy!"

Sắc mặt Vô Dạ tối sầm, hừ lạnh một tiếng rồi không nói gì thêm nữa.

Còn trên chiến trường, quả nhiên, tên lính kia bước lên phía trước, xa như thế hắn nhiên là chúng tôi chẳng nghe rõ được hắn đang nói gì, nhưng nhìn phong thái dù bị bủa vây trong hoàn cảnh như vậy mà vẫn bình tĩnh và khí chất ngay cả áo lính cũng không che lấp được thì tôi biết ấy chẳng phải là một nhân vật tầm thường. Xem ra, hắn đúng là đã hoán đổi thân phận với tên quan kia rồi.

Trong lúc nghe hai bên đàm thuyết, tôi tuyệt nhiên không nghe được bọn họ trao đổi điều gì, mà cũng không thấy rõ được biểu cảm mọi người, quả thực là còn chán hơn cả xem kịch câm. Bất chợt, ngực tôi siết mạnh rồi trở lại bình thường. Nhưng còn chưa kịp suy nghĩ kĩ thì tình hình đằng ấy lại phát sinh biến cố.

Thủ lĩnh nhóm người áo đen dường như làm hay nói gì đó, rồi "binh lính" kia bỗng ngã xuống, dĩ nhiên là có người bên cạnh đỡ lấy. Nhưng nhìn bộ dáng suy sụp của hắn, chắc là đã bị thương.

Kì quái thật, chuyện gì đã xảy chỉ trong nháy mắt kia?

Trận chiến lại tiếp tục, nhưng tình hình chiến đấu hình như còn thảm khốc gấp trăm lần lúc trước.

Chẳng biết có phải do người lính kia bị thương mà khiến cho tâm họ rối loạn hay bởi nguyên nhân nào khác mà trận pháp "tam kiền tứ khôn" không còn có thể kết lại được. Kể từ lúc đó, bọn họ chỉ có thể dùng chính máu thịt mình chống lại kẻ địch mạnh hơn gấp nhiều lần.

Giao chiến hỗn loạn khiến tôi chẳng thấy được ai đã ngã xuống ngoài sắc máu bao trùm, chỉ biết rằng số người vận quân phục Kì quốc đang không ngừng giảm đi.

Sau đó, người khoác quan phục giả dạng bất ngờ với chút hơi tàn cuối cùng đang yểm trợ xông đến ôm chặt "binh lính" kia, nhưng rồi lại…… nhằm hướng chúng tôi chạy tới.

Đợi tôi bừng tỉnh lại nhận ra đã đến lúc rời đi thì bọn họ đã cách mình không đến trăm mét. Tôi thậm chí còn có thể nhìn tường tận được quần áo xộc xệch, mái tóc rối tung và vết máu trên gương mặt người quan viên ấy.

"Vô Dạ, làm sao bây giờ?" Tôi hơi do dự hỏi, "Muốn tránh hay không?"

Có lẽ Vô Dạ vẫn còn giận dỗi chuyện lúc trước nên thái độ cũng chẳng tốt chút nào, lạnh giọng:"Chủ tử, nếu như không cần mạng nữa thì có thể tự đi cứu bọn họ."

Ôi, lại gọi tôi là chủ tử, xem ra là giận không ít rồi. Nhưng cuối cùng tôi là chủ hay hắn là chủ? Sao tôi lại cảm thấy hắn tức giận còn ra dáng hơn tôi nữa chứ?

Tuy các người rất đáng thương, nhưng vẫn là tính mạng mình quan trọng hơn. Tôi lẩm nhẩm A di đà phật vài lần rồi bắt đầu lui về cùng Vô Dạ, chỉ mong là đừng bị phát……..

Chợt, bước chân vững vàng của tôi dừng lại.

Tôi nhìn vào ánh mắt của người quan viên ấy, khuôn mặt tuy thật mơ hồ, mờ nhạt nhưng chỉ riêng ánh mắt lại rõ ràng đến khác thường. Trong mắt hắn không có hồn.

Tôi cúi đầu thấy hắn chạy vút về phía chúng tôi, cả người hắn trên dưới đều nhuốm máu, vạt áo trước ngực hắn ướt sũng thành một vết thật to. Từ vị trí của hắn rõ ràng có thể nhìn thấy chúng tôi nhưng hắn lại chẳng hề kêu cứu mà là liều mình chạy trốn.

Vì hắn vốn không nhìn thấy chúng tôi, hắn đã sớm mất hồn cả rồi, ngoại trừ bỏ trốn thì không còn có thể làm được gì nữa.

Thật không hiểu được! Cuối cùng là loại ý chí nào mới có thể chống đỡ được một cơ thể bị huỷ hoại thảm thương đến nhường ấy chạy trốn đến nơi này mà vẫn không chịu ngừng lại.

Người trên lưng kia đã khiến hắn hi sinh hi sinh đến thế sao?

Phải chăng không nghe được tin người đó an toàn, dù đã chết nhưng cũng tuyệt không nhắm mắt sao? Thật sự là có cần chấp nhất đến thế chăng?

"Còn không đi mau?" Mắt thấy hai người đến gần, Vô Dạ kéo tôi trèo lên một gò núi tránh đi.

Tôi vô thức bị Vô Dạ lôi đi vài bước, nhưng trong đầu không cách nào gạt bỏ được ánh mắt trống rỗng vô hồn kia.

Tôi muốn giúp đôi mắt ấy khép lại, một giọng nói không ngừng vang lên trong tâm trí, tôi muốn hắn có thể ra đi một cách bình an.

"Vô Dạ." Gọi một tiếng, có chút rụt rè, có chút không yên, cũng có chút cầu khẩn, tôi dừng bước, "Ta muốn……"

Vì chính bản thân mình mong muốn, vậy nên thực hiện, rồi sau đó sẽ thoải mái hạnh phúc.

Câu nói ấy không ngừng quanh quẩn trong đầu mình, tôi bình tĩnh cất tiếng:"Ta muốn cứu bọn họ."

Hắn quay đầu nhìn tôi, cặp mắt khiến người khác sợ hãi kia lại lộ vẻ thấu hiểu. Tôi bắt đầu nhận ra, có một số việc, hắn vẫn luôn hiểu rõ hơn người khác rất nhiều.

"Người hiểu rõ không?" Hắn dừng một chút rồi lại tiếp một câu, "Chủ tử."

Tôi thở dài, đau đầu đáp:"Không! Ta biết cứu bọn họ chẳng khác nào tự sa vào vòng xoáy ấy, về sau chắc chắn sẽ có rất nhiều phiền toái. Nhưng mà, chờ ta hiểu rõ cả rồi thì làm gì còn người sống mà cho ta cứu?"

"Còn nữa…… Vô Dạ!" Sắc mặt tôi lạnh đi, cả giận nói, "Huynh đem lời của ta vào tai này ra tai kia hả? Đã bảo không gọi là chủ tử cơ mà!"

Dường như hắn khẽ cười, vì thật sự rất khó nhận ra được nụ cười trên khuôn mặt ấy, nên tôi chỉ có thể đoán vậy. Nhưng hắn lại khom người cung kính:"Vâng.", sau đó xoay đi lướt đến bên hai người kia.

Tôi thấy Vô Dạ điểm vào huyệt đạo người quan viên đó. Nhưng khi Vô Dạ đỡ người lính trên lưng hắn xuống thì lại phát hiện người ấy đã bị quan viên kia giữ chặt sau lưng.

Tôi hít một hơi bước qua, ghé vào tai hắn nói khẽ:"Hãy yên tâm! Tôi sẽ cứu ngài ấy."

Một lần, hai lần, ba lần…… mãi đến khi tay hắn dần dần buông ra, mãi đến khi Vô Dạ vươn tay đỡ lấy "binh lính" đã hôn mê ấy.

Tôi ngắm gương mặt bình thường đã chẳng còn chút sức sống kia mà không khỏi nghĩ rằng hắn mới thật sự là binh sĩ chăng? Vì chủ nhân mà chết, đối với hắn lại là vinh quang tối cao.

Nhưng tôi không cách nào tức giận với ánh mắt vô hồn lại chấp nhất kia được, vì không có lập trường, chỉ cảm thấy trong lòng tràn ngập thương tiếc và…… bi ai. Ngẩng đầu nhìn Vô Dạ bày ra khuôn mặt khó coi, tôi nhạt giọng:"Đồng cảm là một chuyện, nhưng chán ghét lại là một việc khác. Vô Dạ, nếu một ngày nào đó mối quan hệ của chúng ta trở thành như thế, vậy thì ta lại thật sự hối hận vì đã mang huynh theo."

Vô Dạ yên lặng nhìn tôi không đáp một lời.

Trong đôi mắt vô hồn kia bỗng sáng người, hắn níu chặt góc áo tôi, giọng khẩn đặc:"Nhất định phải cứu……"

"Tôi sẽ cứu ngài ấy." Tôi đáp dịu dàng. Sau đó, hơi thở cuối cùng của hắn tựa như bị rút đi mất, tay buông thõng xuống. Một tay tôi giữ Tiểu Ngân, tay kia vươn tới vuốt đôi mắt không còn chút sức sống của hắn.

Tôi cũng muốn nhìn xem, rốt cuộc một người như thế chấp nhất là vì điều gì?

"Vô Dạ, nhân cơ hội bọn họ chưa phát hiện, chúng ta đi nhanh thôi!"

Trong lòng tôi ngầm có hơi bất an, "binh lính" này hẳn là một nhân vật rất quan trọng đúng không? Nhưng vì sao bọn họ không phái người truy cùng giết tận, chẳng lẽ thật sự là bị những binh sĩ kia chặn đường? Hay là……. vẫn còn một nguyên nhân nào khác?

Giờ khắc này, tôi bỗng nhiên thật sự ý thức được, sự xúc động nhất thời lại mang đến biết bao phiền toái cho bản thân. Đã sớm bảo là tôi không rõ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Nhân vật nguy hiểm

Tôi ôm Tiểu Ngân chạy sau Vô Dạ sâu vào cánh rừng. Tiếng hò hét, hô hoán đằng sau ngày càng gần. Nghĩ đến việc bị những người che mặt này phát hiện chúng tôi là hai kẻ địch ngoài ý muốn, rồi lại thấy chúng tôi sắp vào sâu hơn vào núi, tôi cuối cùng cũng thấy lo lắng.

Ngoại trừ tiếng hét sang sảng sau lưng, bỗng một âm thanh chói tai vang lên.

Tôi cúi đầu rên một tiếng, người khụy xuống, tay siết chặt lồng ngực.

Lại một tiếng khác nữa. Ngực tôi như bị xé rách từng chút một, tiếng ấy lại vang lên như cứa sâu vào không ngừng.

Cùng lúc, tên lính trên lưng Vô Dạ cũng không nén được rên lớn một tiếng.

"Vô Dạ!" Cố kềm lại sự khó chịu, cơn đau này so với khi bị Huyết cổ phệ tim thì chẳng đáng gì, tôi trầm giọng," Huynh có thể tạm thời điểm huyệt hắn không, cứ chạy như vậy chẳng phải là cách, sớm hay muộn cũng sẽ bị đuổi kịp mất."

Vô Dạ gật nhẹ đầu, vươn tay ra giữ chặt người đó rồi tựa như ngây ra một chốc, hắn khẽ nhíu mày,"Có thể làm được, nhưng có lẽ sẽ gây tổn thương đến kinh mạch của hắn."

Tôi không nói gì. Vậy thì phải nói trước khi làm chứ! Quả nhiên hắn vẫn là một kẻ máu lạnh vô tình.

Chúng tôi ngồi xổm xuống một bụi cây rậm rạp, hai mắt chăm chú, dán chặt về phía những bóng người hỗn loạn.

Thứ âm thanh bén ngót ấy càng ngày càng gần hơn, ngực tôi lại càng thêm đau đớn. Cơn đau cứ mãi giày vò đến khi mặt tôi tái nhợt hẳn đi, mồ hôi đầm đìa.

Cuối cùng, Vô Dạ cũng nhận ra tôi không khỏe, sắc mặt lập tức thay đổi, hỏi:"Làm sao thế?"

Hắn cúi đầu trông "binh lính" kia, chỉ thấy dù vết máu lem luốc khắp cả mặt nhưng mồ hôi trên trán túa ra chứng tỏ hắn rất đau đớn. Rồi hắn lại nhìn tôi, sắc mặt càng thêm khó coi.

Gạt hết những bất an và suy đoán đến cùng cực trong lòng, tôi ngước lên, và thấy những con ong mật lờn vờn quanh thân cây đối diện. Chợt, tiện tay vuốt mồ hôi, tôi bảo:"Để ta làm mồi nhử bọn họ cho."

"Người.." Mặt xanh mét, lửa giận trong mắt đã che lấp sự xấu xí trên gương mặt khiến hắn không thể thốt ra câu nào,"Người!"

Tôi không khỏi bật cười:"Huynh nghĩ là ta sẽ dùng mạng mình để đổi lấy mạng huynh và tên ấy ư? Đừng đùa như thế. Trên đời này, đáng giá cho ta phải quên mình mà đánh đổi..." chỉ có một mình Kì Nhiên mà thôi. Tôi nhủ thầm câu cuối cùng trong lòng mình.

Không chờ hắn hoàn hồn, tôi gởi Tiểu Ngân lại cho hắn, sau đó xốc ba lô yên lặng lùi sâu vào rừng, cũng không phải chờ thứ âm thanh như đòi mạng kia đến ngày càng gần để rồi sau đó xong đời cả nhóm.

Tôi lôi cây súng lục vốn trong ba lô từ khi đến thời cổ đại ra, không! Nói cho chính xác là từ nay về sau, tôi dù thấy cũng không chạm vào thứ "Ám lộ"

"Chúng ta.. sẽ ở cùng ngươi ba ngày." Tôi thở dài, ngước mắt về phía Vệ Linh Phong, dẫu biết rằng hắn không nghe thấy nhưng vẫn cất tiếng nhẹ nhàng, "Sau ba ngày, nếu không có kì tích, ta sẽ giết huynh."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Cùng đường

Khi tia nắng ban mai như vô chừng rơi trên mặt, nong nóng, ran rát, tôi mới đành mở mắt. Nhìn người bên cạnh, Vô Dạ, đã tỉnh dậy, tâm tình không khỏi ảm đạm hẳn đi.

Lại một ngày mới, lại một ngày quẩn quanh với những cơn giày vò.

Bước vào trong hang động, như trong dự liệu, tôi thấy Vệ Linh Phong nằm co quắp trên mặt đất với dây thừng quấn quanh người. Đầu mày oai phong nhíu lại, hai mắt nhắm nghiền, nhưng cánh mi đen dài, bóng dày run nhẹ như vẫn còn sợ hãi trước cơn đau đớn đêm qua.

Tôi thở dài, muốn tháo dây trói trên người hắn xuống nhưng đáng tiếc, dây thắt rất chặt, tôi mất đến sức của chín trâu hai hổ cũng không tháo được nên cuối cùng cũng phải viện đến sự giúp đỡ của Vô Dạ.

Trong khi tháo dây, Vệ Linh Phong đã từ từ tỉnh dậy, gương mặt vốn tái nhợt đã có chút huyết sắc, màu tím lợt lạt trên môi cũng phai dần, xem ra cũng đã sống sót được qua ngày đầu tiên.

"Đói bụng không?" Tôi đưa hết thịt chim trĩ còn thừa đêm qua cho Vô Dạ rồi lại nói với Vệ Linh Phong, "Các huynh ăn chút gì đi. Ta đi hái ít thảo dược trước đã."

"Vì sao các ngươi còn chưa đi?" Giọng nói khản đặc từ phía sau vang lên dừng bước tôi lại.

"Có lẽ là muốn làm người tốt chăng?" Tôi bất đắc dĩ cười nhẹ, xoay người tiếp tục bước ra ngoài.

Vệ Linh Phong nhận lấy thức ăn từ Vô Dạ đưa cho, bỗng thờ ơ hỏi:"Ngươi có biết thân phận của trẫm không?"

Vô Dạ ngẩn người rồi cười gượng gạo, đáp:"Ngoại trừ kẻ ngốc kia thì còn ai không biết Vệ Linh Phong là hoàng đế Kì quốc."

"Thế sao?" Vệ Linh Phong thong thả cười, giọng tuy khàn khàn nhưng không chút ảnh hưởng đến uy nghi của hắn," Vậy tại sao ngươi không nhắc nàng

ta?"

"Không cần thiết." Vô Dạ vẫn cúi đầu nhìn thức ăn trong tay mình như cũ, thấp giọng, "Cho dù nàng ấy biết thì cũng sẽ không thay đổi thái độ. Thần cần gì phải làm điều dư thừa chứ?"

Vệ Linh Phong hừ lạnh một tiếng, chợt thu lại hết tất cả cảm xúc, lạnh lùng cất tiếng:"Vậy còn ngươi thì sao? Chủ nhân 'Phi ưng' đời thứ ba đứng đầu Kì quốc, vì sao thấy trẫm mà không quỳ?"

Cả người Vô Dạ run lên nhưng vẫn không ngẩng đầu, trái lại càng hạ thấp, một lúc lâu sau mới nói khẽ:" Không phải thần."

Vệ Linh Phong bắt đầu ngắm nghía thức ăn trong tay như đó không phải là một khối thịt chim trĩ mà là một hòn ngọc, giọng nhàn nhạt:" Khi ngươi ra tay điểm vào huyệt đạo của trẫm đã dùng nội tức đúng không? Trong âm mang dương, trong hàn mang hỏa, ngoại trừ 'Bí quyết Vĩnh Tâm' được truyền qua các đời chủ nhân Phi ưng, trẫm cũng thật muốn hỏi đó là loại võ công nào?"

Cả người Vô Dạ lại chấn động, cũng không rõ là khiếp sợ thứ áp lực ấy ra sao nhưng cuối cùng cũng quỳ hai gối xuống đất, giọng run run:"Hoàng Thượng."

Dù rằng tâm không còn màng đến lòng trung nghĩa, dù rằng đã sớm thờ ơ với nhân tình ấm lạnh thế gian, dù rằng... hiểu rõ mình chỉ là một quân cờ bị lợi dụng, nhưng người trước mắt vẫn là người mà bản thân đã thề nguyện phải trung thành suốt hai mươi mấy năm qua, loại kính nể này vẫn như tiềm ẩn sâu tận đáy lòng như ngày trước, không thể nào dễ dàng xóa đi được.

"Phi ưng" là một tổ chức bí mật nhất trong triều đình Kì quốc, chuyên trách về thu thập tình báo, ám sát, một số nhiệm vụ điều tra mà triều đình không tiện ra mặt. Mỗi một người kế nhiệm đại diện cho Phi ưng được người kế nhiệm trước lựa chọn. Mãi đến ngày kế vị mới được phép yết kiến và tuyên thệ phải nguyện trung thành với người đó.

"Nói thử xem?" Vệ Ling Phong chẳng mảy may có chút xúc động nào, lạnh nhạt bảo," Vì sao ngươi lại mất tích một ngày trước nghi lễ kế vị 'Phi ưng'? Bây giờ lại còn biến thành bộ dạng này nữa?"

Vô Dạ hít sâu một hơi, biết rõ mình không thể không đáp, chỉ cúi đầu trả lời:"Bị người hãm hại."

Vệ Linh Phong hừ lạnh, không khinh thường, nhưng cũng chẳng chút thương cảm, giọng băng giá:"Trẫm sẽ không tranh luận về quá khứ nữa. Hiện tại lập tức trở về Kì quốc, ngươi vẫn sẽ là chủ nhân của Phi ưng."

"Hoàng Thượng!" Vô Dạ ngẩng đầu lên, giọng kiên quyết vô cùng," Mạc Kính trước kia đã sớm chết rồi, thần bây giờ tên là Vô Dạ, chỉ có một chủ nhân."

Hai hàng mày Vệ Linh Phong nhíu lại, trên mặt bắt đầu hiện sự tức giận:"Thân phận cô gái kia là gì?"

"Thần... cũng không rõ."

Thoắt một cái, Vệ Linh Phong cười lạnh, đứng dậy bước đến trước mặt hắn, liếc nhìn gương mặt hắn rồi chán ghét quay đi:"Chẳng phải ngươi xem trọng nha đầu kia nên không tiếc làm một con chó bên cạnh cô ta sao?"

Nghe xong lời vũ nhục đến cùng cực này, Vô Dạ không giận mà lại chợt nở nụ cười, đứng lên, đưa tầm mắt dừng trên người Vệ Linh Phong, đáp:"Hoàng Thượng, thần cả gan hỏi một câu, ngài có thể nhìn thẳng vào mặt thần không ạ?"

Vệ Linh Phong ngẩn người, lia mắt về phía đôi mắt run run như sắp rơi của hắn, một cơn buồn nôn trào lên. Hắn nhắm mắt lại, giọng lạnh lùng:"Có ý gì?"

Vô Dạ lại cười, nụ cười càng thêm sắc bén, bình tĩnh đáp:"Nàng cũng từng hỏi thần vì sao lại là nàng ấy, nhưng khi đó thần không trả lời. Nhưng Hoàng Thượng, thần lại có thể nói cho ngài biết."

"Từ sau một năm bị hủy dung, thần đã đi rất nhiều nơi, cũng không phải ai gặp thần cũng đều tránh né như nhìn thấy quỷ. Có người muốn lợi dụng thần, có người thương cảm, cũng có người đối đãi với thần như người bình thường."

"Nhưng chưa bao giờ có ai như nàng cả, bạo dạn nhìn thẳng vào ánh mắt này của thần. Tuy rằng miệng thì nói mặt thần rất kinh khủng, ăn cơm tuyệt đối cũng không muốn ngồi đối diện thần, nhưng khi nói chuyện, tầm mắt lại nghiêm chỉnh luôn luôn dừng trên khuôn mặt thần."

"Vậy nên Hoàng Thượng, nếu cả đời này thật sự phải lựa chọn cho mình một vị chủ nhân, thần nghĩ thần tình nguyện đi theo nàng."

Thời điểm lần thứ hai bước vào hang động, tôi cứ cảm thấy bầu không khí có chút kì quái. Tuy Vô Dạ vẫn ngồi yên lặng một bên, còn Vệ Linh Phong vẫn tự kiểm tra miệng vết thương của mình.

Tôi ôm Tiểu Ngân ngồi xuống cạnh Vệ Linh Phong, bảo:"Cởi y phục ra đi."

"Cái gì?" Hắn giật mình bật lời.

"Cởi y phục ra." Tôi hỏi lạ lùng," Nếu không thì trị vết thương trên người huynh kiểu gì?"

Hắn cười khổ lắc nhẹ đầu, đưa tay cởi áo lót tơ tằm trắng như tuyết đã nhiễm máu xuống, làm hiện ra từng vết thương do bị dây thừng trói hoặc vết máu bị đá nhanm đâm phải.

Xem ra hắn cũng chịu khổ không ít rồi! Tôi nhẹ giọng thở dài, ra hiệu cho hắn nằm xuống, sau đó thả Tiểu Ngân vào ngực hắn.

Hắn nhìn Tiểu Ngân liếm hết lần này đến lần khác những vết thương trên ngực mình với vẻ mặt khiếp sợ, tiếp đó, những vết máu biến mất và kết vảy. Tôi có hơi buồn cười nắm lấy tay hắn bắt mạch.

Rồi bỗng giật mình, trực tiếp hỏi:"Huynh vừa vận nội lực?"

Đồng tử co lại, hắn nheo mắt nhìn Vô Dạ một cái, đáp lời:"Đúng vậy. Như thế.."

"Cái tên ngu ngốc này!" Một ngọn lửa không tên bốc lên, gương mắt tôi đỏ bừng, mắng,"Hiện giờ Huyết cổ ở trong cơ thể huynh, huynh chỉ cần vận một chút nội tức thôi, nó sẽ nhân cơ hội này mà hấp thu lấy nội tức đó, thời gian phát tác cũng sẽ ngắn lại theo!" Uổng công tôi còn đi hái thảo dược để tạm thời áp chế nội tức của hắn, như thế này thì tất cả đều vô dụng mất rồi còn gì?

Vô Dạ vốn đang ngơ ngẩn một bên rốt cuộc cũng không nhịn được khẽ cười ra tiếng, cùng với sắc mặt người nào đó hết đỏ rồi lại trắng tạo thành hai màu sắc đối lập rõ ràng. Hắn hầm hầm nửa đứng lên quát với tôi:"Làm càn! Ngươi dám"

Tôi mất kiên nhẫn kéo hắn ngồi lại trên mặt đất, lạnh giọng:"Vết thương trên lưng còn chưa trị"

Ngực bỗng nhiên siết lại, phảng phất như có một sức mạnh vô hình xoắn chặt trái tim như muốn giết tôi vậy.

Đứng thẳng không được, tôi kêu một tiếng sợ hãi , nhưng cuối cùng lại ngã lên người Vệ Linh Phong.

Trong lòng tôi nhủ thầm một cách khó hiểu, đã xảy ra chuyện gì thế này, rồi có hơi xấu hổ ngẩng đầu, nhưng chẳng ngờ phát hiện được gương mặt vẫn luôn tài trí hơn người của hắn lại có chút không được tự nhiên và ửng đỏ. Tôi thấy hơi buồn cười.

Nhưng mà, cảm nhận nhiệt độ cơ thể hắn truyền qua lớp vải áo vốn không dày gì lắm cho cam của mình, mặt tôi ửng hồng, vội vàng giãy ra muốn đứng lên.

Ngực tiếp tục siết lại, tôi lại bị kéo ngã xuống lần nữa, lặp lại vài lần đều giống như thế. Ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt trêu tức của Vệ Linh Phong, ý thức tôi không khỏi bừng lên, giọng tức tối:" Không thấy ta đứng dậy không được ư? Mau giúp một tay đi!"

"Hửm?" Trên khuôn mặt tuấn tú của hắn thoáng một nụ cười quỷ quái, thở nhẹ bên tai tôi, thấp giọng,"Ta còn tưởng ngươi ham mê cơ thể ta không muốn rời đi nữa chứ!"

"Ngươi —, ngươi nói nhảm cái gì đó?" Giọng tôi chết khiếp, cố đẩy ra cũng không được thêm chút khoảng cách nào, sao người lại bị dính chặt đến kì quặc thế này. Trên người hắn cũng không có nam châm, mà cho là có, tôi cũng đâu phải là sắt!

Tôi ngẩn ra, một thứ nào đó rất nhanh hiện lên trong đầu, lập tức biến mất, rồi xuất hiện trở lại.

Rốt cuộc, trên người hắn có thứ gì thu hút tôi, hay nói là liên quan đến tôi đâu chứ? Tôi và hắn đều là hai kẻ vô cùng xa lạ, nếu bảo có điểm gì giống nhau, như vậy thì chỉ có —

Huyết cổ!

Tôi chấn động, chỉ có Huyết cổ mà thôi. Lẽ nào, giữa Huyết cổ có cảm ứng với nhau?

Thần sắc tôi ngày càng nghiêm trọng, chẳng hề vội vàng đứng dậy, dứt khoát lẳng lặng nhoài người lên cơ thể Vệ Linh Phong mà tự hỏi. Một ý nghĩ hết sức hoang đường, kỳ lạ cứ chợt hiện lên trong đầu tôi, như bám rễ gạt bỏ mãi cũng không được.

"Xem ra là ngươi thật sự không muốn đứng dậy à?" Nhiệt độ từ hơi thở kết hợp với giọng nói khàn khàn của hắn lướt nhẹ qua tai tôi.

Tinh thần bị trì trệ bỗng chốc phục hồi lại, mặt tôi đỏ bừng, nóng cháy, buộc lòng thốt lên:"Vô Dạ, mau tới giúp ta đi!"

Đợi đến khi Vô Dạ giúp mình đứng lên, tôi đã hoàn toàn quên mất sự xấu hổ vừa rồi, suy nghĩ lại xoay quanh ý tưởng lạ thường kia.

Ở hiện đại, tiểu thuyết võ hiệp tương đối thịnh hành. Tôi mặc dù chẳng quá thích thú, nhưng quả thật cũng đọc qua không ít. Khi ấy, tôi cảm thấy những tình tiết đó có chút nhàm chán, vô vị, lại còn buồn cười.

Nhưng hôm nay, thứ tình tiết có chút nhàm chán, vô vị, lại còn buồn cười kia lại cứ mãi xoay vòng trong đầu tôi, gạt bỏ thế nào cũng không được.

Lấy độc trị độc.

Ở cổ đại, đây là một nhận định không hề có bất kì căn cứ khoa học nào. Vì trong thế giới này không hề có những dụng cụ tinh vi để kiểm tra, đo lường các thành phần, hàm lượng trong độc vật, lại càng không có những dụng cụ để tinh chế.

Phải biết rằng, tuy vạn vật thế gian đều khống chế lẫn nhau về mặt vật lí, nhưng cũng không thể nào tùy tiện lấy sử dụng. Việc này giống với nhóm máu, dù cùng loại máu O cũng phải kiểm tra rồi mới truyền được, nếu máu không hợp thì cũng vong mạng.

Hai loại độc vật, tuy rằng độc tính bên trong có đến 99% trung hòa lẫn nhau, lại chỉ có 1% bổ trợ độc tính cho nhau, nhưng như vậy cũng đủ độc càng thêm độc.

Thuốc độc còn như thế thì huống chi là Huyết cổ kí sinh trong cơ thể người. Chỉ cần sơ sẩy một chút thì tất nhiên là vạn kiếp bất phục.

Ai! Tôi bực bội vò đầu, cuối cùng là nên thử hay không đây. Kỳ thật, thứ Huyết cổ trong người tôi cứ như đã trở thành một…., không! một quả bom hẹn giờ, không vừa ý một chút bùng phát vài lần, và tôi sẽ lại phải chịu đựng cơn đau đớn vượt quá sức người đó.

Hơn nữa, dựa vào lời Bộ Sát đã nói, bất kể Huyết cổ ẩn mình trong cơ thể người bao lâu đều sẽ có một ngày phệ thể. Ngẫm lại, ngay cả đến thể chất dị thường như Kì Nhiên mà còn không thể chống lại cái chết Huyết cổ mang đến, như vậy thì ngày tận thế của tôi còn đâu xa nữa?

Tôi nhíu chặt hàng mày, đi đi lại lại trong hang động, chẳng chút chú ý đến vẻ mặt kinh ngạc đến khoa trương của hai người khác. Nếu.. dù sao cũng đều là chết, chi bằng tôi đây.

Liều thử xem!

Bước chân tôi thoáng dừng lại, gương mặt quyết tuyệt như tráng sĩ sắp cắt cổ tay, còn Vệ Linh Phong vốn thong dong lãnh đạm, Vô Dạ mặt không cảm xúc nhìn thần sắc của tôi cũng không khỏi đờ ra.

"Vô Dạ, đi xem xung quanh đây có người hay không." Tôi nhíu mi, trầm giọng bảo,"Nhất định là phải kiểm tra cẩn thận."

Vô Dạ liếc tôi kì quái nhưng rồi vẫn nghe lời ra ngoài tìm kiếm.

Tôi ngồi xuống trước mặt Vệ Linh Phong, ôm Tiểu Ngân vào lòng, cứ vuốt ve bộ lông của nó, trầm mặc không nói gì.

Hắn trái lại cũng rất kiên nhẫn, không hề thúc giục nhưng lại nhếch một nụ cười hờ hững nhìn tôi.

Đáng tiếc, sự bình tĩnh ấy của hắn không giữ được bao lâu. Giọng tôi như kẻ chẳng sợ chết vang lên không dứt:"Trên người ta cũng mang Huyết cổ."

Ngữ khí tôi bình thản vô cùng, tựa như đang nói tôi dùng cơm rồi vậy, nhưng ngược lại lại thấy được vẻ mặt tuấn tú của hắn biến đổi, tràn đầy kinh ngạc.

"Ngươi hẳn là không phải loại người tiêu cực đầu hàng chờ Huyết cổ phệ thể đúng không?"

Lời này vừa dứt, hắn lại khôi phục thái độ như bình thường, ánh mắt vô vàn hứng thú dừng trên người tôi:"Xem ra, ta thật sự đã quá xem thường ngươi."

Tôi chau mày, tuy rằng hạ quyết tâm phải đánh cược, nhưng thuận đường cứu người như vậy cũng có chút không cam lòng." Ta lười quản xem rốt cuộc ngươi có tính toán gì không lắm. Song, ta có câu không nhắc nhở ngươi không được."

"Huyết cổ, tuyệt đối không có thuốc giải."

Tia sáng trong mắt hắn chợt lóe lên, nhìn mặt tôi chăm chú không chớp mắt. Tôi ung dung nhưng vô cùng dứt khoát nhìn thẳng lại hắn.

Trên thế gian này, nếu ngay cả Kì Nhiên cũng không có cách giải độc; trên thế gian này, nếu ngay cả Băng Lăng quốc cũng không cách nào tìm được thuốc giải, vậy thì tôi chỉ có thể nói, nó quả thật vô dược khả giải mất rồi.

Hắn hừ lạnh, hỏi:"Vậy ngươi có đề nghị gì?"

Thở dài một hơi, tôi thả Tiểu Ngân xuống, lấy trong ngực ra ngân châm Kì Nhiên đã cho mình, nhạt giọng:"Ta nghĩ là địa vị của huynh tất nhiên là không thấp tí nào, nếu như cuối cùng tìm được 'thuốc giải' Huyết cổ, mỗi tháng dùng đều đặn thì vẫn có thể sống như người bình thường. Vậy nên, huynh có thể lựa chọn không tin ta."

Hắn chau mày khó hiểu:"Rốt cuộc là ngươi muốn nói gì?"

Ngẩng đầu nhìn hắn, tôi chợt cười khẽ khàng, tiếp theo đó lập tức ném cho hắn một quả bom:"Ta muốn dẫn Huyết cổ trên người huynh vào cơ thể ta."

"Cái gì?" Hai tiếng kinh hô khác nhau vang lên đồng thời từ ngoài và bên trong hang động.

Trong mắt Vệ Linh Phong ánh lên vẻ sửng sốt và khó tin. Tôi cười khổ, nghĩ thầm: Chắc giờ này hắn đang còn nghĩ xem có phải đầu óc tôi bị vấn đề hay không nữa là.

Được rồi! Tôi thừa nhận là đầu óc mình cũng có chút vấn đề thật. Đứng dậy, tôi nhìn về gương mặt đã hiện vẻ đờ đẫn của Vô Dạ, giọng áy náy:"Xin lỗi, ta vẫn chưa nói trên người ta cũng có Huyết cổ."

"Người" Hắn dừng một lát rồi mới cất tiếng,"Quyết định rồi sao?"

Tôi gục gặc đầu:"Không còn cách nào khác. Cơn đau khi Huyết cổ tái phát, tối hôm qua huynh cũng biết rồi đấy, ta thật sự không đủ can đảm chịu đựng nỗi nữa đâu, chẳng bằng đánh cược một lần."

"Nếu thất bại," Tôi bỗng cười nhẹ, nghiêm túc nói,"Sẽ làm phiền huynh nhặt xác giúp ta rồi."

Thần sắc Vô Dạ lại biến đổi, trên gương mặt hắn vốn ngày thường đã rất khó nhìn ra cảm xúc, nhưng giờ khắc này, toàn bộ sự lo lắng và sợ hãi đều hiện lên trên khuôn mặt đó. Lòng tôi chợt ấm áp lạ thường. Hắn quả thật rất quan tâm đến tôi đấy thôi!

Tôi xoay người về phía Vệ Linh Phong, cười nhẹ như gió thoảng mây trôi:"Thế nào, huynh quyết định chưa?"

Hắn tựa như lần đầu tiên thật sự đánh giá tôi kỹ càng, trong mắt như có một tia lửa bừng cháy nhàn nhạt. Một lúc lâu sau, hắn thấp giọng đáp:"Tốt! Ngươi đánh cuộc như vậy, không lí nào trẫm... ta không theo cả."

Trong hang núi, Vệ Linh Phong khoanh chân ngồi ngay ngắn, thu lại nội tức, sau đó dựa vào ngoại lực của Vô Dạ thúc giục Huyết cổ ngầm biến đổi, cứ mãi như vậy cho đến khi ngân châm thể hiện hướng đi của Huyết cổ.

Tôi cắn nhẹ môi dưới, nâng tay lên. Giây tiếp theo, thanh đoản kiếm mỏng như cánh ve rạch một vết sẹo mới trên cổ tay mảnh khảnh trắng nõn.

Máu chảy như trút. Tôi tập trung, thấy gương mặt Vô Dạ và Vệ Linh Phong đều trắng bệch, bởi thành hay bại đều phụ thuộc vào một hành động này. Toàn thân tôi run đến mất cả cảm giác, chỉ có mồ hôi lạnh trên lưng như thấm vào tận tim phổi.

Lần trước, cơn đau khi Huyết cổ nhập thể tựa như chạy dọc khắp người. Sự sợ hãi thật ra vẫn ẩn sâu trong đáy lòng khiến tay giữ ngân châm cứ run lên từng hồi.

Kì Nhiên, chàng sống có tốt không? Nếu chàng còn sống, em cũng sẽ cố gắng sống sót. Vì em đã đồng ý với chàng, dù thế nào chăng nữa cũng sẽ cố gắng sống thật tốt.

Tôi bỗng nghiến răng lại, rót dòng máu đỏ sẫm ở cổ tay lên cổ tay nóng rẫy của hắn. Ngân châm hút máu ra, một loạt cơn run rẩy quen thuộc từ từ truyền dọc theo cánh tay tôi, thẳng đến trái tim mình.

Và sau đó chính là cơn đau đớn không bến bờ và địa ngục..

Nhưng.

Tôi dè dặt đứng lên. Lắc nhẹ tay, ngoài nơi cắt phải có hơi nhức thì cũng không có gì khác thường. Tôi vỗ vỗ ngực, không có gì cả, vẫn như mọi ngày, vẫn đập không theo quy tắc nào. Đá chân thử..

Đây là chuyện gì thế này? Tôi nghi hoặc nhìn về phía Vệ Linh Phong:"Huynh có khẳng định là trong mình mang Huyết cổ không? Có thể nào là giả không?"

Tôi thề là trong nháy mắt, tôi đã thấy trán Vệ Linh Phong có gân xanh nổi lên mờ mờ. Hắn nhìn tôi thật lâu rồi mới nghiến răng nghiến lợi đáp:"Kẻ bảo trong người ta có Huyết cổ chẳng phải ngươi sao?"

Vô Dạ có chút lo lắng bước đến bên người tôi, hỏi:"Thật sự là không có gì à?"

"Kì lạ thật." Vẻ mặt tôi ngỡ ngàng, sau đó nhanh chóng hiểu ra, lẩm bẩm:"Đúng rồi! Bắt mạch thì sẽ biết ngay còn gì?"

Đặt ngón trỏ lên mạch, tôi yên lặng kiểm tra hết lần này đến lần khác, vẻ mù mờ trên mặt ngày càng sâu. Sau đó, tôi bước đến cạnh Vệ Linh Phong kiểm tra một lần nữa, để rồi ngơ ngẩn với tình trạng hiện giờ.

Nói cách khác.

Đang khi ngu ngơ, tôi chợt hoàn hồn, kêu lên một cách kì quái, ôm chầm lấy cổ Vô Dạ mà hưng phấn vô cùng:"Huyết cổ biến mất! Trời ạ, Huyết cổ trên người bọn ta vậy mà lại đều biến mất!"

Kết quả này vượt quá sức tưởng tượng của mọi người, cảm giác khổ sở khi lựa chọn và kết quả mỹ mãn đều có mang chút ý tứ "đầu voi đuôi chuột."

Vô Dạ có hơi ngại ngùng đẩy tôi ra, cười chân thành:"Vậy là tốt rồi."

Khuôn mặt kia của Vô Dạ hình như chẳng xấu xí quá thì phải! Quả nhiên, khi tâm tình tốt thì nhìn thứ gì cũng đều tốt cả.

"Vệ Linh Phong." Lần đầu tiên, tôi gọi đầy đủ tên hắn, nụ cười chân thành, rực rỡ vô ngần, "Cảm ơn huynh đã bằng lòng tin ta."

Hắn giờ phút này có hơi sững sờ, nhất thời không bày ra khuôn mặt với vẻ cao ngạo, châm biếm, khinh thường tôi.

Tôi cười càng thêm vui vẻ, nghĩ thầm: nhìn đi, hắn cũng không quá xấu tính, đúng là cứu người cứ mình thì chẳng sai bao giờ!

Trước kia, tôi cứ cho rằng bản thân không hề để tâm đến cái chết, vì trải qua biết bao gian truân còn đáng sợ hơn cả cái chết, thì cái chết ngược lại là

một loại giải thoát. Nhưng giờ đây, thật sự dấn chân một vòng qua quỷ môn quan, tôi lại kinh ngạc khi nhận ra mình còn lưu luyến cuộc sống, lưu luyến tính mạng lụi tàn này đến vậy.

Còn sống, có lẽ sẽ rất đau thương, có lẽ cũng sẽ rất khó khăn, nhưng ít nhất cũng còn có thể thực hiện việc mà mình muốn, còn có thể hạnh phúc vui vẻ, còn có thể... lưu lại. những ký ức quý báu vô cùng này.

Để Tiểu Ngân liếm miệng vết thương, vết máu trên cổ tay tôi bắt đầu đông lại. Tôi sửa sang số hành trang ít ỏi của mình, giao ba lô và Tiểu Ngân lại cho Vô Dạ, bảo:"Ta đi đến chỗ bờ sông rửa ráy một chút, đợi ta về thì lập tức xuất phát."

Sau đó, tôi nhìn thẳng Vệ Linh Phong:"Người huynh tin tưởng cũng sẽ mau chóng đến đón, vậy thì chúng ta mỗi người mỗi ngã đi!"

Đầu mày Vệ Linh Phong nhíu lại, nhạt giọng:"Các ngươi không đi Kì quốc với ta sao? Cô nương có ân với ta, chỉ cần cô theo ta, tất sẽ không hối hận."

Tôi nghiêng đầu suy nghĩ, hỏi:"Huynh muốn báo đáp ta?"

Khóe miệng Vệ Linh Phong nhếch lên một nụ cười quỷ quái, khuôn mặt vốn anh tuấn phi phàm dường như tăng thêm vài phần quyến rũ, tùy ý gật đầu.

"Vậy trên người huynh có ngân lượng không?"

Hắn thẫn thờ, lắc đầu.

Trong lòng tôi có hơi khinh thường, lại hỏi:"Vậy có thứ gì đáng giá không?"

Hắn ngây ngẩn nhìn tôi lúc lâu, gương mặt bỗng như giật mình rồi cười phá lên.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy nụ cười bình hường của hắn, cảm giác... hơi khác với nụ cười u ám và khinh thường lúc trước, còn có chút gì đó nhẹ nhàng và trẻ con. Ai! Tôi bỗng nhận ra nụ cười hắn cũng

Hắn tháo miếng ngọc mang trên cổ mình, ý cười trên mặt vẫn chưa tan, ánh mắt thật giống như đang đùa giỡn con mồi trong tay, nói:"Trên người ta chỉ có một thứ này là đáng giá, không bằng đưa cô nương làm lễ tạ ơn."

Nhìn thấy miếng ngọc trắng thuần trên tay hắn, tôi không khỏi nhớ đến viên ngọc nạm vàng "Vọng thiên lâu" vẫn còn đang nằm trong ba lô. Lúc trước đơn thuần là chỉ mang tâm trạng tỷ thí cho vui, giờ nghĩ lại, niềm vui sướng khi ấy dường như đã xa cách mấy đời.

Trong lòng thầm thở dài một hơi, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười phấn chấn nhận lấy, tôi hỏi:"Thứ này đáng giá bao nhiêu tiền?"

Nói xong, đến lượt hắn ngẩn người.

"Không thể được!" Vô Dạ bỗng nhiên đứng bật dậy,vẻ mặt đầy khiếp sợ nhìn miếng ngọc trong tay tôi, rồi lại nhìn sang Vệ Linh Phong, bảo,"Thứ này người không thể lấy!"

"Vì sao?" Tôi ngỡ ngàng. Dường như, từ ngày hôm qua, Vô Dạ bắt đầu có gì đó hơi kì lạ.

Ánh mắt hờ hững lại sắc bén của Vệ Linh Phong dừng trên người Vô Dạ, sát khí như có như không. Hai hàng mày Vô Dạ nhíu chặt, từng thớ thịt trên gương mặt như đang dồn lại một chỗ, hắn nghiến chặt hàm răng chẳng hề được bờ môi che phủ không nói lời nào.

"Được rồi, huynh bảo không thể lấy thì không lấy vậy." Tôi cười nhẹ với hắn, đưa miếng ngọc đến trước mặt Vệ Linh Phong:"Thù lao của huynh xem như ta đã lấy rồi. Về phần miếng ngọc này, mặc dù thấy đáng giá lắm đấy, nhưng ta không thích, trả lại cho huynh vậy." Rồi tôi lập tức cười:"Thật rõ là có hời cho huynh quá đi mất!"

Dứt lời, chẳng chờ hắn nhận, tôi đã thả miếng ngọc vào trong lòng hắn, xoay người bước ra khỏi hang động.

Ngồi trong lùm cỏ, tôi cởi hài và tất ngâm đôi chân vào dòng nước sông chảy xiết, rửa vết máu trên tay mình. Nếu không phải vì nơi này quá trống trải, sợ vạn nhất bị người khác nhìn thấy thì tôi thật muốn cởi cả quần áo tắm rửa cho sạch sẽ hết một lần.

Ngoại trừ lúc trong thạch phòng đã lau người một chút thì ngay cả quần áo cũng chưa từng thay, toàn thân đều ngứa ngáy và hơi có mùi.

Trông dòng nước cuốn nhanh, nhớ đến việc cổ độc đã được giải, về sau không cần phải chìm trong lo lắng như trong ngục tù thì lòng tôi lại bừng lên một niềm vui sướng, cao giọng ngâm:"Đại giang đông khứ, lãng đào tẫn thiên cổ phong lưu nhân vật"

Đột nhiên, biến cố xảy ra!

Ngực nhói lên cơn đau như xé, từ trái tim điên cuồng càn quét toàn thân, dữ dội hơn, đột ngột hơn bất cứ lần nào.

"A — !" Một tiếng thét chói tai không thể kiềm nén vang lên trong khu rừng, xé toạc bầu trời.

Cả cơ thể như bị thiêu đốt, từng tấc da như bị bỏng từ trong ra ngoài. Tim gan tựa như không còn thuộc về mình nữa, chỉ còn biết đến cơn đau khi bị phệ thể lan tràn..

Phải rồi... Huyết cổ! Lòng tôi chấn động dữ dội: không nghĩ rằng vẫn là thất bại thế này! Nhưng quả thật có lợi cho tên Vệ Linh Phong kia quá..

"Tùm — " Tôi lại thét một tiếng thật lớn, rồi ngã đầu vào nước.

Những bọt nước đầy cả một trời kéo đến cùng với sức nén lớn vô cùng như muốn xé tôi ra. Không khí trong phổi tôi cạn dần, đau đớn quanh người lại chỉ tăng thêm, chẳng hề giảm đi, giống như bị ném vào trong nước sôi, căn bản không hề có chút hơi sức nào để tìm không khí.

Từng cơn đau như xé, từng cơn khó chịu ập đến, nước tràn vào miệng tôi. Tôi chỉ cảm thấy không khí trôi đi, cạn mất, ý thức bắt đầu mơ hồ, cơn đau lại càng thêm dữ dội..

Cuối cùng, một cơn sóng từ trước mặt đánh úp đến, mọi thứ trong đầu tôi đột nhiên biến mất, ý thức trong nháy mắt tan đi. Tôi chẳng hơn một cái vỏ trống rỗng cuốn theo dòng nước, chìm nổi giữa dòng, trôi về một phương xa bất định

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Đấu đá

"Nơi này chính là Đinh quốc sao?" Tôi xốc mành kiệu lên, tò mò ngắm nhìn xung quanh, dường như nơi này thật thanh bình thịnh vượng, cũng đâu kém xa so với hai nước Duẫn, Kì. Song, lại có rất nhiều người mang lên mình vẻ mặt sầu lo, phiền muộn, bộ dạng vôi vội vàng vàng như trước khi khởi hành đi đâu đó. Thật kì lạ.

"Tiểu thư, đừng nhìn đông nhìn tây nữa." Tâm Tuệ đến bên người tôi, thấp giọng bảo,"Nào có thiên kim tiểu thư như người đâu chứ?"

Tôi không khỏi bật cười, lại đè giọng xuống:"Ta nói rồi, ta vốn không phải là thiên kim tiểu thư, càng không có tài cán diễn kịch gì để hóa thành thiên kim tiểu thư cả."

Nhìn Chu tổng quản và những người hầu vừa liếc mắt nhìn mình, nét khinh thường, chán ghét thoáng qua trên mặt, tôi mỉm cười:"Người yêu dấu vô vị này nói gì đó cho bọn họ mở lời đi chứ, thậm chí tin đồn tồi tệ nhất là "ta" đã bỏ trốn cũng có rồi còn gì."

"Nhưng mà Tâm Tuệ," Tôi bày ra gương mặt đau khổ oán hận,"Còn muốn ta ngồi trên cỗ kiệu này bao lâu nữa? Muốn giết người à? Cứ chao đảo nghiêng ngả thế này thật không thoải mái tí nào, chẳng bằng đi xe đạp!"

Tâm Tuệ không nén được bật cười "khúc khích", rồi nhanh chóng thu lại, nhưng ý cười trên mặt vẫn không bay đi, nói:"Tiểu thư, người thật là một người kì lạ. Đến rồi kìa, thấy tòa dinh thự lớn nhất đằng đó không ạ? Đó chính là Lam phủ."

"Ừ." Tôi không chút quan tâm đáp lại, thầm nghĩ: To lớn thật, nhìn sơ qua có vẻ còn xa hoa hơn mấy phần nơi Kì Nhiên đã đưa tôi đến, quả đúng là kiểu cách của Tể Tướng.

Được Tâm Tuệ và một a hoàn khác rập khuôn dìu đi xuyên qua trùng trùng điệp điệp các đài, lầu gác, tôi vừa cố gắng ghi nhớ lại địa hình bốn phía vừa nghĩ, mình bây giờ thật giống một đứa nhóc bị bắt cóc quá đi mất thôi.

Bước vào phòng khách, oài, người đúng là nhiều một cách bất thường. Bởi vì Tâm Tuệ có bảo, càng nhiều người thì sai sót càng nhiều, cho nên, đặc biệt là vào thời điểm đông người, tôi chỉ cần giả bộ dáng lanh lợi dịu ngoan là đủ rồi, về việc cứu người thì đợi chỉ còn một mình đại thiếu gia hãy nói sau.

"Lão gia, tiểu thư đã về rồi." Chu tổng quản cung kính bẩm báo với cha tôi. ấy, cha của Lam Doanh Nhược.

Lam Thanh Quân nhướng mắt nhìn lướt qua, tôi vội vàng cúi đầu, đôi mắt tỏ vẻ gượng gạo, nhỏ giọng:"Phụ thân."

"Giọng... sao vậy?" Có vẻ không phải là đang hỏi mình, tôi tiếp tục cúi đầu.

"Hồi bẩm lão gia, đại phu chẩn đoán bảo cổ họng tiểu thư từng chịu tổn thương quá mức, sau lại hồi phục nên giọng có chút thay đổi."

Lam Thanh Quân gật nhẹ đầu, lên tiếng:"Lui đi."

Biết con gái mình bị thương dây thanh đới, chịu biết bao cực khổ mà mặt vẫn không chút thay đổi? Quả là đủ tuyệt tình.

"Nhược nhi, lần này ra ngoài cũng chịu nhiều khổ ải rồi, nên con biết lỗi chưa?" Lam Quân Thanh chỉ nói qua vài câu ngắn ngủi, xem ra là không muốn truy cứu việc bỏ trốn của Lam Doanh Nhược đến cùng ở đây.

"Vâng, phụ thân." Tôi vẫn cúi đầu như cũ, nhịn không được mà oán thầm trong lòng: con gái ông biết lỗi hay không thì tôi chẳng rõ, nhưng sai lầm lớn nhất của tôi là trông giống con gái ông đây này, đã vậy còn bị quản gia nhà ông cứu phải nữa.

"Được rồi được rồi, lão gia!" Một giọng nói ngọt ngào đến ngấy vang lên bên tai rồi đỡ tay phải tôi lên,"Con bé này đã về rồi thì còn so đo nhiều vậy làm gì? Đến đây, Nhược nhi, con trên đường cũng vất vả rồi, nhanh đi nghỉ ngơi chút đi."

Tôi run run, da gà da vịt chắc rơi không ít rồi nhỉ? Vẫn cúi đầu, khóe mắt tôi liếc nhìn một phu nhân ăn vận xinh đẹp quý phái đang tức giận đang đứng bên phải mình, bèn ngoài cười nhưng trong lòng mếu đi, đáp:"Tạ ơn Nhị nương quan tâm."

"Không phải vội, trước hết đến gặp mấy khách nhân Thược quốc đi đã." Giọng uy nghiêm của Lam Quân Thanh vọng lên, vị Nhị nương bên cạnh tôi cứng đờ người, tôi vội vàng rút tay ra, thấp giọng trả lời:"Vâng."

Tôi cúi đầu để Tâm Tuệ dìu đi về phía ba người ngồi ngay ngắn giữa phòng. Khi đi ngang qua đại sảnh, người ngồi vị trí thứ ba bên trái chợt cứ nhấp nhổm không yên. Tôi không khỏi ngạc nhiên nhìn lại, bắt gặp một nữ tử xinh đẹp vận hoàng y trừng mình chăm chăm, trong đáy mắt hiện lên vẻ ghen tị căm hận đến trắng trợn. Đây hẳn là tam tiểu thư Lam Doanh Ngọc mà Tâm Tuệ đã nhắc đến.

Tôi lập tức bày ra bộ dạng giật mình hoảng sợ, vội vã cúi đầu. Ai! Ta nói Tâm Tuệ à, chiêu này tuy dùng rất tốt, nhưng em cũng phải lo lắng cho xương sống của ta một chút chứ! Cũng đừng để tuổi còn xanh mà mắc phải bệnh về xương cổ gì gì đó nữa.

Tâm Tuệ đỡ tôi dừng bên cạnh một người nam tử. Tôi ngán ngẩm nhìn lom lom đế hài bằng vải đen của hắn, nghĩ thầm: giày thời cổ đại thật ít loại quá, mà hầu hết lại dễ mất kiên nhẫn để đi. Đợi ngày nào đó thiết kế thử mấy đôi giày quân đội đem bán cho binh lính, lượng tiêu thụ chắc chắn sẽ bùng nổ cho xem.

"Nhược nhi, vị này chính là Phong công tử, Phong Duẫn Mạc." Giọng Lam Quân Thanh, ý tứ có lẽ là nhắc nhở tôi hành lễ.

Tôi hơi ngẩng đầu để rồi ngẩn ngơ. Diện mạo người này, không sai, quả thực là rất anh tuấn, hơn nữa còn có nét quyến rũ của một người đàn ông từ tận xương cốt. Được rồi, bỏ qua cho việc tôi dùng từ không đúng lắm. Nhưng mà dù sao đi nữa, hàng mày đen thẫm, sóng mũi cao cao, vóc người, phong thái cũng thuộc vào loại nhất nhì. Tổng kết lại, quả là xuất sắc vô cùng. Nhưng nếu luận đến diện mạo thì hắn vẫn còn thiếu chút gì đó đánh mạnh vào thị giác như của Kì Nhiên và Vệ Linh Phong.

Vậy nên, khiến cho tôi ngơ ngẩn cũng không phải là thứ này, mà là ánh mắt hắn, thật sự quá mức âm trầm, u ám và tàn nhẫn. Nói là bá khí này thiên hạ ngoài ta ai có được, chẳng bằng bảo là "Theo ta thì sống, nghịch ta thì chết" luôn đi.

Trong lòng mặc dù ngổn ngang trăm ngàn suy nghĩ, nhưng mặt lại giả nét ngượng ngùng e lệ, cúi đầu che đi sự thất thố vừa mới nãy, nhỏ giọng:"Doanh Nhược bái kiến Phong công tử."

Thược quốc sao? Hình như cũng là một đại quốc gia thì phải? Nhưng quả thật là quốc gia này chẳng có chút khái niệm gì trong đầu tôi cả. Nói không biết quốc gia nào thì cũng không đúng, song, tôi cũng chỉ biết có Băng Lăng quốc, nếu như Băng Lăng quốc cũng được tính là một nước.

Dường như đối phương có thoáng gật đầu. Tôi liếc mắt thấy vẻ mặt đắc ý và nhẹ nhõm của Lam Doanh Ngọc, trong lòng than thầm: không phải là ta muốn giội nước lạnh cho cô đâu, thực sự, gả cho một người như thế, về sau chỉ có mình cô chịu đựng cả thôi đấy.

Tiếp theo đó lại bái kiến một thanh niên nho nhã Lí Mộ. Nhìn chiếc quạt xếp trong tay, nụ cười yếu ớt thường trực trên khuôn mặt tuấn tú của hắn khiến tôi tự động nhớ đến Hầu Hi Bạch trong "Đại đường song long truyện".

Bước đến trước mặt người thứ ba, tôi nghe giọng Lam Quân Thanh vang lên:"Vị này chính là Đại tướng quân Thược quốc Mông Khoát."

Tôi vừa nâng đầu thì bắt gặp gương mặt râu quai nón quen thuộc thì không khỏi giật mình, thốt lên:"A, là..." May mắn mà chữ "ngươi" cuối cùng được tôi nuốt ngược trở về kịp thời.

Dù rằng là thế, biểu hiện thất thường của tôi vẫn thu hút bao nhiêu ánh nhìn trong đại sảnh tập trung lại chỗ mình. Hơn nữa, vẻ mặt Phong Duẫn Mạc đã lộ nét ngạc nhiên và nghi ngờ, chỉ sợ là đã nhìn ra sơ hở ấy.

Hóa ra, Mông Khoát và Tần Nghiệp kia là tướng quân Thược quốc chứ không của Kì quốc. Kì lạ thật. Binh tướng quốc gia khác ẩu đả, đánh bị thương người trên lãnh thổ mình mà Hoàng đế Kì quốc lại có thể bỏ qua? Hay là vốn không biết?

"Nhược nhi, làm sao vậy?" Lam Quân Thanh cất tiếng hỏi, giọng không hờn không giận, lẽ ra là phải vì sự thất thố của tôi mà tức tối mới đúng nhỉ.

Tôi giật nảy mình, đang định trả lời, giọng điệu sắc bén của Lam Doanh Ngọc đã vang lên trước:"Chỉ sợ là tiểu muội không quen với việc gặp gỡ vị tướng quân Mông Khoát hào sảng nhường này nên nhất thời hoảng sợ rồi. Tiểu muội, muội nói xem phải không?"

Tôi cúi nhanh đầu, vẻ mặt như sợ hãi chực khóc, lí nhí:"Vâng ạ... Rất xin lỗi, Doanh Nhược thất lễ rồi." Thực sự, lí do thoái thác tốt như thế, sao tôi lại không nghĩ ra để dùng nhỉ?

"Tốt." Giọng Lam Quân Thanh lạnh lẽo, phẫn nộ vang lên, "Tâm Tuệ, ngươi dìu tiểu thư lui xuống nghỉ ngơi đi."

Tâm Tuệ vội lên tiếng đáp lời, giúp tôi ra khỏi đại sảnh. Sau lưng không biết là ánh mắt sắc bén của ai dõi theo. Tôi rùng mình.

Tiết mục giả mạo tiểu thư lần này, thật chẳng phải dễ dàng gì!

Vừa vặn đặt một chân vào cửa phòng, tôi bất chấp cái gọi lễ nghi tiểu thư lập tức nhào lên giường, không ngớt than như dở sống dở chết.

"Tâm Tuệ, đại thiếu gia nhà các em rốt cuộc khi nào mới trở về hả? Cứ lại giả bộ giọng 'ngươi đông ta tây' kiểu này, ta sớm hay muộn cũng điên mất thôi!"

Tâm Tuệ che miệng tôi, cẩn thận đóng hết cửa nẻo rồi mới quay lại, vẻ mặt lo lắng:"Tiểu thư tốt của em ơi, người lớn tiếng như vậy, không sợ kẻ khác nghe thấy sao?"

Bắt gặp vẻ mặt khổ não của tôi, em ấy lại cười:"Đại thiếu gia tháng trước đã đến chiến trường, chỉ sợ là tháng sau mới về."

"Chiến trường?" Tôi ngẩn người, "Quốc gia các em đánh giặc sao? Đánh với ai thế? Sao chẳng nhìn ra chút dấu hiệu nào vậy?"

Tâm Tuệ trừng lớn hai mắt, giọng ngạc nhiên:"Tiểu thư? Ngay cả chuyện lớn như việc Duẫn quốc tấn công Đinh quốc chúng ta mà người cũng không biết?"

Tôi cười mỉa mai, thật đúng là không trả lời được cho tốt mất rồi. Ngay cả việc thế giới này có Đinh quốc cũng là mới biết còn gì.

Tâm Tuệ che miệng cười dài, bảo:"Tiểu thư, người lăn qua lăn lại lâu vậy, chắc cũng đói bụng rồi nhỉ? Có muốn ăn món gì lắm không, để Tâm Tuệ sai hạ nhân đi làm."

" Bánh trôi ủ rượu."

Tâm Tuệ trơ mặt nhìn tôi, trong mắt long lanh chút gì đó, không thể thốt được câu nào. "Có tiền, đến ma quỷ cũng có thể sai khiến", những lời này quả thật không sai một chút nào. Tôi dùng một viên trân châu là đã có thể hối lộ được mấy tên cai ngục cho phép mình âm thầm thăm tù.

Càng đi xuống, tôi càng thấy không khí ẩm mốc trong lao ngục càng nặng nề, vừa bước vào trong đã thấy không chịu được. Thật chẳng hiểu phạm nhân làm sao sống qua mỗi ngày mỗi đêm trong nơi ngột ngạt tăm tối này đây nữa.

Điều khiến cho mình thấy kì quái là, dù sao Lam Quân Thanh này cũng là Tể Tướng, trong phủ ngang nhiên bố trí một phòng giam lớn như vậy, chẳng lẽ không sợ bị Hoàng Thượng nghi kị công cao át chủ sao? Hay là ông ta biết Hoàng Thượng vốn không dám gây khó dễ cho mình?

Tôi âm thầm quan sát địa hình xung quanh, bắt đầu suy nghĩ về tính khả thi đào thoát sau khi cướp ngục. Chờ Lam Kiếm Hiệp về cũng phải mất ít nhất một tháng, tại nơi trung tâm âm mưu quyền lực này thì khó đảm bảo mình sẽ không bị hại như cá nằm trong chậu. Huống chi là còn mắc dính với một cuộc hôn nhân chính trị, tuy rằng tỷ lệ rất nhỏ, nhưng vạn nhất bị lựa chọn thì đúng là chết cũng chẳng được tử tế..

"Tứ tiểu thư, mời người." Đương lúc nhập thần, giọng của tên cai tù vang lên bên tai. Không chờ tôi trả lời, Tâm Tuệ đằng sau đã gọi to "Lạc nhi" rồi bước một bước dài vào.

Tôi đặt viên trân châu còn lại lên tay hắn, nói:"Ngươi lui xuống trước đi. Bất luận là ai cũng không cho vào."

"Vâng, vâng! Tạ ơn tiểu thư."

Tôi cúi người bước vào trong, khí ẩm mốc quá nặng, Tâm Tuệ thì đang ôm một thiếu niên khóc. Thời điểm khi tôi đi qua, nó vừa vặn ngẩng đầu đối mặt với tôi.

Quả là một đứa trẻ tuấn tú! Tôi nén không được giật mình nhủ thầm trong lòng. Tâm Lạc vừa chỉ mười hai, mươi ba tuổi, mày ngài cong cong, mi dài khẽ uốn, môi hồng răng trắng, nếu không phải là một thân khoác áo tù rách nát thì đúng là bộ dáng của một tiểu công tử 'phấn điêu ngọc trác' giàu có.

'Phấn điêu ngọc trác': ý chỉ nét đáng yêu, dễ thương và xinh đẹp.

Cảm xúc của thằng bé không kích động bằng Tâm Tuệ, trên khuôn mặt vẫn là nét thanh nhã đạm mạc, nhưng đôi mắt lại sáng đến khác thường. Ngẩng đầu trông thấy tôi, nó cười yếu ớt để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp, gọi:"Tiểu thư."

Nói thật, hình tượng Tâm Lạc và tưởng tượng của tôi đâu chỉ là kém xa tít tắp. Mà thôi! Một Tâm Tuệ lúc ấy có vóc dáng bình thường vậy, lúc thì nói chuyện qua loa, tính tình nóng nảy bộp chộp, có ai nghĩ là đệ đệ của cô bé — thằng bé nhiệt tình giúp đỡ tiểu thư nhà mình bỏ trốn lại là một đứa bé tuấn tú nhưng lạnh lùng đến thế?

"Tâm Tuệ." Tôi gọi Tâm Tuệ còn đang chìm trong nỗi sầu muộn, đưa cho em chiếc khăn lụa trong tay mình, thấp giọng, "Em có lo lắng lắm không.. Chẳng bằng đêm nay chúng ta cướp ngục cứu Tâm Lạc ra nhé?"

Lời này vừa thốt, hai ánh mắt nhất loạt trông về phía mình, trong ấy là nỗi khiếp sợ không nghĩ rằng tôi lại nói vậy.

"Không thể nào!" Sắc mặt Tâm Tuệ trắng bệch, lời cự tuyệt bật thốt lên.

Ánh mắt tôi nhìn cô bé có hơi kì quái, phản ứng của Tâm Tuệ sao lại dữ dội như vậy nhỉ. Lời giải thích rằng mình cũng có đủ khả năng đưa các em ấy ra ngoài đột nhiên bị tôi nuốt ngược trở vào, cười vô vị:"Thôi quên đi. Chúng ta nghĩ cách khác."

Vừa quay đầu lại, bắt gặp đôi mắt xinh đẹp của Tâm Lạc xoáy thẳng vào mình, môi khẽ nhếch vài lần như muốn hỏi nhưng rồi lại thôi, không cất câu

nào.

Tôi cười, có chút bất đắc dĩ bảo:"Ta không phải tiểu thư nhà nhóc."

Nó không hề chớp mắt nhìn tôi, tôi cũng thản nhiên nhìn thẳng nó. Một lúc sau, ánh sáng trong đồng tử nó tối sầm lại, trầm giọng hỏi:"Vậy thì cô là ai? Vì sao lại giả mạo tiểu thư?"

Tâm Tuệ vuốt nhẹ mái tóc rối nùi của Tâm Lạc, trong mắt tràn đầy nỗi thương tiếc nhưng sắc mặt lại nghiêm túc dị thường:"Lạc nhi, người là vì cứu đệ mới bị tỷ tỷ lôi kéo giả mạo tiểu thư, đệ không được dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện."

Tâm Lạc nhìn cô bé, bờ môi phớt hồng như cánh hoa mấp máy, bất chợt hỏi:"Tỷ tỷ, tỷ thích cô ấy sao?"

"Tỷ thích cô ấy hơn cả tiểu thư sao?" Ánh mắt Tâm Lạc ngời lên, tựa như rọi sáng rực rỡ, "Nếu tỷ tỷ ở cùng cô ấy vui vẻ, Lạc nhi sẽ nhận cô ấy làm nhị tiểu tỷ."

Đôi mắt Tâm Tuệ ửng đỏ, nước mắt tràn mi, lăn dài xuống gò má. Em ôm cổ nó, dịu dàng nói:"Đúng rồi, tỷ tỷ ở cùng người rất vui vẻ. Bởi vì người là người tốt, đã bằng lòng cứu giúp Lạc nhi. Lạc nhi, đệ là thân nhân quan trọng nhất trên đời này của tỷ tỷ."

Tâm Lạc lại cười, nụ cười thuần khiết trắng trong như nụ cười thiên thần. Nó ôm siết lấy Tâm Tuệ, thật lâu sau mới rời vòng ôm ấm áp của tỷ tỷ nó, đến trước mặt tôi, vẻ mặt nghiêm túc:"Tiểu thư, người cần phải thay em chiếu cố tỷ tỷ thật tốt đó!" Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ngẩng lên, ánh mắt xinh đẹp giam tôi trong cái nhìn chăm chú, gương mặt nhỏ nhắn trắng ngần vì kích động mà hơi ửng hồng. Thật là một tiểu quỷ đáng yêu quá đi mất.

Tôi mỉm cười, co ngón tay lại thưởng cho thằng bé một cái "cốc" thật mạnh lên đầu làm nó la lên một tiếng "Oái" thật to.

Giọng tôi bực bội, bảo:"Thằng nhóc quỷ sứ này! Nếu là tỷ tỷ nhóc thì đương nhiên nhóc phải chiếu cố rồi. Yên tâm đi, cho dù không cướp ngục, ta cũng có cách cứu nhóc ra ngoài. Cho nên ấy hả, nhóc đừng có mơ mà quẳng gánh nặng này cho ta đấy."

"Cô... Cô đánh ta!" Thằng bé xoa nhẹ cái trán, rưng rưng nước mắt, nhíu mày lên án tôi.

Nhìn bộ dạng vừa tức vừa chẳng thể làm gì của nó, trong lòng tôi thầm nghĩ: đây mới là vẻ mặt nên có của một đứa bé vừa hơn mười tuổi này! Dung mạo thiên thần như vậy khác xa bản mặt suốt ngày băng giá lạnh lùng vô vị của Bộ Sát. Nghĩ đến đây, tôi thoải mái nở nụ cười tươi rói.

Tâm Lạc bĩu môi, vốn còn muốn nói gì đó nữa, ngẩng đầu bắt gặp nụ cười của tôi thì bỗng nhiên sững sờ, đôi mắt ngơ ngác lưu luyến lại trên khuôn mặt tôi, lẩm bẩm:"Tiểu thư, nụ cười của người. thật ấm áp"

Bước ra khỏi địa lao, không khí trong lành tươi mới ùa đến, tôi nhịn không được mà tham lam hít sâu lấy mấy lần. Địa lao kia không phải là nơi người ta có thể nán lại, phải mau chóng nghĩ cách cứu Tâm Lạc ra mới được.

Tôi cười nhẹ, không quay đầu lại, vừa đi vừa ung dung bảo:" Lòng cảm tạ của em ta nhận, sau này chuẩn bị cho ta nhiều hoa chưng rượu là được.."

Đang khi cười, bỗng nhiên, một bóng đen bí mật mang theo sát ý ngun ngút lao đến trước mặt tôi. Khi mọi việc vừa bắt đầu, tôi đã thấy không khí xung quanh có phần kì lạ nên, một chưởng này đánh đến cũng không khiến tôi giật mình lắm.

Vừa định né tránh thì trong lòng đánh thịch thật khẽ, cơ thể chậm lại giả bộ dáng như đang kinh hoàng té ngã về sau. Quả nhiên, một chưởng đầy sát khí lạnh đến thấu xương lao đến ngay trước mặt tôi thì dừng lại.

Tâm Tuệ cuống quít xông lên phía trước dìu tôi đứng dậy, hoảng loạn hỏi:"Tiểu thư, người không sao chứ? Ôi, Phong... Phong công tử, vì sao ngài lại tập kích tiểu thư nhà chúng tôi?"

Quả nhiên là Phong Duẫn Mạc. Tôi hé ra khuôn mặt trắng bệch, thân thể lạnh run, giương đôi mắt nơm nớp lo sợ nhìn hắn. Đáng tiếc là không nặn ra được chút nước mắt nào, nếu không thì chắc chắn sẽ như thật cực kì.

Gương mặt Phong Duẫn Mạc dưới ánh trăng lại càng tỏa ra nét hấp dẫn, ánh mắt sáng rực nhìn tôi chằm chằm, một lúc lâu sau mới lạnh lùng lên tiếng:"Đừng giả đò nữa, tứ tiểu thư. Người không có võ công, trong mắt nhất định sẽ không có thần quang như vậy."

Thần quang? Trong lòng tôi giật thót, nhớ rằng ngày trước đọc tiểu thuyết võ hiệp, trong đó thực sự là có nói có thể dựa vào thần quang trong mắt một người mà nhìn ra mức độ võ công, người uyên thâm thật sự sẽ giấu đi thần quang này. Điều đáng tiếc là, tôi vừa không biết giấu đi thần quang thế nào, mà vừa chẳng rõ làm sao mới có thể dựa vào thần quang trong mắt mà nhìn ra mức độ nội lực của kẻ khác.

Khiếp sợ lại cứ khiếp sợ, ngoài mặt, tôi vẫn bày ra bộ dáng nhu nhược đáng thương, giọng run run:"Phong.. Phong công tử, ngài nói gì thế, ta không hiểu một chút nào hết." Ngay cả chết ta cũng không nhận, xem nhà ngươi có thể làm gì ta nào?

"Phải vậy không?" Hắn nhíu mày suy tư một lượt, rồi khóe môi bỗng nhếch lên thành một đường cong nhẹ nhàng, "Việc đó xem ra là ta sai rồi. Tại hạ mạo phạm tiểu thư, vẫn xin thứ lỗi vậy."

"Không Không sao." Tôi hạ thấp đầu, run rẩy nói, "Nếu Phong công tử không có việc gì nữa, Doanh Nhược..."

Sát ý bất chợt lan tràn.

Ngay sau đó, gương mặt hắn lại gần trong gang tấc, trên mặt lộ nét cười lạnh lùng đắc ý, không bận tâm tay phải bị tôi giữ chặt, kề sát vào tai tôi, nói:"Tứ tiểu thư, còn muốn diễn trò nữa sao?"

Tôi ngẩng đầu liếc nhìn về phía khuôn mặt sợ đến cắt không còn giọt máu của Tâm Tuệ, nhạt tiếng:"Em về trước đi."

"Nhưng... Nhưng mà tiểu thư." Sắc mặt Tâm Tuệ trắng bệch vì kinh hãi, mạng của cô bé vừa mới đi một vòng từ quỷ môn quan về, nỗi sợ hãi đối với cái chết viết rõ trong mắt nhưng lại không muốn bỏ tôi mà đi.

Tôi thở dài, cất giọng dịu dàng:"Yên tâm đi, Phong công tử chỉ là có chút chuyện muốn nói với ta, em về trước đi."

"Lam Doanh Nhược sao?" Một giọng nói yêu mị vang lên bên tai tôi.

Tôi thu lại ánh mắt nhìn chăm chú Tâm Tuệ rời đi, đưa mắt về phía người nam tử trước mặt, bàn tay giữ chặt tay phải hắn cuối cùng cũng thả ra, lui về sao từng bước một, bất đắc dĩ nói:"Được rồi! Ta thừa nhận là mình có võ công, sau đó thì sao? Các hạ có điều chi chỉ giáo, hay là luyến võ thành si rồi nên buổi tối mới đến tìm ta luận bàn?" Dù sao cũng bị vạch trần rồi, tôi cần phải giả đò chi nữa chứ.

Đáy mắt hắn lóe lên tia sáng, trên mặt mang theo vài phần ý cười:"Lam Doanh Nhược, ngày hôm qua, ngay cả ta cũng suýt chút nữa bị ngươi lừa. Điệu bộ này mới là bản tính của ngươi sao?"

Tôi gật gật đầu, là bản tính của tôi chứ không phải là của Lam Doanh Nhược.

"Thú vị thật!" Hắn cười nhẹ, gương mặt lập tức lạnh đi, nói, "Làm sao ngươi nhận ra được Mông Khoát?"

"Hắn tên là Mông Khoát sao?" Gương mặt tôi hiện nét kinh ngạc, trong đầu đã suy nghĩ đến lí do thoái thác cho tốt.

"Ngươi không biết hắn?"

"Từng gặp qua." Tội nâng người nhảy nhẹ lên một hòn non bộ, xem ra là nói chuyện rất lâu, ngồi xuống rồi hẵng nói. Tôi ngay tức khắc cười sáng lạn, "Phong công tử chẳng lẽ không biết là ta bỏ trốn nửa năm trước, hôm nay mới trở về sao? Đại khái là vào ba tháng vừa rồi, ta ngẫu nhiên gặp qua Mông tướng quân một lần ở một khách điếm tại Kì quốc, chưa kể là biết được."

"Bỏ trốn?" Hắn bước đến trước, nhìn thẳng tôi, bộ dạng. vẫn cao ngạo, nét nguy hiểm trong mắt ánh lên, giọng như lạnh đi vài phần, "Ngươi bỏ trốn với kẻ khác?"

Tôi cười càng thêm vui vẻ, gật gật đầu. Hôn nhân chính trị là cái gì chứ? Quái quỷ chết đi thôi! Giờ phút này thật sự là vạn phần cảm tạ Lam Doanh Nhược lúc trước dám làm việc lớn. Ở thời đại này, hoàn toàn không có người nào mong muốn lấy một nữ tử không trong sạch về đúng không?

Bỗng, tay hắn siết chặt hàm dưới của tôi, sức lực mạnh như muốn bóp vỡ xương cốt, giọng lạnh lùng:"Ta khuyên ngươi tốt nhất là không nên bày ra nụ cười đắc ý hài lòng này trước mặt ta, điều đó sẽ khiến ta muốn hủy hoại nó đấy."

Tay hắn lạnh lẽo đến dị thường, ánh mắt chẳng hề có chút hơi ấm nào. Loại băng giá này tựa như có thể thấm qua làn da, thấu đến tận xương cốt, khiến tôi không kiềm chế được cơn run rẩy.

Người nam nhân này, quả đúng như tôi đã dự đoán. thật tàn nhẫn. Hắn chỉ cho phép mọi thứ phải nằm trong lòng bàn tay mình, một khi không thể nắm giữ được, hắn sẽ không tiếc bất kì điều gì mà hủy diệt. Đó là niềm cố chấp đến đáng sợ! Lý trí không ngừng cảnh tỉnh tôi không thể trêu vào người như thế này, nhưng bản chất bướng bỉnh, ngang ngược trong thâm tâm lại bật ra trong giây lát.

"Quả nhiên là sở thích đủ biến thái thật!" Tôi cũng lạnh lùng nhìn hắn, trong tay giữ một thanh đoản đao mỏng như cánh ve đặt ngay cổ hắn, nhạt giọng, "Ta cũng khuyên ngươi tốt nhất là buông ra. Nếu không, ta không ngại rạch một đường trên cổ ngươi đâu.."

Hắn chẳng chút quan tâm đến thanh đoản đao trong tay tôi, giống như lời uy hiếp kia chẳng hề nhắm đến sinh mạng mình, bàn tay giữ hàm dưới tôi lỏng ra, ánh mắt như lạnh đi một chút:"Ngươi là kẻ đầu tiên dám uy hiếp ta!"

Tôi mỉm cười, thu lại đoản đao, đứng lên, bảo:"Ta cũng không cảm thấy đây là vinh hạnh gì cho cam. Nói cũng rồi, hỏi cũng xong, xin hỏi Phong công tử, ta có thể đi được chưa?"

"Lam Doanh Nhược?" Hắn lui lại vài bước, đánh giá tôi từ trên xuống dưới, ánh mắt đó. làm tôi thấy rất không thoải mái, có tính xâm lược vô cùng. Tôi rùng mình một cái, dự rằng tôi đã chọc giận hắn rồi.

Khóe miệng hắn nhếch lên một nét cười, nhưng nét cười ấy dưới ánh trăng lại lạnh lẽo đến cùng cực, giọng nhàn nhạt lại đầy hứng thú:"Dù sao cũng phải liên hôn, không bằng lấy một kẻ thú vị."

"Chờ chút!" Tôi loạng choạng ngã từ hòn núi giả xuống. Vừa được hắn đỡ vào lòng, tôi đã vội đẩy ra, bộ dạng khiếp đảm nhìn hắn một lúc lâu, có hơi mờ mịt hỏi, "Đừng nói là ngươi muốn lấy ta đấy?"

Hắn gật đầu, lùi từng bước, nụ cười đặc biệt bình thản tựa như đang nói :"Hóa ra cũng có lúc ngươi biết sợ." Dường như là thấy tôi lo lắng khiến hắn vui vẻ lắm thì phải, đúng là biến thái thật.

Tôi nhíu mày:"Ngươi rõ ràng là phải lo lắng, ta thật đã từng bỏ trốn" Vì để thỏa mãn nhất thời mà lấy về một người không yêu mình , lại là một nữ tử sẽ khiến ngươi hổ thẹn, người này cũng thật...

Nét sắc bén trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất, hắn cười lạnh:"Ta sẽ giết tên nam nhân kia!"

"Này! Phong Duẫn Mạc, ngươi điên rồi à? Muốn kết hôn với ta là chuyện của ngươi!" Tôi thở gấp, tuy là tên đàn ông kia có chết hay không chẳng liên quan gì đến tôi, nhưng. Tôi gắt lên, "Ta không có gả cho ngươi đâu!"

"Ta nghĩ là có đấy. Cho đến nay, mọi thứ ta muốn đều dựa vào bản thân để đoạt lấy!" Hắn từng bước đến gần, ôm lấy thắt lưng tôi, hơi thở phả lên gương mặt tôi, "Ngươi là nữ nhân ta nhắm trúng, đương nhiên là sẽ không ngoại lệ!"

Tôi vận nội tức, thân hình vụt qua thoát khỏi ngực hắn, rồi xoa xoa thái dương hơi đau, bảo:"Không đúng, ta điên rồi! Ta vậy mà lại trêu chọc một người như ngươi, lại còn định giảng đạo lí với ngươi, đúng là điên thật rồi!"

"Thôi quên đi! Ngươi mặc sức mà thích chơi kiểu gì cũng được, ta về!" Mặt tôi chẳng chút thay đổi xoay người rời đi, lòng giận dữ: ngươi có Trương Lương kế , ta có thang vượt tường! Cùng lắm thì ta có ba mươi sáu kế bỏ trốn còn không đủ sao?

Tràng cười thoải mái vang lên sau lưng, tôi không nén được rùng mình một cái, chỉ thấy trong lòng cáu kỉnh, buồn bực không thôi.

Tương lai cuối cùng sẽ như thế nào? Tại nơi trung tâm vòng xoáy này, không còn có sự bảo vệ của Kì Nhiên và Bộ Sát, lần đầu tiên, tôi cảm thấy từng cơn sợ hãi ập đến bên mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Chơi vơi

Bước ra khỏi địa lao, không khí trong lành tươi mới ùa đến, tôi nhịn không được mà tham lam hít sâu lấy mấy lần. Địa lao kia không phải là nơi người ta có thể nán lại, phải mau chóng nghĩ cách cứu Tâm Lạc ra mới được.

“Tiểu thư.” Vừa qua khỏi khúc ngoặt, xung quanh vắng lặng, chỉ có ánh trăng chiếu rọi sang ngời, giọng chân thành của Tâm Tuệ vang lên, “Tạ ơn người.”

Tôi cười nhẹ, không quay đầu lại, vừa đi vừa ung dung bảo:" Lòng cảm tạ của em ta nhận, sau này chuẩn bị cho ta nhiều hoa chưng rượu là được.."

Đang khi cười, bỗng nhiên, một bóng đen bí mật mang theo sát ý ngun ngút lao đến trước mặt tôi. Khi mọi việc vừa bắt đầu, tôi đã thấy không khí xung quanh có phần kì lạ nên, một chưởng này đánh đến cũng không khiến tôi giật mình lắm.

Vừa định né tránh thì trong lòng đánh thịch thật khẽ, cơ thể chậm lại giả bộ dáng như đang kinh hoàng té ngã về sau. Quả nhiên, một chưởng đầy sát khí lạnh đến thấu xương lao đến ngay trước mặt tôi thì dừng lại.

Tâm Tuệ cuống quít xông lên phía trước dìu tôi đứng dậy, hoảng loạn hỏi:"Tiểu thư, người không sao chứ? Ôi, Phong... Phong công tử, vì sao ngài lại tập kích tiểu thư nhà chúng tôi?"

Quả nhiên là Phong Duẫn Mạc. Tôi hé ra khuôn mặt trắng bệch, thân thể lạnh run, giương đôi mắt nơm nớp lo sợ nhìn hắn. Đáng tiếc là không nặn ra được chút nước mắt nào, nếu không thì chắc chắn sẽ như thật cực kì.

Gương mặt Phong Duẫn Mạc dưới ánh trăng lại càng tỏa ra nét hấp dẫn, ánh mắt sáng rực nhìn tôi chằm chằm, một lúc lâu sau mới lạnh lùng lên tiếng:"Đừng giả đò nữa, tứ tiểu thư. Người không có võ công, trong mắt nhất định sẽ không có thần quang như vậy."

Thần quang? Trong lòng tôi giật thót, nhớ rằng ngày trước đọc tiểu thuyết võ hiệp, trong đó thực sự là có nói có thể dựa vào thần quang trong mắt một người mà nhìn ra mức độ võ công, người uyên thâm thật sự sẽ giấu đi thần quang này. Điều đáng tiếc là, tôi vừa không biết giấu đi thần quang thế nào, mà vừa chẳng rõ làm sao mới có thể dựa vào thần quang trong mắt mà nhìn ra mức độ nội lực của kẻ khác.

Khiếp sợ lại cứ khiếp sợ, ngoài mặt, tôi vẫn bày ra bộ dáng nhu nhược đáng thương, giọng run run:"Phong.. Phong công tử, ngài nói gì thế, ta không hiểu một chút nào hết." Ngay cả chết ta cũng không nhận, xem nhà ngươi có thể làm gì ta nào?

"Phải vậy không?" Hắn nhíu mày suy tư một lượt, rồi khóe môi bỗng nhếch lên thành một đường cong nhẹ nhàng, "Việc đó xem ra là ta sai rồi. Tại hạ mạo phạm tiểu thư, vẫn xin thứ lỗi vậy."

"Không Không sao." Tôi hạ thấp đầu, run rẩy nói, "Nếu Phong công tử không có việc gì nữa, Doanh Nhược..."

Sát ý bất chợt lan tràn.

Ngay sau đó, gương mặt hắn lại gần trong gang tấc, trên mặt lộ nét cười lạnh lùng đắc ý, không bận tâm tay phải bị tôi giữ chặt, kề sát vào tai tôi, nói:"Tứ tiểu thư, còn muốn diễn trò nữa sao?"

Tôi ngẩng đầu liếc nhìn về phía khuôn mặt sợ đến cắt không còn giọt máu của Tâm Tuệ, nhạt tiếng:"Em về trước đi."

"Nhưng... Nhưng mà tiểu thư." Sắc mặt Tâm Tuệ trắng bệch vì kinh hãi, mạng của cô bé vừa mới đi một vòng từ quỷ môn quan về, nỗi sợ hãi đối với cái chết viết rõ trong mắt nhưng lại không muốn bỏ tôi mà đi.

Tôi thở dài, cất giọng dịu dàng:"Yên tâm đi, Phong công tử chỉ là có chút chuyện muốn nói với ta, em về trước đi."

"Lam Doanh Nhược sao?" Một giọng nói yêu mị vang lên bên tai tôi.

Tôi thu lại ánh mắt nhìn chăm chú Tâm Tuệ rời đi, đưa mắt về phía người nam tử trước mặt, bàn tay giữ chặt tay phải hắn cuối cùng cũng thả ra, lui về sao từng bước một, bất đắc dĩ nói:"Được rồi! Ta thừa nhận là mình có võ công, sau đó thì sao? Các hạ có điều chi chỉ giáo, hay là luyến võ thành si rồi nên buổi tối mới đến tìm ta luận bàn?" Dù sao cũng bị vạch trần rồi, tôi cần phải giả đò chi nữa chứ.

Đáy mắt hắn lóe lên tia sáng, trên mặt mang theo vài phần ý cười:"Lam Doanh Nhược, ngày hôm qua, ngay cả ta cũng suýt chút nữa bị ngươi lừa. Điệu bộ này mới là bản tính của ngươi sao?"

Tôi gật gật đầu, là bản tính của tôi chứ không phải là của Lam Doanh Nhược.

"Thú vị thật!" Hắn cười nhẹ, gương mặt lập tức lạnh đi, nói, "Làm sao ngươi nhận ra được Mông Khoát?"

"Hắn tên là Mông Khoát sao?" Gương mặt tôi hiện nét kinh ngạc, trong đầu đã suy nghĩ đến lí do thoái thác cho tốt.

"Ngươi không biết hắn?"

"Từng gặp qua." Tôi nâng người nhảy nhẹ lên một hòn non bộ, xem ra là nói chuyện rất lâu, ngồi xuống rồi hẳng nói. Tôi ngay tức khắc cười sáng lạn, "Phong công tử chẳng lẽ không biết là ta bỏ trốn nửa năm trước, hôm nay mới trở về sao? Đại khái là vào ba tháng vừa rồi, ta ngẫu nhiên gặp qua Mông tướng quân một lần ở một khách điếm tại Kì quốc, chưa kể là biết được."

"Bỏ trốn?" Hắn bước đến trước, nhìn thẳng tôi, bộ dạng. vẫn cao ngạo, nét nguy hiểm trong mắt ánh lên, giọng như lạnh đi vài phần, "Ngươi bỏ trốn với kẻ khác?"

Tôi cười cành thêm vui vẻ, gật gật đầu. Hôn nhân chính trị là cái gì chứ? Quái quỷ chết đi thôi! Giờ phút này thật sự là vạn phần cảm tạ Lam Doanh Nhược lúc trước dám làm việc lớn. Ở thời đại này, hoàn toàn không có người nào mong muốn lấy một nữ tử không trong sạch về đúng không?

Bỗng, tay hắn siết chặt hàm dưới của tôi, sức lực mạnh như muốn bóp vỡ xương cốt, giọng lạnh lùng:"Ta khuyên ngươi tốt nhất là không nên bày ra nụ cười đắc ý hài lòng này trước mặt ta, điều đó sẽ khiến ta muốn hủy hoại nó đấy."

Tay hắn lạnh lẽo đến dị thường, ánh mắt chẳng hề có chút hơi ấm nào. Loại băng giá này tựa như có thể thấm qua làn da, thấu đến tận xương cốt, khiến tôi không kiềm chế được cơn run rẩy.

Người nam nhân này, quả đúng như tôi đã dự đoán. thật tàn nhẫn. Hắn chỉ cho phép mọi thứ phải nằm trong lòng bàn tay mình, một khi không thể nắm giữ được, hắn sẽ không tiếc bất kì điều gì mà hủy diệt. Đó là niềm cố chấp đến đáng sợ! Lý trí không ngừng cảnh tỉnh tôi không thể trêu vào người như thế này, nhưng bản chất bướng bỉnh, ngang ngược trong thâm tâm lại bật ra trong giây lát.

"Quả nhiên là sở thích đủ biến thái thật!" Tôi cũng lạnh lùng nhìn hắn, trong tay giữ một thanh đoản đao mỏng như cánh ve đặt ngay cổ hắn, nhạt giọng, "Ta cũng khuyên ngươi tốt nhất là buông ra. Nếu không, ta không ngại rạch một đường trên cổ ngươi đâu.."

Hắn chẳng chút quan tâm đến thanh đoản đao trong tay tôi, giống như lời uy hiếp kia chẳng hề nhắm đến sinh mạng mình, bàn tay giữ hàm dưới tôi lỏng ra, ánh mắt như lạnh đi một chút:"Ngươi là kẻ đầu tiên dám uy hiếp ta!"

Tôi mỉm cười, thu lại đoản đao, đứng lên, bảo:"Ta cũng không cảm thấy đây là vinh hạnh gì cho cam. Nói cũng rồi, hỏi cũng xong, xin hỏi Phong công tử, ta có thể đi được chưa?"

"Lam Doanh Nhược?" Hắn lui lại vài bước, đánh giá tôi từ trên xuống dưới, ánh mắt đó. làm tôi thấy rất không thoải mái, có tính xâm lược vô cùng. Tôi rùng mình một cái, dự rằng tôi đã chọc giận hắn rồi.

Khóe miệng hắn nhếch lên một nét cười, nhưng nét cười ấy dưới ánh trăng lại lạnh lẽo đến cùng cực, giọng nhàn nhạt lại đầy hứng thú:"Dù sao cũng phải liên hôn, không bằng lấy một kẻ thú vị.."

"Chờ chút!" Tôi loạng choạng ngã từ hòn núi giả xuống. Vừa được hắn đỡ vào lòng, tôi đã vội đẩy ra, bộ dạng khiếp đảm nhìn hắn một lúc lâu, có hơi mờ mịt hỏi, "Đừng nói là ngươi muốn lấy ta đấy?"

Hắn gật đầu, lùi từng bước, nụ cười đặc biệt bình thản tựa như đang nói :"Hóa ra cũng có lúc ngươi biết sợ." Dường như là thấy tôi lo lắng khiến khiến

hắn vui vẻ lắm thì phải, đúng là biến thái thật.

Tôi nhíu mày:"Ngươi rõ ràng là phải lo lắng, ta thật đã từng bỏ trốn" Vì để thỏa mãn nhất thời mà lấy về một người không yêu mình , lại là một nữ tử sẽ khiến ngươi hổ thẹn, người này cũng thật...

Nét sắc bén trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất, hắn cười lạnh:"Ta sẽ giết tên nam nhân kia!"

"Này! Phong Duẫn Mạc, ngươi điên rồi à? Muốn kết hôn với ta là chuyện của ngươi!" Tôi thở gấp, tuy là tên đàn ông kia có chết hay không chẳng liên quan gì đến tôi, nhưng.. Tôi gắt lên, "Ta không có gả cho ngươi đâu!"

"Ta nghĩ là có đấy. Cho đến nay, mọi thứ ta muốn đều dựa vào bản thân để đoạt lấy!" Hắn từng bước đến gần, ôm lấy thắt lưng tôi, hơi thở phả lên gương mặt tôi, "Ngươi là nữ nhân ta nhắm trúng, đương nhiên là sẽ không ngoại lệ!"

Tôi vận nội tức, thân hình vụt qua thoát khỏi ngực hắn, rồi xoa xoa thái dương hơi đau, bảo:"Không đúng, ta điên rồi! Ta vậy mà lại trêu chọc một người như ngươi, lại còn định giảng đạo lí với ngươi, đúng là điên thật rồi!"

"Thôi quên đi! Ngươi mặc sức mà thích chơi kiểu gì cũng được, ta về!" Mặt tôi chẳng chút thay đổi xoay người rời đi, lòng giận dữ: ngươi có Trương Lương kế , ta có thang vượt tường! Cùng lắm thì ta có ba mươi sáu kế bỏ trốn còn không đủ sao?

Tràng cười thoải mái vang lên sau lưng, tôi không nén được rùng mình một cái, chỉ thấy trong lòng cáu kỉnh, buồn bực không thôi.

Tương lai cuối cùng sẽ như thế nào? Tại nơi trung tâm vòng xoáy này, không còn có sự bảo vệ của Kì Nhiên và Bộ Sát, lần đầu tiên, tôi cảm thấy từng cơn sợ hãi ập đến bên mình.

Đêm đấu đá với Phong Duẫn Mạc đó trôi qua, trong lòng tôi vẫn sầu lo, ngay cả bước ra khỏi cửa phòng cũng không muốn. Nhưng, điều kì quái là, mấy ngày vừa rồi, cho dù là hắn hay là Lam Quân Thanh đều không có chút động tĩnh nào. Tôi bảo Tâm Tuệ đi dò hỏi mới biết được rằng tên cuồng tự kỉ kia không biết vì việc khẩn cấp gì mà đã quay về Thược quốc.

Nghĩ đến việc chẳng biết năm nào tháng nào hắn mới trở lại, đến lúc đó, e là tôi đã sớm cứu Tâm Lạc ra rồi bỏ trốn mất dạng rồi, mấy ngày căng như dây cung cuối cùng cũng thả lỏng được. Lại vài ngày sau, tôi bắt đầu dạo chơi khắp nơi bên trong Lam phủ, nhàn rỗi vô sự. Chợt, nghe Tâm Tuệ kể về tính nết mọi người trong Lam phủ và câu chuyện ngày trước của Lam Doanh Nhược.

Tổng kết lại, gia quy Lam phủ thật sự vô cùng nghiêm khắc, Lam Quân Thanh rất ít gần gũi các con, lại còn yêu cầu đối với bọn họ khá cao. Nhưng, có ngoại lệ. Đối với đứa con gái có học thức tài hoa này, ví như Lam Doanh Nhược trước kia và đại công tử Lam Kiếm Hiệp, ông ta vẫn rất sủng ái, nuông chiều. Song, theo ý tôi, chắc chẳng qua là vì bọn họ còn có chút giá trị lợi dụng mà thôi.

Nhân khẩu Lam gia cũng không nhiều, đứa con cả Lam Kiếm Hiệp và tam nữ Lam Doanh Ngọc đều do vị phu nhân xinh đẹp diễm lệ tôi gặp khi đó sinh ra. Mà nhị công tử Lam Kiếm Vân, đại tiểu thư Lam Doanh Bình, nhị tiểu thư Lam Doanh Nguyệt và Lam Doanh Nhược đều được chính thất Lâm Như sinh ra. Sức khỏe Lâm Như quanh năm suy nhược, sau khi sinh Doanh Nhược thì mau chóng qua đời.

Nhị công tử Lam Kiếm Vân từ nhỏ nhát gan yếu đuối, tài học bình thường, do vậy không được Lam Quân Thanh yêu quý nên cũng hay bị Lam Doanh Ngọc ức hiếp. Đại tiểu thư Lam Doanh Bình thì sở hữu hoa dung nguyệt mạo, xinh đẹp vô ngần, đến năm cập kê liền bị tuyển vào cung làm phi.

Mà nhị tiểu thư Lam Doanh Nguyệt đã thành thân cùng với con trai thái sư đương triều là Lưu Văn Tấn một năm trước. Vào đúng ngày thành hôn, Lưu Văn Tấn quá chén, sơ ý ngã người khỏi lầu gác mà chết. Lam Doanh Nhược tất nhiên bị đồn rằng mang mệnh khắc phu, ai cũng đều tránh xa. Hiện giờ, nàng ấy sống một mình tại tiểu lâu phía tây Lam phủ, không được gặp khách. Thật là người số khổ mà.

Về phần Lam Kiếm Hiệp, dù rằng không cùng một mẹ sinh ra với Lam Doanh Nhược, nhưng bọn họ lại có cảm tình với nhau nhất. Thêm việc hắn từ nhỏ gan dạ, sáng suốt hơn người, được mọi người coi trọng vô cùng. Dưới sự che chở của hắn, Lam Doanh Nhược tuy tính tình nhu nhược nhưng cũng không phải chịu nhiều uất ức.

Cứ như vậy, thời gian một tháng thấm thoát trôi qua có lẻ. Kỳ thật, lại nói, cuộc sống ở Lam phủ xem như là nhàn nhã, thong dong. Cũng chẳng như trong truyền thuyết, thiên kim tiểu thư không thể ra khỏi cửa khuê phòng ba bước, ngoài ra cũng không có điều lệ kinh khủng là trước khi xuất giá không được gặp người nhà là nam giới.

Ở đây, ngoại trừ việc thỉnh an Lam Quân Thanh và vị Nhị nương kia vào lúc sớm và tối mỗi ngày thì bình thường, ngay cả dùng cơm đều là dùng trong phòng, mà cũng chẳng có ai quản giáo tôi cả. Có dịp bước ra khỏi đại môn, chỉ cần thông báo với Nhị nương một tiếng, bảo là viếng chùa cầu phúc là được. Vì vậy tôi đã được đi dạo ngoài phố vài lần rồi.

Duy nhất chỉ có một việc không được thuận lợi chính là chuyện cứu Tâm Lạc. Nhắc đến cũng thấy lạ. Ngày đó vừa về, Lam Quân Thanh tuy chưa quở trách tôi trước mặt mọi người, nhưng cũng khá rõ ràng là có rất nhiều khúc mắc với việc tôi bỏ trốn, nên đã lường trước chuyện ông ta chắc chắn quay lại răn dạy, khiển trách tôi. Song, việc ấy đến nay đã hơn một tháng, ông ta chẳng có chút ý tứ nào là truy cứu, đối với thái độ của tôi còn ngày càng dễ chịu nên khó tránh trong lòng cảm thấy lo sợ.

Nhưng cho dù thái độ tốt đi chăng nữa, chỉ cần tôi đề cập đến việc thả Tâm Lạc, ông ta sẽ hoàn toàn tránh né. Hỏi nhiều hơn thì mặt lạnh hắn, bắt tôi về tự kiểm điểm, mà với tính cách của Lam Doanh Nhược thì cũng không thể ép hắn quá, vì vậy mà tôi buồn bực không thôi.

Sau này quay lại gặp Tâm Lạc thì càng kì quái hơn nữa. Ngay cả bản thân Tâm Tuệ và Tâm Lạc đều không thấy gấp, bắt gặp tôi hỏi đông hỏi tây, thì

dứt khoát khuyên tôi đừng nóng vội, chờ đại thiếu gia về rồi hãy tính toán.

Tuy nói tôi là người luôn thích ứng được trong mọi hoàn cảnh, nhưng cũng biết rằng cuộc sống yên bình trước mắt chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, hơn một tháng nhàn hạ như vậy trôi qua, nỗi nghi hoặc và buồn bực trong lòng cũng vì vậy mà lớn lên. Tâm Tuệ thật sự chỉ cần tôi cứu đệ đệ của cô bé thôi sao? Cứ tiếp tục như thế này thật sự tôi còn có thể thoát khỏi đây ư?

Đang lúc tính nhẫn nại của tôi đã đến cực điểm, chuẩn bị đến thời khắc ngả bài với Tâm Tuệ thì đại thiếu gia Lam Kiếm Hiệp cùng nhị thiếu gia Lam Kiến Vân trở về, còn có một kẻ mà tôi tuyệt đối chẳng muốn gặp mặt — Phong Duẫn Mạc.

"Tiểu thư, nhanh lên! Lão gia muốn chúng ta lập tức đến đại sảnh nghênh đón hai vị thiếu gia và Phong công tử!"

"Ừ!" Tôi miễn cưỡng lên tiếng, sửa sang lại một chút rồi đứng dậy. Lam Kiếm Hiệp trở về, điều này khiến tôi rất phấn chấn, nhưng Phong Duẫn Mạc về theo để xem náo nhiệt gì đây?

Đang định bước ra ngoài, bỗng cửa bị đẩy ra kêu "rầm" một tiếng. Một người nam tử vận áo lam vọt vào. Giây tiếp theo, tôi đã bị ôm chặt vào lòng, một giọng đàn ông tao nhã hồn hậu kích động vang lên bên tai:"Nhược nhi, Nhược nhi. muội trở về rồi!"

Tôi cúi đầu trong lòng hắn, gọi một tiếng:"Đại ca."

Cơ thể hắn cứng đờ, buông tôi ra, đôi mắt lóe sáng, vẻ mặt tươi cười yêu chiều.

Tôi lúc này mới nhìn rõ được diện mạo của hắn, ôn hòa, nho nhã mà lại không mất đi hào khí vốn có, thật đúng là có khả năng khiến cho mọi người tôn sùng.

Sắc mặt hắn bỗng lạnh đi, hỏi:"Nhược nhi, nghe nói là muội được cứu từ dưới sông lên sao? Vì sao lại như vậy? Cái tên họ Lăng kia dám ức hiếp muội ư? Ta đi giết hắn!"

"Đại ca!" Kéo lấy ống tay áo hắn, tôi hơi cúi đầu, bảo, "Muội không muốn nhắc đến hắn nữa."

Thấy tôi như thế, một tia sáng sắc nhọn, lạnh lẽo lóe lên trong đáy mắt hắn rồi biến mất, thần sắc nhanh chóng dịu xuống, cất tiếng dịu dàng:"Được, chúng ta không nói về hắn nữa."

"Tứ muội." Một tiếng gọi trầm thấp êm ái vang lên khiến tôi ngẩng đầu. Khi ấy, tôi mới nhận ra trong phòng ngoài Lam Kiếm Hiệp còn có hơn một người nữa.

Đó là một thiếu niên sở hữu dung mạo mềm mại đến nữ nhân cũng phải ghanh ghét. Khuôn mặt tuy không tuấn tú, oai phong bằng Lam Kiếm Hiệp, hơn nữa, dường như lúc nào cũng mang vẻ mặt nơm nớp sợ hãi đối với tất cả mọi thứ xung quanh, nhưng duy chỉ đôi mắt kia, nơi đó có sự yếu đuối, có nỗi e ngại nhưng từ đầu đến cuối chẳng thể nào che giấu nét tinh thuần.

Tôi hơi thảng thốt nhớ đến đôi mắt xanh trong như vòm trời đã từng gảy nên những rung động xao xuyến trong lòng mình. Thật lâu sau, tôi mới cúi người về trước, cười nhạt:"Nhị ca."

"Tứ.. tứ muội không cần đa lễ." Lam Kiếm Vân vội vàng dìu tôi đứng lên, nét ngượng ngùng làm khuôn mặt ửng đỏ, nói, "Ta chỉ là nghe nói muội đã trở về nên mới theo đại ca đến xem. Muội không có việc gì là tốt rồi. Vậy Ta đi trước đây."

Dứt lời, cũng chẳng đợi tôi đáp đã vội vã cắm đầu chạy khiến tôi nhịn không được bật cười.

"Nhược nhi..." Vừa quay đầu lại, tôi đã bắt gặp Lam Kiếm Hiệp ngơ ngác nhìn mình đến ngẩn người, "Muội lần này trở về, dường như cười mở hơn nhiều so với trước kia."

Tôi cười khẽ từ chối cho ý kiến, rồi lập tức nhíu mày:"Đại ca, huynh đã đến đây, vậy muội cũng không cần qua đại sảnh nữa rồi."

"Sao?" Lam Kiếm Hiệp hơi ngây người, sau đó nét vui vẻ hiện lên trên mặt, bước gần lại hỏi, "Nhược nhi không muốn gặp Phong công tử sao?"

Trong lòng tôi giật nhẹ, bỗng nhiên có dự cảm không tốt, âm thầm lui lại từng bước, gật gật đầu.

Hắn cười vang:"Đương nhiên là không sao. Ta sẽ bảo với phụ thân là thân thể muội không khỏe nên không đến gặp khách được."

Xem ra là sự việc phải được giải quyết sớm thôi. Tôi cất tiếng tạ ơn, lập tức hỏi:"Đại ca, nghe nói Tâm Lạc bị muội liên lụy nên bị nhốt trong lao, huynh có thể thả nó không?"

Lam Kiếm Hiệp ngơ ra, ánh mắt không hờn không giận đảo đến người Tâm Tuệ. Sắc mặt Tâm Tuệ trắng nhợt, suýt chút nữa là quỳ rạp xuống đất.

Tôi vội nắm lấy ống tay áo hắn, kêu lên:"Không liên quan đến Tâm Tuệ. Là do chính muội muốn gặp Tâm Lạc nên mới biết thằng bé bị giam. Đại ca, muội xin phụ thân mấy lần người cũng không đồng ý, hiện tại chỉ còn có huynh mới có thể giúp muội thôi."

Khuôn mặt vốn lạnh lùng của Lam Kiếm Hiệp trước sự nài nỉ của tôi thì lập tức dịu lại, bàn tay đang giơ lên không trung hơi ngập ngừng, sau đó dừng trên mái tóc tôi. Hắn khẽ cười:"Yên tâm, qua mấy ngày nữa, muội có thể thấy nó bình an bước ra."

Tống tiễn Lam Kiếm Hiệp xong, tôi lập tức thu lại nụ cười trên mặt, cẩn thận đóng tất cả cửa sổ lại, chắc chắn rằng không ai có thể nghe thấy mới kéo Tâm Tuệ ngồi xuống, nghiêm giọng hỏi han:"Tâm Tuệ, em nói thật cho ta, Lam Kiếm Hiệp có tình cảm đặc biệt với tiểu thư nhà em phải không?"

Sắc mặt Tâm Tuệ trắng bợt, lúc lâu sau mới run rẩy gật đầu.

"Lam Doanh Nhược kia biết không?"

Không biết nghĩ đến điều gì, cả người Tâm Tuệ run lẩy bẩy:"Tiểu. Tiểu thư ban đầu không biết, nhưng sau này.. đại thiếu gia vẫn luôn ngăn cản việc theo đuổi tiểu thư của công tử kia, thủ đoạn.. rất. tàn nhẫn. Rồi dần dà tiểu thư cũng nhận ra. Việc tiểu thư.. dự.. dự định bỏ trốn với Lăng công tử, thật ra sợ nhất chính là. đại thiếu gia"

"Tâm Tuệ!" Thần sắc tôi lạnh đi, cơn tức giận bùng lên, "Sao ngày đó em không nói với ta sớm?" Vậy mà lại là tình yêu loạn luân đấy! Tôi cuối cùng. là bị cuốn vào một gia đình ra sao thế này?

Tâm Tuệ cả kinh, ngã từ trên ghế quỳ xuống, mặt trắng bệch như người chết, nước mắt rơi như mưa, không ngừng dập đầu, khóc thảm:"Xin lỗi! Xin lỗi tiểu thư! Em thật sự là không còn cách nào khác. Em đã đồng ý với đại thiếu gia nhất định sẽ mang người về, nếu. nếu lần này ngài trở lại mà không nhìn thấy người thì nhất định sẽ giết Lạc nhi."

Trán của cô bé lại toét ra lần thứ hai, máu tươi xuôi theo sóng mũi chảy xuống cả khuôn mặt nhưng em vẫn không chút kiêng dè, tiếp tục dập thật mạnh:"Đều là lỗi của em Tiểu thư, em sợ người không chịu theo em trở về. mới cố tình che giấu chuyện này Thật xin lỗi. Tiểu thư, người cứ trừng phạt em đi, Lạc nhi là thân nhân quan trọng nhất của em, em không thể nào không cứu thằng bé. Nhưng.. em thật sự xin lỗi người..."

Tôi hít một hơi sâu, trong lòng vẫn phát cáu lên, vẫn không cam tâm, nhưng

Tôi kéo cô bé đứng dậy rồi dùng ít nội lực đẩy về phía giường. Một chút khả năng phản kháng lại Tâm Tuệ cũng không có, chỉ có thể để tôi dẫn đến bên giường, rồi ngã ngồi thật mạnh xuống. Khuôn mặt trắng bệch giờ đã lấm lem máu tươi, cơ thể vốn gầy yếu lại càng run bần bật đến thảm.

Hé ra vẻ mặt lạnh lùng, tôi lấy vài thứ trong hòm thuốc mình đã mua vào lần dạo phố trước, mặt không đổi dùng bông thấp nước lau vết máu cho cô bé.

"Tiểu thư"

"Câm miệng!" Chẳng cần nhìn vào mắt em, tôi cất giọng băng giá, "Ta còn chưa hết giận đâu!"

Tôi vẫn như trước, mặt không biến sắc cầm máu, đắp thuốc, băng bó lại. Mãi đến khi đã xong xuôi tất cả, tôi nhìn về phía đôi mắt đỏ hoe sưng mọng của cô bé, quắc mắt nhìn chăm chăm, bảo:"Em ngoại trừ màn dập vỡ đầu thì còn có thể có gì nữa chứ? Lần nào cũng giở trò này, em không biết chán sao?"

Cô bé kinh ngạc nhìn tôi, đôi mắt bỗng ửng đỏ, nước mắt trượt xuống hai gò má. Tôi đã từng nhìn thấy những giọt lệ như thế của em, không phải là sợ hãi, không phải là cầu xin, mà là những giọt lệ chỉ rơi vì Tâm Lạc.

Em chợt nín khóc, cười nói:"Nhưng mà, tiểu thư, đối phó với người, một chiêu vậy là đủ rồi."

Đúng thật là chủ nào tớ nấy. Tôi đành bất đắc dĩ thở dài, duỗi một ngón tay ra lắc lắc:"Muốn ta tha thứ cho em cũng được thôi, một chén hoa chưng rượu..."

"Vâng ạ!" Tâm Tuệ lau nước mắt, đứng bật dậy, "Để em đi chuẩn bị nó cho người.."

"Tâm Tuệ," Tôi gọi Tâm Tuệ đang vừa định mở cửa, nhìn cô bé rồi nói chân thành, "Em đã từng nói xin lỗi với ta. Nay, đến phiên ta nói với em lời xin lỗi!"

"Lúc trước là do chính ta đồng ý trở về với em. Em có điều giấu diếm với ta, ta lại cho rằng không đúng. Khi phát hiện tình huống đã vượt ngoài tầm kiểm soát của mình, ta lại nổi giận với em, đó là cái sai của ta. Vậy nên, ta xin lỗi em!"

"Tiểu thư..." Hốc mắt Tâm Tuệ đỏ lên, sau lại nhoẻn miệng cười, một nụ cười tươi vô cùng xinh đẹp, dịu giọng, "Em vẫn chưa nói với người rằng, thời gian qua ở với người thật sự rất vui, thật sự vui vẻ hơn bất cứ lúc nào trong quá khứ"

"Vui vẻ sao?" Nhìn cô bé bước ra khỏi cửa, tôi mỉm cười, giọng nhẹ nhàng, "Đứa ngốc này" Con đường phía trước tuy vẫn hiểm nguy, gian khó, mờ mịt vô cùng, nhưng giờ khắc này đây, sự ấm áp khó thốt thành lời lại dâng lên từ tận đáy lòng.

Ngã người thành hình chữ "đại" trên giường, ánh mắt tôi nhìn chăm chăm trần nhà, dòng suy nghĩ lại bay về với quá khứ xa xăm, nụ cười trên mặt càng thêm dịu dàng nhưng lại nhuốm vị đau thương mơ hồ. Tôi lẩm bẩm trong miệng:"Cảm ơn chàng, Kì Nhiên... Cảm ơn chàng. vì đã tạo nên một Thủy Băng Y như lúc này..."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Kết bạn tri kỷ

Sáng sớm hôm sau, lúc đến thỉnh an Lam Quân Thanh và Nhị nương thì Lam Doanh Ngọc đã ở đó. Bầu không khí rất kì dị, ánh mắt Lam Doanh Ngọc quả thực như muốn ăn tươi nuốt sống tôi. Lí Ngọc Nhân tuy ngoài mặt tỏ ra rất nhẹ nhàng, nhưng từng câu từng chữ lại âm thầm châm chọc. Cái gì mà "Lần này Nhược nhi trở về, trổ mã lại càng duyên dáng, xinh đẹp, khó trách người gặp người thích." Lời khen ngợi quá trớn như vậy khiến tôi nghe mà run cả người, thật sự là bội phục bà ấy.

Nhưng thứ khiến tôi bất an vẫn là vẻ mặt ôn hòa của Lam Quân Thanh. Vai diễn người cha hiền hậu của ông ta nhìn kiểu gì cũng xuất thần hơn bất cứ người nào.

"Nhược nhi, Phong công tử là khách quý của phụ thân, lần này đến Nghiệp thành (thủ đô Đinh quốc) du ngoạn, con nhất định phải thay phụ thân chiếu cố người ta cho thật tốt, biết chưa?"

Du ngoạn? Thật đúng là trò cười cho thiên hạ. Người như hắn, cho dù có mang bảy đại kì quan bày ra trước mặt thì so ra cũng kém hấp dẫn hơn một tòa thành có bố trí lực lượng quân sự.

Trong lòng tuy rằng hoàn toàn không muốn nhưng trên mặt hiển nhiên là không để lộ bất kì điều gì, tôi thấp giọng:" Vâng, phụ thân." Dù sao cứu Tâm Lạc ra xong thì tôi sẽ nhanh chóng chạy đi, quản ngươi họ Lăng hay họ Lam làm gì.

Thấy Lam Doanh Ngọc tỏ vẻ muốn cùng lui xuống với mình, tôi thở dài não ruột. Để diễn cái vai Lam Doanh Nhược này thật tốt thì chỉ sợ là tránh không khỏi phải bực tức một chút.

Quả nhiên, vừa khuất sau chỗ ngoặt, sau khi xác định Lam Quân Thanh sẽ không nghe thấy được, gương mặt vốn mỹ miều, xinh đẹp tuyệt trần của Lam Doanh Ngọc trở nên dữ dằn đến vặn vẹo, vung mạnh tay về phía mặt tôi giữa ban ngày, giọng đầy oán hận:"Đồ tiện nhân!"

Nói thật, động tác của nàng ta hiện giờ trong mắt tôi rất chậm như lúc thường, nhưng phải né tránh thế nào, có khả năng né tránh sao cho không để lại dấu vết mới làm cho tôi phiền não.

"Á — !" Tay chưa đến, tôi đã kêu lớn một tiếng rồi ngã ngược về phía sau, quả nhiên Tâm Tuệ đã đỡ tôi vững vàng. Tôi lặng lẽ quay đầu âm thầm trao đổi vẻ mặt với em. Cô bé không nhịn được cười ra tiếng, liền vội vàng nâng khăn.. che lại. Đợi đến khi xoay đầu thì đã là bộ mặt kinh sợ che trước người tôi, run rẩy nói:"Tam. Tam tiểu thư, người.. người định làm gì?"

"Làm gì ư?" Ánh mắt Lam Doanh Ngọc lóa lên vẻ thù hằn, căm ghét, ganh tị dừng trên cơ thể run lẩy bẩy của tôi, "Tứ muội, muội chỉ biết dùng vẻ điềm đạm đáng yêu này để quyến rũ nam nhân thôi sao?"

Tôi cắn môi dưới, vận nội lực khiến cho sắc mặt trắng bệch ra, hoảng sợ lắc đầu. Ai! Vẫn không thể vận dụng cho tốt nội lực trong thân thể, không có cách thu lại thần quang trong mắt, cũng không nặn ra được vài giọt lệ. Nhưng dù sao cũng không phải do chính mình vất vả luyện ra, kết quả này cũng không ngoài dự đoán.

Lam Doanh Ngọc trong cơn giận dữ bắt gặp tôi như thế, bước lên trước xô ngã Tâm Tuệ, bàn tay túm lấy đầu tôi...

Nơi này là hoa viên, bên lối đi đều là những hòn giả sơn lởm chởm. Mắt thấy ngực Tâm Tuệ sẽ va vào mỏm đá, tôi bất chấp cả việc che giấu, thân hình nhoáng lên tránh khỏi bàn tay nhỏ dài như ngọc của Lam Doanh Ngọc, toan đỡ lấy

Nhưng ngay sau đó, tôi ngơ ngác nhìn cơ thể Tâm Tuệ không hề mượn lực từ nơi nào mà lại thoáng dừng, nhanh chóng không chút dấu vết né qua nhẹ nhàng, khó khăn tránh khỏi đợt va chạm dữ dội kia.

Có lẽ, người thường sẽ không phát hiện được nhưng tôi thì thấy rất rõ. Không có căn cơ võ công thâm hậu thì tuyệt đối không thể làm được động tác như vậy.

Giây phút này, cánh tay tôi đang đưa ra run nhẹ lên; giây phút này, mặt trời rõ ràng là đang tỏa ánh dương nhưng tôi chỉ cảm thấy cơn lạnh thấu đến tận xương cốt; giây phút này, lòng tôi hoàn toàn mất mát, trống rỗng, không lại né cái tát của Lam Doanh Ngọc nữa. Khuôn mặt đau như phải bỏng, trái tim nguội lạnh đến xót xa.

"Tiểu thư!" Tâm Tuệ không biết tôi đã thấy một màn kia, chẳng ngờ được tôi sẽ thật sự bị tát, kêu lên một tiếng đầy sợ hãi rồi nhào đến, xoa gương mặt tôi, khóc to, "Tiểu thư, sao người không né?"

Thần sắc Tâm Tuệ trắng bệch, mắt đong đầy những giọt lệ long lanh, vẻ mặt vừa tự trách lại vừa đau lòng. Tôi khẽ thở dài chống dậy. Là lần thứ hai bị tát sau khi trở về cổ đại rồi, xem ra tôi thật sự rất phù hợp để người ta ghen ghét.

"Ta cảnh cáo ngươi, Lam Doanh Nhược! Ngươi an phận thủ thường cho ta, đừng có chỉ cả ngày tìm cách quyến rũ Phong công tử và đại ca. Nếu không, lần sau sẽ không chỉ đơn giản là một cái tát như vậy đâu!"

Nàng ta bước đến gần, nâng chân đạp về phía tôi đang định đứng lên. Tôi đang cân nhắc xem có nên làm bộ té ngã để cho nàng ta mau mau rời đi thì thấy Tâm Tuệ đã đứng chắn phía trước tôi, sát ý nhàn nhạt lan tràn trong không khí. Sau một trận va đập mạnh bạo, tôi kinh ngạc thấy Lam Doanh Ngọc đã song soài trên mặt đất, toàn thân Tâm Tuệ run nhẹ nhưng ánh mắt kiên cường, quyết đoán vô cùng.

Tôi chỉ thấy trong lòng đau xót, chẳng thể nào hiểu thứ cảm giác lúc này là thế nào nữa.

"Á — " Lam Doanh Ngọc ăn đau hét toáng lên. Chỉ trong chốc lát, gia đinh, Nhị nương, Lam Kiếm Hiệp, kể cả Phong Duẫn Mạc kia đều chạy ra toàn bộ. Vẻ mặt vốn hung hãn của nàng ta lập tức biến thành bộ dạng yếu đuối, hiền lành, ngồi co rúm trên mặt đất, kỹ xảo biểu diễn cao thâm vô cùng. Nhưng tôi cũng chẳng rảnh rỗi nói nhiều với nàng ta.

Nhị nương đau lòng đỡ Lam Doanh Ngọc đứng dậy, hung hăng nhìn chằm chằm tôi và Tâm Tuệ, hỏi:"Chuyện gì đã xảy ra?"

Khuôn mặt Tâm Tuệ trắng đến không còn chút máu, nhưng vẫn dứt khoát tiến lên từng bước:"Thưa Nhị phu nhân, là tam tiểu thư ức hiếp tiểu thư trước. Nô tỳ ngăn cản nên mới không cẩn thận đẩy ngã tam tiểu thư."

"Hay cho một tên nô tài..." Vẻ độc ác lóe lên trong đáy mắt Nhị nương, định gọi người xử phạt Tâm Tuệ thì Lam Kiếm Hiệp bỗng bước đến trước mắt tôi, đau lòng nhìn hai gò má sưng đến tấy đỏ lúc lâu, sắc mặt lập tức lạnh đi quay phắt lại nhìn chằm chằm Lam Doanh Ngọc đến khi nàng ta và Nhị nương run lên.

"Là muội đánh Nhược nhi?"

Mặt Lam Doanh Ngọc trắng bệch, mắt đầy căm hận nhưng chẳng dám không gật đầu, nước mắt lại hoen mi.

"Hiệp nhi!" Nhị nương hét lớn một tiếng, ánh mắt nhìn tôi càng thêm thù hằn, giọng the thé, "Sao con lại có thể như vậy, Ngọc nhi là muội muội ruột của con đấy!"

Lam Kiếm Hiệp bị quát đến ngẩn người, vẻ mặt dịu đi, ngoan ngoãn cúi đầu:"Là con không đúng, nương không nên tức giận!"

Gương mặt xanh mét của Nhị nương lúc này mới hòa hoãn lại, miễn cưỡng thay bằng một khuôn mặt tươi cười với Phong Duẫn Mạc hơi đăm chiêu bên cạnh, nói:"Thật có lỗi quá, mong Phong công tử không chê cười những việc nhà thế này!"

Phong Duẫn Mạc thâm thúy liếc tôi một cái, lập tức cười xòa:"Phu nhân khách khí rồi. Chúng ta sắp là người một nhà, cần phải khách sáo thế làm gì?" Lời này vừa nói ra, bầu không khí trong nháy mắt trở nên quỷ dị vô cùng.

Ánh mắt Lam Kiếm Hiệp lạnh như băng ẩn chứa sát ý nồng nặc, nhìn chằm chằm Phong Duẫn Mạc. Phong Duẫn Mạc lại như không hề phát hiện ra, ý cười loáng thoáng nhìn Nhị nương đã đờ đẫn.

Tên này chỉ lo là thiên hạ không loạn còn gì! Tôi thầm nguyền rủa hắn trăm ngàn lần trong lòng, nhưng trên mặt vẫn là bộ dạng mù mờ. Tôi tuyệt đối không muốn lúc này lại lộ ra chút sơ hở nào.

Nhị nương muốn cười mà lại cười không được, vô cùng xấu hổ. Bỗng nghĩ đến điều gì, mặt ngọc lạnh đi, giọng băng giá:"Người đâu, giải nha đầu dám to gan mạo phạm tam tiểu thư này đi,tay nào đẩy thì chặt tay đó!"

"Không được!" Tôi kinh hoàng, thốt ra câu đầu tiên sau thời gian trầm mặc rất lâu. Những người ở nơi này đều mang vẻ mặt hờ hững với hình phạt như thế, đây cuối cùng là thể loại thế giới gì đây chứ?

Nhị nương và Lam Doanh Ngọc đều hơi giật mình, Tâm Tuệ thì lo lắng níu tay áo tôi ý bảo đừng ra mặt vì cô bé nữa. Tâm Tuệ à, đó là tay của em đấy! Em có thể nào không cần sao?

Được rồi! Diễn kịch lâu như vậy, tôi cũng mệt chết đi được, cho dù thật sự đã từng lừa gạt tôi thì có sao đâu? Nói tôi ngớ ngẩn cũng được, bảo tôi ngu ngốc cũng chẳng sao, hay thậm chí khi bóng hình yếu ớt kia tuy run sợ nhưng vẫn luôn dứt khoát bảo vệ tôi, tôi cũng tuyệt đối không cho phép bọn họ làm tổn thương Tâm Tuệ.

"Con bảo cái gì không được?" Nhị nương hỏi lần nữa.

Tôi duỗi thẳng cơ thể vốn co ro ra, yên lặng nhìn bọn họ, nói:"Nhị nương, Tâm Tuệ vì bảo vệ con mới đẩy ngã tam tỷ. Nếu phải phạt, vậy tam tỷ ra tay trước chắc chắn không cần xử phạt sao?"

Nhị nương, Lam Doanh Ngọc và Lam Kiếm Hiệp nhìn tôi đầy vẻ khó tin. Hừ! Đã phá vỡ hình tượng hoàn mỹ trong lòng các người rồi, vô cùng xin lỗi nhé! Chỉ có Phong Dẫn Mạc là mang bộ mặt xem kịch vui, cái tên đầu têu này.

"Chuyện này Chuyện này làm sao giống được chứ?" Lam Doanh Ngọc là người hoàn hồn nhanh nhất, vội dựa vào lòng Nhị nương đứng thẳng dậy, đến trước mặt tôi nói đầy căm thù, "Ta là chủ tử còn con bé kia chẳng qua chỉ là một con tiện tì. Kẻ dưới phạm thượng với bề trên đương nhiên phải phạt!"

"Nô tài đánh chủ tử phải bị phạt, chủ tử đánh chủ tử thì không cần?"

"Đó... Đó là đương nhiên."

Sắc lạnh trong mắt lóe lên, tôi vung tay đánh "Bốp —" một tiếng chấn động, xung quanh lặng ngắt như tờ. Lam Doanh Ngọc xoa gò má bị tát đến sưng tấy nhìn tôi đầy kinh ngạc, bột dạng nước mắt đong đầy khóe mi cũng thật khiến cho người ta động lòng.

"Ngươi Ngươi cũng dám.!" Nhị nương hét một tiếng lao vào phía trước đỡ lấy Lam Doanh Ngọc vẫn còn đờ cả người, thần sắc hoảng sợ chỉ tay vào người tôi chửi rủa, lời mắng mỏ lại gián đoạn nhưng không nói gì nữa.

Khóc gì chứ, ngay cả nội lực tôi còn chưa dùng đấy. Ánh mắt lạnh lùng của tôi đảo qua bọn họ, cất giọng:"Nhị nương, nếu người muốn dẫn Tâm Tuệ đi, con cũng không ngại quay lại gặp phụ thân đâu. Có một số việc, tuy người sở hữu quyền hạn to lớn, nhưng chung quy cũng không phải chủ tử đứng đầu nhà."

Tôi đỡ lấy thân thể lung lay sắp ngã của Tâm Tuệ, chẳng chút quan tâm đến phản ứng của bọn họ xoay người rời đi. Khi đi ngang qua bên người Phong Duẫn Mạc, tôi chợt quay đầu cười thật tươi, thật tao nhã, nhạt giọng:"Còn có một điều, mong mọi người nhớ kĩ, con không còn là Lam Doanh Nhược, con người yếu đuối dễ bị xem thường, ức hiếp nữa đâu"

Tôi thản nhiên nhìn lướt qua Phong Duẫn Mạc rồi thu tầm mắt, nói tiếp:"Vận mệnh của con sẽ do bản thân con nắm giữ, đừng ai nghĩ sẽ dễ dàng thao túng được nữa!"

Tâm Tuệ muốn bày tỏ một chút khúc mắc trong lòng cũng không phải không được, nhưng dù trong thâm tâm rất muốn, cuối cùng câu hỏi cũng không bật ra khỏi miệng.

Ngày ngày vẫn bình lặng trôi qua, nhưng tôi cảm giác được rất rõ mọi người trong Lam phủ đều sợ hãi khi nhìn đến vẻ mặt tôi hơn so với trước kia. Thêm vào đó, Lam Kiếm Hiệp vài lần gặp mặt muốn nói gì đó lại thôi. Tôi đương nhiên không ngu ngốc chờ hắn đến chất vấn nên mỗi lần gặp mặt, tôi đều vội vàng tránh đi. Nhưng chuyện của Tâm Lạc cũng không được nhắc lại nữa.

Mọi sự phiền toái đều tập trung cả lên Phong Duẫn Mạc. Tôi thật chẳng biết là hắn có bị rút mất sợi gân nào không, rõ ràng là cả hai đều rất hiểu tính cách đối phương, vậy mà mấy ngày nay hắn lại cố tình bày ra vẻ mặt đứng đắn mời tôi ra ngoài tản bộ. Tuy rằng cực kì không muốn, nhưng đích thân Lam Quân Thanh đã hạ "Thánh chỉ", tôi không thể nào không theo.

Kết quả là hai kẻ mưu mô chúng tôi luôn đi dạo lòng vòng trên đường. Thông thường, hắn rất chú ý đến hoàn cảnh xung quanh, đoán chừng là vô cùng khó chịu khi bị tôi ngăn đi xem xét các công trình phòng thủ trong thành đang xây dựng. Còn tôi với Tâm Tuệ, ngày thường, khi cả hai ra ngoài đều luôn cười cười nói nói, sờ chỗ này một tí, nếm thử mấy thứ ăn vặt bên đường một chút, giống như hiện giờ còn gì? Ngoại trừ ngẫu nhiên đối đáp vài câu khách sáo, giả dối, trên cơ bản thì hắn cũng rất sôi nổi khi đi trên đường.

Nếu hắn tự nguyện tỏ ý nho nhã lễ độ, tôi đương nhiên là phụng bồi. Dù không vui vẻ sung sướng gì, nhưng cũng không vô vị lắm. Dù sao thì 'ký lai chi, tắc an chi', đó vốn là nguyên tắc sống của tôi.

Tôi thấy nhị ca khẽ rúm người lại nhưng ý cười nơi đáy mắt rất đậm. Tâm Tuệ che miệng khúc khích ra tiếng, tôi cũng không nén được mỉm cười.

Khoảnh khắc này, tiếng cười âm vang, sự vui vẻ, niềm ấm áp lan tỏa khắp căn phòng, và còn có cả thứ ánh sáng long lanh không thể nhìn thấy kia nữa. Chúng khiến tôi mê mẩn, ngẩn ngơ, đắm chìm, tự hỏi cuộc sống cũng có thể nào hạnh phúc được như thế hay chăng...

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 45: Thiên trùng vạn hoa

"Nhị tỷ!" Tôi vừa đẩy cánh cửa phòng không khóa, vừa nhìn xung quanh một cách kì quái. Lạ thật! Lam Doanh Nguyệt không ở trong này sao?

Nhận ra người phía sau hơi co lại, tôi trừng mắt liếc hắn một cái, tức giận bảo:"Đều đã đến đây rồi, sợ gì chứ?"

Đổi lại, nhị ca và Tâm Tuệ đằng sau lại nín cười trộm.

Lại nói tiếp, đã nhiều ngày trôi qua, ngoại trừ ra ngoài cùng Phong Duẫn Mạc, thì những lúc khác, tôi đều theo chân ở cùng ba người bọn họ. Tán gẫu, luận thơ, đôi khi còn cùng với Cẩm Hồng, Tâm Tuệ quấy phá một trận to. Nhìn nhị ca đứng một bên chân tay luống cuống, bộ dạng vừa vội vừa tức nhưng cuối cùng lại quên mất phải tranh cãi điều gì, thì đồng thời cười phá ra.

Cãi thì vẫn cãi, cười thì vẫn cười. Loại tình cảm như tôn sùng tôi của Cẩm Hồng ngày càng lớn, dường như đến mức tôi nói gì đều nghe cả. Nhị ca trên cơ bản cũng không còn xấu hổ khi nói chuyện với tôi nữa. Còn nhất là Tâm Tuệ, mấy ngày vừa qua cũng được tôi dạy bảo ít nhiều nên trước mặt bọn họ cũng ngày càng chẳng biết lớn nhỏ nữa, tiếng cười của bốn người luôn vang vọng không ngừng trong Lam phủ.

Đối với tình huống như vậy, Phong Duẫn Mạc không có bất kì phản ứng nào, nhưng ánh mắt nhìn tôi luôn có chút đăm chiêu, chẳng rõ là có chủ ý gì. Về phần Nhị nương và Lam Doanh Ngọc, Tâm Tuệ nói rằng hôm ấy, sau khi bị Lam Quân Thanh giáo huấn nghiêm khắc thì tạm thời không dám lỗ mãng.

Tuy nhiên, phiền toái nhất thì phải kể đến Lam Kiếm Hiệp. Ánh mắt khi thấy tôi càng hậm hực, sâu xa hơn từ ngày này qua ngày khác. Nói trắng ra, người như vậy quả thật có thể có hai mặt lắm. Loại người nặng tình này có đôi lúc còn đáng sợ hơn cả kẻ vô tình như Phong Duẫn Mạc.

Nhưng Tâm Lạc vẫn không được cứu ra. Ngoại trừ việc ra sức trốn tránh, lo lắng đề phòng hắn, tôi cũng không còn cách nào khác. Huống chi, hiện tại, tôi vẫn còn quyến luyến hai người bằng hữu là nhị ca và Cẩm Hồng, thêm Tâm Tuệ, Tâm Lạc nữa là bốn người lắm.

Có đôi khi, Cẩm Hồng bàn bạc việc hải chiến cùng nhị ca, thần sắc rất lo âu, nhưng lại chẳng biết phải làm thế nào. Tôi chỉ ở một bên lẳng lặng lắng nghe, không nói xen vào điều gì. Tất nhiên, dù rằng những bài thơ đều rất hay, nhưng bọn họ làm sao có thể trông cậy vào đám đàn bà phụ nữ có ý kiến gì cho tốt được chứ.

Nghe cuộc đối thoại của bọn họ, tình cảnh Đinh quốc hiện nay vô cùng gian nan, đã bị bức lui về canh giữ "Vịnh Hồ Khẩu". Dựa vào tình trạng này, xem ra, không có viện trợ của thái tử Thược quốc Phó Quân Mạc, việc mất nước chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Kỳ thật, biện pháp tạm thời xóa bỏ nguy cơ hải chiến, tôi không phải không có, nhưng không muốn nói mà thôi.

Nay, tôi đã hiểu rõ thế giới này tương tự với những năm cuối thời Đông Hán, thời đại hỗn loạn khi tam quốc giữ thế chân vạc. Một đảo quốc nho nhỏ như Đinh quốc này đây không những nằm ở vùng hải phận trong yếu giữa ba nước, lại còn sở hữu trang thiết bị trong hải chiến và vô số tài nguyên khoáng sản, thì tuyệt đối không thể tồn tại độc lập lâu dài được.

Nói trắng ra, chiến tranh của Đinh quốc rất giống với Sarajevo ngoài sáng giả vờ làm thế này để che giấu việc chính làm ẩn mật trong tối, chọn cách tấn công không ai nghĩ tới.

Vậy nên, tôi chỉ đơn giản giả ngốc là được. May mắn là số ngày bọn họ bàn luận vấn đề này cũng không nhiều, nếu không thì chắc chắn tôi sẽ buồn chán đến chết mất thôi.

Những ngày như thế kéo dài đến tận hơn mười hôm, tôi cuối cùng cũng không chờ được đi thăm nhị tỷ. Mới đầu, Cẩm Hồng sống chết không chịu, thế nhưng tôi ngày càng không có cách nào với hắn, đành cứ phải quấy rầy năn nỉ mãi mới chịu đồng ý.

Vì thế nên mới có một màn vừa rồi.

Sải bước vào cửa, một mùi hương thơm mát thoang thoảng trong phòng. Tôi vừa định lên tiếng thì bên trong truyền ra một tiếng hét của nữ tử.

Chưa đợi tôi phản ứng, người phía sau đã phóng vào như cơn gió. Ha! Tôi vội vàng nhấc làn váy đuổi theo, một màn phim kinh điển như vậy thì làm sao bỏ qua được chứ?

Quả nhiên, vừa vào đã thấy Cẩm Hồng căng thẳng dìu một nữ tử có dung mạo mỏng manh, thanh lệ vô cùng. Tất nhiên không thể nghi ngờ, đó là Lam Doanh Nguyệt.

Tôi ngẩng đầu, giật nảy cả mình. Trên xà nhà giắt một sợi vải lụa màu trắng, còn ngay phía dưới kê một chiếc ghế dài. Chẳng lẽ?

"Nàng muốn tự sát!" Xem ra, Cẩm Hồng cũng đã phát hiện. Hắn gạt bỏ cả cái gọi là thái độ cấp bậc lễ nghĩa, sắc mặt xanh mét, giận dữ quát.

Nằm trong lòng cảm nhận được cơn tức giận của hắn, Lam Doanh Nguyệt hơi co rúm người lại, cúi đầu nói lí nhí:"Không.. Không có mà. Ta. chỉ là muốn thắt một một sợi dây đu mà thôi.."

Tôi lảo đảo, thiếu chút nữa là ngã ngửa xuống đất. Lam Doanh Nguyệt này. có vẻ cũng thích thú quá nhỉ? Có khi nào bị giam lâu quá nên mới mang bộ dạng cô độc như người già không?

Vẻ mặt Cẩm Hồng thoáng dịu đi, lúc này mới nhận ra bản thân vẫn còn ôm nàng ấy, hắn vội buông tay, nói ngập ngừng:"Đại.."

Tôi bước lên trước một bước, hung hăn trừng mắt liếc hắn.

Mặt hắn ửng đỏ, phải nói là đỏ đến mức như muốn ra máu đến nơi nhưng cuối cùng cũng gọi một tiếng nhỏ xíu:"Doanh Nguyệt."

Nhị tỷ ngây ra một lúc, kinh ngạc nhìn hắn rất lâu, thần sắc phức tạp, nhưng đó lại khiến tôi nghĩ đến hai chữ — hi vọng.

"Nhị tỷ." Tôi cười thỉnh an với nàng ấy.

"Tứ muội đã về rồi sao?" Nhị tỷ nhìn tôi đến ngẩn ngơ, rôi nhanh chóng vui mừng kêu, "Nửa năm qua cũng chịu khổ nhiều rồi phải không? Du ngoạn bên ngoài vui không?"

Tôi ngất! Nghe câu cuối cùng, khóe miệng tôi run run, sau đó cười đáp:"Vui lắm ạ. Nhị tỷ muốn đi theo muội không?"

"Nhị muội."

Lúc này, nhị ca và Tâm Tuệ cũng bước đến. Nhị ca gọi dịu dàng, còn Tâm Tuệ lại cười nhẹ thỉnh an rồi đứng cạnh tôi.

"Nhị ca." Nhị tỷ cười khẽ, sắc mặt lập tức ảm đạm hẳn đi, cúi đầu nhìn mặt đất nói với tôi, "Làm sao ta có thể ra ngoài nữa chứ?"

Tôi bĩu môi:"Yên tâm, muội có cách cả rồi."

Lời này của tôi nói ra rất tự tin. Ánh sáng trong mắt nhị tỷ và Cẩm Hồng dần dần bừng lên. Ánh mắt hai người chạm nhau, lại cuống quít tránh đi, gương mặt đỏ bừng.

Nhìn bọn họ như thế, tôi lại thấy rầu. Thật ra. Thật ra, tôi chỉ là mạnh miệng nói thế thôi.

Ngày thứ hai, tôi vẫn dạo phố với Phong Duẫn Mạc.

Hít sâu vào mấy lần, tôi âm thầm cổ vũ bản thân mình rồi mới dừng bước, kéo nhẹ ống tay áo Phong Duẫn Mạc.

Hắn có hơi ngạc nhiên quay đầu nhìn tôi, bởi vì khi đi dạo phố với hắn. nếu cái này cũng được tính là dạo phố... thì cũng có ít nhất một tháng, hai người nói chuyện với nhau chưa quá mấy câu.

Tôi xấu hổ cười cười, úp úp mở mở một lúc mới nói:"Phong công tử ta muốn nhờ công tử giúp một việc."

"Sao?" Hắn nhướng mày kinh ngạc, không khỏi cười hỏi, "Nàng xin ta giúp đỡ à? Không phải ta nghe lầm đó chứ?"

Cái tên này Được rồi! Vì hạnh phúc của nhị tỷ và Cẩm Hồng, tôi nhịn! Điều chỉnh lại cảm xúc, tôi đeo lên vẻ mặt tươi cười:"Trước kia ta có mắt như mù, ngài là đại nhân thì sẽ không so đo với tiểu nhân..."

Hắn nở nụ cười, trong mắt ánh lên vẻ trêu chọc nhưng lại hỏi thẳng thắn:"Giúp cái gì?"

"Chuyện này. Chính là... Như vậy.. Sau đó Cuối cùng là." Tôi cau mày, lầu bầu. Nhìn vẻ mắt hắn từ từ thay đổi thì cười ngày càng gượng gạo, giọng cũng ngày càng nhỏ lại.

Khuôn mặt của Phong Duẫn Mạc lạnh đi, nhìn tôi với ánh mắt băng giá, giọng tựa như có thể trực tiếp đóng băng tôi:"Nàng muốn ta theo đuổi nhị tỷ nàng..."

Tôi lo sợ, lui về sau từng bước, tiếp tục gật đầu.

Hắn từng bước đến gần, mặt không chút thay đổi nhìn tôi:"Sau đó.. giúp nàng ta vụng trộm với tên họ Lưu kia?"

"Chuyện này cũng không có cách khác mà!" Tôi cười mỉa mai, "Trừ ngươi ra, ta thật sự không nghĩ ra còn có ai có thể khiến phụ thân ta thả nhị tỷ.."

Hắn cười lạnh một tiếng, giữ chặt khớp hàm tôi ngay bên đường. Đồ biến thái, sao cứ thích làm động tác này đến thế nhỉ.

Khóe miệng hắn nhếch lên như đang cười nhưng trong mắt lại chẳng có chút ý cười nào:"Nàng vậy mà cũng nghĩ ra cách này đấy?"

Tôi cố nén cơn đau và nỗi sợ, miễn cưỡng cười cười, đáp:"Cách này rất tốt đấy! Gọi là gì ấy nhỉ, đúng rồi, minh tu sạn đạo, ám độ trần thương ngoài sáng giả vờ làm thế này để che giấu việc chính làm ẩn mật trong tối, chọn cách tấn công không ai nghĩ tới. "Ha ha..!" Hắn bỗng phá ra cười, tiếng cười tràn đầy sự đắc ý, vẻ hào hùng lẫn cả tàn nhẫn, bừng tỉnh... dường như bất cứ thứ tình cảm phức tạp nào cũng đều cuốn trọn trong ấy, "Sao ta lại không nghĩ đến cách đơn giản như vậy chứ?"

Ai! Không biết lời của tôi, nói đúng ra là một kế trong ba mươi sáu kế đã gợi ý cho hắn điều gì đây nữa. Nhìn bộ dạng hoàn toàn hả hê, đắc ý của hắn, chỉ sợ là có người sắp gặp họa rồi chăng? Trong lòng có hơi lo lắng, nhưng từ đầu đến cuối cũng đâu can hệ gì đến chuyện của tôi chứ.

"Nhược nhi, nàng đúng là một bảo vật!" Giọng nói chưa dứt ý cười của hắn vang lên bên tai tôi.

Nhược nhi? Đồ biến thái, bỗng dưng gọi thân thiết thế làm gì? Tôi nhíu mày lùi từng bước bực bội nhìn hắn.

Còn hắn lại chẳng chút quan tâm, thoáng cười:"Được! Ta sẽ giúp nàng lần này."

"Nhưng mà..." Hắn bước đến gần, tôi luống cuống lùi về, chẳng may mất thăng bằng, lảo đảo suýt vấp ngã thì vừa khéo được hắn ôm vào lòng. Không đợi tôi giãy ra, giọng nói khàn khàn đã cất lên bên tai, nhỏ nhẹ, "Cũng đừng quên nàng thiếu ta một ân tình này đấy."

Dứt lời, hắn lập tức buông tay, xoay người rời đi.

Lại một ngày nữa trôi qua, tôi ngồi trong phòng nhìn Tâm Tuệ cứ luôn tay luôn chân, bỗng cất tiếng:"Tâm Tuệ, khoan hãy vội đã, ta có chuyện muốn nói với em."

Bắt gặp thần sắc nghiêm trang của tôi, Tâm Tuệ hơi ngớ ra, từ từ ngồi xuống.

Tôi rót chén nước, nhấp môi chầm chậm, giọng yên ả:" Lam Quân Thanh đã đồng ý cho nhị tỷ ra ngoài, chờ qua vài ngày nữa, để mọi người quen với sự hiện diện của tỷ ấy là Cẩm Hồng có thể quang minh chính đại theo đuổi rồi. Đương nhiên, những lời đồn đãi vẫn không thể tránh được, song, ít nhất cũng có cơ hội đấu tranh.."

"Tiểu thư, người thật lợi hại, có thể nghĩa ra được cách như vậy."

Tôi cười, tiếp tục nói:"Chờ chuyện này lắng xuống" Ngừng một chút, tôi nhìn chằm chằm cô bé, "Ta nhất định phải rời khỏi Lam phủ."

"Tiểu thư!" Tâm Tuệ kêu lên bất ngờ.

"Tâm Tuệ, " Tôi thở dài, "Đến giờ phút này rồi, em vẫn không muốn nói thật với ta sao?"

Sắc mặt Tâm Tuệ trắng bợt, run run người nhìn tôi.

Trong lòng, trái tim mềm mại như sụp đổ, cảm giác khó chịu vô cùng. Tôi vừa muốn mở miệng thì tiếng đập cửa vang lên.

Tâm Tuệ thu lại vẻ xúc động ra mở cửa, giật mình:"Đại thiếu gia."

Lòng tôi chựng lại, Lam Kiếm Hiệp đến đây làm gì? Rồi lại nghe giọng ngạc nhiên, vui mừng của Tâm Tuệ vang lên:"Tâm Lạc!"

Tôi vui vẻ nhìn Tâm Lạc khoát một thân bố sam (áo mặt lót phía trong bằng vải bố) trắng tinh, gương mặt điềm đạm theo sát phía sau Lam Kiếm Hiệp. Thời điểm nhìn thấy Tâm Tuệ, mắt thằng bé sáng lên, gọi một tiếng giòn tan:"Tỷ tỷ."

Sau đó, thằng bé quay mặt về phía tôi, cười yếu ớt, thấp giọng gọi:"Tiểu thư."

Tôi cười lại với Lam Kiếm Hiệp, cúi sâu người trước mặt hắn, bảo:"Cảm tạ đại ca."

Lam Kiếm Hiệp nhìn tôi sâu sắc, ánh mắt u buồn không đáp lời nào.

Nụ cười trên mặt tôi cứng lại, không biết phải phản ứng làm sao.

"Tâm Tuệ, ngươi đưa Tâm Lạc ra ngoài trước đi." Giọng trầm trầm không cho phép người khác kháng cự của Lam Kiếm Hiệp vang lên.

Tâm Tuệ ngẩn người, theo bản năng lắc đầu, bắt gặp sắc mặt băng giá của Lam Kiếm Hiệp thì mặt trắng bệch nhưng vẫn biện bạch úp mở:"Tiểu thư.. Tiểu thư không thể thiếu thiếu sự hầu hạ của em."

Sát ý trong mắt Lam Kiếm Hiệp chợt lóe lên, liếc mắt nhìn Tâm Lạc đang đứng lặng lẽ một bên, giọng rét như băng:"Làm càn!"

"Tâm Tuệ." Tôi cười nhẹ với em, "Không có việc gì đâu, em ra ngoài trước đi. Sẵn tiện chuẩn bị vài thứ cho Tâm Lạc, thằng bé bị giam lâu như vậy rồi, tất nhiên sẽ không được ăn gì ngon hết."

"Tiểu thư!" Tâm Tuệ sợ hãi kêu lên, giọng dường như sắp bật khóc, "Người, người"

Tôi cười vỗ nhẹ lên đầu em, thoải mái nói:"Mau ra đi! Nợ vừa rồi còn chưa tính, em cũng thiếu ta một chén hoa chưng rượu đấy. Còn nữa, Tâm Tuệ, bất cứ lúc nào, em cũng phải nhớ kỹ..."

Nụ cười vẫn đọng lại trên gương mặt tôi, nhưng sự lạnh giá lại dâng lên trong mắt:"Ta sớm đã không còn là Lam Doanh Nhược của lúc trước nữa!"

Bỏ qua Lam Kiếm Hiệp đang chấn động, tôi khư khư đẩy Tâm Tuệ và Tâm Lạc khỏi phòng. Lúc đến cửa, Tâm Lạc bỗng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của mình lên, nhìn thẳng tôi hỏi:"Tiểu thư, người có thích tỷ tỷ của em không?"

Tôi ngây người, lập tức cười khẽ, rồi nghiêm giọng trả lời:"Thích chứ, em ấy là bằng hữu của ta." Bàn tay đang đỡ Tâm Lạc của Tâm Tuệ run lên.

Thằng bé cúi đầu trầm ngâm, lại ngẩng lên, nghiêm túc hỏi:"Tiểu thư thích em không?"

Tôi sờ mái đầu mượt như lụa của em, cười dịu dàng:"Thích chứ, Tâm Lạc cũng là bằng hữu của ta."

Tâm Lạc không cười, vẻ ưu thương đọng lại trên khuôn mặt thanh tú non nớt của em, giọng lạnh lùng nhưng ẩn chứa hi vọng, gằn hỏi từng tiếng:"Vậy người có thể bảo vệ chúng em không?"

Khiến cho đôi mắt một đứa bé nhuộm đầy bi thương như vậy. Khiến cho một đôi chị em phải mất đi hy vọng như vậy. Ngươi thật đủ hung ác.

Nửa quỳ xuống, tôi nhẹ nhàng ôm lấy em, trong lòng tựa như có một dòng nước mát lành chảy qua, cánh môi từ tốn khẽ mở áp lại bên tai thằng bé, buông một câu thần chú vào lòng em, một câu thần chú đánh đổi mạng mình cho hạnh phúc của em và Tâm Tuệ..

Tôi mỉm cười buông tay, nửa quỳ trên mặt đất. Thằng bé vẫn bàng hoàng nhìn tôi, một đôi mắt xinh đẹp mở thật to, hàng mi chớp chớp. Yên tâm nhé, Tâm Lạc, ta nhất định sẽ khiến các em hạnh phúc, ta cam đoan đấy..

Trên khuôn mặt thanh tú như ngọc, rực rỡ như sương sớm của Tâm Lạc dần dần bừng lên ánh sáng long lanh, đôi mắt trong veo rực lên, lẳng lặng nhìn tôi. Rồi bỗng, em nở một nụ cười ngây thơ, một nụ cười chói lọi, rạng ngời

Ngay sau đó, tôi cảm thấy trên gò má mình có gì đó mềm mại, ấm nóng chạm vào trong giây lát, tôi cúi đầu nhìn đứa bé trước mắt mình.

Một nụ hôn còn nhẹ hơn cả lông hồng, một khuôn mặt nhỏ xinh còn đẹp hơn cả ánh trăng trên cao, một đôi mắt còn trong hơn cả thủy tinh... Tôi làm sao có thể nào bỏ lại một đứa bé như vậy được?

"Tiểu thư." Trong mắt em ánh lên ý cười nhàn nhạt, một tay giữ chặt Tâm Tuệ, một tay nắm lấy tôi, cất lời thận trọng như đang tuyên thệ, "Đã như vậy, chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau."

"Cả đời này, ta cũng sẽ không quên, từng có lời thề nguyện của một bé trai, cả đời sánh vai cùng mình đi qua mùa hoa rơi khắp chốn."

Tim, bỗng quặn thắt từng cơn.

Phải chăng... chúng ta cũng đã từng hi vọng có thể nắm tay nhau sánh bước, xuân qua thu đến, mãi mãi bên nhau? Phải chăng... chúng ta cũng đã từng tin rằng, cả ba người chúng ta có thể bên nhau cả một đời? Nếu không phải do bản thân mình hèn nhát trốn tránh.

Vẫn cho rằng khi nghĩ đến sẽ không đau nữa! Thật ra, cơn đau đã ăn sâu, bám rễ tận trong đáy lòng, như dòng máu, chảy xuôi qua từng tế bào trong cơ thể. mãi đến khi quen với sự tồn tại của nó, quen như hơi thở của bản thân.

Tôi đóng cửa phòng, quay đầu nhìn Lam Kiếm Hiệp. Sự phẫn nộ, không cam lòng và dục vọng vặn vẹo thành một hình ảnh dữ tợn trên gương mặt tuấn tú, tao nhã của hắn. Hai mắt hắn như bừng bừng lửa giận trừng mắt nhìn tôi, chẳng còn chút gì của vẻ đau thương và trìu mến ngày trước.

Tôi nở nụ cười xinh đẹp, cả người tản ra sát ý nhàn nhạt. Lam Kiếm Hiệp, muốn dùng sức mạnh với ta, bằng ngươi còn chưa đủ tư cách!

"Rầm — !" Cửa bị đá văng, khuôn mặt đầy lo lắng và sát ý của Phong Duẫn Mạc xuất hiện. Nhưng khi nhìn tình huống trong phòng thì lại ngẩn người.

Lam Kiếm Hiệp ngã trên mặt đất, ở cổ có một vết cắt đỏ máu nhỏ hẹp. Còn tôi thì lại nâng chén trà ngồi cạnh bàn, cười đạm mạc nhìn hắn.

Nhưng dù là bất ngờ, hắn rất nhanh đã khôi phục lại thần thái ngày thường, chậm rãi bước vào ngồi bên cạnh tôi, hơi cười tự giễu:"Thế mà ta lại lo lắng cho nàng nữa chứ."

Đó là một câu trần thuật. Tôi nhấp hớp nước trà, không nói gì.

Phong Duẫn Mạc cũng rót một chén nước, giọng hờ hững:"Hắn chết rồi sao?"

Tôi lắc đầu:"Bị ta hạ thuốc mê, hôn mê mà thôi."

Hắn đặt chén xuống:"Nàng biết ta sẽ đến?" Tuy đó là câu hỏi, nhưng ngữ khí lại như khẳng định.

Tôi gật nhẹ, ngẩng đầu nhìn hắn, nói nhỏ:"Một tháng này, ngươi gần như ngày nào cũng đến hẹn ta ra ngoài nhưng thật ra là vì muốn quan sát sơ hở phòng thủ của thành phố này đúng không? Ngươi chọn ta cũng không phải vì thấy có hứng thú với ta mà là trong các tiểu thư của Lam phủ, chỉ có hành tung của ta là nằm trong tầm khống chế của ngươi, phải không?"

Có một thứ sắc thái nào đó hiện lên trong mắt hắn, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ, nhướng mày hỏi:"Từ khi nào thì nàng biết?"

Tôi cười:"Đại khái là khoảng một tháng trước khi phát hiện Tâm Tuệ có võ công, hơn nữa, lại còn khá tốt. Từ đó, ta nhận ra thân thế của cô bé có vấn đề."

"Lúc ấy, điều đầu tiên ta nghĩ đến chính là mọi người trong Lam phủ, nhưng sau đó lập tức loại trừ."

"Vì sao?"

"Nếu người Lam phủ muốn trông chừng ta, dù là Lam Quân Thanh hay là Lam Doanh Ngọc chỉ đơn giản là vì vấn đề hôn sự của ta, thì điều này rất rõ ràng. Với lại, vì chuyện này mà cài một người như vậy vào bên cạnh ta thì thật sự là chẳng có nhiều tác dụng. Nhưng cuối cùng, khiến ta chắc chắn được cũng chính là độc tố trong cơ thể Tâm Lạc."

Phong Duẫn Mạc ngẩn người, mày hơi nhíu rồi lại giãn ra:"'Thiên trùng vạn hoa' vô sắc vô vị, thiên hạ có ít người biết, vậy mà nàng lại có thể khám ra?"

Tôi cười ảm đạm:"Ngươi không cần động sát khí. Nếu Tâm Tuệ là thủ hạ của ngươi, thì ngươi nên biết ta vốn chẳng phải là Lam Doanh Ngọc. Đối với việc cuối cùng ngươi có chủ ý gì, ta không chút hứng thú."

"Ta chỉ cần một thứ." Ánh mắt tôi sáng rực lên nhìn hắn, "Thuốc giải của 'Thiên trùng vạn hoa'."

Ngừng lại một lát, tôi nói:"Không phải là thuốc dẫn, mà là thuốc giải thật sự của nó."

Đáy mắt hắn lạnh đi, nhíu mi:"Dựa vào cái gì mà cho rằng ta sẽ đưa nàng thuốc giải?"

"Hạ 'Thiên trùng vạn hoa' cho một đứa bé như vậy rồi ép tỷ tỷ nó tuân theo ngươi. Phong Duẫn Mạc, ngươi điên rồi!" Tôi chầm chậm đứng lên, nhìn xuống hắn từ trên cao, cười lạnh, "Hay hắn là ta phải gọi một tiếng tôn xưng của người, hoàng thái tử Thược quốc?"

"Phó — Quân — Mạc —!"

Kì Nhiên đã từng nói, nếu thiên hạ có một loại thuốc độc có thể sánh được với "Huyết cổ" thì phải là độc dược bí mật của hoàng thất Thược quốc — Thiên trùng vạn hoa.

Cơn đau khi nó phát tác đều tương đương với Huyết cổ, ngoại trừ dùng thuốc dẫn đúng giờ thì không có cách nào giảm nhẹ cơn đau đớn. Hơn nữa, trong lúc phát tác, cảm xúc dao động càng mạnh, đau đớn sẽ càng tăng.

Duy chỉ có một điểm bất đồng đó là, Thiên trùng vạn hoa có thuốc giải, thật sự có thuốc giải, không giống với Huyết cổ, không có cách nào giải được.

Sắc mặt Phong Duẫn Mạc, không, phải gọi là Phó Quân Mạc, vẫn bình tĩnh mang theo nụ cười lạnh lùng, ánh mắt sáng quắc tựa như muốn xuyên thấu tôi:"Ta vốn chỉ biết nàng không phải là một nữ tử đơn giản, có điều bây giờ, xem ra vẫn là quá xem thường nàng rồi."

Tôi mỉm cười, vừa muốn đáp lời.

"Doanh Nhược! Doanh Nhược!" Cẩm Hồng lớn giọng gọi đằng xa như sợ cả phủ có người không nghe thấy vậy.

Tôi cười khổ, xem ra việc ngả bài của hôm nay chỉ có thể tuyên bố là bị gián đoạn rồi. Cái tên não ngắn này, bảo hắn gọi là Doanh Nhược thì hắn cũng phải hô hào sợ cả thiên hạ không biết sao?

Ánh mắt nhàn nhạt của Phó Quân Mạc rơi trên người tôi:"Tên này. Nàng dự định làm sao đây?" Hắn chỉ Lam Kiếm Hiệp đang nằm trên mặt đất.

"Làm sao bây giờ?" Tôi nhún nhún vai đẩy hắn ra khỏi phòng, đóng cửa lại rồi mới cười bảo:"Mặc kệ! Hắn có tay có chân, tỉnh dậy thì tự mà đi."

Phó Quân Mạc hơi nhíu mi:"Nàng vẫn nên cẩn thận một chút, người này..."

Tôi ngắt lời hắn:"Yên tâm! Ngay cả người như ngươi, ta còn dám trêu vào, chẳng lẽ còn sợ hắn sao?" Nỗi lo lắng không tên. lại xuất phát từ hắn. Tôi tuyệt đối không hi vọng phải chấp nhận nó!

Cẩm Hồng như một cơn gió phóng đến trước mặt tôi, vẻ mặt vui mừng hớn hở:"Doanh Nhược, ban đầu muội bảo có thể giúp Doanh Nguyệt ra ngoài, ta còn không tin. Không thể tưởng tượng được ngay cả cách như vậy mà muội cũng có thể nghĩ ra. A! Phong công tử, huynh cũng ở đây à?"

Hắn nheo mắt nhìn tôi đầy sâu xa, cười cười:"Quả nhiên vẫn là Doanh Nhược có mặt mũi lớn ghê!"

Tôi không nói gì. Cái tên ngu ngốc này bình thường tôi còn chưa tính, bây giờ thì trí tưởng tượng của hắn đúng là phong phú đến đáng ngạc nhiên.

"Gọi là Phong công tử thì khách khí quá!" Cẩm Hồng vung một quyền trước ngực Phó Quân Mạc. Nhìn vẻ mặt không hờn không giận, cũng chẳng phát cáu của Phó Quân Mạc, tôi vui sướng cười thầm khi thấy người khác gặp họa. Chỉ có Cẩm Hồng vẫn cảm kích huyên thuyên, "Nếu đã là... tri kỉ của Doanh Nguyệt, vậy ta gọi huynh là Duẫn Mạc vậy! Lần này thật sự rất cảm tạ huynh!"

Phó Quân Mạc nở một nụ cười:"Không cần phải tạ ơn đâu!"

"Doanh Nhược!" Vẻ mặt Cẩm Hồng đầy sự mong chờ quay về phía tôi, nói vội, "Không bằng hôm nay chúng ta ra ngoài một chút đi! Được không? Được không?"

Tôi cười bất đắc dĩ:"Chỉ cần Phong công tử đồng ý là được."

Phó Quân Mạc liếc mắt nhìn tôi, nhoẻn miệng cười khẽ:"Ta không có ý kiến."

"Thật tốt quá!" Cẩm Hồng nhảy bật lên cao khoảng chừng ba thước, kêu, "Để ta lập tức đi báo với Kiếm Vân và Doanh Nguyệt!"

Nhìn hắn lại như một cơn gió chạy đi mất dạng, ngay cả một tiếng chào cũng quên, tôi bật cười. Thật ra, được sống đơn giản như hắn chắc cũng rất hạnh phúc!

Xoay đầu về hướng Phó Quân Mạc, tôi cười:"Cũng dẫn Tâm Tuệ và Tâm Lạc đi nhé."

Hôm nay, hãy tạm thời quên đi thân phận, quên đi Thiên trùng vạn hoa, quên đi những chuyện phiền lòng, khổ đau này để có một ngày vui vẻ, hạnh phúc.

Hắn thất thần nhìn nụ cười rạng rỡ của tôi, một lúc lâu sau mới trả lời:"Theo ý nàng vậy."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Gần trong gang tấc mà xa tận chân trời

Trên đường cái, người đông như mắc cửi, náo nhiệt, tưng bừng như ngày hội. Dù là thời điểm chiến tranh nguy cấp thì nơi đây vẫn yên bình, phồn thịnh.

Nhân dân dù sao cũng là những người dễ thỏa mãn! Chỉ cần không phá hoại cuộc sống của họ, họ sẽ cố gắng sống thật tốt, bận rộn với những thứ cơm áo gạo tiền, tầm thường nhưng sung túc.

Đi thẳng một đường, tôi chủ yếu vẫn nghe tiếng líu ríu không ngừng của Cẩm Hồng, vẻ mặt nhị tỷ lại mang ý cười, có khi thỉnh thoảng lại trả lời hắn đôi câu, rồi ngượng ngùng quay đầu cười với chúng tôi.

Tâm Tuệ có lẽ cũng đoán ra tôi đã ngả bài với Phó Quân Mạc nên dọc đường đều tỏ vẻ lo sợ, ánh mắt không cách nào nhìn thẳng tôi được. Nhưng trái lại, suốt đường đi, Tâm Lạc đều nắm chặt tay tôi, thần sắc tuy không thay đổi nhưng ánh mắt bừng sáng.

Về phần nhị ca và Phó Quân Mạc thì vốn trầm mặc không nói gì. Nhị ca là vì xấu hổ không dám tỏ ra bên ngoài thôi! Lòng người khó đoán, tôi cũng không nắm chắc được.

"Doanh Nhược, Duẫn Mạc!" Cẩm Hồng bỗng nhiên dừng bước, xoay đầu bảo, "Đi đường suốt cũng đói bụng rồi, không bằng ngồi lại ăn chút gì đi!" Nói xong, hắn chỉ về một khách điếm trước mặt, ở giữa, treo bảng "Thiên nhai quá khách".

("Thiên nhai": chân trời, "Quá khách": lữ khách)

"Doanh Nhược, đây là "Thiên nhai lâu" của Nghiệp thành, và cũng là tửu lâu nổi tiếng nhất Đinh quốc. Nhưng nơi này nổi danh không phải vì rượu cũng không phải là nhờ thức ăn, muội đoán xem là gì?"

Trông đôi mắt sáng ngời nhìn mình chằm chằm, bộ dạng như chắc chắn sẽ giành được công của hắn, tôi bật cười:"Là hoa chưng rượu phải không?" Hiện tại, tất cả mọi người trong phủ đều biết, Lam tứ tiểu thư rất thích hoa chưng rượu, có gì khó đoán đâu chứ?

Cẩm Hồng trưng ra vẻ mặt thất vọng:"Doanh Nhược, muội lợi hại thật, vừa đoán đã đúng. Không chơi nữa!" Mọi người cười vang.

Vừa vào tửu lâu đã thấy phong thái quả nhiên rất phi phàm không kém "Vọng Giang lâu" của Duẫn quốc chút nào. Cẩm Hồng ra oai như thật đi đến quầy, cao giọng nói:"Ông chủ, chúng ta muốn gian nhã phòng ở lầu ba."

Ông chủ này sống ở Nghiệp thành đã lâu, mắt nhìn đương nhiên cũng có vài phần tinh tường, vừa thấy mỗi người chúng tôi đều khí thế bất phàm thì bước lên trước khom lưng, cười bảo:"Các vị gia gia, thật ngại quá, nhã phòng ở lầu ba hôm nay đã có người bao. Chẳng bằng mời các vị đến lầu hai"

Bắt gặp sắc mặt Cẩm Hồng xấu đi muốn nổi giận, tôi vội kéo hắn lại, cười nói:"Được, làm phiền đưa chúng ta lên lầu hai."

Cẩm Hồng "hừ" một tiếng, giọng phẫn nộ:"Mang tất cả hoa chưng rượu trong quán các người lên đây, biết chưa? Tạm thời như thế đã"

Thần sắc vốn tươi cười của ông chủ cứng lại, mặt lúng túng, thấp giọng:"Vị gia gia này, thật không may rồi! Toàn bộ hoa chưng rượu hôm nay của bản điếm đều đã được vị khách ở lầu ba bao!"

"Ngươi nói cái gì!" Sắc mặt Cẩm Hồng xanh mét, chẳng quan tâm xem nơi này có phải là giữa đám đông hay đại sảnh, túm lấy cổ áo ông ta, giọng hung hãn, "Ngươi có biết ta là ai không hả? Dám giỡn mặt ta như thế!"

Tôi cũng hơi ngạc nhiên, một món ăn của một tửu lâu lại sẽ bị.. người khác bao cả ư. Người này cũng thật phô trương quá. Song, dù là thế, Cẩm Hồng, sao ngươi lại dùng bộ dạng cậu ấm hư hỏng ức hiếp lương dân thế kia chứ?

Có điều, không cần tôi ngăn cản, nhị tỷ đã kéo nhẹ ống tay áo hắn, dù không nói lời nào nhưng cũng đủ để hắn bình tĩnh lại, tuy thế vẻ mặt vẫn chẳng khá lên.

Ông chủ quán kia cứ cúi đầu không ngừng, nói liên tục:"Thật là có lỗi, các vị gia gia, mời các vị ngày khác lại đến thưởng thức vậy!"

Lúc này, Phó Quân Mạc bước lên vài bước, lấy ra một xấp giấy, đoán chừng là khoảng mười tấm ngân phiếu đưa đến trước mặt ông, nhạt giọng:"Bọn họ cũng không thể ăn hết toàn bộ đúng không?"

Mỗi người chúng tôi đều khoát những bộ trang phục sang trọng, hơn nữa lại vung tay xa xỉ, vừa nhìn đã đã có thể nhận ra là những vị khách gia thế hiển hách tuyệt đối không thể đắc tội. Nếu ông chủ của Thiên Nhai lâu đã có thể kinh doanh phát đạt lâu dài ở nơi này, đạo lý này ắt sẽ rất hiểu.

Vậy nên khi ông ta lùi lại từng bước nói xin lỗi nhưng cũng không đưa tay nhận ngân phiếu, tôi thật rất bất ngờ. Và bỗng dưng lại thấy tò mò, không biết người ngồi ở lầu ba rốt cuộc là nhân vật nào đây?

Thấy tia lạnh lùng trong mắt Phó Quân Mạc chợt lóe lên, tôi vội cầm lấy ngân phiếu trong tay hắn, cười cười:"Một khi đã như thế, lần sau chúng ta sẽ đến vậy!"

Ông chủ này tuy rằng một mực cúi đầu khom lưng nhưng ánh mắt không hèn mọn không cao ngạo, xem ra cũng chẳng phải là một nhân vật tầm thường. Nhưng những lời này của tôi lại khiến ông thở phào nhẹ nhõm, luôn miệng xin lỗi, cười lấy lòng hẹn lần sau lại đến.

Tôi kéo kéo Phó Quân Mạc đang lạnh mặt một chút, mỉm cười chuẩn bị rời đi.

Bỗng nhiên, một đứa bé trai hơi gầy yếu mặc bộ trang phục nghiêm chỉnh bước xuống từ đầu cầu thang, vừa đi vừa nói với ông chủ:"Ông chủ, chuẩn bị xe ngựa." Thái độ ngạo mạn vô cùng tự nhiên, tựa như sự phân phó từ bề trên này là điều đương nhiên vậy.

Ông chủ ngẩn ra, rồi hơi cúi đầu cung kính đáp:"Công tử phải đi rồi?" Vẻ cung kính kia lại rất tự nhiên, hoàn toàn không giống với vẻ khách sáo giả dối vừa rồi.

"Ừ, nhanh lên đi!" Đứa bé cất tiếng trả lời, nhàn hạ quay lên lầu.

"... Tiểu thư. Tiểu thư!"

Tôi ngây người, lấy lại tinh thần, nhìn Tâm Lạc đang ngửa đầu hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trông mình, hỏi:"Tâm Lạc, sao thế?"

"Doanh Nhược, từ khi rời khỏi khách điếm, muội cứ mất tập trung. Có chuyện gì không?" Gương mặt hốt hoảng của Cẩm Hồng hiện ra trước mắt nhưng vẫn chẳng thể nào vực dậy được tinh thần tôi, "Mệt à? Hay là vì do không được ăn hoa chưng rượu nên mất hứng rồi?"

"Không... Muội" Tôi hơi cau mày, "Nhưng muội cảm thấy đứa bé vừa rồi... nhìn hơi quen mắt"

"Đứa bé lúc nãy à?"

Tôi cũng không biết ai đang hỏi mình nữa, vẫn máy móc đi về phía trước, máy móc gật đầu. Sau đó, họ nói gì, tôi cũng chẳng thể nào nghe vào được.

Đứa bé ấy thật sự rất quen thuộc, chắc chắn tôi đã gặp qua, giọng nói cũng.. rất quen...

Lệ rơi đôi khi mặn đôi khi ngọt

Trái tim anh dịu dàng hôn lên gương mặt em

Quay đầu nhìn vùng tuyết trắng đã đi qua

Đang dần tan hóa thành thảo nguyên

Và em cũng như anh

Chưa từng có giây phút nào hối tiếc

Máu trong cơ thể tôi chạy rần rật, tâm trí trống rỗng. Đứa bé kia là ai? Âm thanh cứ không ngừng vang lên ong ong bên tai mình. Tôi biết. rất rõ người này là ai, là người rất quan trọng.. với mình.

Có người nói chuyện với tôi, có người nắm lấy tay tôi, nhưng tôi lại chẳng hề nhận ra, bước chân chậm dần, trong đầu mờ mịt, không rõ ràng, để rồi những lời nói kia bật ra trong tâm trí mình.

"Ngươi chính là cái người quái dị mà Tử Tuyên tỷ đã nhắc đến?"

Bước chân tôi chựng lại, thân mình run lẩy bẩy.

Một bóng hình nhỏ bé dùng ánh mắt khinh thường nhìn tôi, bảo:"Ngươi chính là cái người quái dị mà Tử Tuyên tỷ đã nhắc đến?"

Ái tình cứ kéo dài và bền chặt như vậy

Dù vận mệnh đã định có người phải biệt li

Bến bờ chia cắt càng làm người thêm lưu luyến

Luôn uyển chuyển thật mỹ lệ

Nhưng chúng ta quá kiên cường

Khiến trời cao không còn nhẫn tâm chia cắt.

Máu trong tim như lại chảy ngược trở về.

Tay tôi siết chặt lấy lồng ngực. Ngay trên con đường huyên náo này, tai tôi như nghễn lại, chẳng thể nghe được gì ngoại trừ tiếng tim đập "thình thịch" của bản thân.

Nước mắt từ tận đáy lòng dâng lên, nghẹn trào, thấm đẫm khóe mắt tôi.

Người ấy.. là Kì Nhiên.

Người bao cả lầu ba kia, mua hết tất cả số hoa chưng rượu ấy, là Kì Nhiên!

Tình thâm chớp mắt nguyện thề yêu mãi ngàn năm

Bao lần luân hồi yêu thương bất diệt

Đem tháng năm hóa thành thảm đỏ

Minh chứng cho giới hạn của đôi ta

Cả đời này, có thể bản thân tôi sẽ hối hận rất nhiều điều, có thể sẽ có nhiều lúc sợ hãi phải đối mặt với tương lai. Tình cảm và lý trí luôn đối lập với nhau, luân phiên khống chế hành động của mình.

Nhưng giờ khắc này, lý trí đã không còn ở lại với tôi, và tình cảm cũng vậy. Chỉ có phong thái tuyệt thế kia, chỉ có đôi mắt xanh trong sâu thẳm kia lấp đầy tâm trí..

Gió không ngừng lướt qua tai, tim như muốn bật ra khỏi lồng ngực. Tôi liều mạng chạy đi, dùng tất cả sức lực, tất cả sinh mệnh mình, chỉ biết không ngừng chạy xuyên qua hàng người tấp nập.

Vì tôi biết rằng, nếu không quay đầu lại, nếu không chạy nhanh lên, tôi sẽ chết mất.

"Đứa ngốc này, khóc gì chứ? Ta không sao Khụ. " "Thật đấy, không có việc gì hết..."

"Khi tỉnh lại, ta không thấy ai cả. Khi nhìn thấy muội đầm đìa máu tươi nằm trong lòng Bộ Sát, ta thật sự rất sợ"

"Nha đầu ngốc, ta cũng giống với muội, cũng không muốn nhìn thấy bằng hữu mình chết đi!"

"Được! Ta sẽ giúp nàng chải tóc cả đời."

"Nhưng nếu có ai dám làm tổn thương hai người bọn họ Ta chắc chắn sẽ đòi lại gấp trăm lần!"

.

Nước mắt rơi như mưa không ngừng, tựa như rút cạn kiệt cơ thể.

Người như vậy, tình như thế, nỗi nhớ nhung... kia, làm sao tôi có thể nào không quay đầu?

"Cả đời này, em cũng sẽ không quên, từng có lời thề nguyện của một chàng trai, sánh vai cùng mình đi qua mùa hoa rơi khắp chốn."

"Rầm — " Tôi rút phắt tay những người giữ mình lại, đẩy mạnh cửa căn nhã phòng lầu ba.

Một câu đau lòng lưu giữ mãi vạn năm

Lời thề hẹn dài lâu hơn cả sự vĩnh cửu

Nếu không có bãi bể nương dâu

Mối chân tình sao có thể xuất hiện

Trên bàn bày rất nhiều những chén bát nhỏ. Tôi từ từ bước đến.

Trong chén, tất cả đều là hoa chưng rượu. Mỗi chén là một vị khác nhau, mỗi chén chỉ còn lại một nửa..

Tôi nhấc một chén trong đó đến bên miệng mình. Hương quế thơm nhàn nhạt vấn vít, hòa vào hàng lệ cay đắng, tựa như hương thơm của người lúc ấy

vẫn còn vương lại. Ký ức ùa về như dòng nước, uyển chuyển, xoay vòng trong lồng ngực, trong veo nhưng lại bi thương..

"Băng Y, nói đi, muội thích ăn gì?"

"Thật ra muội. Thôi không đáng nhắc đến đâu."

Kì Nhiên khẽ nhíu mày nhìn tôi, chẳng chút để tâm đến ánh mắt kinh ngạc của người khác:"Muội không có món nào đặc biệt thích sao?'

Tôi lặng người, bỗng nhớ đến những ngày tháng trước kia, khi chúng tôi hẹn nhau về nhà, cha lại tự mình xuống bếp. Cha thích nhất là nấu món bánh trôi ủ rượu, nghe bảo đó là món ăn mà mẹ rất thích khi còn sống.

"Đặc biệt thích sao?" Tôi cười cười, "Là bánh trôi ủ rượu. Mỗi vị nấu một chén, bày chật một chiếc bàn tròn để muội có thể tùy ý chọn lựa. Rõ ràng là anh hai thích nhất vị lê, còn muội thích nhất vị hoa quế, nhưng thật ra, muội lại cứ khăng khăng chiếm lấy phần của anh ấy. Có điều, anh ấy cũng sẽ cho muội... cha. cũng..."

Về sau, Kì Nhiên mới hiểu ra, món bánh trôi ủ rượu mà tôi nói chính là món hoa chưng rượu.

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại, một mùi hương thơm đậm đà lấp đầy khoang mũi. Tôi ngơ ngác nhìn một bàn bày đầy bánh trôi ủ rượu, mỗi chén một vị khác nhau.

Kì Nhiên đẩy cửa bước vào, đặt lên chén bánh trôi ủ rượu cuối cùng. Dung nhan tuyệt thế mang theo nét thoải mái, nhẹ nhàng, xuất thần, nở một nụ cười chiều chuộng và hơi trẻ con nhìn tôi, bảo:"Tối hôm qua, ta mới vừa học được từ vị thợ cả, chẳng biết là làm đúng vị không nữa. Muội nếm thử một chút xem."

Nước mắt hoen mi, chảy dọc xuống gò má.

Tôi không phải là một người dễ xúc động, nhưng giây phút này, ngoài việc khóc nấc vì cảm động, tôi không biết phải làm gì nữa.

Người ấy là Kì Nhiên đó! Là Kì Nhiên như vị thiên thần cao quý được hầu hạ từ nhỏ! Chàng vì tôi mà một đêm không ngủ, tìm người học cách nấu một bàn đầy bánh trôi ủ rượu đây..

Cuối cùng là loại may mắn nào mới có thể khiến tôi gặp được chàng? Gặp gỡ, và rồi được chàng nâng niu trong lòng bàn tay.

Vừa nói lời li biệt đã đến thu,

Chỉ chớp mắt hoa đã rơi.

Bên cửa có bóng người ngồi cô độc,

Đêm khuya càng thêm tĩnh mịch.

Một đoạn đường chia thành đôi ngã,

Tình yêu rồi sẽ phải phân ly.

Cơn gió đông vô tình đi qua,

Đem bao kỷ niệm trở lại như mới chỉ ngày hôm qua.

Tình yêu tan vỡ không chỉ có nước mắt em rơi,

Mà còn một thế giới trở nên thừa thãi.

Gió đông cười ngạo nghễ, hát vang bài ca li biệt.

Anh vẫn không thể nghe thấy,

Nước mắt của ngàn năm trước,

Chỉ trong mộng mới có thể thấy được.

Anh rất muốn gặp em, dù chỉ một lần.

Sự quyến luyến của kiếp trước

Đã tan vào máu anh.

Chìm trong giấc ngủ triền miên, khi tỉnh lại ảo ảnh đã mất.

Tôi nhìn một bàn đầy những chén hoa chưng rượu, nhìn chiếc ghế khắc hoa trống trải, nước mắt nhẹ rơi.

Kì Nhiên, chúng ta vẫn bỏ lỡ nhau rồi phải không?

Xin lỗi! Là em, là em đã nói rằng mình không có tư cách để yêu ai. Là em đã trốn tránh khỏi cuộc đời chàng.

Nhưng em... thật sự muốn gặp lại chàng, dù chỉ một lần thôi!

Bất chợt, có người ôm lấy tôi. Vòng tay xiết chặt như muốn nghiền nát, giọng nói băng giá lại nhuốm tràn giận dữ vang lên bên tai:"Nàng vì ai mà khóc? Nhược nhi, nàng là nữ nhân của ta, nàng không được phép. A — !"

"Nàng — " Hắn giật mình thốt lên, buông vòng ôm, nâng cánh tay đang chảy máu, vẻ mặt kinh sợ.

Trong tay giữ một thanh đoản kiếm mỏng như cánh ve, khuôn mặt đẫm nước mắt, tôi lạnh lùng nhìn hắn, giọng giá rét:"Về sau, xin ngươi đừng trêu chọc ta nữa, cũng đừng.. đến gần ta!"

Tôi không phải là Lam Doanh Nhược, tôi là.. Thủy Băng Y!

Dứt lời, tôi yên lặng xoay người rời đi.. Căn phòng này, không nơi nào là không tràn ngập hơi thở của Kì Nhiên. Vậy nên, tôi thật sự không thể nào... ở lại được nữa.

Tôi thẫn thờ bước trên đường. Một chiếc xe ngựa màu tím chạy sát bên, khiến tóc mai tôi bay lất phất, chie61xe chạy như đoạn tuyệt với tất cả.

Trong xe.

Một thiếu niên đeo chiếc mặt nạ màu xám bạc, tay giữ một cặp lồng thức ăn ngồi phía trong. Không thể thấy được khuôn mặt của hắn, nhưng ánh mắt hắn lại xanh trong như nước, và cũng lắng dịu như nước.

Chiếc xe hơi xóc lên một chút, Thiên Huyền ngồi không vững ngã về phía trước, va phải người thiếu niên. Thiếu niên nghiêng thân mình sang một bên, khuỷu tay chạm vào vách xe, nhưng cặp lồng trong tay lại vẫn nằm yên không tổn hại gì.

Thiên Huyền vội vàng kêu lên:"Xin lỗi, Thiếu chủ! Tiểu Huyền không cố ý. Cái này... cứ để thần giữ cho!"

Người thiếu niên không trách cứ gì, nhưng cũng không đáp lời, ánh mắt tĩnh lặng như mặt nước, thờ ơ nhìn ngoài cửa sổ, giữ chặt thêm cặp lồng trong tay.

"Thiếu chủ..."

Hốc mắt Thiên Huyền ươn ướt, lần này trở về, Thiếu chủ thay đổi nhiều quá. Không thích trò chuyện, cũng không cười, không lại dịu dàng xoa đầu nó nữa. Cũng không tháo chiếc mặt nạ hình trăng lưỡi liềm kia xuống để lộ dung nhan tuyệt thế

"Bộ đâu?" Giọng nói êm ái, trong như tiếng trời nhưng lại lạnh giá vang lên.

"Hồi Thiếu chủ, " Trần Tuyệt — người thứ ba trong xe lập tức trả lời, "Đã nhiều ngày, Bộ Sát.. tiên sinh vẫn âm thầm ra ngoài, không rõ hành tung."

Nói đến đây, mặt hắn để lộ nét khó xử. Hắn ngừng một lát, tiếp tục nói:" Thiếu chủ, ngài có muốn thần phái người theo dõi hay không."

Người thiếu niên vẫn đang nhìn ngoài cửa sổ cuối cùng cũng quay đầu lại, ánh mắt vẫn tĩnh lặng, giọng lãnh đạm:"Đủ can đảm... thì ngươi thử xem." Ngữ khí vẫn bằng bằng không lên xuống nhưng lại khiến cho hai người ngồi trong xe đều run rẩy.

Trần Tuyệt vội cúi đầu:"Thuộc. Thuộc hạ không dám." Nói xong, hắn thấy lưng mình lạnh toát, thì ra đã đổ mồ hôi lạnh.

Người thiếu niên nhìn cặp lồng trong tay mình. Giây phút này, trong đôi mắt lạnh nhạt xanh thẳm cuối cùng cũng ánh lên cảm xúc sâu đậm, tuyệt vọng và bi thương.

Khi ngẩng đầu trở lại, trong mắt sớm đã là một mảng tĩnh mịch. Người thiếu niên lại tiếp tục nhìn về phía cửa sổ, nhìn về dòng người rộn ràng, nhộn nhịp không thuộc về thế giới của hắn.

Khi tình yêu thoáng qua, cũng đã từng muốn trân trọng sự rung động ấy.

Nhưng bàn tay lại không thể níu được nhau khi cả hai đã nghịch hướng đi.

Khi ta thoáng gặp người trong giây lát, người cũng từng để lại nơi đây một câu chuyện xưa rung động.

Ta còn có thể chờ đợi người dừng bước hay chăng.

Tôi không biết mình đã đi bao lâu rồi. Chân không còn cảm giác, cơ thể cũng không còn cảm giác, vì nỗi đau đã bao trùm tất cả, phủ mờ tất cả

Mãi đến khi. Một thứ gì đó lủi vào lòng tôi.

Tôi ngơ ngác thấy một đôi mắt đen láy như hắc ngọc vui mừng nhìn tôi, đầu lưỡi mềm mại, ẩm ướt không ngừng liếm mu ban tay lạnh lẽo của mình...

Là.. Ngân Nguyệt... Tiểu Ngân ư?

"Chủ Chủ tử?"

Tôi ngẩng đầu. Một nam tử với khuôn mặt đã được mặt nạ che khuất diện mạo có đôi mắt trong như thủy tinh mở lớn nhìn tôi kinh ngạc, và gọi tôi là... chủ tử.

"Vô... Dạ?" Tôi chầm chậm gọi tên hắn.

Hắn nhìn gương mắt đẫm vết nước mắt của tôi, lặng người.

"Tiểu thư!"

"Tiểu thư!"

Tâm Tuệ và Tâm Lạc lo lắng chạy về phía tôi. Các em ấy bắt gặp Vô Dạ, Vô Dạ cũng thấy các em. Nhưng không ai hỏi thân phận của đối phương, chỉ có ánh mắt vô cùng âu lo nhìn tôi...

Kì Nhiên, em đã đồng ý với chàng phải sống thật tốt. Vậy nên, em vẫn sẽ tự mình cố gắng sống tiếp, cố gắng hạnh phúc.

Dù rằng sẽ đau khổ, em cũng sẽ không khóc nữa; dù rằng sẽ đau thương, em cũng sẽ mỉm cười.

Vì em biết, không có hai người cạnh bên, em chỉ có thể kiên cường, thật kiên cường thì mới có thể sống hạnh phúc.

Nhưng mà

Nhìn Tiểu Ngân, Vô Dạ, Tâm Tuệ và Tâm Lạc, ánh mắt ai cũng đều tràn ngập sự quan tâm, lo lắng, tôi ngồi xổm xuống.

Nhưng mà Kì Nhiên ơi, em thật sự đã mỏi mệt lắm rồi. Em chẳng thể nào lại mỉm cười, cũng chẳng thể nào giả vờ hạnh phúc được nữa.

Nếu có thể, hãy cho tôi chút thời gian, chỉ một chút thôi, trước mặt những người thân yêu của mình, không cần phải kiên cường nữa, để tôi thỏa lòng mà khóc.

Tôi vùi mặt sâu vào khuỷu tay. Nước mắt tựa tơ nóng như thiêu cháy làn da, nhưng lại không thể nào bì kịp với nỗi đau trong lòng. Tiếng khóc bi thương của tôi quanh quẩn bên tai hòa cùng với tiếng người huyên náo trên đường..

Em nhớ mọi người lắm, Kì Nhiên, Bộ Sát ơi.

Xin lỗi chàng! Kì Nhiên.. Vì sao đến mãi tận hôm nay, em mới hối hận rằng khi trước, chính mình đã không nói với chàng Em yêu chàng!

Trên con đường huyên náo, ồn ào, một cô gái ngồi xổm trên mặt đất khóc nức nở như đau thương vô hạn, nỗi hối hận vô bờ không kể xiết

Trên con đường huyên náo, có ba người và một hồ ly, vây chặt quanh cô gái như muốn dùng toàn bộ sinh mệnh mình để che chở, bảo vệ, không để nàng bị tổn thương

Trên con đường huyên náo, có một người lạnh lùng lặng im ngóng trông...

Nhưng trên con đường huyên náo ấy, người vẫn đến, người vẫn đi, mặc cho nỗi đau thương và chấp nhất có vô bờ chăng nữa..

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Gặp lại

Đêm ngày hôm ấy, tôi an bài Vô Dạ vào Lam phủ. Lý do rất đơn giản, trong nửa năm bôn ba, tôi từng chịu ơn cứu mạng của người đó, lần này gặp lại đương nhiên phải báo đáp. Người này tứ cố vô thân nên giữ lại bên cạnh làm hộ vệ.

Theo lý thuyết, đưa một người như vậy vào Lam phủ không phải là không có khả năng, nhưng chắc hẳn sẽ không dễ dàng gì. Nhưng nhìn vẻ mặt không

kiên nhẫn của Lam Quân Thanh và dựa vào việc ông ta đồng ý với yêu cầu của tôi, vậy chỉ có một khả năng. Lam phủ xảy ra chuyện lớn rồi.

Có điều, tôi cũng chẳng hứng thú với chuyện này lắm. Sau khi khó khăn đuổi được hai người với "Gà mái" Cẩm Hồng về thì trong phòng còn lại tôi, Vô Dạ, Tâm tuệ, Tâm Lạc và Tiểu Ngân.

Tiểu Ngân rất có linh tính, sau khi gặp lại vẫn im lặng ngồi xổm một bên, đến bây giờ thì mới kêu lên một tiếng vui vẻ rồi lủi vào lòng tôi, không ngừng cọ cọ đầu vào cần cổ tôi thân thiết vô cùng.

Tôi nhột cười khanh khách, bế nó lên ngắm trái ngắm phải thật kỹ một lúc mới bảo:"May mà không ốm lại, Tiểu Ngân nhà ngươi vẫn xinh đẹp lắm đó! Lạ thật, mọi người làm sao biết ta lại ở đây? Ngay cả ta còn không biết rõ mình ở nơi nào nữa là."

Tiểu Ngân lại kêu lên một tiếng, liếm tay tôi, đôi mắt đen như hắc ngọc đầy vẻ tủi thân và nũng nịu.

"Xin lỗi nhé." Tôi xoa nhè nhẹ hai bên gò má của nó, áy náy,"Ta cam đoan là về sau cũng sẽ không bỏ ngươi lại đâu."

"Chủ tử?" Vô Dạ hơi ngờ ngợ hỏi, "Người thật sự là chủ tử sao?"

Tôi đặt Tiểu Ngân vào lòng mình, bực bội liếc mắt nhìn hắn:"Hiện giờ thì không phải, huynh muốn thì có thể khăn gói về nhà!"

Khuôn mặt Vô Dạ bị mặt nạ che khuất nên không thấy được biểu cảm, nhưng ý cười vui mừng vẫn bừng lên trong ánh mắt. Hắn từ tốn thuật lại mấy tháng hành trình vừa rồi.

"Ngày đó, nghe tiếng hét của chủ tử, ta lập tức lao ra tìm thì chỉ thấy dòng nước chảy xiết, không thấy bóng dáng người đâu cả. Xuống nước tìm cũng không được, vì vậy liền dẫn theo hồ. Tiểu Ngân tìm kiếm ven sông. Ở hạ lưu sông phân nhánh rất nhiều, ta do dự không biết cách nào để chọn lựa thì Tiểu Ngân đã chọn đi về một hướng. Ta nghĩ là động vật cũng có linh tính ít nhiều, vì vậy theo nó đến nơi này. Đến nơi rồi thì"

Hắn ngừng một chút rồi mới hỏi:"Chủ tử, dung mạo và giọng của người. Người là tiểu thư Lam phủ sao?"

"Đã bảo huynh đừng gọi là chủ.. mà thôi quên đi, tùy huynh thích xưng hô thế nào cũng được!" Nhìn Tâm Tuệ cung kính đứng một bên, còn tiểu quỷ Tâm Lạc đã ngồi xuống cạnh tôi từ lâu, đang mắt to trừng mắt nhỏ với Tiểu Ngân trong lòng mình thì cũng bảo cô bé ngồi xuống.

"Ta không phải là thiên kim của Tể tướng gì cả." Tôi quay đầu trả lời vấn đề của Vô Dạ, không khỏi có chút bất đắc dĩ, "Không phải là do cứu tiểu quỷ này nên mới bị liên lụy vào còn gì."

Nhìn Tâm Lạc nhéo mặt Tiểu Ngân, tôi vội gỡ tay thằng bé ra, cất tiếng:"Đừng bắt nạt Tiểu Ngân." Cũng không trông đến vẻ mặt buồn buồn của Tâm Lạc, tôi nói tiếp, "Về phần dung mạo và giọng nói, chính ta cũng không rõ lắm. Đại khái là kết quả của hai Huyết cổ tương tác nhau thì phải..."

"Huyết cổ?" Vô Dạ còn chưa đáp lời, tiếng kêu sợ hãi của Tâm Tuệ đã chen vào, "Tiểu thư, người biết Huyết cổ ư?"

Tôi cười gật gật đầu, liếc mắt nhìn Tâm Lạc vẫn còn đang dỗi, thuận tay ngắt khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của thằng bé một cái:"Ta chẳng những biết Huyết cổ, ta còn biết 'Thiên trùng vạn hoa' nữa kìa."

Bắt gặp vẻ mặt kinh sợ của Tâm Tuệ, tôi cười an ủi:"Ta chẳng những biết Huyết cổ, mà trong cơ thể còn có cả hai loại nữa đấy, không phải là hiện giờ vẫn sống tốt sao? Độc của Tâm Lạc, ta cũng sẽ có cách thôi."

"Tiểu thư — !" Nước mắt dâng lên trong mắt Tâm Tuệ, "Người không trách em sao?"

Tôi thở dài, giọng giận dỗi:"Vốn là muốn ngầm chỉnh em một chút, nhưng sau đó chắc chắn sẽ nhận lại toàn là nước mắt và cảm xúc của em nhiều đến mức dư thừa mất nên thôi."

"Nhưng mà, thật ra ngẫm lại, hai tháng qua, em ngoại trừ giúp ta ăn ngon mặc đẹp và kích thích cuộc sống ra thì cũng chẳng làm gì tổn thương ta cả. Thêm vào đó, ta lại đoán em với Tâm Lạc cũng ít nhiều có nỗi khổ riêng nên cũng quên khuấy đi."

Tâm Tuệ lau nước mắt, quỳ xuống trước mặt tôi, dập đầu lạy ba cái rất sâu, nói:"Tiểu thư, cầu xin người giải độc trên người Lạc nhi, rồi dẫn thằng bé rời khỏi nơi này!"

"Tâm Tuệ, em cho ta là thần tiên à? Độc Thiên trùng vạn hoa há lại có thể dễ dàng giải được vậy sao. Nếu." Nếu là Kì Nhiên thì còn may ra, nhưng đó chỉ là nếu mà thôi. Cúi đầu suy nghĩ, tôi chợt cười lạnh, "Tuy rằng không dễ, nhưng nó cũng có thuốc giải. Còn về phần thuốc dẫn, chỉ cần có một lượng mẫu thì cũng không phải là không có khả năng."

Nói cho cùng, Thiên trùng vạn hoa cũng là một vị thuốc, còn Huyết cổ lại là một loại ký sinh trùng vô cùng quái dị như vậy kia mà. Là thuốc, tất sẽ có vật tương sinh tương khắc, nhưng có thể sẽ mất rất nhiều thời gian... Dù sao, hiện giờ cũng không vội, có thể từ từ có được

"Tiểu thư!" Trong mắt Tâm Tuệ hiện lên vẻ phân vân, nhưng cuối cùng cũng nhìn tôi đầy kiên định, "Em tin người nhất định có thể chữa được cho Lạc nhi, xin người hãy dẫn nó đi đi!"

"Được!" Tôi nhàn nhã nhấp trà, cười quỷ quái, "Nếu em đi theo ta, ta đây sẽ cố gắng không lôi kéo em nữa!

Tâm Tuệ ngớ người, mặt lập tức ửng hồng, sẵng giọng:"Tiểu thư, người đứng đắn chút đi!"

"Ta rất đứng đắn đấy thôi!" Tôi cười càng thêm vui vẻ, "Cái này gọi là mua một tặng một."

Tâm Lạc chen vào ôm lấy cổ tôi, tức giận bất bình:"Tâm Lạc không phải là quà tặng. Tiểu thư từng nói thích tỷ tỷ và Tâm Lạc đấy!"

Tôi đổ mồ hôi ròng ròng: tiểu quỷ này, tại sao bắt đầu từ ngày hôm qua lại như đã thay đổi tính cách, giống như vô cùng yêu thương, kề cận tôi thế kia thế? Tuy rằng là rất đáng yêu, nhưng mà tôi không có bị bệnh yêu trẻ em thái quá đâu đấy. Quả nhiên là thằng bé trong lao ngục tàn khốc kia vẫn tốt hơn.

Vất vả dỗ dành Tâm Lạc xong, tôi mới chuyển hướng lại về phía Tâm Tuệ, thần sắc nghiêm túc:"Tâm Tuệ, em tưởng rằng vậy là xong sao? Tuy rằng việc rời khỏi một quốc gia không rõ ràng cũng chẳng là chuyện dễ dàng gì. Nhưng nhiệm vụ của em ở nơi này đã sắp hoàn thành, nếu ta đoán không sai, Phong Duẫn Mạc. không, để Phó Quân Mạc bắt được các em, hắn nhất định sẽ giết người diệt khẩu."

"Tiểu thư, người biết ư...?"

Tôi gật nhẹ đầu:"Thiên trùng vạn hoa là dược vật bí truyền trong hoàng thất Thược quốc, chỉ có người qua các đời hoàng tộc mới nắm được cách dùng. Nghĩ đến tác phong làm việc ngày thường của Phong Duẫn Mạc, tự ta đoán ra thân phận của hắn cũng không khó. Ta chỉ thấy kì lạ là, vì sao Thiên trùng vạn hoa lại được hạ trên người một đứa bé như vậy? Thật sự chỉ là để ép buộc các em thôi sao?"

Mặt Tâm Tuệ trắng nhợt, ấp a ấp úng đáp:"Độc của Tâm Lạc là do đích thân Hoàng Thượng hạ, ban đầu thái tử cũng không biết việc này. Tâm Tuệ chỉ có thể nói đến đó thôi, còn những chuyện khác."

"Tiểu thư! Nếu Tâm Tuệ đi theo người, tất sẽ mang lại biết bao phiền toái cho người, chuyện này trăm ngàn lần đều không thể. Em chỉ xin tiểu thư dẫn Tâm Lạc bình an rời đi, đừng để thằng bé phải.. ứng mệnh!"

Ứng mệnh? Tôi ngạc nhiên. Nghe khẩu khí của Tâm Tuệ, dường như thân phận của Tâm Lạc cũng chẳng hề đơn giản. Nhưng rõ ràng Phó Quân Mạc cũng không siết chị em cô bé quá chặt, có lẽ là vẫn chưa biết ngọn nguồn chuyện này. Nói vậy, có thể.

Không đợi tôi trả lời, Tâm Lạc đã níu lấy ống tay áo Tâm Tuệ, lạnh mặt đi:"Nếu tỷ tỷ không đi, Tâm Lạc cũng không đi!"

"Lạc nhi, nghe lời nào.."

"Các em đừng vội trước đã!" Tôi lấy lại bình tĩnh, "Tình huống này đối với các em mà nói có lẽ hỏng cả rồi. Hay là đợi qua vài ngày nữa, để không ai nhận ra. tầm quan trọng của em và Tâm Lạc đã, qúa hấp tấp sẽ chỉ để lộ việc của các em.."

"Tiểu thư, người đang nói gì vậy ạ?"

Tôi cười đầy ẩn ý, nhấp một hớp trà:"Nếu ta đoán không sai, chỉ sợ là Thược quốc trong vài ngày nữa sẽ phải có biến động."

Lời này vừa thốt ra, mọi người đều kinh ngạc.

"Đúng rồi, Vô Dạ, người ta cứu thế nào rồi?" Tôi chợt nhớ ra, quay đầu hỏi Vô Dạ, "Mấy ngày trước ở đây có tin sứ thần Kì quốc đi sứ Duẫn quốc, trên đường về bị mai phục, không còn ai sống sót, đừng nói với ta đó là thật đấy nhé?"

Vô Dạ giật mình, ánh mắt hoi phiền muộn, một lúc sau mới trả lời:"Ngày hôm ấy, khi ta trở lại thì bọn họ đã không còn ở trong hang động nữa rồi."

Ngay hôm sau, tôi mới biết trong Lam phủ quả thật đã phát sinh một chuyện, là hiệu lệnh khẩn cấp từ tiền tuyến.

Nguyên nhân xảy ra việc này thật ra là chẳng can hệ gì đến tôi cả. Duẫn quốc vốn vẫn áp dụng chiến thuật bảo thủ là công kích Đinh quốc thì bỗng nhiên lại phát điên thực hiện chiến lược 'được ăn cả ngã về không', phát động tấn công mạnh vào "Vịnh Hồ Lô", chẳng hề quan tâm đến việc hao tổn quân lực.

Nguyên nhân cho sự việc này là do quan hệ ngoại giao giữa bọn họ và Kì quốc bị rạn nứt, có tin đồn truyền rằng Kì quốc có ý tấn công biên cảnh Duẫn quốc.

Nghe đám Cẩm Hồng bảo, ngoài mặt, Kì quốc và Duẫn quốc vẫn giữ quan hệ ngoại giao tốt đẹp. Bây giờ, Duẫn quốc có thể bạo gan tấn công Đinh quốc như vậy, nguyên nhân lớn nhất vẫn là do Duẫn đế và Kì đế đều đã đạt thành chung hiệp nghị, nội dung chính là Duẫn quốc xuất binh, Kì quốc cung cấp lương thảo, đợi khi thắng lợi sẽ phân chia hơn kém.

Nhưng trong hai tháng vừa rồi, sứ thần Kì quốc được phái đi sứ Duẫn quốc nửa đường gặp phục kích, cuối cùng không còn một người nào sống sót. Tin tức được truyền về, Kì quốc rúng động, các đại thần đều dâng sớ cầu xuất binh thảo phạt Duẫn quốc. Nhưng Kì đế vẫn một mực nói rằng việc này còn nhiều điểm nghi vấn, phải chờ kiểm chứng. Bởi vậy nên, mọi việc cũng dần dần lắng xuống, đến nỗi chẳng ai ngờ ngài ấy lại đột nhiên phát động công kích tiểu quốc thuộc biên cảnh Duẫn quốc.

Và cũng vì bị tấn công từ hai mặt như thế mới có thể khiến cho Duẫn quốc vốn không cố ý dồn hết thực lực cũng phải liều lĩnh chinh phạt một bên trước.

Lại nói, Kì đế này cũng thật là ngoan độc. Đầu tiên là bình ổn phong ba, khiến quân đội Duẫn quốc đương lúc tưởng rằng thắng lợi đã trong tầm tay lại nhớ đến món nợ máu phải trả. Làm Duẫn quốc không thể công chiếm được bên nào, nói không chừng thì cuối cùng, ngay cả Đinh quốc cũng rơi vào tay

Kì quốc. Chiêu này quả thật là hiểm độc.

Ôm Tiểu Ngân, tôi sầu não dạo phố. Bọn Cẩm Hồng cũng đã đi dược hai ngày rồi, lập tức, bầu không khí cả Lam phủ giống như trầm hẳn xuống. Haizz! Nếu không vì Tâm Tuệ vẫn chưa có được thuốc dẫn tháng này của Tâm Lạc thì tôi đã dẫn các em ấy cao chạy xa bay rồi.

Nhắc đến thuốc dẫn, sau khi Tâm Tuệ kể, tôi mới biết rằng, hóa ra thuốc giải của Tâm Lạc, ngay cả Phó Quân Mạc cũng không có. Số người biết đến độc Thiên trùng vạn hoa này vốn rất ít, có thể sử dụng được vị thuốc này thì lại chỉ có mình đương kim Thược đế.

Bởi vậy, thuốc dẫn của Tâm Lạc đều được buộc vào chân một con chim đại bàng lớn đưa đến, miễn là hành tung các em ấy vẫn nằm trong tầm khống chế của Thược đế. Nếu không... Không thể không nói, bọn họ quả đúng là cha nào con nấy mà.

Hai ngày này, Phó Quân Mạc cũng không xuất hiện, chỉ sợ là đang âm thầm tiến hành kế hoạch vĩ đại của mình. Nhưng chỉ cần hắn không trêu chọc gì đến tôi thì mọi sự đều OK cả.

Trong đầu suy nghĩ toàn những chuyện lộn xộn, còn bụng thì hơi đói. Vì thế, tôi gọi Tâm Tuệ, Tâm Lạc và Vô Dạ phía sau bước vào một quán ăn. Tuy rằng một tiểu thư như tôi dẫn theo nhiều người như vậy sẽ khiến người khác chú ý, nhưng thay vì lo lắng, tôi lại chẳng chút quan tâm đến điều đó.

Tâm Tuệ thấy vậy, liền đưa tôi như đang đi vào cõi thần tiên vào gian "Bao sương" để tránh bị người trong sảnh lớn phạm lễ. Thấy vậy, tôi chỉ cười, thuận theo cô bé.

Đi qua vài khúc ngoặt, tôi cúi đầu đi thẳng, tiếp tục tự vấn: nếu Thiên trùng vạn hoa là "Bí mật" của Thược quốc, tại sao Kì Nhiên lại biết được? Song, ngẫm lại, tôi thấy Băng Lăng quốc vốn chính là xã hội đen ngầm, biết được việc riêng tận cấp S của quốc gia nào đó cũng không có gì kì lạ! Chỉ có điều, thân phận Tâm Lạc cuối cùng là gì mà lại khiến cho thậm chí đến cả Thược đế cũng phải kiêng kị như thế? Còn nữa, Cẩm Hồng và nhị tỷ

"Rầm — " Trước mắt bỗng tối sầm lại. Tôi biết là đã va phải người khác, không còn kịp tránh được nữa nên hét to một tiếng "Ối — ", may mắn được Vô Dạ vững vàng đỡ được.

Vừa định ngẩng đầu xin lỗi, tôi chợt tròn mắt ngạc nhiên:"Vệ Linh Phong?!"

Mắt tôi và người phía trước chạm nhau. Áo gấm trắng ngọc, phong thái phóng khoáng, khuôn mặt tuấn tú vô song khiến người khác không thể nào rời mắt. Ấy chẳng phải là Vệ Linh Phong mà tôi đã cứu ngày ấy trong hang động sao?

Nhưng khi tiếng kêu thốt lên của tôi còn chưa dứt, một bóng người lóa lên, một thanh kiếm và một chiếc quạt đã đặt trên cổ tôi.

Tôi khẽ run người sợ nhìn hai người nam tử trước mặt, một người nho nhã, thanh tú, một người uy vũ, oai hùng, cùng đứng đằng sau còn có hai người tương tự đang giữ chặt Vô Dạ và Tâm Tuệ. Tình huống hiện nay là thế nào vậy?

Tâm Lạc chạy đến cầm lấy tay tôi, lạnh lùng nói với hai người trước mặt:"Buông tiểu thư ra!"

Đôi mắt Vệ Linh Phong dường như chẳng hề có chút cảm xúc nào đối với tình huống này. Hắn nhẹ phất tay áo, dù rằng nở nụ cười nhạt nhưng vẫn tỏa sự nguy hiểm trong từng lời nói:"Vì sao ngươi biết ta là ai?"

Ấy? Tôi ngẩn người, lúc này mới chợt nhận ra là cả ngoại hình và giọng nói đều thay đổi, khó trách hắn không nhận ra.

Có vẻ, thân phận của hắn thật sự. không đơn giản chút nào, rất giống kiểu muốn giết người diệt khẩu. Tôi nhíu mày nhìn hắn, rồi lại nhìn hai người nam tử mặt không biến sắc, tựa như núi băng chỉ nghe lệnh người đàn ông trước mắt này, âm thầm cân nhắc xem nên tìm cách bỏ trốn hay là mạo hiểm đòi ơn cứu mạng hắn đây?

Hắn bước lên trước đánh giá tôi, không hề chú ý đến ánh mắt lo âu và nhuốm chút sợ hãi của Vô Dạ dưới lớp mặt nạ. Ánh mắt hắn dần dần hạ xuống, rơi trên Tiểu Ngân đang cuộn tròn trong lòng tôi, chợt giật mình, bật thốt lên:"Là nàng?"

Tôi thầm thở dài. Xem ra điều đầu tiên hỏng rồi, tôi đành mỉm cười nhè nhẹ:"Từ khi chia tay ở hang núi, ta còn tưởng là ngươi đã sớm chết rồi chứ."

"To gan!" Người nam tử uy vũ kia rít lên, vừa định rút kiếm chém xuống đã bị Vô Dạ ghìm chặt lại.

Vệ Linh Phong chỉ ngây ra trong chốc lát rồi nhanh chóng định thần, sự vui mừng lấp đầy đáy mắt, và trong đó cũng có... chút gì đó hoài niệm:"Lời này nên để ta nói mới phải. Ngày ấy từ biệt, thật sự cũng đã rất lâu rồi không gặp lại."

Dứt lời, hắn quay sang cười nhạt với Vô Dạ:"Ngươi cũng vậy, đã lâu không gặp Vô Dạ."

"Ngẫu nhiên tương phùng, không bằng chúng ta vào nhã phòng kia, vừa ăn vừa trò chuyện."

Vừa đúng khi đói, tôi vui vẻ đồng ý.

Vào phòng, tôi và Vệ Linh Phong ngồi đối diện nhau, còn Vô Dạ và Tâm Tuệ thì bảo thế nào cũng không chịu ngồi cùng, im thin thít.

Vệ Linh Phong nhận lấy cốc trà, hỏi:"Đúng rồi, còn chưa thỉnh giáo danh tính cô nương?"

Tôi nghiêng đầu suy nghĩ. Thủy Băng Y, cái tên này chắc chắn không thể dùng được, vẫn lấy tên Lam Doanh Nhược đi, tuy rằng cái tên này không được đáng tin cho lắm. Có điều, mà thôi, Tôi cũng rót một cốc trà đưa cho Tâm Lạc, tự mình giữ một cốc:"Ta tên là Lam Doanh Nhược."

"Sao? Là người Lam gia?" Vệ Linh Phong kinh ngạc. Ở Đinh quốc, chỉ có duy nhất một Lam gia.

Tôi cười miễn cưỡng cười, tạm thời cứ xem là thế đi. Bỗng nhớ đến một việc, tôi đặt cốc trà xuống, bảo:"Phải rồi, ngươi đưa tay đây."

Vệ Linh Phong có chút ngạc nhiên nhưng vẫn đặt tay phải lên mặt bàn. Còn hai thủ hạ của hắn thì lại lộ vẻ không vui.

Tay Vệ Linh Phong rất giống với tay Kì Nhiên. Mười ngón tay thon dài, khớp xương đều, khỏe, làn da lại trắng đến mức như có ánh sáng. Tôi khẽ thở dài, dứt khoát đặt ngón tay lên mạch của hắn.

Mạch tượng ổn định, mạch tim cũng không bị tắc nghẽn, tương tự với trường hợp của tôi, xem ra, Huyết cổ quả thật đã được giải. Nói như vậy, nước đi mà tôi chọn ngày đó vô cùng nguy hiểm, dù rằng có thay đổi bất ngời nhưng cuối cùng cũng thành công.

Vệ Linh Phong rút tay về, mặt vẫn nở nụ cười:"Độc của ta quả thật đã được giải. Nhưng điều kì lạ là, Lam tiểu thư đã trải qua chuyện kỳ ngộ gì mà ngay cả dung mạo, giọng nói và cả thận phận đều thay đổi?"

Tôi nhún vai:"Ngày đó, cứ nghĩ rằng cổ độc đã được giải, ngờ đâu lại bỗng nhiên phát tác khiến ta rơi xuống nước. Khi tỉnh lại thì đã.. được người của nhà ta cứu. Dung mạo bị tổn thương quá mức được khôi phục, ngay cả giọng nói cũng thay đổi. Ta nghĩ có thể là do tác dụng của Huyết cổ chăng."

"Vậy phải chúc mừng Lam tiểu thư, trong họa có phúc."

Tôi vui vẻ gật gù. Mặc dù Vệ Linh Phong này vừa nhìn đã thấy đây không phải là một người lương thiện gì, nhưng có thể bởi vì cả hai dù sao cũng từng cùng trải qua hoạn nạn, lại có công giúp tôi loại bỏ phiền toái lớn nhất trên người mình, vậy nên mặc dù chẳng thể nói là thân cận nhưng ít nhất cũng không ghét hắn.

Trong khi trò chuyện, thức ăn đã được mang lên. Tôi vội kéo Vô Dạ và Tâm Tuệ ngồi xuống. Còn về phần hai thủ hạ của Vệ Linh Phong kia, tôi đương nhiên sẽ chẳng ngu ngốc gì mà quan tâm đến.

"Tiểu thư." Tâm Lạc vốn vẫn đang yên lặng bỗng kéo nhẹ tay áo tôi. Tôi ngạc nhiên quay đầu lại, thấy thằng bé chưa động đũa thì hỏi han ân cần: "Sao thế? Thức ăn không hợp à, hay là do cơ thể không thoải mái?"

Tâm Lạc lắc đầu, nhìn vẻ mặt Vệ Linh Phong rồi mới hỏi:"Không phải vậy ạ. Tiểu thư, điều Tâm Lạc thấy lạ là, vị ca ca này gọi là Vệ Linh Phong sao?"

Lời này vừa dứt, tay hai người phía sau Vệ Linh Phong đồng thời đặt lên vũ khí. Sắc mặt Tâm Tuệ trắng bệch, muốn nói nhưng lại thôi. Vô Dạ cũng âm thầm vận chân khí, tinh thần đề phòng nâng cao.

Chỉ có duy nhất mình tôi vẫn còn ngây thơ không biết gì, hỏi:"Đúng vậy. Chuyện gì sao?", mà Vệ Linh Phong vẫn thản nhiên, ung dung nhìn chúng tôi.

Miệng Tâm Lạc hơi mếu, thốt ra một câu:"Nhưng mà, Vệ Linh Phong không phải là Hoàng đế Kì quốc sao?"

"Khụ — Cái gì?" Tôi sặc thức ăn trong miệng, mặt mày đỏ bừng, tay run run chỉ Vệ Linh Phong, ho một lúc lâu mới nói, "Khụ khụ ~ , Ngươi.. Ngươi là Hoàng đế ư?"

Khóe miệng Vệ Linh Phong nhếch lên, ngay cả trong mắt cũng tràn ngập ý cười. Bắt gặp mọi người như đã hóa đá, hắn vừa tốt bụng đưa tôi một cốc trà để nhuận khí, vừa nói:"Đúng vậy, trẫm là Hoàng đế Kì quốc."

"Hoàng Thượng!" Tên thủ hạ uy vũ hét lên một tiếng kinh hoàng, thấy Vệ Linh Phong phất phất tay thì mới không cam lòng lùi lại.

Tôi nuốt nước bọt, thở hổn hển, nhìn Vệ Linh Phong với ánh mắt đầy nghi ngờ. Hắn lại chỉ cười không nói, còn tôi cứ thấp thỏm không yên, dè dặt hỏi:"Vậy ngươi... Ngươi sẽ không giết chúng ta để diệt khẩu chứ?"

Khóe môi Vệ Linh Phong càng cong lên. Hắn vén tay áo gắp thức ăn cho tôi, vẻ mặt dịu dàng:"Thức ăn ngoài nơi này không được ngon lắm đâu. Món "phật thủ hạnh nhân" này cũng không tệ lắm đâu, nàng nếm thử chút xem."

"Ừ." Tôi ngây ra gắp thức ăn trong chén đưa lên miệng, "Đúng là không tệ lắm.". Nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: vẫn còn kém xa Kì Nhiên làm.

"Ngươi.. Nếu ngươi là Hoàng đế Kì quốc, tại sao...?" Tôi quanh co cả nửa ngày, vẫn không dám hỏi vì sao hắn lại chạy đến đây góp vui thế này. Vào thời điểm hiện giờ, chẳng phải Hoàng đế Kì quốc đang vội vàng xâm lược biên cảnh Duẫn quốc sao?

Vệ Linh Phong buông đôi đũa trên tay, nghiêm mặt nhưng tôi vẫn thấp thoáng thấy ý cười dâng đầy đáy mắt hắn:"Nếu Lam tiểu thư là ân nhân cứu mạng trẫm, trẫm đương nhiên sẽ báo đáp. Về phần mục đích trẫm đến đây."

Ý cười trong mắt hắn càng đậm hơn nhưng khuôn mặt vẫn một mực nghiêm trang:"Chuyện này tạm thời không bàn đến. Lam tiểu thư có yêu cầu gì không? Chỉ cần trẫm có thể thực hiện, trẫm nhất định sẽ đồng ý."

Tôi nghiêng đầu nhìn chăm chăm hắn cả nửa ngày, đã thấy đói bụng lắm rồi, chỉ là không có can đảm để động đũa nữa. Cũng không phải nói là sợ hắn,

cho dù hắn thật sự có ý giết chúng tôi diệt khẩu thì hiện tại, tôi cũng không phải là quả hồng mềm để người khác tùy tiện bóp nặn.

Nhưng vấn đề ở đây là thứ cảm giác trời sinh khiến người khác cảm thấy áp bách kìa. Rõ ràng là hắn đang cười rất nhã nhặn, dịu dàng, vừa gắp thức ăn giúp tôi chu đáo, vừa khăng khăng muốn báo đáp, nhưng tôi vẫn hoàn toàn không đoán ra là hắn thật muốn báo đáp tôi hay là giết tôi nữa.

Hắn khi còn ở trong hang động thì lại hoàn toàn khác hẳn. Lúc ấy, hắn tuy rằng cũng rất âm trầm nhưng cũng chẳng đến mức không để lộ chút vui buồn hờn giận. Song, cũng không thể nói là hoàn toàn khác. Thứ khí phách vương giả trời sinh này tiềm tàng trong từng cái nhấc tay nghiêng đầu, tựa như vốn đã chảy trong huyết quản để minh chứng cho thân phận Hoàng đế của hắn. Riêng điểm này là chẳng hề thay đổi. Sao lúc trước, tôi lại ngốc đến nỗi không nghĩ đến thân phận của hắn chứ?

"Lam tiểu thư?"

Tôi giật mình, vội hoàn hồn, miễn cưỡng cười cười:"Chuyện hôm nay, ta tuyệt đối sẽ không nói cho ai. Về phần báo đáp ấy hả.." Ông anh đừng tìm phiền toái đến cho tôi là tôi A di đà phật lắm rồi.

Vệ Linh Phong hạ đôi đũa trong tay, nhàn nhã dựa vào lưng ghế, cười nhẹ:"Lam tiểu thư có yêu cầu gì cứ nói, đừng ngại."

Còn trong lòng tôi thì: chính là ngươi bảo ta nói đấy nhé. Chỉnh lại thần sắc, tôi cười giả lả:"Được! Ta đây muốn hai trăm lượng hoàng kim và mười ngàn ngân phiếu lưu hành trong quốc gia các ngươi. Sau đó chúng ta đường ai nấy đi, ta tuyệt đối sẽ nói là không biết các ngươi, ngươi cũng xem như không biết mấy người chúng ta, thế nào?"

"Trẫm cũng đoán như vậy, nàng quả nhiên là yêu cầu thế." Vệ Linh Phong cố nén cười nhìn thẳng tôi.

Đám Tâm Tuệ và Vô Dạ cúi thấp đầu rời bàn, cũng chẳng biết là vẫn nhịn cười hay là thấy mất mặt vì một người chủ như tôi nữa. Hai vị tướng lĩnh văn võ phía sau phỏng chừng là sống nữa đời người rồi mà cũng chưa từng gặp qua một vị tiểu thư không biết xấu hổ như thế nên tròn mắt, miệng há hốc như thấy một thế giới mới vậy.

Kỳ thật, khi đưa ra yêu cầu này, tôi cũng khá là lo lắng. Dù sao, một ngày nào đó, tôi và đám Vô Dạ cũng sẽ bỏ trốn, bên người không có ngân lượng thì làm sao có thể trang trải cho cuộc sống "một nhà già trẻ" này. Nghĩ lại, họ Vệ ấy cũng là Hoàng đế, lại chính hắn bảo muốn báo đáp tôi, món mồi béo bở này không nhặt lấy thì thật uổng phí.

Nếu hắn có ý giết tôi, tôi chẳng lấy tiền rồi để hắn giết làm gì. Còn nếu hắn thành tâm đền ơn, tôi đương nhiên cũng lấy tiền mà không thẹn với lương tâm.

Nhìn hắn cười đủ lâu rồi, tôi cảm thấy tưng tức trong lòng, nhướng cao mày hỏi:"Này! Ngươi cười đủ chưa? Ta chỉ đòi ngươi ít ngân lượng, chút như thế ngươi nhỏ mọn vậy sao?"

Đúng thật là Vệ Linh Phong đã ngưng cười, mặt nghiêm túc trở lại nhìn tôi:"Đã là yêu cầu của Lam tiểu thư, trẫm đương nhiên sẽ đồng ý." Nói xong, hắn ra hiệu cho một người đứng phía sau. Người trông nho nhã kia lập tức đưa lên một xấp ngân phiếu, quả nhiên, mỗi xấp đều có giá trị hai nghìn.

"Về phần trăm lượng hoàng kim trẫm tạm thời không mang bên người." Vệ Linh Phong đẩy ngân phiếu đến trước mặt tôi, mỉm cười, "Ngày mai, trẫm sẽ phái người 'bí mật' đưa đến Lam phủ, được không?"

Bí mật? Tôi hơi sờ sợ nhìn hắn, người này cũng không khỏi lợi hại quá chăng? Chỉ thoáng nghe vài câu của tôi là đã biết tôi không muốn người Lam phủ nhận ra việc tôi nắm trong tay chút tài sản.

"Vậy thì cảm ơn... ngươi." Tôi gắp khối "Hợp ý tô" đưa lên miệng, để bản thân đói thì thật không phải chút nào. Lại gắp một khối cho Tiểu Ngân, sau đó nhấp một hớp trà, bảo, "Cảm ơn Vệ. công tử về bữa cơm này. Chúng ta đây cáo từ trước."

"Chậm đã." Giọng nói nhè nhẹ của Vệ Linh Phong vang lên ngay vào lúc tôi chuẩn bị kéo Tâm Lạc đứng dậy. Giọng dịu dàng nhưng lãnh đạm sở hữu thứ uy thế khiến người khác không thể kháng cự. Bàn tay giữ Tâm Lạc hơi căng thẳng, tôi thầm nghĩ: chính kịch đến rồi đây!

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Lấy thân báo đáp

"Chậm đã." Giọng nói nhè nhẹ của Vệ Linh Phong vang lên ngay vào lúc tôi chuẩn bị kéo Tâm Lạc đứng dậy. Giọng dịu dàng nhưng lãnh đạm sở hữu thứ uy thế khiến người khác không thể kháng cự. Bàn tay giữ Tâm Lạc hơi căng thẳng, tôi thầm nghĩ: chính kịch đến rồi đây!

"Vệ công tử có chuyện gì sao?" Tôi nở một nụ cười.

Vệ Linh Phong mím môi cười liếc mắt nhìn tôi, sau đó, ánh mắt dừng lại trên người Vô Dạ, giọng hờ hững:"Nếu Lam tiểu thư phải đi, trẫm sẽ không ngăn cản, nhưng người này thì phải giữ lại."

Tôi có thể cảm giác được cơ thể Vô Dạ run mạnh lên, hai tay siết thành quyền cứng nhắc không nói gì. Đầu óc tôi rơi vào hỗn độn, nhìn Vệ Linh Phong, rồi lại quay đầu nhìn Vô Dạ. Bọn họ vốn biết nhau sao?

"Lam tiểu thư không thấy kỳ lạ ư?" Tầm mắt Vệ Linh Phong lại dừng trên người tôi, khóe miệng nhếch lên hàm chứa ý trêu ngươi, "Ngay cả một đứa bé còn biết trẫm là Hoàng đế Kì quốc, thị vệ của nàng.. sao lại chưa từng nói qua cho nàng?"

Tôi chợt giật mình nhớ ra, ngày hôm đó, khi nghe tên của Vệ Linh Phong, nét mặt Vô Dạ quả thực rất lạ, khi đó hắn. chắc chắn là đã biết ư? Nhưng vì sao lại không nói cho tôi?

"Để trẫm nói cho rõ ràng một chút." Bắt gặp thần sắc kinh ngạc của tôi, sự lạnh lẽo bỗng lóe lên trong mắt Vệ Linh Phong, "Thân phận của hắn không đơn giản như nàng tưởng đâu."

Không đợi tôi trả lời, ánh mắt hắn sáng rực như ngọn đuốc phóng thẳng đến chỗ Vô Dạ, giọng lạnh giá:"Mạc Kính, ngươi thấy trẫm mà vẫn không hành lễ sao?"

Tôi tròn mắt, thấy trong đáy mắt Vô Dạ hiện lên sự vùng vẫy nhưng cuối cùng vẫn cung kính quỳ xuống, giọng thờ ơ:" 'Chủ nhân Phi ưng' đời thứ ba, Mạc Kính, tham kiến Hoàng thượng."

"Cái gì? Ngươi là chủ của Phi ưng.?" Tên thủ hạ uy vũ kinh ngạc hô lên, lập tức bị tên còn lại túm lấy thì đỏ mặt trừng mắt nhìn chằm chằm Vô Dạ, không dám lên tiếng nữa.

"Không phải ngươi ngày đó thà chết cũng không thừa nhận còn gì?" Vệ Linh Phong từ từ ngồi thẳng lưng, khóe miệng vẫn nhếch lên một độ cong mờ nhạt, "Sao? Hay là hôm nay đã thông suốt rồi?"

"Vô Dạ?" Tôi nửa ngồi xổm xuống nhìn hắn, "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Vô Dạ nhìn tôi, trong mắt có một tia sáng lấp lóa, tựa như ngọn lửa muốn liều lĩnh thiêu đốt tất cả để thoát ra nhưng cuối cùng cũng vẫn không thể không lụi tàn. Hầu kết hắn giật nhẹ, giọng nói khi cất lên đã bình thản như dòng nước:"Ta là 'Chủ nhân Phi ưng' đương nhiệm của Kì quốc, cũng chính là 'ẩn vệ' đứng đầu của mỗi triều đại Kì đế. Sứ mệnh cả đời ta là nguyện trung thành với Kì đế, bán mạng vì Kì quốc."

"Vậy còn chuyện mà huynh kể để đi theo ta là.."

Vô Dạ cúi đầu, nhạt giọng:"Chỉ là một câu chuyện đùa mà thôi."

Tôi hít sâu một hơi, một tay chống lên chân quỳ trên mặt đất, nhíu mày nhìn Vệ Linh Phong:"Tổng kết lại, chính là ngươi muốn nói cho ta biết: thứ nhất, Vô Dạ vốn là thủ hạ của ngươi; thứ hai, Vô Dạ đã thề phải cả đời trung thành với ngươi; thứ ba, cùng lắm là ta bị hắn lừa phải không?"

Bóng người Vô Dạ quỳ gối bên cạnh run lên. Vệ Linh Phong thì lại mỉm cười nhìn tôi, ánh mắt kia như đang nói: nàng thật không ngốc chút nào; khí thế ấy nhìn cách nào cũng thấy uy quyền tột bậc cả.

Tôi bỗng nhiên đứng bật dậy, thuận tay dùng nội lực của chín trâu hai hổ kéo Vô Dạ đang quỳ trên đất lên. Vất vả ổn định lại cơ thể, tay tôi quấn chặt lấy cánh tay Vô Dạ, quay đầu quắc mắt trừng Vệ Linh Phong:"Này! Tốt xấu gì ngươi cũng là Hoàng đế, người tài dưới tay ngươi cứ xuất hiện hết lớp này đến lớp khác. Vậy thì ngươi sẽ không giả bộ không biết xấu hổ đòi một Vô Dạ nho nhỏ với ta chứ?"

Bầu không khí trở nên quỷ dị...

Tôi xem xét đằng trước, Vệ Linh Phong như mất hồn, hai tên thủ hạ một văn một võ cứ như đã hóa đá; xem xét đằng sau, Vô Dạ và Tâm Tuệ mở lớn hai mắt nhìn, có xu thế như ngừng lại. Vẫn là Tâm Lạc và Tiểu Ngân nhà chúng tôi là bình tĩnh nhất, có điều, đôi mắt đen lay láy lại trân trối nhìn về phía tôi.

"Ha ha..." Thứ phá vỡ bầu không khí kì dị này đầu tiên là tiếng cười Vệ Linh Phong. Quen biết hắn lâu như vậy. Khụ ~, từ lúc quen biết hắn đến nay, tôi chưa từng thấy hắn cười như thế bao giờ. Nói thế nào nhỉ? Cảm giác như có rất nhiều áp lực đã bị đè nén rất lâu, nhờ vào tình huống này mà được giải tỏa, có chút hả hê, có chút nhẹ nhõm, còn có chút thư thái.. Được rồi, tôi rút lại câu cuối.

"Nếu trẫm cứ muốn đoạt người thì sao?" Hắn cố nhịn cười, mười ngón tay thon dài đỡ ven mép bàn, thần sắc dịu lại hỏi.

"Vệ Linh Phong!" Tôi tức đến điên lên, thốt ra một câu chẳng hề suy nghĩ, "Mạng của ngươi là ta cứu về, ta không bảo ngươi lấy thân báo đáp là hay rồi. Vậy mà ngươi còn có mặt mũi đi cướp người của ta ư?"

Nhất thời, trong phòng lặng ngắt như tờ, yên đến nỗi có thể nghe được tiếng kim rơi. Không đúng, sao tôi lại cảm giác như có quạ đen bay ngang đầu mình thế nhỉ? Xùy xùy, ảo giác, nhất định là ảo giác rồi.

Vừa mới nãy, tôi có nói gì sao?

Vì sao gương mặt vạn năm không đổi của Vệ Linh Phong lại đột nhiên hết đỏ rồi trắng, gân xanh trên mu bàn tay hắn giật giật. Còn hai tên thủ hạ một văn một võ kia cứ nhìn tôi trân trối như gặp quỷ sống thế này? Vô Dạ! Tại sao huynh lại thấp đầu run bắn lên thế? Còn Tâm Tuệ nữa, em dùng khăn lụa vội vàng che miệng làm gì cơ chứ?

Tôi đã nói gì ư, chuyện đó... đừng bảo là xem thật nhé?

Tôi nguyền rủa con bé Tiểu Vũ rảnh rỗi không có gì làm lại lôi tiểu thuyết có nội dung cẩu huyết ra đầu độc đầu óc tôi kia quá đi mất. Cái gì mà "Lấy thân báo đáp" chứ? Nhìn bộ dạng hùng hổ của hắn, tôi thấy cũng chẳng kém xa câu "Lấy thân hi sinh cho tổ quốc" gì đâu.

Tôi cười mỉa:"Ta chỉ là. nhất thời nhầm lẫn mà thôi. Không! Nói năng xằng bậy Ngươi.. đừng xem là thật."

Vệ Linh Phong cuối cùng cũng từng từ bình tĩnh lại, xem ra là người được giáo dưỡng tốt, hắn tự mình cố gắng nhẫn nhịn, thái dương nổi gân xanh mồn một mà vẫn có thể nói chuyện với tôi.

"Lam tiểu thư nói gì thì vẫn là... ân nhân cứu mạng của trẫm, có yêu cầu nào thì trẫm đương nhiên phải thỏa mãn rồi. Bao gồm cả việc đưa người này đi cũng vậy."

Nói như hắn thì vẫn còn điều kiện đúng không? Tôi ung dung kéo ghế ngồi xuống.

Khóe miệng Vệ Linh Phong càng cong hơn, để lộ khuôn mặt tuấn tú, rạng ngời vô song như vầng sáng. Nhưng ánh mắt hắn lại khiến tôi run rẩy, vì nó quen thuộc vô cùng. Đó chính là thần thái tràn ngập hứng thú khi nhìn thấy một con mồi tự tin lúc còn trong hang động.

Chợt, hắn tháo một khối ngọc trắng muốt như tuyết ở cổ tùy ý ném cho tôi. Tôi luống cuống lấy tay bắt lấy. Đại ca à, thứ này mà rơi là tiền không đấy, cho dù ngươi là người giữ trong tay của cải của cả một quốc gia thì cũng đừng lãng phí thế chứ!

Nếu lúc ấy, tôi biết rằng việc nhận lấy thứ này sẽ mang lại bao nhiêu chuyện phiền lòng và thương tổn cho đám Vô Dạ, thì thà rằng nhìn nó vỡ nát trên mặt đất cũng sẽ không ngốc nghếch đến mức nhận lấy một tương lại gập ghềnh sóng gió thế kia.

Đáng tiếc rằng, lúc ấy, tôi đã không quay đầu lại để thấy Vô Dạ trừng lớn mắt, bàn tay đã giơ ra đành phải rút về. Vô Dạ hiểu được Vệ Linh Phong. Đây là người chủ mà hắn đã nguyện phải trung thành suốt cả một đời từ khi còn nhỏ. Ánh mắt ngài lúc ấy như muốn nói: nếu mình dám lên tiếng, ngài sẽ không chút do dự mà giết hết tất cả mọi người ở nơi này.

Hai người phía sau Vệ Linh Phong khiếp sợ, vừa định bước lên trước khi không có hoàng lệnh thì lại bị một ánh mắt lạnh lùng của Vệ Linh Phong ép trở về. Bốn con mắt của bọn họ nhìn tôi trừng trừng như muốn ăn sống nuốt tươi.

Tôi cầm lấy khối ngọc xem xét một lúc, nhìn quen mắt quá. Phải rồi! Đây chẳng phải là thứ hắn muốn lấy để báo đáp tôi lúc còn trong hang núi sao? Lúc đó, vì Vô Dạ phản đối nên tôi phải trả lại cho hắn, vẫn còn thấy hơi tiếc nữa kìa!

"Giữ khối ngọc này đi, không được trả lại." Hắn điềm đạm bảo, "Như thế thì nàng có thể dẫn theo hắn."

Tôi thừa nhận là mình không được thông minh cho lắm, nhưng cũng không phải hạng ngu ngốc. Thời điểm hắn tặng tôi khối ngọc, Vô Dạ đã rất căng thẳng. Khi đó, Vô Dạ đã biết hắn là Kì đế, là chủ nhân nhưng vẫn mạo hiểm việc bị giết ngăn cản tôi. Rõ ràng là, khối ngọc này không chỉ mang một ý nghĩa đơn giản như vậy.

Tôi đặt khối ngọc lên bàn, yên lặng nhìn hắn.

Vệ Linh Phong nở nụ cười thấu hiểu, tao nhã nhấc một cốc trà:"Khối ngọc này tạm thời đưa cho nàng, mười ngày sau trẫm lại đến. Lúc đó, nàng đem khối ngọc này đến đây, chúng ta sẽ bàn tính lại."

Nghe hắn nói thế, trái lại, tôi thấy hơi mông lung. Vốn vẫn nghĩ hắn trăm phương nghìn kế muốn đưa khối ngọc này cho tôi, lúc đó tôi liều chết từ chối cũng chẳng sao. Nhưng hiện giờ hắn lại nói không phải để tặng tôi, nếu tôi cự tuyệt thì không tốt chút nào.

Dù ở đây chỉ thấy có ba người, nhưng hắn vẫn là Hoàng đế của quốc gia hùng mạnh nhất, ai có thể cam đoan rằng xung quanh không có sự tồn tại của "ẩn vệ". Nếu hắn cứ không chịu thả Vô Dạ, chúng tôi có chạy lên trời cũng chẳng thoát được.

Do dự nhìn hắn một lúc, hắn vẫn cười rất tử tế, gật gật đầu bảo tôi nhận khối ngọc kia. Ai! Thế nên người ta mới bảo tôi không có số đỏ. Lòng dạ rối bời thế nào đó, tôi cuối cùng cũng cầm khối ngọc kia lên, cố nén không nghĩ sâu xa thêm về câu nói hàm ẩn trong hai chữ "tạm thời", dù sao nhận nó rồi thì cuối cùng có chết hay không cũng đáng.

Được rồi! Còn mười ngày nữa.. Cho dù phải chết thì cũng phải mười ngày sau mới chết, tôi căm hận nghĩ.

Sau khi chúng tôi đi, trong gian nhã phòng chỉ còn ba người Vệ Linh Phong. Hắn khẽ ra hiệu, hai người kia lập tức cung kính ngồi xuống cạnh hắn.

"Văn Sách, Huyền Thiên, có chuyện gì thì hỏi đi."

Người có diện mạo thư sinh, tay cầm quạt giấy gọi là Văn Sách, là Tể tướng trẻ tuổi mới nhậm chức của Kì quốc. Còn người có vẻ ngoài uy dũng, có hơi lỗ mãng lại là Hộ quốc tướng quân Huyền Thiên.

Văn Sách vẫn còn giữ được trầm tĩnh, còn người tên Huyền Thiên đã đỏ mặt đứng lên, song thần sắc đã trở lại cung kính vạn phần:"Hoàng thượng, sao ngài có thể đưa 'Tử Phượng' cho cho nha đầu điên kia ạ?"

"Nha đầu điên ư?" Vệ Linh Phong bật cười, "Đúng là nha đầu điên thật."

"Hoàng thượng." Giọng nhã nhặn, trầm tĩnh của Văn Sách vang lên, " Ngài làm vậy có phải là vì nàng ta là người Lam gia?"

Vệ Linh Phong nhấp trà, thản nhiên nói:"Quả thật trẫm không hề nghĩ nàng ta là người lam gia. Có điều. " Hắn chớp mắt, "Rốt cuộc, nàng ta có phải là tiểu thư Lam gia hay không, Thành Ưu, ngươi phái người điều tra cho rõ."

"Dạ!" Trong căn phòng không người chẳng biết từ đâu vang lên tiếng đáp lại, sau đó trả về sự yên ắng vốn có. Ba người trong phòng vẫn tự nhiên như trước, tiếp tục chủ đề đang nói dở.

"Kỹ thuật đóng thuyền và trang thiết bị hàng hải Lam gia tuy mạnh, nhưng đáng tiếc là.. đã bị Thược quốc theo dõi. Chỉ sợ là trẫm hay con cáo già Duẫn Thiên Ngạo kia đều đã ra tay chậm một bước."

"Chuyện đó, Hoàng thượng ngài." Trong đầu Văn Sách bỗng bật ra một suy nghĩ lạ thường, không khỏi buột miệng, "Không phải là vì Hoàng thượng thích vị tiểu thư Lam gia kia chứ ạ?"

Vừa dứt lời, hắn ngay lập tức phát hiện mình đã nhiều lời, khuôn mặt trắng bệch, hắn lắp bắp:"Thần lỡ lời!"

Động tác nâng cốc trà của Vệ Linh Phong chựng lại một chút, ý cười trên khóe miệng che khuất cả nét tức giận trên gương mặt tuấn tú, cao quý. Xem ra tâm tình của ngài hôm nay rất tốt, Văn Sách thầm thở phào may mắn.

Chỉ nghe hắn bảo:"Lúc ấy, trẫm đã có ý đưa 'Tử Phượng' cho nàng ta nhưng lại bị Mạc Kính ngăn cản. Nói không chừng là có điểm gì đó thích rồi."

Văn Sách chỉ thấy bao tử được điều dưỡng tốt quanh năm của mình thắt lại, nhưng ngược lại, hắn không nói gì.

Vị Hoàng đế đầu tiên khiến mình cam tâm tình nguyện bán mạng từ cái nhìn đầu tiên này, vị Hoàng đế sở hữu tài năng kinh thiên này, vị Hoàng đế có tâm tư khó dò, khiến cho bản thân hắn chỉ có thể hoàn toàn kính trọng này, vì sao chẳng hiểu do đâu lại cảm thấy hứng thú với một cô nương như thế?

"Hoàng thượng, tên nam tử mang mặt nạ kia thật sự là chủ nhân Phi ưng sao ạ?" Huyền Thiên không hiểu bọn họ đang bàn về vấn đề gì, thế nên lập tức đưa ra vấn đề mà bản thân mình thắc mắc.

Vệ Linh Phong gật nhẹ đầu nhưng không nói thêm câu nào.

“Khó trách là có thể đỡ được một đao của lão tử, võ công của hắn thật con bà nó cao." Câu nói thô tục vừa thoát ra khỏi đầu lưỡi, hắn mới nhớ ra mình đang ở trước mặt Hoàng thượng thì đỏ mặt, vội vàng xin lỗi, "Hoàng thượng thứ lỗi, ty chức nhất thời lỡ lời..."

Một câu buột miệng này khiến hắn nhớ đến nha đầu vừa lúc nãy, vậy mà lại... mà lại bảo Hoàng thượng lấy thân báo đáp.

Thật sự là đại nghịch bất đạo, nhưng mà... nhưng mà... Huyền Thiên vội bình tâm lại, cảm thấy không thể nào cười nổi. Song, hắn cũng chưa từng thấy vị Hoàng đế cao cao tại thượng trước mắt này bị người khác... trêu chọc như thế.

"Khục" Dù muốn cười nhưng tất nhiên, cho hắn một trăm cái đầu, hắn cũng chẳng dám, nghẹn đến mức mặt mũi đỏ bừng, ngũ quan méo mó, trông rất đáng yêu.

Vệ Linh Phong nhìn sắc mặt Huyền Thiên thì lập tức biết hắn đang nghĩ gì nhưng vẫn thản nhiên không so đo với võ phu mau miệng, lỗ mãng kia làm gì. Nhưng nghĩ đến câu nói — "Lấy thân báo đáp" kia của Lam Doanh Nhược thì bật cười. Lá gan của nha đầu đó thật đúng là không phải lớn bình thường thôi đâu.

Hắn nhấp hớp trà, khóe môi nhếch lên một nụ cười hứng thú:"Nếu ta nói là thành toàn cho yêu cầu lấy thân báo đáp kia của nàng thì sao?"

Văn Sách cười khổ, nghĩ thầm trong lòng: ngay cả "Tử Phượng" mà ngài còn đưa cho thì người khác có thể đổi ý nữa sao ạ?

Khi trở lại Lam phủ, tôi mới phát hiện có điều gì đó kì lạ. Tại lúc thời khắc chiến sự quan trọng thế này, Lam phủ ngày hôm nay lại náo nhiệt vô cùng. Cửa phủ treo đèn lồng, vải gấm đỏ thẫm, vài người hầu vào vào ra ra, trên mặt mỗi người đều tỏ vẻ vui mừng phấn khởi, có khi còn chụm đầu ghé tai nhau thầm thì.

Khi bước vào cửa lớn, tôi phát hiện những hạ nhân trong phủ nhìn tôi với ánh mắt rất kì quái, giống như là cảm thông, lại tựa như thương tiếc, nhưng tất cả chỉ là những cái nhìn thoáng qua, không ai dám nhìn thẳng tôi cả.

Tôi đang ngầm kinh ngạc thì thấy Lam Doanh Ngọc ăn mặc vô cùng tỉ mỉ, thướt tha bước đến cùng với một nha hoàn bên người. Có thể là do quan hệ về di truyền nên vẻ ngoài của nàng ta còn xinh đẹp hơn cả tôi Lam Doanh Nguyệt. Sau khi trang điểm, phong thái nàng ta quả thật rất khác, toàn thân đều tỏa ra sức sống tuổi trẻ và niềm vui, điều đó khiến cho nàng ta càng thêm lộng lẫy.

"Tứ muội thật sự là có nhã hứng tốt quá. Một thiên kim mà lại đi dạo cả ngày có gặt hái được gì không?" Giọng điệu của nàng ta rõ ràng là có ý khiêu khích và khinh rẻ nhưng lại không giấu được nụ cười đang hơi lộ nơi khóe miệng.

Nhớ đến khối bạch ngọc còn nằm trong ngực mình, tôi cười khổ, cũng không phải là không có thu hoạch gì.

"Ta hỏi muội, muội không nghe sao?"

Tôi nhoẻn miệng cười, giọng đều đều:"Tam tỷ cần gì lớn giọng, khí thế bừng bừng như thế để khiến cho ngay cả tiểu muội đây cũng thấy khó nghe vậy ạ!"

"Ngươi!" Gương mặt Lam Doanh Ngọc nhăn lại rồi nhanh chóng trở về bình thường, nàng ta cười lạnh, "Ngươi cho là bản thân thật sự có thể mê hoặc nam nhân trong thiên hạ ư? Ngươi cứ cho là dựa và đại ca và Phong công tử, phụ thân sẽ không truy cứu chuyện ngươi bỏ trốn, vẫn sẽ nâng niu ngươi trong lòng bàn tay ư? Ngươi đừng có mà nằm mơ!"

Người nằm mơ có mà cô ấy! Tôi âm thầm cười khẩy. Tên họ Lam kia nâng Lam Doanh Nhược trong lòng bàn tay khi nào cơ chứ? Thật sự là nực cười.

Lam Doanh Ngọc thấy tôi không đáp thì bỗng cười một cách quái dị, ghé sát vào bên tai tôi, thì thầm:"Phong công tử đã chính thức đại diện cho Hoàng thái tử Thược quốc đưa lời cầu hôn, tứ muội không muốn biết là ngài ấy cầu hôn ai sao?"

Cầu hôn? Vì sao Phó Quân Mạc lại hành động nhanh như vậy? Lẽ ra, theo thường lệ thì hiện giờ không phải là thời cơ tốt nhất.. Nhưng mà chuyện này đâu liên quan gì đến tôi chứ. Tôi cười điềm đạm, đón nhận ánh mắt trào phúng từ nàng ta, đáp:" Nhìn vẻ phấn chấn đến không biết phương hướng của tam tỷ, xem ra người mà Phong công tử à không, vị thái tử kia muốn cưới là tỷ chăng?"

Nàng ta ngẩn ra, có lẽ là không nghĩ rằng tôi sẽ phản ứng thế này nên thẹn quá thành giận:"Ngươi bảo ai vui quá đến không biết phương hướng?"

"Đương nhiên là tam tỷ rồi ạ!" Tôi nghiêm mặt lại, "Tỷ là tân nương sắp gả, giờ này không phải là nên ngoan ngoãn tránh trong phòng nhưng nhớ đến vị phu quân tương lai và chuẩn bị của hồi môn sao? Vậy mà hiện giờ, tỷ lại chạy đến nơi cửa lớn không nên tới này thì chẳng phải không biết phương hướng còn gì?"

"Hay chẳng lẽ là nhị tỷ cố ý đến đón tiểu muội để nhục nhã muội một phen sao?"

"Con tiện nhân này!" Lam Doanh Ngọc vung tay lên toan tát về phía tôi. Đừng nói đến việc tôi không muốn trình diễn võ công của mình, tôi còn chưa ra tay, Vô Dạ phía sau đã đỡ lấy bàn tay đang giương lên của nàng ta, còn Tâm Tuệ lại như một con gà mái che tôi lại phía sau. Ôi! Tâm Tuệ đáng thương, có khi nào lần tôi bị đánh trước đó đã khiến cô bé sợ đến thế này không nữa.

Vô Dạ tùy ý hất tay, Lam Doanh Ngọc lập tức ngã nhào ra mặt đất, phí một bộ quần áo xinh đẹp quý giá.

Thấy nàng ta ngệch ra nhìn tôi và đám Vô Dạ, chắc hẳn là không hiểu vì sao từ một màn dương dương tự đắc của mình lại trở thành thế này.

Nhưng nghĩ đến một tiểu thư kiêu ngạo suốt mười mấy năm sắp bị cô lập hoàn toàn, lại rất có thể cả đời đều không được hạnh phúc, tôi thầm thở dài, ngồi xổm xuống, giọng nhẹ nhàng:"Về sau, dù có chuyện gì xảy ra, tỷ đều phải nhớ kỹ: muốn sống trên thế gian này, việc dựa vào ai đó là hoàn toàn vô dụng, chỉ có tỷ mới có thể nắm giữ được vận mệnh của mình."

"Nhưng mà, " Tôi đứng dậy, lia mắt nhìn, thấy nàng ta vẫn còn ngờ ra thì cười bảo, "Muội thật nghi ngờ không biết tỷ hiểu hay không nữa. Vì ngay cả vốn từ để mắng người còn hạn hẹp như vậy, quay đi quay lại vẫn chỉ có hai chữ 'tiện nhân'."

Sau khi đi rất xa rồi, quả nhiên, phía sau vang lên tiếng hét.

"Lam Doanh Nhược, con tiện nhân này — !!!!"

Tâm Tuệ bật cười khúc khích:"Tiểu thư, hôm nay người đã khiến cho bốn người phải xanh mặt rồi!"

Tôi bất giác buồn cười. Ngẫm nghĩ lại, nụ cười ấy lạnh đi, giọng nhàn nhạt:"Em tin không, sẽ còn có người thứ năm nữa đấy."

Nụ cười của Tâm Tuệ cứng lại, vẻ mặt rúm ró, ngập ngừng nói:"Tiểu.. Tiểu thư"

"Tâm Tuệ ta chỉ hỏi em một câu thôi." Tôi vẫn bước về trước nhưng chẳng hề quay đầu, "Em có muốn trở về Thược quốc hay không?"

Phía sau vẫn không có bất kì tiếng động nào sau một hồi dài. Tâm Lạc kéo bàn tay đầy mồ hôi lạnh của tôi, tôi nắm chặt lại.

"Em muốn đi theo tiểu thư." Giọng tuy nhẹ, nhưng lại kiên định vô cùng.

Tôi cười khẽ:"Đó vẫn chưa là kết thúc."

Thật ra, tôi cũng không rõ vì sao mình lại muốn đưa Vô Dạ và bọn Tâm Tuệ theo nữa. Vì tâm tư từ khi trở về chưa từng dao động, nhưng dù cho khó khăn, gian nan đến đâu, tôi nhất định sẽ tìm ra được cách để vượt qua.

Nhắc đến đây, trong nháy mắt khi rơi xuống từ vách núi kia, tôi dường như chưa hề hi vọng điều gì. Ánh sáng đến chói mắt ấy tựa như lại hiện lên trong tâm trí, không thể nắm rõ được. Có lẽ đó chính là thời khắc không gian biến chuyển.

Trở lại với vấn đề trước mắt. Tuy nói rằng hành động giữ bọn họ lại bên người vừa không sáng suốt, lại rất tàn nhẫn, vì khi đến lúc phải đi, tôi nhất định sẽ để họ lại, rời xa mà chẳng hề quay đầu.

Nhưng.. Tôi thở dài từ tận đáy lòng, bọn họ đều là những người bướng bỉnh. Thế nhưng lúc ấy..

Ngân Nguyệt rõ ràng chẳng thể chịu được nỗi giày vò tịch mịch, cô đơn lại không ít lần hồi tưởng những ngày tháng trước đây.

Vô Dạ dường như không hề có chút khát vọng sống, càng không có mục đích sống lại liều lĩnh đấu tranh.

Tâm Tuệ bề ngoài yếu đuối lương thiện, nhưng lại biến tất cả những âm mưu tanh mùi máu ấy thành gông xiềng tròng lên lưng mình.

Tâm Lạc luôn lạnh lùng, xa cách khi đối nhân xử thế lại chẳng thể giấu khát vọng ngây ngô được chở che đến đớn đau.

Và vào thời khắc tôi yếu đuối nhất, họ lại không chút do dự, tề tựu gần bên tôi

Tôi không muốn quản xem tương lai sẽ thế nào, nhưng hiện tại, nếu họ không muốn rời xa tôi, và cũng không muốn.. bị tôi bỏ rơi thì con đường về sau, dù dài hay ngắn, chúng tôi cũng sẽ bên nhau đi hết con đường!

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Quốc gia thiên hạ

Dù biết rằng Phó Quân Mạc chắc chắn sẽ đến tìm mình nhưng cũng không đoán được sẽ thấy hắn nhàn nhã ngồi trong phòng thưởng trà, lại càng không thể đoán được câu đầu tiên mà hắn nói lại là:

"Theo ta về đi."

Tôi lùi về một bước nhìn bên ngoài. Đúng rồi, là Đông sương mà! Vậy không phải tôi đi nhầm phòng mà là do hắn tự ý xông vào.

Tôi ngồi xuống trước mặt hắn, Tiểu Ngân yên lặng cuộn tròn trong lòng tôi. Tâm Lạc khó có khi không tựa vào bên người tôi thì lại nắm chặt tay Tâm Tuệ. Vô Dạ đóng cửa rồi đứng sang bên, tự động xóa nhòa sự tồn tại của bản thân.

Nhìn những hành động tự phát ấy, chỉ sợ là tôi có nói nhiều cũng vô ích, cảm thấy thứ nô tính này thật gian ác vô cùng!

(nô: nô lệ, tôi tớ; tính: tính chất)

"Nhược nhi"

Tôi bỗng giật mình, ngẩng đầu nhìn người còn ngồi đối diện. Thấy thần sắc hắn phức tạp vô cùng thì nói đạm mạc:"Về với ngài? Đến nơi nào đây? Thái tử, ngài thật biết nói đùa."

"Chỉ cần nàng trở về với ta, ta có thể giải độc trên người Tâm Lạc cho." Hắn nhìn tôi với ánh mắt tràn đầy sự tự tin, "Đến lúc đó, nàng muốn trả tự do cho họ cũng được, giữ họ bên người để hầu hạ cũng không sao, điều đó tùy vào nàng cả."

Bàn tay giữ cốc trà siết lại, tôikích động như muốn đánh người, trên mặt cũng nở nụ cười băng giá:"Thần thấy rất kì lạ. Thái tử muốn thần trở về với ngài như vậy, thì sao lại không đề lời cầu hôn với phụ thân thần, bảo rằng muốn cưới thần chứ?"

Mặt hắn biến sắc, đặt cốc trà lên bàn nhưng không buông tay.

"Chẳng bằng để thần trả lời vậy." Tôi cười, "Bởi vì kế hoạch của Thái tử tuyệt đối không cho phép lộ ra bất cứ thông tin nào nên cưới một nữ nhân hoàn toàn chẳng biết gì, lại còn bảo gì nghe nấy mới là 'minh tu sạn đạo', tất nhiên, điều đó sẽ bảo đảm hơn nhiều so với cưới một người có thể phá hỏng kế hoạch của ngài, phải không ạ?"

Tôi nhìn hắn lại tái mặt, bàn tay giữ cốc trà lại càng siết chặt, miễn cưỡng bảo:"Còn về việc ngài muốn đưa thần về, có lẽ là cũng có một chút hứng thú. Dù sao, ngài từng nói thần là người đầu tiên dám uy hiếp ngài mà. Nuôi một nữ nhân như vậy, khi nhàn rỗi sẽ đến chơi đùa một chốc, quả thật cũng là một trò tiêu khiển không tồi."

"Nhưng mà thưa Thái tử điện hạ, tâm tư ngài thần cũng hiểu rất rõ. Ngài muốn dẫn thần đi, chỉ sợ nguyên nhân lớn nhất là phòng ngừa thần tiết lộ kế hoạch chưa thành công của ngài ra ngoài còn gì?"

Gương mặt Phó Quân Mạc vốn còn chút u ám, lạnh lùng nhìn tôi chằm chằm, giọng có chút đáng sợ:"Hiện tại, bổn thái tử không có nhiều thời gian mà lề mề với nàng. Nàng cho rằng ta và nàng ở đây là để thương lượng sao? Chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, nàng cho dù chỉ còn là cái xác cũng phải đưa về Thược quốc."

"Được!" Tôi cười tươi đứng lên, mở cửa sổ.

"Nàng muốn làm gì?" Hắn tối mặt hỏi.

"Ngươi thử xem tốc độ hạ lệnh giết ta hoặc ép ta đi mau, hay là tốc độ ta hô lên kế hoạch của ngươi mau. Còn nữa, ở đây chúng ta có tổng cộng ba người. Võ công Vô Dạ cao thấp thế nào, chỉ sợ ngươi là người thành thạo cũng sẽ không nhìn ra được. Cho dù ta thật sự có thể bị ngươi xử lí hay không, thì ngươi cho rằng hắn sẽ không lan truyền tin của ta ư?"

"Xoảng — " Tiếng vỡ của cốc trà trong tay hắn vang lên thay cho tiếng trả lời, cơn giận dữ bùng lên trong đáy mắt như muốn nuốt chửng tôi.

"Nàng không cần thuốc giải của 'Thiên trùng vạn hoa' sao?"

"Thái tử!" Tôi gọi hắn một tiếng, "Khi ngài vẫn còn được xưng là Thái tử thì xin đừng lấy việc này ra làm điều kiện."

"Tâm Tuệ!" Ánh mắt Phó Quân Mạc nhìn tôi, nhưng lại lạnh lùng gọi tên Tâm Tuệ, "Tuy rằng ngươi không phải là thủ hạ trực thuộc của ta, nhưng ban đầu nhiệm vụ này cũng là do ta hạ xuống cho ngươi, vậy mà ngươi lại dám phản bội?"

Sắc mặt Tâm Tuệ trắng bệch, toàn thân run rẩy nhưng bàn tay nắm tay Tâm Lạc lại siết đến cứng đờ. Tôi nghĩ cô bé sẽ quỳ xuống, giống như Vô Dạ đã bất đắc dĩ phải làm trước Vệ Linh Phong. Thế nhưng, cơ thể cô bé tuy lẩy bẩy, yếu ớt như nhành liễu trước gió lại trước sau không quỳ, không hề quỳ xuống.

Cuối cùng, một câu nói thoát ra khỏi kẽ răng em:" Quá khứ là quá khứ, hiện tại cũng được, tương lai cũng tốt, Tâm Tuệ và Tâm Lạc chỉ có tiểu thư là chủ, cả đời này không đổi."

Trong lòng tôi chấn động, ngơ ngẩn nhìn cô bé có vẻ ngoài nhu nhược lại không chút thu hút trước mắt này.. Kỳ thật, cho đến nay, khiến tôi ra tay giúp đỡ em không phải là vỏ bọc yếu đuối kia, mà là nội tâm vừa bộc lộ ấy của em.

"Hay lắm! Hay lắm!" Phó Quân Mạc đứng lên, đập một quyền lên mặt bàn. Chiếc bàn vỡ toát, vụn gỗ bay tung tóe, còn tay hắn lại bê bết những máu, thần sắc từ đỏ sang trắng, ngoắc mắt trừng tôi.

Tôi đứng dậy mở cửa, nhạt giọng:"Dù rằng người biết thân phận của ngươi cũng chỉ có Lam Quân Thanh, nhưng trước khi kết hôn lại đến khuê phòng muội muội của tân nương như thế thì chỉ sợ là cũng ảnh hưởng đến kế hoạch của ngươi chứ?"

"Vậy nên, mời Thái tử!"

Cuối cùng cũng tống tiễn được ôn thần, tôi lập tức ngã nhoài ra giường, nhớ đến ánh mắt Phó Quân Mạc trước khi đi, vẻ mặt tức giận và câu nói khi đó của hắn:"Cuối cùng cũng sẽ có một ngày, nàng sẽ phải quỳ gối trước mặt bổn thái tử, hối hận vì từng câu nói ngày hôm nay."

Về phần vì sao hắn lại không quen nếp nắm lấy cằm tôi thì đó là do bàn tay nâng lên đến giữa chừng của hắn đã bị Dạ Dạ nhà tôi dũng mãnh nhanh như chớp giữ lại.

Lúc ấy, nhìn mặt người nào đó tức giận mà lại không thể làm gì, trong lòng thật sự là vui đến điên lên được, quả là có Vô Dạ thì khác ngay.

Liếc mắt nhìn những mảnh vụn vương vãi trên mặt đất, tôi rầu rĩ:"Cái tên biến thái này, trước khi đi còn không quên phá hư thứ gì đó trong phòng mình. Mới vừa nãy còn đang suy nghĩ làm một bộ bài đủ cho bốn người cùng chơi một ván."

Tôi không biết bầu trời Thược quốc có biến hay không, nhưng tôi lại biết bầu trời Lam gia đã có biến động ngay sau khi Phó Quân Mạc vội vàng cưới tam tiểu thư Lam gia.

Trong cảnh yên bình giả tạo của hôn lễ đầy náo nhiệt, thủ hạ Phó Quân Mạc thừa dịp đêm tối hạ sát tất cả lính canh và thợ thuyền bậc thấp trong xưởng đóng tàu Lam gia, còn những vị thợ cả cao tay thì bị trói đi cùng các chiếc thuyền vừa đóng.

Nhưng gay go nhất lại chẳng phải điều này. Tất cả bản thiết kế chiến thuyền và những bức vẽ hành binh bố trận đều bị đổi thành giấy trắng.

Lam Quân Thanh tức giận vô cùng, giống như muốn giết Phó Quân Mạc và tất cả những người có liên quan đến Phó Quân Mạc!

Nhị nương Lí Ngọc Nhân bị cấm túc trong phòng, đám người Nhị ca tại tiền tuyến cũng bị triệu hồi khẩn cấp.

Mặc dù tôi không bị cấm túc, nhưng không cần Vô Dạ nhắc nhở, tôi cũng biết hành tung của mình đã bị người khác theo dõi.

Cùng lúc ấy, trận hải chiến ngày càng nguy cấp, Đinh quốc cuối cùng cũng đến ngày rơi vào quốc nạn.

Trên đường lớn, người đông như mắc cửi, không náo nhiệt như ngày thường nữa. Trái lại còn thường xuyên có thể nhìn thấy vài nhà phú hộ vội vàng đánh những những chiếc xe chứa hành trang, dẫn theo gia đình hốt hoảng bỏ chạy.

Ngay tại trong bầu không khí khẩn trương và tiêu điều như thế, thư của Vệ Linh Phong lại đến. Người kí tên không phải hắn mà là Văn Sách, tôi đoán là tên tùy tùng trông có vẻ nho nhã ngày đó, vì trong thư có ghi, mười ngày sắp đến rồi.

Thư đến rất quang minh chính đại, không giống với số hoàng kim được bí mật đưa vào trong ngày hôn lễ náo nhiệt ấy. Nhưng bức thư này đến vào lúc Lam phủ đang được giới nghiêm nên chắc chắn phải qua tay Lam Quân Thanh.

Lam Quân Thanh đưa bức thư cho tôi, hỏi:"Con làm thế nào mà quen được Tể tướng Kì quốc?"

Tôi cúi đầu trả lời:"Là do trong nửa năm bỏ trốn vừa qua, con ngẫu nhiên quen biết ạ."

Hắn "Hừ" một tiếng:" Con muốn đến nơi hẹn gặp phải không?"

Tôi gật nhẹ đầu, đáp:"Vâng ạ."

Ánh mắt sắc bén của ông ta nhìn tôi chòng chọc một lúc, cuối cùng mới chán nản phất phất tay:"Đi đi."

Tôi khom người ra ngoài thì lại nghe giọng nói lạnh lùng của ông ta vang lên sau lưng:"Nếu có thể lợi dụng thì phải lợi dụng cho tốt."

Tôi rùng mình, bước ra khỏi căn phòng trống trải mà lạnh giá.

"Vô Dạ, có cách nào cắt đuôi được đám người phía sau không?"

Vô Dạ gật đầu. Hiện giờ, tôi không dẫn theo ai, hai người bọn tôi rẽ hết chỗ này đến chỗ khác, đến mức tôi váng cả đầu thì hắn mới bảo:"Đã cắt đuôi. Nhưng mà thưa chủ tử, thật ra, điều này không cần thiết. Đến chỗ Hoàng thượng tất sẽ có người xử lí bọn họ."

Tôi không nói gì, hung hăng nguýt mắt nhìn hắn một cái:"Ta xin huynh đấy, những chuyện này về sau làm ơn nói sớm một chút đi!"

Vẫn là gian "Bao sương" có hai tên thủ hạ văn, võ đứng trước cửa kia. Tôi bước tới trước mặt người có vẻ nho nhã ấy, hỏi:"Huynh là Văn Sách?"

Hắn mỉm cười tao nhã, gật nhẹ đầu.

"Hóa ra huynh là Tể tướng Kì quốc." Tôi giật mình, "Ta còn tự hỏi tại sao lại có tùy tùng nào sở hữu khí chất khác biệt vậy nữa chứ?"

Khóe miệng Văn Sách giật giật, không trả lời.

Tôi lại chuyển sang người còn lại:"Huynh tên gì?"

Người uy vũ kia hừ một tiếng:"Huyền Thiên."

Sao lại có cái tên khí thế đến vậy nhỉ? Tôi nhỏ giọng hỏi:"Huynh là. thị vệ sao?"

Gân xanh hai bên thái dương hắn co giật mạnh, suýt chút nữa là gào lên:"Ta là Hộ quốc tướng quân!"

"À, phải rồi" Tôi vội cười xòa, lẩm bẩm, "Cuối cùng là làm thế nào mà Kì quốc lại trở thành cường quốc đứng đầu được nhỉ?"

Văn Sách không nhìn đến Huyền Thiên sắp bùng nổ một bên, nhẫn nhịn cười:"Mời Lam tiểu thư, chủ nhân đợi bên trong đã lâu."

Hôm nay, Vệ Linh Phong khoát lên mình một thân áo bào trắng muốt, buộc thắt lưng gấm thêu chỉ bạc, mái tóc đen vẫn dùng một cây trâm vàng tùy ý vấn phía sau. Anh tuấn, phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong đến thế, tôi nhìn mà ngơ ngẩn.

Hắn cười khẽ, chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh:"Mời Lam tiểu thư ngồi."

Hắn đã bảo ngồi nên tôi khách khí kéo Vô Dạ ngồi xuống. Hôm nay, hai tên một văn một võ kia, khụ ~ Văn Sách và Huyền Thiên không còn lại khách sáo nữa, rất đĩnh đạc ngồi xuống. Văn Sách còn cười hòa nhã gắp thức ăn cho tôi và chủ hắn, tôi thật không biết lúc trước tại sao mình lại cho rằng hắn là người hầu nữa?

Tôi tháo khối ngọc trắng bên hông xuống, đặt trước mặt Vệ Linh Phong:"Xin trả lại nguyên vật."

Vệ Linh Phong nhìn thoáng qua nhưng không nhận, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười xinh đẹp đến cực độ:"Nàng không muốn hỏi xem ý nghĩa của khối ngọc này sao?"

Vừa lòng vòng bên ngoài hết nửa ngày, tôi khát nước vô cùng nên không ngần ngại ăn hết những thức ăn trước mặt. May mà tôi còn nhớ đến người ăn cùng mình nhưng tất nhiên chỉ thuận miệng đáp trả lời câu hỏi của hắn:"Ngươi nói đi."

"Đây là phượng tỉ của Hoàng Hậu kì quốc qua các triều đại. Dựa vào thứ này thì sẽ nắm trong tay quyền điều động một nửa số Ngự lâm quân và toàn bộ"

(tỉ: cái ấn. phượng tỉ: ấn ngọc của hoàng hậu)

"Khụ khụ. Ngươi. nói.. Khụ khụ ~ cái gì?" Một cốc nước lạnh đã được chu đáo đưa đến tay tôi. Tôi đẩy ra, run giọng hỏi:"Ngươi vừa nói cái gì vậy?"

Vệ Linh Phong đặt cốc nước đó sang một bên, đáp:"Dựa vào thứ này thì sẽ có quyền điều động một nửa số Ngự lâm quân và tất cả thủ vệ Hoàng cung."

"Không phải câu này." Tôi vội vàng xua tay, "Câu trước ấy!"

"Ừm ~ " Tay áo dài của Vệ Linh Phong hơi rũ quá khuôn mặt, cố nín cười, "Đây là phượng tỉ của Hoàng hậu Kì quốc qua các triều đại."

Tôi sợ đến mức tái cả mặt, cơ thể rụt về sau, giọng run run:"May mà chỉ tạm gửi chỗ ta thôi đấy."

Vệ Linh Phong vươn ngón tay dài trắng nõn chạm vào khối ngọc đang bừng sáng. Hắn nhoẻn môi cười, đẩy khối ngọc về phía trước mặt tôi, thần sắc nghiêm túc:"Đúng vậy, chỉ là gửi tạm thôi. Còn bây giờ, trẫm muốn tặng cho nàng."

Tôi nghệch ra. Ngay cả việc nuốt nước bọt cũng bị tắc lại ngay yết hầu, trái tim dừng dập trong năm giây.

Tặng. cho nàng...? Nàng, chính là tôi ấy ư?

Tôi rướn cơ thể đang run lẩy bẩy về phía trước, vươn tay trái áp vào trán hắn, ồ, láng mịn thật ~ khụ ~ đùa thôi! Rồi lại giơ tay phải áp vào trán mình, không giống. Tôi lẩm bẩm:"Kì lạ thật, không bị sốt mà, sao lại đến nỗi nói sảng thế này. Hay là bị rối loạn thần kinh nhỉ?"

"Ha ha Khục ~" Tiếng cười chợt bật lên trong phòng rồi nhanh chóng kìm lại.

Tôi dám khẳng định đó là tiếng cười của Huyền Thiên lắm. Cái tên tính tình thẳng đuột này, tôi chẳng qua là nói sự thật rồi đoán vậy thôi, hắn có cần kinh ngạc đến thế không chứ?

Ánh mắt hơi nhuốm phần nguy hiểm của Vệ Linh Phong lóe lên, tôi vội thức thời rút tay lại, đẩy miếng ngọc về phía hắn, rồi hấp tấp co tay như chạm phải bệnh dịch.

"Ta nói này Vệ... Ấy, Hoàng Thượng." Lạ thật, tôi chẳng phải là người Kì quốc, cần gì gọi hắn là Hoàng Thượng chứ. Nhưng mà, hảo hán thì không nề hà khó khăn trước mắt, nói một tiếng thì cũng mất tí thịt nào đâu, "Chuyện đùa này chẳng vui chút nào, lão ngài đừng đùa nữa."

Vệ Linh Phong gắp một món ăn trông ngon mắt không biết tên vào chén tôi, thản nhiên bảo:"Nàng xem trẫm giống như đang nói đùa không?"

Tôi nuốt ngược chữ "Giống" vào lại trong bụng, bánh mì thì ngon, nhưng tất cả những thức ăn và hương vị còn lại chẳng còn hấp dẫn tôi nữa. Do dự một lúc, tôi quyết định, hơi nghiêm giọng, bảo:"Ta không cần thứ đó của ngươi."

Ý cười trên mặt Vệ Linh Phong càng đậm, cứ gắp thức ăn cho tôi mà không biết chán:"Trẫm biết."

Chuyện này thì tôi chỉ đoán mò, hỏi ngờ nghệch:"Ngươi đã biết mà còn.. tặng ta thứ ngọc quỷ quái này ư?"

Vệ Linh Phong chỉ cười, không đáp. Tôi bị hắn nhìn đến sợ, cuối cùng đành phải đầu hàng:"Vậy, vì sao ngươi lại muốn kết hôn với ta?"

"Nguyên nhân thì có rất nhiều." Chỉ thấy Vệ Linh Phong buông đũa, khẽ đứng lên đối mặt với tôi.

"Bỗng nhiên trẫm nhớ là, hình như trong Hoàng cung đang cần một Hoàng hậu. Cái này là thứ nhất."

Hả... Bỗng nhiên nhớ? Tôi lắc lắc cái đầu đen kịt của mình, nắn khóe miệng đã biến dạng. Nhịn, nhất định là phải nhịn!

"Thực lực của Lam gia, mặc dù là thiếu một nửa nhưng tuyệt đối không thể khinh thường. Đề cập đến vấn đề thông gia cũng không phải là không thể. Cái này là thứ hai."

Tôi cầm đôi đũa gắp thức ăn trong chén vào miệng, sao lại nhạt nhẽo đến thế kia? Tôi cười lạnh lùng. Hay cho một Hoàng Thượng của cường quốc đứng đầu! Sau đó, tôi ngẩng đầu:"Mời Hoàng Thượng tiếp tục."

Vẻ mặt Vệ Linh Phong vẫn điềm đạm, gắp cho tôi một món khác:"Phi tử trong cung trẫm có nhiều bè phái. Bất luận là giúp ai trở thành Hoàng hậu, người đó cũng sẽ lạm quyền để làm ra những chuyện không tốt. Nếu nàng lên nắm quyền, đầu tiên là cuộc hôn nhân này không gây uy hiếp gì. Thứ hai, nàng ở Kì quốc là một người không quyền không thế, các nàng ấy cũng sẽ không kiêng kị quá vị trí đó của nàng, cái này là thứ ba."

Văn Sách ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Hoàng Thượng. Hắn còn chưa nghĩ đến mà chỉ trong giây lát, không ngờ người này đã cân nhắc lợi hại nhiều như thế. Bản thân mình so với ngài ấy, quả nhiên là vẫn không thể nào bì kịp.

Như vậy, chẳng phải là nói ngươi muốn đưa ta ra đứng chịu mũi sào, thay ngươi dọn dẹp hậu cung và những bất hòa trong triều đình còn gì? Tôi cười lạnh:"Hoàng Thượng quả rất thẳng thắn khi nói những lời này."

Vệ Linh Phong cười khẽ, tiếp tục:"Nàng là ân nhân cứu mạng của trẫm, mà trẫm cũng xem như là... thích con người của nàng, về tình hay về lí, trẫm đều phải báo đáp thật tốt. Cưới nàng về không biết có được tính là lấy thân báo đáp không? Chuyện này."

"Đủ rồi!" Tôi ngắt lời hắn. Nếu cứ để hắn nắm mình trong lòng bàn tay như thế, tôi sợ là bị bán mà còn phải giúp hắn kiếm tiền mất. Tôi ngẩng đầu nhìn xoáy vào đôi mắt đẹp đẽ của hắn, giọng nghiêm lại:"Ta không lấy chồng!"

Vệ Linh Phong hơi nghiêng đầu, Văn Sách lập tức khom mình rót cốc trà mới cho tôi. Tôi vội đè lại, nhạt giọng:"Không phiềnTể tướng đại nhân, ta nhận không nổi đâu."

Vệ Linh Phong nhấp trà, thong dong nói:"Trước khi nàng đến đây, nhất định lão già Lam đã bảo nàng phải lợi dụng Văn Sách cho tốt đúng không?"

Tôi hoảng hốt ngẩng đầu nhìn hắn. Lá thư này, đúng là hắn cố ý quang minh chính đại đưa đến?

"Hiện giờ, Đinh quốc không có viện trợ của trẫm thì chỉ có thể cầm cự được thêm năm ngày."

Ánh mắt không có chút độ ấm nào của Vệ Linh Phong rơi trên người tôi, "Lão già Lam tuy đã ăn phải một cú rất đau trên tay Phó Quân Mạc, nhưng tại lúc thế này thì không thể không đánh cược lần nữa."

Tôi muốn cười, nhưng chẳng thể nào cười nổi, chỉ có thể mặt không biến sắc đáp:"Ông ta là ông ta, ta là ta, Đinh quốc lại càng là Đinh quốc." Chuyện này có can hệ gì đến tôi đâu?

"Ồ?" Vệ Linh Phong hơi kinh ngạc, buông cốc trà trong tay, "Trẫm còn tưởng Lam tiểu thư sẽ vì quốc gia của mình, vì nhà và thân nhân của mình mà lo lắng ít nhiều chứ."

Tôi sợ run cả người, sự cảnh giác đầy lên trong từng lỗ chân lông. Đó rõ ràng là ám chỉ hắn nghi ngờ tôi không phải là Lam Doanh Nhược thực sự. Người này, quá lợi hại. Cho dù chỉ hơi ngẩn ra một giây thôi, không biết vì sao, tôi cũng cảm giác như bản thân mình sẽ bị nuốt chửng.

Tôi hít sâu một hơi, giấu đi tâm trạng thấp thỏm không yên của mình, điềm đạm nói:"Hoàng Thượng, ngài không cần phải tốn nhiều lời lẽ như thế nữa. Bất luận thế nào, thần cũng sẽ không gả. Nhiều nhất thì cũng sẽ lại bỏ trốn lần nữa thôi."

"Vậy thì không còn cách nào khác." Vệ Linh Phong thu lại khối bạch ngọc bị gạt sang một bên trên bàn, ánh mắt rực sáng mà đầy hứng thú đảo qua tôi nhưng vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, "Bỏ qua lí do thứ ba, nhiều nhất là trẫm lấy lùi mà tiến, cưới nhị tiểu thư Lam gia."

"Vệ Linh Phong!" Tôi đập bàn đứng dậy, hầm hầm nhìn hắn, "Ngươi đừng có quá đáng!"

"To gan!" Huyền Thiên và Văn Sách nghiêng người đứng bật dậy, một tay ấn tôi về chỗ cũ, hai tay còn lại đồng thời chạm vào cán dao và phiến quạt. Gương mặt vốn ôn hòa của Văn Sách đã chuyển sang lạnh lùng:"Trước mặt Hoàng Thượng, ai cho ngươi làm càn, xin Lam tiểu thư đừng tỏ ra không biết điều!"

Sát khí tràn ngập.

Bàn tay Vô Dạ nắm lấy tay tôi, vết chai trên tay hắn làm tôi thấy nhói nhưng tôi vẫn siết chặt lấy, chỉ sợ nếu buông ra, một chút dũng khí của mình sẽ bay đi mất.

Tôi ngước đầu, cằm ngẩng cao, nhìn người nam tử tuấn tú, quyến rũ hơn ma quỷ nhưng lại cười đến dịu dàng khiến bàn tay dưới bàn của tôi run lên này với ánh mắt lạnh giá:"Hoàng Thượng, ngài muốn cưới ai thì cưới, không liên quan đến thần. Cho dù thế nào, thần, tuyệt - đối - không - gả!"

Dứt lời, không thèm nhìn vẻ mặt hắn, tôi kéo tay Vô Dạ bước ra ngoài. Tôi biết, nếu mình không đi khỏi đây, tôi chắc chắn sẽ bị đánh bại. Tên này vô cùng kinh khủng.

Trong nháy mắt khi tay tôi chạm vào cánh cửa, giọng nói dễ nghe nhưng lại khiến tôi lạnh người vang lên như đang quanh quẩn bên tai:"Trong vòng mười ngày, nếu nàng hối hận thì hãy tìm Văn Sách. Nhiêu đó kiên nhẫn, trẫm vẫn có."

Lúc ấy, tôi không rõ vì sao hắn lại bảo là mười ngày chứ không phải là năm ngày, lại càng không biết làm thế nào tôi mới tìm được Văn Sách. Dù rằng câu trả lời tức khắc được đưa ra vào ngay ngày hôm sau.

Nhưng giây phút đó, ngoại trừ việc hoảng loạn chạy đi, tôi không thể nhớ đến bất kì điều gì nữa.

Trở về Lam phủ, Tâm Tuệ đã đứng ở cửa chờ tôi. Thấy tôi, cô bé hơi hưng phấn chào đón:"Tiểu thư, nhị thiếu gia và thiếu gia Cẩm Hồng đã về!"

Gần một tháng ở chung nên đã khiến cho Tâm Tuệ và đám nhị ca hòa đồng hơn, vì vậy khi biết bọn họ đã về thì cũng có chút phấn khích.

Đầu tôi căng hết cả lên, có lẽ là do trái tim cứ đập loạn vì câu nói lúc đó của Vệ Linh Phong "Nhiều nhất là trẫm lấy lui làm tiến, cưới nhị tiểu thư Lam gia." mà cảm thấy bực bội.

Là tôi một lòng tác hợp cho Cẩm Hồng và nhị tỷ, bây giờ, khi họ vừa mới bắt đầu lưỡng tình tương duyệt, những ngăn cách cũng dần dần biến mất thì tôi lại phải báo cho nhị tỷ một tin đầy khắc nghiệt rằng tỷ ấy phải gả đến Kì quốc chỉ vì tôi không chịu gả sao.

Nghĩ đến con đường trước mắt này, tôi sẽ phải luôn luôn ngăn chặn những phiền toái chực xông đến, dù rằng điểm xuất phát có phải là tự nguyện hay không.

Rõ ràng đó là làm việc tốt, rõ ràng... là đuổi theo ánh mặt trời, rõ ràng khát vọng được giống như tấm lòng ấm áp của Kì Nhiên như thế, nhưng vì sao, tôi chỉ có thể cảm thấy ánh dương ấy ngày càng rời xa tôi, trái tim vốn kiên cường lại ngày càng yếu ớt?

Vì bản thân mưu cầu nên mới thực hiện, để rồi sau đó sẽ hạnh phúc.

Tôi vẫn luôn nhận định như thế, vẫn luôn làm như vậy.

Nhưng giờ khắc này đây, tôi lại dao động. Làm như thế có thật là do bản thân nghĩ thế không? Tôi thật sự có. hạnh phúc hay chăng?

Tôi chợt thấy tay mình bị siết lại. Vô Dạ cầm tay tôi, trong đôi mắt chỉ nhìn tôi có nỗi lo lắng và niềm an ủi. Giọng nói ồm ồm (vì mặt nạ) mà tôi đã sớm quen nay lại ấm áp đến khác thường:"Chủ tử, việc này không liên quan gì đến người, người không cần phải tự trách."

Tôi gật khẽ đầu, rút tay bước vào trong. Tâm Tuệ hơi ngạc nhiên nhìn Vô Dạ, dùng ánh mắt hỏi xem chuyện gì đã xảy ra. Vô Dạ không đáp, chỉ lắc đầu rồi đuổi theo tôi.

Lần thứ hai nhìn nhị ca và Cẩm Hồng, tôi lại có chút khó tin. Thì ra, chiến trường lại thật sự có thể hoàn toàn phá hủy toàn bộ sức sống, và thậm chí là niềm tin của một con người.

Lần đầu trở về, khi nói đến chiến sự, bọn họ tuy rằng hết sức lo âu, nhưng ánh mắt vẫn nhuốm tràn hy vọng. Dù là nhị ca có vẻ ngoài nhát gan nhưng ý chí chiến đấu đầy nhiệt huyết vẫn tựa như ẩn giấu đâu đó trong xương cốt.

Thế mà giờ khắc này đây, đừng nói đến nhị ca, mạnh mẽ như Cẩm Hồng mà đôi mắt vốn nhiệt tình, thuần khiết đều đã trũng sâu, đầy sự không cam lòng, sợ hãi và tuyệt vọng. Chiếc cằm vốn tron láng đã lún phún râu, cả người tiều tụy như đã trải qua bao lần bể dâu.

Khi nhị tỷ thấy thì liền bật khóc, sà vào lòng hắn. Và cũng chỉ có lúc này, trong đáy mắt hắn mới ánh lên tia sáng quen thuộc, khóe môi nhếch lên ý cười dịu dàng.

Chỉ là, trong sự dịu dàng ấy lại có bao nhiêu nỗi xót xa, tôi hoàn toàn không dám tìm hiểu sâu thêm nữa.

Gương mặt hắn khi nói chuyện với tôi đều mang vẻ mệt mỏi, làm tôi dường như quên đi người thiếu niên hào sảng đã gào lớn tên tôi một tháng ngắn ngủi trước đó:"Doanh Nhược, cảm ơn muội đã chăm sóc Doanh Nguyệt."

"Tình hình chiến đấu rất gay gắt sao?" Tôi hỏi.

Hắn đau khổ ôm đầu, đáp:"Quân số chúng ta kém xa. Bọn chúng dùng mười chiến thuyền điên cuồng vây đánh một thuyền chúng ta, đánh chìm đại bộ phận các thuyền cung ứng nước và lương thực. Nhìn các huynh đệ tử trận trước mắt mình mà ta lại không có cách nào"

Nhị ca miễn cưỡng mím môi cười với tôi:"Tứ muội, việc này muội cũng không được vội, nghe xong thì đừng.. buồn khổ nữa. Cùng lắm thì ta.." Nét quyết liệt hiện lên trên gương mặt huynh ấy, "Cùng sống chết với Đinh quốc."

Tôi siết tay, cắn chặt môi, cứ mãi nhắc nhở chính bản thân mình hết lần này đến lần khác, chuyện này, không liên quan đến tôi, không liên quan.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Bản thoả thuận

Ngày hôm sau, tôi bị đánh thức từ rất sớm. Tâm Tuệ bảo lão gia mời tôi qua. Tôi đầy một bụng thắc mắc vội vàng rửa mặt chải đầu rồi đi.

Dọc đường, vẻ mặt mọi người đều rất kì lạ, giống như có việc gì vui lắm, thấy tôi thì cúi đầu đầy cảm kích.

Nỗi bất an trong lòng tôi ngày càng lớn hơn, cuối cùng lại không biết gì bước vào phòng khách.

Lam Quân Thanh niềm nở đón tôi, hoàn toàn không có gì khó chịu cầm tay tôi. Thật sự thì cho đến giờ, tôi chưa từng thấy ông ta thất thố trước mặt con gái mình như thế. Ông ta đến gần, trầm giọng:"Nhược nhi, con đúng là con gái ngoan của phụ thân. Chúng ta là con dân tốt của Đinh quốc đấy!"

Ngoài cười nhưng trong không cười, tôi rút tay về, trong lòng đã hiểu đại khái chuyện gì đã xảy ra. Ông ta cho là tôi đã nghe lời ông ta, lợi dụng được thì lợi dụng sao?

"Đến đây, Văn thần chờ con đã lâu, mau qua tâm sự với ngài chút đi."

(thần: quan lại)

Dứt lời, ông ta dẫn theo những người khác rời đi. Căn phòng to như thế mà chỉ có tôi, Văn Sách và ba thủ hạ của hắn.

Tôi bất đắc dĩ ngồi xuống trước mặt hắn, hỏi:"Làm thế nào mà huynh lại có thể khiến ông ta hào hứng như vậy? Vậy mà hoàn toàn không nghi ngờ huynh sao?"

Văn Sách cười quỷ dị:"Dùng một trăm vạn lương hoàng kim, hai mươi rương vũ khí và trang bị tốt, ba nghìn gánh lương thực làm đồ cưới, một nửa số đó đã được đưa vào Lam phủ. Nhưng đồng thời cũng hứa đợi khi định hôn sự xong sẽ xuất binh tương trợ, tiểu thư cho rằng ông ta còn có thể nghĩ ngờ cái gì?"

Tôi líu lưỡi. Trời ạ! Cường quốc đứng đầu thiên hạ quả là có khác. Nhìn điệu bộ này, rõ ràng là muốn dùng tiền đè chết người mà. Tôi cười lạnh:"Hoàng Thượng các ngươi quả đúng là rất hào phóng."

Ánh mắt Văn Sách khẽ liếc nhìn hai bên rồi rơi trên người tôi, trong ấy có chút thành khẩn và do dự:"Lam tiểu thư, thật ra những lí do mà Hoàng Thượng đã nói quả thật không sai, nhưng." Dường như, hắn hơi run nhẹ người song vẫn kiên quyết tiếp tục, "Tiểu thư cho rằng thế lực Lam gia thực sự quan trọng với Hoàng Thượng như thế sao? Hoàng Thượng thực sự bất bình với những lục đục trong triều đình sao?"

Hắn nói rất nhanh cứ như sợ ai ngắt lời:"Lam tiểu thư, ta hi vọng tiểu thư bỏ qua chuyện trước đây để có thể suy nghĩ cho kỹ, đừng hiểu lầm tấm lòng của Hoàng Thượng."

"Huynh đến đây để làm thuyết khách đấy ư?" Tôi nhíu mày nhìn hắn, "Tấm lòng vị Hoàng đế kia của các ngươi lại có thể tùy tiện để bất cứ kẻ nào nhìn thấu sao? Cho dù tất cả những gì huynh nói đều là sự thật, nhưng đó là bởi vì huynh muốn ta tin rằng hắn trả một cái giá lớn như vậy chỉ vì thích ta thì thật vô vị."

Tôi đứng dậy, cúi đầu nhìn Văn Sách, giọng lãnh đạm:"Dù thật sự là tấm lòng của hắn thì sao chứ? Trước đây, khi bảo rằng muốn kết hôn với ta, hắn có từng quan tâm đến lòng của ta không? Hắn có từng quan tâm rằng ta không thích hay hay không chứ? Thứ tình cảm ngang ngược, lộng quyền như thế, thì cho dù là tình yêu, ta cũng chẳng cần; mà thêm vào đó, ta lại càng khinh thường cái gọi là hiểu lầm."

Văn Sách cũng đứng lên. Hắn thu lại nụ cười trên mặt. Giây phút này, đến phiên hắn nhìn tôi từ trên cao xuống, sự khôn khéo trong mắt hắn khiến tôi nhớ rằng, hắn cũng là Tể tướng của một quốc gia:"Nếu Lam tiểu thư kiên quyết như vậy, tại hạ cũng không dám nói gì nữa. Binh khí và lương thực mà chúng ta đưa đến cũng đủ cho Đinh quốc cầm cự thêm vài ngày. Như vậy, ta cũng sẽ tuân theo ý chỉ Hoàng Thượng, chờ Lam tiểu thư mười ngày. Nếu Lam tiểu thư thay đổi chủ kiến thì có thể đến phòng của ta."

"Nếu không, tại hạ đành phải thay đổi ý định cầu hôn nhị tiểu thư Lam gia."

Tôi ra khỏi gian phòng khách ấy bước vào phòng Lam Quân Thanh, đứng ở cửa lạnh lùng nhìn vẻ mặt tươi cười của ông ta. Mãi đến khi nụ cười bị tôi thu cả vào mắt, ông ta bắt đầu ngầm tức giận, tôi mới lạnh lùng cất tiếng:"Lam lão gia, ông bỏ cái tư tưởng đó đi, ta tuyệt đối sẽ không gả!"

Ngay thời khắc tôi xoay người đi, phía sau vang lên tiếng vỡ vụn của đồ vật. Giọng rít của Lam Quân Thanh truyền đến theo cơn gió:"Mày là đồ bất hiếu."

Tôi cười lạnh, siết chặt tay nhìn từng ngọn cây ngọn cỏ trong Lam phủ, thầm nhủ với bản thân: tất cả những thứ này đều không liên quan đến mình. Tôi, phải, đi, thôi!

Lúc trở về phòng, tôi thấy nhị tỷ đã ở đó, đôi mắt xinh đẹp sưng to như hạt quả đào.

Tôi vội vàng nhúng một chiếc khăn mặt nóng đưa qua, an ủi một lúc, tỷ ấy mới ngừng khóc.

"Sao vậy nhị tỷ?"

Nhị tỷ lắc đầu, đáp:"Không có gì! Chỉ là nhìn Cẩm Hồng như thế, ta thấy đau lòng thôi. Tứ muội, muội nói xem, có thật là tỷ mang mệnh sát không? Ai ở cùng ta cũng sẽ gặp... bất hạnh." Dứt lời, đôi mắt tỷ lại ửng đỏ.

Tôi lắc đầu, nói trịnh trọng:"Không phải."

"Phải chi ta có thể giúp huynh ấy và nhị ca một tay thì tốt rồi." Tỷ ấy cắn môi, giọng run run, "Nếu ta cũng có thể ra sức bảo vệ quốc gia thì tốt rồi, dù cho chỉ là một chút..."

Tôi phiền não nằm trên giường, tay ôm gối nhìn về phía Vô Dạ, rầu rĩ bảo:"Vô Dạ, tên chủ trước của huynh thật đúng là một tên rùa rụt cổ, đã vậy mà còn có thể dễ dàng nhìn thấu và lợi dụng nhược điểm của lòng người nữa chứ."

Vô Dạ nhìn tôi không đáp. Tâm Tuệ đưa bánh ngọt qua, tôi nhón lấy một miếng bỏ vào miệng thì nghe cô bé nói:"Tiểu thư, ngày mai là em có thể nhận được thuốc giải của Tâm Lạc rồi. Sau đó, chúng ta sẽ cao chay xa bay, dù ai tìm được chúng ta, người cũng đừng lo lắng."

"Có thể sao." Tôi cố gắng nuốt miếng bánh, giọng căm tức, "Nhị tỷ và Cẩm Hồng thì làm sao bây giờ? Còn nữa, Vệ Linh Phong cũng không nói cưới nhị tỷ thì sẽ xuất binh trợ giúp Đinh quốc."

Huống chi, người như hắn, một khi đã tư niệm thì nhất định phải đạt được, hắn có chịu bỏ qua tôi hay không thì rất khó nói trước.

"Tiểu thư." Tâm Tuệ nhìn tôi, mi tâm khẽ nhíu lại, chăm chú nhìn một lúc mới hạ quyết tâm, cất tiếng, "Người không thể tham lam như vậy. Vừa muốn giữ tròn tình bạn, vừa muốn cứu Đinh quốc, lại còn muốn tự do, làm thế nào có trọn vẹn được cả ba?"

Phải rồi! Tôi cuối cùng là lưỡng lự vì cái gì vậy? Trái tim con người chỉ có một, khả năng con người lại có hạn, tôi dựa vào đâu mà đòi hỏi tất cả đều phải hoàn toàn tốt đẹp? Cầm thuốc giải, đưa Vô Dạ và chị em Tâm Tuệ cao chạy xa bay không phải tốt hơn sao? Dù gì, bản thân tôi cũng chẳng phải người

tốt, thiện lương gì cho cam.

Nhưng mà. Dự định ấy rõ ràng đơn giản như vậy, nhưng khi nhớ đến sự ngưỡng mộ "Vô Du tổ" đơn thuần của Cẩm Hồng, nhớ đến ánh mắt nhu nhược nhưng hiền lành, kiên định của nhị ca, nhớ đến đôi mắt đỏ lệ của nhị tỷ, bất kể thế nào, lòng vẫn cứ dậy sóng không yên.

Tổn thương nhiều người như vậy, sau đó dứt áo ra đi, tôi thật sự làm được sao? Dù rằng những tổn thương này không phải chính tay tôi tạo thành.

Ánh mắt rơi trên chiếc ba lô trắng hiện đại đã khá cũ kĩ, tôi thở dài, đặt gối xuống và ôm nó lại. Cuối cùng, tôi làm sao mới có thể trở về thế giới của mình đây?

Nếu bây giờ có thể trở về thì thật tốt biết bao. Ít nhất không phải nghe tin diệt vong của Đinh quốc, tôi sẽ không phải áy náy. Ít nhất, biết rằng người ấy không sống dưới cùng một bầu trời xanh với mình, trái tim tôi cũng sẽ không đắm chìm trong những ảo tưởng huyễn hoặc, mơ hồ

Xốc ba lô lên, tôi bước vào trong phòng, khoát tay, miễn cưỡng nói với Tâm Tuệ toan vào theo:"Ta muốn yên tĩnh một chút."

Một lúc lâu sau.

Tiếng đập bàn thật lớn vang lên từ căn phòng. Tôi ôm trong tay cuốn "Lịch sử Trung Quốc cận đại", vẻ mặt như tráng sĩ cắt cổ tay lao ra từ trong phòng, nhìn lướt qua mọi người đang đứng nghệch ra.

Tâm Tuệ mấp máy môi, kêu:"Tiểu thư.."

Tâm Lạc vốn kiệm lời nên lúc này chỉ mở tròn đôi mắt xinh đẹp nhìn tôi.

Tiểu Ngân ngẩng đầu, cọ đầu vào bên chân tôi rất thân thiết, lại còn kêu "Xì xì — " vài tiếng.

Tôi nhìn không thấu được vẻ mặt của Vô Dạ, nhưng đôi mắt là cửa sổ tâm hồn của con người. Trong ánh mắt ấy, tôi nhận ra nỗi lo lắng và bất an.

Hít sâu một hơi tôi nhìn mọi người, khóe môi nhếch lên một nụ cười quyết tuyệt, hỏi gằn từng tiếng:

"Nếu ta bảo rằng phải gả đến Kì quốc, mọi người sẽ suy nghĩ gì?"

Tôi đẩy cửa phòng. Cánh cửa va mạnh vào tường tạo nên tiếng "Ầm ầm" rất lớn. Văn Sách vốn đang mải miết trước bàn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn tôi, há hốc miệng toan hỏi.

Tôi từng bước đến trước mặt hắn, bảo:"Ta muốn gặp Vệ Linh Phong."

Vẫn là quán rượu lần trước, đến hôm nay, tôi mới biết quán nước này có cái tên kém xa với của "Vọng Thiên lâu", "Túy Tiên cư". Thật là một cái tên tầm thường. Vẫn là gian nhã phòng kia, lúc này, tôi không đưa ai theo bên người, một thân một mình đẩy cửa bước vào.

Vệ Linh Phong cười điềm đạm thản nhiên nhìn tôi. Văn Sách và Huyền Thiên cung kính đứng đằng sau hắn.

Tôi mặt không đổi sắc nhìn hắn, rồi lại không nhịn được cười lạnh trong lòng: Vệ Linh Phong, kết cục này, hẳn là trong dự kiến của ngươi chứ? Ta thừa nhận đấu không lại ngươi, nhưng cũng không nhất định phải chịu thất bại.

"Lam tiểu thư, mời ngồi." Vệ Linh Phong lên tiếng. Văn Sách cung kính đặt một cái ghế đối diện với Vệ Linh Phong cho tôi.

Tôi ngồi xuống, chẳng có chút hứng thú nào để quanh co với tên nam nhân này. Đối mặt với người như hắn, không cần lại phải lừa gạt nữa, chẳng bằng đi thẳng vào vấn đề.

"Ta có thể đồng ý đến Kì quốc, nhưng mà ta có ba điều kiện."

Hôm nay, trên bàn rất sạch sẽ, chưa có món ăn nào được bày ra, ngay cả nước trà cũng không có. Tôi nghĩ đến một trò đùa quái đản: cái tên này, chẳng lẽ hôm nay ngươi sợ sẽ có người khiêng bàn đi hay sao hả?

Vệ Linh Phong ngăn Huyền Thiên sắp quát lên, cười nhìn tôi:"Nói ta nghe thử một chút xem."

"Điều đầu tiên, sau này ngươi thôn tính Đinh quốc thì không được gây khó dễ với dân chúng nơi này và mọi người trong Lam phủ. Nhưng." Tôi nở nụ cười quỷ quái, "Trừ lão già Lam Quân Thanh kia. Tốt nhất là mạnh tay dạy bảo ông ta một chút."

Tôi thấy Văn Sách nhìn tôi như thể gặp quỷ, vẻ mặt Huyền Thiên thì ngớ ra không hiểu tôi đang nói gì. Còn về phần Vệ Linh Phong, sau khi sự kinh ngạc lúc đầu trôi qua, thì ánh sáng bất chợt lóe lên nơi đáy mắt, cười đầy vẻ mê hoặc:"Làm sao nàng biết?"

Tôi trả hắn một nụ cười tươi rói, giọng đều đều:"Hoàng Thượng, xin ngài đừng xem thần như một đứa ngốc nữa. Ngài cho rằng thần sẽ thực sự tin là vì ngài thích thần, hay là vì báo ân cứu mạng mới cưới thần sao?"

"Đinh quốc, một quốc gia quân sự quan trọng như vậy, chỉ cần là người có tâm tranh bá thiên hạ thì sẽ không thể nào bỏ qua nó được. So với quốc chủ của Duẫn quốc và Thược quốc, ngươi có lẽ tài giỏi hơn nhiều. Kì quốc của ngươi, từ lúc bị tập kích vào bốn tháng trước hẳn là đã được chuẩn bị rất tốt

rồi đúng không?"

"Cho dù không có ta, Đinh quốc cuối cùng cũng sẽ rơi vào tay ngươi, chỉ là thay đổi loại phương thức khác mà thôi."

Vệ Linh Phong vẫn mỉm cười nhìn tôi, ngay cả chút ý nghĩ quan tâm cũng không có. Mãi đến khi tôi nói hết, hắn mới liếc mắt nhìn tôi tỉ mỉ, bảo:"Trẫm thừa nhận là những gì nàng nói đều không sai, nhưng mà, ít nhiều gì ta cũng thích nàng một chút."

Hắn khép nhẹ vạt áo, lên tiếng:"Cái này tạm thời không bàn đến, nàng nói điều thứ hai đi."

Tôi đằng hắng rồi nhìn thẳng hắn:"Điều thứ hai, Tiểu Ngân, Vô Dạ, Tâm Tuệ và Tâm Lạc phải đi theo ta. Ngươi phải bảo đảm được sinh mệnh và tự do cho họ. Đương nhiên là thiên tai, những tình huống đột ngột thì không tính là trách nhiệm của ngươi. Ý ta là, trừ khi bọn họ uy hiếp đến mạng của ngươi, nếu không thì bất luận là ngươi hay thủ hạ của ngươi cũng không được ra lệnh làm tổn thương họ."

"Tiểu Ngân?" Vệ Linh Phong bỗng bật cười, "Ngay cả con tiểu hồ ly ấy mà nàng cũng tính vào sao?"

Người này có bị bệnh không chứ? Tôi hậm hực nghĩ. Lúc người ta nghiêm túc đàm phán như thế mà không hiểu tại sao hắn lại cười nữa.

"Nói điều thứ ba đi."

Tôi hít thật sâu một hơi. Tôi biết, hai điều đầu tiên không có gì khó, cho dù tôi không đề cập đến, hắn cũng sẽ làm được. Nhưng cái chính là điều thứ ba này. Bàn tay đặt trên bàn khẽ nắm lại, cào xuống từng đường trên mặt bàn láng bóng và quý giá tạo nên những âm thanh chói tai, đột ngột phá tan sự yên tĩnh trong căn phòng.

Ánh mắt của ba người họ đều tập trung lên người tôi, sáu con mắt sáng rực như muốn nuốt chửng.

Tôi cắn răng không nhìn ai, nhanh chóng nói ra điều cuối cùng, tốc độ nhanh như quán quân trong cuộc thi chạy trăm mét bị hàng trăm con chó điên đuổi theo.

Nhưng dễ dàng nhận ra rằng, ba người trước mắt này đã hiểu, nếu không thì sắc mặt tuyệt đối sẽ chẳng tái xanh như thế.

Ánh mắt Vệ Linh Phong hơi nheo lại. Tuy rằng quen hắn chưa lâu, nhưng tôi cũng biết, thần sắc mà hắn để lộ lúc này thường chỉ có thể cho ra một đáp án: hắn nguy hiểm vô cùng!

"Nàng nói lại xem!"

Theo bản năng, tôi run lên. Nhưng nhìn hắn cũng có một ngày tức giận như vậy, tâm tình buồn bực, phiền não bị chèn ép gần đây lại vui vẻ hẳn lên.

Tôi mím môi cười như không sợ chết, lặp lại lời vừa nói, không biết là có sót từ nào không:"Thứ ba, ta ký với ngươi một khế ước hôn nhân. Phải rồi, ngươi không biết khế ước hôn nhân là cái gì đúng không? Nói đơn giản một chút thì chính là ta thừa nhận quan hệ phu thê với ngươi trước mặt người đời vì lợi ích, và cũng chỉ vì điều đó mà kí kết thỏa thuận này. Có điều, chúng ta chỉ là phu thê trên danh nghĩa, không phải là thật, hai bên cũng không cần phải thực hiện nghĩa vụ giữa phu thê với nhau. Hơn nữa, thỏa thuận này chỉ kí kết với Kì quốc trong một năm."

Tôi giơ một ngón tay lên, huơ huơ, bảo:"Cho ngươi thời gian một năm thâu tóm Lam gia, Đinh quốc và những thế lực xung quanh Đinh quốc hẳn là dư dả chứ nhỉ? Một năm sau, ngươi nhất định phải trả tự do cho ta, chúng ta không ai quen nhau nữa."

Vệ Linh Phong nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của tôi, nhìn chằm chằm tôi lạnh lùng:"Nàng dựa vào đâu mà cho rằng trẫm sẽ đồng ý với nàng?"

Tôi nghiến răng chịu đau, muốn rút tay ra mà không được thì khóe miệng lại cong lên thành nụ cười, giọng trào phúng:"Bởi vì khả năng lục chiến của Kì quốc các người tuy mạnh nhưng lại không có kinh nghiệm hải chiến. Mà ta lại hoàn toàn có thể giúp các người nâng cao khả năng hải chiến."

Ánh mắt sáng rực của Vệ Linh Phong nhìn tôi, mà tôi cũng không ngăn hắn nhìn mình, dù rằng tôi rất muốn nói: tay ta đau quá, anh hai làm ơn mau buông ra đi.

Thật lâu sau, hắn mới buông tay tôi. Tôi xoa xoa cổ tay hằn năm dấu tay, chịu không được oán thầm mấy câu. Thấy mày hắn hơi nhíu, tôi vội thu lại tâm trạng.

Hiện tại là thời gian đàm phán quan trọng, khí thế không được thua kém, nhưng vẫn không được chọc tức tên BOSS này mới là sáng suốt!

Tôi cười với Văn Sách:"Phiền Văn thần chuẩn bị giấy bút giúp ta." Ôi! Nhiều năm không chạm đến bút lông, chẳng biết bây giờ còn có thể vẽ được nữa không đây. Nhưng viết máy thì lại quá nổi bật, bây giờ lấy ra thì không tiện cho lắm.

Văn Sách gật đầu, gọi người đến chuẩn bị. Chỉ torng chốc lát, một bộ văn phòng tứ bảo đã được bày ra trước mặt tôi. Văn Sách vừa mài mực vừa nhìn tôi nghi hoặc.

Văn phòng tứ bảo: gồm bút, mực, giấy, nghiên.

Tôi thầm nghĩ, bắt một Tể tướng phải mài mực cho, mình cũng oai phong lắm chứ!

Tuy rằng không phải là tự mình giao thiệp gì với hắn, nhưng từng trò chuyện qua với nhị ca và Cẩm Hồng, tôi cũng biết chiến thuyền thời đại này rất giống với thời Tam quốc, đa số lại lấy việc trang bị lâu thuyền/ chiến thuyền làm chính.

Lâu thuyền: Việt Nam ta còn có tên gọi là thuyền Cổ lâu.

Thật ra, lâu thuyền tương đương với hàng không mẫu hạm của thời hiện đại, chủ yếu dùng để tiếp tế lương thực, lực lượng và sửa chữa cho chiến thuyền; mà chiến thuyền lại tương tự như máy bay chiến đấu thời hiện đại, lấy việc va chạm, cọ xát làm phương thức công kích chính.

Vì cuộc đàm phán ngày hôm nay, tôi còn đặc biệt cẩn thận hỏi qua Cẩm Hồng và nhị ca. Quả nhiên, việc phân bố lực lượng không khác gì thời Tam quốc.

Trong thời đại này, binh khí trên chiến thuyền đều lấy loại binh khí nhẹ là chủ yếu. Trong quá trình giao chiến, xa thì dùng cung, nỏ, gần thì dùng kiếm, thương. Có chiến thuyền còn trang bị máy bắn đá, có tính toán đến lực sát thương nữa.

Được rồi, cái này không phải là trọng điểm. Tôi lấy bút lông, bắt đầu tập trung vẽ, tuy vẽ tranh màu nước thật sự không phải là sở trường của mình

Trong phòng, ngoại trừ âm thanh tôi quệt bút lên trang giấy và tiếng viết loạt soạt thì ngay cả tiếng hít thở cũng không có. Thời gian từ từ trôi qua, tên Hoàng đế đang ngồi trên ghế cũng mất dần sự kiên nhẫn ban đầu.

Tôi buông bút, vẫy tay gọi Huyền Thiên. Hắn nghi hoặc chỉ vào mũi mình, tôi thấy mà thấy buồn cười, gật đầu:"Nơi này chỉ mình huynh là phụ trách việc đánh trận, kiến thức chuyên môn đương nhiên là phải giải thích cho huynh nghe rồi."

Hắn liếc nhìn Vệ Linh Phong, thấy chủ tử gật đầu, mới ngờ vực vuốt tóc đi đến. Tôi mở sáu bức tranh cho hắn xem, hắn lại nghi ngờ nhận lấy, kéo ra nhìn.

"Cái này Đây là" Huyền Thiên mở to hai mắt nhìn, nhìn lên nhìn xuống, vẻ khiếp sợ trên mặt ngày càng rõ ràng, cuối cùng kêu lên ngạc nhiên, "Đây là chiến thuyền Lam gia? Mẫu thuyền này sao lại kì lạ như vậy? Ơ, cái này lại là cái gì?"

Tôi lắc lắc cánh tay có hơi tê, kiên nhẫn giải thích cho hắn:"Hôm nay, ta chỉ nói sơ qua một lần. Bức tranh thứ nhất là lâu thuyền, tương đương với mẫu thuyền của các huynh."

"Tấm thứ hai gọi là chiến thuyền, cũng chính là mẫu chiến thuyền các huynh dùng để tấn công ấy, nhưng thân tàu không chỉ đơn giản là dùng mảnh gỗ không, mà dùng mảnh gỗ có bọc da trâu, dễ dàng linh hoạt trong việc tác chiến."

"Tấm thứ ba tên là đấu thuyền, chuyên dùng dẫn đầu tiên phong trong chiến tranh."

"Tấm thứ tư tên là thuyền nhẹ, một loại thuyền vừa nhẹ vừa nhanh, thuộc loại hình chiến thuyền công kích, tốc độ cao nhưng khả năng phòng ngự lại kém, chuyên dùng để tập kích về đêm."

"Tấm thứ năm là du đĩnh thuyền, chuyên dùng để truyền lệnh. qua lại thư từ trong hải chiến, là loại thuyền nhẹ dùng để thăm dò quân địch."

"Tấm thứ sáu gọi là hải cốt thuyền, thích hợp với việc trực chiến trên biển. Đầu thấp đuôi cao, trước rộng sau hẹp, không sợ sóng gió."

Huyền Thiên há hốc miệng cả nửa ngày mà không thốt nổi lời nào, con mắt trợn tròn như muốn rớt ra.

Tôi lia mắt nhìn hắn, có hơi buồn cười:"Có thể huynh nghe không hiểu những lời này, nhưng ta nghĩ là đại ý cơ bản huynh vẫn hiểu chút chút đúng không?"

Những thứ này thật ra đều là chiến thuyền chuyên dụng thời Đường.

Trong cuốn "Lịch sử Trung Quốc cận đại" có một chương so sánh giản lược tất cả những chiến thuyền từ thời cổ trong và ngoài nước.

Vừa ngay khi tôi ở hiện đại đang hoàn thành luận văn một môn trong chương trình học nên có tham khảo kỹ càng qua những tài liệu lịch sử liên quan. Khi đó, tôi vô tình đọc qua phần thông tin này, nhờ vậy bây giờ mới có thể đem ra mà dọa dẫm người khác.

Huyền Thiên hoàn hồn sau một lúc nhìn tôi trân trối thì bỗng quát lên:"Con bà nó chứ cái này tuyệt đối không thể là chiến thuyền Lam gia, nếu không thì đám quỷ sứ Duẫn quốc kia đã sớm tiêu đời rồi! Làm sao Đinh quốc có thể dễ dàng bị bắt như thế?"

Lời này vừa thốt ra. không chỉ Văn Sách kinh hãi mà sắc mặt Vệ Linh Phong cũng có chút thay đổi. Huyền Thiên mang vội bức tranh trong tay cho hắn xem.

Hắn lật xem một lúc, những tia sáng kì lạ cứ không ngừng bừng lên trong mắt hắn, mãi đến khi xem hết, hắn mới ngẩng đầu nhìn tôi, giọng có hơi run run:" Sao nàng biết?"

"Cái này thì ngươi không cần lo." Tôi bình tĩnh nhìn hắn, trả lời, " Ta sẽ không đưa ra thiết kế cụ thể, chỉ có thể cung cấp sáng kiến mà thôi. Sáu bức tranh này chỉ là bản phác thảo, hơn nữa cũng chỉ để bổ sung vào các thiếu sót trong việc hải chiến mà thôi. Mặt khác, các loại hình thuyền lớn có mạn chuyên để va chạm, thuyền buồm, loại tàu chiến có cánh buồm dựa có thể dựa vào sự khác biệt của vùng biển khi hải chiến, ta cũng có thể vẽ cho ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Nỗi lòng thiếu nữ

Tôi đứng thẳng dậy, đôi mắt sáng rực không chớp nhìn gương mặt tuấn tú tuyệt luân của hắn, giọng bình tĩnh, tự tin đến bản thân cũng không thể ngờ được:"Xin hỏi Hoàng Thượng, những thứ này... đã đủ làm điều kiện thỏa thuận rồi chứ?"

Tôi cười mỉm chi nhấc bút, lưu loát viết ra ba điều kiện và tên mình lên giấy, sau đó cầm khối bạch ngọc có tên là Tử Phượng kia thấm mực, ấn lên.

Cái này là phượng tỷ đó sao? Tôi đổ mồ hôi mất.

Thấy tôi đẩy tờ giấy đến trước mặt mình, Vệ Linh Phong cười có chút bất đắc dĩ, ngón tay trắng đến trong suốt vuốt trán, như cười như không bảo:"Trẫm có lẽ điên rồi mới có thể chịu nghe điều kiện thứ ba của nàng."

Bắt gặp tôi cười càng thêm vui vẻ, hắn lắc lắc đầu nhưng lại vô thức để lộ một nụ cười nuông chiều khiến tôi ngẩn ngơ.

Sau khi cười xong, hắn nhấc bút kí tên mình vào, sau đó lấy ra một khối gì đó trắng muốt như tuyết, trên đỉnh có khảm bốn viên ngọc màu đỏ, có lẽ là ngọc tỷ, ấn lên giấy.

Về phần người làm chứng là Văn Sách hiển nhiên đã trợn tròn mắt, nhìn tờ giấy ấy cũng không được, không nhìn cũng không xong.

Trời ạ! Ai đó nói cho hắn là có vị đế vương nào kết hôn thế này không chứ? Cái gì mà khế ước kết hôn? Rồi còn những điều kiện không thể tưởng được như thế nữa, vậy mà Hoàng Thượng lại đồng ý!

Mà hắn, đường đường là Tể tướng của một nước lớn, lại có thể làm nhân chứng của cuộc hôn sự kì lạ này?

Bàn tay cầm bút của hắn run lên bần bật.

"Chép ra ba bản!" Tôi cất bản thỏa thuận cẩn thận vào trong tay áo, giọng đắc ý, "Nếu một ngày nào đó làm trái điều nào, bản thỏa thuận này sẽ được công bố. Nhưng mà có Văn thần ở đây làm nhân chứng, thì đến lúc đó, ngươi nhất định phải công bằng đấy!"

Dứt lời, tôi phất phất tay, xoay người rời đi.

"Doanh Nhược." Ngay lúc tôi đặt tay lên cánh cửa, giọng Vệ Linh Phong vang lên. Nhưng có lẽ là ảo giác, giọng hắn hôm nay dường như thiếu đi chút tàn nhẫn và mưu mô, thêm một chút mềm mại, dịu dàng, "Cứ yên tâm chờ trẫm đến cưới nàng."

Trở lại Lam phủ, về phòng mình, tôi lập tức mệt phờ ngồi phịch lên giường, ngay cả nói một câu thôi cũng lười. Ngày hôm nay, hết kinh ngạc rồi lại đến lừa gạt, hết viết rồi lại vẽ, cho dù là thần trí hay thể lực đều không thể nào tiêu hóa được hết những chuyện đó.

Tâm Tuệ và Vô Dạ đến gần.

"Tiểu thư, kết quả thương lượng thế nào rồi ạ?" Tôi chỉ "Ậm ừ" vài tiếng khiến Tâm Tuệ nghĩ rằng không thành công, vội trấn an, "Tiểu thư, em đã bảo là tên Hoàng đế kia làm sao có thể chịu đáp ứng điều kiện vớ vẩn như vậy chứ. Người cũng đừng buồn, em vừa được "Ưng nhi" đưa giải dược, bây giờ chúng ta bỏ trốn đi."

Tôi ngẩng đầu, uể oải đưa tờ giấy cất trong ngực cho cô bé.

Tâm Tuệ nhận lấy, Vô Dạ đến gần cùng xem. Một lúc sau..

"Trời ơi! Tiểu thư — !" Tâm Tuệ hét lớn, "Cái này.. Người làm sao có được vậy?"

Tôi miễn cưỡng chống người dậy, cười ha ha:"Động đến chân tình, nắm rõ lý lẽ, cuối cùng là lại dụ dỗ lấy lợi." Thật ra, hai câu trước đều vô nghĩa, chỉ có cái lợi cuối cùng mới khiến cho Vệ Linh Phong đồng ý với những điều kiện đó.

Vô Dạ giật tờ giấy, soi cả nửa ngày mới nói:"Vậy mà Hoàng Thượng cũng đồng ý?"

Tôi gật gù, hơi oán giận bảo:"Huynh cũng không biết là ta mất bao nhiêu lý lẽ, đem cả thân bản lĩnh ra mới đổi lấy được tờ giấy này đâu."

Vô Dạ nhìn tôi, khó tin lắc lắc đầu, trả lại tờ giấy:"Chủ tử, người nên thấy mình may mắn vì đã trở về mà không gặp tổn hại gì mới đúng."

Ngẫm lại, tôi thấy cũng đúng thì rùng mình, cất tờ giấy, ngã ngửa ra sau tiếp tục "nghỉ ngơi lấy sức".

Tiếng đập cửa vang lên, giọng nhuốm chút mệt mỏi của Cẩm Hồng vang lên:"Doanh Nhược...". Tôi nghe thấy có hai tiếng bước chân, có lẽ là còn nhị ca nữa.

Tôi vội kêu Tâm Tuệ đi mở cửa cho họ vào.

Bọn họ vẫn tiều tụy như vậy nhưng trong mắt đã lập lòe chút ánh sáng. Tôi cười nhẹ, có thể là sự giúp đỡ của Vệ Linh Phong đã cho bọn họ ít nhiều hi vọng chăng?

Thế nhưng, tôi thấy ánh mắt bọn họ có chút gì đó kì lạ, không dám nhìn tôi lâu, hơi trốn tránh.

Đợi bọn họ ngồi xuống, ta khó hiểu hỏi:"Cẩm Hồng, nhị ca, có chuyện gì xảy ra sao?"

Cẩm Hồng liếc mắt nhìn tôi:"Ta nghe nói Văn thần của Kì quốc mang theo rất nhiều sính lễ ngỏ lời cầu hôn với Lam lão gia, bảo là dành cho muội sau khi gả đến Kì quốc."

Tôi nở nụ cười gật gật đầu. Thật sự là chuyện tốt chưa ra đến cửa, chuyện xấu đã truyền xa!

Nhị ca thở dài một hơi, ngữ khí tiêu điều, tiếc nuối:"Xem ra hiện tại chỉ có Kì quốc mới cứu được Đinh quốc ta."

Tôi trầm mặc không nói, thầm nghĩ: đó là do các huynh chưa biết tên Kì đế lòng lang dạ sói đến thế nào đâu.

"Văn thừa tướng vừa mang theo thị vệ từ ngoài về, rồi còn ngồi ôn chuyện cũ với phụ thân." Nhìn tôi một lúc, nhị ca mới nói, "Còn bảo là, chỉ cần định ra ngày cưới, Kì đế sẽ dấy binh tương trợ. Phụ thân cũng... đã đồng ý."

Tay chân Văn Sách nhanh nhẹn thật đấy! Tôi nghĩ thầm. Thế nhưng lão cáo già Lam Quân Thanh kia hẳn còn không biết tôi đã đồng ý nhỉ? Vậy mà cũng dám tùy tiện bằng lòng, hừ..

"Tứ muội" Nhị ca cắt ngang sự trầm tư của tôi, nhìn như muốn nói rồi lại thôi.

Tôi ngạc nhiên, toan hỏi thì Cẩm Hồng đã bật dậy, reo lên:"Kiếm Vân, huynh đừng lề mề nữa, nói đi!"

"Doanh Nhược, chúng ta đến đây là hi vọng muội có thể cứu lấy quốc gia này. Hạnh phúc cá nhân là chuyện nhỏ nhặt, không có đất nước thì nhà này..."

Câu kế tiếp Cẩm Hồng nói không vào được tai tôi, chỉ nghe thấy tiếng ong ong không ngừng vang lên trong đầu. Tôi chậm rãi đứng dậy, tay buông thong bên hông siết lại, hỏi gằn:"Các người đến là để khuyên ta đi Kì quốc?"

Nhị ca, không, Lam Kiếm Vân cũng đứng lên, sự áy náy nhuốm tràn đôi mắt, gần như lắm bắm:"Tứ muội, nhị ca biết... phải để một thiếu nữ như muội cứu lấy quốc gia này, ta. chúng nam nam nhân bọn ta cũng thấy vô cùng hèn nhát, nhưng mà"

Tôi không biết giọng mình có run rẩy hay không nhưng tôi biết biết rất rõ, lòng mình đau đến nhường nào. Có một luồng khí từ trăm huyệt trên tứ chi lao đến lồng ngực khiến tôi như nghẹn thở.

Tôi ôm lấy tia hi vọng cuối cùng, nhìn bọn họ, nhẹ giọng:"Huynh nói xem, nếu bỏ qua lòng tự tôn của đám đàn ông các người thì muội có nên tự nguyện gả đến Kì quốc để đổi lấy sự sống còn của quốc gia này không?"

"Chuyện này không liên quan gì đến nam nhân hay nữ nhân!" Cẩm Hồng kích động, "Chúng ta đều là con dân của quốc gia này, chỉ cần có thể giúp sức bảo vệ đất nước, loại hi sinh nào cũng đáng giá. Doanh Nhược, không phải là thường ngày muội rất hiểu đạo lý này sao?"

"Ha ha.. Thường ngày ta rất hiểu ư?" Tôi cười, nhưng còn khó nghe hơn cả khóc, " Ta cần phải hiểu ư?"

"Lưu Cẩm Hồng, tên đốn mạt nhà ngươi — !" Tôi giữ chặt lấy Tâm Tuệ đang gào khóc, giao cô bé cho Vô Dạ đã phủ kín sát khí. Tâm Tuệ khóc rống lên, "Ngươi rốt cuộc có biết vì các người mà tiểu thư.."

"Vô Dạ, đưa Tâm Lạc và Tâm Tuệ ra ngoài mau!" Mặt tôi tái nhợt, lạnh lùng ra lệnh.

Bàn tay Vô Dạ nắm siết lại thành đấm tựa như sắp lao đến giết người. Tôi trầm giọng lặp lại:"Vô Dạ!"

Ba chữ thoát ra từ kẽ răng hắn:"Vâng, chủ, tử!", sau đó kéo Tâm Tuệ còn đang gào khóc và Tâm Lạc vẫn còn ngỡ ngàng ra khỏi cửa.

Trong phòng, yên ắng đến có thể nghe tiếng kim rơi.

Tôi chợt thấy bình tĩnh lại, chẳng rõ là đau đến chết lặng cả người hay không còn đau đớn nữa. Ngẩng đầu, tôi lạnh nhạt đảo mắt nhìn bọn họ:"Lưu Cẩm Hồng, ta chỉ hỏi huynh một câu thôi. Nếu người hôm nay phải gả là nhị tỷ thì huynh làm thế nào?"

Mặt Cẩm Hồng trắng bệch, răng nghiến lấy môi, thần sắc đau thương nhưng kiên quyết:"Vậy thì đó thật sự là con người nghĩa hiệp, có năng lực bảo vệ quốc gia, bảo vệ con dân mà không tiếc hi sinh tất cả. Nếu chỉ bằng hạnh phúc của một người mà có thể đổi lấy hòa bình cho quốc gia này, ta cho rằng

nó đáng giá!"

"Doanh Nguyệt tuy chỉ là người con gái nhưng ta biết rất rõ tính cách cao quý của nàng. Vì quốc gia, đừng nói là một người không yêu, cho dù phải trả giá bằng sinh mệnh của mình, nàng cũng sẽ chẳng hề do dự."

"Mà ta cả đời này cũng sẽ không cưới ai, chỉ mãi tôn kính nàng, yêu thương nàng hơn cả chính bản thân mình."

Cẩm Hồng nói đến hùng hồn, nói đến quyết tuyệt, nói đến. nỗi thấy hợp tình hợp lí, hiên ngang lẫm liệt.

Tôi không thể phản bác, mà cũng không muốn phản bác, vì mảnh lòng đang dần nguội lạnh, mãi đến khi lạnh lẽo đến thấu tâm can!

Không đỡ được sức nặng của cơ thể, suy sụp ngã ngồi lên ghế, tôi không có sức ngẩng đầu liếc nhìn bọn họ lấy một cái nữa, chỉ phất nhẹ tay:"Ta... đồng ý rồi. Các người cũng ra ngoài đi."

Sự mãnh liệt của họ, tấm lòng trung quân ái quốc ấy cứ như một cú đấm nhưng nhẹ như nụ hoa, khó xử biết nhường nào.

"Ra ngoài!" Tôi lặp lại mà không quay đầu.

"Tứ muội — !"

"Doanh Nhược — !"

Tôi nghiến lấy môi dưới, lặng yên thốt lên một câu:"Cút đi!"

Tôi đứng dậy đóng cửa sổ và cửa phòng, bắt gặp vẻ mặt lo âu, phiền muộn của Tâm Tuệ và Vô Dạ thì lắc khẽ đầu, giọng nhẹ nhàng:"Xin lỗi, ta muốn yên tĩnh một chút."

Tôi ngã lên giường, ôm đầu gối lui vào góc. Cơ thể chẳng biết vì lạnh hay vì điều gì khác mà run rẩy không ngừng.

Từng nghe rằng, con người khi đau khổ đến cùng cực, bị bao trùm trong cảm giác bất an mới có thể quay về tư thế khi còn trong bụng mẹ.

Tôi không biết đó có phải là sự thật hay không nhưng giờ phút này, tôi chỉ muốn xiết lấy người như thế, trong màn đêm dần dần buông xuống, trong sự tĩnh lặng vô biên của đêm tối, lặng lẽ liếm lấy miệng vết thương của chính mình.

Cũng không phải tôi hối hận với tất cả những gì mình làm, thế nhưng, cuối cùng tôi cũng hiểu ra, có những người, có những việc thật sự chẳng hề đơn giản như bản thân đã nghĩ.

Thiện lương có thể đồng nghĩa với yếu đuối, chính nghĩa cũng có thể biến thành một thanh kiếm sắc bém đâm sâu vào ngực con người.

Đêm tối vô tận bao trùm, bỗng, tôi nhớ đến những đứa trẻ trong kí ức u tối, nhớ đến cơ thể thánh khiết như đóa bạch liên tuyệt đẹp, nhớ đến khi anh hai ôm siết lấy tôi mà thủ thỉ:"Bé Băng, đừng sợ. Anh hai sẽ trở thành sát thủ xuất sắc nhất, mãi mãi bảo vệ em."

Kí ức cuộn trào, lướt qua nhanh trong tâm trí. Nụ cười ấm áp của Kì Nhiên, sự bảo vệ lặng thầm của Bộ Sát, Tiểu Ngân, Vô Dạ, Tâm Tuệ, Tâm Lạc, Vệ Linh Phong, Phó Quân Mạc, Cẩm Hồng, nhị ca,

Hình ảnh từng người quay cuồng trong tâm trí. Thì ra, tôi khờ khạo đến thế.

Ánh dương, có thể nào dễ dàng dùng trái tim để theo đuổi đến thế chăng?

Tôi thật khờ dại biết bao khi cho rằng, chỉ cần bản thân mưu cầu thì sẽ thực hiện, để rồi sau đó hạnh phúc?

Tôi ôm chặt đầu gối, chẳng biết là trái tim đã nguội lạnh hay là tôi đã nghẹn thở đến lạnh người nữa rồi. Tôi... chẳng hề thấy đau khổ. Đau khổ thì có gì tốt chứ? Dù sao, tôi và họ vốn chỉ là những người khách qua đường, họ với tôi cũng như thế thôi.

Chẳng qua là vất vả biết bao để có thể bảo bọc mọi người, kết quả lại bị tổn thương đến đầm đìa máu. Chỉ vậy thôi.

Chẳng qua là thêm một lần nhắc nhở bản thân, rằng, niềm vui và sự ấm áp của thế giới này vĩnh viễn sẽ không thuộc về mình. Chỉ vậy thôi.

Chẳng qua là nhận thức được rõ ràng, đánh mất sự bảo vệ, chở che của Kì Nhiên và Bộ Sát, tôi đúng là một kẻ tồi tệ. Chỉ vậy thôi.

Vậy thì có gì... đau khổ đâu?

Cửa phòng được đẩy nhẹ ra, có người đến gần bên tôi. Tôi không ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại nơi vạt áo xám tro của hắn, suy nghĩ chẳng hề dừng lại.

Trong phòng vẫn yên tĩnh như khi tôi ở một mình.

Tay hắn duỗi ra trong bóng đêm, xoa nhẹ đầu tôi. Nhưng tôi vẫn giữ nguyên tư thế không hề nhúc nhích.

"Vô Dạ." Bàn tay vuốt nhẹ tóc mai tôi hơi khựng lại, giọng tôi đều đều như tự thuật, "Huynh biết không? Cách không gian chúng ta rất xa có một thế giới khác, một thế giới khác với trái đất chúng ta, một thế giới hoàn mỹ vô cùng."

"Đó là một thế giới có ý thức. Họ có một cô gái được gọi là "Trụ". Chỉ cần cô ấy không ngừng cầu nguyện mỗi ngày thì thế giới ấy sẽ mãi không có chiến tranh và giết chóc, sẽ mãi mãi hòa bình."

"Nhưng mà, cô gái ấy lại trót yêu vị thần quan bảo vệ mình. Mảnh tình ấy ngày càng sâu đậm, cuối cùng, nó vượt qua cả gánh nặng của quốc gia. Vì tình yêu ích kỉ này, thế giới kia đã dậy sóng, ma quỷ bắt đầu hoành hành, quê hương, gia đình bị tàn phá, con người.. sống lang thang khắp nơi."

"Tất cả mọi người đều trách cứ cô gái ấy, rõ ràng chỉ cần cô chuyên tâm cầu nguyện, chuyên tâm bảo vệ thế giới này thật tốt thì ai trên thế giới cũng sẽ có được cuộc sống hạnh phúc. Cô gái ấy cũng hổ thẹn vì sự ích kỉ của bản thân nên đã phong bế mình, sau đó gọi người từ thế giới khác đến để tự sát. Vì cô ấy hi vọng rằng với cái chết của mình có thể đổi lấy sự xuất hiện của tân "Trụ" để tiếp tục bảo vệ thế giới."

Vô Dạ vươn tay kéo tôi vào lòng. Nhiệt độ ấm áp trên cơ thể hắn xuyên qua lớp vải, tôi trở tay ôm chặt lấy hắn, vùi đầu thật sâu vào ngực người ấy:"Thế giới kia tốt đẹp hơn trái đất chúng ta biết bao. Chỉ cần một người cô độc là có thể đổi lấy hạnh phúc cho tất cả."

"Nhưng mà Vô Dạ ơi, vì sao không ai suy nghĩ thêm một chút?" Tôi chậm rãi thu bàn tay đang siết lại trước ngực hắn, nắm chặt, rồi thả ra, "Hạnh phúc của người đời có thể được cô gái ấy bảo vệ, nhưng còn trái tim của cô ấy lại do ai bảo vệ đây?"

Nước mắt từ từ dâng lên. Tôi không cam lòng, thật sự không cam lòng.

"Có phải nếu ta thật sự là Lam Doanh Nhược thì nên chấp nhận hy sinh hạnh phúc của chính mình vì quốc gia này không?"

"Hay phải chăng, trước ích lợi nước nhà, trái tim của một cô gái lại thật sự nhỏ bé không đáng kể đến như thế sao?"

Vì sao hai người tôi thật tâm thật dạ xem là bạn bè lại có thể nói ra những lời như thế.

Tôi chẳng hi vọng xa vời, rằng sẽ có người bảo vệ lòng mình. Tôi chỉ hi vọng không có ai tổn thương đến nó, chỉ vậy thôi, mà cũng không thể được sao?

"Vô Dạ, ta thật sự xem họ là bằng hữu, thật sự mong bọn họ hạnh phúc. Hức.."

Tôi siết nhúm quần áo ướt đẫm nước mắt mình trước ngực hắn, giọng nói đau thương tràn ra từ yết hầu:"Không được chấp nhận thì thế nào? Cái giá phải trả cho sự cố gắng mà không được đền đáp thì sao? Ta không buồn đâu Thật đấy, ta thề, từ nay về sau, ta tuyệt đối sẽ không đau khổ vì điều này nữa... Hức Quyết không..."

Chợt, gáy nhói lên, đầu óc tôi trống rỗng, cơ thể đã mệt mỏi đến cùng cực ngã vào lòng hắn, bất tỉnh.

Trong căn phòng tĩnh lặng, một người nam tử khoác thân áo xám có khuôn mặt bình thường ôm một cô gái đã mê man nhẹ nhàng đặt lên giường.

Dưới ánh trăng, ngón tay hắn tựa như gốm trắng, như mĩ ngọc, lại trong suốt như hòa trong ánh sáng.

Ngón tay thon dài lướt qua gương mặt đẫm nước mắt của cô gái, rồi chậm rãi rút về.

Trong đêm thâu, đôi mắt xinh đẹp chẳng hề hòa hợp với khuôn mặt lóe lên một tia sáng sắc sảo, sau đó từ từ chuyển nét dịu dàng, rồi lại trở nên sâu thẳm, phức tạp khó hiểu.

Hắn cúi xuống, thì thầm khẽ khàng hai câu bên tai người thiếu nữ.

Sau đó, tiếng thở dài như có như không quẩn quanh trong căn phòng. Người nam tử lại nhíu mày, yên lặng xoay người rời đi.

"Tiểu thư — !" Khi Tâm Tuệ bừng tỉnh từ trong giấc mộng, thấy tôi yên lành ngồi bên bàn ăn hoa chưng rượu thì tinh thần có chút phấn chấn. Cô bé nhìn Vô Dạ đã tỉnh táo từ lâu nhưng Vô Dạ cũng khó hiểu lắc đầu.

"Tiểu thư." Tâm Lạc chậm chạp đến bên tôi. Tôi đút một muỗng hoa chưng rượu cho em. Thằng bé vui vẻ ăn xong mới nói, "Tỷ tỷ bảo ngày hôm qua người rất buồn. Tiểu thư, hôm nay người có vui vẻ không?"

Tôi xoa xoa đầu thằng bé, mỉm cười:"Ừ, ta không buồn nữa đâu."

Nghe xong, gương mặt lạnh nhạt của Tâm Lạc tươi hẳn lên, quấn quít bên tôi nhõng nhẽo ăn thêm ít hoa chưng rượu nữa.

"Tiểu thư." Bắt gặp ánh mắt tôi, Tâm Tuệ lại thấy lo lắng, vừa muốn nói nhưng lại thôi, giống hệt như Vô Dạ.

Tôi nở nụ cười rạng rỡ, an ủi em:"Yên tâm đi, ta không sao đâu."

Buông chiếc muỗng trong tay, tôi cảm kích nhìn thoáng qua Vô Dạ, rồi nhìn bầu trời nóng bức nơi khu vườn ngoài cửa sổ, tâm tư lại trôi đến phương trời xa xăm, giọng mơ hồ:"Trên thế giới này, có ai mà không ngã một lần để học cách kiên cường đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Tung bay theo gió

Thật sự rất khó tưởng tượng rằng chỉ qua mấy ngày mà Đinh quốc và Lam phủ từ bầu không khí đe dọa đã trở thành sôi trào sức sống.

Tôi chống má ngồi nhìn mọi người bận bịu chuẩn bị đến tối tăm mặt mày mà không mệt qua cửa sổ, rồi bội phục trong lòng sao mà tên Vệ Linh Phong có thể đưa quân đội và vận chuyển quân trang âm thầm đến chiến trường mà không bị người Duẫn quốc phát hiện đến thế.

Nhưng mà nghĩ kĩ lại cũng chẳng thấy kì lạ chút nào. Dù sao thì người ta cũng có chuẩn bị rồi mới hành động, nói không chừng quân cơ, tuyến đường bí mật gì gì đó đã bày ra sẵn rồi, chỉ chờ thời cơ chín muồi mà thôi.

"Tiểu thư, Văn thừa tướng sai người chuyển lời, bảo muốn gặp người."

"Biết rồi." Tôi gật đầu, kéo Tâm Tuệ ra ngoài.

Trên đường, tôi lại đụng phải người không ngờ được — Lam Kiếm Hiệp. Tôi cười khổ trong lòng, sao lại thấy giống như phải lo cho xong hết những hậu sự cứ ùn ùn kéo đến trước mặt thế nhỉ.

Mặt hắn rõ ràng tiều tụy hơn trước đây, ngũ quan vốn tuấn tú nay lại điểm vài phần u buồn, tang thương, cả người nhìn qua trông rất thiếu sức sống so với trước kia.

"Đại ca." Tôi cúi người thỉnh an.

Hắn gật đầu, nói vài câu:"Tứ muội, chúc mừng."

Tôi cười nhẹ tạ ơn, vừa toan rời đi thì lại nghe hắn bảo:"Trước kia, là ta có lỗi với muội ấy, muội ấy đã phải sống cực khổ rồi. Hy vọng nàng. có thể thay muội ấy sống cuộc đời hạnh phúc."

Tôi ngẩn người, nhận ra rằng hắn đã biết mình không phải là Lam Doanh Nhược thật sự. Giây tiếp theo, tôi nở nụ cười dịu nhẹ, trả lời không do dự:"Ta nhất định sẽ sống hạnh phúc, nhưng cũng không phải vì để thay thế ai cả."

Khi đẩy cửa bước vào, tôi phát hiện trong phòng chỉ có hai người, Văn Sách và tên thị vệ đi cùng lần trước.

"Có chuyện gì sao Văn thừa tướng?" Tôi đi qua ngồi xuống trước mặt hắn.

Văn Sách đáp vừa hòa nhã vừa cung kính:"Cũng không có chuyện gì lớn. Hoàng Thượng dặn thần giao cho Lam tiểu thư thứ này.". Dứt lời, hắn đặt một khối bạch ngọc trong suốt lên trước mặt tôi.

Tôi "A" một tiếng, hơi ngượng ngùng cười:"Ngại quá, hôm trả ấn ấy đã quên mất."

Văn Sách cười đầy thiện ý, tiếp lời:"Hôn lễ được định vào ba tháng sau, lễ phục chúng thần sẽ mau chóng phái người đưa tới, lúc đó sẽ có vài nữ quan trong cung hộ tống, phụ trách giảng dạy một vài lễ tiết cơ bản. Về phần quân đội hộ giá hôn lễ sẽ do Huyền tướng quân dẫn đầu."

Tôi uờn khuôn mặt suy sụp của mình ra:"Không phải chứ? Còn có lễ tiết cơ bản ư? Quân đội hộ tống nữa? Văn thừa tướng, cho ta hỏi một câu, từ Đinh quốc đến Hoàng cung Kì quốc của các người mất bao lâu?"

"Ước chừng trên dưới một tháng."

"Trời ạ!" Tôi rên thành tiếng, "Một tháng màn trời chiếu đất hả? Ta có thể đổi ý không lấy chồng được không?. Khụ ~ , xem như ta chưa nói gì vậy" Sao tôi lại thấy Văn Sách không những giật khóe miệng, mà sát khí còn đầy cả phòng nhỉ?

"Trong hai tháng này, Hoàng Thượng sẽ phái người âm thầm bảo vệ cho an toàn của tiểu thư. Nếu có chuyện phát sinh ngoài ý muốn thì cũng mong tiểu thư không quá kinh ngạc."

Nói cái gì mà âm thầm bảo hộ, khác gì với giám thị cơ chứ. Tôi oán thầm trong lòng nhưng trên mặt chẳng dám để lộ điều gì, nhạt giọng:"Nếu không có chuyện gì khác, ta đây xin cáo từ."

Văn Sách gật đầu, đứng dậy tiễn tôi, máy móc đáp:"Tiểu thư đi cẩn thận."

Tôi cầm lấy khối ngọc xoay người, vừa định cất vào ngực áo thì giữ không chắc làm rơi. Mắt thấy nó rơi thẳng xuống đất, tôi sợ kêu thốt lên. Trời ơi, cho

dù có đem tôi bán cũng không đủ bù cho khối ngọc đó nữa là!

Chỉ là, tiếng khối ngọc đó vỡ vụn lại không xảy ra. Tôi theo bản năng mở con mắt đã nhắm tịt, âm thầm thấy may mắn vì tên thị vệ kia của Văn Sách đã đỡ kịp.

Tôi nhoẻn miệng cười nói "Cảm tạ" với với hắn. Vừa khi định nhận lấy khối ngọc từ tay hắn, tôi bỗng chựng lại.

"Lam tiểu thư?" Văn Sách khó hiểu hỏi.

Tôi vực lại tinh thần, vội nhận lấy khối ngọc, thân mình không lùi mà ngược lại còn kề sát hơn vào mấy phần, khẽ lên tiếng bên tai tên thị vệ:"Vệ Linh Phong, lần sau dịch dung thì đừng quên đôi tay của ngươi đó, dễ làm người khác chú ý lắm."

Ánh sáng trong căn phòng rất mù mờ, Văn Sách cách khá xa nên đương nhiên sẽ không thấy rõ, nhưng tôi lại thấy rất kĩ, bàn tay đang nâng lên kia còn trong suốt hơn so với khối ngọc vài phần.

Vệ Linh Phong bị tôi vạch trần cũng không chút cáu gắt, trên khuôn mặt bình thường nở ra một nụ cười tươi đến lóa mắt, giọng bình tĩnh:"Lần sau trẫm sẽ nhớ kĩ."

Tôi cười xa xăm, cất khối ngọc vào ngực, phất nhẹ tay rời đi.

Hai tháng sau.

"Tiểu thư, người đừng bần thần nữa, Huyền tướng quân đã đợi ở ngoài Lam phủ lâu rồi đấy."

"Ừ." Tôi miễn cưỡng đáp, được Tâm Tuệ đỡ đến cửa phòng. Vô Dạ, Tâm Lạc và Tiểu Ngân đều chờ ở gian ngoài, ríu ra ríu rít trò chuyện.

Trong nháy mắt khi nhìn tôi, Vô Dạ như ngẩn ra, sự kinh ngạc ngập tràn trong mắt. Tôi chợt buồn cười, quả nhiên, con gái hết bảy phần đều nhờ vào cách ăn mặc.

"Tiểu thư, người thật là xinh đẹp!" Tâm Lạc thốt lên, phấn chấn nhanh chóng dính lại chỗ với tôi thì bị Tâm Tuệ đẩy ra trách:"Đệ có biết tỷ mất bao nhiêu thời gian mới có thể giúp tiểu thư mặc hỉ phục này không? Đệ ngàn vạn lần cũng đừng làm nó bị nhăn!"

"Cũng đâu có gì quan trọng, chỉ là ôm một chút..." Bắt gặp Tâm Tuệ đang phóng ánh mắt u ám nhìn mình, tôi vội ngậm miệng lại.

Tôi lại nghe cô bé càm ràm:"Tiểu thư, chẳng biết người nghĩ thế nào nữa, cứ nhất định không cho nữ quan hầu hạ. Thật là khổ cho em"

"Ừ ừ ừ! Bà cô của tôi ơi, đại tiểu thư của tôi ơi, công lao của cô là lớn nhất rồi, được chưa?" Tôi vội thở dài xin lỗi, "Không phải là em nói sắp đến giờ rồi sao? Ta thấy nếu chúng ta không ra, những người bên ngoài sẽ phá phòng vào mất."

Những nữ quan đó kiểu cách cứ máy móc cả lên. Tôi thấy vậy khi theo họ học lễ nghi nên mới không thích thú gì cho những người đó đến loay hoay trên người mình.

"Á!" Tâm Tuệ hét lên kinh hãi, "Em quên mất. Đều tại người cả đấy tiểu thư! Chúng ta mau đi thôi!"

Pháo nổ vang không ngừng bên tai tôi, mọi người cười tươi rói, trái một câu "Chúc mừng", phải một câu "Trăm năm hòa hợp". Tôi ngay cả bày ra một khuôn mặt tươi cười giả dối cũng lười, chỉ chăm chăm đi lướt qua đám người xa lạ đến cửa lớn Lam phủ.

Thằng nhóc Huyền Thiên hôm nay ăn vận không giống ngày thường, phía sau còn có hàng trăm hộ vệ đi theo, nghe đâu đó chỉ là một phần rất rất nhỏ trong đội quân hộ tống hôn lễ. Tôi đổ mồ hôi đầy lưng. Tôi thấy cái này chẳng giống xuất giá gì cả, giống bị áp giải đến địch quốc làm con tin hơn.

Khó có dịp xoay hắn như vậy mà hắn không lộ ra sự mất kiên nhẫn, vẫn cung kính như cũ:"Mời nương nương lên xe. Người nhà nương nương đã chờ ở bến thuyền để đưa tiễn nương nương."

Tôi gật đầu, ôm Tiểu Ngân, tư thế cực kì phóng khoáng tự nhiên nhảy lên xe hoa khiến đầu xe lung lay và những nữ quan đi theo xung quanh nhìn với ánh mắt khinh khỉnh bất mãn. Ai! Tôi cười thầm, gần một tháng rồi mà các nàng ta vẫn chưa quen được sao?

Tôi đùa giỡn với Tiểu Ngân trên xe không bao lâu thì Huyền Thiên đã trầm giọng nói bên ngoài:"Nương nương, đã đến bến thuyền rồi ạ. Mời nương nương xuống xe."

Tôi đáp rồi vén rèm toan nhảy xuống, nhưng bắt gặp một nhóm nữ quan mặt như sắp tắc thở té xỉu, tôi vẫn thức thời giả bộ nắm lấy tay Tâm Tuệ rồi mới nhẹ nhàng bước xuống.

Quả nhiên, Lam Quân Thanh, Lí Ngọc Nhân, Lam Kiếm Hiệp, Lam Kiếm Vân, Lam Doanh Nguyệt và Lưu Cẩm Hồng đã chờ trong "Lương đình" bên bến tàu từ sớm.

Ngắm căn phòng có hơi giống đình nghỉ mát mà bên trong bày ngay ngắn những đồ dùng để tế trời kia, tôi đoán chúng là "Đền thờ" thời này.

Lam Quân Thanh đỏ mắt đến trước mặt tôi, có lẽ là muốn cầm tay tôi rồi dặn mấy câu "Con gái bảo trọng" hay "Phụ thân chỉ là thân bất do kỷ" sướt

mướt, xúc động.

May mà tôi nhanh chân lẹ mắt lùi lại, Tâm Tuệ lập tức nhét thứ gì đó trong tay vào ngực ông ta, không thì tôi không biết phải rớt bao nhiêu da gà cho đủ nữa.

Lam Quân Thanh hơi xấu hổ nhận "Đỉnh" từ Tâm Tuệ, nghe bảo là tập tục của Đinh quốc, phải được tân nương tự tay đưa cho phụ mẫu với mong ước cha mẹ yên vui. Nó nhìn bề ngoài hơi giống cái vạc, còn tên cụ thể thì tôi nhất thời không chú ý nên quên mất rồi.

Ông ta vẫn đang cười, tôi thì lại chẳng mảy may quan tâm đến sự giận dữ và khinh thường trong mắt ông ta.

Thế nên, ông ta nói gì tôi cũng không nghe, chỉ lo đánh giá chiếc thuyền hoa, thầm nghĩ: Vệ Linh Phong thật đúng là một tên phá của! Nhìn kiểu cách này xem, chỉ kể đến những viên ngọc trai lớn bằng nắm tay được đính trang trí ngoài thuyền thôi cũng đủ cho một gia đình sống an nhàn cả đời thì miễn bàn đến bên trong xa hoa thế nào. Hắn sợ người khác không biết là hắn cưới Hoàng hậu về sao? Thật sự là kì lạ.

Tiếp đó là tế trời, mấy việc đọc "Văn tế", hiến gia súc, đốt pháo đều khiến tôi nhức cả đầu.

Hay cái là, lúc Lam Quân Thanh muốn tôi quỳ xuống tế tổ tiên thì Huyền Thiên lạnh lùng vỗ vai ông ta, nói là tôi Hoàng hậu cao quý của Kì quốc thì không cần phải quỳ với người nào khác trừ Kì đế.

Tôi âm thầm cảm kích cười với hắn. Hắn có chút ngượng ngùng, thiếu chút nữa là để lộ sơ hở, may mà giật mình đúng lúc, vội bày ra khuôn mặt nghiêm nghị như cũ.

Cuối cùng thì mấy việc tế trời đã xong, Huyền Thiên cung kính mời tôi lên thuyền.

Tôi vừa định đi thì một tiếng "Tứ muội" và "Doanh Nhược" níu lại. Xoay lại, thấy hai người nam tử trước mắt mình thì cười ảm đạm:"Nhị ca, Lưu công tử, Doanh Nhược không muốn để lỡ giờ lên thuyền."

Sắc mặt bọn họ tiều tụy như vừa ra trận về, mà tôi cũng lười không muốn tìm hiểu sâu hơn, dù sao thì áy náy cũng tốt, chấp nhất cũng được, tất cả đã không còn liên quan gì đến tôi.

Chưa nói đến trách cứ, hận lại càng không, chỉ là thấy hình ảnh hai người thiếu niên suốt ngày chỉ khắc khẩu và bình thơ, du ngoạn với tôi đã chết từ lâu trong lòng mình. Bây giờ, trước mặt tôi đây là hai người nam tử trung quân ái quốc, với tôi, thì chỉ là người xa lạ mà thôi.

"Tứ muội!" Lam Doanh Nguyệt cầm tay tôi, khóc nức nở, nghẹn ngào:"Tỷ biết muội vì tỷ mới phải gả sang đó. Xin lỗi muội, mong muội tha thứ cho Cẩm Hồng. Tỷ..."

"Được. Muội không trách huynh ấy." Tôi rút tay, bình tĩnh đáp lời. Đảo mắt nhìn Cẩm Hồng, vẻ mặt hắn quả thật là đang áy náy.

Tôi hơi trách cứ nhìn về phía Tâm Tuệ. Cô bé lè lưỡi, lắc đầu như trống bỏi, cuối cùng hơi sợ mà liếc về Vô Dạ.

Tôi nhìn vẻ mặt thờ ơ của Vô Dạ mà không khỏi kinh ngạc. Vậy mà là Vô Dạ tiết lộ chứ không phải Tâm Tuệ? Thằng nhóc hay thật, ngoài mặt cứ lạnh lùng hờ hững, bên trong thì... Ha! Thật đúng là nhìn không ra đấy.

Lam Doanh Nguyệt thất thần nhìn tôi rút tay về, một lúc sau mới do dự, bảo:"Tứ muội, từ nay về sau, chúng ta mỗi người một nơi, muội thật sự không muốn nói gì sao?"

Tôi nhìn đôi mắt sưng đỏ của tỷ ấy thật lâu, tỷ ấy cũng không hề né tránh. Nhớ đến vị nhị tỷ bị giam nơi lầu tây mà vẫn không quên thắt dây tự vẫn, tôi nghĩ, tỷ ấy thật ra cũng chỉ là một cô gái khát cầu hạnh phúc, đúng không?

Cuối cùng, tôi thở dài, nói với Huyền Thiên:"Xin hỏi Huyền tướng quân, trên thuyền có đàn cầm không?"

Huyền Thiên gật đầu, vội sai người mang ra.

Tôi không nói gì. Đúng là tên Vệ Linh Phong kia thực sự chuẩn bị mọi thứ rất tốt, giống như sống trong một căn nhà di động cao cấp nên đặc biệt chuẩn bị mấy thứ này.

Mang cầm lại, Huyền Thiên muốn giúp tôi chuẩn bàn và ghế, nhưng tôi ra ý bảo không cần, nhanh chóng nhận cầm.

Tôi tùy tay gẩy nhẹ, một nốt nhạc êm tai bật ra. Kì Nhiên thì có thể phân rõ được đẳng cấp của cầm, không giống tôi, nhiều lắm chỉ biết là tiếng nó phát ra dễ nghe hay khó nghe mà thôi.

Không quan tâm đến ánh mắt mọi người, tôi ôm cầm ngồi xuống đất.

Ánh mắt đảo qua mọi người, mười ngón tay lướt nhẹ, những âm thanh duyên dáng vang lên theo từng ngón tay tôi.

Giai điệu mở đầu trôi qua, tôi nhẹ nhàng cất tiếng:

"Mỗi một lần.

Đều bồi hồi kiên cường trong cô đơn.

Mỗi một lần

Cho dù bị tổn thương

Cũng quyết không để lệ tuôn trào

Ta biết

Ta vẫn có một đôi cánh vô hình.

Giúp ta bay

Bay qua những tuyệt vọng.

Không nghĩ nữa

Dù vầng thái dương của họ đẹp đến dường nào.

Ta nhìn thấy

Ánh tà dương từng ngày

Rồi cũng sẽ có lúc đổi thay.

Ta biết

Ta vẫn có một đôi cánh vô hình

Giúp ta bay

Cho ta hi vọng.

Ta nhìn thấy

Tất cả giấc mộng rồi cũng sẽ bừng nở.

Bao năm theo đuổi

Tiếng ca trong trẻo nhẹ nhàng.

Để cuối cùng

Khi ta tung bay

Có lòng ngóng trông mà không còn sợ hãi.

Đâu phải nhờ gió mà bay xa.

Một ngày kia

Gió biển nhẹ lướt

Tay áo ai lại tung bay."

Nhưng mọi người đến lúc này đây chỉ còn nhớ mãi nụ cười nhạt nhòa của cô gái với trang phục lộng lẫy, nhớ mãi tiếng ca không nhuốm chút bi thương hay hoan hỉ và vạt áo cưới cùng mái tóc đen tung bay trong gió.

Nơi bờ biển trống trải mịt mờ, nhìn chấm áo đỏ bồng bềnh như bay, tất cả mọi người đều muốn giữ lấy chút ánh sáng rực rỡ ấy nhưng lại chẳng thể vươn tay.

Ngay tại thời khắc này, Cẩm Hồng mới nhận ra, khúc ca này đã khiến tất cả đều phải dừng chân lắng nghe, yên lặng ngóng nhìn một vệt áo đỏ cuối cùng cũng phải theo gió tung bay, vĩnh viễn không quay trở lại.

Quãng thời gian hạnh phúc bị hắn miễn cưỡng xem nhẹ nhưng lại in dấu trong tim từ lâu cũng theo tiếng ca này mà cuộn trào rồi tan biến mãi mãi. Hắn sẽ hối hận cả đời.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, cuộc đời này sẽ không còn người thứ hai có thể như thiếu nữ trước mắt ấy, tại nơi bờ biển vắng vẻ mà huyên náo này, khắc ghi vào lòng người một cảnh tượng rực rỡ như thế.

Mười ngón tay khẽ lướt, đôi mắt thoáng ý cười đảo qua từng người. Bóng hình họ in vào mắt tôi, để rồi dần nhạt nhòa nơi đáy mắt, và những vui buồn bao tháng qua cũng vậy.

Nơi này là nơi tôi đã từng hạnh phúc biết bao; vui vẻ biết bao, và cũng là nơi tôi từng rơi nước mắt.

Nơi này tôi đã từng có bao kỉ niệm sâu đậm, bao kỉ niệm mong manh, có thứ chậm rãi trôi qua, có thứ khắc ghi đáy lòng..

Chỉ là giờ khắc sắp lìa xa đây, tôi lại không có chút lưu luyến, nhưng cũng muốn nói rằng: bất luận thế nào, cảm ơn mọi người đã giúp tôi trưởng thành, giúp tôi kiên cường hơn, giúp tôi. có thể tung bay thật xa...

Khúc nhạc vừa thay đổi, tôi thu tầm mắt tiếp tục hát:

"Không nghĩ nữa

Dù vầng thái dương của họ đẹp đến dường nào.

Ta nhìn thấy

Ánh tà dương từng ngày

Rồi cũng sẽ có lúc đổi thay.

Ta biết

Ta vẫn có một đôi cánh vô hình

Giúp ta bay

Cho ta hi vọng.

Ta nhìn thấy

Tất cả giấc mộng rồi cũng sẽ bừng nở.

Bao năm theo đuổi

Tiếng ca trong trẻo nhẹ nhàng.

Để cuối cùng

Khi ta tung bay

Có lòng ngóng trông mà không còn sợ hãi.

Đâu phải nhờ gió mà bay xa."

Tạm biệt Đinh quốc.

Tạm biệt mọi người trong Lam gia.

Tạm biệt những vui buồn đã để lại.

Nếu có thể, tôi sẽ vĩnh viễn không đặt chân đến nơi mảnh đất phải chịu phân tranh vô tận này.

"Đôi cánh vô hình khiến giấc mộng vĩnh cửu với thiên trường.

Để lại ước vọng cho hi vọng huyễn hoặc của bản thân."

Giai điệu dần dần ngừng lại.

Thu cầm lại, ôm lấy Tiểu Ngân, giọng tôi quanh quất trong cơn gió, nói với Huyền Thiên, với Vô Dạ, Tâm Tuệ và Tâm Lạc:"Chúng ta đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Phong ba ập đến

Hai bên đường đi rộng rãi sáng sủa có những vệ binh cầm thương đứng gác, mỗi người đều thẳng lưng, dù mặt sàn có rung mạnh, bọn họ cũng không biến sắc.

Một bóng người đi đến cuối con đường. Bước chân Huyền Thiên hơi vội vã, nhưng thần sắc vẫn rất điềm tĩnh. Khi hắn đi qua, tất cả binh lính đều hành lễ với hắn.

Hắn cũng không lo đến việc đáp lễ, đi đến trước mặt một vị tiểu đội trưởng, hỏi:"Nương nương không sao phải không?"

Thuyền lại lay mạnh, tiểu đội trưởng kia đứng không vững, chỉ chút nữa là ngã nhào thì vội dùng trường thương chống lại, cung kính trả lời:"Hồi bẩm tướng quân, nương nương người" Hắn như muốn nói lại thôi, một lúc lâu mới xấu hổ đáp, "Chắc là

Xem như không có việc gì ạ."

Mày Huyền Thiên nhíu lại, lạnh lùng nói:"Cái gì mà chắc là không có việc gì? Ta..."

Đáng tiếc thay, lời giáo huấn của hắn còn chưa dứt thì đã bị âm thanh quen thuộc truyền ra từ căn phòng cắt ngang.

"Vô Dạ, huynh khai thật đi, có phải vừa rồi lợi dụng lúc thuyền không yên để bày trò không vậy?"

"..."

"Tiểu thư, Vô Dạ huynh ấy không có bày trò, huynh ấy thật sự là ù rồi." Một giọng nữ nhẹ nhàng, tinh tế vang lên.

Lúc Huyền Thiên đưa tay xốc mành vải vào thì vừa vặn trông thấy vị Hoàng hậu nương nương chỉ dưới một người mà trên ngàn người của Kì quốc bọn họ đã sớm tháo mũ phượng và hi phục đỏ nhìn chằm chằm vào một nam nhân đeo mặt nạ ngồi đối diện.

Người khoác một bộ váy lụa xanh như nước hồ bình thường, mái tóc đen nhánh, mượt mà được vấn kiểu cung đình đã xõa dài, chỉ dùng một dải lụa trắng tùy ý buộc gọn lên.

Người mặc dù trừng mắt, nhưng tư thế lại lười nhác, an nhàn ngồi dựa vào chiếc nệm bằng tơ tằm mềm mại, để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh tế bừng sáng và khí chất bẩm sinh, tuy giờ phút này không nói lời nào nhưng lại sinh động và bình tĩnh không thốt nên lời.

Huyền Thiên hơi run người sợ. Hoàng Thượng từng nói cô gái này có sự lãnh đạm và cao quý từ trong xương cốt, là người thích hợp với vị trí Hoàng hậu nhất. Lúc ấy, hắn cũng rất khinh thường. Không phải chỉ là một nha đầu điên thôi sao, có cái gì gọi là khí chất chứ?

Nhưng mãi đến ngày hôm qua, tận mắt chứng kiến người gảy đàn ngâm xướng nơi bờ biển, thình lình thu hút ánh nhìn của mọi người, thì đúng là:

Hồng y tóc đen, giọng ca lảnh lót.

Mắt trong như nước, bừng tỉnh như mộng.

Trong nháy mắt, hắn chợt cảm thấy, Hoàng Thượng dẫu sao cũng là Hoàng Thượng, quyết định của ngài lúc nào cũng đúng.

"Tiểu thư." Tâm Lạc cầm bài trên tay đi đến bên tôi, cẩn thận nhìn chăm chú bài trước mặt Vô Dạ một lúc mới hỏi nhỏ, "Như Vô Dạ ca ca thì được tính là ù ạ?"

Tôi tức giận đáp:"Đúng rồi! Tên ranh này còn nói là không biết đánh bài, chắc chắn là xạo sự!"

Tâm Lạc vui vẻ bày bài ra trước mặt tôi, vỗ tay:"Vậy Tâm Lạc cũng ù."

"Không phải chứ — !" Tôi cầm bài thằng bé nhìn một lúc lâu, hoảng sợ kêu thốt lên, "Vậy mà cùng thuần sắc hết ư. Tâm Lạc, em... em cuối cùng có phải mười hai tuổi hay không hả?"

Tâm Lạc nhìn tôi còn thành thật lắc đầu, bảo:"Tiểu thư, Tâm Lạc mới chỉ có mười tuổi thôi."

Tôi chán nản ngồi phịch xuống, thằng bé là tên tiểu quỷ có chỉ số thông minh thế nào đây?

"Tiểu thư..." Tâm Tuệ hơi do dự nhích đến gần tôi, cười tủm tỉm, xòe bài trong tay ra, "Thật ra em nghĩ mãi mới nói, em. em cũng ù!"

"MY GOD!" Tôm ôm đầu đau khổ rên lớn, "Vậy mà lại là 'một phát ba vang', em.. Các người thông đồng với nhau phải không?"

Tâm Lạc ngẩng khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn lên hỏi:"Tiểu thư, 'bán độ' là sao ạ?"

Tôi vừa tuyệt vọng ngước lên, bắt gặp gương mặt xanh mét như bệnh tim tái phát sắp xỉu của Huyền Thiên thì giống hệt như chết chìm bắt được cọng rơm cứu mạng, nhảy "vèo" đến bên người hắn, cười uyển chuyển:"Huyền tướng quân, bên ngoài (thuyền lại lay mạnh, tôi lảo đảo rồi đứng vững lại) tình hình chiến đấu bên ngoài thế nào rồi?"

Huyền Thiên không ngừng hối hận trong lòng, tại sao lúc nãy lại thấy được người này có phong phạm của một mẫu nghi thiên hạ chứ? Hơn nửa ngày, hắn mới khôi phục lại sắc mặt, khoanh tay trả lời:"Hồi nương nương, đây chỉ là bọn trộm cắp nhỏ bé, không đáng lo lắng."

Tôi gật đầu. Sau khi lên thuyền, tôi mới phát hiện rằng thuyền này tuy rằng nhìn thì như có vẻ hào nhoáng nhưng bên trong lại trang bị quân dụng rất đầy đủ. Xem ra Vệ Linh Phong đã sớm biết có người sẽ tập kích nên đã chuẩn bị tốt hết chăng?

Bỗng nhiên, thân tàu lại lay rất mạnh, tôi không chú ý nên chỉ chút nữa là ngã sụp xuống.

Giây tiếp theo thì ngã vào một vòng ôm ấm áp. Tôi cảm kích cười cảm ơn Vô Dạ, hiển nhiên ra nhìn không ra vẻ mặt hắn nhưng hắn chỉ liếc nhìn tôi một cái rồi đỡ tôi lên. Chỉ là tay vẫn để hờ sau lưng tôi, có lẽ là sợ tôi sẽ lại ngã.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên ngoài căn phòng. Nhìn sắc mặt Huyền Thiên khẽ biến đổi, trong mắt tôi lại lóe lên một tia sáng, cười lạnh:"Ít nhất thì Huyền tướng quân cũng nói cho ta biết xem, cái cần mà Hoàng Thượng các người đưa ra đã câu được con cá lớn đó chưa?"

Huyền Thiên cũng không để lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, chỉ có hơi hậm hực:"Hoàng Thượng có bảo sẽ không giấu được người quả nhiên không sai. Bà nội nó chứ, nếu lão quỷ già Duẫn quốc kia không không mang 'Thiên giáp kỳ binh" ra để đối phó với Hoàng Thượng thì làm sao lại bị phân tán ở nơi này chứ."

Tôi ngẩn người:"Là chiến thuyền Thược quốc? Không có lý gì cả. Các người và Thược quốc còn cách nhau một Duẫn quốc nữa, hiện tại chẳng phải là nước giếng không phạm nước sông hay sao?"

Tôi vẫn nghĩ con cá lớn mà Vệ Linh Phong muốn câu chính là Duẫn quốc kia để có thể lấy cớ tập kích này để tiếp tục danh chính ngôn thuận xuất binh thảo phục Duẫn quốc. Thêm sự kiện đoàn sứ thần bị giết hại lần trước, theo lý thì tất cả sẽ đứng về bên nào thì không cần nói cũng biết.

Nhưng hiện nay hắn lại chờ Thược quốc cắn câu, chuyện này thật kì lạ.

Chính vào lúc tôi còn suy tư, một tiểu binh đã chạy vào, hành nửa lễ với tôi rồi mới báo cáo tình hình chiến đấu với Huyền Thiên. Huyến Thiên chỉ huy từng việc một, lại phái hắn ra ngoài, hoàn toàn không có ý lo lắng gì cả.

Thấy tôi còn kinh ngạc, Huyền Thiên cười bí hiểm:"Lúc Hoàng Thượng dặn, thần cũng thấy rất kì lạ. Nhưng Hoàng Thương chỉ nói: 'Ngươi cho là Phó Quân Mạc sẽ ngu xuẩn đến mức quang minh chính đại giương cờ xí 'Thược quốc' đến để tập kích sao?' "

Hay cho một Vệ Linh Phong! Tôi than thầm trong lòng, chiêu "Tương kế tựu kế này" quả thật đủ hiểm độc. Nhưng hắn dựa vào đâu mà cho rằng Phó Quân Mạc nhất định sẽ phái đội tàu đến chặn đánh chứ?

Trong lúc còn ngẫm nghĩ, tôi lại nghe Huyền Thiên tiếp tục:" Hoàng Thượng còn nói, trận này không chừng còn có thu hoạch ngoài dự đoán."

Tôi ngây người, rồi nhanh chóng tỉnh táo lại, cười lạnh giá, lắc đầu:"Đó là vọng tưởng của Vệ Linh Phong. Tên Phó Quân Mạc này cho dù ngu ngốc đến đâu cũng sẽ không... đích thân đến nơi cửa khẩu trọng yếu này.."

Tôi ngừng lại trong cái nhìn chăm chú mà kì lạ của Huyền Thiên. Xoay đầu nhìn lại, tôi hỏi:"Sao lại nhìn ta như thế?"

"Hoàng Thượng nói." Huyền Thiên lắc lắc đầu, cũng bày ra bộ dạng khó tin, "Cái này cũng không biết chừng."

Tôi chẳng thích đi tìm hiểu ánh mắt và lời nói quái lạ của hắn làm gì, chỉ trầm ngâm nhíu mày:"Huyền tướng quân, các người vì sao lại tự tin với trận chiến này đến vậy? Lại nói, luận về hải chiến, các người còn kém xa so với Thược quốc đúng không?"

Huyền Thiên biến sắc, mắt hắn ửng lên sắc đỏ hiếu chiến trong giây lát, giọng hăng hái:"Bọn họ tuy có chuẩn bị mà đến, chúng ta cũng có lòng nhưng hắn lại vô tâm, ai thắng ai thua còn chưa nói được! Hơn nữa, lão tử lại thích loại trận đánh mà không nắm chắc này, càng mạo hiểm thì càng hứng thú"

Bắt gặp vẻ mặt hoảng sợ của tôi, hắn mới giật mình nhớ ra thân phận của bản thân, xấu hổ gãi gãi đầu rồi cung kính nói:"Nương nương đừng lo lắng, Hoàng Thượng bảo rằng bọn họ vì giả trang thành đội tàu Duẫn quốc nên tuyệt đối sẽ không dám để lộ thực lực của chính họ đâu!"

Tôi ôm lấy cái gối mềm, ngồi thừ ra trong khi thân thuyền cứ lay mạnh. Thật may mắn là tôi vốn không bị bệnh say xe hay say tàu. Thấy bản thân cứ hết may mắn rồi lại may mắn, tôi lại chán ngán đứng lên.

Đánh mạt chược đi thôi! Thật là mất mặt quá. Ba người bọn họ vừa mới học chơi mà lại giỏi hơn cả tôi...

"Aizzz." Tôi thở dài, thân tàu lại rung mạnh. Mắt tôi bỗng sáng bừng nhảy đến kéo Vô Dạ, nói, "Không bằng chúng ta ra ngoài xem tình hình hải chiến thế nào nhé?"

Vô Dạ nhíu nhíu mày, tôi đoán thế, lạnh giọng:"Nguy hiểm lắm."

"Nhưng tốt hơn chết chán trong này nhiều!" Tôi quay đầu bày vẻ đáng thương nhìn Tâm Tuệ và Tâm Lạc, "Chẳng lẽ các em không chán sao?"

Quả nhiên là mặt Tâm Lạc có hơi đổi. Trẻ con thì mãi vẫn là trẻ con; vẻ mặt Tâm Tuệ cũng hơi do dự; bé gái quả thật rất dễ bị lừa. Cuối cùng, tôi lại trưng ra khuôn mặt "điềm đạm đáng yêu" trước mắt Vô Dạ, ha, vậy thì còn sợ hắn không bằng lòng nữa sao?

"Được rồi." Rốt cuộc, hắn cũng thỏa hiệp, "Nhưng nhất định phải đi sát bên người ta. Nội lực của người tuy mạnh nhưng võ công thì chẳng ra gì, dù sao cũng không được cậy mình mạnh."

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng lại xem thường: nói cái gì mà nội lực tuy mạnh nhưng võ công thì chẳng ra gì chứ? Kỹ xảo sát thủ ta được huấn luyện có thể hữu dụng hơn là kiếm pháp, quyền pháp trong trí tưởng tượng người cổ đại các người đấy.

Phải rồi, nhắc mới nhớ, sao đến giờ tôi chưa từng thấy Vô Dạ dùng vũ khí nhỉ? Sau này sửa lại cung điện của Vệ Linh Phong sẽ tiện đó lén chuẩn bị cho hắn một vũ khí luôn.

Bất tri bất giác đã di chuyển đến đầu thuyền. Tôi không cách nào nghĩ ra rằng trong lúc vô ý, vừa nâng tầm mắt lập tức thấy một chiếc lâu thuyền không kém chiếc lâu thuyền này đối diện không xa đang liên tục hạ thủy những chiếc thuyền nhỏ.

Có thể là liên quan đến nội lực nên thị giác của tôi tốt hơn trước rất nhiều, hơn nữa, khả năng nhìn xa cũng tăng lên, ngay cả Vô Dạ cũng không bì kịp.

Vậy nên, dù chiếc lâu thuyền kia cách thuyền mình đến cả trăm mét, dù với tôi trước kia, những người trên thuyền chỉ là những bóng đen mờ mờ thì giờ phút này, tôi lại nhìn thấy rất rõ, người đứng ở tầng cao nhất của lâu thuyền, người được vây quanh rất đông đúng là hoàng thái tử Thược quốc - Phó Quân Mạc.

Tên này điên rồi! Đó chính là suy nghĩ duy nhất trong đầu tôi lúc này.

Tôi nhìn về phía mặt biển thì bắt gặp Huyền Thiên tự mình xung phong đi đầu đứng trên chiến thuyền, vẻ mặt hưng phấn bừng bừng chỉ huy một chúng tướng sĩ đấu với thuyền quân Thược quốc. Chúng tôi đứng ở mép thuyền xa với chiến tuyến nên đám quân binh đang căng thẳng chiến đấu cũng không chú ý đến chúng tôi.

Vệ Linh Phong đã đoán đúng. Thược quốc quả thật không sử dụng những thiết bị lấy từ Lam gia, trên thuyền cũng không để cờ xí biểu trưng cho bất kì quốc gia nào.

Còn về Phó Quân Mạc, tuy nói là tôi chỉ liếc mắt nhìn đã nhận ra, nhưng thật ra là vì tôi đã từng tiếp xúc rất nhiều lần với "Phong Duẫn Mạc", thêm vào đó là thị lực đã tăng lên nên tôi mới có thể dễ dàng phân biệt được.

Nếu với tôi, hắn giống như bị bao quanh trong một đám đông để được bảo vệ, thì với hắn, đó có lẽ là việc bình thường.

Khi còn hơi sửng sốt, tôi lại nghe giọng Vô Dạ:"Bọn họ đến đây."

Tôi cả kinh, vội nghiêng người nhìn lại thì thấy Phó Quân Mạc cùng một đám tùy tùng tách khỏi khu vực hải chiến của Huyền Thiên, tiến thẳng về phía chúng tôi. Phó Quân Mạc khoanh tay đứng ngạo nghễ giữa thuyền, ánh mắt sáng rực nhìn tôi.

Tôi hơi sốc, vì sao Phó Quân Mạc có thể nhìn thấy tôi? Theo tôi biết thì võ công của hắn chắc chắn còn chưa bì kịp Vô Dạ..

Trong lúc suy tư, Vô Dạ đã kéo lấy cánh tay tôi, vội vã nói:"Trên thuyền đó có cao thủ ta không đối phó được, chúng ta trở về mau."

Vào thời điểm thế này thì chẳng có lí do gì để mà khoe tài cả, tôi vội kéo Tâm Lạc còn đang hứng chí và Tâm Tuệ hơi sợ hãi bước về phía khoang thuyền.

Bỗng nhiên, một hương hoa kì dị tràn ngập. Tôi còn đang kinh ngạc thì tai lại nghe thấy Tâm Lạc đột nhiên hét lên một tiếng, đổ gục xuống.

"Lạc nhi" Sắc mặt Tâm Tuệ từ sợ hãi biến thành hoảng hốt, nhào đến ôm lấy Tâm Lạc đang oằn người trong cơn đau, nghẹn giọng, "Tiểu thư, là mùi hoa 'Lạc phù', nó có thể làm 'Thiên trùng vạn hoa' trong cơ thể Lạc nhi bộc phát"

Đầu tôi ong ong, đưa tay điểm mấy huyệt đạo của Tâm Lạc để ngăn thằng bé làm tổn thương chính mình, rồi đặt ngón trỏ lên mạch của em.

Tâm Tuệ dùng tay áo lau mồ hôi đang không ngừng túa ra từ trán Tâm Lạc, khóc:"Tiểu thư, làm sao bây giờ? Thiên trùng vạn hoa một khi bị 'Lạc phù' làm cho bộc phát thì sẽ không có thuốc giải nữa, Lạc nhi sẽ phải chịu đau đớn trong bảy ngày bảy đêm rồi đứt kinh mạch mà chết..."

Cơ thể Tâm Lạc đã bắt đầu run lẩy bẩy, miệng sùi bọt mép, khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng. Tôi rút tay về, lòng quặn đau. Tất cả dòng khí và máu trong cơ thể thằng bé chảy rất nhanh và xung khắc lẫn nhau, không thể dùng "thuốc giải" mà tôi làm phỏng theo thuốc dẫn do "Ưng nhi" mang đến để áp chế.

Lòng tôi vô cùng rối loạn, nhưng tâm tư lại từ từ sáng suốt. Phó Quân Mạc rõ ràng là có chuẩn bị rồi mới đến. Hơn nữa, nói là nhằm vào tôi thì không bằng là nói nhằm vào Tâm Lạc. Chẳng lẽ, bầu trời Thược quốc đã thật sự im hơi lặng tiếng mà thay đổi?

Tôi chấn động, chợt bừng tỉnh. Phó Quân Mạc là vì Tâm Lạc mà đến? Cuối cùng thì thân phận Tâm Lạc là gì mà lại khiến cho từng đời Thược đế đều

phải dè chừng như thế?

"Nhược nhi." Chỉ trong giây lát do dự và suy tư, thuyền Phó Quân Mạc đã áp sát thuyền tôi không đến mười thước. Bên kia chiến trường đang hừng hực khí thế chiến đấu, Phó Quân Mạc đứng nơi đầu thuyền cao, lạnh lùng nói với tôi, "Về với ta đi."

"Phong Duẫn Mạc, đưa thuốc giải của 'Thiên trùng vạn hoa' đây!"

Quả nhiên, chỉ một tiếng đã thu hút sự chú ý của Huyền Thiên đang chiến đấu. Sắc mặt Huyền Thiên từ hăng hái nhường chỗ cho sợ hãi, cuống quít dẫn theo một nửa số quân binh chạy về phía chúng tôi.

Tôi thật không dám vạch trần thân phận của Phó Quân Mạc, chẳng qua là trận chiến này, lợi dụng hay bị lợi dụng đều là chuyện của hắn và Vệ Linh Phong, không can hệ gì đến tôi.

Mày Phó Quân Mạc hơi cau lại, đưa mắt nhìn một lão già tóc bạc bên cạnh, lão ấy nhanh chóng tung người nhảy lên rồi vững vàng đáp xuống thuyền chúng tôi.

Khinh công thật kinh khủng! Tôi còn đang cảm thán thì Vô Dạ đẩy sang bên, khi quay đầu lại đã thấy hắn và lão già ấy quấn lấy nhau chiến đấu.

"Nhược nhi, đừng náo loạn nữa." Phó Quân Mạc liếc mắt nhìn đám Huyền Thiên đang tức tốc đến, không hề lơ đễnh, "Nàng thấy rồi đấy, Vệ Linh Phong cưới nàng cũng chỉ vì muốn lợi dụng nàng. Ngoan ngoãn theo ta về Thược quốc, ta nhất định sẽ đối đãi với nàng thật tốt."

Tôi cười lạnh:"Phải vậy không? Ta còn nghĩ là ngươi vì muốn đòi lại Tâm Lạc nên mới đến chứ!"

Ít nhất thì Vệ Linh Phong còn quang minh chính đại lợi dụng tôi.

Phó Quân Mạc biến sắc, giọng băng giá:"Nhược nhi, nàng biết điều đi. Lúc trước, nàng bảo rằng khi ta còn là thái tử thì đừng ra điều kiện với nàng, còn bây giờ ta đã đủ tư cách rồi."

Nói xong, hắn vung tay. Tùy tùng phía sau bỗng vẫy tay vào không trung, mùi hương kia càng thêm nồng nặc. Tiếng kêu đau đớn của Tâm Lạc vang lên. Huyệt đạo của em vì bị kích thích quá nhiều nên hơi thở đã dần đứt quãng, dồn dập.

Tâm Tuệ ôm em khóc, gương mặt đã bị cào chảy máu.

Tôi lại nhìn Vô Dạ. Tuy rằng lúc này khó phân thắng bại, nhưng vừa nhìn đã thấy lão già này có nội lực thâm sâu hơn, nếu đấu lâu thì Vô Dạ tất sẽ chịu thiệt.

Bọn Huyền Thiên đã sắp đến, chỉ là khi nhìn mười mấy người với bộ dạng khí định thần nhàn bên cạnh Phó Quân Mạc thì chỉ sợ là toàn cao thủ. Lấy một địch mười không phải là vấn đề. Điều gay go nhất lại chính là vì Thược quốc ba mặt giáp biển, hầu như ai cũng không sợ nước từ nhỏ, khác với đại bộ phận quân binh Kì quốc đều không biết bơi.

Tên Vệ Linh Phong khốn kiếp này rốt cuộc có ý gì chứ, rõ ràng là một trận chiến không cân sức mà Tôi lo lắng ngẩng đầu nhìn lâu thuyền đằng xa, trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ, hay là.

"Nhược nhi, bản thái tử cho nàng một cơ hội nữa. Một là dẫn Tâm Lạc theo ta trở về Thược quốc chờ làm Hoàng hậu tương lai, bằng không, ta sẽ khiến thằng bé sống đày đọa trong bảy ngày rồi chết, nàng chỉ có thể nhìn mà không làm được gì..."

Nói cách khác là cho tôi hai con đường, một là cả đời vinh hoa phú quý, hai là chết thê thảm vô cùng, ngoài ra còn đền cho Tâm Lạc một cái mạng nữa sao?

Tôi quét mắt nhìn chiến trường hỗn loạn, rút súng lục bên hông ra, cười lạnh giá:"Đáng tiếc, thái tử, ta... không chọn cái nào cả!"

Khi nói chuyện, tôi đã lấy thuốc độc để bên ngoài bôi vào viên đạn, lên đạn, và nhắm.

Trong nháy mắt khi viên đạn bắn ra, chỉ cần một chút thuốc độc cũng đủ để đưa hắn vào chỗ chết.

Nhưng trong một giây trước khi bóp cò, tôi nhìn Phó Quân Mạc còn đang ngạc nhiên, thấp giọng hỏi:"Phong Duẫn Mạc, điều cuối cùng.. ta cho ngươi một lời khuyên, vĩnh viễn đừng bao giờ mưu toan thao túng vận mệnh của người khác!..."

"Pằng — " Tiếng súng cùng giọng nói được tôi dùng nội lực vang vọng trên mặt biển mênh mông, chấn động tất cả những kẻ còn đang ác chiến và cả những kẻ không lâm trận.

Tôi thu súng lại, tay run rẩy buông thõng hai bên sườn nhìn Phó Quân Mạc khó tin túm lấy ngực ngã xuống, sự lạnh lẽo trên khuôn mặt lan tràn:"Nếu không, rồi sẽ có một ngày, vận mệnh của ngươi cũng sẽ không còn thuộc về chính ngươi nữa!"

"Xú nha đầu! Ngươi đã làm gì với thái tử?" Lão già tóc trắng nổi cơn điên loạn như muốn xông qua nơi này thì lại bị Vô Dạ ra sức cản trở.

Tôi cất súng lại vào bên hông, nghiêm mặt đáp:"Phó Quân Mạc đã trúng kịch độc, nếu trong nửa canh giờ không được uống thuốc giải tất sẽ bỏ mạng. Thế nào? Lấy mạng hắn đổi mạng Tâm Lạc có hời không chứ?"

Lão già áo xám tái mặt, vội vã tung người về bên Phó Quân Mạc. Bên ấy yên tĩnh một lúc lâu, lão bỗng lên đứng đầu thuyền, cao giọng:"Thái tử bảo có thể trao đổi thuốc giải, nhưng mời cô nương tự mình sang lấy!"

Tôi bất đắc dĩ thở dài một hơi, gật đầu.

Vô Dạ níu tôi lại, ánh mắt âm thầm can ngăn. Đám Huyền Thiên lúc này đã đến, nghe câu cuối cùng thì quát lớn:"Nương nương ngàn vạn lần cũng không thể mạo hiểm sang đó, chúng ta nhất định sẽ nhận thuốc giải thay nương nương."

Tâm Tuệ túm lấy ống tay áo tôi, khóc nức nở:"Tiểu thư."

Làm ơn đi! Ta đâu có phải đi để chịu chết. Mặc kệ hai người họ, tôi phóng đến mép thuyền, kêu:"Lão bá, ta không có khinh công tốt như lão đâu!"

Khi mọi người còn nghệt ra, lão già tóc trắng đã nghiêm sắc mặt đưa tôi sang thuyền họ.

Tình hình trên biển trở nên vô cùng căng thẳng và nghiêm trọng. Bọn Huyền Thiên siết chặt binh khí trong tay, Vô Dạ lại ngạo nghễ đứng nơi đầu thuyền, chỉ đợi mọi chuyển có chuyển biến xấu thì lập tức phóng sang đây.

Khi tôi đặt chân xuống chiến thuyền thì thấy trước ngực Phó Quân Mạc đầm đìa máu, nhuốm đỏ cả vạt áo lót trắng muốt, còn có một nhóm người đang loay hoay băng bó cho hắn.

Hắn lại hoàn toàn không quan tâm, đôi mắt nhìn tôi chằm chằm, vẻ mặt như hận như oán, nhưng lại càng nhiều thứ tình cảm mà tôi chẳng hề muốn tìm hiểu sâu thêm.

Thật ra, cẩn thận nghĩ lại, hắn cũng chưa làm chuyện gì quá phận với tôi. Lúc này, sắc mặt hắn đã tái nhợt vì đầu đạn vẫn còn nằm trong cơ thể, trán đã hơi chuyển xanh vì trúng độc nhưng vẫn không muốn tỏ ra yếu thế trước mặt tôi. Tôi thở dài, nói với mọi người còn đang bận rộn:" Các người tránh ra."

Đương nhiên, bọn họ sẽ không vì lời tôi nói mà tránh ra, nhưng chỉ cần một ánh mắt của Phó Quân Mạc đã khiến họ ngoan ngoãn lùi sang một bên, chẳng qua tất cả đều nhìn tôi đầy cảnh giác.

Tôi đến gần trước người hắn tháo vải băng, sau đó dùng nội lực xé áo trước ngực hắn. Thấy miệng vết thương nhỏ đang không ngừng chảy máu trên ngực phải, tôi thầm nghĩ trong lòng: loại súng QSG92 này đúng là trâu bò thật, tầm bắn xa thế mà vẫn có thể vào sâu cơ thể.

"Vũ khí nàng bắn ta bị thương là thứ gì?" Giọng Phó Quân Mạc bỗng vang lên bên tai tôi.

Tôi cũng chẳng đáp, liếc mắt nhìn hắn, nói:"Đưa thuốc giải 'Thiên trùng vạn hoa' cho ta, ta có thể cứu ngươi một mạng."

Hắn nổi giận, máu ở ngực chảy càng nhiều, màu càng sẫm lại nhưng tôi cũng nhìn hắn không chút nhượng bộ. Cuối cùng, sự đau đớn ánh lên trong mắt, hắn nhíu mày:"Đưa nàng ấy 'Rễ Lạc phù'."

Lão già kia lập tức đưa thuốc giải cho tôi, trách:"Còn không mang thuốc giải của ngươi đến!"

Tôi cười cười, vẫy tay với Vô Dạ ở đầu thuyền đối diện, hắn lập tức "Bay" lại đây.

Tay Vô Dạ nhận thuốc giải. Khi tôi đang toan đưa thuốc cho lão già tóc trắng thì lại nghe giọng nặng nề của Phó Quân Mạc vang lên:"Nàng đắp thuốc cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Dồn dập

Tay Vô Dạ nhận thuốc giải. Khi tôi đang toan đưa thuốc cho lão già tóc trắng thì lại nghe giọng nặng nề của Phó Quân Mạc vang lên:"Nàng đắp thuốc cho ta."

Mắt Vô Dạ lạnh đi, vừa định kéo tôi trở về thì bị lão già tóc trắng ngăn cản.

Tôi khó hiểu nhìn khuôn mặt cố chấp, hờn dỗi như đứa trẻ của hắn mà nhíu mày:"Ai đắp thuốc cho ngươi thì có gì khác đâu. Được rồi được rồi. ta đến ta đến đây!"

Sau khi rắc bột thuốc lên người hắn, vừa toan đứng dậy, thì cổ tay bị hắn giữ lại, giọng nói khàn khàn vang bên tai:"Nàng còn chưa băng bó!"

Tôi cười mếu, hết sức tốt bụng nhắc:"Phó Quân Mạc, nếu bây giờ ta băng bó cho ngươi thì đoán chừng ngươi cũng cách cái chết không xa đâu."

Chẳng chút quan tâm đến vẻ mặt hắn, tôi tiếp tục:"Thả ta về, đợi sau khi kiểm chứng thuốc giải Thiên trùng vạn hoa này là thật, ta sẽ nói cho ngươi cách trị vết thương do súng bắn đó."

"Hoan hô — " Đằng xa bỗng truyền đến tiếng reo hò ầm vang. Tôi ngẩng đầu, thấy chiếc lâu thuyền kia của Phó Quân Mạc hừng hực ánh lửa thì thầm khen ngợi: Vệ Linh Phong đúng là chẳng phải lợi hại bình thường thôi đâu!

Sắc mặt mọi người trong thuyền lập tức thay đổi. Tôi nhìn về phía Huyền Thiên, trên mặt hắn vừa lộ ra chút vui mừng rồi lại nhanh chóng nhìn về hướng này, quát:"Phó Quân Mạc, hoàng thái tử Thược quốc, bản quân biết là ngài! Đội tàu của ngài đã thất bại, chỉ cần ngài thả Hoàng hậu nương nương của Kì quốc ta về an toàn, bản tướng quân cam đoan ngài sẽ có thể an tâm rời đi!"

Tôi lặng người. Tên Huyền Thiên này không hề ngụy tạo. Ngay từ đầu, tôi chỉ biết thần sắc sợ hãi của hắn lúc này hoàn toàn không phải giả. Như vậy thì, hắn thật sự vì an nguy của tôi mà bỏ qua cơ hội bắt giữ hoàng thái tử Thược quốc ư?

Vì sao lại thế? Đây là ý của hắn, hay vẫn là của Vệ Linh Phong

"Vệ Linh Phong thật sự là đối đãi với nàng không tệ!" Cơ thể bị kéo mạnh, tôi thiếu chút nữa là ngã vào người Phó Quân Mạc nhưng cuối cùng lại chạm phải miệng vết thương, thấy hắn đau đến tái cả môi thì hơi ân hận:"Xin lỗi, không phải ta cố ý đâu. Với lại là do ngươi kéo nên ta mới"

"Nhược nhi!" Phó Quân Mạc bỗng ôm choàng lấy tôi, siết vòng tay. Tôi thậm chí có thể cảm nhận được quần áo dính lấy cơ thể vì máu thấm qua nhưng trong giây lát, tôi lại quên phải phản ứng thế nào. Mặc kệ cả cơn đau, hắn khàn giọng, run rẩy nói, "Nếu ngày trước ta không cưới Lam Doanh Ngọc mà thật lòng thật dạ cưới nàng, liệu nàng có thể nào.."

"Sẽ không đâu." Tôi đẩy hắn ra, thần sắc đạm mạc lại kiên định đáp lời.

Nhìn vẻ ảm đạm trong mắt hắn, tôi gạt nó sang bên, không muốn phải tự hỏi bản thân xem điều đó có ý nghĩ gì, hờ hững lên tiếng:"Còn nữa, Phó Quân Mạc, ngươi phải nhớ rõ, trên thế giới này vĩnh viễn sẽ không có chữ 'nếu'.".

Cuối cùng, hắn chán nản buông bàn tay đang siết chặt vai tôi, lúc lâu sau mới hỏi:"Vậy Vệ Linh Phong thì sao? Nàng yêu hắn ư?"

"Không yêu." Tôi trả lời chắc như đinh đóng cột.

"Thế vì sao.. lại đồng ý gả cho hắn?"

Phải rồi! Vì sao lại thực hiện nguyện vọng đó gả đến Kì quốc chứ? Tôi cười đắng ngắt:" Hắn là vì bị hắn gài bẫy rồi. Chỉ là, đối với ta mà nói, ở Lam gia cũng tốt, Hoàng cung Vệ quốc cũng vậy, thật ra chẳng có gì khác biệt cả."

Huyền Thiên nhìn chúng tôi bên này, vừa hơi lúng túng, lại có chút lo lắng, hô to:"Phó Quân Mạc, Lam tiểu thư bây giờ đã là Hoàng hậu Kì quốc chúng thần, xin Thái tử tự trọng. Nếu không thả người ra, bản tướng quân cũng phải đành phụng Hoàng mệnh thi hành thủ đoạn!"

Trên gương mặt cao ngạo của Phó Quân Mạc cuối cùng hé ra một nụ cười gượng gạo, cô đơn, miễn cưỡng đỡ ngực đứng lên, lạnh nhạt lên tiếng:"Nàng đi đi. Còn nữa" Hắn dừng một chút, trong đáy mắt ánh lên thứ tình cảm nồng nàn mơ hồ, giọng khàn khàn nhưng lại dịu dàng, "Đừng để lộ thân phận Tâm Lạc, nó sẽ mang tai họa đến cho nàng. Hãy tự bảo vệ... bản thân thật tốt."

Tôi cảm thấy có một nỗi buồn và một cơn đau tuôn trào trong lồng ngực. Ánh mắt ấy, tình cảm ấy, tôi thật sự... không thể nào nhận được. Yên lặng gật đầu, tôi kéo Vô Dạ toan rời đi thì lại nghe tiếng Phó Quân Mạc vang lên sau lưng:"Chuyện đó... Ở quán rượu, người khiến nàng khóc mới là người trong lòng nàng phải không?"

Tôi từ từ xoay người về phía hắn, trên khuôn mặt bừng lên nụ cười rạng rỡ, xinh đẹp nhưng bi thương vô chừng, lắc nhẹ đầu, dịu dàng đáp:"Chàng không phải người trong lòng."

Tôi nâng ngón tay mảnh khảnh lên, viết nhẹ trên lồng ngực, đè giọng nói run rẩy xuống, nghiêm túc đáp:"Chàng... là người đã khắc sâu vào trái tim ta."

Khi Vô Dạ nắm tay nhẹ nhàng đỡ tôi đặt chân xuống lâu thuyền, Huyền Thiên vội triệu tập tất cả tướng sĩ trở về. Hàng trăm người tầng tầng lớp lớp vây quanh bảo vệ tôi, hạ lệnh lái thuyền.

Sau khi xác nhận "Rễ Lạc phù" quả thật là thuốc giải của "Thiên trùng vạn hoa", tôi đi đến đầu thuyền, vận nội lực, cao giọng:"Phó Quân Mạc, viên đạn vẫn nằm trong cơ thể ngươi, nếu không lấy nó ra, chờ da thịt xung quanh bắt đầu thối rữa thì ngươi xong đời đấy! Thuốc vừa rồi không chỉ có thể giải độc mà còn có thể cầm máu, bây đó cũng đủ để ngươi chống đỡ được đến khi lên bờ."

Nhìn Phó Quân Mạc vẫn chống cơ thể yếu ớt nơi đầu thuyền nhìn mình chăm chú, tôi hít sâu một hơi, thu ánh mắt, và không biết vì sao lòng lại thấy áy náy, nhạt giọng:"Nói chung, ngươi tự thu xếp sao cho tốt đi!"

Dứt lời, tôi quay đầu, ôm lấy Tiểu Ngân không biết đã chạy đến bên chân từ lúc nào bước về phía khoang thuyền trong vòng người vây quanh.

Trở về căn phòng ban đầu, những người có liên quan đều cung kính lui ra ngoài, duy chỉ có Huyền Thiên mặt tái xanh ở lại, có lẽ là có lời muốn nói về những gì tôi làm vừa nãy.

Tôi không khỏi thấy buồn cười nhưng cũng chẳng quản hắn làm gì. Cẩn thận kiểm tra vết thương của Tâm Lạc và Tâm Tuệ, tôi phát hiện tất cả ngoại thương đều đã đóng vảy, có thể là nhờ Tiểu Ngân trị, độc của "Thiên trùng vạn hoa" cũng đúng là đã được giải.

Thở dài thư thái, tôi thầm nghĩ: hôm nay tuy chỉ là mấy canh giờ, nhưng nguy hiểm trong ấy không phải là thứ mà người ngoài cuộc có thể hiểu được.

"Nương nương, người.." Huyền Thiên hơi đỏ mặt nghiêm nghị, muốn nói rồi lại thôi.

Tôi bỗng ngắt lời hắn, hỏi:"Vì sao lại chấp nhận thả Phó Quân Mạc đi? Các người không phải vì mẻ cá lớn này nên mới sắp xếp mọi chuyện còn gì?"

Huyền Thiên tức tối nhìn tôi, sau một lúc mới giận dữ đáp:"Đó là vì Hoàng Thượng đã dặn, bất kể chuyện gì xảy ra đều phải lấy sự an toàn của nương nương làm chính. Cho dù là... một chút tổn thương cũng không được!"

Tôi cảm thấy được có thứ gì đó cuồn cuộn trong lòng khiến bản thân phải đè nén lại, phất tay, lạnh nhạt:"Xin lỗi, Huyền tướng quân, làm cho ngài lo lắng rồi. Có thể mời ngài ra ngoài trước được không? Ta muốn nghỉ ngơi cho tốt đã."

Sau mười bốn ngày sáu giờ có lẻ ngồi thuyền, tôi thề, nếu Huyền Thiên không nói là có thể cập bờ, tôi chắc sẽ phát điên mất.

Nhưng chờ đến lúc hắn bảo có thể rời thuyền, tôi lại thấy sầu. Mới chỉ qua có nửa tháng, chẳng lẽ còn phải đi đường bộ thêm nửa tháng nữa sao? Nghĩ đến là đã thấy lạnh cả người.

Suốt đường đi, tôi chẳng có chút cảm giác là mình đang lấy chồng gì cả, đương nhiên lại sẽ càng không có cảm giác được gả đi để thành Hoàng hậu của một quốc gia.

Song, tuy là vậy nhưng sau khi xuống thuyền, mệnh lệnh đầu tiên của tôi lại là — tôi sẽ đi lại một cách đơn giản thôi, còn về phần xe hoa phô trương kia thì cứ nhét đại một nữ quan vào đó cho đủ số.

Cũng không biết là Huyền Thiên đã miễn dịch với mấy mánh lới quái gở của tôi hay là biết không thể nào can ngăn được nên cũng chỉ dứt khoát đi theo.

Vì vậy, tôi lập tức mặc thường phục hòa vào trong đám "Hộ giá" trùng trùng điệp điệp đang từ từ đi ở phía trước, mệt thì cũng chẳng thèm khách khí, trực tiếp nhảy lên xe hoa nghỉ ngơi, hoàn toàn mặc kệ vẻ mặt đang co giật muốn hộc máu của nữ quan trên xe.

Tất nhiên, khi chọn việc đi lại đơn giản không phải vì tôi muốn tự chuốc lấy phiền phức, mà là vì nó có một cái lợi vô cùng tốt — miễn là không làm chậm trễ lộ trình của đoàn, tôi có thể chuồn ra đi dạo loanh quanh bất cứ lúc nào.

Ngày hôm đó, đoàn xe đến một quốc gia kì lạ. Tôi đã đến rất nhiều tiểu quốc, phóng mắt nhìn đều chỉ có một mảnh tiêu điều, hiu hắt do chiến tranh để lại.

Thỉnh thoảng cũng đến những nơi có vẻ phồn hoa, thịnh vượng, nhưng căn cứ theo lời Huyền Thiên nói, những nơi này đều là những nước lệ thuộc hoặc là những quốc gia liên minh với ba cường quốc lớn nhất.

Chỉ là đất nước này... Tôi phóng tầm mắt nhìn từng nhóm người, mặt ai cũng đều tươi tắn, tựa như ngay cả không khí cũng tràn ngập hơi thở hạnh phúc yên bình.

Nhưng điều khiến cho tôi thay đổi sắc mặt lại là người dân của quốc gia này. Sự chênh lệch giàu nghèo là tất yếu, chỉ là không có nhiều, rõ ràng như những quốc gia khác. Dọc đường có thể nhìn thấy quần áo của những nhóm gồm đàn ông, phụ nữ qua lại trên đường đều thống nhất. Chính xác là vậy, nghe không lầm đâu, đúng là đàn ông và phụ nữ đấy.

Những người dân này chỉ cần nhìn thấy họ là sẽ vô cùng cung kính cúi đầu, loại tôn kính này tuyệt đối không hề có chút giả dối nào, tất cả đều xuất phát từ đáy lòng. Tôi nghĩ họ không phải là binh lính mà là quan viên.

Rồi lại nhìn thần sắc của những quân binh , đều là vẻ khiêm tốn bên ngoài, nhưng bên trong lại hết sức tự hào và tự tin.

Vừa vặn đến một con đường nhỏ nhộn nhịp, tôi lại như thấy được chế độ dân chủ thời hiện đại được thi hành thì không khỏi kinh ngạc. Cuối cùng là người thế nào, chính sách ra sao mới có thể khiến một cảnh tượng như thế này xuất hiện.

"Huyền Thiên, đây là quốc gia nào?" Vì còn đang mặc thường phục và để tránh bị nghi ngờ, tôi gọi thẳng tên hắn.

Hàng mày Huyền Thiên nhíu chặt, vô thức trả lời:" Nơi này ban đầu hình như là nơi tộc Truy Phong và các tộc du mục ở, không có tên nước cụ thể. Ngày trước có thể nói là hỗn loạn cùng cực, không nghĩ là chỉ sau mấy tháng không chú ý"

"Vị cô nương và công tử này là người từ vùng khác đến phải không?" Ông lão đứng bên cạnh một người phụ nữ bán trang sức dường như nghe thấy cuộc đối thoại của chúng tôi thì mỉm cười hỏi.

Tôi vội sà lại, vừa toan hỏi thì thấy bên cạnh có hai người đàn ông trung niên chen ra trước mặt tôi, trong đó, một người lún phún râu, một người có vẻ nho nhã điềm đạm, khuôn mặt còn trẻ nhưng tóc đã bạc cả một đầu.

Tôi nghe người đàn ông lún phún râu ấy hỏi thăm với vẻ mặt lo lắng:"Lão bá, chúng cháu vốn là dân nơi này, nửa năm trước, huynh đệ chúng cháu lưu lạc kiếm sống, tại sao khi trở về thì thấy"

Ông lão chẳng hề ngạc nhiên, vuốt râu cười:"Các con có phụ mẫu, vợ con ở đây không?"

Hai người bọn họ vội gật đầu:"Có, có ạ! Họ đã chăm sóc chúng con trước khi chúng con xa quê, không biết giờ này còn sống hay đã chết."

"Yên tâm đi! Vợ con các con chỉ cần còn thành thạo một nghề thôi thì bây giờ chắc chắn sẽ sống rất tốt, còn không mau về nhà xem thử xem!"

Hai người kia liên tục vâng dạ, tách ra khỏi đoàn người chạy về hướng quen thuộc.

Ông lão còn nói với theo:"Nếu không tìm thấy ở chỗ cũ thì cũng đừng nôn nóng, có gì thì đến miếu xem sổ hộ tịch."

Nhìn bóng người họ dần biến mất, tôi vẫn còn đang thất thần lúc lâu, mãi đến khi nghe thấy giọng ông lão:"Cô nương, cô vừa muốn hỏi lão chuyện gì?"

Tôi ngẩn người, vội vã gật gật đầu:"Ông ơi, con thực sự rất tò mò, trong thành này, người thi hành.. nền chính trị nhân từ thế này cuối cùng là người như thế nào ạ?"

Tuy rằng chỉ vừa tiếp xúc nhưng tôi lại rất kinh ngạc. Những người nay đương nhiên không thể so với những bậc thầy hàng đầu trong chính sách thời hiện đại, nhưng tại thế giới này, đó lại là người đi tiên phong trong việc cải cách.

Cuối cùng là ai mới có thể có tầm nhìn xa trông rộng như thế?

Ông lão cười, áy náy bảo:"Thật, không phải vì lão già cổ hủ này không muốn cho cô nương biết tục danh của Thiếu chủ, nhưng đừng nói là lão, mà cả các đại nhân trong cung cũng không có mấy người may mắn được nhìn thấy mặt Thiếu chủ đâu."

"Thiếu chủ?" Lòng tôi căng lên, ngạc nhiên hỏi, "Không phải mọi người nên gọi ngài là Hoàng Thượng sao?"

"Ha ha." Ông lão cười tự hào, giọng vô cùng sùng kính, "Hoàng Thượng thì tính là cái gì chứ, chẳng qua chỉ là một cách gọi mà thôi. Ở Y quốc chúng ta, trong lòng ai cũng chỉ có Thiếu chủ!"

Tôi khẽ nhíu mày, trịnh trọng nói:"Nghe cách ông nói thì rõ ràng đó là một cao nhân ẩn thế, vì sao lại bằng lòng đến nơi này giúp đỡ?"

Ông lão cuối cùng mới nghiêm túc nhìn tôi, gật đầu:"Mắt nhìn của cô nương cũng không tệ, lão già này cũng từng có mấy năm đọc qua kinh thư. Chỉ là ở Y quốc chúng ta, người như lão hủ thì chắc chắn không được xem là cao nhân. Nhờ trong cung đã có người có năng lực gấp trăm lần lão nên bây giờ lão rất nhàn hạ còn gì, đúng không?"

Mãi đến lúc này, tôi mới thực sự cảm thấy bội phục ông lão vẫn còn mỉm cười này. Cởi mở như thế, tính cách lại độ lượng, ai ở đây cũng có khát vọng tạo dựng sự nghiệp. Một thời đại vang danh thiên hạ, đúng là hiếm thấy.

Vừa toan hỏi lại thì tôi nghe tiếng trống "thùng thùng" chợt vang khắp các ngã đường. Nếu chú ý, có thể thấy tiếng trống này chỉ có ba nhịp dài, hai nhịp ngắn.

Giây tiếp theo, tôi lập tức phát hiện vẻ mặt mọi người trên đường đều thay đổi. Vẻ khó tin và hồi hộp hiện lên mặt đám quan viên, dứt khoát quay đi bước vội về một hướng.

Về phần dân chúng, ngoại trừ nét kinh ngạc thì sự mừng rỡ càng thêm rõ nét, cuối cùng cũng để lại sạp hàng trong tay chạy theo hướng đám quân viên lúc nãy.

Song, dù là chen lấn như thế, bọn họ vẫn chú ý chăm sóc những người già yếu, phụ nữ và trẻ em nên dù rất đông nhưng không hỗn loạn.

Đôi mắt khép hờ của ông lão đột nhiên mở to, lẩm bẩm:"Thiếu chủ sắp đến rồi, Thiếu chủ cũng sẽ đến đây..." Dứt lời không ngoảnh lại, ông nhanh chóng hòa vào dòng người.

Tôi quả thực bị cảnh tượng trước mắt dọa rồi, chuyện này dù là một minh tinh, thần tượng lớn ở thời hiện đại xuất hiện cũng không khoa trương đến mức khiến ai cũng đổ ra đường nữa là!

Tiêu rồi! Tôi ngày càng hiếu kì, chẳng biết vị Thiếu chủ đó là loại người thế nào nhỉ.

Vừa nhấc làn váy chuẩn bị đi góp vui thì một người ăn mặc như tướng lĩnh thở hổn hển chạy đến trước mặt tôi và Huyền Thiên, cúi đầu báo cáo:"Nương Tiểu thư, cô nương Tâm Tuệ nhờ thần mau chóng báo với người, thiếu gia Tâm Lạc phát sốt, bây giờ."

Nỗi hoảng sợ dâng lên trong lòng mình. Buổi sáng hôm nay Tâm Lạc đã nói là rất mệt, nhưng tôi nghĩ rằng đó cũng không phải chuyện gì lớn nên chỉ để lại Tâm Tuệ và Vô Dạ bên cạnh thằng bé, dặn dò em nghỉ ngơi cho tốt rồi trốn đi chơi, bởi vậy mới không xem mạch cho em kĩ lưỡng.

Chết tiệt thật! Tôi rủa thầm một tiếng rồi vận nội lực chạy vụt về phía nhà nghỉ mà chúng tôi đã dừng chân..

Cơn sốt như thiêu của Tâm Lạc đến ngày thứ sáu mới lui, cơ thể cũng không có để lại di chứng gì.

Chỉ là tôi vẫn thấy có một nỗi lo khó hiểu. Lúc thằng bé còn phát sốt có mở mắt một lần, khi ấy chỉ có mình tôi ở bên cạnh thấy được đôi mắt em hiện lên

một màu bạc kì lạ.

Cuối cùng thì thân phận Tâm Lạc là gì? Trên người em cất dấu bí mật thế nào?

Đoàn xe chạy trên đường bộ đã mười ngày, lúc này cũng đã tiến vào biên giới Kì quốc. Tôi rõ ràng có thể nhìn thấy gương mặt căng như dây cung của Huyên Thiên thả lỏng không ít.

Chỉ tội nghiệp cho tôi, từ sau khi nhập cảnh đã bị ép phải thay áo gấm mũ phượng, chán chường nằm trong xe hoa.

Chân trước vừa toan đặt xuống đã bị Huyền Thiên ném qua một ánh mắt vô cùng khủng bố mà rụt nhanh về. Rồi, tôi thấy vài người mặc quần áo rách nát quỳ phía trước không ngừng dập đầu với những sĩ binh phía trước:"Quan gia, cầu xin ngài đừng đốt thôn chúng tôi, quan gia!..."

Sao? Xem chúng tôi là đám quan binh "cướp bóc" sao. Tôi hơi lúng túng liếc nhìn Huyền Thiên, thầm trách: cái gì mà cường quốc đệ nhất thiên hạ chứ, quả nhiên vẫn là con quạ đen thiên hạ đệ nhất mà.

Ở đây chữ "quạ" có nghĩ là "chẳng có gì khác biệt" (mang nghĩa xấu)

Nhờ thị lực mà tôi có thể thấy, cách đó không xa đúng là có mười mấy thôn xóm, nhưng sao nhìn thế nào cũng đều cảm thấy trầm lắng như thế?

Cái tên Huyền Thiên này, đường lớn không đi mà lại đi cái đường "thôn quê" nhỏ xíu này, có thể tám phần là vì hiểu rằng, mấy ngày này Tâm Lạc đã bắt đầu phát sốt nên không thể ở lại lâu nên hắn gấp giống hệt con kiến bò trên chảo nóng, nói là sẽ lỡ giờ lành.

Những quân sĩ đi đằng xa hoảng sợ nhìn thoáng qua tôi, định bước lên đá người dân nọ.

Tôi thu ánh nhìn, tầm mắt rơi vào những người trong thôn đang chặn đường thì bỗng kinh hoảng, hét lớn:"Khoan đã!"

Tên lính kia ngây ra trong chốc lát, còn chưa hoàn hồn, chỉ vừa cảm thấy có một bóng hồng nhoáng lên trước mắt thì tôi đã phóng qua hắn đến bên người thôn dân đó.

Tôi cẩn thận kiểm tra toàn thân anh ta, quả nhiên phát hiện trên cánh tay có những mụn nước rất lớn nổi lên, xung quanh còn hơi ửng đỏ. Tôi lại bắt mạch..

Quay đầu, tôi hét lớn một tiếng:"Không ai được phép lại gần đây!"

Vô Dạ và Tâm Tuệ đang đuổi sát theo tôi lập tức bị vẻ mặt nghiêm trọng của tôi dọa sợ đứng ngẩn ra tại chỗ.

Tôi hít sâu, nói gằn từng chữ:"Người thôn này bị nhiễm dịch bệnh, hơn nữa" Dừng một chút, rồi tôi mới có chút bất đắc dĩ, nói, "Là bệnh đậu sang."

Lời này vừa dứt, tất cả quân sĩ đều trở nên sợ hãi. Tâm Tuệ, Huyền Thiên hoảng hốt xông đến, có lẽ là muốn kéo tôi khỏi những người bên cạnh.

Bệnh đậu sang, ở hiện đại gọi là bệnh đậu mùa, ở thời cổ đại lại không hề có vắc - xin hay trang thiết bị phòng bệnh , là biểu tượng cho cái chết còn đáng sợ hơn cả chiến tranh.

"Mẫu thân — " Một tiếng hét chói tai vang lên trong đám người. Chợt, một quân lính lao ra, như không muốn sống mà lao về phía những thôn trang.

Tôi giật mình. Khi biết mẹ của hắn ta còn ở trong thôn này thì hét lớn:"Vô Dạ, ngăn hắn lại!"

Chỉ là, lúc âm thanh ấy vang lên thì như trở thành một khẩu hiệu, trong nháy mắt lại có những binh lính khác gọi tìm người thân, lao ra khỏi hàng ngũ.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ trước lời nói vừa rồi của tôi, một mình Vô Dạ căn bản không thể ngăn được nhiều người như thế.

Sắc mặt biến đổi mạnh, vận nội lực nói lớn đến đằng xa:" Các ngươi muốn nhìn chiến hữu của mình đi tìm các chết sao? Mau ngăn bọn họ lại! Đây là mệnh lệnh!"

Sau vài giờ đồng hồ, những người vô cùng căm giận và tuyệt vọng nọ đều bị giải đến quỳ trước mặt tôi. Có người còn ra sức vùng vẫy, có người đã bật khóc thành tiếng.

Ai nói rằng đàn ông không có nước mắt, chỉ là chưa chạm vào được đến nỗi đau mà thôi.

Tôi không biết vì sao trong lòng lại đau đến nhường ấy, ngồi xổm xuống nhìn thẳng bọn họ, nhẹ giọng:"Các ngươi có người thân trong thôn sao?"

"Mẫu thân thần, mẫu thân thần một thân một mình dưỡng dục thần.."

"Thê tử của thần vẫn luôn chờ thần trở về."

"Cả nhà thần đều ở thôn "Hồng Đầu", hức. Rõ ràng là khi thần đi vẫn còn rất khỏe mạnh mà.."

Những binh lính đứng vây xung quanh tuy không có bất kì hành động gì nhưng cũng để lộ vẻ mặt tuyệt vọng, đau buồn và thương xót, chỉ sợ là.. cũng có

người thân bị nhốt bên trong, chẳng qua lý trí và tấm lòng trung quân ái quốc vẫn còn vững vàng mà thôi.

Tôi nắm chặt bàn tay, hỏi:"Các ngươi có sợ chết không?"

Người lính lao ra đầu tiên nhìn tôi với ánh mắt tan nát, khóc:"Mẫu thân thần đã qua đời thì thần liều mạng như vậy vì ai? Như vậy còn không bằng đã chết..."

Trước kia, khi còn ở Vô Du tổ, bắt gặp hoàn cảnh này, có lẽ tôi sẽ không chút ngại ngần mà dốc sức giúp đỡ chăng? Tôi cười ảo não, rồi lại trở nên kiên quyết vô cùng.

"Tâm Tuệ!" Tôi buông nắm tay, tháo mũ phượng trên đầu xuống giọng bình tĩnh, "Đi chuẩn bị thật nhiều nước ấm!"

Tâm Tuệ nở nụ cười thấu hiểu, đáp:"Vâng, thưa tiểu thư!"

"Tâm Lạc! Đi thu gom than củi, càng nhiều càng tốt, sau đó thì nghiền chúng thành bột!"

Tâm Lạc phấn chấn vỗ tay:"Tâm Lạc cũng có việc để làm sao? Nhưng mà một mình Tâm Lạc"

"Vô Dạ!" Tôi nhìn hắn nghiêm nghị, lấy từ trong ngực hai mươi tấm ngân phiếu mà Vệ Linh Phong cho mình đưa hắn, "Đợi lát nữa ta viết đơn thuốc cho huynh, huynh đến tiệm dược gần nhất mua những vị thuốc này, càng nhiều càng tốt, càng nhanh càng tốt"

"Tất cả mọi người nghe đây — " Tôi dùng nội lực để giọng nói truyền xa, "Vì muốn cứu người thân các ngươi, muốn giúp chiến hữu các ngươi, ba người bọn họ đã bắt tay vào làm và đang rất bận rộn để giữ cho đoàn xe này không nhiễm mầm bệnh. Nhưng..."

Tôi dừng một chút, đảo mắt nhìn những người đang khiếp sợ quỳ trên mặt đất, lạnh lùng bảo:"Bọn họ đã đi chuẩn bị dược liệu để phòng bệnh đậu sang kỹ càng rồi, không có mệnh lệnh của ta, không ai được phép đến gần những thôn đó! Người nào trái lệnh, xử theo quân pháp!"

"Nghe rõ chưa?"

"Nương nương, người điên rồi!" Huyền Thiên giữ chặt tôi lại, "Một mình người đến thôn đó, nếu như bị nhiễm bệnh — "

Tôi cười khẽ, ngắt lời hắn:"Huyền tướng quân, ta cũng đang muốn nhờ ngài hỗ trợ."

Huyền Thiên ngẩn ra, rồi lại ngờ nghệch hỏi:"Thần cũng có thể giúp?"

"Đúng vậy!" Tôi nghiêm mặt, cẩn thận nói, "Xem ra quan phủ đã quyết định vứt bỏ thôn ấy rồi, ta tin là nơi này đã bị phong tỏa, khó thoát khỏi cảnh bị tiêu hủy. Ta không cần biết là ngài dùng quyền hay dùng thế gì cũng được, miễn là giúp ta vào trong rồi ngăn bọn họ lại!"

"Nhưng mà nương nương, người.."

Tôi nở nụ cười tươi:"Yên tâm đi, ta đã từng tiêm ngừa vắc - xin phòng bệnh Ý của ta là, trước kia ta đã từng mắc bệnh đậu sang nên sẽ không nhiễm bệnh nữa đâu. Vì vậy, trong tình huống không có cách giải quyết nào thì chỉ có duy nhất mình ta là an toàn đi vào mà thôi."

Bỏ mặc vẻ thẫn thờ của Huyền Thiên, ánh mắt tôi đảo một vòng qua tất cả quan binh và tướng lĩnh, lớn giọng hỏi:"Ta hỏi lại lần nữa, các ngươi đã nghe rõ chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Người trọng người khinh

Thủ đô Kì quốc — trong Hoàng cung.

Vệ Linh Phong khoác một bộ áo màu tím trang trọng, tay cầm bút lông nhỏ ngồi trước bàn duyệt tấu chương, nghe những tiếng gọi cằn nhằn "Hoàng thượng, Hoàng thượng" cứ không ngừng vang lên bên tai thì nhoẻn miệng cười châm biếm.

"Hoàng Thượng, theo vi thần được biết, Hoàng hậu nương nương trên đường hành động không hề biết chừng mực, thường xuyên xem thường lễ nghi, liêm sỉ xuất đầu lộ diện trên đường cái..."

"Đúng vậy ạ! Hoàng Thượng, thần còn nghe nói rằng khi người ở trên thuyền cùng tướng lĩnh địch quốc thì... thì vụng trộm đưa đẩy, rất mập mờ!"

".. Hơn nữa, đó là một thiếu nữ ngoại tộc, làm sao có thể tở thành Hoàng hậu của quốc gia ta. Chuyện này mà truyền ra"

"Hoàng Thượng, tổ huấn trăm triệu lần không thể nào trái được!"

Các vị đại thần gần như đã làm mọi cách, trình ra vô số lí do, nguyên tắc nhưng bậc chí tôn ấy vẫn cúi đầu chuyên tâm phê duyệt tấu chương, không hề ngẩng lên lấy nửa cái.

Chờ sau khi phê duyệt tấu chương đã xong, Vệ Linh Phong cuối cùng cũng nâng gương mặt tuấn tú tuyệt trần lên, ánh mắt đảo nhẹ qua mọi người. Những kẻ vừa rồi còn đang bày vẻ giả tạo nói huyên thuyên đột nhiên như bị một thanh kiếm băng giá đâm phải, rùng mình. Trong nội điện lập tức yên lặng.

"Trẫm lại có điều tò mò. Những tin tức này ngoài xa ngàn dặm, ngay cả trẫm còn không rõ, chẳng hay các vị thân gia làm sao biết được?"

Lời này vừa dứt, những đại thần này ngay cả hơi ngẩng đầu lên cũng không dám, thân mình run không kềm được.

Vệ Linh Phong cười lạnh:"Chuyện lập Hậu, trẫm đều có tính toán, các ngươi lui trước đi."

Lắc nhẹ tay áo, Vệ Linh Phong nói vọng về một phía cung điện không người:"Thành Ưu, bọn Huyền Thiên vì sao còn chưa đến?"

Thành Ưu nhảy xuống từ trên xà nhà cung kính quỳ trước mặt hắn, lộ vẻ khó xử:"Hồi Hoàng Thượng, thần. thần không dám..."

Đầu mày Vệ Linh Phong thoáng nhíu lại, lãnh đạm lên tiếng:"Nói đi."

"Dạ!" Thành Ưu gấp gáp cúi đầu, kính cẩn bẩm báo, "Đoàn của Hoàng Hậu dừng lại tại thôn xóm cách thành Thanh Ngõa hơn mười dặm, hiện giờ hiện giờ, bệnh dịch đang hoành hành nơi đó. Hoàng Hậu dẫn theo binh lính, ở ở lại giúp họ điều trị."

Thoạt đầu, Vệ Linh Phong biến sắc. Rồi như nhớ đến điều gì, hắn cười khẽ thành tiếng, lẩm bẩm:"Uổng công trẫm lo lắng cho nàng. Hóa ra nàng lại quay về với nghề cũ..."

"Thành Ưu, truyền lệnh xuống. Hôn lễ hoãn lại, một tháng sau sẽ cử hành. Về phần nghi lễ đăng cơ của Hoàng Hậu dời lại bốn tháng sau."

"Dạ!"

"Nương nương! Nương nương! — " Tiếng ồn ào từ xa xa vọng đến. Tôi xoa xoa thái dương nhức nhối của mình, buông chén thuốc trong tay.

Một người ăn vận như quân binh vọt vào phòng, hưng phấn reo lên:"Nương nương, vết loét trên người A Mai đã bắt đầu kết vảy rồi."

"Vậy chứng tỏ rằng cô ấy không có nguy hiểm còn gì!" Tôi tức tối trừng mắt nhìn, "Ngươi không thấy ở đây ta còn có bao nhiêu người bệnh sao? Nếu sợ cô nàng sau này bị mặt rỗ thì phải đi tìm Tiểu Ngân, cho nó liếm hai lần..."

"Nương nương!" Hắn sờ sờ đầu, ngắt lời tôi, cười ngây ngô, "Chuyện mặt có bị rỗ không chẳng liên quan gì cả. Nàng ấy có thể sống đã là may mắn của thần rồi. Còn nữa, thuộc hạ... thuộc hạ chỉ là. muốn đến tạ ơn nương nương."

Hả? Tôi sững người. Ngược lại còn có chút mắc cỡ, nghượng ngùng cười hì hì:"Vừa rồi thật xấu hổ quá. Ngươi tên gì?"

"Nương nương — " Hắn ta bày ra khuôn mặt giận dỗi, " Mọi người gọi thần là Vương Kiên. Nhiều người như vậy, ngoại trừ Huyền tướng quân thì ngay cả nương nương cũng không nhớ rõ sao."

Sao dường như mọi lý lẽ đều ngã về bên hắn hết nhỉ? Được rồi, tôi thừa nhận là mình không nhớ được tên của binh lính này, nhưng cái này có thể trách tôi sao? Một đám bọn họ ăn mặc giống hệt nhau, ngay cả mặt mũi đều na ná cái vẻ mờ nhạt đó Khụ..

"Ta đi tìm Vô Dạ, ngươi giúp ta trông mấy gười bệnh này một lúc. Cẩn thận đừng tiếp xúc quá gần."

Vất vấn đề đang trốn tránh qua một bên, tôi ném cục diện rối rắm này cho hắn rồi lao ra ngoài cửa, nghĩ thầm: tên thối tha, ai bảo ngươi khiến ta không xuống đài được chứ, để rồi không nghe được mẩu đối thoại sau khi rời đi.

"Cô nương ấy thực sự là nương nương?" Một giọng nữ yếu ớt hỏi với vẻ khó tin.

"Đương nhiên rồi!" Vương Kiên cứ liếng thoắng, không giấu được tự hào, "Người là Hoàng hậu nương nương tương lai của Kì quốc!"

"Nhưng mà Vừa rồi, người còn tự tay mớm thuốc cho tôi mà."

"Người còn cực khổ bế con tôi cả đêm mà chưa từng nơi tay"

Mọi người cứ mồm năm miệng mười nói không ngớt, người này lại đến người kia.

Chẳng biết ai bỗng thốt lên một câu:"Ta thấy mình thật may mắn vì là con dân Kì quốc."

Vừa rời thôn không xa, tôi đã bị Huyền Thiên sắc mặt u ám ngăn cản:"Nương nương, chúng ta đã trì hoãn nửa tháng rồi, vẫn nên sớm lên đường thôi!"

"Không được!" Tôi lắc đầu, " "Nhân đậu" trên người tuy đã được loại bỏ, nhưng cũng đã phá hủy một phần hệ miễn dịch của họ. Ta phải tìm được loại thuốc có thể thay thế chất kháng sinh. Thêm vào đó, những người này tuy đã phát bệnh, nhưng cũng không phải là người không thể cứu bằng thuốc hay châm cứu, vì vậy, ta cũng không thể bỏ bọn họ lại được..."

"Nương nương, tuy rằng những điều người nói thần nghe không hiểu, nhưng cũng biết nương nương đã vì dân chúng, vì Kì quốc rất nhiều rồi!" Vẻ mặt Huyền Thiên có hơi trách cứ, nhưng lại càng nhiều sự kính nể, "Chỉ là Hoàng Thượng đã hạ lệnh lùi ngày cưới lại một tháng, điều này vốn đã bị quan viên trong triều dị nghị. Nếu lại hoãn nữa."

Tôi quay đầu nhìn về phía thôn làng đã dần dần khôi phục sức sống. Từng người trong thôn chỉ cần thấy binh lính nào đang bận rộn đều cúi đầu cảm kích, và trên gương mặt những người lính này, ai cũng đều ngập tràn nét cười tươi tắn.

Thu lại tầm mắt, giọng tôi nhàn nhạt:"Huyền Thiên, ở quê hương ta, phàm là khi vị vương nhân từ nào thống trị thiên hạ đều vâng theo một câu nói thế này: dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh . Ngươi thấy thế nào?"

"Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh": Dân là quý, sau đó là đất nước còn vua là xem nhẹ. Là tư tưởng của Mạnh Tử về chính trị học. Mạnh Tử nhìn nhận chế độ quân chủ, nhưng vua không có quyền lấy dân làm của riêng cho mình. Phải duy dân và vì dân. Muốn vậy, phải có luật pháp công bằng, dẫu vua quan cũng không được vượt ra ngoài pháp luật đó. Người trị dân, trị nước phải chăm lo việc dân việc nước, làm cho đời sống của dân được sung túc, phải lo giáo dục dân để hiểu rõ luật pháp mà tuân theo, lấy nhân nghĩa làm cơ bản để thi hành.

"Dân vi quý, xả tắc thứ chi, quân vi khinh.." Huyền Thiên cứ lẩm bẩm thuộc lòng những lời này của tôi, thần sắc từ từ nghiêm nghị lại, vẻ kính phục toát lên trên khuôn mặt.

Tôi lại chợt cười lạnh lùng:"Ta lại cảm thấy những lời này đều là thứ bỏ đi cả."

"Vua và dân, đều là người, đều có sinh mạng như nhau, dựa vào đâu mà còn không bằng với thứ xã tắc lạnh lẽo ấy chứ? Đúng, ta cũng biết, chỉ có xã tắc hưng thịnh mới có thể đảm bảo được cuộc sống yên ổn cho người dân. Nhưng mà, cái ý niệm ấy có chính xác hay không cũng là do bậc đế vương như Vệ Linh Phong lo lắng. Ta chỉ là một thầy thuốc bình thường, quốc gia gì đó, dân sinh xã tắc gì đó, với ta mà nói đều chỉ là những con chữ, chẳng hề có chút ý nghĩa nào."

"Đổi câu khác đi! Với ta mà nói, những người này đều có sinh mệnh tương tự như ta, vậy nên ta sẽ cố gắng cứu giúp. Như vậy thì có mất gì của Huyền tướng quân và Hoàng Thượng của ngươi đâu? Con dân các người chẳng lẽ còn thua kém cả thứ lễ nghi hão huyền ấy ư?"

Tôi cười phất tay với Huyền Thiên còn đang chìm trong nỗi mơ hồ:"Yên tâm đi! Ta cam đoan, trong vòng mười ngày nữa sẽ khởi hành."

Đi một lúc lâu, sắc trời đã dần ngả tối mà tôi vẫn không tìm thấy Vô Dạ. Kì lạ thật, không phải bình thường hắn đều ngồi bên bờ hồ một mình sao?

Chân bắt đầu hơi nhức mỏi, tôi bèn ngồi xuống tảng đá bên bờ hồ. Ôi! Vốn định bảo Vô Dạ ngày mai vào thành mua thêm ít thảo dược, bây giờ hắn bận rồi thì chẳng giúp được nữa.

Chợt, một cảm giác kì quái lan tràn toàn thân.

Sau khi nhận được nội lực của Kì Nhiên và Bộ Sát thì tôi như có như không thêm một giác quan nữa, cứ mỗi khi nguy hiểm ập đến thì sẽ tình cờ có một cảm giác rất nhỏ xuất hiện.

Trong đêm tối, một luồng sáng lạnh lẽo tựa như xé rách cả không gian lóe lên trong thoáng chốc.

Sát khí bủa vây như tấm mạng nhện chụp xuống ngay phía trước mà tôi chẳng hề có chút cảnh giác nào.

Từ khi vô tình có được nội lực, chưa bao giờ có người nào có thể mang sát khí ẩn thân đến gần như vậy mà tôi không phát hiện. Vì thế, sự kinh hoàng từ trong đáy lòng cũng không hề nhỏ.

Tôi chật vật né sang một bên, một cơn đau nhói lên trên cánh tay.

Chỉ mới so một chiêu, tôi cũng biết kẻ đến có thực lực rất cao, cũng không phải là loại cao thủ non tay mà tôi có thể ứng phó được.

Trong nháy mắt khi ngã xuống đất, tôi vội kêu to "Cứu mạng". Dù sao nơi này cách thôn không xa, mà Vô Dạ cũng có thể đang ở gần đây.

Còn chưa kịp bò dập, luồng sáng lạnh giá sắc nhọn ấy lại lóe lên, lóa cả mắt khiến tôi không thể nhìn thấy gì, và nhanh chóng lao đến bên ngực phải của tôi.

Trong lúc hoảng loạn, tôi chẳng hề quay đầu, chỉ theo bản năng cúi mình xuống, giơ tay phải lên, còn tay trái kéo mạnh một đường —

Không có âm thanh nào phát ra, chỉ là hai tay lại trĩu nặng xuống. Cơn đau trên cánh tay trái đã khiến tôi suýt buông ra, khó khăn lắm mới có thể dùng "Tuyệt" chặn đứng thế kiếm của đối phương.

Phải rồi, đến tận lúc này tôi mới nhận ra, đó là một thanh kiếm.

"Chủ tử!" Tiếng gọi lớn vọng đến từ một nơi gần đó.

"Ta ở đây." Tôi nằm xụi lơ trên mặt đất, uể oải đáp. Giờ phút này, tôi mới nhận ra cả người mình đã thấm đẫm mồ hôi lạnh, tay chân chẳng còn chút sức lực nào.

Vừa nãy, tuy chỉ trong tích tắc, rất nhanh nhưng lại khiến tôi phải run rẩy.

Thanh kiếm ấy quả thật không bình thường. Có thể chịu được "Tuyệt" mà lại không bị cắt gãy.

"Chủ tử!" Giọng Vô Dạ khàn khàn mà kích động, nhào đến bế tôi còn đang ngã trên mặt đất.

Tay hắn động phải miệng vết thương , tôi liền rên khẽ một tiếng.

"Người bị thương?" Đêm tối không trăng, thêm vào đó, ánh đao lúc nãy khiến thị giác tôi tạm thời không rõ nên không thể thấy được kĩ càng ánh mắt hVô Dạ. Nhưng giọng nói lạnh lùng như băng giá và sự tức giận bất giác tỏa ra từ cả cơ thể đã cho thấy, hắn thật sự rất giận dữ.

"Không sao đâu, chỉ là một... một vết thương nhỏ thôi, ta tự có thể" Tôi cẩn thận lên tiếng. Không biết vì sao, Vô Dạ lúc này lại khiến tôi thấy hắn có một thoáng nguy hiểm, ngữ điệu cố gắng lắm cũng không nói được nữa, chữ "đi" cuối cùng cũng tự nuốt trở về.

Ai! Trên đời có loại chủ nhân nào như tôi không chứ?

Vô Dạ tránh miệng vết thương, ôm chặt tay tôi, lạnh lùng bảo:"Sau này không được tách khỏi ta."

Thật ra nếu so nội lực, ta không kém ngươi đâu. Chẳng qua những kĩ xảo mà ta học đều chỉ thích hợp với việc ám sát... Tuy rất muốn nói những điều này, nhưng khi nhìn ánh mắt sáng rỡ lạnh giá của Vô Dạ trong đêm, tôi lại thui thủi gật đầu.

"Nương nương — " Tiếng gọi đằng xa ngày càng gần. Dường như, tôi nghe Vô Dạ khẽ thở dài, bế tôi chậm rãi đi về hướng âm thanh vang lên.

"Hoàng Thượng giá lâm — "

Tiếng thái giám the thé hô lớn. Vệ Linh Phong bước vào "Lạc Ảnh cung" vừa được tu sửa ba tháng trước trong vòng vây của thị vệ, thái giám và cung nữ.

Thị nữ quỳ gối hai bên vừa định hô vạn tuế lần thứ ba thì một cô gái thanh tú vận áo tím vội vã chạy ra từ cuối cung, bước nhanh đến trước mặt Vệ Linh Phong, hơi cúi người nhưng không quỳ xuống, hạ giọng:"Tham kiến Hoàng Thượng."

Vệ Linh Phong thản nhiên gật đầu, hỏi:" Doanh Nhược đâu?"

"Tiểu thư tắm gội xong đã ngủ rồi ạ." Cô gái áo tím lại cúi đầu trả lời, trên mặt nở nụ cười khó kềm được rồi vội hạ mi, giả bộ ho một tiếng để che giấu mới nói tiếp, "Người còn dặn rằng Cho dù là ông trời có đến cũng không được đánh thức người."

"Vậy sao?" Vệ Linh Phong có hơi bất đắc dĩ cười cười, lập tức vượt qua cô gái áo tím tiếp tục đi vào.

Thiếu nữ áo tím luống cuống vội lui về vài bước ngăn hắn lại, khom người nói lớn:"Hoàng Thượng.."

Vệ Linh Phong nở một nụ cười ma mị khiến những cung nữ đang quỳ hai bên chỉ dám ghé mắt liếc trộm phải đỏ mặt. Hắn lại bảo:"Nàng ấy chỉ dặn không được đánh thức nàng nhưng đâu nói ta không thể đến thăm?"

Dứt lời, hắn tươi cười nhẹ phất góc tay áo một mình bước vào trong nội điện, để lại cô gái áo tím một bên vừa sợ vừa sầu, bất lực than thầm: tên Hoàng đế này cũng thật thông minh mà lưu manh quá, khó trách sao ngay đến tiểu thư cũng bị hắn trù tính.

Vệ Linh Phong chắp nửa tay chậm rãi đi vào nội điện rộng lớn hoa mỹ. Bước chân hắn vừa lười nhát nhàn hạ, vừa nhẹ nhàng không tiếng động. Chờ đến khi phát hiện ra hành động vô thức này của bản thân, hắn không khỏi nâng ngón tay thon dài trắng nõn xoa xoa thái dương, cười bất đắc dĩ.

Vòng qua một cây cột chạm trổ long phượng, hắn nhìn thấy người con gái đang nghiêng mình lẳng lặng nằm sau tấm màn gấm mỏng trắng trơn như tuyết. Một cơn gió thổi qua, mép màn gấm nhẹ nhàng phất lên, người con gái lại ngủ yên bình như trước, hay có thể nói là yên bình đến tĩnh mịch.

Chỉ là. Vệ Linh Phong không biết từ khi nào đã hơi nheo mắt, nhìn cảnh tượng phía trước rõ ràng có gì đó không phù hợp nhưng đồng thời lại hài hòa đến vô cùng.

Hắn bước lên vài bước, vén tấm màn, ngồi xuống bên cạnh người thiếu nữ.

Mái tóc dài ẩm ướt xõa rối tung bên gối, cơ thể ốm yếu trong ấn tượng ban đầu của hắn giờ phút này lại tựa như càng gầy gò hơn mấy phần.

Tóc ướt như thế mà lại đi ngủ sớm, nàng xem ra cũng chẳng sợ ngày mai sẽ đau đầu sao. Một ý nghĩ thoáng lướt qua trong đầu Vệ Linh Phong.

Nhớ lại báo cáo của Thành Ưu, hắn mím môi cười. Nàng giống như cơ thể càng yếu thì trái lại, càng làm ra những chuyện động trời hơn thì phải.

Vệ Linh Phong vén một lọn tóc bết bên tai người thiếu nữ ra sau. Trước kia, dù sao hắn cũng chỉ là bị thu hút bởi ánh mắt sáng rực của nàng, giờ đây mới thật là lần đầu tiên hắn đánh giá kĩ dung mạo của người con gái trước mặt.

Hàng mi nàng rất dài, có thể sánh với những phi tử bên cạnh hắn, đầu mi hơi cong lên, nhẹ rung theo từng nhịp thở đều đặn, vẽ ra từng đường cong đẹp đẽ.

Sắc mặt nàng nhợt nhạt hơn trong ấn tượng của hắn, cánh môi duyên dáng lại hơi thiếu mất sắc đỏ. Nhưng mặt khác.. nàng cũng chưa từng để lại cho hắn một ấn tượng nào thật sâu sắc. Nghĩ như vậy, hắn thấy người con gái trước mặt quả thật xinh đẹp mĩ miều không kém những phi tử của mình chút nào.

Chẳng qua thời khắc này đây, người con gái ấy chỉ khoác độc một bộ áo trắng thuần, khi nghiêng mình nằm ngủ, xương quai xanh trắng bên cổ lại như ẩn ẩn hiện hiện. Có lẽ vì mới vừa tắm gội, hai má nàng hơi ửng hồng, bờ môi cũng trở nên mềm mại, sáng bóng, mùi hương thơm ngát ngập tràn cả cơ thể, hòa lẫn vào hơi thở riêng biệt của nàng.

Trong lòng hắn nhẹ rung động, đưa ngón trỏ thon dài nhẹ nhàng mơn man trên gò má mịn màng như tơ, rồi dừng lại trên cánh môi phớt sắc hồng. Thời khắc vuốt nhẹ bờ môi như cánh hoa ấy, một thứ cảm xúc lạ thường lan tràn khắp toàn thân khiến tim hắn dường như lỗi nhịp trong giây lát.

Vệ Linh Phong nhíu mày, nhếch môi cười tự giễu, rút tay về.

Suốt hai tháng liền bôn ba ngàn dặm và bận bịu, cơ thể tôi quả thật đã chạm đến cực hạn. Vội vàng tắm rửa cho sạch những bụi bặm, tôi vừa ngã lưng đã ngủ.

Dù rằng lúc lần đầu tiên nhìn thấy cung điện, tôi liền than thầm: cái này khác gì với việc ngủ một mình trong nhà ma chứ? Nhưng sự mệt mỏi trên người vẫn khiến tôi không thể quen được với chiếc giường, huống chi bây giờ vẫn là ban ngày.

Không biết là có liên quan gì đến nội tức Kì Nhiên hay không, khi ai đó đến gần, cơ thể dường như thỉnh thoảng cảm nhận được từ hơi thở xem người đến là tốt hay xấu. Tất nhiên quá lắm cũng chỉ có thể nói là đề cao cảnh giác, không thể nào lại lâm vào cảnh biến thái như Kì Nhiên được.

Khi chìm trong giấc nồng, tôi cảm giác như có ai đó đến gần. Còn về việc người đó làm gì, tôi lại không biết gì cả, hay nói đúng hơn là lười xem mới đúng. Chẳng qua...

Hàng mi tôi hơi run, nghiêng mình, cố gắng mở đôi mắt đờ đẫn thì vừa vặn bắt gặp vẻ kinh ngạc của Vệ Linh Phong và vô số biểu cảm khác.

"Vệ Linh Phong?" Hắn đến đây làm gì? Tôi hơi nhíu mày, cái đầu còn đang mơ màng khiến tôi suy nghĩ không được thông suốt, lúc sau mới giật mình:"Á! Lễ nghi tối nay ta sẽ học, miễn sao... ngày mai không làm ngươi mất mặt trong hôn lễ là được... Ừm... Vậy đi, bây giờ ta mệt lắm..."

Dứt lời, tôi lại xoay người, tiếp tục nhắm mắt ngủ. Cơ thể đã kiệt sức đến cực hạn rồi. Có người thì có người vậy, tôi ngủ là việc của tôi, hắn ngồi là việc của hắn

Một tiếng cười khẽ tràn ra từ yết hầu. Khóe môi Vệ Linh Phong nhuốm ý cười nhẹ nhàng. Hắn đứng dậy, khe khẽ buông mành rồi rời khỏi điện.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Đại hôn

Mạnh miệng nói thế thôi nhưng thật ra tôi bẽ mặt lắm, vì hôn lễ ngày mai ra sao, tôi hoàn toàn mù tịt, thực là không biết gì cả.

Một tháng chăm sóc người bệnh, tôi gần như không chợp mắt, chịu được đến đâu thì hay đến đó. Bây giờ bắt đầu ngủ, tôi chẳng muốn dừng lại chút nào.

Vậy nên, ngày hôm sau, khi đội mũ phượng nặng chịch phía trên, tôi gần như là một bước đi, một bước chúi nhủi đến trước mặt Vệ Linh Phong.

Hắn đỡ lấy tôi từ Vô Dạ và Tâm Tuệ, tay giữ chặt thắt lưng tôi để phòng ngừa tôi ngã, giọng điệu hơi cười cợt hỏi:"Ngủ một ngày một đêm rồi mà vẫn chưa đủ sao?"

"Ừ." Tôi ậm ờ, dựa vào bên vai hắn. Có mùi đàn hương thoang thoảng quyện với hương gì đó... rất thơm. Ừm! Lại dễ chịu nữa.

"Vậy thôi." Vệ Linh Phong bất đắc dĩ lắc đầu cười, bàn tay nơi thắt lưng tôi lại siết chặt thêm:"Dù sao thì nghi thức sắp tới trẫm cũng ở bên cạnh nàng, trước khi bái kiến Thái Hậu thì nàng cứ lười biếng như vậy đi."

Mắt tôi không mở nổi, nhưng tai lại nghe rất rõ nên vui mừng gật đầu. Thực ra, mấy lễ nghi này tôi nghe vào tai trái, rồi lại ra tai phải, bây giờ có Hoàng đế hộ giá thì thật đúng lúc ghê. Cũng chẳng biết là do Vệ Linh Phong không có ý muốn phô trương hay do hôn lễ của hoàng thất Kì quốc vốn không phức tạp, nói chung, nội dung chính của đại lễ này là "Nạp thải, đại chinh, phát sách, phụng nghênh, tất tuân thành thức" thực ra đơn giản gấp trăm lần so

với những gì tôi đọc được trong sách trước kia.

Đến nỗi một người ngu ngơ như tôi khi nghe Vệ Linh Phong hướng dẫn cũng có thể gắng gượng được.

"Chúng thần chúc Hoàng Thượng, nương nương.!!"

Tiếng chúc mừng vang dội như sấm đột nhiên đập vào tai. Tôi giật nảy mình hết hẳn cả cơn buồn ngủ.

Ngẩng đầu, tôi vừa vặn đối mặt với nụ cười trêu chọc của Vệ Linh Phong, mà đầu của tôi còn tựa vào vai hắn. Điều này khiến mặt tôi ửng hồng, đứng thẳng dậy. May mà tôi với Vệ Linh Phong đứng trên bậc thềm của cung điện nên mọi người bên dưới không thấy được mấy hành động mờ ám của chúng tôi.

Thái giám bên cạnh cao giọng:"Lễ hoàn thành!"

Tôi vừa định thở nhẹ ra thì nghe giọng nói có ý cười của Vệ Linh Phong vang lên bên tai:"Trẫm không nghĩ là nàng thật sự ngủ đến khi kết thúc đấy."

Tôi cười xấu hổ, nhắm mắt nhắm mũi theo sau hắn rời đại điện.

Mãi đến lúc này, tôi mới phát hiện trong Hoàng cung nơi nơi giăng đèn kết hoa. Các cung chính đều được trang trí đầy đủ với những dây pháo, những ngọn nến to lớn với chữ hỉ được thiếp vàng sơn son. Những chiếc xe ngựa trên đường đều được phủ vải dạ đỏ.

Tôi và Vệ Linh Phong bước vào một cung điện lớn gấp đôi "Lạc Ảnh cung" trong vòng người. Ngẩng đầu lướt mắt nhìn, thấy trên chiếc bảng có ba chữ được viết bằng lối chữ lệ "Phong Ngâm điện" thì nghĩ: đây chắc là tẩm cung của Hoàng đế.

Bất chợt, một thái giám nói:"Khai yến Lễ hợp cẩn — !"

Bên ngoài náo nhiệt lên hẳn trong giây lát. Tiếng pháo ồn ào, tựa như nơi này không phải là trong Hoàng cung vậy.

Đang buồn bực thì Vệ Linh Phong đỡ tôi ngồi xuống mép giường. Một cung nữ dâng một bầu rượu và hai chén vàng đến quỳ trước mặt chúng tôi, cười tươi rói:"Mời Hoàng, nương nương uống chén rượu giao bôi."

"Rượu giao bôi? "Tôi thiếu chút nữa là ngã, nhíu mày cầu cứu Vệ Linh Phong: rượu giao bôi thời cổ đại này uống làm sao đây? Vẫn là phải chéo tay với nhau phải không?

Nét cười khó thấy thoáng qua trong mắt Vệ Linh Phong. Hắn dùng khẩu hình nói với tôi: bắt chước ta.

Sau đó, hắn cầm bầu rượu rót một ly, đưa cho tôi. Tôi thấy cung nữ kia lộ ra vẻ kinh ngạc thì lo sợ trong lòng, đừng nói là đúng ra tôi phải bắt đầu trước đấy nhé?

"Nhấp một ngụm rồi đưa cho trẫm." Giọng Vệ Linh Phong rơi vào tai tôi. Còn cung nữ kia không biết là có nghe thấy gì không nhưng cũng không để lộ điều gì bất thường nữa, có lẽ là hiểu rõ được phương thức sinh tồn nơi cung cấm này.

Chưa kịp suy nghĩ nhiều về vấn đề này, môi tôi đã chạm chén. Hương rượu hoa lê dịu nhẹ chỉ vừa lan nơi đầu lưỡi, tôi đã vội đưa Vệ Linh Phong.

Hắn cười dịu dàng, một hơi uống cạn.

Việc kế tiếp đơn giản hơn. Tôi làm theo rót một chén rượu khác đưa cho hắn.

Hắn khẽ nhấp môi, lại đưa trả tôi. Rồi không biết nghĩ đến điều gì, hắn bỗng nở một nụ cười kỳ lạ.

Tôi cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ là thấy cách uống rượu giao bôi nơi này thật lạ. Nhận chén, tôi uống cạn. Hương hoa lê át cả mùi rượu, như dòng suối ngọt lành, rất dịu mà không sợ say.

"Mời Hoàng Thượng, nương nương nghỉ ngơi một lát. Sau nửa canh giờ, nô tỳ sẽ đến hầu hạ nương nương thay y phục." Dứt lời, cô ấy nâng bầu rượu quá đầu, nửa ngồi xổm xuống lui ra ngoài, phía sau, đám thái giám và các cung nữ khác tự động đi theo.

Vậy nên, giờ đây, cả tẩm cung rộng lớn như vậy chỉ còn lại hai người tôi và Vệ Linh Phong.

Hắn nhích người, tựa vào mép giường một cách nhàn hạ, trong đôi mắt xinh đẹp không thốt nên lời như long lanh sóng nước, nhìn tôi không nói. Hắn không nói gì, tôi cũng không mở miệng khiến bầu không khí trong tẩm cung có hơi nặng nề và. kỳ dị.

Thực ra, hôn lễ này đúng là có điểm lạ lùng. Khoảng thời gian lúc tôi ngủ thì miễn bàn luận, nhưng có hôn lễ nào uống rượu giao bôi xong lại không động phòng mà đi bái kiến Thái Hậu trước không? Mà hóa ra trên Vệ Linh Phong còn có Thái Hậu. Đó là mẹ ruột của hắn hay vẫn là.

"Nàng tên gì?" Đương suy nghĩ miên man, giọng nhuốm chút lười nhát của Vệ Linh Phong vang lên.

Tôi còn chưa kịp suy xét đã bật thốt:"Thủy Băng..." rồi giật nảy, cảnh giác nhìn hắn, "Lam Doanh Nhược còn gì! Không phải ngươi đã biết từ lâu rồi sao?"

Cơ thể Vệ Linh Phong hơi nghiêng về trước, túm chặt lấy cổ tay tôi, khuôn mặt kề sát lại cách tôi chỉ cách vài tấc, khóe môi nhếch lên nụ cười ma mị:"Nàng nhất định phải diễn chút mánh khóe nhỏ bé này trước mặt trẫm sao?"

Tên biến thái này cũng đâu cần thông minh như vậy làm gì? Cuối cùng là từ khi nào lại chắc chắn tôi không phải là Lam Doanh Nhược chứ?

Tôi dùng sức muốn giãy khỏi tay hắn, nhưng ngược lại bị hắn kéo càng gần thêm nên thầm rủa trong lòng mà không thể làm gì.

Nếu không lỡ miệng nói hai chữ vừa rồi, tôi còn có thể đặt bừa một cái tên. Mà thôi quên đi, dù sao cũng chỉ là một cái tên. Thủy Băng Y "chết" lâu như vậy rồi, lệnh truy lùng chắc đã hủy bỏ từ sớm.

Hơn nữa, tôi dù sao cũng là Thủy Băng Y chứ không phải Lam Doanh Nhược. Ngày nào cũng bị mọi người gọi như thế, tôi sợ chính bản thân mình cũng sẽ quên mất chuyện này...

"Ngươi buông tay trước đã."

Vệ Linh Phong thoải mái buông tay, ngả người về mép giường như cũ.

Tôi xoa xoa cổ tay đau nhức, bất mãn khai:"Ta tên là Thủy Băng Y."

Hắn cười nhẹ, đôi mắt long lanh sóng nước bừng lên tia sáng lấp lánh. Nụ cười ấy lại dịu dàng. tuyệt mĩ đến lạ thường. Tôi phải đến ngẩn ngơ, chỉ nghe hắn bảo:"Về sau khi nào ở chung, trẫm sẽ gọi nàng là Băng Y."

"Được." Nụ cười nở trên môi, điềm đạm trả lời nhưng lòng đau đến thắt lại.

Rốt cuộc là đã bao lâu rồi chẳng được nghe người ấy gọi tên tôi? Lâu đến nỗi tôi cảm thấy hai chữ ấy thật xa lạ biết chừng nào, lâu đến nỗi tôi gần như đã nghĩ rằng những chuyện tươi đẹp ngày trước chỉ là một giấc mộng. Mà nó cũng thật sự là một giấc mộng còn gì.

Thời gian chậm chạp trôi qua, hai người chúng tôi như tự lẩm nhẩm với bản thân mình, không ai nói với ai, mãi đến khi hắn hỏi:"Lễ nghi bái kiến Thái Hậu nàng đã rõ chưa?"

"Ấy?" Tôi tròn mắt.

"Quả nhiên." Hắn thấy hơi nhức đầu cười, "Ngồi lại gần đây một chút để trẫm nói cho nàng nghe."

Hai mươi phút sau.

"Vệ Linh Phong! Ngươi còn cười nữa!" Tôi tức đến phát điên, nhìn tên Hoàng đế nào đó cười đến mất cả hình tượng, gần như nhảy dựng lên, "Ta nói chuyện đó chỉ là tò mò! Tò mò thôi!"

Nguyên nhân gây ra mọi chuyện thật ra là thế này.

Vệ Linh Phong ít lời nhiều ý giải thích lễ tiết chung, sau đó bảo:"Chờ Thái Hậu ban lễ vật tân hôn là nàng có thể trở về Lạc Ảnh cung."

"Vậy ư?" Tôi thấy hiếu kì, không nghĩ nhiều mà buột miệng, "Không cần động phòng luôn sao?"

Câu nói vừa rời khỏi đầu môi là tôi muốn cho mình một bạt tai thật mạnh, mặt đỏ bừng như thiêu, ấp a ấp úng:"Ta. Ta chỉ là hơi tò mò." Trời ơi! Cái này không phải là giấu đầu lòi đuôi thì còn là gì?

Đầu tiên hết, Vệ Linh Phong ngẩn người, rồi lập tức bật cười bất chấp cả hình tượng.

Tôi càng thêm buồn bực oán thầm, tên này không phải là vui buồn không tỏ ra mặt sao? Đổi tính từ lúc nào thế?

Mãi đến khi cung nữ hầu hạ mang y phục vào, khóe miệng hắn vẫn còn đậm ý cười. Một tên tuấn tú nhường này như hắn mà còn cười như thế khiến mấy cung nữ mặt đỏ tía tai, không thể không thẹn thùng.

Tẩm cung Hoàng Thái Hậu nằm ở tận cuối phía tây Hoàng cung. Vệ Linh Phong đã qua đó bái kiến trước.

Tôi thay áo gấm mũ phượng cho dành cho tân nương, Tâm Tuệ đỡ bên trái, phía sau là Vô Dạ từ từ đi về hướng tây trong vòng người vây quanh. Khi đã đến ngoài điện thì Vô Dạ và Tâm Tuệ không được phép vào trong. Vì vậy, tôi ngẩng cao đầu, một mình chậm rãi bước tới.

"Trường Xuân cung" — những chữ này cũng được khắc bằng thể lệ, có thể nhìn ra được nó và "Phong ngâm điện" đều cùng một người làm mà ra.

Dường như khi bước vào trong cung Trường Xuân, hơi lạnh thấu xương quyện với hỗn hợp những mùi hương khác xộc thẳng đến. Tôi đưa mắt nhìn.

Òa, nhiều mỹ nhân ghê! — Đây là phản ứng đầu tiên của tôi.

Rồi lại nhìn thấy vẻ mặt từ oán hận chuyển sang kinh ngạc của mấy cô nàng, tôi thầm thấy buồn cười. Trên mặt bọn họ rõ ràng viết mấy chữ vô cùng rõ

ràng khác với phản ứng đầu tiên của tôi — không phải là mỹ nhân sao?!

Trong nháy mắt quay đầu, bắt gặp vẻ chế giễu trên mặt Vệ Linh Phong đang ngồi trên ghế, tôi lại làm như không thấy gì.

Ánh mắt lướt nhanh rồi dừng trên người một phụ nữ đang nhàn nhã dựa nghiêng một bên cạnh hắn. Sau đó —

Trời ạ! Đây là Thái Hậu ư?!

Tôi thốt lên trong lòng, hơi giật khóe miệng nhưng đầu trống rỗng, không ngừng tự hỏi bản thân:

Hôm nay tuyệt thật đấy, có thể được gặp một người phụ nữ đẹp đến nhường này!

Ở thời cổ đại này tôi gặp qua không ít mỹ nữ, xa thì có Lam Yên, Tử Tuyên và công chúa Duẫn quốc, gần thì có Lam Doanh Ngọc và những phi tần trước mắt. Chỉ là tôi chưa bao giờ gặp được một người phụ nữ nào có thể đẹp đến rung động lòng người như thế.

Cái gì mà khuynh quốc khuynh thành, bế nguyệt tu hoa, những từ này không thể nào dùng để hình dung vẻ đẹp của người đó. Năm tháng chỉ đắp thêm vẻ mặn mà, trưởng thành cho bà mà chẳng hề lấy mất nét quyến rũ. Nhan sắc của bà tuyệt đối sẽ không tàn phai theo thời gian, đây là dạng người có thể sẽ xinh đẹp cả đời.

Gương mặt này có điểm gì đó rất quen thuộc, có lẽ là do quan hệ huyết thống với Vệ Linh Phong. Nhưng không biết vì sao, tôi lại có cảm giác quen thuộc, ngờ ngợ thân thiết.

Tôi đoán là bây giờ, vẻ mặt mình chắc chắn là trông mê gái lắm.

"Khụ ~" Tiếng ho khẽ của Vệ Linh Phong kéo dòng suy nghĩ của tôi về. Tôi quay đầu, bắt gặp vẻ trêu chọc trong mắt hắn thì đỏ bừng mặt, vội vàng quỳ xuống, dập đầu bái kiến:"Thần thiếp tham kiến Thái Hậu."

"Ngẩng đầu lên cho ai gia nhìn một chút xem nào." Giọng của bà rất êm ái, nhưng lại... Tôi thầm than trong lòng, nó phá hủy hình tượng mỹ nữ của bà mất rồi.

Tôi vâng lời ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt phượng lặng lẽ không gợn sóng.

Khi ánh mắt bà đảo qua tôi, tôi thấy rất khó chịu, giống như thứ bà đang nhìn không phải là người mà là một món hàng. Rồi bà hờ hững bảo:"Trông cũng sáng sủa đấy."

"Hoàng Thượng, tuy nói bây giờ chưa sắc phong làm Hậu nhưng lễ nghĩa vẫn không thể miễn."

Bà từ từ cử động cơ thể mềm yếu như không xương, miễn cưỡng nói:" Bây giờ thì cứ để chúng phi tử bái lễ đi. Còn về phẩm cấp trên dưới thế nào, ngày mai bái kiến sẽ nói tiếp."

"Vâng." Vệ Linh Phong đáp rồi bước đến cạnh tôi. Đầu tiên, hắn mỉm cười rất tươi, sau đó mới đỡ tôi đứng lên.

Tôi vừa đứng dậy vừa trừng mắt dữ dằn với hắn. Khi quay lại, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt dò xét của Thái Hậu thì giật mình trong lòng, vội nghiêm túc lại. Có điều, phản ứng của bà..

Tôi thấy bà hơi ngẩn người, để lộ vẻ mặt sâu xa rồi lập tức lắc đầu cười khẽ:"Hoàng Hậu cũng đến đây ngồi cạnh ai gia để cho bọn họ thi lễ đã. Về sau, chuyện quản lí hậu cung sẽ vất vả cho con rồi."

Quản lí hậu cung? Tôi choáng, suýt chút nữa là ngã quỳ xuống lần nữa, may mà được Vệ Linh Phong đỡ kịp thời.

Tôi thật là khóc không ra nước mắt nổi. Nếu bây giờ bội ước thì có phải bồi thường tiền gì không?

Cái mà gọi là bái kiến đơn giản chính là cả một đoàn người lần lượt đến trước mặt tôi hành lễ, tự bẩm báo phẩm cấp và tên họ.

Những mỹ nữ này nếu từng người xuất hiện, tôi nhất định sẽ rất ấn tượng.

Chỉ là bây giờ bọn họ cả một rừng yến hoàn phì gầy, líu ra líu ríu, cứ như cưỡi ngựa xem hoa qua qua lại lại trước mắt tôi. Các loại son phấn, mùi hương xộc thẳng vào mũi khiến tôi choáng hết cả đầu.

Khó lắm tôi mới có ấn tượng được với một người. Đó là một thiếu nữ tuyệt sắc khoác áo lụa vàng rực rỡ. Khi nhìn tôi, đôi mắt ánh lên sự thù ghét nặng đến mức như muốn thiêu cháy, xuyên thủng người tôi. Còn khi nhìn về phía Vệ Linh Phong lại hóa như thành một dòng sông mùa thu dập dềnh, dịu dàng đến mức hận không thể hòa tan người khác.

Nhưng kém may mắn làm sao, cuối cùng, ngay cả tên một người thôi tôi cũng không nhớ.

Sau áp lực ban ngày, rốt cuộc tôi cũng hoàn thành tất cả đại lễ, nhận quà mừng tân hôn của Thái Hậu, khấu đầu chuẩn bị rời đi thì lại nghe tiếng nói êm ái của Thái Hậu vang lên:"Hoàng Thượng, con ở lại đây, ai gia có chuyện muốn hỏi."

"Vâng." Giọng Vệ Linh Phong không vui không buồn đáp.

Vì vậy, tôi ra ngoài đại điện với nhóm phi tử.

Trên đường ra đại điện, tất cả những phi tử đều nhìn tôi với vẻ khinh khỉnh, ghen tị, oán hận, thương hại. Ngoại trừ ngưỡng mộ thì vẻ mặt gì cũng có.

Chỉ là, dù sao thì nơi này cũng là phía ngoài Trường Xuân cung, bọn họ cũng chẳng có gan làm liều. Vừa ra khỏi cửa, Vô Dạ và Tâm Tuệ đã đứng đợi. Tôi tách khỏi nhóm phi tử nên bình an trở về Lạc Ảnh cung.

Ngày hôm sau, khi đang say giấc thì Tâm Tuệ đến lôi tôi dậy. Nguyên nhân là những phi tần cấp thấp và những quý phi không được sủng hạnh muốn đến làm lễ bái kiến.

Đỉnh đầu tôi nóng đến muốn bốc khói nhưng đành phải chịu đựng, rửa mặt qua loa, khoác áo xong thì ra đại sảnh tiếp kiến họ.

Vẫn là một đoàn mỹ nữ, dung mạo cũng không hề kém cạnh những người ngày hôm qua. Có lẽ là do không có chỗ dựa, quan hệ vững chắc nên không được sủng ái.

Tôi vẫn như ngày hôm qua, chẳng nhớ gì mà cứ gật đầu đáp lời. Dù sao, Vệ Linh Phong cũng đã giảng qua các lễ nghi cơ bản và cách đối đáp rồi. Nhưng mặc dù thế, tôi cũng phải ngồi đến đau cả thắt lưng.

Tâm Tuệ nói nhỏ vào tai tôi:"Tiểu thư, người cuối cùng rồi."

"Thật sao?" Nghe được câu ấy, tinh thần tôi lập tức phấn chấn trở lại. Tôi thấy một người thiếu nữ mặc lục y quỳ trước mặt mình, cúi đầu:"Dung phi Nhan Tĩnh tham kiến Hoàng Hậu nương nương." Nói xong, nàng ấy từ từ ngẩng đầu nhìn tôi.

Dung phi? Những phi tần được sắc phong không phải là đã bái kiến ngày hôm qua ư? Mà giọng nói này sao lại quen đến thế nhỉ

Tôi hơi ngạc nhiên ngước đầu nhìn lại rồi tròn mắt kinh ngạc nhìn:"Tiểu Vũ?"

Bật người đứng dậy, tôi nhào đến trước mặt Nhan Tĩnh, nắm lấy tay cô, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, giọng gần như nghẹn ngào:"Tiểu Vũ! Em không sao rồi...Thật tốt quá! Sao chị lại không nghĩ ra chứ? Chúng ta cùng rơi xuống núi, nếu chị xuyên"

"Nương. Nương nương." Nhan Tĩnh hơi rụt người lùi về sau, nghi hoặc ngắt lời tôi, " Nương nương đã từng gặp qua Tĩnh nhi sao ạ?"

Tôi ngẩn ra, trái tim như bị giội một chậu nước lạnh buốt nhưng vẫn ôm chút hi vọng nhỏ bé, buông tay cô, nghiêm túc nói:"People laugh and people cry, some give up and some always try..."

Hàng mày liễu của Nhan Tĩnh nhíu lại, khó hiểu hỏi:"Nương nương nói gì vậy ạ, sao Tĩnh nhi nghe chẳng hiểu gì cả?"

Tôi thẫn thờ lắc đầu, cười cười trấn an:"Xin lỗi, ta nhầm người."

"Tâm Tuệ."

Tôi khẽ gọi một tiếng. Tâm Tuệ lập tức hiểu ý đưa quà cho Nhan Tĩnh rồi tiễn cô ấy ra ngoài với vẻ mặt nghi ngờ.

". Some say hi while some say goodbye, some may forge you but never I!" Tôi lẩm nhẩm nửa câu còn lại trong miệng, chỉ thấy trong lòng quặn đau, "Tiểu Vũ, mong em không gặp phải chuyện gì!"

"Chủ tử!" Vô Dạ bước đến gần, dìu tôi đang còn tái nhợt cả mặt, "Có chuyện gì vậy ạ?"

Tôi lắc đầu cười cười, vịn ghế ngồi xuống, hỏi:"Người tên Nhan Tĩnh ấy rõ ràng là Dung phi cao quý, vì sao lại đến bái kiến cuối cùng?"

Vô Dạ lắc đầu:"Có lẽ là do không được sủng ái. Nếu chủ tử muốn biết thì có thể bảo Tâm Tuệ nghe ngóng xem."

"Nghe ngóng?" Tôi bật cười thành tiếng:"Vô Dạ, huynh cho là ta không có việc gì nên sanh tính tò mò sao?"

Ý cười hiện lên trong mắt Vô Dạ nhưng hắn không đáp lời.

Tôi lặng người nhìn chiếc mặt nạ sắt bao lấy gương mặt hắn, bỗng cất tiếng:"Vô Dạ, thật ra, lúc chỉ có mấy người chúng ta, huynh có thể gỡ mặt nạ xuống mà."

Vô Dạ hơi chấn động, mắt ánh lên vẻ phức tạp, lâu sau mới lạnh nhạt bảo:"Chủ tử thật sự không sợ sao?"

"Cho dù người không sợ, nhưng bọn họ sẽ sợ."

Tôi gật gật đầu:"Bọn họ chắc chắn sẽ sợ, nhưng lâu rồi thì cũng quen thôi."

"Còn về phần ta." Ngước mặt nhìn hắn, tôi cười nhẹ nhàng, "Tuy không thích lắm nhưng ta càng hi vọng có thể nhìn thấy gương mặt huynh khi cười, khi

giận, không giống bây giờ, mãi cũng chỉ có thể đối mặt với chiếc mặt nạ lạnh lẽo đó."

Tôi thừa nhận là con người tôi chỉ toàn khuyết điểm. Nhưng cứ hễ là bạn bè hay người thân của mình, tôi đều muốn cho họ những điều tốt đẹp nhất, tìm mọi cách để họ có thể vui vẻ hạnh phúc. Cứ hễ ai xúc phạm đến họ, tôi cũng sẽ không dễ dàng gì bỏ qua.

Đôi mắt trầm tĩnh như mặt nước của Vô Dạ dập dờn dao động, chỉ lẳng lặng nhìn tôi. Rồi sau đó lại trở nên hốt hoảng. Tôi như cảm giác được có một tia sáng le lói chớp lên trong đáy mắt hắn, như nồng nàn lại nhạt nhòa, mờ mờ tỏ tỏ.

Bỗng, hắn nâng tay gỡ mặt nạ xuống, để lộ khuôn mặt tuy xấu xí nhất trần đời nhưng lại ẩn chứa nụ cười biết bao dịu dàng, tĩnh lặng trước mắt tôi.

Tôi hơi thảng thốt rồi lại cười chân thành, đưa tay vén những sợi tóc vướng bên môi.

Chợt, nheo mắt lại, tôi đạp hắn một cái, cười ha ha:"Xấu như vậy thật sao? Thôi quên đi, huynh cứ mang mặt nạ lại như cũ đi!"

Gương mặt khủng khiếp của hắn tỏ ra lúng túng, nhưng tôi thấy, trong mắt hắn, khuôn mặt hắn, lại ẩn chứa ý cười mãn nguyện nhè nhẹ.

"Tiểu thư, nhóm nữ quan của Trường Xuân cung đưa y phục đến rồi ạ." Vừa nói, Tâm Tuệ vừa mang quần áo vào phòng.

Vô Dạ nhanh chóng xoay người mang mặt nạ trở lại. Tôi khẽ thở dài. Xem ra, để Vô Dạ chấp nhận bọn Tâm Tuệ vẫn cần một khoảng thời gian nữa.

"Tặng y phục gì thế?" Tôi đứng dậy bước xuống bậc thềm hỏi.

Tâm Tuệ ngẩn người, ngạc nhiên hỏi:"Tiểu thư không biết sao? Là y phục thị tẩm đêm nay đó!"

"Cái gì?!" Tôi lảo đảo suýt chút nữa là ngã phịch xuống đất, may mà được Vô Dạ đỡ.

"Người đó!" Tâm Tuệ bày ra khuôn mặt khó tin, "Tiểu thư, chẳng lẽ lúc được giảng lễ nghi hôm ấy, người không nghe gì sao?"

"Ta.. Lúc đó ta buồn ngủ quá! Từ từ đã! Cái này không quan trọng. Vì sao lại muốn ta thị tẩm chứ?" Tôi tức đến nghiến răng nghiến lợi, "Tên Vệ Linh Phong đó muốn bội ước sao?"

"Tiểu thư." Tâm Tuệ cố nén cười, nghiêm nghị đáp, "Đây là nghi thức của Kì quốc. Trong vòng ba ngày sau tân hôn, Hoàng Thượng chỉ có thể triệu tân nương nương thị tẩm. Cho dù đó là Hoàng Thượng thì cũng không thể làm trái được!"

"Té ra khác gì tuần trăng mật đâu chứ?" Tôi buồn bực than thở. Thôi quên đi, ký lai chi tắc an chi. Dù sao cũng không phải ý của Vệ Linh Phong, nên chắc sẽ không có việc gì.

Vị Thái hậu này đóng vai trò rất quan trọng về sau đấy nhé mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Ám sát đêm khuya

Tuy là nói như thế, nhưng đến tối, tôi cũng phần nào thấy xấu hổ, bối rối và căng thẳng. Nguyên nhân là do nhóm nữ quan mà Thái Hậu phái riêng đến để hầu hạ và chỉ dẫn tôi.

Tạm thời không nói đến chuyện họ giúp tôi tắm rửa. Họ hoàn toàn không quan tâm đến mong muốn của tôi mà cứ đứng một bên hầu hạ, còn tôi mà phát hỏa là bọn họ lại quỳ rạp xuống đất không dậy.

Nhưng chỉ là tắm rửa rồi lau khô người thôi, có cần phải mạnh như thể muốn lột cả một lớp da của tôi không?

Tiếp theo là trang điểm. Cái gì mà không nên quá nồng mà cũng không được quá nhạt, cái gì mà phải nhu mì quyến rũ nhưng không được quá lẳng lơ chứ! Tôi mệt mỏi nhìn bọn họ, nghĩ đã đến từng tuổi này rồi mà còn có thứ kinh nghiệm quyến rũ đó làm gì.

Nếu khuyên không được, thì đơn giản nhất là nhắm mắt để mặc bọn họ phá vậy, tạm thời xem như cái mặt và cái đầu này không phải của mình.

Nhưng chuyện khủng khiếp nhất không phải là điều này. Sau khi trang điểm xong, bọn họ nghiêm mặt xoay tôi một vòng, bắt đầu giảng giải từng quy tắc một khi thị tẩm.

Lúc đầu, tôi nghe còn thấy khó hiểu. Nhưng lúc sau lại đỏ mặt chật vật chạy khỏi phòng, chạy đến trối chết.

Mơ đi nhé!

Ngữ điệu ấy phức tạp đến khó hiểu, ngay cả bản thân hắn cũng có hơi thẫn thờ.

Xoay người, hắn cười đến bất đắc dĩ rồi trở lại trước bàn tiếp tục tìm hiểu những chiến thuyền và chiến thuật hải chiến dường như có thể khiến xoay đảo thế tục đến tận lúc bình minh.

Buổi sáng tinh dậy, thấy Vệ Linh Phong một đêm không ngủ, còn mình thì lại đĩnh đạc chiếm cứ cả giường người khác, tôi thấy hơi xấu hổ.

Ngược lại, Vệ Linh Phong lại tỏ ra rất bình thường, chỉ phân phó cung nữ, thái giám vào hầu hạ rửa mặt. Nhìn thần sắc có vẻ vẫn linh hoạt sảng khoái như trước của hắn thì chẳng hề có chút tiều tụy nào của một đêm không ngủ cả.

Nói thật, một đêm ngủ an bình này hoàn toàn trái ngược với khi ngủ ở Lạc Ảnh cung, có thể là do trong điện của hắn có hơi vương mùi Long Tiên hương nên những mệt mỏi về tinh thần và thể xác đều được giải phóng.

Lúc rời khỏi Phong Ngâm điện, vô ý liếc thấy bốn phía xung quanh có rất nhiều loại hoa mạn đà la

Tôi buồn cười kéo một cái gối qua toan nói chuyện.

Chợt, sự cảnh giác trong người trỗi dậy.

Hơi lạnh đến thấu xương đánh úp đến. Thứ cảm giác rất quen thuộc này, tương tự như sự kinh hoàng trước ranh giới sinh tử nơi bờ hồ lúc trước, ùa về cơ thể trong khoảnh khắc.

Việc ám sát ngày đó tôi vẫn không truy cứu, vì tôi nghĩ rằng người muốn giết tôi chỉ đơn giản là muốn kéo tôi khỏi ngôi vị Hoàng Hậu.

Về sau, do tôi đã chú ý cẩn thận, mà Vô Dạ dường như cũng không hề rời tôi nửa tấc và việc vào cung cũng hoàn toàn vô sự nên tôi đã sớm quên mất chuyện này, sự cảnh giác cũng nới lỏng. Tôi cứ nghĩ nơi thâm cung biệt viện sẽ chẳng có ai can đảm đến ám sát cả.

Nhưng cái gọi là sự cảnh giác cũng vừa chỉ nảy lên trong đầu, căn bản không thể giúp giữ mạng được.

Vì cùng thời khắc đó, mũi kiếm sáng loáng như ánh trăng đã lao thẳng đến. Tôi hoảng sợ nhận ra, mục tiêu của hắn vẫn không thay đổi, vẫn nhắm đến ngực phải của tôi.

Theo bản năng, tôi giơ cái gối lên đỡ trước ngực. Ruột bông bay tung tóe theo ánh kiếm, mũi kiếm tựa như không gặp phải bất kì cản trở nào, vẫn lao về trước, nhìn như muốn đâm ngập vào ngực tôi.

Trong chớp nhoáng, tôi thấy gương mặt Vô Dạ và Tâm Tuệ đầy vẻ kinh hoàng thì lòng trầm xuống, thầm nghĩ thay vì kéo thêm được giây nào hay giây đó , chi bằng mạo hiểm đánh cược.

Tôi giơ tay tay phải lên, còn tay trái kéo mạnh. Sợi tơ "Tuyệt" lóe lên ánh sáng như kim loại lại tựa bằng bạc, như tỏ như mờ dưới ánh trăng.

Mắt tôi loại bỏ tất cả những dư quang, không hề chớp nhanh chóng nhìn xoáy vào mũi kiếm. Trong phút chốc, sợi tơ "Tuyệt" căng ngang trước ngực, tôi một lần nữa thoát khỏi tuyệt cảnh.

Sợi Tuyệt mỏng manh như tơ, mềm mại như bông khó khăn lắm mới có thể chịu được mũi kiếm gần trong gang tấc ấy.

Mồ hôi lạnh tuôn như trút, tôi hoảng hốt nhìn Vô Dạ và Tâm Tuệ ứng phó với người đàn ông áo đen đang che mặt. Trong đêm, bóng hình họ lúc sáng lúc tối, hệt như phim chiếu bóng trước mắt tôi.

Bỗng nhiên, tôi nghĩ thông suốt được một sự kiện. Thế công của tên áo đen hai lần trước đều vô cùng sắc bén, không phải vì muốn giết tôi, mà là muốn làm tôi bị thương đến mức không còn khả năng đánh trả. Có thể. là vì muốn bắt cóc!

Nếu không, hai kiếm ấy sẽ không hướng đến ngực phải thay vì trái tim.

Nếu không, hắn sẽ không vì nghe tiếng người đến mà lui lại.

Chỉ là tôi cũng biết, người áo đen kia rất lợi hại. Đúng vậy, ở đây không có ai có thể hiểu rõ sự lợi hại của hắn ngoài tôi, người đã từng tự mình đối mặt với hắn hai lần. Dù là ba người chúng tôi, Vô Dạ và Tâm Tuệ liên thủ thì tuyệt đối cũng không thể đánh bại hắn.

Âm thanh đánh nhau chắc chắn sẽ thu hút binh lính tìm đến, nhưng vạn nhất hắn xuống tay hạ sát Vô Dạ và Tâm Tuệ trước thì sao?

Tôi hít sâu một hơi, rút cây súng lục vẫn mang theo trên người từ khi rời Lam gia ra, nương theo ánh trăng, lên đạn rồi giơ cao, và nhắm.

Hắn và Vô Dạ đấu quấn lấy nhau, bóng người khó có thể tách bạch. Nhưng tôi biết mình sẽ không bắn lệch, mà tôi cũng không cho phép bản thân được bắn lệch.

Bởi vì tôi và anh hai đều là hai kẻ duy nhất bước ra từ "Ám lộ", vượt qua được "Cuộc thử nghiệm địa ngục" — là tay súng thiện xạ.

Vai Vô Dạ bị chém bị thương, nhìn đến ghê người; Tâm Tuệ thì lùi sang một bên, sắc mặt trắng bệch.

Tôi nghiến răng, ngón tay thuần thục đặt lên cò súng với lực thích hợp, khẽ... bóp nhẹ — .

Ánh trăng bỗng rọi xuống người kẻ áo đen như chẳng hề níu giữ, ma mị lạ thường. Hay phải nói là. rọi xuống trên thanh kiếm của hắn.

Thanh kiếm ấy, đen tuyền, dài mảnh, mũi kiếm hơi cong lên về phía trước.

"Pằng — " Tiếng súng vang vọng trong đêm trăng tĩnh lặng, vang vọng trong đại viện Hoàng cung

Tôi lúng túng trong nỗi kinh hoàng, gần như muốn hét lên một cách điên cuồng:"Mau tránh ra — !!!"

Từ thời khắc rơi xuống vách núi đen khi ấy, lòng tôi chưa từng bàng hoàng, sợ hãi như hiện tại. Thanh kiếm đó.. Nếu đó là..

Cuối cùng, người áo đen vẫn nghiêng người tránh trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc. Viên đạn bắn xoáy vào vai phải, cơ thể hắn đột nhiên lùi về sau, để lộ đôi đồng tử hiện vẻ kinh ngạc dưới ánh trăng. Nhưng đồng thời trong chớp mắt, hắn chuyển kiếm sang tay trái.

Song, sự lưỡng lự chỉ trong chớp mắt này cũng đủ để Vô Dạ lao kiếm đến. Mắt thấy mũi kiếm kia sắp đâm vào ngực hắn

Đầu và tai tôi trống rỗng, nội lực trong thời gian ngắn bị đẩy đến mức cao nhất. Gì mà tổn hại đến thân thể, gì mà nguy hiểm, tôi không có cách nào bận tâm nổi.

Giờ phút này, tôi chẳng thể nhớ hay nghĩ đến được điều gì, chỉ biết điên cuồng phóng đến phá vỡ thế kiếm giữa hai người đang ác chiến, nhưng cơ thể lại không thể thu thế mà ngã mạnh vào lòng người áo đen.

Khí huyết trong thân thể bốc lên, binh sĩ vùng phụ cận đã bị âm thanh đánh nhau kinh động chạy đến. Tôi miễn cưỡng đè vị ngọt đang dâng lên trong cổ họng, trầm giọng bảo:"Bắt ta, đi mau!"

Trong mắt hắn hiện lên vẻ kinh ngạc nhưng cũng không nghĩ nhiều, dùng tay trái còn có thể cử động cầm kiếm đặt lên cổ tôi.

Đồng tử hắn lại đen thẫm và buốt giá như trước, khí thế như bỗ nghễ thiên hạ đến cùng cực, lạnh lùng ra lệnh:"Tất cả tránh ra!"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Đêm mưa tịch mịch

Từ Hoàng cung ra ngoài, tôi không biết mình đã bị huynh ấy kéo chạy đi bao lâu, chỉ nghe thấy tiếng gió rít bên tai, đầu óc trống rỗng, niềm vui hòa lẫn cơn đau đớn tràn ngập trong lòng.

Chẳng biết đã qua bao lâu, người áo đen bắt tôi cuối cùng cũng ngừng lại.

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh. Nơi này là vùng ngoại ô hẻo lánh, bốn phía hoang vu, chỉ có một gian nhà cũ rách nát cách đó không xa, trông rất tiêu điều, có lẽ là không có ai ở lâu rồi.

Bàn tay nắm tay tôi bỗng thả ra. Tôi còn có thể cảm nhận được chất lỏng sền sệt dính bết vào lưng, mùi màu tươi lan tràn trong mũi.

Giật mình hốt hoảng, tôi vươn tay đỡ lấy người con trai áo đen sắp ngã, sợ hãi hỏi:"Bộ Sát, bị thương thế nào rồi? Phải mau chóng lấy viên đạn ra, nếu không thì vai phải của huynh.."

Một thanh kiếm bỗng đặt lên cổ tôi, Bộ Sát kéo cái khăn đen trên mặt xuống, sắc mặt tái nhợt, ngay cả môi cũng xám lại.

Người huynh ấy khẽ run, khó có thể đứng thẳng được, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lẽo giá rét như trước, giọng không chút cảm xúc:"Làm sao ngươi biết ta là ai?"

Cơn đau thấu tâm can trong lòng dần bừng lên. Những chuyện xưa cũ từng bị quên lãng như hiện lên rõ nét trong chớp mắt.

Tôi lùi về sau, đưa tay nắm lấy mũi kiếm. Rồi nhói một cái, máu tươi chảy xuôi xuống từ cổ tay trắng nõn của tôi. Tôi thấy trong mắt huynh ấy ánh lên vẻ kinh ngạc, khó hiểu.

Tôi thấy chóp mũi mình cay cay, hốc mắt ươn ướt. Đè giọng nói run rẩy của mình xuống, tôi hỏi khẽ khàng:"Từ khi nào thì lại sửa 'Nghịch Nhận' thành 'Cấp Huyết' rồi?"

Thân thể Bộ Sát run mạnh, đồng tử giãn ra trong chớp mắt nhìn tôi, lại cố gắng ổn định cơ thể đang run đến bất lực.

Bàn tay giữ kiếm của huynh ấy lẩy bẩy, rồi mau chóng rút kiếm về. Mũi kiếm vẫn vện những dòng máu. Đó là máu của tôi.

Mắt huynh ấy chợt sáng chợt tối, khi thì khao khát mong mỏi, khi lại yếu ớt mỏng manh, lúc thì vui mừng khôn xiết, lúc lại sợ hãi bàng hoàng. Tất cả những thứ đó như càng làm nổi bật thêm khuôn mặt tái nhợt, khiến huynh ấy càng thêm run.

"Ngươi.. Rốt cuộc ngươi là ai?" Huynh ấy bước loạng choạng đến gần, giọng run run như một đứa trẻ bất lực chứ chẳng phải là sát thủ đệ nhất thiên hạ.

Cảm giác xót xa trong lòng cuối cùng cũng hóa thành nước mắt dâng trào. Tôi biết, ngày ấy mình rời đi đã gây ra tổn thương cho bọn họ đến nhường nào.

Tôi biết, bản thân mình ích kỷ và yếu đuối biết bao.

Nước mắt len vào khóe miệng, ngấm vào đáy lòng một cách cay đắng nhưng không hiểu sao, tôi lại thấy có chút gì đó nhẹ nhõm và ngọt ngào. Khóe môi ươn ướt nở một nụ cười thanh thản:"Sát thủ đệ nhất thiên hạ, sao có thể tưởng tượng được là huynh không có đầu óc, không có khí phách như thế chứ, còn không..'

Thân thể tôi bị kéo mạnh vào một lồng ngực rộng lớn. Huynh ấy ôm siết lấy tôi, dòng máu sền sệt thấm qua vải áo bết vào cơ thể. Tôi hoảng hốt chống tay vào ngực huynh ấy:"Vết thương của huynh."

Vòng tay huynh ấy chợt thu chặt lại khiến tôi nghẹn thở, nhưng lại cố chấp không chịu nói gì, cũng không chịu buông tay như sợ chỉ cần huynh ấy thả lỏng, người trong lòng sẽ biến mất chẳng còn vết tích như một giấc mộng.

Cuối cùng, tôi cũng ngừng ngọ ngoạy, vòng tay ôm chặt lấy thắt lưng Bộ Sát, nước mắt tràn bờ mi như dòng suối tuôn trào:"Xin lỗi! Muội xin lỗi! Muội thật sự rất nhớ các huynh, nhớ rất nhiều! Nhớ lắm! Nhớ lắm! Nhớ lắm!"

Bộ Sát vẫn không nói gì như cũ, nhưng vòng tay ôm tôi càng thêm run rẩy.

Tôi biết mình có thể khóc, bởi vì đã có huynh bên cạnh mình. Tôi biết mình có thể yếu đuối, bởi vì huynh ấy chắc chắn sẽ bảo vệ tôi...

Như bạn bè, như tri kỷ, như người thân quan trọng nhất thế gian, huynh ấy sẽ mãi mãi bảo vệ tôi và Kì Nhiên, vĩnh viễn có thể tin tưởng vô điều kiện.

Đây là — Bộ Sát!

"Bộ Sát, huynh nhất định phải lấy viên đạn ra như thế sao?" Giọng tôi hơi run như bàn tay đang cầm đoản kiếm của mình.

Bộ Sát im lặng gật đầu.

Không có thuốc gây tê, không có thuốc khử trùng, không có đoản kiếm nung nóng, thậm chí ngay cả băng vải sạch cũng không.

"Kiếm. Kiếm này, muốn muội xuống tay thế nào đây?" Tôi lau máu rỉ ra hết lần này đến lần khác. Tôi biết là kéo thêm giây nào, Bộ Sát càng gặp phải nhiều nguy hiểm hơn chừng nấy.

Nhưng mà Thanh đoản kiếm để gần bả vai huynh ấy cứ chần chờ. Sắc mặt tôi trắng bệch nhưng không cách nào xuống tay, cứ giận dỗi:"Không phải huynh đã không làm sát thủ từ lâu rồi ư? Rãnh rỗi lại chạy đến Hoàng cung ám sát muội thì hay lắm sao?"

Trong mắt Bộ Sát ánh lên ý cười nhàn nhạt không dễ thấy, tựa như có vài phần xót xa lại vui mừng, lãnh đạm bảo:"Ít nhất thì cũng biết muội không chết."

Không thèm quản xem trong giọng nói có thâm ý gì, tôi nghiến răng, đoản kiếm trong tay đột ngột lèn vào vai phải huynh ấy, lại nhẹ nhàng mà nhanh chóng cắt bỏ một lớp da màu đồng.

Trong cổ Bộ Sát phát ra tiếng rên khẽ, cơ thể hơi run.

Máu chảy xuôi theo lưỡi kiếm, nhỏ từng giọt tí tách trên làn váy trắng căng ra do ngồi xổm của tôi. Chói mắt, đỏ thẫm và bắt mắt.

Cuối cùng, lưỡi kiếm cũng có thể lấy được viên đạn ra. Tay tôi lại run đến mức không thể giữ nổi đoản kiếm, sự giày vò cả về tinh thần lẫn thể xác đều khiến cho tôi mệt rã rời, xụi lơ nằm thẳng ra mặt đất.

Sắc mặt Bộ Sát trắng nhợt như tờ giấy, ngay cả môi cũng không còn chút huyết sắc nào nhưng rất bình tĩnh đưa tay điểm các huyệt đạo gần miệng vết thương.

Vừa định đứng dậy băng bó cho huynh ấy, tôi nghe một tiếng kêu "Chít — ". Ngay sau đó, cơ thể trắng muốt mượt mà của Tiểu Ngân phóng đến lao vào lòng tôi.

Tôi ngạc nhiên nhìn đôi mắt như hắc ngọc của nó, hỏi:" Tiểu Ngân, làm sao mày tìm đến được chỗ ta vậy?"

Chợt nhớ đến điều gì, tôi căng thẳng vụt miệng:"Tiểu Ngân, mày có dẫn những người khác đến đây không vậy?"

Tiểu Ngân ra sức lắc đầu, đôi mắt đầy vẻ lo lắng và oan ức nhìn tôi, miệng không ngừng kêu "Xì xì".

Lòng tôi nhũn ra. Nhớ đến lời hứa ngày trước, tôi vội dịu dàng an ủi:"Xin lỗi, không phải là ta muốn bỏ rơi mọi người đâu. Chỉ là có chút việc"

Quay đầu nhìn gương mặt tái nhợt mà thờ ơ của Bộ Sát, tôi bỗng vui mừng thốt lên:"Có Tiểu Ngân rồi, vết thương của huynh có gì phải lo nữa chứ!"

Khó có dịp được thấy khuôn mặt lạnh lẽo như núi băng ngàn năm không đổi của Bộ Sát tỏ vẻ mù mờ, ngạc nhiên, tôi thỏa mãn kiểm tra miệng vết thương đã kết vảy rồi ôm Tiểu Ngân đặt vào lòng hắn.

Ánh trăng len lỏi vào căn phòng cũ nát. Tôi thậm chí còn có thể nhìn thấy những hạt bụi bồng bềnh trôi nổi trong không khí.

"Bộ Sát." Tôi gọi, nhưng biết huynh ấy sẽ không đáp nên tiếp tục nói, "Vì sao lại bắt cóc muội?"

Gương mặt vốn lạnh lùng của Bộ Sát bỗng thay đổi, bàn tay đặt bên người khẽ xiết lại, hỏi:"Muội đúng là Hoàng Hậu sao?"

Tôi gật gật đầu, lời nói tắc nghẽn ở cổ mà không biết phải làm sao.

Bộ Sát quay đầu nhìn tôi, ánh mắt trầm tĩnh như đêm đen, không trách cứ cũng không oán hận, chỉ có nỗi đau thương nhạt nhòa. Đôi môi tái nhợt không sắc máu hơi mấp máy nhưng mãi vẫn không nói lời nào.

Tôi cười đến bất đắc dĩ. Nỗi đau thương như thế, sự lạnh lùng như vậy, so với bất kì lời nói nào lại càng khiến tôi không thể không giải thích.

Tôi lẳng lặng lấy một mảnh giấy hình vuông từ bên hông ra đưa cho huynh ấy. Tôi thấy huynh ấy không nói gì, chỉ yên lặng mở ra rồi đọc. Khuôn mặt huynh vẫn lạnh như băng, nhưng trong mắt lại dần ánh lên tia sáng dịu dàng.

Tôi cười ngăn lại khi huynh ấy đưa trả tôi mảnh giấy, nghiêm túc bảo:"Thứ này. để an toàn.. vẫn nên gửi cho huynh vậy."

Huynh ấy nhìn tôi rất lâu, cuối cùng mới gật đầu, gấp tờ giấy lại như cũ rồi cẩn thận cất đi.

Nhìn thần sắc nghiêm trọng của huynh ấy, tôi lại thấy có chút vui vẻ:"Giờ, đến lượt huynh nói muội nghe, vì sao lại bắt muội?"

Mặt huynh ấy vẫn lạnh nhạt, giọng lại bình tĩnh như không phải đang kể về chuyện của chính bản thân:"Ta cần 'Tứ thánh thạch'. Có người đưa ra yêu cầu, ta phải hoàn thành."

"Tứ thánh thạch?" Tôi ngạc nhiên, "Đó là cái gì vậy?"

Này! Này! Lâu rồi không gặp, có cần phải dùng dùng ánh mắt nhìn quái vật để nhìn tôi như thế không?

Trong mắt Bộ Sát lộ vẻ bất lực, nhưng cũng thoáng ý cười, lấy từ trong ngực ra hai hòn đá tối màu, đặt vào tay trái trước mắt tôi.

Tôi cẩn thận nhìn một lúc, đột nhiên cầm lấy cổ tay huynh ấy, kinh ngạc hỏi:"Hòn đá này không phải là đá Huyền Vũ còn gì?"

Bộ Sát yên lặng gật đầu.

Tôi thích thú cầm hòn đá màu xanh còn lại lên, gật gù:"Muội hiểu rồi. Còn đây là đá Thanh Long đúng không? Thứ gọi là "Tứ thánh" chính là để chỉ Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ."

"Nhưng mà, Tứ thánh thạch thì có ích gì chứ? Huynh muốn chúng để làm gì?"

Bộ Sát nhìn tôi lắc đầu, nhạt giọng:"Bây giờ chưa thể nói."

"Ừ." Tôi ngắm nghía hòn đá màu xanh, lơ đãng hỏi:"Vậy chuyện cuối cùng là ai muốn bắt muội thì có thể nói chứ?"

Một tia sáng lạnh giá quét qua mắt Bộ Sát. Khóe miệng huynh ấy khẽ nhếch:"Là một kẻ mà muội không thể tưởng tượng được."

"Ai thế?"

"Duẫn Tử Hằng."

Tôi nghiêng đầu suy nghĩ cả một lúc lâu rồi ngạc nhiên:"Duẫn Tử Hằng là ai?"

Nét lạnh lùng trên mặt Bộ Sát hơi cứng lại một giây, rồi mới chậm rãi lắc đầu:"Vọng Giang lâu, thôn Lâm Hồ, Tứ hoàng tử Duẫn quốc."

Tôi giật mình thốt lên, vẻ mặt lập tức nghiêm nghị, "Không phải hắn chỉ là tên thích ngâm thơ vọng nguyệt, tiêu diêu tự tại thôi sao? Sao lại nhúng chân vào cuộc đấu tranh chính trị chứ?"

Bộ Sát cười lạnh:"Hắn muốn đá Thanh Long. Chuyện này, ta cũng có hơi bất ngờ."

Tôi nhún nhún vai, loại chuyện này mà đem ra đùa giỡn thì đúng là chẳng có gì vui. Tôi cầm đá Thanh Long trả lại cho Bộ Sát. Rồi chợt, trong lòng hơi động, tôi thấy hai hòn đá này nhìn quen mắt quá...

Tôi kêu "Á — " lên một tiếng, cuống quít lấy khối đá màu đỏ mà Tiểu Ngân cho từ trong ngực ra. Bàn tay nhỏ bé trắng nõn cầm hòn đá, đặt vào lòng bàn tay ngăm đen của Bộ Sát.

Vẻ kinh ngạc hiện lên trong mắt Bộ Sát. Huynh ấy trầm giọng bảo:"Đá Chu Tước."

"Đúng là đá Chu Tước?" Tôi ngỡ ngàng giật lấy món bảo bối, nét kinh ngạc lấn át cả sự vui mừng, "Muội còn tưởng là đá chữa bệnh thần tốc nữa cơ đấy!"

"Tiểu Ngân, còn chuyện khoa trương nào mà mày chưa làm không?" Tiểu Ngân dụi đầu vào lòng tôi nhìn Bộ Sát với vẻ đề phòng.

Tôi chống nhẹ tay bên người. Tay kia lật úp xuống, đá Chu Tước nằm gọn trong lòng bàn tay Bộ Sát.

Bộ Sát yên lặng nhìn tôi, trong mắt ánh lên lấp lánh như sóng nước. Tôi thấy lòng mình thật ấm áp.

"Xì — " Tiểu Ngân kêu thét lên nhảy chồm đến phía Bộ Sát. Một vết cào rướm máu đột ngột xuất hiện trên cổ tay huynh ấy.

"Tiểu Ngân!" Tôi kinh hoảng ôm lấy nó, nhấc lên nhìn nó đang giương nanh múa vuốt trước mặt mình. Sao thế này? Tiểu Ngân rõ ràng tuy không để tâm nhưng cũng chưa từng bài xích người khác, vì sao lại ghét một mình Bộ Sát đến thế?

Không, không đúng! Không phải nó ghét Bộ Sát, mà là. không muốn để Bộ Sát lấy mất đá Chu Tước.

Tôi nhìn chăm chú đôi mắt đen và long lanh như ngọc vẫn còn ửng đỏ của nó, hỏi:"Tiểu Ngân, khối đá Chu Tước ấy thật sự rất quan trọng với mày sao?"

Vẻ uất ức và đau xót tràn ngập mắt nó. Nó nhìn tôi gật đầu.

"Vậy, vì sao mày lại muốn tặng ta?" Ánh mắt tôi vừa nhu hòa vừa sâu sắc. Tôi ôm nó vào lòng, dịu dàng vuốt bộ lông trắng mượt của nó, "Là vì mày thấy ta quan trọng hơn hòn đá ấy đúng không?"

Tiểu Ngân cuộn người trong lòng tôi ngẩng đầu, đôi mắt trong như nước, chỉ lẳng lặng nhìn tôi.

"Ta cũng như thế đó. Hòn đá này là mày tặng ta, cho nên nó rất quan trọng với ta chứ không phải nó là đá Chu Tước. Nhưng mà Tiểu Ngân à, Bộ Sát là bằng hữu của ta. Với ta mà nói, huynh ấy còn quan trọng hơn khối đá này rất nhiều."

"Cũng giống như mày muốn tặng hòn đá này cho ta vậy. Ta cũng muốn đưa nó cho Bộ Sát, được không?"

Ánh trăng rọi vào căn phòng chật hẹp rách nát, như phủ một lớp sáng bàng bạc lên người chúng tôi.

Đôi mắt đen láy như ngọc dần dần lắng dịu lại, từ từ ánh lên tia sáng như ánh trăng kia. Tiểu Ngân nhẹ nhàng dụi người vào lòng tôi, tựa như cả cuộc đời này cũng mãi không muốn rời xa hơi ấm, vòng tay ấy

Tay Bộ Sát siết lại, đôi mắt đen nhìn tôi trong vắt, phảng phất ánh sáng dịu dàng lóe lên đột ngột trong sự lạnh lẽo của hơi thở

Ánh trăng, hơi ấm và sự dịu dàng này khiến tôi bất giác mỉm cười khe khẽ.

Tiểu Ngân ngủ say trong lòng tôi. Tôi cầm một thanh cây khô vừa cơi đống lửa vừa suy nghĩ, hơi nóng phả lên khuôn mặt tôi rất ấm. Trong lòng có hàng ngàn, hàng vạn câu hỏi nhưng lại chẳng biết. phải mở miệng thế nào.

Bàn tay cầm nhành cây siết lại. Lớp vỏ thô ráp sần sùi xát vào lòng bàn tay tôi đến đau. Tôi gục đầu, cằm như sắp chạm đến lồng ngực, giọng loáng thoáng khẽ run:"Chàng... có khỏe không?"

Bộ Sát ngồi trước đống lửa, ánh mắt nặng nề nhưng không đáp. Sự im lặng của căn phòng lại khiến cảm giác đau đớn của tôi càng thêm rõ ràng. Ngoài tiếng tim đập bên tai, tôi chăng thể nghe được bất kì thứ gì khác nữa.

Hoặc có lẽ, ngoài bản thân mình ra, bên tai tôi quả thật không có âm thanh nào.

Ngực tựa như có ai đó khẽ vò mạnh, đau đến mức bật khóc. Cánh môi khô nứt nẻ mấp máy nhưng chẳng thể nói nên lời. Rõ ràng đó chỉ là ba chữ thật đơn giản — nhưng vì sao, lại giống như một thứ gì đó ma quái đến nỗi không thốt được lời nào.

Thật sự là không biết ư?

Thật sự... cần phải hỏi vì sao ư?

Tôi nắm chặt nhành cây đến khi cơn đau ê ẩm truyền vào lòng bàn tay. Ngẩng đầu, tôi nhìn về phía Bộ Sát:"Vì sao chàng và huynh không ở cùng nhau?"

Trong cơn hoảng hốt, tôi thấy nỗi đau vô tận dâng tràn trong đáy mắt Bộ Sát. Và cả sự đau thương, hiu quạnh trong ấy nữa. Chúng khiến khuôn mặt huynh ấy không còn giữ vẻ lạnh lùng ngày thường. Nhìn cảm xúc mãnh liệt như thế trong mát Bộ Sát, tôi lại nhất thời... thẫn thờ.

Bộ Sát từ từ chớp mắt, cơ thể nhẹ nhàng lùi vào bóng tối, lùi đến nơi ánh trăng không thể soi rõ gương mặt, thần sắc của mình.

Huynh ấy chậm rãi mở miệng, giọng hờ hững nhưng lại đớn đau đến tận đáy lòng:"Ta, phản bội Kì. Nhiên."

Tôi vất thanh cây khô trong tay, lách người sang ngồi xổm xuống trước mặt Bộ Sát. Ánh lửa đỏ hồng diễm lệ trên khuôn mặt huynh ấy không ngừng nhảy múa trong mắt tôi.

Tôi nhìn đôi mắt đen tuyền của huynh ấy không chớp, nghiêm túc hỏi:"Kì Nhiên tin sao?"

Tôi chỉ lẳng lặng hỏi:"Kì Nhiên tin sao?"

Bộ Sát mở to mắt kinh ngạc nhìn tôi. Thờ ơ cũng vậy, đau thấu tâm can cũng thế, tất cả. đều đọng lại trong nháy mắt.

Bỗng, khóe miệng huynh ấy nhếch lên rồi bật cười.

Huynh ấy cười giống hệt một đứa trẻ. Vui vẻ đến thế, nhưng lại.. tựa như giải thoát nỗi uất ức trong lòng.

Đến tận bây giờ tôi vẫn không biết, thì ra Bộ Sát cũng sẽ như bao con người bình thường khác, thoải mái tươi cười, lớn giọng càn rỡ, dù rằng trong tiếng cười ấy vẫn ẩn chứa biết bao sự xót xa và khổ sở.

Tôi gãi gãi đầu, hơi xấu hổ bảo:"Muội hỏi rất kì lạ sao? Nhưng. muội chỉ muốn biết chuyện này..."

Bộ Sát từ từ ngừng lại, nhưng ý cười dịu dàng mà cảm động vẫn vương bên khóe môi. Huynh ấy nói:"Muội thật đúng là Thủy Băng Y. Vì trên thế gian này sẽ không thể nào có người thứ hai lại hỏi một vấn đề ngớ ngẩn đến thế."

Trái tim cứ đập mạnh không yên, niềm vui lấp đầy tim mình. Tôi cười ngây ngô:"Muội đoán đúng rồi phải không? Kì Nhiên không tin đúng không? Kì Nhiên ấy, làm sao mà chàng lại có thể tin..."

Bộ Sát nhẹ nhàng đưa tay kéo tôi vào lòng, vòng tay khẽ siết.

Tôi không hề xấu hổ trước sự dịu dàng đột ngột ấy, chỉ thấy nỗi xúc động của huynh thấm vào tâm can. Tôi cuộn mình trong lòng Bộ Sát, ngửi mùi hương thân thiết như người anh trai, lắng nghe giọng nói lành lạnh thì thầm:"May mà... muội còn sống."

"Ta xuống tay hạ sát muội muội duy nhất của Kì trước mặt mọi người."

"Ta không ngừng ra vào những nơi cơ mật của Băng Lăng quốc, hằng ngày tiếp xúc với những người thuê mình khác nhau, cũng thực sự đã tiết lộ bí mật ra ngoài."

"Ta dẫn Kì và thủ hạ của hắn vào cạm bẫy. Đã chết rất nhiều người, trong đó có hoàng huynh của hắn."

"Chính miệng ta đã nói:'Là ta đã phản bội ngươi.' trước mặt mọi người với hắn."

Trong lòng Bộ Sát, tôi hơi rúm người lại. Tay hắn nắm lại rất chặt, nhất thời trầm mặc.

Ánh lửa bập bùng trong không gian, rõ ràng là ấm áp, nhưng tôi chỉ có thể thấy được lòng mình đang dần buốt giá.

Chỉ mấy tháng xa cách nhưng bọn họ lại phải gánh vác nhiều sai lầm cay đắng đến thế sao?

Kì Nhiên. Chàng bây giờ, rốt cuộc thì sống có bao nhiêu đau khổ đây? Nó làm lòng tôi đau đến tê tái.

Bộ Sát khẽ thở dài một hơi, giọng vẫn lạnh lùng hững hờ như cũ.

"Kì cầm kiếm không chút lưu tình đâm vào thủ hạ đang lục đục xông đến."

"Trước mặt mọi người, Kì lạnh lùng bảo:'Nếu ai dám động vào Bộ Sát, ta sẽ khiến cho kẻ đó chết không đất chôn.'."

"Kì nhìn ta, bi thương mà tuyệt vọng. Hắn thu kiếm thản nhiên nói:'Bộ, ngươi phải đi thôi. Rời ta mà đi đi.'. "

"Ngữ khí của Kì nhẹ nhàng mà quyết liệt. Hắn bảo:"Bộ, muốn ta tin ngươi phản bội ta, trừ khi ta chết!'."

..

Lòng giật mạnh từng hồi, quặn thắt lại từng cơn. Hai tay tôi nắm chặt vạt áo trước ngực Bộ Sát, cảm thấy cả cơ thể mạnh mẽ của huynh ấy lạnh run. Nhưng giọng huynh ấy vẫn lạnh lùng như trước, phẳng phất như không có chút tình cảm nào.

Huynh ấy nói:"Xin lỗi. Ta đã rời bỏ Kì mà không có bất kì lý do nào."

Huynh ấy nói:"Bây giờ, vẫn chưa thể tiết lộ được."

Khi ánh mặt trời rọi lên khuôn mặt, cái ran rát của sức nóng khiến tôi mở mắt, và nghe thấy tiếng tim đập vững vàng, tiếng hít thở đều đặn khe khẽ bên tai. Tối hôm qua, không biết tự lúc nào, tôi đã thiếp đi trong lòng Bộ Sát.

Tôi duỗi người ngồi dậy, thấy đôi mắt đen trầm tĩnh lạnh lùng của Bộ Sát, không biết là một đêm không ngủ hay vừa mới tỉnh lại, nhìn mình.

Sau khi rửa mặt về từ một con sông gần đó, Tiểu Ngân nhảy vào lòng tôi. Tôi ôm Tiểu Ngân nhìn trước căn phòng, nhìn Bộ Sát của tôi hỏi buồn rầu:"Phải đi rồi sao?"

Bộ Sát gật đầu:"Chưa hoàn thành nhiệm vụ. Ta cũng muốn mang đá Thanh Long trở về."

Huynh ấy lại hỏi:"Còn muội trở về Hoàng cung sao?"

Tôi cũng gật:"Vô Dạ và Tâm Tuệ vẫn còn chờ muội trong cung."

Không khí bỗng trở nên nặng nề và yên lặng. Không ai trong chúng tôi mở lời, nhưng cũng chẳng ai rời đi.

"Kì không biết muội còn sống." Huynh ấy chợt lạnh lùng cất tiếng. Không phải trách cứ, cũng chẳng phải thương hại, chỉ là một lời nói bâng quơ.

Tôi biết, Bộ Sát trong thế gian này, là người tuyệt đối sẽ không xen vào chuyện mà bản thân không rõ. Hơn nữa... khi đó lại là chuyện liên quan đến tình yêu trai gái. Nhưng mà tôi lại vẫn ép huynh ấy phải mở lời.

Tôi siết mạnh nắm tay, móng tay đâm sâu vào da thịt nhưng bản thân lại chẳng thấy đau.

"Muội muốn gặp chàng. Cứ nghĩ đến là lại thấy đau lòng, cứ nghĩ đến là lại thấy mình như phát điên rồi."

"Thế nhưng, muội cũng chẳng thể gặp chàng."

"Với muội mà nói, Kì Nhiên. Chàng không giống với bất kì ai. Vui buồn của chàng, đau đớn của chàng, thậm chí là nhất cử nhất động của chàng đều khiến muội mất đi khả năng phán đoán của mình, khiến muội... dễ dàng — đắm chìm."

"Chỉ là, với mối tình sâu nặng của Kì Nhiên, cũng chẳng thể nào xóa mờ được nỗi nhớ nhung người thân trong lòng. Đó là mười năm gắn bó cùng nhau, là tình cảm không thể tách rời. Muội không thể, cũng tuyệt đối không thể bỏ rơi họ mà ích kỷ ở lại đây."

"Nếu nhất định phải chia ly, cần gì phải gặp lại, cần gì phải quen nhau."

"Nếu không gặp, tim sẽ đau, từng giây từng phút đều đau đớn, nhưng. sẽ chỉ đau một lần mà thôi."

Nước mắt từ từ chảy xuôi theo gò má. Mắt đọng đầy những lệ khiến tôi không thể thấy được khuôn mặt đau thương của Bộ Sát, chỉ nhạt giọng, chậm rãi nói:"Gặp gỡ thà rằng chẳng gặp, hữu tình rồi cũng vô tình."

Sau đó, Bộ Sát xoay người, không quay đầu, nghênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Thâm cung tranh đấu

Trên đường trở về Hoàng cung, tôi gặp phải một chuyện vô cùng xấu hổ. Đó là bị thủ vệ Hoàng cung ngăn lại không cho vào.

Dưới tình thế cấp bách, tôi đã làm một việc rất tối kị, mang "Tử Phượng" ở thắt lưng ra hòng để tiến cung. Kết quả như trong dự liệu. Đường đường một Hoàng hậu Kì quốc như tôi lại được mời đến nhà ngục dùng cơm, còn Tử Phượng thì bị tịch thu mất.

Tôi tuyệt đối ngoan ngoãn không chút chống cự bị áp giải vào ngục, còn nguyên nhân thì do chính tai tôi nghe được một thị vệ kích động nói với vẻ mặt căng thẳng rằng phải mau chóng mang khối ngọc kia trình lên Hoàng Thượng.

Mùi trong phòng giam cực kì khó ngửi, không khí lại khiến con người ta cảm thấy ngột ngạt. May mắn là tôi đã thừa dịp họ không chú ý thả Tiểu Ngân vào cung trước, dù vô ích nhưng cũng có thể đưa bọn Vô Dạ đến cứu tôi.

Có điều, tôi cũng không phải chờ lâu thì cả đại lao đã rối loạn cả lên.

Tôi có hơi giật mình nhìn gương mặt ẩn chứa nét cười của Vệ Linh Phong, một người có thân phận, địa vị cao cao tại thượng lại hạ mình trước một kẻ thấp kém khác để đến nơi tù ngục tối tăm, dơ bẩn này. Hắn khom lưng, cúi đầu chui qua cửa gỗ, còn mọi người thì sợ đến rùng người.

Tôi cũng ngẩn người, nhưng không phải là do sợ hãi, mà là thấy khó hiểu, vì sao hắn lại có thể khiến một động tác.. bình thường như vậy trở nên vô cùng tao nhã, thanh thoát như khi thượng triều đến thế.

Phòng giam vốn không lớn, hắn vừa bước vào, cả không gian nhỏ hẹp chỉ có hai chúng tôi dường như ngừng lại, trong không khí còn thoang thoảng mùi đàn hương thơm mát.

Vốn đang ngồi dựa tường, lúc này, tôi vội vã chống tay đứng dậy. Tôi tin chắc là chẳng có ai muốn bám rễ ở đây lâu thêm khắc nào đâu.

"A — , ngươi.." Cơ thể còn chưa đứng vững thì đã bị bế lên, mùi đàn hương nhàn nhạt, ấm áp bao phủ quanh tôi. Tôi vội giãy người, phản kháng,"Ta không có bị thương, tự ta có thể.."

Tôi không kịp thốt lên chữ "đi", vì đã bị khuôn mặt Vệ Linh Phong dọa sợ. Thần sắc hắn vẫn lộ ý cười, nhưng nụ cười bên khóe môi lại lạnh lẽo như băng, còn đôi mắt thì híp lại, báo trước một cơn tức giận sắp đến.

Tôi lập tức thức thời ngậm miệng lại bày ra bộ dạng phục tùng, ngoan ngoãn, để hắn bế mình đi từ đại lao vào Hoàng cung, ngay cả đám người đang nơm nớp lo sợ quỳ cầu xin nương nương tha mạng, cầu xin Hoàng Thượng thứ tội cũng không dám liếc nhìn.

Một lúc lâu sau, nhận ra hướng hắn đi là hướng về Lạc Ảnh cung của tôi đang sống chứ không phải Phong Ngâm điện của hắn thì không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm. Ít ra thì nếu hắn nổi giận muốn đánh người, tôi còn có thể tìm Vô Dạ và Tâm Tuệ giúp đỡ Khụ ~, tôi đang nghĩ vớ vẩn gì vậy nè?

"Tiểu thư! Tiểu thư! — " Tiếng gọi thất thanh của Tâm Tuệ vang lên ngay khi thấy bóng tôi trên đường.

Tôi vội giãy người muốn xuống để đón cô bé, nhưng cơ thể lại bị Vệ Linh Phong ôm cứng không thể động đậy. Cơn giận trào lên, tôi cau mày hỏi:"Vệ Linh Phong, rốt cuộc thì ngươi tức giận cái gì cơ chứ? Ta không bội ước bỏ trốn, cũng không gây tổn thất gì đến đội thuyền chiến của ngươi, ngươi."

Một ý nghĩ kì lạ chợt lướt qua đầu, tôi hỏi lấp lửng:"Ngươi đừng bảo là ngươi lo lắng cho ta đấy?"

Tôi không chắc chắn tia sáng lóe lên rồi biến mất trong mắt Vệ Linh Phong có phải là sự bối rối hay không, vì từ đầu đến cuối hắn chỉ đeo một gương mặt tươi cười ôn hòa. Tay thả ra, hắn đặt tôi nhẹ nhàng trên mặt đất, quay đầu thì vừa vặn trông thấy Tâm Tuệ khóc đỏ hoe cả mắt.

Ba ngày sau.

"Tâm Tuệ, Vô Dạ đâu rồi?"

Tâm Tuệ lia mắt nhìn, xung quanh, cười gian:"Tám phần là ở ngay gần đây thôi."

Tôi buồn bực đá đá mấy bông hoa tươi trong ngự hoa viên, thở dài ảo não:"Sao huynh ấy còn chưa chịu xuất hiện? Một đại nam nhân thì nhỏ nhen như vậy làm gì"

"Tâm Tuệ, em nói thử xem, ta không cho huynh ấy gọi thì huynh ấy cứ luôn miệng kêu 'chủ tử'. Nhưng em nhìn thái độ ấy coi, có điểm nào xem ta là chủ tử đâu chứ?"

Tâm Tuệ cười "hì hì", vuốt vuốt hai bàn tay:"Ai bảo tiểu thư người nhìn thế nào cũng không giống chủ tử làm gì?"

Tôi dựng mày định phản bác thì chợt nghe tiếng kêu kinh ngạc của Tâm Tuệ:"Tiểu thư, người xem."

Tôi ngẩn người trông theo, cảm thấy hơi khó hiểu nhìn một nhóm phi tần đang cười đùa bên ao sen. Bảo khó hiểu là vì tôi thấy có Nhan Tĩnh đứng trong đấy nhưng thần sắc lại có chút lúng túng và thiếu tự nhiên.

Tuy rằng tôi không phải không có ý đi hỏi thăm, nhưng cũng chỉ biết được vài điều. Nhan Tĩnh nhập cung trong một lần tuyển tú hai năm trước, nguyên là con gái thứ ba của Tương Nam Hầu Nhan. Nghe bảo rằng, cầm kì thi họa không gì không giỏi, mười tuổi đã có thể bàn quốc chính binh pháp cùng cha mình, hơn nữa, từ nhỏ có dung mạo dịu dàng đáng yêu nên lại càng trở thành món bảo vật quý trong tay Tương Nam Hầu.

Hai năm trước, khi Vệ Linh Phong lần đầu tiên tuyển phi, nàng ta dễ dàng trúng tuyển như trong dự đoán của mọi người, được phong Dung phi, ân sủng nhất trong Hậu cung.

"Á — " Nhìn mọi người vui cười cạnh bờ ao, trong đầu chợt nhóa lên, thì nghe được một tiếng kêu sợ hãi quen thuộc. Đợi đến khi hoàn hồn nhìn lại, không ngờ lại thấy Nhan Tĩnh đang hẫng giữa không trung chuẩn bị ngã xuống hồ sen.

Ở đây bây giờ đã là cuối thu từ lâu, do thời tiết ở Kì quốc rất kì lạ nên nhiệt độ không khí tuy không quá thấp nhưng nước trong hồ chỉ sợ đã sớm lạnh băng. Cho dù hồ này không sâu đủ để chết đuối nhưng nếu ngã xuống cũng tuyệt đối không tránh được ngã bệnh nặng.

Tôi quýnh quáng, vừa định chạy đến cứu thì có gì đó lạ thường lóe lên trong đầu, bước chân hơi chựng lại. Giọng nói gấp gáp của Tâm Tuệ vang lên bên tai:"Tiểu thư đừng kích động, để Tâm Tuệ đi cứu.."

Lời Tâm Tuệ nói còn chưa dứt, tôi đã thấy một thiếu nữ khoác lục y nhanh chóng lao đến bờ hồ, không chút do dự nhảy vào trong nước.

Tôi gạt Tâm Tuệ sang bên rồi bước về trước mấy bước, giấu mình sau một thân cây nhìn sang hồ nước thì thấy cô gái áo xanh kia chật vật dùng hết sức mình kéo Nhan Tĩnh về phía bờ hồ.

Đám cọn gái cạnh bờ ao đều nhíu mày nhìn tình hình trước mắt. Nghe những tiếng xì xầm và biểu hiện trên mặt bọn họ đều lộ rõ vẻ khó chịu trước hành động bất ngờ cứu giúp của cô gái kia, tôi đoán là cô ấy đã phá hỏng kế hoạch của họ.

Nhìn phản ứng của họ, xem ra việc hãm hại Nhan Tĩnh đã xảy ra không ít nên cũng chẳng có gì kì lạ nữa. Không bàn đến vì sao Vệ Linh Phong ngày thường không quan tâm đến những chuyện xấu xa này trong Hậu cung, huống chi... việc đó cũng không hợp lí!

"A — " Những tiếng hét chói tai vọng lên. Tôi giật mình, phát hiện thiếu nữ áo xanh kia cuối cùng cũng không còn sức cầm cự, vẫy đạp mấy cái rồi từ từ chìm xuống.

Đám phi tử xem náo nhiệt thấy sắp có tai nạn chết người nên cũng trở nên lúng túng, gọi to "Lí phi nương nương", có người lại kêu "Người đâu". Trong nhất thời, sự hoảng hốt lan tỏa ra xung quanh.

Thời gian không cho phép tôi cân nhắc nhiều. Tôi cởi giày, bỏ qua tiếng kêu của Tâm Tuệ nhảy vào hồ

Quần áo cả người tôi ướt sũng, môi tái lại, ngay cả răng cũng run lập cập, tay lại còn kéo một cô gái áo xanh đang thở dốc. Hai người bì bõm lên bờ.

Thật ra, những chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến nội lực cao hay thấp cả. Con gái thể chất vốn yếu, dù võ công cao đến đâu, ngâm mình trong nước lạnh cóng đến tận xương lâu thì cũng không thể nào chịu được.

"Vô. Vô Dạ, huynh cuối.. cuối cùng cũng biết.. biết phải xuất hiện rồi.. sao?" Tôi run lẩy bẩy, nghiến răng nghiến lợi nhìn người trước mắt, nói từng chữ đứt quãng, "Nước Trong nước còn.. còn có một..."

Vô Dạ lườm nguýt tôi một cái, quay đầu đi nhảy trở lại trong hồ nước.

Tôi vội vận nội lực muốn xua đi khí lạnh trên người, nhưng đáng tiếc nội lực này chung quy vẫn không phải của mình, trong tình huống thân bất do kỷ này thì muốn không chế nó thật tốt cũng không được, chỉ chạy tán loạn trong cơ thể. Kết quả là hàm răng run cả nửa ngày mà quần áo vẫn ướt mèm như trước.

Bỗng, một dòng khí ấm áp từ sau lưng truyền đến. Tôi quay đầy mím môi cười nhẹ với Tâm Tuệ đang truyền nội lực cho mình:"Tâm Tuệ, cảm ơn em. Ta không sao, em đi giúp nàng ta trước đi."

Lúc Vô Dạ vất vả lắm mới có thể đưa được Nhan Tĩnh lên bờ thì đám thị vệ và cung nữ cuối cùng cũng chạy đến. Tôi bảo đám cung nữ đưa Nhan Tĩnh và cô gái áo xanh kia về Lạc Ảnh cung của mình trước, vừa toan nhấc chân đi theo thì một bóng người xuất hiện trước mắt.

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu thì một gương mặt kiều diễm như hoa như ngọc, hoa nhường nguyệt thẹn đập vào mắt. Người đó mặc quần áo màu vàng, lại vô cùng quen mắt. Trong đầu chợt sáng rõ, nhớ ra đó là vị mỹ nữ duy nhất có thể gây ấn tượng cho mình trong cung Thái Hậu ngày đó.

"Xin hỏi, có chuyện gì không?" Tôi thấy hơi kì lạ. Thái độ bọn họ đối với tôi trước giờ đều vô cùng kiêu ngạo, ngoại trừ ngày đầu tiên trong cung Thái Hậu thì dường như chẳng có ý xem tôi là Hoàng Hậu gì cả.

Đối phương nhìn tôi với ánh mắt khinh miệt, nhướng mày trách:"Người đâu!"

"Lí phi nương nương có gì phân phó?"

"Mau bắt tên nam tử phá hoại Hậu cung này cho bản cung!"

"Dạ!"

Tên đàn ông phá hoại Hậu cung? Là ai mà tôi nghĩ không ra nhỉ? Vừa lúc tôi đang miên man suy nghĩ thì lại thấy đám thị vệ bước lên đè Vô Dạ. Hả, có chuyện gì thế này?

"Từ từ đã!" Tôi vội quát lên, quay đi chất vấn mỹ nữ áo vàng, "Lí Lí phi đúng không? Từ lúc nào mà Vô Dạ... phạm vào tội phá hoại?"

Lí phi nhìn tôi đầy khinh rẻ, hừ giọng:"Nử tử trong cung, đặc biệt là phi tần, đều thuộc về một mình Hoàng Thượng, tuyệt đối không cho phép tiếp xúc thân mật với nam tử khác, càng miễn bàn đến việc cận kề da thịt."

"Kẻ này khi nãy trong nước có chạm qua Dung phi, Trần tiệp dư và muội muội, phá hủy danh tiết các người nên phải chịu tội phá hoại, phán xử cung hình."

"Cung... Cung hình?" Tôi biến sắc, giữ chặt khuỷu tay Vô Dạ, giận dữ, "Không ai được động vào huynh ấy! Ta mới là Hoàng hậu nương nương, vì sao

các ngươi dám chỉ nghe theo lời một phi tử?"

"Ha ha..." Gương mặt lộng lẫy xinh đẹp của Lí phi bật cười, bọn thị vệ và cung nữ vừa nhìn thấy động tác thân thiết của tôi với Vô Dạ thì tái nhợt cả mặt.

Tôi nghe giọng nói lảnh lót của cô ta vang lên gần bên tai:"Sợ là muội muội ngày nào cũng làm Hoàng hậu đến điên rồi nhỉ? Muội mặc dù đã được chọn làm Hoàng hậu nhưng không hề dự đại lễ sắc phong thì cũng chỉ là một tân nương nương không có bất kì phẩm cấp nào. Ngay cả điều ấy mà muội muội cũng không biết sao?"

"Tâm Tuệ, thật sự là như vậy ư?"

Tâm Tuệ thở dài im ắng:"Tiểu thư, em đã bảo là người phải lắng nghe thật kỹ trong giờ học lễ nghi còn gì!"

Tôi cười mỉa hai cái, mặt không biểu cảm. Gió lạnh thổi qua bộ quần áo ướt sũng khiến cả người tôi cứng đờ.

Ngay lập tức, gương mặt tôi trở nên tàn nhẫn nhìn Lí phi:"Nói chung, không ai được động vào Vô Dạ. Đừng nói đến việc huynh ấy vừa mới cứu người, huống chi huynh ấy còn được Hoàng Thượng đặc biệt cho phép, hoàn toàn không phải chịu bất kì ràng buộc nào."

"Đặc biệt cho phép? Cái gì là đặc biệt cho phép? Muội muội có thể nào đưa ra bằng chứng cho tỷ tỷ nhìn được không?"

Lý phi ngoài cười nhưng trong không cười nhìn tôi một lúc lâu, bỗng nhiên bảo với hai cung nữ đứng đằng sau:"Trái lại, chính muội muội lại ôm ấp một nam tử khác trước bàn dân thiên hạ. Mới chỉ qua mấy ngày tân hôn, lại ngay lúc không được ân huệ nữa chứ không phải do không giành được sự sủng ái của Hoàng Thượng sao, rốt cuộc cũng không chịu nổi sự tịch mịch rồi?"

Khi cô ta nói chuyện, hai cung nữ đã chạy đến bên người tôi, người thì mạnh bạo giữ chặt tay tôi lại, người thì đứng một bên canh giữ như hổ rình mồi. Câu nói của Lí phi còn chưa dứt:"Thân phận muội muội vốn không đến phiên chúng tỷ quản, nhưng tỷ tỷ không thể nào nhìn Hậu cung trở nên thối nát như vậy, chi bằng mời muội muội theo tỷ đến tẩm cung Thái hậu một chuyến tự mình giải thích xem."

"Giải thích?" Tôi cười lạnh, buông bàn tay giữ Vô Dạ ra, hơi nghiêng người khom xuống.

"Phịch — " một tiếng, cung nữ đến bắt giữ tôi đã bị tôi vật mạnh một cái khá đẹp mắt nhưng không chỉnh chu qua vai xuống đất, khiến cô ta đau đến mức khóc không ngừng.

Bóng người tôi khẽ động, trong nháy mắt đã đến trước mặt Lí phi, nhìn cô ta bị người khác dọa đến trắng nhợt cả mặt thì đè nén sự lạnh lẽo trong cơ thể, tôi cười băng giá:"Không phải Lí phi muốn cùng muội đến cung Thái Hậu một chuyến sao? Đúng lúc, muội cũng muốn hỏi Lí phi vài câu trước mặt Thái Hậu, vì sao Dung phi đang yên lành lại ngã vào hồ nhỉ? Vì sao lúc những phi tần khác kêu cứu đều luôn miệng gọi tên Lí phi? Lại vì sao Lí phi và những thị vệ đó sớm không đến, muộn không đến mà nhằm ngay lúc vừa cứu người lên mới cuất hiện?"

"Nhiều sự trùng hợp như vậy, muội cũng muốn mời Lí phi theo muội đến cung Thái Hậu, tự mình giải thích xem sao."

"Ngươi. Ngươi..!" Lí phi tức giận, mặt lúc đỏ lúc trắng, đôi mắt phượng xinh đẹp trừng tôi dần từ giận dữ biến thành căm hận, hung hăng giậm chân, quát, "Các ngươi điếc rồi hả? Mau giải tên nam nhân này đến đại lao hình bộ cho bản cung!"

"Dạ!"

Tôi chạy về phía trước Vô Dạ, đưa cánh tay lạnh cóng ra cản lại, lạnh giọng:"Kẻ nào dám động đến huynh ấy xem!"

Rồi tôi lập tức quay đầu lại trừng mắt dữ dằn với tên Vô Dạ vẫn yên lặng không nói câu nào như mọi việc không hề liên quan đến hắn, trầm giọng:"Này! Hiện tại thì kẻ bị giải đi là huynh đấy! Làm ơn phản ứng một chút được không?"

Vô Dạ liếc mắt nhìn tôi, trong mắt lóe lên ý cười rồi nhanh chóng tan đi, vô tâm bảo:"Không phải ngày trước chủ tử bảo, bị bắt đi là người, không liên quan gì đến ta sao? Nếu bây giờ bị bắt thì cũng là ta, có liên quan gì đến chủ tử đâu?"

"Vô Dạ, huynh..." Tôi cố nuốt xuốt câu chửi rủa sắp ra đến miệng, "Một đại nam nhân thì đừng nhỏ mọn thế chứ? Ta chỉ là nhất thời nói sai, huynh giận dỗi ba ngày rồi còn chưa đủ sao?"

Vô Dạ nhìn cơ thể lạnh run của tôi, ánh mắt dần dịu lại, vừa toan đáp lời thì chợt nghe một tiếng hô to từ đằng xa vang lên.

"Hoàng Thượng giá lâm — !"

Tôi ngạc nhiên quay đầu lại thì thấy Vệ Linh Phong một thân áo gấm vàng rực rỡ, tóc đen búi cao, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng bước về phía chúng tôi. Tôi chán chường nhíu mày. Tên này tám phần là đến xem kịch, tiện đó nhìn đám con gái tranh giành tình cảm với nhau vì mình đây mà.

Bọn thị vệ và cung nữ nhất tề quỳ xuống, nơm nớp lo sợ hô:"Tham kiến Hoàng Thượng."

Lí phi trưng ra khuôn mặt trắng nhợt không còn sắc máu, lại thêm vẻ điềm đạm đáng yêu, tư thái liễu yếu đào tơ đến trước mặt Vệ Linh Phong, nhẹ nhàng dựa vào bên người hắn, giọng dịu dàng mềm mại:"Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng."

"Đứng dậy đi." Vệ Linh Phong nâng tay khẽ đỡ cô ta, hỏi, "Sao sắc mặt Mai nhi lại tái như vậy?"

Lí phi hơi cắn môi dưới trắng bệch, quay đầu âm thầm liếc tôi rồi mới đáp yếu ớt:"Tạ ơn Hoàng Thượng quan tâm, thần thiếp không sao cả." Dứt lời, cơ thể lại tự nhiên dựa vào vòng ôm của Vệ Linh Phong.

Tôi đứng bên nhìn mà ngây người. Không thể không thừa nhận là hành động của Lí phi chắc phải đã dày công luyện tập mới có thể biến thành bộ dạng dịu hiền đến mức khiến người khác phải đau lòng thế này. Cho dù tôi là một người đàn ông đi nữa thì cũng không thể không rung động.

Vệ Linh Phong vô cùng tự nhiên ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô ta, vẻ mặt ôn hòa:"Vẫn nên để Thái y khám qua xem, nếu không thì trẫm không yên lòng."

Hai gò má trắng nõn như bạch ngọc của Lí phi nhiễm sắc hồng, mím môi cười:"Thần thiếp tuân chỉ."

Vệ Linh Phong cười gật đầu, lúc này mới ngẩng lên nhìn về phía tôi:"Nàng lại gây họa gì thế? Sao phải điều động nhiều thị vệ như vậy làm gì?"

Tôi trừng mắt dữ dằn với hắn:"Cái gì mà gọi là 'lại'? Đừng có đem hết chuyện xấu đổ lên người... Ách xì — ta chứ."

Một cơn gió thổi tới, cơn lạnh lan nhanh ra khắp người. Tôi cóng người nhảy mũi một cái, run bần bật.

Sắc mặt vốn đang cười nhạt của Vệ Linh Phong hơi đổi, đẩy Lí phi ra bước vội đến trước mặt tôi, túm lấy cổ tay tôi xem xét. Hắn hạ giọng nặng nề, đôi mắt đẹp híp lại:"Nàng ngã xuống nước?"

Bàn tay hắn rất ấm áp, trong khi cả người tôi trên dưới đều lạnh băng tạo nên sự đối lập rõ ràng, khiến tôi cảm thấy khó chịu.

Tôi cố gắng giằng ra nhưng không được thì nhíu mày:"Ngươi cũng biết ta rơi xuống nước sao? Vậy mau để ta về thay quần áo, cứ kì kèo thế này, ta không bị cảm mạo cũng khó đấy."

Hàng mày Vệ Linh Phong khẽ cau lại, cánh tay thon dài có lực bỗng nhiên duỗi ra. Giây tiếp theo, người tôi đã bị bế lên trong cái ôm ấm nồng.

"Ngươi — " Tôi khiếp sợ, không thể thốt ra lời nào, giãy người muốn nhảy xuống nhưng không cách nào được.

Tôi liếc mắt, thấy đám cung nữ, thị vệ bên cạnh trợn trừng cả mắt, sự ghen ghét và hoảng hốt hiện ra trên khuôn mặt Lí phi như muốn nuốt sống tôi. Tâm Tuệ cười vô cùng mờ ám, còn ánh mắt Vô Dạ lại hờ hững, lạnh lùng vô cảm.

Tôi đỏ bừng mặt, đối với cơ thể lạnh băng này của tôi mà nói thì cái ôm này thật rất ấm, nên không khỏi cảm kích sự cẩn thận của Vệ Linh Phong. Nhưng mà, hiện tại, kiểu tình huống thế này cũng quái dị quá chứ?

"Hoàng.. Hoàng Thượng..." Lí phi cắn môi đứng giữa đường cản lại, vẻ mặt tủi thân nhìn chúng tôi, đôi môi đỏ thắm khẽ mấp máy.

Vệ Linh Phong vẫn tươi cười như cũ, nhưng giọng lại lạnh lùng:"Người đâu, thân thể Lí phi không khỏe, mau dìu nàng ấy hồi cung."

"Dạ, Hoàng Thượng."

Vệ Linh Phong bế tôi đi ngang qua Lí phi đang trắng nhợt cả mặt rồi lại ung dung bồi thêm một câu:"Mai nhi cũng đừng quên báo cho Thái y."

Tôi được bao trong hơi ấm thì bỗng nhận ra có cái gì đó không đúng. Đây, đây không phải là đường đến Lạc Ảnh cung.

Tôi ngẩng phắt đầu, bắt gặp ngay ánh mắt dịu dàng của Vệ Linh Phong thì ngẩn người, một lúc sau mới hoàn hồn, nhớ rằng mình có việc phải chất vấn nhưng chẳng còn khí thế lúc ban đầu:"Ngươi.. mang ta đi đâu? Vô Dạ Đừng để bọn họ đưa Vô Dạ đi."

"Tẩm cung của trẫm."

"Vì sao?"

Vệ Linh Phong hơi buồn cười thở dài, nghiêng đầu nói với một tiểu thái giám bên cạnh:"Đi lấy ba miếng 'ngọc bài' đến đây."

Trông thấy sắc mặt những người xung quanh biến đổi, tôi nghĩ mấy ngọc bài này có tầm quan trọng không ít nên cũng an lòng. Nhưng thật ra, tôi đã hoàn toàn quên phải truy cứu chuyện của mình. Hắn rất nhẹ nhàng mà tránh được vấn đề của tôi.

Phong Ngâm điện.

Tôi thoải mái ngồi xếp bằng ở mép giường, tay cầm một chén trà nóng khẽ nhấp hết ngụm này đến ngụm khác. Tôi được thay quần áo ướt, rồi lại có thêm một bếp lò nhỏ sưởi ấm trong phòng, hơn nữa, trà nóng trong tay lại tỏa hương thơm ngát dịu nhẹ giúp thư giãn cơ thể. Cuộc sống của Hoàng đế cũng không có gì khác thế này.

Tiếng bước chân vang lên khe khẽ, Vệ Linh Phong khoác một thân trường bào màu tím chậm rãi đi vào, nhìn vẻ mặt hưởng thụ của tôi thì phì cười:"Chẳng phải vừa mới nãy còn bảo là không muốn đến sao? Bây giờ nhìn nàng thì đúng là chẳng ngờ được."

Tôi cười ha ha, bắt đầu tán gẫu:"Đây là trà gì vậy? Hương trà thanh khiết ngọt miệng, không có lấy một vị đắng, thật sự là không tồi."

"Nàng thật sự không biết?" Vệ Linh Phong cười khẽ, ngồi xuống cạnh tôi, "Đây là ' Quân Sơn Ngân Châm', búp trà được hái vào ngày xuân, sấy khô trong bốn mươi chín ngày, để nguội rồi rang mà thành. Hương vị thơm mát tinh khiết tự nhiên."

XD! Giờ, cuối cùng tôi mới nhận ra, bản thân mình mới chính là người bị chơi khăm!

Tôi nguýt mắt trừng hắn hung dữ, nghĩ thầm: đợi ta nói xong, xem ngươi còn cười được nữa không!

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 60: Lòng vua khó dò

Tôi vừa từ từ ổn định nhịp tim và hô hấp của mình, vừa yên lặng bước đến bên cửa sổ. Quả nhiên, hương hoa mạn đà la nhẹ đến mức không thể ngửi được thoảng vào.Đè sự run rẩy xuống, tôi nâng cánh tay yếu ớt lên đóng cửa sổ lại. Nếu nói trong lòng không sợ hãi thì tuyệt đối là lừa gạt.

Xoay người, nhìn Vệ Linh Phong ngồi dựa trên mép giường, tôi cắn răng hỏi:"Hoa mạn đà la này là cho ai vậy?"

Vệ Linh Phong thản nhiên đáp mà không đổi sắc mặt:"Trông cung vẫn luôn trồng loại hoa này. Vì Thái hậu thích nên về sau, trẫm lại sai người trồng thêm một ít."

"Thế thì Long Tiên Hương thì sao?" Tôi tiến đến gần bàn, cầm một chén nước giội để dập mùi hương. Hai hàng lông mày Vệ Linh Phong hơi nhíu lại:"Rốt cuộc là nàng muốn hỏi cái gì?"

Tôi nghiêm nghị nhìn hắn:"Vì sao lại có thêm ít Long Tiên Hương nữa?"

"Thái hậu thích mùi hương này, vì thế sai người tìm loại chính cống ở ngoài ngàn dặm về, tặng một ít cho... trẫm và các tần phi khác." Càng nói, Vệ Linh Phong càng không yên lòng, mày càng thêm nhíu chặt, từ từ đứng dậy bước đến trước mặt tôi.

"Còn Quân Sơn Ngân Châm?" Tôi nén cơn run rẩy, "Cũng là Thái hậu?"

Vì sao lại thế này? Nếu là con người khác thì còn có thể hiểu được, nhưng rõ ràng Vệ Linh Phong là con ruột của mình, vì sao bà ấy lại làm vậy?

Hai mắt Vệ Linh Phong chớp khẽ, cả người tản mát ra hơi thở nguy hiểm nhưng giọng nói bình tĩnh lại lộ ra mùi tàn nhẫn:"Trẫm không có đủ nhẫn nại để nghe nàng vòng vo."

"Vệ Linh Phong, ngươi có thể không tin lời ta nói, bởi vì chính ta cũng không xác định được chuyện này có phải trùng hợp hay không." Tôi liếm liếm cánh môi khô khốc, tim đập như trống bỏi, không rõ là vì sợ hãi hay vì nguyên nhân khác nhưng vẫn cố gắng nói gắn từng tiếng câu tiếp theo.

"Hương hoa mạn đà la, Long Tiên Hương và Lãnh hương, riêng rẽ từng cái hay là hỗn hợp của hai trong số đó thì không có gì đặc biệt. Nhưng một khi ba mùi hương trộn lẫn, nếu lại hít vào người trong một thời gian dài..."

Sự lạnh lẽo dần dần kết lại trong mắt Vệ Linh Phong, giọng toát ra ý lạnh đến rùng người:"Nếu hít vào trong thời gian dài thì thế nào? Là độc mãn tính."

"Không." Tôi lắc nhẹ đầu, tay buông bên người siết lại thành quyền mới có đủ can đảm để nhìn hắn, "Chúng không có chút nguy hiểm nào đến cơ thể, nhưng. lại có thể ngấm vào ý chí của con người." "Không phải là khiến ngươi nổi điên, cũng không phải trở thành một con rối mà là một loại thôi miên."

"Thôi miên?" "Phải." Tôi hít sâu một hơi, cảm nhận cái lạnh lẽo từ người hắn thì chẳng biết vì sao lại thấy đồng cảm. Một người tự phụ như hắn lại có thể đang bị lợi dụng, mà người lợi dụng kia lại rất có thể là mẹ của hắnThế nhưng, tâm tình vừa mới rõ ràng một chút thì lại bị nỗi sợ hãi bao trùm.

Những lời ngày đó vẫn còn văng vẳng bên tai. Khi ấy, nghe những lời nói ấm áp nhẹ nhàng kia, bây giờ nghĩ lại, tôi chỉ cảm thấy hãi hùng.

Tôi cố cất tiếng với giọng run rẩy tiếp tục:" Đây là một loại thôi miên sâu. Thông qua một loại dược vật nào đó và. một ám thị có thể ảnh hưởng đến người mỗi ngày thì có thể sai khiến người làm một việc bất kì trong vô thức, và cũng có thể.. hoàn toàn bóp méo trí nhớ của người."

Không! Chuyện đó cũng không phải là nguyên nhân làm tôi sợ hãi. Điều thật sự khiến tôi không thể nào ngăn cơn hãi hùng chính là vì — phệ tâm thuật, một loại vu thuật cổ cổ xưa huyền bí. Kì Nhiên nói, cả thiên hạ chỉ có một người làm được — một trong tứ đại thừa tướng của Băng Lăng quốc.

Từ khi quen biết Kì Nhiên đến khi rời xa, tôi thật sự rất hiếm khi nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng và sợ hãi của chàng. Dù cho trước mắt nguy hiểm đến đâu, chàng đều có thể tươi cười thay đổi mọi thứ. Thế nhưng ngày đó.

Khi chàng đang tỉ mỉ giảng giải về các chất độc trong thiên hạ với mình, tôi lại nhất thời tò mò:"Kì Nhiên, Hoàng thất Băng Lăng có loại dược nào là bí mật không?"

Chàng lắc đầu cười:"Loại độc đệ nhất thiên hạ Băng Lăng đều có, lại còn tự chế"

Nụ cười chàng bỗng khựng lại một chốc, bàn tay trên bàn nhẹ nắm lại:"Phệ tâm thuật, cả thiên hạ chỉ có Băng Lăng quốc mới có thể làm ra."

"Nó xâm nhập thân thể qua hỗn hợp ba mùi, hương hoa mạn đà la, Long Tiên Hương và Lãnh hương, phối hợp với một lại ám thị nào đó thì có thể điều khiển ý chí con người, không hề tổn hại gì đến thân thể."

"Chẳng phải là giống với thôi miên sau sao?" Tôi hào hứng nói, "Thật là muốn mở mang kiến thức một chút quá."

"Băng Y — !" Kì Nhiên bỗng níu lấy cổ tôi, cơ thể và giọng nói ôn hòa đều trở nên run rẩy khủng hoảng, "Không thể được! Đồng ý với ta, bất luận khi nào ngửi thấy hỗn hợp ba mùi hương này thì nhất định phải tránh xa!"

"Trên thế giới này, người biết phệ tâm thuật chỉ có duy nhất một người. Một trong tứ đại thừa tướng của Băng Lăng quốc — Bạch Thắng Y."

"Băng Y, nàng phải nhớ kỹ, dù thế nào cũng tuyệt đối không được tiếp cận người này."

Tôi trở tay ôm lấy chàng, vùi mặt vào lồng ngực ấm áp và thoảng hương núi rừng sâu thẳm dìu dịu, nhẹ nhàng đáp:"Em đồng ý với chàng."

Kì Nhiên ôm chặt tôi, cơ thể cuối cùng cũng không còn run rẩy, chỉ còn tiếng thì thầm khe khẽ:"Tuyệt đối.. không được.."

Yết hầu nghẹn lại, tôi hoàn hồn, bắt gặp ngay ánh mắt lạnh như băng của Vệ Linh Phong, sát khí tỏa ra vờn quanh mình khiến tôi thật sự không nghi ngờ rằng, hắn sẽ âm thầm lặng lẽ hạ thủ với tôi.

Giọng hắn bình tĩnh và lạnh giá:" Nói những chuyện này, nàng không sợ trẫm sẽ giết nàng diệt khẩu sao?"

Tôi cười đầy thâm ý, cần cổ hơi nghẹn ứ trong tay Vệ Linh Phong khẽ động đậy như đang lắc đầu:"Không sợ. Trừ phi Hoàng thượng không muốn giải.. phệ tâm thuật này."

Vệ Linh Phong nở nụ cười không có lấy chút hơi ấm, buông tay ra, ngồi xuống trước bàn, hững hờ:"Nàng đi đi."

Ánh mắt tôi nhìn hắn sâu sắc đến khi hắn không còn giữ được vẻ bình tĩnh mới bảo:"Nếu Hoàng thượng thật sự muốn biết chân tướng, ta có thể thử giúp ngươi thôi miên."

Lúc bước đến cửa, tôi quay đầu lại, nhìn về phía Vệ Linh Phong vẫn mang sắc mặt điềm nhiên trông mình rồi thở dài, đau xót lên tiếng:"Vệ Linh Phong, ngươi không nhất thiết phải dùng cái vẻ hung ác lạnh lùng đó để che giấu mỗi khi bị tổn thương. Là người, ai mà chẳng có lúc yếu đuối đâu."

Dứt lời, tôi đi không quay đầu lại, xoay người bước ra đại điện trống trải mênh mông.

Những ngày sau đó lại yên bình đến kì lạ, chỉ có điều, Lạc Ảnh cung lúc nào cũng có hai vị khách ra vào, Nhan Tĩnh và Trần Thiên Thiên.

Các cô ấy rất ít khi kết giao, nên ngẫu nhiên gặp mặt thì cũng chỉ nói dăm câu khách sáo là nhiều nhưng ngoài ý muốn là, điều đó lại rất... hợp ý tôi.

Thật ra, tuy rằng Nhan Tĩnh có vẻ ngoài vô cùng giống với Tiểu Vũ, nhưng lại là hai người khác nhau hoàn toàn. Tiểu Vũ như ánh nắng ngày xuân, ấm áp, nhiệt tình, đầy sức sống, vui buồn mừng giận gì đều thể hiện rõ trên mặt. Dù cho những người bên cạnh có gian trá bao nhiêu thì cũng chẳng thể che lấp được ánh sáng của cô bé.

Nhan Tĩnh cũng tỏa ánh hào quang xung quanh mình khiến người khác không thể bỏ qua, nhưng lại quá chói mắt, quá sáng rực, giống như.. là để che giấu bản tính thật sự của mình. Tôi chỉ là nhìn không thuận mắt, mà cũng không nhìn thấu được. .

Chỉ là, nhìn ánh sáng tỏa ra từ Nhan Tĩnh thì tôi cũng công nhận, cô ấy quả đúng là một cô gái phù hợp để đứng ở nơi cao.

Trần Thiên Thiên, nghĩ đến người đó, tôi bất giác mỉm cười. Cô nàng vậy mà lại chỉ vào mặt Tâm Lạc, Tâm Tuệ và Vô Dạ, xỉa vào mũi tôi mà thong dong tuyên bố:"Một ngày nào đó, ta sẽ thay thế vị trí của ngươi để lên làm Hoàng hậu."

Không thể không thừa nhận, chỉ mấy ngày ở chung, tôi cũng tự nhiên mà thích người này.

Cô ấy là một hợp thể của những mâu thuẫn rất lạ đời.

Khi mới gặp, tôi thấy cô nàng nói năng thanh nhã khéo léo, trong mắt thường ánh lên tia sáng thông minh, quan niệm về nhiều thứ khá độc đáo.

Về sau, từ từ quen biết, cô nàng cũng cố kị tôi ít nhiều khi gặp mặt, thường bày ra bộ dáng của một đàn chị, lời nói dạy dỗ tôi cũng thâm sâu dần.

Giống như hôm nay khi tôi mời cô nàng ở lại dùng cơm.

Ngươi ấy, thường nhìn thì trông khôn khéo dứt khoát lắm nhưng bên trong hoàn toàn mù mờ. Có chuyện rất nhiều người nhìn không thấu, ngươi lại chỉ

liếc mắt một cái là đã hiểu, nhưng đối với nguy hiểm bên người lại chẳng hề hay biết."

"Nếu ngươi thật sự có thể cứng rắn kiên cường thì mặc kệ cho người khác có sống chết ra sao thì cũng chẳng có gì quan trọng. Ngoài mặt, ngươi có vẻ hòi hợt với mọi thứ nhưng thực ra lại rất có tình có nghĩa."

"Doanh Nhược, không phải ta có ý gì, nhưng tính cách của ngươi thật sự không thích hợp với nơi cung cấm phức tạp này."

Tôi cười gật đầu, múc cho cô nàng một bát canh, hỏi:" Thiên Thiên, ta vốn nghĩ cô và Nhan Tĩnh rất thân quen, nhưng bây giờ mới phát hiện là không phải. Hẳn là cô biết rõ Nhan Tĩnh cố ý đúng không? Vì sao lúc trước còn nhảy xuống cứu cô ta làm gì?"

Thiên Thiên nhận lấy bát canh, cười khổ, giọng nặng nề:"Nếu ta nói là ta muốn giữ chút lương tâm duy nhất còn lại thì ngươi có tin không?" "Hoàng cung là một nơi đáng sợ đến tột cùng. Muốn sinh tồn nơi đây thì nhất định phải không ngừng tranh đấu, lục đục với nhau. Một vòng xoáy như vậy, ở trong đó lâu dần sẽ từ từ đánh mất bản thân, không thể lại quay về cái thời tấm lòng còn trong trắng không gợn sóng được nữa."

"Ngày đó, nhìn Dung phi rơi xuống ao, thật ra, ta cũng biết nàng ấy có chút ít võ nghệ thì làm sao có thể dễ dàng bị người khác gài mưu như vậy được. Nàng ta thực ra... là chỉ đánh cược, đánh cược rằng Hoàng thượng sẽ một lần nữa chú ý đến nàng." .

"Thế nhưng, dù biết rõ rằng nàng ta lấy mạng ra để đặt cược thì chỉ một khắc lúc ấy, ta cũng từng thầm mắng nàng ta xứng đáng vì sự thâm hiểm đó từ tận đáy lòng; nhưng một khắc ấy, ta lại càng nghĩ nhiều hơn rằng, nếu là bản thân trước kia thì nhất định sẽ không chút do dự đi cứu người khác đến thế." Tôi cười chân thành với cô:"Vậy nên cô mới không màng sống chết nhảy xuống sao? Hồ ấy cũng không sâu, Nhan Tĩnh lại rơi ngay vào giữa..”

"Sợ là không màng sống chết cũng đâu chỉ có mình ta nhỉ?" Thiên Thiên nở nụ cười, ý cười toát lên khuôn mặt, "Ngay chớp mắt khi nhảy xuống, ta còn thầm mắng mình, sao trong Hoàng cung lại có một kẻ ngốc đến vậy? Kết quả là, chỉ một lát sau thì lại thật sự có một đứa ngốc thứ hai nữa nhảy xuống." Tôi ngượng ngùng cười không muốn nói tiếp nên nhanh chóng chuyển đề tài:"Vì sao cô lại muốn làm Hoàng hậu?" Đây chính là điều khiến tôi nói, cô nàng là một hợp thể của những mẫu thuẫn đối lập. Cô ấy rõ ràng rất chán ghét đối với việc tranh đấu ở Hậu cung, ngay cả Vệ Linh Phong là phu quân mình mà cũng chưa từng gặp mặt, lại không hề có chút tâm tư tranh sủng.

Nhưng rất rõ ràng là cô nàng có dã tâm. Thứ dã tâm cao vời vợi, không cần nhìn sắc mặt kẻ khác mà sống này, cô nàng chưa bao giờ giấu đi trước mặt tôi. Dù rằng ở trước mặt các phi tần khác, cô ấy vẫn rất sáng suốt giấu tài."Vì ta không giống với Doanh Nhược ngươi." Quả nhiên là Thiên Thiên không hề e dè về vấn đề này, "Dù cho rời khỏi Hoàng cung này, ngươi vẫn có thể sống tốt. Không! Ngươi chắc chắn là có thể sống tốt hơn hiện tại rất nhiều." "Nhưng ta lại không được như thế. Ta kiểu gì cũng. là người phải sống ở nơi không ngừng đấu tranh trong bức tường đỏ này. Rời khỏi nơi cẩm y ngọc thực, tranh quyền đoạt lợi này, ta chỉ thấy không đúg một chút nào, lại càng không thể sống sót được."

"Nếu nhất định phải đấu tranh để sinh tồn nơi đây, so với việc bị người khác giày xéo dưới chân, chẳng bằng bước đến vị trí cao nhất, như vậy thì cũng rất tốt." Tôi hớp một miệng canh, nở nụ cười:"Thật ra là ta muốn nói, cô mới là người thích hợp nhất cho vị trí Hoàng hậu, vì cô và Vệ Linh Phong. Khụ ~, Hoàng thượng, đều cùng là một loại người. Chẳng qua, vì sao cô lại." "Không phải là ngươi muốn hỏi, vì sao đến giờ ta vẫn là Tiệp dư à?" Tôi vội gật đầu.

"Vì ta sinh ra không đủ cao quý, lại vì gần đây ta mới kiên quyết tranh sủng."

Thiên Thiên liếc mắt nhìn tôi hơi thất thần, cười u buồn mà lạnh nhạt:"Trước kia, ta cũng giống các nàng ấy, cho rằng Hoàng thượng vì lo lắng về chính trị mới phong ngươi làm Hậu. Bây giờ đã biết rõ rằng, sự thật hoàn toàn không phải như thế."

"Có khi, ta thực sự ngưỡng mộ ngươi. Bất luận là người thế nào, tiếp xúc với ngươi một thời gian cũng không thể nào không bị ngươi cuốn hút. Hoàng thượng cũng vậy, ta, Dung phi cũng vậy, thậm chí ngay cả Lí phi cũng không ngoại lệ."

"Có lúc, ta lại thấy thương xót cho ngươi, vì ngươi thu hút quá nhiều lòng yêu và nỗi hận như thế, nhưng lại hết lần này đến lần khác thờ ơ với chúng. Nhưng ngươi càng muốn trốn tránh, niềm yêu hận này ngược lại càng thêm mãnh liệt, cuối cùng rồi sẽ gây tổn thương cho ngươi rất nhiều."

Trong lòng hơi xúc động, nhưng đồng thời lại càng nhiều nghi ngờ, tôi nuốt đồ ăn xuống:"Hình như nghe cũng hiểu, mà hình như cũng không hiểu. Mặc kệ nó, ngày nào hay ngày ấy."

Sau dăm bữa, thời tiết từ từ chuyển lạnh. Tôi bắt đầu ra vào tẩm cung Vệ Linh Phong dùng thủ thuật thôi miên giúp hắn trị liệu.

Vệ Linh Phong thật sự là một kẻ rất kì quái. Ngoại trừ ngày đầu tiên thực hành thôi miên, hắn không đề phòng mà ngủ say thì những lần sau đó, chỉ cần nghe được một âm thanh dù rất nhỏ thôi đã tái nhợt cả mặt, mồ hôi lạnh dầm dề tỉnh lại.

Về sau, mỗi lần thôi miên, càng lúc hắn càng tỉnh lại nhanh hơn, thậm chí có khi tôi còn chưa đọc xong câu hướng dẫn thôi miên thì hắn đã lạnh mặt mở mắt nhìn tôi.

"Bắt đầu từ ngày mai, nàng không cần đến giúp trẫm thôi miên nữa." Vệ Linh Phong một bên vừa phê duyệt tấu chương vừa nói.

"À, được." Tôi đáp không cảm xúc, một mặt cầm bức tranh phác họa chiến thuyền kĩ càng mở ra xem. Cơ bản thì không có gì thay đổi nhiều so với bức ảnh mà tôi đã đưa, nhưng không thể không thừa nhận là hình hắn vẽ rất đẹp.

"Này, mảnh giấy này là gì thế?" Tôi rút mảnh giấy có hình vẽ tựa tựa như bản đồ, bên cạnh có có ghi chú một số kí hiệu và vài con chữ mà mình không hiểu ra, lật đi lật lại xem cả nửa ngày mà vẫn không tìm được manh mối nào nên tò mò hỏi thăm.

Vệ Linh Phong ngẩng đầu lia nhẹ mắt nhìn tôi, không chút quan tâm trả lời:"Đó là trận đồ bày bố quân sự của Vụ thành thuộc Ngân Xuyên quốc."

` "Ngân Xuyên quốc? Vụ thành?" Mặt tôi đen sì. Thế giới này rốt cuộc là có bao nhiêu quốc gia thế? Từ khi nào mà lại lòi ra một Ngân Xuyên quốc thế này?

Vệ Linh Phong buồn cười lắc đầu, đáp:"Có khi trẫm nghĩ, nàng rốt cuộc có phải là người của thế giới này không nữa?"

Lòng tôi căng lên, cười hai tiếng gượng gạo, vội vàng ngăn đề tài này lại:"Ngân Xuyên là quốc gia thế nào?" *

Vệ Linh Phong cũng không lại truy vấn nữa, khái quát tình hình Ngân Xuyên quốc cho tôi nghe.

"Ba nước Kì, Duẫn, Thược chia nhau chiếm đại bộ phận lãnh thổ. Chuyện đó không phải là rất giống với Kinh Châu thời tam quốc sao? Vụ thành này quả thật cực kì giống với Giang Lăng mà ai cũng ai cũng muốn tranh đoạt còn gì.. Thật ra, muốn công chiếm cũng không khó!" Tôi hơi kinh ngạc, cẩn thận lật xem tấm bản đồ bày bố quân sự đã được giảng giải rồi lẩm bẩm.

"Nàng nói cái gì?!" Vệ Linh Phong tựa hồ như nghe được mấy chữ cuối, biến sắc căng thẳng hỏi. Tôi vội cười xòa xua tay:"Không Không có gì. Ta nói bừa thôi!"

"Phải rồi, Vệ Linh Phong, ngươi có biết Trần Thiên Thiên không?"

"Trần. Thiên Thiên?" Vệ Linh Phong thoáng suy nghĩ, ngữ khí quả quyết hỏi, "Tiệp dư?"

Thật là muốn vỗ tay tán thưởng hắn quá. Chỉ là một cô gái được hắn được hắn sủng hạnh một lần mà hắn còn nhớ kĩ như thế, ngay cả phẩm cấp cũng đều nói đúng.

Tôi gật gật đầu:"Ngươi có ấn tượng gì với nàng ấy không?"

"Trưởng thành, thận trọng, dung mạo. cũng xem như là tuyệt sắc." Vệ Linh Phong hơi nhướng mày, "Sao? Đắc tội với nàng à?"

"Làm sao có thể chứ!" Tôi mau chóng phản bác, rồi bĩu môi, thản nhiên đáp, "Chỉ là ta muốn nói, một năm sau, khi ta không còn nắm giữ vị trí Hoàng hậu này, nếu tương lai ngươi thật tình muốn tìm một Đế hậu mẫu nghi thiên hạ thì Trần Thiên Thiên tuyệt đối là một ứng viên không tệ, với ngươi hay với quốc gia này đều phù hợp. À, thật ra thì Nhan Tĩnh cũng không tồi, chỉ là năm đó ngươi sủng nàng ấy như vậy, hại nàng ta bây giờ chuốc thù nhiều lắm.. Đúng rồi, vì sao ngươi lại vắng vẻ nàng ta thế? Nàng ta đắc tội"

"Rầm —" Tiếng tấu chương bị đập mạnh vang lên ngắt mấy lời cằn nhằn của tôi. Vệ Linh Phong lạnh lùng nhìn tôi, giọng châm biếm rõ rệt, "Chẳng phải nàng luôn không xem vào việc của người khác à? Sao, giờ đổi tính rồi? Nhưng mà, việc tư của trẫm, khi nào thì đến lượt nàng quan tâm?"

Đầu tôi nóng lên, bất chợt đứng bật dậy, cũng lạnh lùng đáp trả:"Ai có hứng thú quan tâm đến việc riêng của ngươi chứ? Nếu ngươi không là."

Câu đang nói của tôi bị nghẽn lại, ngẩn ngơ không biết nơi nào.

Trong nháy mắt kia, hai chữ — bằng hữu, suýt đã thốt ra. Thì ra, dù rằng một mực e ngại hắn, đề phòng hắn nhưng đã bất tri bất giác xem hắn là bạn bè sao?

Là vì cả hai đã từng chung hoạn nạn? Là vì hắn hết lần này đến lần khác đưa tôi khỏi cảnh khốn cùng? Hay vẫn là vì sự ấm áp mà hắn vô ý trao cho?

Để rồi một chỗ nào đó sâu trong lòng đã nhìn nhận hắn như một người bạn, chứ không phải. kẻ thù? Tôi lắc đầu cười khổ. Phải chăng cuộc sống an nhàn kéo dài quá lâu, nên người dần trở nên ngu ngơ và khờ dại đến thế?

Từ xưa đến nay, bậc đế vương, chỉ có thể sùng kính ngưỡng mộ, chỉ có thể để triều thần bái phục, thậm chí có thể dùng để căm hờn chứ không phải để làm bằng hữu.

Vì có quá nhiều gút mắc về quyền lợi xen lẫn ở giữa sẽ chỉ khiến con người ta thân bất do kỷ mà lợi dụng lẫn nhau, gây tổn thương cho nhau.

Thế nhưng, bị một đế vương lợi dụng và bị một người bạn lợi dùng là hai loại tổn thương hoàn toàn khác. ;

Tôi lại cười miễn cưỡng, hơi cúi người, giọng mệt mỏi:"Xin lỗi. Ngươi xem như ta chưa nói những lời này vậy. Hoàng thượng, ta về trước đây."

Lúc bước đến cửa, tôi bỗng nghe thấy tiếng hắn:"Băng Y, nàng nói. phương pháp gọi là thôi miên kia được dùng để chữa trị cho những người có tâm trí không bình thường ở quê nhà nàng sao?Tôi quay đầu nhìn hắn ngạc nhiên, khẽ gật:"Phải."

"Vậy nàng. làm sao biết được phương pháp này?"Tôi nâng bàn tay gầy yếu và nhỏ bé lên vịn vào cánh cửa, một nụ cười tăm tối dần nở trên gương mặt tái nhợt:"Bởi vì năm đó, ta cũng từng được chữa trị bằng cách này."

Vệ Linh Phong nhìn tôi, trong đôi mắt xinh đẹp dần ánh lên một tia sáng cảm thương. Rất lâu sau đó, hắn chỉ lẳng lặng trông theo mà không nói được lời nào.

Tôi đè lại nỗi buồn bực trong lòng, chạy vút đi.Vệ Linh Phong tuy rằng phát hỏa nhưng lại nghe theo đề nghị của tôi bắt đầu thường xuyên lật bài tử của

Thiên Thiên. Giữa những ánh mắt ghen tị, oán hận, ngưỡng mộ và nguyền rủa của vô số người, chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, Thiên Thiên đã từ Tiệp dư tấn phong lên Hiền phi, là nhất phẩm cùng với Quý phi, Thục phi, Đức phi và Dung phi.

Thực ra, lại nói, Vệ Linh Phong thật sự cũng là một Hoàng đế tốt. Lắng nghe người khác nói nhưng không mù quáng mà làm theo. Làm việc lại quả quyết, có xem xét, trù tính đại cục. Nếu để hắn thống nhất thiên hạ này thì đối với dân chúng phía dưới cũng là một cái phúc.

Bất giác nhớ đến Y quốc trên đường gả về đây, nếu muốn nói đó là chế độ lý tưởng thì ở thời đại này, nó tuyệt đối sẽ phải đứng chịu mũi sào. Chỉ là không biết người có tư tưởng thế này rốt cuộc là một người thế nào nữa? Người nào mà lại có thể hoàn toàn phá bỏ quan niệm thế tục, tạo ra một quốc gia gần với chế độ dân chủ đến thế.

Chỉ tiếc là quốc gia quá nhỏ, không có nền móng, muốn đợi nó thống nhất thì sợ là không bao giờ xảy ra mất. !

Tuy rằng càng ngày càng được sủng hạnh thường xuyên nhưng Thiên Thiên vẫn luôn chạy đến chỗ tôi. Đương nhiên, Nhan Tĩnh cũng thế. Ngẫu nhiên gặp mặt, Nhan Tĩnh vẫn thuận theo lễ nghi, Thiên Thiên vẫn trầm tĩnh đoan trang như cũ, hai người dường như không có gì khác thường.

Chỉ là sắc mặt Thiên Thiên vốn ngay từ đầu là đã có nét vui mừng thoáng qua, sau này lại còn mỉm cười ngọt ngào thì bây giờ, trong mắt lại toát ra ba phần vui sướng, bảy phần sầu bi.

Tôi hơi lo lắng, hỏi thăm:"Thiên Thiên, sao thế? Đấu đá trong Hậu cung vất vả lắm à? Hay là ta hại cô rồi?"

Thiên Thiên lắc đầu, trên mặt lại lộ vẻ cảm kích:"Là ta cưỡng cầu ngươi tiến cử ta trước mặt Hoàng thượng, ngươi lại tự trách mình gì chứ? Huống chi, đấu đá trong Hậu cung, với ta lại là một tiết mục đơn giản đều diễn ra mỗi ngày, rất dễ ứng phó."

Tôi không khỏi khó hiểu:"Vậy vì sao, cô lại ngày càng... buồn hơn thế? Hại ta lo lắng." "Doanh Nhược, ngươi không hiểu đâu." Mặt Thiên Thiên ảm đạm đi, yên lặng quay đầu nhìn những đóa hoa đang lụi tàn dần ngoài cửa sổ, giọng tiêu điều, "Trên đời này, thứ gây tổn thương con người nhất không phải là những chuyện dấu đá, mà là. tình cảm."

"Tình cảm?" Tôi thấy ngạc nhiên và mù mờ."Với một người con gái mà nói, tình cảm có thể là toàn bộ sinh mệnh mình. Vui sướng, hạnh phúc đều chỉ vì nó mà có; mà tình cảm cũng có thể là một thanh kiếm sắc bén khiến ta bị thương, vô thanh vô tức mà đâm người khác đến đầm đìa máu. Thứ ấy trong tình yêu nam nữ.. lại đặc biệt rõ ràng là tình yêu vĩnh viễn không cách nào hồi đáp."

Tôi từ từ mở to hai mắt, giọng yếu ớt thốt lên:"Thiên Thiên, chẳng lẽ cô... yêu Vệ Linh Phong?" Thiên Thiên quay đầu lại, mặt mày trắng nhợt, khóe mặt đong đầy nước mắt trong veo, nhìn tôi đau thương mà bất đắc dĩ rồi lại thận trọng, kiên định gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Ai phản bội ai

Mùa đông của Kì quốc, cũng là mùa đông đầu tiên tôi đón từ khi đến thế giới cổ đại này. Ngự hoa viên dù sao cũng là vườn hoa của hoàng gia, nên tất nhiên sẽ không có cảnh trăm hoa héo tàn, rễ khô trơ trọi.

Chỉ là, tạm thời mất đi hầu hết sức sống và sắc màu nên có chút gì đó tiêu điều xơ xác. Tựa như ai cũng mang theo bên người khuôn mặt sầu bi tịch mịch và sự mong mỏi mùa xuân mơ hồ.

Ngay trong một mùa buồn bã vắng lặng như thế, cuối cùng, tôi cũng nhận được một tin tức có liên quan đến Bộ Sát.

Cách lúc huynh ấy hứa một tháng sau sẽ trở về tìm tôi không bao lâu, thì đột nhiên tôi nhận được lệnh truy nã của Duẫn quốc đến toàn bộ đại lục —

Ngày đó, sát thủ đệ nhất Lãnh Nguyệt giáo — Bộ Sát, tập kích tứ hoàng tử Duẫn quốc Duẫn Tử Hằng, cướp lấy "đá Thanh Long". Đệ nhất danh kỹ Giang Nam — Tô Uyển Nhu, đồng thời là hồng nhan tri kỷ của Duẫn Tử Hằng, vì cứu hắn mà đã trúng phải một kiếm của Bộ Sát, bị thương rất nặng, đến nay không rõ sống chết. Duẫn Tử Hằng tức giận, thề rằng, ai có thể giết Bộ Sát, đoạt lại đá Thanh Long, hắn sẽ lập tức chắp tay dâng "Vọng Giang lâu" của dãy phố Ngọa Long cho người đó.

Tin tức là Vô Dạ mang về từ bên ngoài. Tôi hơi rầu rĩ ôm Tiểu Ngân trở về Lạc Ảnh cung. Khi quay về phòng mình, bước chân tôi cứng lại.

Tôi nhanh chóng quay đầu chặn bọn Vô Dạ, Tâm Tuệ và Tâm Lạc ngoài cửa, đè giọng nói run rẩy xuống sao cho có vẻ bình tĩnh:"Mọi người về nghỉ ngơi trước đi, hôm nay ta muốn ở một mình."

"Tiểu thư, Tâm Lạc không thể ngủ chung với người sao?"

Tôi cúi đầu xoa khuôn mặt lành lạnh của thằng bé. Em ấy cũng giống tôi, rất sợ lạnh. Tôi nhét Tiểu Ngân đang không tình nguyện vào lòng thằng bé, khước từ:"Xin lỗi Tâm Lạc, tối nay thật sự là không được."

Tâm Tuệ không hỏi gì, ân cần kéo Tâm Lạc vào lòng, cười đáp:"Vậy tiểu thư hãy nghỉ ngơi thật tốt ạ."

Dứt lời, tôi xoay người rời đi thì lại chợt phát hiện Vô Dạ vẫn còn đứng đấy, ánh mắt lạnh băng, liều chết nhìn tôi trừng trừng. Thấy vậy, tôi cũng hơi giật mình chậm chân lại.

Khó khăn nuốt nước bọt, tôi nói vòng vèo:"Vô Dạ, huynh đi nghỉ trước đi, đêm nay ta sẽ không sao đâu."

Từ sự kiện ám sát lần đó, dường như, Vô Dạ luôn theo sát bên người tôi, một tấc cũng không rời. Sau khi đi ngủ, huynh ấy cũng canh giữ ở gian ngoài, còn Tâm Tuệ và Tâm Lạc cùng ngủ với tôi ở phòng trong.

"Như người mong muốn." Vô Dạ lạnh lùng quét mắt nhìn tôi. Lúc lướt qua căn phòng, trong mắt huynh ấy nổi lên sát khí rồi lập tức xoay người, nhẹ nhàng thốt ra hai chữ, "Chủ tử."

Nhìn bọn họ rời đi, nỗi buồn bực trong lòng lại dâng lên, còn có chút áy náy mơ hồ và bất an. Tôi cười khổ đóng cửa lại, xoay người, thiếu chút nữa là la toáng lên nên vội vàng định thần lại, giọng bực bội:"Bộ Sát, huynh có cần mỗi lần xuất hiện đều như âm hồn vậy không?"

Bộ Sát lạnh lùng liếc tôi một cái rồi ngồi xuống chỗ án thư khắc hoa, đặt cánh tay có một vết thương nặng đến ghê người lên bàn.

Tôi "Ối— " lên một tiếng, căng thẳng chạy đến, thật cẩn thận nâng cánh tay hắn lên, vừa buồn rầu vừa đau lòng mắng:"Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Kiểu gì cũng phải mang chính bản thân ra giày vò thế sao? Lại còn bị cả đại lục truy nã..."

"Không sao." Huynh ấy thản nhiên nói một câu ngắt lời tôi. Nghe ngữ khí của huynh ấy, hẳn là đã quen với những chuyện thế này.

Lục tung các loại thuốc mỡ mà Vệ Linh Phong đã ban cho, rồi tìm một mảnh vải đen sạch sẽ làm băng vải, tôi loay hoay cả nửa ngày mới xong. Nhíu mày, tôi hỏi:"Võ công của huynh cao như vậy mà còn có thể bị thương? Còn nữa, cái lệnh truy nã kia là gì, còn đá Thanh Long thì sao? Huynh lấy nó à?"

Bộ Sát lắc đầu:"Đá Thanh Long vẫn ở trong tay Duẫn Tử Hằng."

"Vậy là hắn giá họa cho huynh?" Tôi nghiến răng nghiến lợi mắng, "Đồ rùa rụt cổ mà còn ra vẻ đạo mạo! Tô Uyển Nhu thì sao? Thật sự là huynh làm nàng ấy bị thương?"

Bộ Sát gật đầu, giọng hững hờ:"Duẫn Tử Hằng giá họa ta. Ta vốn định giết hắn để đoạt đá Thanh Long, chỉ là cô gái kia đã trúng một kiếm vì hắn. Ta tính thấy thời gian ước định với muội gần đến rồi nên mới buông tha cho bọn họ."

Tôi thở dài ảo não, cảm thán:"Thì ra, người Tô Uyển Nhu ái mộ đúng là tứ hoàng tử! Chỉ tiếc cho một thiếu nữ thông minh thanh khiết si tình như thế, có thể cuối cùng cũng không nơi nương tựa."

"Bộ Sát, muội thấy tên Duẫn Tử Hằng này không đơn giản." Đề tài vừa thay đổi, sắc mặt tôi liền trở nên nghiêm trọng, "Ngoài mặt, hắn cứ như gửi gắm tình cảm vào việc ngao du sơn thủy, không màng chính sự, nhưng lại âm thầm hỗ trợ cho Vọng Giang lâu, tự tay nắm giữ một tửu lâu có thể quang minh chính đại thu thập tình báo thiên hạ và mời chào các nhân tài."

"Như lời huynh nói, đá Thanh Long hẳn là thứ mà người người đều tranh đoạt ấy, Duẫn quốc đã có, nhưng sao không nằm trong tay đại hoàng tử và tam hoàng tử, người có thể kế thừa vương vị mà lại giao cho một hoàng tử không có lòng dạ với hoàng quyền như hắn chứ?"

Bộ Sát nhìn tôi, tia sáng thấu hiểu và thận trọng chậm rãi ánh lên trong đáy mắt.

Tôi cười lạnh, tiếp tục:"Huynh còn nhớ phụ thân Kì Nhiên — người có sách lược khôn ngoan của Băng Lăng quốc không? Ông ta rõ ràng là muốn nâng đỡ Kì Nhiên lên vương vị, nhưng lại tìm cách để đại ca chàng ra làm kẻ chết thay, khiến cho tất cả mũi giáo đều nhằm vào Tiêu Kì Hiên."

"Hiện tại, mọi người trong từng quốc gia đều không xem trọng Duẫn quốc, vì một khi Duẫn vương vừa băng hà, Duẫn quốc nhất định sẽ sụp đổ vì nội loạn. Chỉ là muội bỗng nghĩ, Duẫn vương, ông ta... cũng có thể đang dùng thủ đoạn này."

Bộ Sát gật gù, hai hàng mày nhíu chặt, liếc mắt nhìn tôi:"Chuyện này, muội đừng quan tâm."

Tôi bĩu môi, mỉm cười:"Nếu hắn không hãm hại huynh, thì muội mới lười quản đến chuyện đó. Quên đi, dù sao, sau này huynh nhớ cẩn thận một chút, đừng ở chỗ nhạy cảm này mà còn không sợ người khác không biết huynh là Bộ Sát, suốt ngày ở ngoài rêu rao. Cái cảm giác ngày nào cũng bị người khác truy sát cũng không phải dễ chịu gì. Không nói đến lệnh truy nã kia, chỉ mỗi việc trên người huynh có hai đại thánh thạch Huyền Vũ và Thanh Long thôi cũng đã đủ để kéo người trong khắp thiên hạ đến đuổi giết. Thất phu vô tội, hoài bích kì tội đó!"

Tôi kinh ngạc lặng người đứng trời trồng tại chỗ, chẳng thể thốt được câu nào.

Dường như Vệ Linh Phong đang nói điều gì đó, nhưng bên tai tôi chỉ còn văng vẳng những tiếng vang sâu thẳm, không thể nghe được bất kì điều gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Trọn đời bảo vệ

Thị vệ trong phòng trong nháy mắt đã tản đi, trong căn phòng lạnh lẽo trống trải chỉ còn mình tôi không thể nhúc nhích đứng đó, đứng mãi đến khi bọn Tâm Tuệ vội vã chạy vào.

Nâng bàn tay đã động đậy được lên, tôi hớp một muỗng hoa chưng rượu nhạt nhẽo lạnh buốt. Độc.. không phải bị hạ trong này sao?

Sở dĩ Bộ Sát trúng độc mà tôi vẫn an lành là vì loại độc này chỉ ở trong cơ thể người bị nội thương nặng mới bộc phát. Mà Bộ Sát trên đường về vừa bị nội thương ít nhiều, lại còn cố ý giúp tôi đả thông khí huyệt nên thương thế mới càng tăng thêm.

Tôi quay đầu nhìn về phía Tâm Tuệ đang lo lắng, Tâm Lạc thì luống cuống tay chân và Tiểu Ngân đang trừng đôi mắt đen như hắc ngọc dụi người mình. Cuối cùng, ánh mắt dừng lại ở Vô Dạ, người vẫn không để lộ bất kì thần sắc nào.

Ngước lên, giọng tôi dần dà trầm xuống:"Ta vẫn luôn thấy khó hiểu, rõ ràng thức ăn là do Tâm Tuệ nấu, không qua tay bất kì ai ngoài ta. Vì sao lại có thể có độc?"

Tôi giương bàn tay thon gầy trắng nõn đến trước mặt hắn, giữa ánh nến lờ mờ u tối, trong bàn tay tôi lóe lên tia sáng lọt lạt. Chính bột phấn trên tay Vô Dạ rơi vào chén mới trở thành độc dược đục ruột?

Tôi bước dần về phía hắn. Mỗi bước đi như rút cạn sức lực mình:"Vô Dạ, nói ta biết, vì sao?"

Giọng tôi yếu ớt thì thào nhưng lại dứt khoát:"Vì sao lại muốn dùng cách này để hãm hại ta?"

"Ta thừa nhận không nói cho các người sự tồn tại của Bộ Sát là lỗi của ta. Huynh có thể tức giận, có thể mắng ta, thậm chí là có thể không nhận ta làm bằng hữu nhưng vì sao lại khiến ta hại Bộ Sát?"

"Huynh ấy là bằng hữu của ta!" Tôi vịn tường lẩy bẩy đứng dậy, gào lên từng tiếng như trút cạn nỗi lòng, "Là người bằng hữu còn quan trọng hơn chính bản thân mình trên thế gian này. Làm sao huynh lại có thể khiến ta tự mình hại huynh ấy?"

Vô Dạ yên lặng nhìn tôi, không nói bất kì lời gì, thế nhưng trong mắt lại đầy ắp tuyệt vọng khổ đau, tựa như một loại sợ hãi mất đi một cơ hội nào đó rồi tham lam trông về phía gương mặt trắng bệch, tái nhợt như làn tuyết của tôi.

Giọng nói nặng nề vang lên sau tấm mắt nạ sắt dày:"Chủ tử, sự tồn tại của hắn sớm hay muộn rồi cũng sẽ uy hiếp đến người. Cho dù rất có lỗi với người, ta cũng nhất định phải diệt trừ hắn.."

"Im đi —!" Tôi giơ phắt tay trái lên nắm thành quyền, xương cốt toàn thân như kêu lên "răng rắc", chân khí từ tứ chi tụ lại một chỗ, theo bàn tay tôi giơ lên mà muốn bùng phát..

Trong mắt Vô Dạ ánh lên vẻ bi thương, lưu luyến và nỗi vui mừng, nhìn tôi thật sâu rồi lẳng lặng nhắm mắt.

"Rầm — " Một tiếng dội vỡ vụn vang vọng khắp tòa cung điện trống trải, mọi thứ như bị chấn động run nhẹ.

"Tiểu thư — !" Giọng hoảng hốt của Tâm Tuệ, Tâm Lạc xen lẫn tiếng kêu chói tai của Tiểu Ngân ập đến, nhào thẳng đến bên người tôi.

Vô Dạ thẫn thờ mở to mắt. Rơi vào mắt hắn là hình ảnh mu bàn tay đầm đìa máu và gương mặt lấm máu của tôi.

Hắn đã chẳng thể nào giữ được vẻ lạnh lùng, điềm nhiên nơi đáy mắt. Nỗi đau đớn như chưa bao giờ có tràn ra, hóa thành tiếng kêu thất thanh:"Băng Y —!"

Tôi Tôi vậy mà chẳng thể nào xuống tay được. Tôi biết một cú đấm này không mảy may gây cho Vô Dạ bất kì thương tích gì. Tôi căm phẫn đến mức muốn giết người khác, nhưng lại cố tình không đánh trúng.

Người đó chính là người rõ ràng hiểu được việc sống còn đau khổ hơn cả chết nhưng lại không ngừng khao khát tồn tại, là người đã khiến tôi nói rằng "Không bằng Vô Dạ"

Một cú đấm này đã chối bỏ tất cả những sóng gió, gian khổ kia của chúng ta.

Một cú đấm này, chúng ta không phải là bạn bè nữa, cũng chẳng thể.. quay về thuở xưa...

Mặt Tâm Tuệ đầm đìa nước mắt, cẩn thận ôm Tiểu Ngân để nó liếm miệng vết thương của tôi. Tôi buông thõng tay, mắt không tiêu cự, để mặc họ loay hoay.

"Chủ tử." Giọng nói trầm thấp, yếu ớt như vọng đến từ ngàn năm trước vang lên bên tai, "Ngày đó.. khi ở trong hang núi, Hoàng Thượng đã sớm nhận ra thận phận của ta. Sau đó, chủ tử người lại bị nước cuốn đi, Hoàng Thượng đã cho ta ba lựa chọn.."

Trong cơn hoảng hốt, tôi định thần lại, từ từ ngước đầu nhìn hắn:"Lựa chọn gì?"

"Một là theo ngài trở về làm 'Chủ của Phi Ưng', hai là chết trên tay ngài..."

"Cái. thứ ba thì sao?"

Vô Dạ ngẩng lên im lặng nhìn tôi, trong mắt tràn đầy thống khổ và bất đắc dĩ:"Lựa chọn thứ ba, ta có thể đi theo người, nhưng.. phải giúp ngài làm ba việc."

"Việc thứ nhất.. là kể cho ngài quá trình người bước vào Lam gia, thêm vào đó.. là quan hệ giữa người và Thái tử Thược quốc Phó Quân Mạc, chính là... chuyện của Tâm Lạc."

Tôi giật nảy người, run giọng:"Vệ Linh Phong biết thân phận Tâm Lạc?"

"Tiểu thư." Bàn tay lạnh cóng của Tâm Lạc nắm lấy bàn tay trái không dính máu của tôi, thấy sắc mặt tái nhợt của Tâm Tuệ đang nhìn tôi thì có chút lo sợ, bồn chồn, "Tiểu thư, Tâm Lạc có thân phận gì? Tâm Lạc không muốn rời khỏi tiểu thư."

Tôi siết lấy bàn tay nhỏ bé của Tâm Lạc, nghe Vô Dạ tiếp tục:"Ta cũng. không rõ lắm. Tâm tư của Hoàng Thượng, ta không thể đoán được bất kì điều gì. Việc thứ hai.. chính là giúp ngài bắt Bộ Sát."

Tôi nhíu mày nhìn vào ánh mắt lộ vẻ uất ức, đau khổ và nỗi sợ hãi mơ hồ của hắn, nơi duy nhất để lộ ngoài tấm mặt nạ:"Tuy rằng đây là chủ ý của Hoàng Thượng, nhưng việc thứ hai cũng là do ta cam tâm tình nguyện thực hiện."

"Vô Dạ — !" Tim tôi đau đến mức gào lên. Chẳng phải, hắn không nên nói như vậy sao?

Bỗng, ngoài phòng vang lên tiếng bước chân. Tôi run lên một cái, thì nghe một giọng nam chói tai xa lạ cất lên:"Nương nương, Hoàng Thượng có chỉ, mời nương nương qua gặp tức khắc ạ."

Tôi nhúc nhích bàn tay bị thương. Đau quá! Tôi cắn chặt lấy cánh môi trắng bệch, xem ra là đã bị thương đến gân cốt. Hít sâu một hơi, tôi đáp:"Ta biết rồi."

Vừa bước vào Phong Ngâm điện, tôi liền thấy Vệ Linh Phong đứng đó cúi đầu nhìn một thanh đoản kiếm đến ngẩn người. Đúng là ngẩn người chứ không phải thưởng thức. Vì thần sắc chăm chú của hắn lúc này, tôi chưa từng thấy qua, trầm ngâm và hoài niệm.

"Băng Y." Vệ Linh Phong không ngẩng đầu, giọng nặng nề, "Nếu một năm sau, trẫm không để nàng đi."

"Hoàng Thượng!" Tôi mạnh bạo ngắt lời hắn.

Vệ Linh Phong cẩn thận cất thanh đoản kiếm kia vào ngực áo, ngước lên nhìn tôi. Trên gương mặt tuấn tú phong nhã không còn vẻ tôn quý phi phàm như thường nhật, mà ngược lại nhuốm chút tiều tụy, mỏi mệt. Hắn thấp giọng:"Hận trẫm sao?"

Tôi cười lạnh, trả lời:"Hận? Thứ tình cảm xa xỉ như vậy, sao ta lại lãng phí nó với ngươi cơ chứ?"

Hàng mi xinh đẹp dài như dãy núi xa của Vệ Linh Phong khẽ nhíu lại, rồi chậm rãi nhướng lên, khóe môi ẩn chứa ý cười nhàn nhạt, đôi mắt đẹp đẽ hơi nheo lại, ánh lên tia sáng nguy hiểm, từng bước đến trước mặt tôi.

Nụ cười hắn vẫn bí hiểm như xưa, mày nhướng cao đầy sắc bén khiến tôi dường như nghĩ rằng, sự cô đơn tôi bắt gặp khi nãy chỉ là một ảo giác.

"Nàng không nghĩ là trẫm vẫn sẽ dung túng nàng mãi như vậy à?"

"Hoàng Thượng gọi như vậy là dung túng ư?" Tôi ngửng đầu, trừng mắt hắn dữ dằn, "Ta còn nghĩ, đó chỉ là cảm giác mới mẻ với một sủng vật quý hiếm mà thôi đấy!"

"Băng Y." Vệ Linh Phong nhìn xuống tôi từ phía trên, ngữ khí xen lẫn chút ngập ngừng, "Nàng đang giận trẫm sao?"

Tôi sững người, bờ môi trắng nhợt không sắc máu run nhè nhẹ, bàn tay giấu sau lưng lại truyền đến từng cơn đau đến nhói lòng.

Tôi đang tức giận ư? Tức giận vì hắn khiến Vô Dạ hãm hại tôi, tức giận vì hắn lợi dụng tôi hại Bộ Sát, lại càng tức giận chính mình sao lại có thể ngu ngốc đến nỗi nhận một người như vậy làm bạn.

"Ta có tức giận à?" Tôi rũ mắt nhìn những hoa văn uyển chuyển trên nền đá, hững hờ, "Ta chỉ cảm thấy sao mình lại ngu ngốc đến như vậy, khờ khạo nhận một người như ngươi làm bằng bằng hữu.."

"Bằng hữu?" Vẻ mặt Vệ Linh Phong bỗng cười lạnh trào phúng. Hắn vươn tay cương quyết túm lấy cánh tay giấu sau người tôi kìm lại, ánh mắt đầy tính xâm lược lóe lên, mạnh bạo dùng lực ép chặt người tôi dựa sát vào lồng ngực hắn.

Nơi cổ tay truyền đến cơn đau đến nỗi tôi muốn ngất, gương mặt vốn tái nhợt của tôi lại càng trắng thêm vài phần, trán lấm tấm mồ hôi lạnh. Tôi nghiến răng, giữ cho đôi mắt đang dần mờ đi tỉnh táo một chút, tuyệt đối không kêu rên một tiếng nào.

"Nàng cho là trẫm yêu thích hai chữ này sao?" Vệ Linh Phong nhìn chằm chằm tôi hung tợn, bàn tay nắm lấy tay tôi siết lại thêm mấy phần, hơi thở gần trong gang tấc phả vào gương mặt nhăn nhó vì đau của tôi, "Băng Y, nàng thật sự ngu ngốc hay là giả vờ hồ đồ? Trẫm muốn thứ tình cảm như thế nào, muốn sự đáp lại như thế nào, chẳng lẽ nàng không rõ?"

Lời này vừa thốt ra, tôi lập tức thất thần, quên bẵng cơn đau đớn thấu đến tận xương nơi cổ tay. Vệ Linh Phong hắn... đang nói cái gì? Cái gì tình cảm? Cái gì đáp lại?

Tôi bỗng hốt hoảng hoàn hồn, trầm giọng quát:"Ngươi buông ra!"

Vệ Linh Phong nhìn sâu vào mắt tôi. Tôi cuống quít né tránh cái nhìn sắc bén ấy. Tay phải hắn buông lỏng. Nhất thời quên mất cảm giác đau đớn đang dội đến, hai chân tôi mềm nhũn, gần như tê rần ngã vào ngực hắn. Tôi vội cắn chặt răng khó khăn đứng dậy.

"Vệ Linh Phong." Lùi từng bước một, tôi ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt xen lẫn sự tức giận và nghiêm túc chưa bao giờ có, "Ta không thể yêu bất kì ai trên thế giới này. Cho dù có thể, ta tuyệt đối cũng sẽ không yêu một kẻ từng lợi dụng mình. Thế nên, xin ngươi đừng cưỡng cầu sự đáp lại từ ta, bởi vì đó là thứ vĩnh viễn không tồn tại."

Trong chớp mắt khi xoay đi, giọng trầm thấp của Vệ Linh Phong vang lên:"Là *không thể* chứ chẳng phải *sẽ không* sao? Nói như vậy, quả nhiên là Băng Y vẫn có người trong lòng rồi?"

"Không bằng." Giọng nói đầy trào phúng của hắn hơi ngừng lại, "Để trẫm đoán xem người nàng yêu là ai xem?"

Tôi từ từ dừng lại, một cảm giác bất an dần khuếch tán trong lồng ngực. Giọng hắn trở lại với sự khôn khéo và nhàn hạ thường ngày như đang nghịch con mồi trong tay:"Vốn trẫm tưởng rằng là Bộ Sát, đáng tiếc.. không phải."

"Năm đó, ba người Vô Du tổ, ngoại trừ Băng Y nàng và kiếm khách lãnh tình, thì chỉ còn một người."

Tôi chậm rãi xoay người lại nhìn hắn. Nụ cười tuấn tú ma mị kia lúc này lại đáng sợ như ma quỷ nơi địa ngục. Hắn nhìn tôi, khóe môi mỉm cười, trong mắt thấp thoáng sự dịu dàng:"Người Băng Y yêu là hắn sao? Tuyệt thế thần y — Tiêu Kì Nhiên."

"Hay nói là, Băng Y đã biết thân phận thực sự của hắn từ lâu rồi, Thiếu chủ của Băng Lăng quốc!"

Tôi run rẩy nhìn hắn, giọng lộn xộn không thành lời:"Ngươi.. vì sao ngươi biết?"

Vệ Linh Phong cười càng tươi hơn, nhưng ánh mắt lạnh lạnh lẽo như băng:"Nàng cho rằng, việc bí mật như vậy, ngoại trừ ba người Vô Du tổ ra thì còn ai. biết nữa?"

Là Bộ Sát nói cho hắn biết? Không! Điều này sao có thể? Từng cơn đau như làn sóng dữ dội đổ ập vào lòng, bao trùm cả cơ thể, bao trùm cả cổ tay nhức nhối của mình. Hai tay buông bên người nắm chặt đến trắng cả khớp xương, tôi không nhìn hắn mà thản nhiên đáp:"Nếu Hoàng Thượng không còn việc gì khác, vậy ta đi trước."

Ngay khi tôi dợm bước ra cửa, tôi như nghe được tiếng giộng mạnh vào cây cột, kiềm nén mà nặng nề, khiến tôi cứ ngỡ mình đã nhầm lẫn.

Giọng hỗn loạn pha lẫn tâm tình phức tạp vang lên sau lưng:"Trẫm đã thả Bộ Sát trở về, sau này sẽ không... động đến hắn nữa. Tay nàng, một chốc nữa trẫm sẽ triệu Thái y qua xem, nhớ điều trị cho tốt, đừng làm bản thân tổn thương nữa."

Tôi bạt mạng chạy về Lạc Ảnh cung, phóng vào phòng mình, đóng sầm cửa.

Thân thể run bần bật không thể kìm chế. Tôi dựa vào cửa trượt xuống, ôm lấy đầu gối. Đầu vùi vào sâu xuống, rồi tôi cảm thấy một đôi tay nhẹ nhàng xoa tóc mình. Tôi hỏi:"Độc giải rồi sao?"

Bộ Sát dịu dàng trả lời:"Giải rồi."

Tôi muốn hỏi, vì cái gì mà Vệ Linh Phong lại thả huynh về, muốn hỏi hắn, vì sao lại biết chuyện của Kì Nhiên, muốn hỏi hắn, rốt cuộc là hắn có quan hệ gì với Kì Nhiên mới khiến huynh cam tâm kể cho hắn chuyện của chúng ta..

Tôi muốn hỏi tất cả mọi chuyện, thế nhưng... lại chẳng thể nói nên lời.

Tôi rất muốn.. về nhà, muốn trở về ngay lúc này, không bao giờ phải quan tâm đến những chuyện thị phi nơi này nữa

Tôi sợ, chỉ cần đợi thêm một giây nữa thôi, tôi sẽ liều lĩnh xin Bộ Sát mang tôi đến bên cạnh Kì Nhiên mất

Tôi sợ, chỉ cần nhung nhớ thêm một chút nữa thôi, tôi sẽ quên mất thế giới vốn có kia, vĩnh viễn ở lại nơi này

"Băng Y, hãy để ta bảo vệ muội." Bộ Sát nhẹ giọng, ngữ khí vẫn lạnh nhạt nhưng trước kia — như khi bảo dùng cơm ngày trước.

Tôi ngước đầu nhìn huynh ấy, nhìn sâu vào đôi mắt đen thẫm như màn đêm kia. Nơi đó ẩn chứa xiết bao những đau thương, cô tịch mà nào có ai biết chăng?

Tôi rầu rĩ:"Muội không cần người bảo vệ. Huynh còn rất nhiều việc phải làm, tìm Tứ thánh thạch, giết Duẫn Tử Hằng, tra ra bí mật"

"Những chuyện này đều là vì Kì." Bộ Sát ngắt lời.

Tôi gật đầu:"Muội biết. Vậy nên huynh cứ đi làm đi, bảo vệ muội thì có gì hay chứ? Muội vừa không phải là quân chủ một nước, cũng không giấu trong người bản đồ bảo tàng hay tuyệt thế võ công, cho dù mang muội đi bán cũng không đáng được mấy đồng."

Bộ Sát bế tôi từ dưới đất lên, cẩn thận bước về phía giường, ánh mắt dừng trên vết máu khô ở tay trái rồi lại lẳng lặng rời đi, nhìn đến khuôn mặt tôi, lạnh lùng bảo:"Cũng vì hắn, thế nên mới phải bảo vệ muội."

"Những chuyện này, ta sẽ còn tiếp tục làm. Nhưng điều kiện tiên quyết là, hai người không bị nguy hiểm."

"Trừ khi muội tìm được đường trở về, trừ khi... muội bằng lòng ở cùng với Kì. Nếu không, hãy để ta.. lần lượt bảo vệ hai người cả đời."

Cả đời? Tôi nhướng lên nhìn vào đôi mắt đen nhánh lạnh lùng của Bộ Sát. Nơi đó sâu thăm thẳm không thấy đáy, yên ả không gợn sóng. Nhưng chính nơi đó, cuối cùng đã phải che giấu bao nhiêu bí mật mới khiến một người hờ hững, mạnh mẽ như huynh ấy phải thốt ra ba chữ ấy thế kia?

Tôi dùng bàn tay phải không bị thương nắm lấy một bàn tay của huynh, úp xuống che mắt mình, cảm giác thô ráp lạnh buốt tỏa ra trên mí mắt. Nỗi chua xót bừng lên trong lòng, dòng chất lỏng nóng hổi dần dần thấm ướt mắt tôi, thấm ướt bàn tay huynh ấy.

Giọng tôi nghẹn ngào:"Bộ Sát, muội nhớ Kì Nhiên, nhớ nhiều, nhiều lắm."

"Vì sao biết rõ là không thể, nhưng lại nhớ đến thế, lại. yêu đến vậy?"

Bộ Sát không nói gì, yên lặng để tôi nắm lấy tay khóc nức nở. Chỉ là bàn tay đặt trên mí mắt tôi lại ấm áp dịu dàng, tựa như ánh mặt trời ngày đông, dần sưởi ấm trái tim giá lạnh sợ hãi của tôi.

Bàn tay bị thương của tôi, sau một tuần đã lành lại.

Thời tiết đổ lạnh từng ngày. Tôi thường giấu mình nhóm lò sưởi trong phòng cả ngày, nghịch ngợm ầm ĩ với bọn Tâm Tuệ, Tâm Lạc.

Những ngày ngây dại như thế cũng trôi qua hai tháng có lẻ.

Quan hệ giữa tôi, Vô Dạ và Vệ Linh Phong từ đêm ấy dường như trở nên khá tế nhị, giống một sợi dây không ngừng căng như sắp đứt. Ngày ngày sống chung với nhau, nó như một lớp băng mỏng manh.

Hai tháng này, ngoại trừ những câu hỏi liên quan đến vấn đề thuyền chiến, Vệ Linh Phong cũng không triệu kiến tôi, gặp mặt cũng sẽ không nhiều lời vượt quá chủ đề chính. Ngẫu nhiên gặp nhau trên đường, bên cạnh hắn lúc nào cũng sẽ có Thiên Thiên bầu bạn trò chuyện, thấy tôi cũng giả vờ như không phát hiện.

Thiên Thiên và Nhan Tĩnh tất nhiên vẫn thường hạ cố đến chỗ tôi. Cô ấy rất hiểu là tôi không muốn nghe những chuyện có liên quan đến Vệ Linh Phong nên cũng không đề cập đến. Thế nhưng cô ấy vẫn giấu đi nỗi u sầu trong ánh mắt, tôi cũng không cơ có hội hỏi thăm.

Về phần Vô Dạ, hắn vẫn luôn đi theo bên cạnh tôi. Giấu mình từ một nơi bí mật gần đó, giống như Bộ Sát, trời chưa ngả tối sẽ không xuất hiện, bảo vệ một tấc không rời.

Có khi, tôi bất giác nghĩ thầm, phải chăng bản thân quá yếu ớt mới khiến nhiều người muốn bảo vệ mình như vậy. Có điều, bảo tôi lười biếng cũng được, không có ý chí cũng được. Trong đầu tôi chưa từng có một tham vọng nào quá mạnh mẽ, muốn bảo vệ thì cứ bảo vệ vậy.

Với tôi mà nói, những chuyện này nếu ví như chuyện mình không muốn động tay nấu cơm, giặt áo thì tôi thấy bản chất cũng không khác là bao.

Nhưng tôi thật sự không biết phải dùng tâm tình thế nào để đối mặt với Vô Dạ. Dù rằng cuối cùng Bộ Sát không có việc gì, dù rằng hắn cũng có nỗi khổ của hắn. Tôi chỉ có thể nói rằng, có lẽ thời gian trôi qua, tôi sẽ dần quên lãng, nhưng hiện tại lại chẳng cách nào làm được.

Hôm nay là một ngày vô cùng đặc biệt. Tôi sống chết không cho Vô Dạ, Tâm Tuệ và Tâm Lạc đi theo, ngay cả Tiểu Ngân cũng ném lại cho Tâm Tuệ, một thân một mình rời khỏi cung điện.

Gió bấc bên ngoài lạnh đến thấu xương, bầu trời âm u như sắp đổ mưa. Tôi bước vào một nơi vắng lặng. Ở đây có một chiếc bàn đá hình tròn và một vài chiếc ghế đá khác, không đỉnh không vách, lại giấu sau một tầng cây cối, rất khó phát hiện.

Tôi nắm chặt bàn tay lạnh cóng như băng mong rằng sẽ ấm lên một chút. Mùa đông Kì quốc đến muộn mà cũng qua trễ sao? Tôi nhớ rõ ngày này một năm trước tuy lạnh, nhưng không đến nỗi rét buốt. Hay bởi vì khi ấy. tôi có niềm ấm áp như ánh mặt trời bên người?

Một bóng người im hơi lặng tiếng dừng lại bên cạnh tôi. Bộ Sát đan tay vào bàn tay tôi, giọng thanh thoát vang lên trên đỉnh đầu:"Sợ lạnh còn chạy đến

đây làm gì?"

Tôi mỉm cười, nắm tay rút khỏi nguồn ấm, nghiêng đầu bảo:"Bộ Sát, đưa tay phải đây."

Bộ Sát hơi khó hiểu nhìn tôi, môi mấp máy nhưng không nói gì, chuyển kiếm sang tay trái, bàn tay rộng lớn màu đồng lẳng lặng mở ra trước mặt tôi.

Tôi lấy một thứ bằng nhung màu đen ra từ ngực áo, cẩn thận đeo vào cổ tay quanh năm cầm kiếm của hynh, cười nhẹ nhàng:"Cái này gọi là bao cổ tay. Khi đang luyện kiếm hay chiến đấu với người khác có thể giảm tổn thương cổ tay huynh. Tuy rằng đối với một cao thủ như huynh mà nói, thứ bảo vệ này không có ý nghĩa thực tế gì... Thật ra, cũng chỉ là một vật kỉ niệm nho nhỏ mà thôi."

Ngẩng đầu, nhìn đôi mắt tối thẫm và những sợi tóc đen nhánh lất phất trên trán huynh ấy, tôi nhoẻn môi thành một nụ cười rạng rỡ nhưng nhuốm vẻ ưu thương mơ hồ, giọng khẽ khàng:"Chúc mừng chúng ta quen biết một năm."

Trong mắt Bộ Sát như có một tia sáng nhàn nhạt đang chuyển động. Huynh thu lại tay, nhìn chữ "Bộ" được thêu bằng tơ trắng ẩn hiện trên bao cổ tay nhung đen thì khóe miệng khẽ nhếch lên một độ cong khó thấy.

"Khụ ~ Muội biết mình thêu không tốt, chỉ là chuyện này... muội không muốn mượn tay nghề của Tâm Tuệ thôi!"

Tôi lấy từ trong ngực ra một bao cổ tay màu lam nhạt, đưa ra trước mặt huynh, cười nhợt nhạt:"Nếu còn có thể gặp Kì Nhiên, xin huynh.. đưa cho chàng."

Bộ Sát nhận lấy, tầm nhìn dừng trên chữ "Nhiên" bằng tơ màu lam thẫm rồi gật đầu, cẩn thận cất vào ngực.

Trên mặt bỗng có cảm giác lạnh buốt, rồi đến trên mu bàn tay, trên mí mắt. Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn những bông tuyết trắng ngần rơi nhẹ chậm rãi từ bầu trời, lượn vòng quanh đỉnh đầu tôi như những sợi lông ngỗng, cuốn bay đi.

Tôi mở tay, ngắm từng bông tuyết đáp trên lòng bàn tay mình thì không khỏi hào hứng:"Bộ Sát! Tuyết rơi rồi!"

Trong đôi mắt lạnh băng của Bộ Sát thấp thoáng nét dịu dàng, yên lặng nhìn tôi đứng trong trời tuyết tung bay không nói gì.

"Từ trước đến giờ, muội chưa từng thật sự nhìn thấy tuyết." Tôi quay đầu trông về phía Bộ Sát tóc đen áo đen, trên mái đầu, quần áo đã lấm không ít màu trắng, "Nhưng đây là tuyết đầu mùa của năm. Nếu Kì Nhiên ở đây thì thật hay, ba người chúng ta có thể giữ lại một tấm ảnh chụp về mùa này."

Hơn nữa, có Kì Nhiên, con người tuấn lãng như thần tiên này nếu ở hiện đại thì tuyệt đối có thể khiến hàng nghìn, hàng vạn người điên cuồng.

Đồng tử đen láy lạnh băng của Bộ Sát hơi dao động nhìn tôi nhưng không mở miệng.

Tôi cười, giải thích:"Có thấy muội để lại cho Kì Nhiên di động không? Thứ đó có thể thu lại âm thanh, hình ảnh của con người, giữ lại hình ảnh cực kì sinh động, giống hệt như người thật, gọi là ảnh chụp."

Khóe môi sắc sảo của Bộ Sát khẽ nhúc nhích. Huynh ấy vươn tay, lạnh giọng:"Rất lạnh, về thôi."

Cuối cùng, tôi cảm thấy Bộ Sát hoàn toàn không có lòng hiếu kì. Những lời như thế, nói trước mặt một người cổ đại, chẳng phải sẽ bị cho là những điều kinh thế hãi tục sao?

Tôi rụt cổ. Thật sự rất lạnh. Tôi đặt bàn tay nhỏ bé đỏ bừng rét cóng vào bàn tay rộng lớn của huynh ấy, để mặc huynh ấy kéo mình về.

Nhìn sườn mặt không chút cảm xúc của huynh, tôi hơi bất mãn bĩu môi:"Nếu là trước kia, một ngày đặc biệt thế này, muội và Tiểu Vũ chắc chắn sẽ tặng quà cho nhau, sau đó chạy ra ngoài ăn uống một chút."

Dù rằng loại thói quen này hoàn toàn là Tiểu Vũ từ từ tập thành cho tôi.

Dù cho là anh hai cực kì vô tình hay người cha mất tăm tích cả ngày trời thì đến một ngày nào đó cũng chắc chắn hằng năm sẽ trở về căn phòng nhỏ đơn sơ kia, tưởng niệm về ngày mà cha đã mang chúng tôi rời khỏi bóng đêm ấy.

"Mà sao Bộ Sát huynh chẳng có chút phản ứng gì cả thế? Đừng nói là chúc mừng, muội thấy huynh căn bản đã quên mất hôm nay là ngày gì đúng không?" Bước chân của Bộ Sát ngừng một lát rồi lập tức nắm chặt tay tôi tiếp tục đi về trước, còn tôi lại nói liên miên không ngừng như cũ, "Muội chỉ biết là vì trong đầu huynh chưa từng chứa mấy thứ linh tinh này"

Bộ Sát bỗng đứng lại, quay đầu nhìn tôi, đồng tử đen láy lạnh như bông tuyết đang bám trên mặt, băng giá, nhưng bàn tay nắm lấy tay tôi vẫn ấm áp dịu dàng. Huynh ấy bảo:"Sau này sẽ nhớ kỹ."

Nhìn huynh ấy ra sức giấu đi cảm xúc thật sự, tôi nhếch môi cười rộ lên. Nếu huynh ấy đã nói sẽ nhớ kỹ, thì chuyện này về sau... huynh ấy chắc chắn sẽ không quên.

Tôi phóng tầm mắt nhìn dần về phía ngự hoa viên hoàng cung bị phủ mờ dưới làn tuyết trắng xa xa, trong lòng chợt lan tràn nỗi ưu sầu nhưng nhớ mơ hồ. Tôi nói khẽ khàng, vừa như hỏi, lại như thì thầm:"Có thể nào Kì Nhiên vẫn nhớ ngày hôm nay chăng? Giờ này khắc này, lại không. cùng em đứng dưới trời xanh nhuốm màu tuyết hoài niệm về ngày xưa."

Edit mấy chương này, em thấy buồn ghê. Vô Du tổ bây giờ tan tác, mỗi người một nơi. Thương cho Bộ Sát, anh ấy yêu chị Băng Y đâu kém Kì Nhiên nhưng lại sẵn sàng hi sinh tất cả cho hai người

Chương sau sẽ có biến cố!

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Một đời đau thương

Tiểu Ngân dẫn chúng tôi đến trước cổng một tòa nhà có diện tích rất lớn nhưng không chút thu hút thì ngừng lại. Cổng lớn sơn son đóng chặt, nhưng bên trong dường như loáng thoáng âm thanh hỗn tạp.

Tôi vừa định tiến lên thì Vô Dạ đã trước tôi một cước đá văng cửa.

Bên trong tụ tập tốp ba tốp năm mười mấy người đàn ông, nhìn chúng tôi xông vào từ đại môn mà sững sờ.

Tiểu Ngân kêu lên hai tiếng rồi ngừng lại. Tôi biết vì nơi này chỉ toàn mùi khói, nó không thể ngửi ra được vị trí cụ thể của Tâm Tuệ.

Trong đại sảnh rộng lớn rất hỗn độn. Có người đang khuân thùng, có người đang thu xếp hành trang, có người lại đang đốt thứ gì đó ở bếp lò, trên mặt ai cũng đều hoảng hồn lo sợ.

Tôi không có hứng bận tâm đến âm mưu của bọ họ và Vệ Linh Phong, trên tay cầm thanh trường kiếm xa lạ, nhìn bọn họ, lạnh giọng:"Cô gái bị các người bắt đi đâu?"

Một người thanh niên có dáng người cao ráo ăn mặc như thư sinh bước ra, nhíu mày nhìn tôi, hỏi:"Cô nương là người phương nào?"

"Ta hỏi các ngươi, cô gái kia đâu?"

Tên kia liếc mắt nhìn tôi và Vô Dạ một thân một mình, rồi lại nhìn về phía sau cửa không bóng người, sát ý trong mắt lóe lên. Bọn đàn ông vốn đang nóng lòng cảnh giác lập tức hiểu ý nhanh chóng dồn chúng tôi lại.

Vô Dạ bước một bước lên trước tôi, bảo vệ tôi đằng sau. Tôi nâng tay đẩy hắn ra, điềm nhiên:"Ta đâu thể để mọi người bảo vệ ta cả đời được."

Cho đến tận bây giờ, tôi chưa làm sai điều gì, bây giờ thì đã sai lầm rồi sao?

Tâm Tuệ và Vô Dạ cứ một mực ở bên cạnh tôi. Không biết từ khi nào, sự tồn tại của họ đã trở thành một điều hiển nhiên, nên dĩ nhiên sẽ phải bảo vệ tôi, chăm sóc tôi. Thế nhưng...

Tôi trúc trắc giơ kiếm đâm vào ngực một người nào đó. Máu nóng bắn tung tóe lên mặt tôi, trên tay tôi, dạ dày tôi đảo lộn. Hắn mở trừng đôi mắt vô hồn không cam lòng nhìn tôi rồi chầm chậm ngã quỵ xuống đất.

Tôi sợ hãi, bất lực, lại căm giận sự bất lực này của bản thân. Hai bàn tay này của tôi chưa từng dính máu, chưa từng bị ô uế, đó đều do anh hai đã phải liều mình bảo vệ nó.

Nhưng giờ đây...

Tôi vận chân khí trên khắp mười hai mạch chu thiên, động tác vừa nhanh vừa quyết tuyệt, xoay người không chút do dự lao đến phía sau một kẻ khác.

Nhưng giờ đây, Tâm Tuệ không biết phải chịu sự tra tấn gì, không thể lỡ mất một giây nào nữa.

Còn bây giờ, Vô Dạ cũng không hề do dự giết từng kẻ một bên cạnh, dốc toàn lực bảo vệ tôi.

Vì sao trước kia, tôi cứ cho rằng sự bảo vệ này là điều tất nhiên chứ? Tay tôi lấm máu là sẽ trở nên ô uế, còn bọn họ. thì không sao? Chẳng lẽ, vì đã từng nhúng chàm nên đáng phải bị ô uế, nên cần phải bảo vệ đôi tay này của tôi ư?

Trong cả tòa nhà hoàn toàn hỗn loạn, võ công người ở đây cũng không hề yếu. Tôi dựa vào phần nội lực tinh thuần và sự né tranh linh hoạt của mình, đôi lúc lại chém ngã vài tên yếu hơn.

Cánh tay bỗng nhói lên. Tôi bất chấp không nhìn xem là ai làm mình bị thương, vội vàng nghiêng sang tránh một chưởng ngay trước mặt. Quay đầu lại, tôi

bắt gặp trên bộ quần áo xám trắng của Vô Dạ cũng nhiễm không ít máu tươi như mình.

Cho dù võ công hắn cao đến đâu, vừa phải tự mình ứng phó, vừa lo lắng chắn những kẻ đánh lén sau lưng tôi, thì làm sao có thể nào không bị thương?

Đáy lòng tôi quặn thắt: Thủy Băng Y ơi là Thủy Băng Y, đến hôm nay mày mới hiểu được sao? Bất luận là tình yêu của Kì Nhiên, sự bảo vệ của Bộ Sát hay Vô Dạ, sự chăm sóc của Tâm Tuệ thì trên thế gian này, vốn chẳng có gì mà cứ trả giá là sẽ nhận được cả!

"Chủ tử! Cẩn thận — " Tôi nghe được tiếng hét của Vô Dạ. Ngay sau đó, còn chưa kịp phản ứng, tôi liền cảm thấy một luồng kình khí như dời non lấp bể đánh úp lại sau lưng, xuyên vào cơ thể tôi như cơn thác lũ. Tôi ngã nhào đến trước, đùi bị một đường kiếm chém trúng, vừa đau như lửa thiêu, lại vừa bị nghẹn thở ở nơi lồng ngực cuộn khí.

Trong cơn hoảng hốt, tôi cảm giác được vị ngọt dâng lên từ cổ họng. Tôi ho ra một búng máu tươi.

— Bến tàu ở ngoại ô tây nam.

"Lão đại, thuyền đã chuẩn bị xong, bây giờ chỉ đợi nhị gia tiêu hủy chứng cứ là chúng ta có thể xuất phát rồi."

"Được!" Một người đàn ông trung niên có ngoại hình thô kệch, đôi mắt lóe lên tia sáng gật đầu, vẻ sầu lo trên mặt đã giảm phần nào. Lập tức, ánh mắt hắn liếc về phía một người con gái quần áo rách bươm lại loang lổ vết máu đang ở một bên, cay nghiệt ra lệnh:"Kéo ả lên thuyền."

"Lão đại, đứa con gái này không phải là Hoàng hậu, chúng ta còn mang theo nó làm gì?"

Người đàn ông thô kệch quét ánh mắt khinh thường nhìn hắn rồi mới đáp:"Là lệnh của Thái tử. Ngài bảo nó.. ít nhất còn có thể làm mồi câu."

Mấy thủ hạ phía dưới nghe xong, vội lệnh cho mấy người đàn ông nhàn rỗi kéo người con gái đó lên thuyền.

"Lão đại, nó — !"

Người đàn ông cục mịch vốn đang nhìn những con đường ở xung quanh, nghe tiếng náo động, liếc mắt sang thì không khỏi kinh ngạc. Hắn thấy cô gái kia dù bị đến năm, sáu thanh niên lôi kéo, đá đánh nhưng mười ngón tay chằn chịt vết thương vẫn bám riết lấy bến tàu ven bờ không buông, cũng không kêu rên chữ nào.

Người đàn ông cục mịch ấy cảm thấy rất phiền phức, đá văng mấy tên tiểu tốt lằng nhằng vô dụng kia ra, nửa ngồi xổm xuống, tát mạnh, giọng tức tối:"Con đàn bà thối tha, lúc ngươi bị huynh đệ lão tử chơi đùa cũng không liều mạng như vậy, trái lại còn rất lẳng lơ. Sao? Bây giờ lại phản kháng không muốn sống hử?"

Người con gái kia như không nghe thấy lời hắn, hai chân vừa được tự do lập tức phối hợp với đôi tay níu lên mép bờ, tựa như cả đời cũng không muốn buông.

Người con gái ấy ngẩng đầu, khóe miệng nhem nhuốc máu, mái tóc tán loạn, hai bên thái dương có vô số vết bầm xanh đen lẫn vết máu. Mặt nàng lạnh đến xanh tái, cơ hồ không nhìn ra được diện mạo, nhưng đôi mắt lại sáng vô ngần, khiến tên đàn ông thô kệch kia cũng phải chột dạ.

"Ta không đi." Giọng nàng khàn khàn yếu ớt nhưng lại kiên quyết vạn phần, "Tiểu thư nhất định sẽ tìm được ta. Ta sẽ không để Thái tử lợi dụng mình để uy hiếp tiểu thư, nên... tuyệt đối không đi."

Kề sát trên cổ tôi là một cây quạt xếp, bên phiến quạt là lưỡi dao sắc bén. Đó là tên ăn vận như thư sinh hỏi chúng tôi là ai lúc đầu. Xem ra, hắn chính là kẻ vừa đánh lén sau lưng tôi.

Hắn nhíu mày nhìn Vô Dạ bị mấy người vây xung quanh, nói:"Không ngờ con ả này muốn chết đến vậy, lập tức Ối Ngươi!"

Hắn nhìn tôi đầy khó tin, sau đó ánh mắt chuyển dần về thanh đoản kiếm đã đâm ở ngực mình, từ từ ngã xuống đất.

Tôi rút thanh đoản kiếm mỏng như cánh ve về, thu lại vào tay áo, bước chân lảo đảo. Trên ngực và lưng đau quá, toàn thân còn đầy những vết thương lớn nhỏ. Nhưng phải nhanh lên, vì cơn đau này chẳng hề sánh được với nỗi sợ hãi trong lòng..

"Chi chi — " Một lúc sau, Tiểu Ngân vốn không thấy bóng dáng bỗng nhảy phóc lên kêu lớn, tôi vội gọi Vô Dạ đi theo.

Bọn đàn ông vây quanh tấn công chúng tôi có lẽ là nhìn thấy tên thư sinh đã chết nên nhất thời khiếp sợ, bối rối, không ngăn cản chúng tôi nữa.

Tiểu Ngân dẫn chúng tôi vào một gian phòng. Trong căn phòng kia hỗn độn như vừa trải qua một trận đấu rất lớn, không gian còn loáng thoáng bầu không khí nhục dục.

Lòng tôi căng lên như bị xé toạc. Vì tôi nhìn thấy trên mặt đất có rất nhiều mảnh quần áo dính máu vương vãi. Đó đó là quần áo của tôi Còn có vết máu hòa lẫn dịch thể của người con gái

Bàn tay rướm máu của tôi bụm miệng lại, nước mắt nóng rát như những hạt ngọc rơi xuống vụn vỡ trên tay. Tiếng nức nở nghẹn ngào của tôi tràn ra khỏi cơ thể thành tiếng hét vọng bên tai.

Tôi vứt trường kiếm, nắm chặt thanh đoản kiếm lao nhanh ra ngoài phòng.

Mũi kiếm cắm vào đầu vai một tên, tôi không nhìn rõ khuôn mặt hắn, gằn từng tiếng hỏi:"Cô gái kia đâu? Cô gái bị các ngươi bắt đâu rồi?"

"Bến Bến tàu sau. nhà."

Tôi vung kiếm vẽ một đường, nghiến vỡ câu trả lời của hắn, kết thúc. sinh mệnh kẻ kia.

Vô Dạ và Tiểu Ngân vẫn theo phía sau tôi chạy vội về phía bến tàu. Từ đầu đến cuối, tôi chẳng hề ngoái lại, thậm chí, trong đầu còn trống rỗng, không muốn nghĩ đến bất kì điều gì. Vậy nên, tôi cũng không nhìn thấy hai ánh mắt đau lòng, lo lắng của họ.

— Bến tàu ngoại ô tây nam.

"A ——" Tiếng thét chói tai của người con gái vang vọng quẩn quanh nơi bến tàu.

"Lão Lão đại. Gân.. Gân tay gân chân của ả đã. bị cắt rồi ạ." Tên thủ hạ kia run rẩy báo. Hắn lẩy bẩy cầm một thanh đoản kiếm dính máu trên tay. Thanh đoản kiếm rơi xuống, kêu thành tiếng trên mặt đất.

Hắn chưa bao giờ tàn nhẫn với một cô gái đến mức này, lại càng chưa từng gặp qua một thiếu nữ nào... kiên quyết như trước mắt.

Hắn nhỏ giọng khuyên cô gái ấy buông tay chân ra thì sẽ không đối xử với nàng ấy như thế. Nhưng nàng ấy lại mặt không đổi sắc nhìn bọn họ, tay chân bám chặt lấy mép bờ, mày không nhăn lấy một chút nào.

Người đàn ông cục mịch nghe tiếng kêu thảm thiết kia thì như vừa trải qua trận đại chiến, toàn thân vã mồ hôi, chán nản phất tay ra lệnh:"Mau đem ả lên thuyền rồi đi thôi. Chúng ta để lại một con thuyền ở đây chờ bọn lão nhị là được rồi."

Một lát sau, một tiếng kêu còn thảm thiết, sắc nhọn hơn cả khi nãy truyền khắp bến tàu.

"Ngươi — , Ngươi — , Lão đại — !" Giọng tên thủ hạ kia ngập tràn sợ hãi và hoảng loạn, bất chấp cả cái gọi là tôn nghiêm, khí thế gọi to ở ven bến tàu.

Người đàn ông thô lỗ kia quay phắt lại, nhìn về phía người con gái bị cắt đứt toàn bộ gân tay, gân chân thì không giấu được sự khiếp sợ, kinh hoàng trong lòng nữa, mặt biến sắc.

Khi tôi chạy đến bến tàu, hai mắt đã mờ nhòa, chẳng biết là mồ hôi hay nước mắt. Cả người đều không ngừng chảy máu, đau rát, ý thức như dần bay đi, càng lúc càng xa. Thế nhưng, tôi lại vẫn có thể chứng kiến một cảnh chấn động rõ ràng.

Một người con gái mặc áo trắng, không phải! Đó vốn không được xem là màu trắng. Bộ quần áo ấy không thể nào che đậy được cơ thể tại nơi trời tuyết giá lạnh này. Lớp áo lót vốn trắng thuần đã nhuốm máu, bùn đất, vẻ thê lương, bi thảm rơi vào mắt tôi.

Nhìn năm sáu tên đàn ông vạm vỡ kéo người thiếu nữ theo một hướng, tôi bất động.

Nước mắt tôi rơi xuống như mưa. Cơn đau trên cơ thể sao có thể sánh được với nỗi đau trong lòng lúc này? Làm sao.. sánh được chứ?

Cả người Tâm Tuệ đều bị trói lại, nhưng hàm răng vẫn cắn chặt mép bờ, chặt đến mức... miệng ngập máu tươi, mặt lấm nước mắt, hòa vào nhau, nhỏ từng giọt, từng giọt vào dòng sông. nhưng vẫn nhất quyết không nhả ra.

"Tâm Tuệ." Tôi nghẹn ngào gọi tên, giọng rất nhẹ, quanh quẩn nơi bến tàu trống trải mênh mông.

Người cọn gái đang nghiến lấy mép bờ đột nhiên chấn động, từ từ nhả hàm răng. Bọn đàn ông theo quán tính ngã ngược về sau mấy bước rồi phịch xuống đất.

Tôi chạy đến bên em, ôm em vào lòng. Cô bé nhìn tôi, trên khuôn mặt nhem nhuốc, tàn tạ nở nụ cười tươi rói, mừng rỡ, cất tiếng dịu dàng:"Tiểu thư, em biết người sẽ đến mà."

Tôi gật mạnh đầu, nước mắt rơi xuống gương mặt loang lổ máu tươi của em. Cẩn thận đặt cô bé xuống, tôi cởi áo gấm viền lông chồn đặt xuống đất, rồi sau đó đưa tay cởi áo ngắn màu xanh lục bên trong, rồi lại tiếp tục..

Một cơn gió lạnh lẫn hơi ẩm từ bờ sông thổi đến. Trên người tôi chỉ còn lại một bộ áo lót trắng thuần, cơ thể run nhẹ trong cơn gió lạnh. Nổi bật trên khuôn mặt là khóe môi đỏ màu máu, chói mắt vô cùng.

Tôi khoác từng lớp quần áo lên người Tâm Tuệ, rồi lại nhìn đến vết máu trên cổ tay cổ chân em. Tôi thấy cô bé xụi lơ không thể nhúc nhích, nhưng đôi mắt vẫn sáng trong nhìn tôi đầy lo lắng, muốn nói rồi lại thôi.

Tôi nghiến răng, ép nước mắt chực trào vào trong lòng. Gân tay, gân chân... Giờ phút này, tôi còn tư cách gì để khóc nữa đây?

Sau lưng chợt ấm lên. Vô Dạ choàng áo của hắn lên người tôi. Tôi cũng không ngoái lại, chỉ đáp:"Cảm ơn."

Tiếp đó, tôi lại kéo xuống, đắp lên người Tâm Tuệ. Tâm Tuệ nghẹn giọng:"Tiểu thư, người mặc vào đi mà! Tâm Tuệ không lạnh!"

Tôi cười cười với cô bé, chậm rãi đứng dậy. Ánh mắt lướt qua cái nhìn lo âu của Vô Dạ và Tiểu Ngân, trong ngực vừa ấm áp vừa đau xót.

"Cô Cô chính là người mà nó nói nhất định sẽ đến?" Một giọng nói vang bên sường mặt.

Nụ cười đọng trên khóe môi tôi từ từ chuyển lạnh, ánh mắt băng giá đảo qua từng người đã sớm bị hành động của Tâm Tuệ dọa sợ đến không thể nhúc nhích ở đây.

Tôi nâng tay phải lên trước ngực, tay trái kéo ngang. Một thứ dây vừa giống kim loại vừa giống bạc, vừa màu đen lại tựa như màu trắng hệt như một con dã thú khát máu trong gió lạnh.

Tôi động người, như ma như yêu, hòa với với ánh sáng lóe lên, tàn sát đẫm máu

Cái gọi là ám sát, một là ám, một là sát. Ám, tức là phải khiến cơ thể bản thân biến mất, khiến cho kẻ khác không bao giờ có thể nhận ra được khi nào thì ta sẽ xuất hiện. Sát, thì phải quả quyết lưu loát, không cần phải khiến kẻ thù đau đớn, bất luận phải dùng đến thủ đoạn nào thì mục đích duy nhất cũng chỉ có một chữ — sát.

Vô Dạ nhớ rất rõ, Băng Y từng nói với mình, nàng ấy lĩnh hội một loại kỹ thuật ám sát nếu so với võ công của hắn thì lợi hại hơn nhiều. Đó chính là một loại khả năng vừa ra tay tất phải lấy được mạng người, nên hắn không biết.

Khi ấy nghe vậy, hắn chỉ thấy buồn cười. Một cô gái nhỏ nhắn như vậy, chẳng qua chỉ là trong lúc vô ý có được một chút nội lực mà bản thân còn không sử dụng được cho tốt, thì đừng nói đến đến việc lợi hại hay không.

Nhưng giờ khắc này, khi hắn khiếp sợ nhìn từng người, từng người một yên lặng ngã xuống trước mắt nàng thì mới nhận ra, bản thân đã sai lầm đến dường nào.

Nàng như yêu ma xuất hiện bên cạnh một kẻ đang kinh hoảng, sợi tơ màu đen co rút linh hoạt như một phần cơ thể. Chẳng biết vì sao, tất cả những thanh kiếm chạm phải sợi tơ ấy đều bị gãy thành đoạn, còn người bị nó cắt trúng thì không thể nhúc nhích. Nàng rút thanh đoản kiếm trong tay áo ra, trong nháy mắt cắt vỡ yết hầu đối phương.

Trong mắt nàng đã không còn nỗi sợ hãi và đau thương khi giết người lúc đầu, cũng không có cơn khoái cảm khát máu. Ngay cả hận ý cũng không tồn tại trong mắt nàng, chỉ có sự dứt khoát kiên quyết, lòng tin và nỗi chấp nhất vững vàng.

Nàng từng nói:"Vô Dạ, mọi người thường nói 'vô dục tắc cương'

Mỗi một lần

Đều bồi hồi kiên cường trong cô đơn.

Mỗi một lần

Cho dù bị tổn thương

Cũng quyết không để lệ tuôn trào

Ta biết

Ta vẫn có một đôi cánh vô hình.

Giúp ta bay

Bay qua những tuyệt vọng.

Không nghĩ nữa

Dù vầng thái dương của họ đẹp đến dường nào.

Ta nhìn thấy

Ánh tà dương từng ngày

Rồi cũng sẽ có lúc đổi thay.

Ta biết

Ta vẫn có một đôi cánh vô hình

Giúp ta bay

Cho ta hi vọng.

Ta nhìn thấy

Tất cả giấc mộng rồi cũng sẽ bừng nở.

Bao năm theo đuổi

Tiếng ca trong trẻo nhẹ nhàng.

Để cuối cùng

Khi ta tung bay

Có lòng ngóng trông mà không còn sợ hãi.

Đâu phải nhờ gió mà bay xa.

……..

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Nợ máu trả máu

Chúng tôi trở về Lạc Ảnh cung trong cái nhìn khác thường, kinh hãi của thị vệ gác cửa. Sai một cung nữ ra ngoài, trong phòng chỉ còn tôi, Vô Dạ và Tiểu Ngân.

Vết thương của Tâm Tuệ, thật sự chỉ có thể dùng từ vô cùng thê thảm để hình dung. Tôi cố gắng giữ tỉnh táo không ngừng lau rửa phải đến mấy trăm miệng vết thương khắp người cô bé.

Nhưng không, dù tôi gấp đến đâu thì cũng không giúp được gì, vì chính Tiểu Ngân mới là người giúp cô bé chữa trị vết thương. Tiểu Ngân liếm từng tấc một, từng miệng vết thương, từng nơi đau đớn.

Mãi đến khi màn đêm sà xuống, tất cả miệng vết thương trên người Tâm Tuệ mới được chăm sóc xong. Cô bé nặng nề chìm vào giấc ngủ. Nhìn hàng mày vẫn nhíu chặt, khuôn mặt u buồn của em khi say giấc, trong lòng tôi lại thấy xót xa. Vết thương trên cơ thể có thể trị khỏi, nhưng vết thương trong tâm hồn thì làm thế nào đây? Đến chừng nào mới có thể chữa lành?

Lúc đỡ lấy cô bé, tôi chỉ biết rằng, gân tay, gân chân đều đã bị cắt đứt. Những kẻ đã xuống tay với em dường như trở nên sợ hãi, căng thẳng quá mức nên trong cái rủi vẫn còn điều may mắn, gân mạch trên chân và tay trái em vẫn chưa đứt hoàn toàn.

Khi Tiểu Ngân đang giúp chữa trị thì thứ cảm giác chợt nảy ra ấy dần dần tan đi. Về phần sau này, còn có thể đi lại như người bình thường hay không, tôi cũng không nói trước được.

Có điều, tay phải của Tâm Tuệ.. toàn bộ gân mạch đều đã bị đứt. Nếu ở hiện đại, phẫu thuật dây chằng thì may ra còn chữa khỏi. Nhưng ở thời này, không có kỹ thuật khâu tiêu độc tiên tiến, không có kính hiển vi, mà dây gân với mạch máu lại nhỏ như thế, chẳng lẽ. tay phải Tâm Tuệ thật sự phải bỏ như thế sao? Không! Không chỉ vậy không chỉ là tay phải, mà tôi còn không dám chắc rằng tay trái và hai chân em có thể nguyên vẹn như lúc đầu nữa hay không.

Nhìn vẻ mặt say giấc của Tâm Tuệ đến nhập thần, bất chợt thấy bắp đùi kề bên mép giường của mình hơi xót thì tôi mới nhận ra, Tiểu Ngân đang cẩn thận liếm miệng vết thương của tôi.

Tôi thấy hơi buồn buồn, khẽ khàng nói:"Tiểu Ngân, mày vừa trị giúp Tâm Tuệ, đã cực lắm rồi. Còn ta chỉ cần băng bó là ổn..."

Sau lưng bỗng ấm lên. Vô Dạ đã khoác một tấm áo gấm đỏ quý giá lên người tôi, quấn kín lại, giọng có phần đè nén và đau lòng:"Chủ tử, nội thương của người"

Tôi khép tấm áo gấm lại, quấn kín cơ thể rã rời đầy rẫy những vết thương, rồi tiện tay vắt lấy một chiếc khăn ướt, lau vết máu đã khô trên mặt mình, thản nhiên đáp:"Ta ra ngoài đây, chăm sóc Tâm Tuệ cho tốt."

Mắt tôi dần để lộ hàn quang, giọng rét buốt:"Còn hai món nợ nữa, ta phải tính cho tốt mới được."

Buông lời, chẳng đợi Vô Dạ đáp lại, tôi đẩy Tiểu Ngân ra, bước nhanh khỏi phòng.

Tôi chưa từng đến cung của Nhan Tĩnh, mà cũng không muốn đến. Là không muốn, hay không dám, đến tận bây giờ, tôi cũng chẳng rõ.

Kỳ thật, tôi nên sớm biết, Nhan Tĩnh này là người không đơn giản.

Lần cố ý để người khác đẩy vào hồ đó, không phải vì để Hoàng Thượng chú ý, mà là. để tôi chú ý. Âm thầm tiếp cận tôi để rồi giúp Vệ Linh Phong thuận lợi thực hiện kế hoạch của hắn, và để có thể.. diệt trừ tôi.

Đúng vậy, là để diệt trừ tôi. Từ khi cô ta tặng tôi cái bao tay ấy, tôi đã biết cô nàng có dụng tâm giết mình.

Thế nhưng, vì sao, dù bản thân đã rõ ràng nhưng tôi vẫn không muốn thừa nhận, không muốn vạch trần? Chính vì cô ta giống Tiểu Vũ, chính vì hy vọng xa vời chỉ một phần nghìn đó.. mà hại Tâm Tuệ đến mức này.

Nhưng giờ đây dùng dằn mãi chuyện này thì có ý nghĩa gì chứ?

Lúc tôi bước vào Tĩnh Tâm cung, Nhan Tĩnh đang ngồi thẫn thờ trong đại sảnh. Còn chưa đợi thị nữ lúng túng bẩm báo, Nhan Tĩnh đã trông thấy tôi.

Ánh mắt của cô ta đầu tiên là kinh sợ, rồi lại lập tức hiện lên một chút vui mừng thấp thoáng rụt rè, khiến ngay cả tôi cũng không khỏi nghi hoặc.

Cô nàng chạy đến nắm lấy bàn tay lạnh cóng của tôi, hờn dỗi:"Doanh Nhược đến sao không báo tôi một tiếng chứ. Nhìn xem, tay cô lạnh đến thế này rồi, sao không mang cái bao tay tôi tặng?"

Tôi yên lặng quan sát cô ta. Loại lạnh lùng và điềm nhiên này khiến nụ cười trên môi cô nàng cứng đờ. Tôi bảo:"Nếu ta vừa mới mang cái bao tay kia thì bây giờ Dung phi nắm tay ta như vậy không sợ bị nhiễm độc 'Đào trúc' à?"

Cả người Nhan Tĩnh chấn động, nhìn tôi đầy khó tin, đôi môi kiều diễm đỏ mọng run nhẹ, dung nhan tuyệt sắc tái nhợt không sắc máu.

Nhan Tĩnh dẫn tôi vào một căn phòng được bày trí trang nhã lịch sự. Trong phòng có đủ mọi đồ dùng, của nam nữ đều có đủ, quả thật rất giống. một căn phòng tân hôn của vợ chồng.

"Khi nào thì ngươi bắt đầu phát hiện?"

Một lúc lâu mà căn phòng vẫn im lìm. Nhan Tĩnh thấy tôi không đáp lời, cuối cùng phải đành quay đầu lại.

"A — Ưm — !" Tiếng hét chói tai của Nhan Tĩnh nhanh chóng bị bàn tay tôi chặn lại trong cổ họng, đôi mắt xinh đẹp linh động giống hệt Tiểu Vũ nhuốm đầy sợ hãi, nhìn tôi đau đớn và van nài.

Tim tôi quặn lại, không chút do dự rút thanh đoản kiếm cắm ở đầu vai cô ta ra, lạnh lẽo đáp:"Bắt đầu phát hiện ngươi từ khi nào không phải là chuyện quan trọng. Cái chính là, bây giờ ta muốn ngươi phải trả giá."

Bàn tay bụm miệng cô nàng của tôi thả lỏng. Cô ta nước mắt lưng tròng, đôi môi đỏ thắm vừa toan kêu cứu thì thần sắc bỗng cứng đờ đầy kinh hoảng. Bắt gặp tôi thủng thẳng đặt mũi kiếm trước bụng mình thì cô ta bật khóc nức nở.

"Thật ra, ta rất ngu ngốc." Tôi dí sát mũi đoản kiếm vào trên ổ bụng phẳng lì không có lấy một vết sẹo của cô nàng, thong thả lên tiếng, "Có thể khiến một người đàn bà cam tâm ruồng bỏ phụ thân mình, ghen tị với những người khác đến phát cuồng, rồi lại cam tâm tình nguyện mang thai đứa bé, ngoại trừ tình yêu với người đàn ông kia thì còn có gì nữa chứ?"

Nhan Tĩnh gục đầu, hai tay che xung quanh bụng mình, khóc không thành tiếng:"Ta từ đầu đã biết, là gian tế của Thược quốc, khi tiến cung tuyệt đối không thể thật lòng yêu Hoàng Thượng."

"Nhưng tình cảm thì làm sao có thể thuận theo ý người được chứ? Lúc hạ cổ Hoàng Thượng, ta đã hoài thai, Hoàng Thượng tất nhiên sẽ không đề phòng ta. Sau khi hạ cổ thành công, phụ thân muốn dẫn ta rời đi, người nói Hoàng Thượng sẽ không đi theo được. Thế nhưng, ta lại bỗng thấy hối hận, ân hận đến nỗi muốn tìm lấy cái chết. Một lần chết không thành, đứa bé cũng không còn nữa."

"Không ngờ rằng Hoàng Thượng lại không chết. Ngài trở về chỉ hỏi ta đúng một câu. Muốn sống? Hay muốn chết? Ta chọn sống, nhưng cũng không thực sự như vậy, mà là ta chọn cách trung thành với tình cảm của mình, ruồng bỏ phụ thân và đất nước thật sự của bản thân."

"Sau này, Hoàng Thượng ngoài mặt bắt đầu vắng vẻ ta. Ta nói với phụ thân là Hoàng Thượng chỉ nghi ngờ nhưng không có chứng cứ, như vậy mới có thể lấy cớ để không cung cấp tin tức của Hoàng Thượng cho phụ thân, nhưng lại mang từng bí mật một của phụ thân báo cho Hoàng Thượng."

"Rồi, cô xuất hiện. Cùng lúc đó, ta nghe theo phụ thân cố ý tiếp cận cô, tìm cơ hội bắt Tâm Lạc, mặt khác lại tuân theo kế hoạch của Hoàng Thượng khiến cho toàn bộ gian tế của Thược quốc đang ẩn nấp phải lộ diện."

"Nhưng mà, ta thật sự không có ý định hại cô. Việc ta tặng cô bao tay ấy. thực ra là ý của Thái hậu. Người sợ Hoàng Thượng động chân tình với cô, cho nên mới phải diệt trừ cô."

"Doanh Nhược, ta thật tình xem cô là bằng hữu. Cô nhất định phải tin tưởng ta!"

Nhan Tĩnh run rẩy kể nỗi khổ của mình với tôi, vừa khóc lóc kể lể chứng minh sự trong sạch cho bản thân vừa che bụng mình khẩn cầu. Nước mắt khiến lớp phấn son trôi đi, gương mặt vốn ngọt ngào khả ái chẳng biết vì sao lại trở nên xấu xí dị dạng.

Tôi lúc trước, rốt cuộc là mắt nào mù rồi nên mới có thể nghĩ rằng cô ta chính là Tiểu Vũ chứ?

"Nhan Tĩnh, bụng cô còn chưa to, hơn nữa hai tháng trước cô còn rơi vào nước, vậy, nói đúng ra là thời gian cô mang thai tuyệt đối không vượt quá hai tháng. Như thế, việc này. có thể khẳng định là Vệ Linh Phong âm thầm sủng hạnh cô khi ở lại phòng phải không?"

Tôi nhìn khuôn mặt càng ngày càng trắng nhợt của cô nàng mà lạnh lùng cười, quan sát xung quanh mới tiếp:"Ngày thường thì nên có người canh chừng nơi này đi nhỉ? Vạn nhất có người không cẩn thận xông vào.."

Ánh mắt vốn nhuốm đầy thống khổ của Nhan Tĩnh hoàn toàn bị sự ghen tị, sợ hãi và oán hận thay thế, hai tay trắng mịn nhẫn nhụi bắt lấy đoản kiếm bẻ ngược lại đâm thẳng về hướng tôi. Đồng thời, sát khí vốn được che dấu cẩn thận trong nháy mắt tràn ra

Tay phải tôi giơ cao một khối bạch ngọc trong suốt, cười lạnh nhìn Nhan Tĩnh đang nôn khan không ngừng và những thị vệ đang chần chờ do dự vây xung quanh mình, môi mím lại không nói lời nào.

"Ngươi. Ngươi cho ta ăn cái gì?"

Tôi đè cơn đau và vị ngọt đang dâng lên cuồn cuộn trong lồng ngực, thu đoản kiếm vào tay áo, tay phải vừa tiện đà tung "Tử Phượng" vào không trung rồi chụp lại, vừa thu hút ánh mắt đảo lên đảo xuống của đám thị vệ.

Tôi không nhìn bọn họ, chỉ liếc khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn của Nhan Tĩnh một cái, không quay đầu, vừa rời khỏi phòng vừa thủng thẳng:"Có thể là độc dược đục ruột, có thể là 'Tuyệt phong hoa' dùng để hủy dung, mà cũng có thể.. là thuốc phá thai bình thường mà thôi."

"Ta sẽ không cho ngươi có được Hoàng Thượng!! Ngài chỉ cho ta mang thai vì ngài, ngài chỉ yêu ta mà thôi!! Vĩnh viễn chỉ yêu một mình ta!" Tiếng hét khản đặc đau đớn của Nhan Tĩnh vang vọng trong căn phòng, "Người đâu!! Mau, mau truyền thái y!!"

"Phanh — rầm — " Tôi một cước mạnh bạo đá văng cửa tẩm phòng Vệ Linh Phong. Hắn vốn đang cúi đầu viết gì đó trước án không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn tôi, hàng mày thẳng hơi nhíu, phất phất tay.

"Các ngươi lui trước đi." Mọi người đang bị cảnh tượng trước mặt dọa ngẩn ra lúc này mới như bừng tỉnh từ giấc mộng, vội không ngừng cúi thấp đầu rời khỏi.

Tôi bước vào cửa lớn tẩm phòng, đi lên trước vài bước, thờ ơ nhìn hắn bình tĩnh chậm rãi đến trước mặt mình.

Người đàn ông trước mắt này là một bậc đế vương chân chính. Hắn đủ tàn nhẫn, đủ tuyệt tình, mà cũng đủ thông minh. Trước hắn, tôi căn bản không có bất cứ cách nào không ngả bài, vì từ đầu đến cuối, mọi chuyện đều nằm trọn trong lòng bàn tay hắn.

Ngay cả một câu đả kích hắn, một chuyện gì đó để trả thù hắn, tôi cũng không có. Một khi đã như vậy, tôi nghĩ là bản thân cũng chẳng cần phải quanh co nữa.

"Nghe nói hôm nay nàng xuất cung, lại còn để bản thân phải chật vật.."

Lời nói quan tâm của hắn đột ngột dừng lại. Vì tay phải tôi đang giơ cao định tát mạnh về phía khuôn mặt xuất chúng kia đã bị bàn tay ấm nóng của hắn giữ chặt lại không thể động đậy.

Mắt hắn nhìn tôi khó tin, kinh ngạc và chất đầy thịnh nộ, khóe môi ma mị mê hoặc nhếch lên toan mở lời

"Bốp — " Một tiếng vang dội lên trong không gian trống trải của tẩm cung. Vệ Linh Phong hơi nghiêng đầu, mép miệng trong nháy mắt hiện lên vết ứ bầm và tơ máu.

Tôi thu lại nắm tay siết cứng dính máu, trừng to hai mắt nhìn hắn không chớp.

Vệ Linh Phong, ta chưa từng nghĩ rằng cái tát kia có thể chạm được vào người ngươi. Một cú đấm này mới chính là một phần vạn trong sự thống khổ trên người Tâm Tuệ mà ta muốn trả cho ngươi.

Lực nắm cổ tay tôi của Vệ Linh Phong mạnh như muốn bóp nát xương cốt, tăng lực quăng mạnh tôi xuống sàn, quát lạnh:"Làm càn! Nàng thực sự nghĩ là trẫm sẽ không giết nàng sao?"

Lưng đập mạnh xuống đất, miệng vết thương trong tấm áo gấm bị xát, đau nhức, nóng hực như cháy. Nội thương cố gắng đè nén trong cơ thể bị chấn động, cuồn cuộn lan rộng từ lồng ngực ra khắp toàn thân. Tay tôi đỡ cơ thể ngã nhào trên mặt đất, run bắn lên rồi nhổ ra một ngụm máu.

"Băng Y — !" Vệ Linh Phong chết sững trong giây lát rồi lập tức lao nhanh đến bên ôm lấy tôi. Nút thắt trên dây áo gấm lỏng ra, trượt xuống, để lộ tấm áo lót trắng thuần đã loang lổ máu tươi bên trong.

Hắn kinh ngạc nhìn gương mặt tái xanh và vết thương chằn chịt trên thân thể tôi một lúc lâu, hai bàn tay đỡ tôi siết lại thành quyền, lên tiếng, từng câu

từng chữ đều mang theo sự kiềm chế:"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ai khiến nàng bị thương đến nông nỗi này?"

"Vệ Linh Phong!!" Tôi cử động cơ thể như đã chết lặng và chống đỡ lấy ý thức đang dần mơ hồ, vít lấy áo hắn, gào khóc, "Ngươi hỏi ta đã xảy ra chuyện gì ư? Ngươi mà cũng dám hỏi ta đã xảy ra chuyện gì? Tất cả những chuyện này chẳng phải đều do ngươi bày ra sao?"

"Vệ Linh Phong, ngươi xem mạng người giống như thứ gì hả? Ngươi biết rõ là để Tâm Tuệ thế thân cho ta thì chẳng khác nào đẩy con bé đến đường chết mà. Ngươi rõ ràng là đã đồng ý với ta là sẽ không động đến bọn họ."

Lồng ngực phập phồng như những ngọn sóng dữ cuốn phăng đi ý thức của tôi, nhưng lại chẳng thể nào ngăn được giọt lệ cuộn trào nơi khóe mắt, chảy dài.

Đó là nỗi hối hận, là nỗi xót xa, xoắn chặt trong tim, khắc ghi. đến vĩnh cửu.

Tôi rõ ràng là đã có thể ngăn chặn tất cả những việc này, tôi rõ ràng là đã có thể bảo vệ họ cơ mà..

Bàn tay siết cổ áo Vệ Linh Phong của tôi từ từ lỏng ra, mọi thứ trước mắt nhạt nhòa, mơ hồ, khiến tôi không thể thấy được cảnh vật xung quanh, cũng chẳng thể thấy được thần sắc đau đớn mà thảng thốt của Vệ Linh Phong nữa

"Ta chưa từng Dù rằng đã tận mắt chứng kiến người mẹ của mình chết ngay trước mắt, thì cũng chưa từng căm hận bản thân đến vậy, hận đến mức... thầm nghĩ đến việc đi tìm cái chết..."

"Băng Y!" Biểu tình Vệ Linh Phong vốn như đang chìm vào suy tư, khi nhìn thấy dung nhan vẫn yên bình như màn tuyết đẫm lệ hòa vào sắc máu đỏ tươi nổi bật thì dần dần thành nỗi sợ hãi.

Vẻ mặt nàng khi ngủ kia như vĩnh viễn không muốn tỉnh giấc, tịch mịch mà trầm lắng.

"Người đâu — !" Vệ Linh Phong như phát cuồng ôm gắt lấy người trong lòng, giận dữ quát về phía ngoài cung điện, "Mau truyền thái y!"

Nửa đêm, Trường Thanh cung.

"Nhi thần thỉnh an Thái hậu."

"Đêm khuya thế này, Hoàng Thượng đến gặp ai gia có chuyện gì quan trọng không?"

Hai mắt Vệ Linh Phong như ẩn ý cười đảo qua vị Thái hậu phong tao đang dựa trên tháp và Nhan Tĩnh với khuôn mặt trắng bệch đang đứng thẳng bên cạnh, thảnh thơi:"Đêm khuya đến gặp Thái hậu, xem ra không chỉ có một mình trẫm!"

Toàn thân Nhan Tĩnh run lên, cố gắng lê vài bước về trước, cúi người, nhỏ giọng đáp:"Tĩnh nhi tham kiến Hoàng Thượng."

"Tĩnh nhi." Khóe miệng Vệ Linh Phong nhướng lên thành một nụ cười sâu xa. Liếc thấy cánh tay quấn băng vải của cô ta, hắn dịu giọng, "Vết thương trên người là sao thế?"

"Hồi... Hồi Hoàng Thượng, đây. đây là."

Thân thể gầy yếu của Nhan Tĩnh run khẽ, bộ dáng như muốn nói lại thôi.

Người Thái hậu hơi giật, ánh mắt nhìn về phía Vệ Linh Phong đã an tọa một bên, đứng lên bảo:"Dung phi không dám kể, vậy thì để ai gia nói đi. Người đâm Tĩnh nhi bị thương, đồng thời mưu toan tổn thương long mạch trong bụng Tĩnh nhi chính là Hoàng hậu nương nương ngài sắp sắc phong."

"Vậy sao?" Mắt Vệ Linh Phong như bắn ra những tia sáng lạnh lẽo, không kể đến khuôn mặt trắng bợt của Nhan Tĩnh, ngay cả Thái hậu cũng hơi kinh hãi. Hắn nói, "Chuyện này bàn sau cũng không muộn."

Buông lời, hắn không nói lời nào, nhấc chén trà cung nữ vừa dâng lên thưởng thức. Trong đại điện nhất thời yên ắng đến mức có thể nghe tiếng kim rơi.

Bầu không khí bức bối này kéo dài một lúc lâu, hắn mới mở lời:"Hôm nay trẫm đến chỉ là muốn hỏi Thái hậu và Tĩnh nhi một chút. Vì sao kế hoạch vốn được dự tính lại thực hiện trước nửa tháng?"

Vệ Linh Phong từ tốn đứng dậy, mắt híp lại để lộ tia sáng nguy hiểm mơ hồ nhưng giọng vẫn luôn ôn tồn hòa nhã:"Tĩnh nhi, hình như trẫm đã từng nhắc nhở nàng không được động vào những người bên cạnh Doanh Nhược đúng không?"

"Hoàng... Hoàng Thượng!" Nhan Tĩnh giật bắn người quỳ rạp xuống đất, khóc nấc, "Hoàng Thượng thứ tội. Tĩnh.. Tĩnh nhi lúc ấy. lúc là thật sự tìm tìm không thấy người có thể thay thế Hoàng hậu nên mới dùng nha hoàn bên cạnh người đó, tuyệt đối. tuyệt đối không phải. muốn trái ý chỉ Hoàng Thượng."

"Hoàng Thượng." Nhan Tĩnh cúi đầu, nước mắt rơi lã chã trên sàn, bàn tay nhỏ gầy níu chặt lấy góc áo bào Vệ Linh Phong, "Tĩnh nhi thực sự không nghĩ rằng, Hoàng hậu lại quan tâm đến một nữ tỳ nhỏ bé đến như thế. Tĩnh nhi cũng đã bị Hoàng hậu nương nương trả thù. Người. Người đâm Tĩnh nhi một kiếm, lại còn đe dọa Tĩnh nhi, bảo đã hạ thuốc phá thai Hoàng Thượng — !"

Thái hậu cúi đầu nhìn Nhan Tĩnh khóc quỳ trên sàn với ánh mắt những hờ chán nản, khi ngẩng đầu đã là vẻ mặt không đành lòng:"Hoàng Thượng, nếu

Dung phi đã biết lỗi thì ngài tạm tha cho Dung phi đi thôi. Dù sao thì con bé cũng đã phải chịu trừng phạt rồi. Dĩ nhiên là con bé có sai nhưng Hoàng hậu này cũng quá độc ác rồi. Chỉ là vì một cung nữ ti tiện mà trả thù tàn nhẫn như thế, suýt chút nữa đã gây tổn hại đến long mạch trong bụng."

"Thái hậu." Vệ Linh Phong lạnh lùng ngắt lời, không thèm liếc lấy khuôn mặt thoáng kinh ngạc sâu xa của bà, chỉ cúi đầu nhìn người con gái nhu nhược yếu đuối đang quỳ trên mặt đất cầu xin, giọng đạm mạc vô tình, "Tĩnh nhi, trẫm chưa nói cho nàng sao? Trẫm ghét nhất là dạng nữ nhân ngầm giở thủ đoạn sau lưng mình."

"Đứa bé nàng mang trong bụng, chẳng qua là nhờ nàng một lòng trung thành với trẫm mà thôi. Hiện giờ, nếu đã không còn tác dụng..." Ánh mặt lạnh nhạt của Vệ Linh Phong dừng trên khuôn mặt dần chìm trong nỗi tuyệt vọng và khiếp sợ của Nhan Tĩnh, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười như ma quỷ, nhưng giọng càng nói lại càng nhẹ nhàng, "Chẳng bằng, nhân tiện xóa bỏ đi thôi."

"Người đâu!" Vệ Linh Phong giật mạnh góc áo, cao giọng quát với Nhan Tĩnh vẫn còn chưa hoàn hồn trên mặt đất, "Ban cho Dung phi "Hoa hồng"

Lời còn chưa dứt, người đã ra đến ngoài đại điện.

Thế là thân phận thật của anh Vệ Linh Phong xuất hiện rồi nhé!

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Đại điển phong hậu

Thời điểm tôi tỉnh giấc, toàn bộ ý thức đều tập trung vào vết thương trên ngực, cơn nhức nhối từ bên trong lan tận ra ngoài. Đến thở mà tôi còn thấy khó khăn. Nhưng thật ra, tất cả những miệng vết thương khắp cơ thể đã kết vảy, còn Tiểu Ngân thì đang ngủ yên bên cạnh. Hẳn là do nó chữa.

Hơi ngước đầu, tôi hoảng sợ thấy một người vẫn còn kinh ngạc ngồi ở mép giường nhìn mình. Khuôn mặt tuấn tú tuyệt luân kia, và cả khóe miệng hơi nhếch ấy, không phải Vệ Linh Phong thì là ai đây?

Tôi thu lại sự sửng sốt, bình tĩnh liếc hắn rồi chống vào mép giường ngồi dậy.

"Nàng hạ Nhan Tĩnh thuốc gì?" Giọng Vệ Linh Phong vang lên bên tai, "Theo tính cách của nàng, chắc hẳn là không phải chỉ để dọa nàng ta đúng không?"

Tôi đờ người. Lúc thò tay lấy viên thuốc giấu trong túi bên hông ra thì tình huống khi đó khá là nguy cấp. Tôi chỉ tùy tiện nhặt lấy một viên thuốc rồi ném vào miệng cô ta, nên thực sự cũng chẳng biết là thuốc gì.

Cân nhắc một chốc, tôi không khỏi cười khổ. Thế mà.. lại là "Tuyệt phong hoa". Tôi còn hi vọng là mình đã cho cô nàng thuốc đục ruột. Chết rồi thì, với tôi hay với cô ta đều tốt, mọi chuyện chấm dứt.

Tuyệt phong hoa giống với rất nhiều những độc dược khác trong ngực áo tôi, là một loại thuốc rất thường thấy trong cung, cũng chẳng biết là ai đã nghiên cứu bào chế rồi lưu truyền nó. Có điều, Thiên Thiên bảo, trong cung có rất nhiều chuyện đen tối, vì vậy cũng nên phòng hờ bên người một ít.

Tuyệt phong hoa, thuốc hủy dung mãn tính. Khi tâm tình bình thản, vô dục vô cầu thì sẽ không phát tác, nhưng một khi lòng dậy sóng quá lớn, máu trong cơ thể tuần hoàn nhanh về tim sẽ gây ra một sự trao đổi chất dữ dội, chỉ qua một đêm mà có thể khiến người ta già đi thêm mười, hai mươi năm.

Tôi khẽ thở dài. Đáng tiếc. Cuộc sống trong cung thế này mà còn có thể giữ cho tâm mình không loạn thì tuyệt đối không phải người bình thường.

"Vệ Linh Phong." Tôi ngẩng đầu, yên lặng nhìn hắn, giọng nhã nhặn, gương mặt không có lấy chút cảm xúc, "Chúng ta chấm dứt khế ước trước hạn đi thôi."

Hai mắt Vệ Linh Phong sáng rực nhìn tôi, hai tay chống bên người vô thức siết lại, lâu sau mới bật thốt một câu:"Nếu trẫm. không đồng ý?"

"Thôi quên đi." Sắc mặt tôi không chút biến đổi, lẳng lặng hạ mi mắt, nhặt viên thuốc trên giường, nói,"Hoàng Thượng, ta phải về đây."

Chống cơ thể nhức mỏi dậy, tôi cẩn thận ôm Tiểu Ngân xuống giường. Cổ tay bỗng bị nắm chặt. Vừa ngẩng đầu, tôi bắt gặp ánh mắt có hơi phẫn nộ và mất không chế của Vệ Linh Phong:"Như vậy nàng cho rằng, món nợ của Tâm Tuệ là gán trên người trẫm ư?"

Tôi hoàn toàn không chú ý đến cơn đau đớn trên cổ tay và bầu không khí thịnh nộ xung quanh, nhìn hắn bằng cái nhìn băng giá, lạnh lùng đáp:"Ngươi! Không! Xứng!"

Trong mắt Vệ Linh Phong hiện lên sát khí đặc quánh và. đau đớn. Ánh mắt nóng rẫy như ngọn lửa lan rộng ra đồng cỏ trên khắp toàn thân tôi. Giờ khắc

này, tôi dường như còn có thể nghe được tiếng gãy vụn của xương cổ tay.

Tôi cắn môi dưới đến đau điếng, không nói lời nào, không rên lấy một tiếng, thậm chí ngay cả vùng vẫy cũng không.

Cuối cùng, sát ý và cơn tức giận trong mắt dần dần tản đi, toàn bộ đều hóa thành nỗi đau thương và bất đắc dĩ chẳng thể nào che giấu. Hắn chậm rãi buông tay ra.

Tôi bước lảo đảo ra của tẩm cung của hắn thì nghe được giọng nói đã khôi phục nét tao nhã ngày thường sau lưng:"Đại điển phong Hậu, nửa tháng sau. vẫn sẽ tiến hành đúng hạn."

Bước chân tôi hơi khựng lại, khóe miệng nở nụ cười lạnh lẽo như băng, rồi tiếp tục xiên vẹo đi về trước.

"Tâm Tuệ, em có muốn học chút gì không?" Tôi nghiêm túc hỏi Tâm Tuệ đang ngồi trên chiếc xe lăn đơn giản.

Chiếc xe lăn này là do tôi vẽ ra hình dáng, rồi nhờ Vô Dạ giúp đỡ hoàn thành. Tuy rằng không thể linh hoạt như ở hiện đại, nhưng ít ra thì thoải mái hơn so với gậy chống.

Gân tay và gân chân của Tâm Tuệ được Tiểu Ngân chữa trị tuy rằng đã có chiều hướng liền lại, nhưng ngay cả kỹ thuật hiện đại tiên tiến nhất còn khó mà đảm bảo có thể khỏi hẳn trong thời gian ngắn. Bây giờ, tôi đang cân nhắc việc tập vật lí trị liệu để phục hồi cho em.

Ánh mắt Tâm Tuệ tối sầm, rồi nhanh chóng giấu đi, trả lời:"Tiểu thư, em có thể học cái gì?"

Tôi nắm bàn tay trái vẫn còn khá linh hoạt của em, cúi đầu trầm tư một lúc mới mở lời:"Trước kia, em có thể làm rất nhiều việc, may vá, quản lí phòng ốc gì đều giỏi hơn ta, cho nên ta cũng không biết phải dạy em cái gì nữa."

"Vết thương của em, ta thề, bất luận thế nào đều sẽ tìm cách chữa trị. Nhưng trong giai đoạn hồi phục này, em có muốn học thứ gì đó để giết thời gian không, có thể tương lai sẽ có lúc dùng đến."

Trên gương mặt không có lấy một chút vết thương nào của Tâm Tuệ lộ ra một nụ cười tươi tắn:"Vâng, tiểu thư."

"Nhưng mà, nên dạy em cái gì đây?" Tôi buồn bực cào cào tóc, "Thi từ ca phú chắc chắn không được. Ta ngoại trừ đi đạo văn người khác thì ngay cả luật bằng trắc cơ bản cũng còn mù mờ.. Cầm kì thi họa, đừng nói đến vấn đề em có thể học hay không, chứ ta thì biết bọn chúng nhưng bọn chúng không biết ta!"

"Khúc khích — !" Tâm Tuệ nâng tay trái vẫn còn cử động được lên che miệng cười, "Tiểu thư, thường ngày nhìn người có vẻ làm gì cũng được, hóa ra là không biết làm gì cả sao?"

Tôi trợn trừng mắt liếc nhìn cô bé, lập tức giả ho một tiếng, tiếp tục:"Nhắc đến việc ta giỏi nhất, ngoại trừ kỹ thuật bắn súng và ám sát thì chính là y thuật học từ Kì Nhiên. Có điều, tình huống em hiện tại chỉ đành có thể để người ta chữa trị giúp mình. Ta có thể truyền một chút ý lý và dược lý nhưng trái lại... có cái gì mà không phải động tay đâu?"

Nghiêng đầu suy tư nửa ngày, tôi bỗng hét lên một tiếng, giọng mừng rỡ:"Trời ạ! Tâm Tuệ, sao ta lại không nghĩ đến chứ? Bác sĩ tâm lý, em có thể học trị liệu tâm lí đó. Ta nhất định sẽ bồi dưỡng em liên tục để trở thành bác sĩ tâm lí đầu tiên trên thế giới!"

"Bác sĩ... tâm lý?" Tâm Tuệ khó hiểu nhìn tôi, khát vọng sống mãnh liệt dần dần bừng lên trong đôi mắt to tròn.

Lúc Bộ Sát trở về thì chỉ còn cách đại điển phong Hậu bảy ngày. Nhưng tôi nghĩ, bảy ngày cũng đã đủ cho tôi chuẩn bị tất cả rồi.

Chỉ có điều, cái làm cho chúng tôi chán nản và kinh sợ chính là, Bộ Sát không đưa Tâm Lạc và Thiên Thiên về theo.

Nháy mắt khi cửa phòng mở ra, lúc khí lạnh tràn vào đột ngột, tôi lập tức cho phép toàn bộ mọi người ngoại trừ Vô Dạ và Tâm Tuệ về nghỉ, đóng chặt cửa phòng và cửa sổ. Trong chốc lát, Bộ Sát yên lặng đáp xuống mặt đất.

Tôi quay lại, cẩn thận kiểm tra mạch đập và toàn thân huynh ấy, xác định là không có nội thương và ngoại thương thì mới hỏi:"Bộ Sát, lúc huynh vào cung có bị người của Vệ Linh Phong phát hiện không?"

Bộ Sát hơi sững người, sau đó lắc đầu chắc chắn:"Không có."

"Vậy thì tốt rồi." Tôi thở hắt ra một hơi, chớp chớp mắt, lòng có chút bất an. Một lúc lâu sau mới lên tiếng, "Tâm Lạc và Thiên Thiên thế nào?"

Bàn tay Tâm Tuệ xiết tay tôi thấm mồ hôi lạnh.

"Lúc ta đuổi theo thì chỉ còn lại một mình Tâm Lạc." Bộ Sát ngừng lại, hai hàng lông mày từ từ nhíu chặt.

Tôi vội truy vấn:"Ngay cả huynh mà cũng không có cách đưa thằng bé về sao?"

Đôi đồng tử đen thẫm của Bộ Sát dừng trên người tôi, ánh nhìn lạnh lẽo kéo dài một lúc mới không mặn mà gì đáp:"Ta không muốn đưa nó về."

"Bởi vì... nó ở trong tay Kì."

Hô hấp vốn dồn dập căng thẳng của tôi khựng lại, ngơ ngác lặp lại lời nói của Bộ Sát:"Tâm Lạc ở trong tay Kì Nhiên?"

Đầu óc tôi trống rỗng trong chốc lát rồi mới nói tiếp:"Hiện giờ.. không gặp nguy hiểm gì?"

Bộ Sát lạnh lùng lắc đầu.

Tôi cúi đầu nhìn về phía Tâm Tuệ và bàn tay trái của em đang níu lấy tay tôi. Nỗi lo âu trong mắt cô bé dần dần tản đi, chuyển thành cái nhìn phức tạp, dịu dàng nói rằng:"Tiểu thư cho là Lạc nhi không gặp nguy hiểm, vậy chắc chắn em ấy không có nguy hiểm, em không lo lắng đâu."

Tôi cảm kích nhìn cô bé cười cười nhưng trong lòng không cách nào bình tĩnh như vẻ ngoài được. Bộ Sát bảo Tâm Lạc trong tay Kì Nhiên. Không phải người nào khác, là Kì Nhiên.

Tay trái tôi xoa vòm ngực hơi nhức nhối, thầm thấy muốn bật khóc. Không phải vì bất kì điều gì khác, mà chỉ vì cuối cùng cũng nghe được một tin gì đó về chàng. Người kia chẳng phải là ai xa lạ. Chàng là Kì Nhiên. Dù sao thì. cũng là Kì Nhiên!

Bây giờ không phải là lúc để nhớ nhung và sầu não. Tôi buông bàn tay hơi run rẩy, nhìn về phía Vô Dạ đầy nghiêm túc, gằn từng tiếng:"Vô Dạ, ta phải rời khỏi Hoàng cung."

Cơ thể Vô Dạ rõ ràng chấn động một chút, từ mặt nạ sắt dường như phát ra âm thanh gì đó nhưng tôi không nghe rõ.

Hít sâu một hơi, hai mắt tôi không chớp nhìn hắn:"Vô Dạ, ta biết huynh còn thiếu Vệ Linh Phong một việc, cũng có lẽ là huynh còn có lí do không muốn rời khỏi hắn. Mà ta hiện tại chỉ cần một quyết định của huynh."

Trong phòng chỉ vọng lại tiếng cháy lách tách của lò sưởi. Vô Dạ cũng nhìn tôi, ánh mắt phức tạp khó hiểu. Tôi thấy, nhưng không miệt mài theo đuổi tìm hiểu xem đó là gì, bởi vì tôi chỉ cần duy nhất một quyết định mà thôi.

Một chốc sau, Vô Dạ như thở dài nhẹ nhõm, hai nắm tay xiết chặt lỏng ra, trong mắt ẩn chứa ý cười:"Ta và chủ tử.. sẽ cùng đi."

Tôi thở phào, mỉm cười yếu ớt. Tại nơi Hoàng cung này, thật sự là đã... quá mệt mỏi rồi. Nếu sớm biết rằng sự việc sẽ phát triển đến tình trạng ngày hôm nay thì lúc trước, bất luận thế nào, tôi cũng sẽ không ngu ngốc đến độ. nhận "Tử Phượng."

"Vậy thì," Cuộn tay phải lại, tôi huơ tay đánh về phía tay trái, một âm thanh nhỏ vang lên trong phòng. Từ nụ cười yếu ớt chuyển thành sự thong dong, điềm đạm nói, "Chúng ta đành phải đánh một trận mới được. Ngày cuối cùng trước đại điển phong Hậu, ta phải."

"Trốn — khỏi — Hoàng — cung!"

Khi trong phòng chỉ còn lại hai người tôi và Bộ Sát thì huynh ấy đến bên giường ra lệnh:"Ngồi lên."

Tôi nghệch cả người:"Phải giúp muội trị thương á?" Khó trách sao Tâm Tuệ và Vô Dạ phải giữ hai người chúng tôi lại. Thì ra bọn họ sớm đã nhận ra nội thương trên người tôi không ổn.

Sau suốt nửa giờ, toàn bộ kinh mạch bị tắc nghẽn trên cơ thể đã được đả thông, cả người tôi mềm nhũn lại ngã vào lòng Bộ Sát. Sắc mặt huynh ấy so với lần trước lại càng kém hơn, trán cũng mướt mồ hôi nhiều hơn trước đó. Vậy ra lần này nhất định là tiêu hao nhiều nội lực hơn rồi.

Hốc mắt tôi rưng rức, vội hạ hàng mi vẫn còn thấm mồ hôi, giọng ổn định:"Bộ Sát, trước lần lánh nạn này, có phải huynh muốn đoạt đá Thanh Long trong tay Duẫn Tử Hằng lại phải không?"

Người phía trên không đáp lời. Tôi thở dài, tiếp tục:"Thật ra, hắn có thể giá họa cho huynh thì tất nhiên huynh cũng có thể làm vậy. Dĩ bỉ chi đạo hoàn thi bỉ than.

Nhưng cả người tôi lại chấn động, ba chữ kia quanh quẩn không ngừng trong tâm trí. Người này là Bạch Thắng Y?

Một trong Tứ đại Thừa tướng của Băng Lăng quốc, người duy nhất thông thạo được phệ tâm thuật mà Kì Nhiên đã dặn phải tránh xa — Bạch Thắng Y!

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Ba nước tại Thừa Kiền cung

Mặt trời lặn hướng tây, Thừa Kiền điện.

Giờ phút này, đám người nhốn nháo ồn ào đã sớm rời đi, dãy bàn bày trong yến tiệc cũng đã dọn xuống, chỉ chừa lại vài chiếc bàn nhỏ, phía trên đặt một ít thức ăn vừa đơn giản lại vừa tinh tế và rượu ngon.

Có thể ở trong đại điện chỉ còn mười mấy người lác đác.

Ngồi ở vị trí cao nhất là quốc chủ của Kì quốc, người có đủ tư cách để thiết đãi quan khách đang nâng chén kính rượu mọi người — Vệ Linh Phong.

Nhìn xuống dưới, người thanh niên ngồi ở vị trí đầu tiên bên trái có cử chỉ tao nhã khiêm tốn chính là sứ giả Duẫn quốc tham dự đại hôn của Kì đế, Tứ hoàng tử — Duẫn Tử Hằng.

Cũng ở hàng đó nhìn sang vị trí đầu tiên bên phải chính là Hoàng thái tử Thược quốc, Hắc mã thần tướng tiếng tăm lẫy lừng — Phó Quân Mạc.

Trong đại sảnh này, tổng cộng không đến hai mươi người ngồi. Ngoại trừ ba người kia thì còn có Tể tướng mới nhậm chức của Kì quốc — Văn Sách, Tướng quân hộ quốc Huyền Thiên và một số sứ thần của vài tiểu quốc có chút thực lực.

Trong đó bao gồm Ngân Xuyên quốc có địa hình thuận lợi cho việc bá chiếm thiên hạ nhưng thân bất do kỷ mà không thể khống chế được chính đất nước của mình và Y quốc vừa vùng dậy có thế lực trải rộng nhiều nơi khiến cho ba nước Kì, Duẫn, Thược phải cảnh giác.

Vệ Linh Phong nhàn hạ ngồi trên cao, ánh mắt thong dong đảo qua tất cả mọi người ngồi ở đây, cuối cùng dừng trên sứ thần Y quốc đang vận áo trắng hơn cả tuyết, dáng vẻ biếng nhác vô vị — Bạch Thắng Y. Vệ Linh Phong mỉm cười, lia mắt đi, nâng chén nói:"Cảm tạ các vị đã có thể vượt qua ngàn dặm đến tham gia hôn lễ của trẫm. Trẫm kính các vị một chén."

Mọi người đồng loạt nói "không dám", rồi nâng chén rượu uống một hơi cạn sạch. Tuy nhiên, vẫn có hai người bưng chén chưa uống nhưng hoàn toàn khác nhau là Bạch Thắng Y đang cười yêu mị và Phó Quân Mạc sắc mặt âm trầm không rõ mừng giận.

Bạch Thắng Y kề chén rượu sát cánh môi đỏ thẫm, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng lại có chút mâu thuẫn vang lên trong đại sảnh:"Nghe nói tân Hoàng hậu nương nương Kì quốc không chỉ tinh thông cầm kỳ thi họa, mà còn giúp Hoàng Thượng giải quyết không ít vấn đề hải chiến đã lâu. Một kì nữ như thế, trong sự kiện ngày hôm nay sao lại có thể vắng bóng?"

Lời vừa dứt, tất cả mọi người đều không khỏi rùng mình. Một tháng trước, Kì quốc im hơi lặng tiếng tiêu diệt Đinh quốc, đây là chuyện mà ai cũng đều biết.

Trong chiến dịch còn chưa đầy ba tháng kia, bọn họ lại được mở mang kiến thức với chiến thuật và quân trang hải chiến còn tiên tiến hơn cả Đinh quốc. Điều này đã làm kinh khiếp toàn bộ thiên hạ. Rồi mọi người bắt đầu ý thức được, Kì quốc đã đặt chân lên con đường chinh phục thiên hạ.

Giờ đây, mọi người lại không nhịn được mà than thầm sợ hãi: Chẳng lẽ nâng cao chiến thuật hải chiến của Kì quốc đúng là nhờ vào tân Hoàng hậu nương nương vừa được sắc phong — nguyên là con gái của Tể tướng Đinh quốc?

Bọn họ than thầm, mắng cô ta không biết xấu hổ, bán nước cầu vinh rất nhiều nhưng cũng hiểu được rằng, chuyện này đã giải thích vì sao Đinh quốc bị diệt, tân nương nương vốn không có mỹ mạo kiêu sa mất hậu thuẫn nhưng vẫn được sắc phong làm Hậu.

Vệ Linh Phong cười phớt lờ, dửng dưng như không thấy bầu không khí xì xầm kì dị phía dưới. Ánh mắt hắn đảo qua Bạch Thắng Y, rồi lại lia sang Phó Quân Mạc sắc mặt u ám, mở lời:"Thái tử cũng cho là thế sao?"

Phó Quân Mạc ngước mắt nhìn vị Hoàng đế tâm tư kín đáo ngồi cao phía trên một lúc, rồi chợt nhớ đến khi trước ở trên thuyền, hắn đã hỏi Doanh Nhược vì sao lại gặp hắn. Doanh Nhược đã cười khổ trả lời: có lẽ là bị tính kế.

Chính mật thám của hắn ở Kì quốc đã báo, chỉ trong một buổi chạng vạng đã bị hắn lấy tốc độ như sấm chớp thanh trừng toàn bộ.

Miệng hắn nhếch cao để lộ ý cười lạnh lùng, giọng nói nhàn nhạt:"Bạch sứ thần nói phải. Một kì nữ như thế thì sao lại không thể chiêm ngưỡng một lần?"

"Được." Vệ Linh Phong cười nhẹ, vẫy tay với thái giám bên cạnh, "Đi mời Hoàng hậu lại đây."

Sau một nén hương.

Tên thái giám lĩnh mệnh kia chần chừ đến trước mặt Vệ Linh Phong, thần sắc hoảng sợ và bất an:"Hồi... Hồi bẩm Hoàng Thượng, nương nương nói... người đã đi nghỉ rồi ạ."

Bên dưới có đến một nửa số người bị sặc rượu, mặt đỏ tía tai ho sù sụ. Ngược lại, gương mặt vẫn u ám của Phó Quân Mạc lại để lộ thấp thoáng ý cười, nhưng chỉ lướt nhanh rồi biến mất.

Vệ Linh Phong cũng có hơi bất ngờ gật đầu, khóe miệng không nén được khẽ giương lên:"Ngươi lại trở về mời một lần nữa, không cần làm gì nhiều, chỉ cần nói với nàng ấy hai chữ 'khế ước'."

Lại một nén hương nữa trôi qua.

Lúc này, tiểu thái giám đã đưa người đến, chỉ có điều sắc mặt vẫn đầy lo sợ. Nguyên nhân là do người đi đằng sau chính là cô gái vừa được sắc phong làm Hoàng hậu nương nương Kì quốc lại vận một thân y phục hoàn toàn không phù hợp với nơi đây.

Không khoác cung trang hoa lệ như ban ngày, cũng không vấn tóc tinh tế để tô điểm, cô gái trước mắt thật sự chỉ có thể gọi là một thiếu nữ, một thiếu nữ vô cùng bình thường chứ tuyệt đối không phải là Hoàng hậu của một đất nước.

Trên khuôn mặt ấy không tỏ lấy một nét vui mừng hay kinh sợ, chỉ nhẹ nhàng khom mình nhún chào trước mắt Vệ Linh Phong:"Hoàng Thượng, xin hỏi, ngài gọi gấp ta đến có việc gì không ạ?"

Phía đằng dưới đã bắt đầu vang lên những tiếng xì xào nho nhỏ. Tiếng nghị luận thì thầm của mọi người đều truyền vào tai người con gái. Môi cô gái nở nụ cười lạnh.

"Là Hoàng hậu cao quý của một nước sao có thể ăn vận bất kính thế này mà xuất hiện trên quốc yến?"

"Ngài có nghe gì không? Nàng ta thế mà lại tự xưng là ta chứ không phải là thần thiếp."

"Mà cũng chỉ có một nữ tử không biết liêm sỉ như vậy thì mới có thể bán đứng chính đất nước của mình để cầu cạnh hư vinh chứ?"

...

Khi mày Vệ Linh Phong đã nhíu đến độ không thể chặt hơn thì mới nâng tay ý bảo thiếu nữ ấy đứng dậy:"Miễn lễ, đến đây ngồi cạnh trẫm."

Người con gái có chút ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hắn nhưng cũng không phản đối, thong dong bước đến ngồi lên một nửa long ỷ bên cạnh.

Cảnh tượng trong đại điện vô cùng kì dị, im đến mức nghe được tiếng kim rơi, chẳng ai có thể nghĩ được rằng người đầu tiên phá vỡ bầu không khí trầm lắng lại là Tứ hoàng tử Duẫn quốc vốn vẫn chưa nói câu gì — Duẫn Tử Hằng.

Hắn nâng chén rượu đứng dậy đứng vào giữa đại điện, làm một lễ ngoại giao đúng mực với Kì đế, rồi lại nâng chén rượu hướng về phía cô gái ngồi một bên — Cẩm Ninh hoàng hậu, cười tao nhã:"Tại hạ nghe nói, ngày hôm nương nương rời Đinh quốc có từng ca một khúc hát khiến mọi người đều phải dừng chân ngoái nhìn. Phàm là những ai chứng kiện sự kiện hôm đó đều bảo rằng, cảnh ấy chắc suốt đời sẽ khó quên."

"Tại hạ luôn không giỏi chiến sự, mưu lược, nhưng riêng với cầm kỳ thư họa lại có sự yêu thích đặc biệt. Chẳng hay hôm nay có thể hân hạnh được nghe nương nương gảy một khúc thì cuộc đời này cũng không uổng phí."

Người con gái vống vẫn cúi đầu bỗng nhiên ngẩng phắt lên, đôi mắt hổ phách sáng ngời lóe lên tia sáng lạnh lẽo nhìn về phia Duẫn Tử Hằng đang đứng giữa đại sảnh.

Duẫn Tử hằng hơi kinh hãi, chỉ cảm thấy đôi đồng tử màu hổ phách kia rất quen thuộc, rồi lại cảm thấy nó thật xa lạ. Hắn đứng cứng ngắc tại chỗ.

Ánh mắt lững hờ lạnh lùng của người thiếu nữ dời từ người hắn sang Phó Quân Mạc ngồi bên phải, độ ấm trong đôi mắt lại như hạ xuống vài phần, nhưng cũng không dừng lại quá lâu, chỉ có gương mặt Phó Quân Mạc càng âm trầm và hàng mày càng nhíu chặt.

Duẫn Tử Hằng kinh ngạc nhận ra ánh nhìn của cô gái cuối cùng cũng dừng lại trên người bên cạnh mình, Hoàng đế Kì quốc Vệ Linh Phong nhưng trong mắt lại phẳng lặng không gợn sóng, khiến cho Vệ Linh Phong vốn vẫn luôn vui giận khó lường cũng phải khẽ nhăn mày.

Người thiếu nữ cười đầy ý vị, đột ngột mở miệng:"Hoàng Thượng.. nghĩ thế nào?"

Vệ Linh Phong giãn mày, khôi phục lại sự thong dong bình tĩnh thường ngày, cười dịu dàng:"Doanh Nhược sẵn lòng là được."

Cô gái lại cười lạnh, rồi bỗng nhún chân nhảy nhẹ khỏi long ỷ, đi đến trước mấy chiếc bàn không có người cuối đại sảnh ngồi xuống, nhìn bốn phía xung quanh, mỉm cười:"Ca hát nhiều sẽ nhàm chán, chi bằng ta kể cho các vị một câu chuyện xưa."

Dứt lời, cũng không chờ người khác phản ứng, cô gái đã bắt đầu:" Có điều, chuyện ta kể quả thật là một câu chuyện cũ, bất kì một sự tương đồng nào" Cô gái cười gian, đôi mắt long lanh ánh sáng, "Chỉ là do trùng hợp."

"Chuyện kể rằng đại cục thiên hạ, phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân. Lịch sử có hàng nghìn hàng vạn triều đại, và triều đại mà ta sẽ kể, cứ tạm gọi là Đông Hán vậy."

"Những năm cuối thời Đông Hán, thiên hạ đại loạn, quần hùng tranh khởi, tranh bá thế gian..."

Tất cả mọi người ở đây không ai lại nghĩ rằng, một lần kể này lại kéo dài suốt hai canh giờ đến tận đêm khuya.

Câu chuyện từ việc ba người kết nghĩa vườn đào đến việc Tào Tháo hiến đao theo Tôn Sách lập nghiệp, rồi lại đến chuyện Tào Tháo nấu rượu luận anh hùng, từ trận Quan Độ đến kế hỏa thiêu Xích Bích liên hoàn Vòng này đan vào vòng kia, trận kia nối liền trận nọ

Lúc vừa bắt đầu, lòng người cũng có nhiều chiều hướng, có người chán ghét, có kẻ kinh thường, có người ngờ vực, cũng có kẻ thận trọng. Nhưng dần dà, trong lòng mọi người chỉ còn lại duy nhất một loại cảm xúc, đó chính là — khiếp sợ!

Cho dù là Bạch Thắng Y vốn cười biếng nhác cũng dần để lộ thần sắc nghiêm nghị, nghiêng người ngồi ngay ngắn lắng nghe.

Ngữ điệu và sắc mặt người con gái lại chẳng hề thay đổi, giọng thanh đạm êm ái, đều đều nhịp nhàng, hoàn toàn đối lập với bầu không khí căng thẳng áp lực trong đại sảnh.

Chẳng ai biết Tào Tháo, Tôn Quyền, Lưu Bị trong lời kể của người con gái ấy là kẻ phương nào, lại càng không biết đến trận chiến kinh hãi thế tục kia — Quan Độ, Xích Bích xảy ra ở nơi đâu.

Trận chiến đó tuy rằng vô cùng đặc sắc, nhưng cũng chưa đến mức là chưa từng xảy ra, và cũng không đủ để khiến tất cả mọi người ngồi ở đây phải biến sắc. Việc thực sự khiến cho các nhân vật trí dũng kiệt xuất của các nước phải xúc động chính là do trận tranh đoạt Kinh Châu mà người thiếu nữ đề cập đến.

Có Kinh Châu có cả thiên hạ.

Những lời này khiến cho mọi người đều không nén được mà phóng tầm mắt về phía quốc chủ Ngân Xuyên quốc đang vã mồ hôi ròng ròng. Hoàn cảnh địa lí tương tự như vậy, mà tình hình sách lược cũng trùng hợp giống nhau

Lời người con gái ấy nói, có Kinh Châu có cả thiên hạ. Vậy phải chăng đó chính là ám chỉ, trên thế gian này, có Ngân Xuyên có cả thiên hạ?

Mỗi một người ngồi ở nơi này, bất luận là vẻ ngoài có dung tục tầm thường đến đâu thì dù sao cũng là những người có ý chí, là chính trị gia kiệt xuất của đất nước đó. Vậy nên, chẳng cần ai nhắc nhở, bọn họ đều tự giác nhớ kỹ từng chiến thuật trong lời của cô gái ấy, từng người từng vật, thậm chí là đến từng con chữ.

Bởi vì họ dường như bỗng nhận ra, một mấu chốt liên quan đến từng người, và thậm chí là liên quan đến tương lai của cả thiên hạ này đang được người thiếu nữ trước mắt nhắc đến.

"Sau trận chiến Xích Bích, Tào Tháo để lại nhân mã bảo vệ Giang Lăng, Tương Dương rộng lớn. Liên quân thừa thắng xông lên, tấn công thủ phủ quan trọng của quận phía nam Giang Lăng, rồi tiếp tục triển khai chiến dịch ở Kinh Châu. Cuối cùng, Tào Tháo, Lưu Bị, Tôn Quyền, ba thế lực phân chia Kinh Châu"

Kể đến đây, giọng nói êm ái bỗng đột nhiên ngừng lại. Thấy mọi người đều đang nóng lòng chờ đợi thì người con gái bỗng cười khẽ, ánh mắt sáng chói:"Đến đây, thiên hạ chia thành thế chân vạc giữa ba nước."

Hàng mày Vệ Linh Phong hơi nhíu lại. Hắn cúi đầu nhìn Phó Quân Mạc tối sầm mặt mũi và Duẫn Tử Hằng đang chìm trong suy nghĩ sâu xa, rồi lại giương cao tầm mắt đảo nhanh qua tất cả những người ngồi bên dưới, và cuối cùng bắt gặp ánh mắt lạnh giá như băng tuyết của cô gái ấy.

Người ấy rành rành là đang cười với hắn, cười đến quyết tuyệt sáng trong, cười mãi đến khi trái tim hắn dần nguội lạnh. Hắn thấy bờ môi đỏ mọng của người đó có hơi tái lại khẽ mở, âm thanh rõ ràng êm tai nhưng lại khàn khàn như người lâu không nói chuyện vang lên trong cung điện:"Xin hết, ta - đã - kể - xong!"

Lời này vừa dứt, ngay cả người trấn tĩnh nhất trong đại điện cũng không nén được nỗi xúc động bùng nổ.

Vệ Linh Phong cũng phải mất một lúc mới bừng tỉnh, thấy đau đầu, rồi lại thấy buồn cười, nhưng nụ cười của hắn cũng không tránh được nỗi xót xa mà chính hắn còn không nghĩ đến.

Băng Y đang trả thù bọn họ sao? Duẫn Tử Hằng đã giá họa Bộ Sát, Phó Quân Mạc đã làm tổn thương Tâm Tuệ, và cả. tất cả những sắp xếp này... của chính hắn.

Hắn còn nhớ lúc trước khi Băng Y nhìn thấy tấm bản đồ bố trí phòng thủ kia của Ngân Xuyên quốc, nàng đã từng nói một câu: Thực ra cũng không quá khó đánh chiếm! Khi ấy, dù cho từng hoài nghi, nhưng cũng chẳng thể nghĩ rằng tất cả những gì nàng ấy nói đều là sự thật.

Nàng kể chuyện tam quốc. Mỗi một chiến lược trong đó đều vô cùng cao minh, nếu rơi vào một tướng lĩnh thủ thành không đúng, rơi vào tình huống sai biệt, nếu chỉ là rập khuôn theo thôi thì tỷ lệ thành công cực kì nhỏ.

Có điều chiến thuật này lại thắng ở chính sự bất thường của nó, thắng vì chính bản thân nó vốn đã không tồn tại trong ý niệm của con người nơi đây.

Hắn biết, chỉ cần chiến thuật đó rơi vào trong tay hắn hoặc trong tay đám Phó Quân Mạc, thì nó sẽ giúp bọn họ có được một nguồn lực vô địch, chính thức quy Ngân Xuyên quốc về trong tay, bước lên thống nhất thiên hạ.

Nhưng giờ đây, chiến lược đó, kế sách đó đã bị người kia mang ra làm trò hề cho sứ thần các nước, mang ra làm trò hề trước mặt ba đại nhân vật hàng đầu của ba nước mạnh nhất, Kì, Duẫn, Thược..

Cô gái đứng dậy, mỉm cười nhạt nhòa thong thả, nhìn về phía Duẫn Tử Hằng vẫn đang cau mày chưa hoàn hồn, nhướng cao hàng mi:"Tứ điện hạ, ta kể chuyện này kéo dài đến hơn.. hai canh giờ, ngài vừa lòng không?"

Duẫn Tử Hằng sững người, vội phục hồi tinh thần, cười hối lỗi, ngữ điệu thần sắc vẫn khiêm tốn nho nhã như ban đầu:"Tại hạ thực không nghĩ rằng nương nương lại đọc những loại sách sử thế này, lại còn không biết chúng đến từ tay ai mà có thể nghĩ ra được những mưu lược thâm sâu ảo diệu như vậy, thật khiến cho tại hạ muốn kết giao một phen."

Cô thiếu nữ chẳng ừ hử gì, quay đầu về phía chiếc đàn cổ vốn dùng đệm nhạc cho ca múa ở một bên đại điện, hỏi:"Chẳng phải tứ điện hạ vừa nói là muốn nghe ta gảy một khúc sao? Không biết là bây giờ còn chút nhã hứng này không?"

Duẫn Tử Hằng phấn chấn trả lời:"Được như vậy thì quá tốt."

Người con gái bước qua nâng cầm ngọc đi vào giữa đại điện, hướng mặt về phía Kì đế trên cao ngồi xuống. Ánh mắt nàng trong trẻo lạnh lùng đảo qua ba người ngồi phía trước rồi dừng trên người thanh niên ở vị trí cao nhất, nở nụ cười giá rét. Mười ngón tay chợt gảy nhẹ, tiếng hát ngân vang

Có lẽ chẳng ai nghĩ ra rằng, dưới bàn tay trông mỏng mảnh yếu mềm ấy lại không bật ra thứ âm nhạc uyển chuyển, nhẹ nhàng, hàm súc hay đau thương đến chạm vào tâm hồn con người, mà lại là thứ làn điệu khuấy đảo tung hoành, tự cao tự đại.

Cánh môi đỏ thắm khẽ mở, một tiếng ca vừa rành mạch, vừa khàn khàn, vừa yên bình lại vừa mãnh liệt như chọc thủng đại điện trống trải tĩnh mịch, và cũng như lướt ngang qua trái tim mỗi người ngồi nơi đây...

Không phải anh hùng, không đọc tam quốc.

Nếu là anh hùng, sao có thể không hiểu nỗi cô đơn.

Độc bước xuống Trường Bản, ánh trăng quá đỗi dịu dàng.

Tào Tháo không nhiều lời, một lòng đoạt Kinh Châu.

Mình tranh ám đấu, mưu mô chước quỷ đều dùng đến.

Cuối thời Đông Hán, ba nước phân chia

Khói lửa chinh chiến triền miên không ngớt.

Nhi nữ tình trường bị loạn thế đẩy đưa, còn ai sẽ đàm rượu.

Kẻ lừa gạt người chính là Tam quốc,

Chẳng thể phân định được kẻ đúng sai.

Hỗn loạn rối bời để đến trăm ngàn năm sau

Tất cả lặp lại từ đầu.

Đáy mắt Bộ Sát như có những gợn sóng dao động thấp thoáng, trịnh trọng gật đầu, loáng cái đã biến mất trong màn đêm tăm tối.

Ôi! Tôi lắc đầu thở dài. Sự canh phòng trong Hoàng cung đối với một sát thủ có đẳng cấp như Bộ Sát mà nói thì, căn bản chỉ là thùng rỗng kêu to thôi.

Kì Nhiên, chỉ mong chàng bình an.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Cảnh này vô tình

Đại điển phong Hậu kéo dài đến ngày thứ sáu thì cơ bản là không có chuyện gì xảy ra, mà cũng nhờ vậy, tôi mới có thể thuận lợi tiến hành kế hoạch đào thoát của mình.

Lúc đầu có hơi khó khăn. Theo lí thuyết, mặt trời vào đông vốn rất sáng, bây giờ lại chỉ ngại nó cứ ở đấy hoài không chịu lặn về đằng tây. Tôi phải khó chịu đợi đến khi mặt trời lặn, nhưng lại vẫn còn cách nửa đêm đến tận sáu tiếng đồng hồ.

Và thêm vào đó, Bộ Sát vẫn chưa trở về.

Tâm Tuệ thấy tôi gấp đến độ ngồi không yên, vốn định đến an ủi thì lại chợt nghe tiếng bước chân thị nữ vang lên, có giọng truyền vào:"Nương nương, Hoàng Thượng cho mời."

Tôi hơi kinh hãi trong lòng. Lúc này Vệ Linh Phong tìm tôi làm gì?

Tôi nhìn Tâm Tuệ, cô bé nhíu chặt mày lắc đầu; tôi nhìn Vô Dạ, hắn lại cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

Chẳng lẽ, Vệ Linh Phong phát hiện ra kế hoạch của chúng tôi?

Không! Sẽ không. Theo tính cách của hắn, nếu phát hiện thì cũng sẽ giấu đi, đợi chúng tôi tiến hành, đợi vào lúc chúng tôi đắc ý nhất thì mới giáng một đòn.

Tôi thanh giọng, lớn tiếng đáp:"Đã biết."

Là phúc hay là họa đây, nếu là họa thì không tránh khỏi rồi. Vấn đề này, dù sao cũng phải đối mặt để giải quyết.

Lúc đứng trước cửa tẩm cung của Vệ Linh Phong ở Phong Ngâm điện, tôi lại thấy cảnh này có gì đó thật quen thuộc.

Vệ Linh Phong vẫn ngồi trước chiếc bàn mà chúng tôi vẫn thường thảo luận về hải chiến. Hắn cúi đầu nhìn thanh đoản kiếm trong tay đến ngẩn người. Trong mắt hắn, ngoại trừ sự hoài niệm ngưng đọng trong mắt ngày ấy thì còn có vô ngần thứ cảm xúc không tên.

Tôi bước qua thềm cửa vào trong điện. Đằng sau chợt vang lên tiếng "kẽo kẹt" của cánh cửa. Rồi ngay lúc ấy, đóng "Rầm — " một tiếng thật lớn như đập mạnh vào lòng tôi.

Lồng ngực tôi cứng lại, nhíu chặt mi, thu bước xoay người lại, quyết định liều lĩnh xông ra.

Ba giờ trước, thành Xa Kham, Thiên Yến viên.

Thiên Yến viên là một thắng cảnh vô cùng nổi tiếng của thành Xa Kham Kì quốc. Không chỉ có thể phẩm trà, ngâm thơ, được thưởng thức mỹ thực khắp thiên hạ, mà trong vườn còn có cả vô số các loại hoa cỏ nở rộ suốt bốn mùa vốn được dâng cho bậc vua chúa thưởng thức.

Trong vườn ngày ngày đều có khách lui đến không ngừng, nên tất nhiên hôm nay cũng không ngoại lệ. Phần lớn mọi người đều tụ quanh buồng sưởi để ngắm đông mai đẹp nhất, vừa phẩm trà, trò chuyện, vừa thưởng hoa mai.

Giờ phút này, chỉ sợ là không ai nghĩ rằng, trước cây hoa sơn trà cách đó không xa, có một người con trai chỉ khoác độc một lớp trường sam chẳng hề hòa hợp với mùa đông này đứng lặng thật lâu trong gió lạnh.

Những sợi tóc người con trai ấy bay phất phơ trong làn gió rét buốt, tung cao, xoắn xuýt trong không trung rồi lại lướt qua sườn mặt.

Gương mặt người con trai đó được che khuất sau một tấm mặt nạ hình trăng lưỡi liềm màu xám bạc hơn nửa. Đôi mắt xanh còn lạnh hơn cả mùa đông rét mướt này cùng với đôi môi mỏng hơi mím để lại nơi đây một nỗi cô tịch lạnh lẽo vô chừng.

Trong con ngươi xanh của người con trai ấy bỗng hiện lên một tia sáng thấp thoáng, thong thả xoay người sang thì quả nhiên nhìn thấy một người thanh niên áo đen tóc đen, tay cầm trường kiếm đã đứng phía sau mình.

Giọng nói hững hờ nhưng lại êm dịu như dòng duối mát lành của chàng vang lên:"Bộ."

Bộ Sát lẳng lặng nhìn chàng, vẫn lãnh đạm như trước, nhưng đôi mắt đen thẫm như màn đêm lại ánh lên nhiều tia sáng li ti, một lúc sau mới hỏi:"Huynh muốn gặp ta?"

Người con trai ấy hơi ngẩn người, lập tức nhận ra người thanh niên vận áo trắng như tuyết đang nhìn nơi này bước đến, ánh sáng trong mắt tối đi, chỉ còn sót lại sự lạnh lẽo giá rét, nhưng giọng vẫn ôn hòa đạm mạc như cũ:"Ngươi lừa huynh ấy đến?"

Đôi mắt đen như hắc ngọc trong suốt của Bạch Thắng Y tỏa ra thứ ánh sáng ma mị dừng trên người con trai ấy, cười khéo léo:"Nói lừa thì khó nghe quá, ta chẳng qua chỉ là muốn tạo cho các ngươi cơ hội gặp mặt nhau.."

Rồi ánh mắt lập tức đảo nhanh, khi liếc về phía Bộ Sát thì đã ẩn hiện sát khí:"Thật không nghĩ là, ngươi sẽ để cô ta lại mà chạy đến đây."

Trong đôi mắt đen thẫm của Bộ Sát hơi dậy sóng, nâng kiếm giơ mũi nhọn về phía Bạch Thắng Y đứng đằng xa, lạnh giọng:"Tại sao lại gạt ta đến đây?"

Đối với sát khí tăng vọt bên người mình, Bạch Thắng Y như chẳng hề quan tâm, ngược lại còn bước lên trước, khóe miệng nhếch lên nụ cười càng thêm quỷ mị:"Ta cũng chỉ là. có lòng tốt giúp Vệ Linh Phong một phen thôi."

Sắc mặt Bộ Sát kịch biến, bàn tay cầm kiếm run lên, thanh "Cấp Huyết" thiếu chút nữa đã tuột khỏi tay rơi xuống đất.

Sát ý trong đồng tử đen thẫm ngưng kết thành cơn phẫn nộ lạnh lẽo, cuối cùng ửng lên màu đỏ thấp thoáng. Bộ Sát tiến về trước một bước, sát ý toàn thân tăng cao như cơn thủy triều, khiến cho ngay cả Bạch Thắng Y vốn vẫn thủng thẳng cười nhạt cũng phải biến sắc.

Nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, sát khí như dời non lấp bể trước Bạch Thắng Y kia lại tiêu tan. Vẫn là áo đen, tóc đen, mắt đen thẳm rét buốt hơn cả mùa đông xác xơ này, vẫn như trước đây, chưa từng thay đổi.

Bộ Sát quay đầu nhìn về phía người con trai như không hề có lấy một chút cảm xúc kia. Đôi mắt xanh đạm mạc, long lanh nhưng lạnh lùng ấy có một sự ăn ý đã tồn tại từ lâu. Không cần mở lời, chẳng cần giải thích, nhưng vẫn vô cùng.. hòa hợp đến hiển nhiên.

Ánh mắt Bộ Sát cuối cùng ngừng trên mặt dây chuyền hình chữ "thập" (十) trên ngực người con trai ấy, hai hàng mày rậm nhíu chặt lại, môi hơi mấp máy nhưng cuối cùng chỉ để lại một câu:"Ta phải đi ngay."

Dứt lời, chỉ có một bóng đen như có như không nhoáng qua không trung. Bộ Sát đã biến mất khỏi trang viên ồn ào tiếng người này trong giây lát.

Bạch Thắng Y thong dong tựa vào một gốc cây nhãn, đôi môi xinh đẹp nở nụ cười lấp loáng, thấp giọng:"Nhiên không muốn biết, người mà Bộ Sát vội vàng đến cứu là. ai sao?"

Một tiếng xé gió rất nhỏ vang lên. Bạch Thắng Y chỉ chợt cảm thấy mặt mình bỗng hơi xót thì đã có ít máu chảy xuôi theo gương mặt trắng nõn của hắn về phía cổ.

Một chiếc lá cây hẹp dài mỏng mảnh kề sát bên sườn mặt hắn, đâm sâu vào thân cây nhãn sau lưng, lay động trong gió lạnh.

Người con trai đó mặt không thay đổi bước đến trước mặt hắn, thản nhiên đáp:"Ngươi tốt nhất là an phận cho ta. Nếu không thì đừng trách ta nợ cũ nợ mới một lần tính hết."

Mái tóc thật dài, vạt áo tung bay, cứ như vậy quấn quít đan xen và pha lẫn hàn ý rét lạnh. Chàng đi nhanh qua người hắn.

Bạch Thắng Y giơ tay vuốt miệng vết thương vẫn chưa khép, máu tươi đỏ sẫm dính vào giữa ngón tay. Hắn nhẹ nhàng đưa ngón tay dính máu vào miệng, ý cười chưa tắt bên môi càng thêm xinh đẹp đến ma quái.

"Băng Y," Vệ Linh Phong cúi đầu, giọng nói nặng nề thấm chút mệt mỏi vang lên sau lưng, "Trẫm không có lấy Tâm Tuệ thay thế nàng."

Bước chân tôi thoáng sững lại, cơn hỗn loạn trong lòng dâng cao đến cực độ, quay đầu ngơ ngác hỏi:"Ngươi nói gì?"

Vệ Linh Phong ngước lên nhìn tôi, mím môi cười đắng chát:"Không thể tưởng tượng được, cũng có ngày trẫm sẽ tự thanh minh cho mình."

Hắn liếc mắt về phía chiếc ghế dựa đối diện, khôi phục lại nụ cười thong dong:"Ngồi đi."

Bỗng như tôi nhớ đến vẻ mặt phẫn nộ bi thương của hắn lúc trước:"Như vậy nàng cho rằng, món nợ của Tâm Tuệ là gán trên người trẫm sao?"

Chẳng lẽ. tôi đã thật sự hiểu lầm hắn?

Hít sâu một hơi, tôi đi đến hai bước ngồi xuống trước mặt hắn. Hắn đưa đến trước mặt tôi một chén trà vừa châm, cười nhã nhặn:"Đây là 'Quân sơn ngân châm' mà nàng thích dùng nhất."

Tôi nhận chén trà, bàn tay lạnh cóng áp vào thành chén sưởi ấm. Hương trà xông vào mũi, lượn lờ bên bờ môi nhưng tôi vẫn không cúi đầu thưởng thức.

"Trẫm quả thực đã biết được thân phận Tâm Lạc thông qua Vô Dạ, và cũng từng muốn lợi dụng nàng và hắn để dẫn dụ tất cả gian tế đang ẩn núp của Thược quốc. Trẫm quả thực chưa từng nghĩ kĩ về sinh mệnh người khác, và cũng không cho rằng điều này có gì sai."

Hắn nhẹ nhàng đặt thanh đoản kiếm qua một góc bàn, ngón tay vừa khẽ vuốt chuôi kiếm, hắn vừa thờ ơ nói:"Thế nhưng trẫm cũng có phân phó, không ai được động vào nàng và người bên cạnh nàng."

"Ngươi nói." Tơi hơi ngập ngừng, chỉ cảm thấy đầu lưỡi và tâm trí mình đều trì trệ hỗn loạn, không cách nào nói suôn sẻ được, "Người khiến Tâm Tuệ bị bắt thế ta. là ý của một mình Nhan Tĩnh?"

Vệ Linh Phong chợt ngẩng đầu, khóe miệng cong lên thành nụ cười nhạt xinh đẹp, trong mắt dậy lên những cơ sóng lớn mãnh liệt, giọng hắn trầm thấp:"Nếu như trẫm nói vậy thì sao?"

Từng giây một trôi qua chậm chạp khi tôi đối mặt với hắn, mãi đến lúc lồng ngực bỗng nghẹn lại, tôi mới phát hiện bản thân đã bất giác nín thở tự khi nào.

Tôi cười khổ, lững lờ:"Ngoại trừ một câu xin lỗi vì đã hiểu lầm ngươi thì ta thực sự không hiểu là chính mình còn phải phản ứng thế nào nữa."

Dù là lỗi lầm của ai, dù là.. việc giải thích như vậy với hắn có bao nhiêu khó khăn mà nói thì, tôi cũng đều phải rời đi.

Vì sự tổn thương đã hình thành. Không phải cứ truy cứ trách nhiệm về ai là có thể bù đắp và vãn hồi lại chỗ khuyết ấy, mà vì ở lại nơi đây sẽ chỉ kéo dài nỗi đau của mình đến vô cùng mà thôi

Vệ Linh Phong hạ hàng mi dày xuống, che khuất thần sắc trong đáy mắt, giọng vẫn thong dong đĩnh đạt như ngày nào, lại còn mang ý cười nhàn nhạt:"Phản ứng của nàng quả nhiên như trẫm đã đoán. Quyết tuyệt vô tình."

Trái tim tôi chẳng biết vì đâu lại loạn nhịp. Bàn tay áp bên chén trà cóng lại, khiến tôi không nén được cúi đầu nhấp một ngụm trà. Hương trà vấn vít xung quanh, mang theo hơi ấm nồng.

Vệ Linh Phong giương mắt nhìn tôi, khóe môi bỗng nhếch lên thành nụ cười phức tạp. Ánh mắt vốn đã khó nhìn thấu lúc này lại thêm thâm thúy khác thường.

Một nỗi bất an và sợ hãi bất chợt lan tràn khắp lồng ngực. Buông chén trà, tôi toan mở lời rời đi.

Rồi lại nghe giọng nói bình lặng của Vệ Linh Phong đột ngột vang lên. Nụ cười của hắn, và đôi mắt phảng phất hơi ấm của hắn như không thuộc về thế giới này. Giọng hắn bên tai loáng thoáng như không thể nghe thấy, mờ ảo ư vô nhưng lại quá đỗi chân thật.

"Từ nhỏ, nó chưa từng thực sự mong muốn điều gì, bất luận là ngôi vị Hoàng đế cao quý nhất, sự yêu thương của Mẫu hậu và Phụ vương hay là ánh mắt kính trọng quý mến của mọi người."

"Đồng thời, ta cũng ghen tị với việc nó dễ dàng có được mọi thứ trên đời này, rồi lại nghĩ, nếu tương lai có thứ gì mà nó thực sự muốn, ta cũng tuyệt đối sẽ không tranh giành với nó."

“Không chỉ là không tranh được, mà nguyên nhân quan trọng hơn còn vì sự thương hại, là sự thương hại... của một vị đại ca... đối với người đệ đệ mãi mãi không thể vui vẻ của mình.”

Mới đầu, tôi nghe còn thấy khó hiểu, vì ngoại trừ lúc Vệ Linh Phong che giấu thân phận thì chưa bao giờ đứng trước ai mà lại xưng ta.

Nhưng dần dần, tôi từ từ mở trừng hai mắt nhìn người đứng trước mắt, nỗi khiếp sợ trong lòng càng ngày càng lớn. Câu chuyện xưa cũ ấy, bối cảnh như vậy vô cùng quen thuộc.. quen thuộc đến độ.. như chỉ cần vươn tay đến là có thể chạm vào.

Ánh mắt Vệ Linh Phong dán chặt lên người tôi, thần quang vốn ưu thương rã rời dần ngưng tụ lại, cuối cùng khôi phục lại sự khôn khéo tĩnh tại thường ngày, khóe môi nở nụ cười ma mị nhàn nhạt:"Đáng tiếc hiện giờ, điều mà nó thực sự mong muốn cũng là điều mà trẫm... không muốn buông tay."

Vì sao hắn lại biết "Thần y tuyệt thế" là Thiếu chủ Băng Lăng quốc, vì sao Bộ Sát bị bắt lại rồi mà vẫn được thả về dễ dàng, vì sao Phệ tâm thuật của Bạch Thắng Y lại bị hạ trên người hắn, vì sao ngày trước Kì Nhiên tìm lâu như vậy mà vẫn không nghe phong phanh được chút tin tức nào về đại hoàng huynh của mình, vì sao Bộ Sát lại nói có một vài việc cần phải được chứng thực trong Hoàng cung này.

Tất cả những chuyện này, xâu chuỗi lại với nhau, vòng này đan vào vòng nọ, rõ ràng là vô cùng.

"Ngươi. Ngươi là Tiêu Kì Hiên."

Lời chưa dứt, tôi lại đột nhiên thấy lồng ngực mình thắt lại, ý thức tối đi, trong cơn hoảng hốt trở nên hỗn độn mờ hồ.

Nhưng chỉ trong vài giây ngắn ngủi, tôi đã vực lại tinh thần, có điều, sức lực toàn thân như bị rút cạn, yếu ớt vô lực. Không nói đến việc thi triển nội lực, chỉ có đứng thẳng bình thường thôi mà tôi cũng không thể.

Tôi hoảng sợ nhìn hắn:"Ngươi hạ thuốc ta?"

Không! Không thể nào! "Quân sơn ngân châm" có Lãnh hương phụ trợ. Kì Nhiên từng nói, dù là độc dược chí mạng trên thiên hạ thì chỉ cần trung hoa Lãnh hương thì tác dụng của thuốc cũng giảm đi một, hai phần. Vì vậy mà tôi chưa từng phải lo.

Vệ Linh Phong lấy ra chén Lãnh hương trước mắt tôi kề vào miệng mà nhấp khẽ, cười dịu dàng:"Nàng nhất định sẽ thấy kì lạ. Trong Quân sơn ngân châm rõ ràng là pha Lãnh hương, vì sao lại bị trúng "Nhuyễn cốt tán"?"

Tay trái chống lên bàn đỡ cơ thể mềm nhũn, nhưng ánh mắt tôi lại nhìn hắn như muốn thiêu đốt, sáng rực, từng câu từng từ tràn khỏi bờ môi:"Vì... sao?" Tay phải không đặt trên bàn của tôi cố gắng lặng lẽ lấy ngân châm từ trong ngực ra đâm vào huyệt cưu vĩ dưới ngực.

Vệ Linh Phong nhìn tôi, trong mắt sáng trong phức tạp, đột nhiên vươn tay điểm vào phủ huyệt của tôi. Cả người tôi tê rần, mất sức, ngân châm nhỏ xíu rơi trên mặt đất.

Giờ khắc này, ngoại trừ trừng mắt nhìn hắn đầy khiếp sợ và phẫn hận, thì trong đầu hoàn toàn là một mớ hỗn độn. Trong lòng hốt hoảng, nhưng lại chẳng thể nghĩ ra cách gì để ứng phó..

Vệ Linh Phong đứng dậy lách qua vài chiếc bàn, ngồi xuống ôm lấy tôi. Cái ôm ấm áp ngày trước trong phút chốc đã nóng rực đến dọa người. Hai mắt vốn đen tuyền sáng bóng của hắn lúc này nóng bỏng như ngọn lửa cháy lan trên đồng cỏ, nhìn chăm chú tôi trong lồng ngực hắn, thẫm đi tăm tối...

Tôi được đặt lên giường gấm mềm mại, còn Vệ Linh Phong từ tốn ngồi xuống bên cạnh tôi, ngón tay trắng nõn nóng hập vì không thể đè nén được dục hỏa mơn trớn trên khuôn mặt tôi, rồi sau đó lại trượt xuống ở nút thắt áo gấm lông chồn trắng. Ngón tay hơi kéo, những nút thắt lập tức tuột ra. Chỉ trong chốc lát, áo gấm đã mở toang, bị kéo đi rồi nhẹ nhàng rơi bên mép giường.

Ánh mắt đã không còn có thể sáng trong như ngày trước của Vệ Linh Phong nhìn tôi, giọng khàn khàn quyến rũ lại hòa lẫn chút dịu dàng yêu thương phảng phất:"Kê đơn và điểm huyệt nàng thực ra cũng không phải lắm, nhưng trẫm chỉ muốn cho nàng biết"

"Băng Y, đêm nay, trẫm tuyệt đối sẽ không dừng lại, tuyệt đối sẽ không. để nàng đi nữa!"

Ngoài Phong Ngâm điện.

"Rầm — " Cửa tẩm cung bị một lực mạnh đập vào rồi im lặng trở lại.

Trán mướt mồ hôi mà Bộ Sát vẫn không lau, không ngừng xoay người bước vào. Khi nhìn đến cảnh tượng trên giường lớn trong tẩm cung, dù là hắn đã dự liệu trước nhưng cũng không thể không kinh sợ đến chết lặng tại chỗ, chẳng thể nào nhúc nhích.

Lồng ngực như có một ngọn lửa bùng lên, khiến đôi mắt hắn khi thì rừng rực cháy sáng, lúc lại lạnh lẽo như băng. Có lẽ ngay sau đó, hắn sẽ liều lĩnh lao đến mà giết người kia mất.

Xung quanh giường gấm đều là những mảnh quần áo hỗn độn vương vãi. Trên giường, một người thanh niên trần trụi tóc xõa dài rối tung không nhúc nhích dán sát vào một một người con gái cũng tương tự dưới thân mình..

Trên gương mặt người con gái ấy đẫm nước mắt long lanh, chẳng biết nghĩ gì mà thẫn thờ nhìn chằm chằm vào đỉnh điện, cánh môi mỏng mảnh trắng bệch hơi nhếch, run nhè nhẹ.

Đột nhiên, người con gái như cảm thấy được điều gì, quay đầu lại thì nhìn thấy hắn. Những giọt lệ trong mắt từ từ dâng đầy khóe mắt, óng ánh những tia sáng. Người con gái ấy cười đầy ảm đạm:"Bộ Sát, cuối cùng huynh cũng trở lại rồi. Đợi một chút nữa thôi thì chỉ sợ muội sẽ chết cóng mất."

Một canh giờ trước.

Ánh mắt đã không còn có thể sáng trong như ngày trước của Vệ Linh Phong nhìn tôi, giọng khàn khàn quyến rũ lại hòa lẫn chút dịu dàng yêu thương phảng phất:"Kê đơn và điểm huyệt nàng thực ra cũng không phải lắm, nhưng trẫm chỉ muốn cho nàng biết"

"Băng Y, đêm nay, trẫm tuyệt đối sẽ không dừng lại, tuyệt đối sẽ không. để nàng đi nữa!"

Trái tim tôi đập liên hồi, đau đến thắt cả lồng ngực. Nhìn ngón tay thon dài trong suốt của hắn kéo gỡ từng lớp quần áo của mình để từng đợt khí lạnh chậm rãi xuyên vào cơ thể, tôi vừa hoảng vừa gấp nhưng chỉ bất lực mà không thể làm gì. Tôi thầm rủa trong lòng, không ngờ lời lại buông ra miệng:"Đồ sắc ma! Đồ dâm đãng! Đồ cặn bã!."

Động tác tay của Vệ Linh Phong thoáng ngừng lại, thần sắc vốn chuyên chú âm trầm hơi giãn ra, khóe môi nhếch lên thành nụ cười nhạt không thể kềm nén. Hắn đáp:"Nàng mắng thật đúng." Dứt lời, hắn lại tiếp tục hành động vừa khi nãy.

"Vệ Linh Phong, chẳng lẽ ngươi cho rằng, đã xảy ra... quan hệ thì ta sẽ ngoan ngoãn ở lại nơi Hoàng cung này ư? Còn khế ước, ngươi!..."

Quần áo trên người tôi hết lớp này đến lớp khác bị tuột ra, sau đó nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

Tuy có lò sưởi, nhưng vẫn không thể nào ngăn được khí lạnh mùa đông xâm nhập. Trên người tôi chỉ còn một lớp áo lót tơ tằm màu tuyết mỏng manh. Nỗi sợ hãi trong trái tim và cơ thể tôi dần dần tăng lên, cả cơ thể run rẩy.

"Băng Y, nàng nhất định là đang nghĩ cách kéo dài được khắc nào hay khắc đó, có lẽ là Bộ Sát hay Vô Dạ sẽ còn có thể chạy đến kịp thời cứu nàng."

Dục hỏa trong vốn rút đi vì cười trong mắt Vệ Linh Phong lại từ từ nhen nhóm. Hắn cúi người đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên gáy tôi. Sự tiếp xúc đầy mẫn cảm mà lại nóng rẫy khiến tôi chấn động. Tôi lại nghe hắn hơi thở hắn phả ra bên tai mình:"Băng Y nàng sẽ không ngốc đến mức đã quên rằng, Vô Dạ vẫn còn thiếu trẫm một việc chứ?"

Tôi run mạnh cả người, cắn chặt khớp hàm lẩy bẩy, sắc mặt trắng bệch.

"Còn về phần Bộ Sát, nàng cũng biết đấy, hắn đến Thiên Yến viên gặp Kì Nhiên. Nhưng e là nàng không biết, từ Thiên Yến viên đến đây, dù là con ngựa nhanh nhất cũng phải mất ít nhất bốn canh giờ..."

"Vì sao ngươi biết" Tôi hoảng sợ quay đầu sang bên mà không thể ngờ rằng lại bị hắn hôn đầy mãnh liệt. Hơi thở nóng rực cháy bỏng thấm qua bờ môi của tôi và hắn. Tôi thấy cánh môi mình tấy đau.

Môi vừa kề sát tách ra. Tôi quay mạnh mặt lại, bên tai chỉ còn tiếng thở dốc trầm đục ngày càng không thể đè nén của hắn. Hắn nhẹ nhàng xoay người, cơ thể cường tráng đè lên cơ thể tôi.

Nụ hôn của hắn không có lấy chút do dự hay kiềm chế, rơi như mưa lên cần cổ tôi, xương quai xanh, rồi đến bên vành tai, châm lên từng ngọn lửa dục vọng cuồn cuộn đau đớn mà tái tê.

Bàn tay hắn nóng hập. Một tay như nhen lửa chậm rãi vuốt ve toàn thân tôi, còn một tay không ngừng luồn vào vạt áo lót, đặt lên vị trí mẫn cảm trước ngực khẽ mân mê. Bỗng nhiên hắn kéo mạnh, tiếng tơ lụa bị xé rách như đòi mạng vang vọng trong không gian đại điện.

Ánh mắt Vệ Linh Phong âm thầm cháy lên ngọn lửa, đè nén hơi thở trầm khàn, hắn buông xuống từng nụ hôn dịu dàng lại đầy tính xâm lược lên bờ ngực trắng nõn mềm mịn của tôi. Rồi hắn rút bàn tay trên người tôi về, mau chóng cởi bỏ quần áo trên người hắn.

Thân hình trần trụi của hắn kề sát vào cơ thể tôi. Dường như ngược lại với con rét lạnh vô biên của mùa đông này, thân mình hắn càng thêm nóng cháy dữ dội, lại càng. không thể vãn hồi.

Trên mặt, trên người, vì bất đắc dĩ bị khơi lên lửa tình mà ửng hồng, nhưng cánh môi lại trắng nhợt lạnh căm. Tôi cắn chặt môi dưới, trước mắt mịt mờ những lệ. Trong con thảng thốt, tôi nhìn thấy gương mặt Kì Nhiên.

Nét dịu dàng, rạng rỡ, lạnh lùng, phẫn nộ... lần lượt hiện lên trước mắt tôi, cuồn cuộn trong tâm trí, căng tràn, nhưng lại khiến trái tim quặn thắt đến đớn đau.

Giọt lệ bi thương, đau khổ, bức bách, hoài niệm lại có chút không cam lòng dâng lên khóe mi

Tôi dằn lòng dùng sức cắn môi, nuốt vào tất cả những giọt mắt vô dụng của bản thân. Nhưng trúng Nhuyễn cốt tán khiến cơ thể tôi mất hoàn toàn sức lực. Dù tôi đã dùng hết sức, nhưng cũng chỉ có thể khiến bờ môi rướm chút máu mà hơi đau

Thế nhưng, chỉ vậy là đủ rồi. Tôi nhất định phải bình tĩnh trong giây lát tỉnh táo này. Đợi người đến cứu? Tôi cười lạnh trong lòng. Nếu là trước đây, tôi có lẽ sẽ nghĩ như vậy.

"Vệ Linh Phong." Tôi nghiêng đầu, tránh đi nụ hôn sắp hạ xuống cùng ánh mắt rừng rực lửa tình tuấn tú, đè nén nỗi sợ hãi và khó chịu trong người, nói khẽ, "Giải huyệt đạo cho ta đi. Dù sao ta cũng không chạy đi đâu được..."

Động tác của Vệ Linh Phong ngừng lại, tiếng thở dốc quanh quất trong đại điện trống trải. Đôi mắt ửng đỏ nóng rẫy hơi trấn tĩnh lại, nhìn chằm chằm vào tôi.

Tôi quay đầu trông hắn, giọng bình tĩnh, đáy mắt từ từ để lộ sự cầu xin buồn bã:"Ta không muốn. lần đầu tiên của ta... cứ như vậy mà xảy ra.."

Cơ thể phủ phục trên người tôi của Vệ Linh Phong khẽ run, dục hỏa trong mắt chưa lui thì lại bùng lên tầng tầng lớp lớp. Dù sự rung động nhỏ bé không hề rõ ràng, nhưng lại khiến vẻ mặt và động tác hắn càng thêm dịu dàng, đong đầy tiếc thương. Và lại có tia sáng nào đó phức tạp đến khôn cùng ẩn sau đôi mắt tràn ngập dục vọng và êm dịu vụt lên, rồi biến mất.

Hắn nâng cánh tay trần trắng ngần lên, khẽ chạm. Tôi chỉ cảm thấy có một dòng khí huyết khuấy động mãnh liệt tỏa ra. Sau một lúc, cơ thể đã không còn bị kềm kẹp nữa, nhưng vẫn mỏi nhừ uể oải.

Đôi cánh tay Vệ Linh Phong chống hai bên sườn tôi, nhìn tôi từ trên cao chẳng chớp mắt.

Trước kia, tôi chưa từng nghĩ rằng, một bậc đế vương vô tình tàn nhẫn như hắn mà lại có đôi mắt dập dờn những xúc cảm ấm nồng và sâu nặng đến thế.

Tay phải mềm nhũn yếu ớt của tôi vòng lên trước bụng, tay trái chầm chậm cố hết sức giơ lên, ngón trỏ và ngón giữa lẳng lặng đặt trên một nút ấn.

Vệ Linh Phong, ngươi chưa từng nghe qua câu này sao? Cầu người... chẳng bằng cầu mình!

Vệ Linh Phong vươn một tay xoa hai gò má ửng hồng nổi bật của tôi, nói khẽ:"Băng Y, ở lại Hoàng cung này đi. Hãy để trẫm thương nàng, yêu nàng cả đời, được không?"

Ngực tôi như bị thứ gì đập mạnh, đau đớn chẳng thể hiểu được. Nhưng chỉ trong chớp mắt, ngón tay tôi bất ngờ ấn vào công tắc.

Một tiếng xé gió nhỏ đến mức không thể nghe được vang lên. Năm đầu kim gây mê đâm sâu vào vòm ngực trần của Vệ Linh Phong

Tia sáng thảng tối thảng sáng trong mắt hắn run lên, bàn tay vuốt mặt tôi từ từ tuột xuống, rồi nắm lại thành quyền. Bờ môi đỏ hồng hơi mấp máy nhưng cuối cùng chẳng thể nói được câu nào.

Hàng mi dài của hắn chậm rãi rũ xuống, che đi tất cả ánh nhìn đau thương, cô đơn và tuyệt vọng khôn cùng đáng lẽ không nên có trong hắn. Thân hình hắn mềm nhũn, đổ vật lên người tôi. Hai cơ thể trần trụi dán sát vào nhau, khắng khít không rời.

Đại điện yên tĩnh không tiếng động. Ngay cả tiếng thở vốn nên tắt nghẽn dồn dập của tôi cũng chẳng biết đã bị rút đi đâu mất, chẳng thấy nữa.

Hai gò má bỗng nhói đau. Đến lúc tôi hoàn hồn thì mới nhận ra, khóe mắt đã ửng hồng những lệ tự khi nào.

Đến cuối cùng thì tôi cần gì phải đến thế giới này đây? Đảo lộn cuộc sống người khác, để rồi sau đó lại vung tay rời xa.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Gió cuốn, mình ta độc hành

Bộ Sát lao đến bên giường, nâng tôi lên từ vòm ngực Vệ Linh Phong. Trên người tôi chẳng có lấy một mảnh vải, rời khỏi vòng ôm ấm áp của Vệ Linh

Phong, tôi chỉ thấy cơn lạnh đến thấu xương đổ ập đến, run người lẩy bẩy.

Thoáng nhìn cơ thể đầy rẫy vết hôn xanh tím của mình, tôi cười ảo não.

Bộ Sát có hơi mất tự nhiên dời tầm mắt, cuống quít nhặt áo gấm lông chồn trên mặt đất phủ lên người tôi.

Tôi hoàn toàn không thể chống được cơ thể mình, yếu ớt không tưởng được, nên chỉ đành phải nhờ vả Bộ Sát:"Huynh lấy ngân châm trong áo gấm này ra từ từ đâm vào huyệt phong phủ sau đầu muội đi."

Lúc châm cứu cho tôi, Bộ Sát còn truyền thêm vào chút chân khí. Chân khí trong cơ thể tôi vốn là chân khí của ba người bọn họ, nên chỉ qua nửa nén hương, nửa người trên của tôi đã khôi phục được thể lực.

Tôi ngồi dưới đất nghiêng mình dựa vào mép giường, nhận lấy quần áo từ Bộ Sát rồi khoác vào từng lớp một. Nửa người dưới sau nửa giờ nữa cũng đã trở lại bình thường.

Có điều may mắn là, thời gian vẫn còn sớm, còn đến nửa canh nữa mới đến giờ tí.

Tôi vận chân khí khắp mười hai huyệt chu thiên khắp toàn thân. Vặn thân thể tê tê khó chịu, tôi quay đầu nhìn về phía Vệ Linh Phong vẫn còn đang mê man trên giường.

Hình như. tôi chưa bao giờ thấy dung nhan hắn khi ngủ cả. Mà lại càng chưa từng nghĩ rằng, khi say giấc, hắn lại chỉ như một đứa trẻ, an ổn, bình yên, không mưu toan điều gì, nhưng lại.. trông cô đơn vạn phần như thế.

Tôi lẳng lặng hít sâu một hơi, kéo áo ngủ bằng gấm cẩn thận đắp lại cho hắn, rồi lại vuốt gọn mái tóc rối tung của hắn sang bên.

Rốt cuộc, hắn vẫn không nỡ buông tay tôi, vẫn thực sự chạm vào tôi. Tôi nghĩ. chỉ sợ là cả đời này, tôi cũng sẽ không cách nào nghĩ sao cho rõ ràng được cả.

Vừa khi lòng tôi khẽ rung động, thì cửa tẩm điện đột nhiên bật mạnh, trước khi đập vào tường lại dừng ngay lại. Tôi thấy Tâm Tuệ với gương mặt căng thẳng và Vô Dạ lao

Tôi vội chạy đến đỡ lấy em, hỏi:"Không sao cả. Làm sao mọi người vào được đây?"

Vô Dạ đứng trước mặt nhìn tôi và xương quai xanh đầy rẫy những dấu hôn xanh tím trên làn da trắng nõn của tôi thì nỗi lo lắng ánh lên trong mắt:"Chủ tử, người. người có bị"

Tôi lặng đi một chốc mới trầm giọng vặn lại:"Chuyện thứ ba mà Vệ Linh Phong muốn huynh làm là gì?"

Câu hỏi sắp bật ra của Vô Dạ bị tắc lại, lúc lâu sau mới khó khăn đáp:"Hoàng Thượng muốn ta đêm nay giao lại chức "Chủ nhân Phi ưng". Ta vẫn luôn không đoán được ý của Hoàng Thượng"

"Xin lỗi!" Tôi ngắt lời hắn, áy náy, "Sau này, ta sẽ không lại nghi ngờ huynh nữa."

Vô Dạ quay đầu nhìn tôi, trong mắt có thứ ánh sáng nào đó vụt bừng lên, có vẻ như muốn mở miệng nói điều gì, nhưng cuối cùng cũng chỉ ấm đạm đáp:"Cảm ơn.. chủ tử."

Tôi mỉm cười, xoay lại nhìn Bộ Sát cũng có vẻ như muốn nói lại thôi. Đôi mắt huynh ấy vẫn sáng trong lạnh lùng lại ẩn chứa một thoáng lo âu nhìn tôi không chớp.

Tôi cười khẽ, cao giọng nói với mọi người:"Đi thôi! Chúng ta giữ nguyên kế hoạch, giờ tí tối nay, thừa dịp rối loạn — rời khỏi Hoàng cung!"

Bảy ngày sau, thành Tê Mộng, thủ đô Dương Tử quốc.

"Bộ Sát, nước Dương Tử là một quốc gia thế nào vậy?" Tôi vừa dáo dác nhìn ngã tư vắng vẻ tiêu điều, vừa tò mò hỏi.

Có điều, một lúc lâu sau vẫn không nghe thấy tiếng trả lời. Quay đầu lại, tôi bắt gặp khuôn mặt lạnh băng của Bộ Sát, hàng mày đen nhánh hơi nhíu, không biết là suy nghĩ gì.

Vừa định hỏi lại thì tôi nghe tiếng Vô Dạ đáp:"Chủ tử, nước Dương Tử nằm ở cuối nơi giáp ranh biên giới của hai nước Kì, Thược, lại tọa lạc tại tận cùng phía tây đại lục, không có tài nguyên phong phú để khai thác, đến bây giờ vẫn là một quốc gia độc lập. Nhưng hằng năm vẫn không thể không nộp một lượng cống phẩm lớn cho hai nước Kì, Thược."

Tôi thầm thở dài:"Người nghèo lại càng nghèo, kẻ giàu lại càng giàu, quả thật là một đạo lí tự cổ chí kim vẫn không thay đổi. Thật ra, đối với người dân Dương Tử quốc mà nói thì, nếu có một cường quốc nào thâu tóm bọn họ, thì may ra cuộc sống còn có thể cải thiện đôi chút."

"Tiểu thư, trước chúng ta nên tìm một quán trọ đã, ngày mai xuất phát càng sớm càng tốt. Sớm ngày nào hoàn toàn rời khỏi phạm vi thế lực Kì quốc thì an tâm ngày đó!"

Tôi gật đầu. Chúng tôi đã chạy thâu đêm suốt bảy ngày. Lúc còn ở trong lãnh thổ Kì quốc, ngay cả quán trọ cũng không dám ở lại, chỉ sợ bị người khác nhận ra. Bây giờ thì có thể nghỉ ngơi được rồi.

Đang đi thì bỗng có người ngừng lại. Tôi nghe Bộ Sát trầm giọng nghiêm nghị:"Có một đoàn người ngựa đang đến đây."

Lòng tôi rung lên, trong tai quả thật nghe được tiếng vó ngựa mơ hồ hướng về phía chúng tôi với tốc độ rất nhanh.

"Chúng ta mau lên xe ngựa đi thôi." Tôi bật thốt.

Hình ảnh trước mắt chớp lên, Vô Dạ và Bộ Sát đã đứng trái phải bảo vệ tôi và Tâm Tuệ. Vô Dạ lắc đầu:"Bốn phương tám hướng đều có. Chủ tử, chỉ sợ là không còn kịp nữa rồi."

Tôi thở dài thượt một hơi, thấy trong lòng uể oải vạn phần. Chẳng lẽ thật sự là cố gắng cách nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay Vệ Linh Phong sao?

Ở đây vốn là một ngã tư đường tiêu điều vắng người, hiện giờ bị một đội quân như hung thần lớn thế kia bao vây nên dân chúng thường ngày vẫn bị ức hiếp nơi đây đã chạy mất bóng từ lâu. Bốn người chúng tôi và chiếc xe ngựa bị vây kín.

"Mạt tướng tham kiến nương nương." Một người đàn ông vận áo quân thoạt nhìn có chút quen mắt khom người hành lễ với tôi, ngữ điệu vô cùng cung kính, hoàn toàn không có ý xu nịnh.

Tôi thầm thở dài lần thứ bay hay tám trăm, cuối cùng tiến lên từng bước, nhíu mày hỏi:"Làm sao Vệ Linh Phong biết ta đến nơi này?"

Người kia hơi nghệch ra, ngẩng đầu nhìn tôi, thần sắc cực kì phức tạp. Có sùng kính, có nén giận, thậm chí là còn có cả sự thất vọng, nhìn tôi không hiểu nổi.

Tôi nghe hắn đáp:"Mạt tướng vốn là có công việc ở Dương Tử quốc. Ba ngày trước nhận được bồ câu đưa tin từ Hoàng Thượng, nói nhóm nương nương nhất định sẽ.. đi qua nơi này nên muốn mạt tướng đưa quân hộ tống nương nương hồi cung. Nếu có gì sơ xuất, tất cả chúng thần đều phải chịu tội, nghiêm trị không tha!"

Hai hàng mày tôi nhíu chặt, lạnh lùng hỏi vặn:"Nếu ta nói ta không trở về?"

Tên lính kia giật nảy mình, giống như bị nghẹn ứ, một chốc sau mới trả lời:"Ngày đó, lúc ở thôn Hồng Đầu, nương nương có bảo với những người bệnh ấy rằng, người tuyệt đối sẽ không bỏ rơi bọn họ. Chẳng lẽ nương nương đã quên rồi sao?"

Tôi sững ra, cẩn thận quan sát hắn rồi mới ngần ngừ:"Ngươi là. người có vợ con ngày đó?"

"Vâng, nương nương." Người lính đó dường như hồi tưởng lại hôm ấy, hốc mắt ửng đỏ, còn kém chút nữa đã dập đầu tạ ơn tôi, "Mạt tướng là Lí Hổ. Nương nương nhất định là đã quên mạt tướng, nhưng mạt tướng sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên được, nương nương đã cứu mạt tướng từ quỷ môn quan trở về thế nào."

"Đủ rồi!" Tôi ngắt lời hắn, nghiêm mặt, "Lí. Hổ phải không? Ngươi phải biết rằng, cứu người, vốn là thiên chức của bác... đại phu. Nếu là người khác thì e là sẽ làm còn tốt hơn ta nhiều."

"Hơn nữa, lúc trước, ta nói là sẽ không bỏ rơi bọn họ, thì đó là lời của một vị đại phu với người bệnh, chứ không phải là một của một Hoàng hậu nói với con dân của mình. Bây giờ, ta chỉ muốn hỏi ngươi, nếu ta nói ta không về thì ngươi tính làm sao?"

Sự mâu thuẫn hỗn loạn trong mắt Lí Hổ dần chuyển thành sự lạnh lùng kiên định. Hắn nắm chặt thanh kiếm trước người, cung kính nhưng lời lại xa cách:"Hoàng Thượng có chỉ, nếu nương nương cự tuyệt không hồi cung, mạt tướng có thể điều động toàn bộ người để hoàng mệnh. Thêm vào đó..."

Ánh sáng trong mắt hắn lóe lên, lập tức cúi đầu, không dám đối diện tôi, thấp giọng:"Ngoại trừ nương nương, bất luận là kẻ hay... loài vật nào, mạt tướng cũng sẽ hạ sát!"

"Ngươi —!" Tôi tức giận đến run người, nhưng không hé thêm một câu nào.

Dựa vào sức mạnh phá vòng vây ư? Vậy thì Tâm Tuệ làm thế nào bây giờ? Không bàn đến việc võ công của em đã mất hết, thì việc bỏ chạy thôi cũng đã là một vấn đề. Mà trong xe còn có Tiểu Ngân nữa. Vệ Linh Phong thực sự là vô cùng lợi hại. Cái gì mà kẻ hay loài vật nào chứ, vậy thì chẳng phải là ngay cả Tiểu Ngân cũng không tha còn gì? Nhưng hắn làm sao có thể đoán được tôi sẽ chạy đến hướng Dương Tử quốc?

"Vẫn mong nương nương mau chóng quyết định." Ngay khi lòng tôi đang mâu thuẫn, giọng không có lấy chút do dự của Lí Hổ vang lên, "Nơi này dù sao cũng là trong nội thành Dương Tử quốc, mạt tướng ngang nhiên dẫn binh trên đường cũng không hay lắm."

Tôi phóng mắt nhìn quân binh khắp bốn phía. Quân đông nghìn nghịt, không đến mấy ngàn thì cũng phải đến mấy trăm. Thực ra, nếu là Bộ Sát thì đánh bừa một chút cũng không vấn đề, chỉ là nếu muốn cbảo vệ thêm cho ba người khác và một hồ chú hồ li nữa thì sợ là không ổn.

Tôi cắn chặt răng, xem ra thì chỉ đành được bước nào hay bước đó vậy. Tôi trầm giọng:"Lí Hổ, ta sẽ đi theo ngươi, nhưng ngươi phải thả bọn họ."

"Tiểu thư —!"

"Chủ tử — !"

Lí Hổ nhìn tôi, rồi lại nhìn bọn Tâm Tuệ, bình tĩnh lắc đầu:"Hoàng Thượng có dặn, trừ khi vào đến nội thành Xa Kham thì không một ai bên cạnh nương nương được rời đi."

Vệ Linh Phong, xem như ngươi lợi hại! Tôi tức đến nghiến răng nghiến lợi. Hắn không chừa cho tôi một con đường nào khác, thật đúng là quá khéo léo! Ngay cả từng đường đi nước bước của tôi cũng đều tính toán rõ ràng.

Tôi thở dài, chán nản bảo:"Khi nào thì ta lên đường?" Một đoạn đường dài như vậy, tôi không tin mình không tìm ra cách bỏ trốn.

"Nương Nương!" Gương mặt Lí Hổ lộ vẻ vui mừng từ tận đáy lòng, rồi lại cúi đầu đáp,"Chúng ta sẽ ở lại Hoàng cung Dương Tử quốc một đêm, sáng sớm mai khởi hành."

Hòang cung Dương Tử quốc, nói ra thì không có phong thái bì được với của Kì quốc, nhìn qua quả thật chỉ giống với nơi ở của một chủ thành, xa hoa thì thừa, nhưng khí thế lại thiếu. Vị Hoàng đế kia liếc mắt cũng đủ thấy là kẻ vô dụng bất tài, ông ta chỉ quan tâm đến những lời nịnh hót bợ đỡ của Lí Hổ.

Thân phận của tôi tất nhiên là không tiện để lộ. Lí Hổ cũng chỉ bảo rằng, tôi là gia quyến của một quan viên Kì quốc, về nhà thăm người thân. Còn hắn thì được cố nhân gửi gắm nên thuận tiện đồng ý.

Lí Hổ và thủ hạ của hắn tương đối cung kính và chiếu cố tôi. Bất kể là tôi đưa ra yêu cầu nào, bọn họ cũng sẽ thỏa mãn tôi, dù là tôi muốn đi tản bộ một mình, bọn họ cũng không cản.

Cũng không phải tôi không nghĩ đến việc bỏ trốn, nhưng có điều, bọn họ tuy không can thiệp vào hành tung của tôi, nhưng lại vô cùng nghiêm ngặt với bọn Tâm Tuệ và Vô Dạ. Tôi biết, chỉ cần tôi bỏ trốn là bọn họ chắc chắn sẽ bị giết không tha.

Tôi chán chường tản bộ quanh cung điện Dương Tử quốc, nhưng lòng không đặt nơi đây, thay vào đó, tôi lại đặt hết tâm tư vào việc tìm cách trốn thoát. Bỗng, một tiếng đàn rung động lòng người rơi vào tai. Giai điệu ấy rất quen, vừa uyển chuyển êm dịu, vừa trong trẻo nhẹ nhàng.

Tôi tò mò đi về hướng âm thanh phát ra. Qua khỏi một cột điện khắc hoa lớn, khẽ vén màn trúc. Rồi tôi thấy trong căn phòng được đặt vài chiếc bàn, có bốn năm thanh niên đang ngồi.

Kẻ ngồi đầu có một vẻ ngoài khá dung tục, toàn thân núc ních, ngũ quan không khác mấy với tên Hoàng đế vô dụng kia, chỉ là có vài phần trẻ hơn. Xem ra, tên kia chính là tên Thái tử hoang dâm vô độ mà mọi người đồn đãi rồi.

Giữa đại sảnh, có một thiếu nữ vận áo xanh nâng đàn tỳ bà khéo léo tấu nhạc, dáng người trông duyên dáng vạn phần, tách biệt khỏi trần thế, nhưng cũng có nét gì đó rất thân quen.

Một khúc nhạc đã kết thúc. Người thiếu nữ áo xanh nhẹ nhàng đứng lên, xoay lại, cúi đầu đúng mực với mọi người xung quanh. Lúc ánh mắt của cô ấy hướng về phía mình, sợ bị phát hiện thân phận, tôi vội khẽ lùi về sau giấu đi nửa người, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm cô gái.

Đến khi gương mặt thanh nhã đoan trang mà không mất vẻ thành tú của người con gái ấy hoàn toàn hiện rõ trong mắt, tôi lại chấn động, hai chữ kia suýt chút nữa đã bật thốt khỏi miệng bị tôi dằn lại, chỉ là không ngừng kinh ngạc trong lòng: Tại sao lại là cô ấy? Vì sao cô ấy lại tới đây?

Đương khi tôi còn trầm ngâm, thì chất giọng nhão nhoét đến kinh tởm như loài bò sát của tên thái tử kia vang lên:"Tiên Vân cô nương chẳng những người đẹp như hoa, mà còn thông thạo đàn tỳ bà, càng khiến trái tim bản thái tử nôn nao. Chẳng bằng đêm nay hầu hạ bản thái tử, ta đảm bảo về sau nàng sẽ không cần phải bán nụ cười cho ngàn người nữa, lại còn được hưởng vinh hoa phú quý suốt đời.."

"Tiên Vân" tránh khỏi bàn tay như móng lợn của tên Thái tử kia, lui về sau, nghiêm nghị đáp:"Thái tử điện hạ, Tiên Vân chỉ bán nghệ không bán thân, đây là chuyện mà cả thành Tê Mộng đều biết. Ngay cả bậc quân thần của Thược quốc và Tam hoàng tử Duẫn quốc cũng trọng đãi với Tiên Vân, nếu Thái tử cảm thấy bản thân có đủ tư cách theo chân họ phân cao thấp thì sẽ không cố chấp giữ Tiên Vân ở đây lại làm gì rồi."

Dứt lời, không thèm nhìn đến sắc mặt hết xanh rồi lại trắng của đám Thái tử bên trong, cô gái ấy đi thẳng ra đại sảnh.

Tôi đang âm thầm bước theo. Cô nàng thoạt đầu còn chưa phát hiện, nhưng sau đó, bước chân từ từ chậm lại. Khi đến nơi hoàn toàn không có người, cô ấy lớn giọng:"Xin hỏi vị cao nhân theo dõi Tiên Vân là ai? Tiên Vân mong được tương kiến!"

Tôi thở dài, chậm chạp đi từ chỗ tối đến dưới ánh đèn, lẳng lặng nhìn cô nàng một lúc lâu mới mỉm cười:"Vẫn khỏe chứ nhỉ?"

Sắc mặt "Tiên Vân" đổi mạnh. Giọng nói vui mừng thoáng chút kinh ngạc bật thốt:"Doanh Nhược?!"

"... Tiểu thư, tiểu thư?"

Tôi giật bắn mình, nghệch mặt ra hỏi:"Sao?"

"Tiểu thư, người sao vậy? Ra ngoài có một chuyến mà trở về lại lạc mất hồn phách rồi? Gặp ai à?"

Tôi gục gặc đầu, chán nản đáp:"Gặp một người không thể tưởng tượng được, nhờ đó mà biết không ít chuyện mà mình không rõ"

"Ai ạ?"

Tôi chỉ chỉ vào buồng trong, lòng không yên:"Cô ấy ở phía bên kia, em đi nhìn chẳng phải sẽ biết sao."

Tâm Tuệ nghiêng đầu nhìn tôi ngờ vực một chốc rồi mới từ từ vào buồng trong. Một phút sau, giọng chứa đầy kinh ngạc của Tâm Tuệ vang lên:"Cô. Cô là?!"

Tôi buồn cười lắc đầu, đang định bước vào thì bên ngoài bỗng xôn xao hẳn lên.

Qua một lúc, tiếng ồn càng lớn hơn, còn kèm theo cả tiếng kêu khóc sợ hãi của cô gái nào đấy. Tôi hoảng hốt, vừa toan ra ngoài xem thì đã thấy Lí Hổ vội vàng chạy vào, thần sắc lo âu. Ngay khi nhìn thấy tôi, hắn lập tức bẩm báo:"Nương nương, có người nước khác thừa dịp đêm tối bất ngờ tập kích Dương Tử quốc. Bây giờ đã tấn công đến cổng thành, chúng ta phải lập tức lên đường về nước."

Tôi ngẩn ra, kinh ngạc hỏi:"Là ai mà có thể im hơi lặng tiếng công phá thủ đô một nước như thế?" Huống chi thành Tê Mộng nằm giữa Dương Tử quốc, nếu là nội loạn thì không nói làm gì, nhưng là người nước khác tấn công, không phải là tin tức đã truyền tới thủ đô ngay khi còn ở biên giới sao?

Lí Hổ nhíu chặt mày lắc đầu:"Mạt tướng cũng không biết. Nghe đâu rằng, dân chúng khi nhìn thấy quân địch chẳng những không chống cự, mà ngược lại còn tích cực âm thầm giúp đỡ bọn họ, cứ như là đã trông ngóng họ từ rất lâu rồi."

"Và cũng vì nhiều quân lính có vợ con vốn là người dân bình thường, nên khi chiến sự nổi lên đã cùng nhau quay lại phản quốc hơn nửa."

Thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Rốt cuộc là ai mà có thể vận dụng tuyệt vời như vậy? Trong lòng tôi vạn phần nghi ngờ, thì lại nghe Lí Hổ giục giã:"Nương nương, xin người hãy mau chóng chuẩn bị. Mạt tướng tập hợp hàng ngũ, chúng ta sẽ lập tức xuất phát."

Tôi bàng quan gật đầu, nhìn bóng dáng hắn vội vã rời đi. Có gì đó như thoáng qua trong tâm trí, tôi nhíu mày trầm tư.

"Tiểu thư, bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy ạ?"

Tôi xoay đầu nhìn về phía Tâm Tuệ, tầm mắt lướt qua "Tiên Vân" đang chầm chậm theo phía sau cô bé. Lòng đột nhiên rõ ràng. Mắt tôi sáng ngời nhìn "Tiên Vân" mãi đến khi cô nàng tỏ thái độ nghi ngờ mới trầm giọng gằn từng tiếng:"Cô có muốn trở về không? Muốn về... bên cạnh Vệ Linh Phong không?"

"Tiên Vân" chấn động cả người, nhìn tôi trân trân. Mãi khi nhận ra điều tôi đang nhắc đến, cô ấy mới thản nhiên nhìn tôi, vừa từ tốn vừa kiên định gật đầu.

Ánh sáng trong mắt cô ấy lóng lánh uyển chuyển, trong trẻo, nhìn tôi chẳng có lấy nửa phần do dự, chẳng có lấy nửa phần mâu thuẫn, lại càng không có chút hờn ghen.

Tôi mỉm cười chân thành với cô nàng, và cũng có lẽ chính là nụ cười cuối cùng.

Giờ hợi nửa đêm, thành Tê Mộng thủ đô Dương Tử quốc đã hoàn toàn hỗn loạn, vô số người chạy trốn, đặc biệt là những kẻ ngày thường hay làm việc ác lại cuống cuồng vơ vét tài sản, vội vàng thoát thân.

Còn những kẻ có chút tâm địa thì dứt khoát phóng hỏa dinh thự trước khi đi. Thế lửa lan mạnh sang những nhà dân vô tội sát gần đó. Nhưng trong tình thế hỗn loạn như vậy, vẫn có rất nhiều binh lính địch quốc phục trang thống nhất bỏ qua việc truy kích các Hoàng tử, quan viên, quay lại giúp đỡ người dân thoát khỏi đám cháy và dàn xếp ổn thỏa.

"Nương nương còn chưa ra sao?" Lí Hổ vừa lo lắng đợi Hoàng hậu nương nương, vừa quan sát tình hình chiến đấu từ trên cổng thành. Trông thấy những binh lính dù nhiều nhưng không loạn bên dưới thì hàng mày hắn nhíu chặt lại.

Quân kỷ nghiêm minh như vậy, đội hình chỉnh tề như thế Rốt cuộc là quốc gia nào lại có thể huấn luyện được quân đội không hề kém cạnh "Thiên giáp Kì binh" của Kì quốc bọn họ chứ?

"Tướng quân, nương nương đã đến."

Lí Hổ quay đầu. Hắn thấy một người thiếu nữ khoác một tấm áo choàng che khuất cả diện mạo mang theo vài người khoan thai bước về hướng này.

Hắn cuống quít chạy đến nghênh đón, khom mình:"Nương nương, tất cả đã sắp xếp xong, chúng ta sẽ mau chóng lên đường ạ."

Cô gái ấy gật đầu. Thị nữ bên cạnh dìu cô gái vào trong xe ngựa đã chuẩn bị trước.

Rồi hắn thấy thị nữ ấy đứng im, nhìn sâu vào nơi Hoàng cung đèn đuốc sáng rực nhưng hỗn loạn muôn phương một lúc lâu mới lên xe ngựa, dùng giọng có hơi trầm thấp ấm đạm nói:"Tướng quân, lên đường thôi."

Lí Hổ nhìn xung quanh thì không thấy người thanh niên áo đen mang theo sát khí kia đâu nữa. Nhưng hắn cũng nhớ trong thư, Hoàng Thượng có ghi, duy chỉ có hành tung của hắn là không cần phải quan tâm đến nên cũng không để ý lắm. Vì vậy, hắn yên bụng, vung tay:"Lên đường!"

Rồi hắn quay đầu, lại thấy người thanh niên mang mặt nạ cũng như thị nữ lúc nãy, ngóng về hướng ánh đèn rất lâu. Mãi đến khi có lính thúc giục thì mới

dứt khoát xoay đi đuổi theo xe ngựa phía trước.

Tôi mặc một bộ y phục cung nữ ít bắt mắt, đứng dưới ánh sáng tù mù của ngọn đèn nơi Hoàng cung hỗn loạn, trông chiếc xe và đội quân đã xa thật lâu, mãi đến khi bóng họ đã khuất sau màn đêm tăm tối.

"Bộ Sát, Tâm Tuệ, Vô Dạ, xin mọi người nhất định phải bình an trở về." Tôi thì thào khẩn cầu, rồi nở nụ cười khẽ, "Và Thiên Thiên nữa, hy vọng lần đi này, cô có thể tìm ra được tình yêu và.. hạnh phúc chân chính thuộc về mình!"

Sáu ngày sau, thành Xa Kham, trên xe ngựa.

"Trần cô nương, chúng tôi chỉ có thể tiễn đến đây, con đường về sau."

"Tâm Tuệ, mọi người có chắc chắn là có thể bình an đào thoát không?"

Tâm Tuệ ung dung cười, điềm đạm đáp:"Yên tâm đi, không phải Lí tướng quân đã nói, tới thành Xa Kham rồi thì sẽ không cần dùng chúng em để uy hiếp tiểu thư còn gì? Hắn ta sẽ không quan tâm đến việc chúng em trốn hay không trốn đâu, huống chi."

Cô bé liếc nhìn ngoài xe ngựa rồi cười:"Tiểu thư từng nói, Bộ Sát vẫn đang ẩn thân từ một nơi bí mật nào đó gần đây để bảo vệ chúng em. Nhưng mà, Trần cô nương, nếu bọn họ phát hiện. Aizz! Hơn nữa, cuộc sống trong cung đình..."

Thiên Thiên cũng chỉ cười nhạt, thần sắc quyết tuyệt trấn định:"Yên tâm đi, nói thế nào thì ta trên danh nghĩa cũng là Hiền phi, bọn họ tuyệt đối không dám làm bậy đâu. Còn nữa, đây chính là con đường ta đã chọn, nên dứt khoát sẽ không hối hận, và cũng sẽ không dung thứ cho sự. hối hận!"

Tâm Tuệ thấu hiểu, vui mừng gật đầu, đứng dậy liếc mắt ra hiệu cho Vô Dạ ở bên ngoài xe ngựa. Tia sáng trong mắt Vô Dạ lóe lên, bình tĩnh gật nhẹ đầu.

"Trần cô nương, sau khi dừng xe ở quán trọ, em và Vô Dạ sẽ lập tức đi ngay, chỉ sợ là cũng không có cơ hội nói lời từ biệt." Tâm Tuệ cười dịu dàng với cô, thành tâm nói rằng, "Tạm biệt. Còn nữa, em thay tiểu thư... chúc người hạnh phúc."

"Dừng xe!" Giọng nói uy vũ lại vô cùng cung kính vang lên bên ngoài, "Nương nương, phượng thể người đã mệt nhiều ngày, hiện giờ đã bình an đến Xa Kham, chúng ta đến quán trọ phía trước nghỉ ngơi được không ạ?"

Tâm Tuệ thở dài đáp:"Được! Làm phiền tướng quân." Vừa định xuống xe, cô bé nghe chất giọng đau buồn, lại vui vẻ, chân thành của Thiên Thiên cất lên.

"Tâm Tuệ, thay ta chuyển lời cho Doanh Nhược. Bất luận là tương lai xảy ra chuyện gì, bất luận là chúng ta sẽ rơi vào hoàn cảnh thế nào, thì ta cũng đều xem cô ấy là bằng hữu của ta, là bằng hữu.. duy nhất cả đời này!"

Tâm Tuệ lặng đi một lúc, mới để lộ nụ cười tươi rói rạng rỡ, khiến tia sáng mặt trời xuyên vào xe trở nên ấm áp, êm dịu đến lạ:"Người yên tâm, em nhất định sẽ nhớ rõ!"

Tâm Tuệ nhẹ nhàng nhấc màn xe. Ánh dương mùa đông rơi trên người cô bé, thành một dải vàng óng ánh đến chói mắt. Em cẩn thận cất bước, cơ thể nhẹ bẫng như bay đến trước mặt Vô Dạ.

Thiên Thiên hít thật sâu một hơi, tầm mắt đuổi theo hai người, phảng phất như thấy dáng hình mong manh nhỏ bé, lại tùy tiện đường hoàng của cô thiếu nữ nào. Người con gái ấy mở rộng cánh tay, gương mặt bừng lên nụ cười tự do, dưới ánh dương sáng chói như ngọc, theo gió — tung bay.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Quyển 3: Tình này đã đợi thành hồi ức

"Tiên Vân" biến sắc, giọng nói vừa kinh ngạc vừa vui mừng bật thốt:"Doanh Nhược?!"

Tôi mỉm cười, gọi khẽ:"Thiên Thiên."

"Doanh Nhược, cô... sao cô lại ở đây?" Vẻ mặt Thiên Thiên có lo sợ, nhưng không giấu nổi vẻ vui mừng bất ngờ.

"Trốn tới đấy." Tôi chống tay lên hành lang, nhún chân ngồi lên tay vịn, "Thiên Thiên, là cô mang Tâm Lạc đi à?"

Thiên Thiên lặng người, rồi lập tức cười khẽ, cũng nhẹ nhàng ngồi xuống hành lang giống tôi:"Doanh Nhược, cô thật thông minh. Thực ra, ngày trước ta đồng ý với Hoàng Thượng làm việc này, nhưng sau đó lại thấy tiếc, vì có thể sẽ phải mất đi một bằng hữu như cô."

Tôi cười khổ, lắc đầu:"Thôi quên đi, dù sao chuyện cũng đã qua rồi. Nhưng mà Thiên Thiên, rốt cuộc, cô... là ai?"

Thiên Thiên cũng nở nụ cười bất đắc dĩ như tôi, từ tốn đáp:"Thật giống, ta cũng muốn hỏi Doanh Nhược cô vậy đấy."

Lần này thì tôi cười thật sự, nhún nhún vai, bất đắc dĩ:"Kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân

"Nếu không, cuối cùng cũng sẽ có ngày, cô trở thành quân cờ mặc cho kẻ khác thao túng, kết quả — không phải cô chết, thì cũng là người đó chết!"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Chương 1: Học y

Thành Tê Mộng, thủ đô Dương Tử quốc hỗn loạn suốt cả một đêm, mãi đến giữa trưa ngày thứ hai thì mới bình ổn được.

Hàng loạt quân lính mặc trang phục đồng nhất ngay ngắn nối tiếp nhau vào Hoàng cung tiến hành thu nạp những thứ còn sót và những người ở lại. Quan quân, cung nữ, thái giám trong cung đều bị tách thành từng nhóm để canh giữ, nhốt riêng vào phòng.

Tôi và mười mấy cung nữ bị giam tại một căn phòng trống ở phía nam. Ánh mặt trời xuyên qua cánh cửa sổ không biết đã hỏng từ khi nào khiến cả căn phòng ấm hẳn lên. Nếu như trong phòng không toàn những gương mặt cầu xin, khóc sướt mướt của các cô gái thì đây xem ra cũng khá là thoải mái.

Kì thật, nếu tôi muốn chạy trốn thì đương nhiên không khó. Có điều, ở thế giới này, tôi hoàn toàn mù đường, mà ngân lượng mang trên mình cũng không nhiều. Thay vì tụ hội với bọn Bộ Sát ở nơi khác, không bằng chọn nơi Hoàng cung này.

Dù sao thì chính quyền cũng đã thay đổi, những "phản quân" này trông cũng có quân kỷ rất nghiêm, nên cung nữ, thái giám và những người vô tội chắc sẽ không bị làm khó. Ngược lại, cuống cuồng bỏ chạy lại sẽ bị hỏa tiễn ngộ thương mà thôi.

Tôi ôm Tiểu Ngân trong lòng, ngồi dựa lên mặt chiếc bàn đặt bên cửa sổ, nhìn quân lính bận rộn đi đi lại lại bên ngoài mà trong lòng không khỏi cảm thán, đây là chuyển giao bộ máy chính quyền của một quốc gia sao? Thật đúng là nhanh quá!

Bỗng, có tiếng nói rơi vào tai tôi. Một giọng nữ đã gần như khản đặc vừa khóc vừa hô hoáng:"Tôi bị thương rồi Tôi sắp chết, xin xin các người tìm ai đó đến cứu tôi với!"

Có những cung nữ nhìn cô ấy với ánh mắt thương hại, có người bàng quan, cũng có người chạy đến nâng cô ấy dậy để xem thương thế, nhưng chẳng hề có ai dám mở cửa tìm người kêu cứu.

Tôi nhảy xuống bàn, thì thầm với Tiểu Ngân trong lồng ngực:"Bất kể có chuyện gì xảy ra, mày cũng không được phô trương biết không? Khả năng trị thương này của mày không thích hợp để lộ trong tình huống lộn xộn này."

Tiểu Ngân ngoan ngoãn gật đầu trong lòng tôi.

Tôi bọc Tiểu Ngân vào trong ngực, đẩy mọi người ra để đến gần cô gái. Tôi thấy sắc mặt cô ấy tái nhợt, mồ hôi lạnh vã ròng ròng, hô hấp nặng nề như thể cơn đau đang tăng lên.

Tôi chấn động. Bệnh trạng này giống hệt như bị gãy xương sườn, nếu chữa trị không kịp thời, chỉ sợ...

"Cô nương này, có phải là ngực cô vừa bị va vào đâu đúng không?"

Cô ấy còn chưa trả lời, người bạn bên cạnh đã cuống quít đáp:"Phải phải, cô ấy vừa bị ngựa chẹt, ngực đập vào góc tường. Cô nương, cô biết chữa trị sao?"

"Đại khái là biết." Tôi nhíu mày, nhẹ nhàng đè tay dò trước ngực cô gái. Khi đến cái xương thứ ba bên trái, cô ấy hét toáng lên, gương mặt càng thêm xám xịt. Tôi rùng mình, xem ra là chỗ này rồi.

Chiếc xương sườn này cách tim quá gần, không cẩn thận là sẽ đâm thủng phổi. Có lẽ phải mau chóng nối lại, rồi tìm vật gì đó cố định lại mới được.

Tôi tìm bừa một mảnh vải bố trắng cho cô ấy cắn và nhờ những người ở bên cạnh giúp giữ người cô gái lại. Không có thuốc gây tê, thì kiểu đau đớn này chắc chắn con người không thể chịu đựng được, nhưng đau dài chẳng bằng đau ngắn.

Tôi nghiến răng. Một tiếng "rắc" nhỏ vang lên, ngay sau đó, tiếng kêu la thảm thiết vọng khắp cả Hoàng cung..

Tôi thở hắt ra, nâng tay lau mồ hôi lạnh rồi nhắc mấy người đang run sợ phía sau:"Mọi người đi tìm thanh nẹp nào đó có thể cố định đến đây, sẵn tiện lấy một ít thuốc ngừa nhiễm trùng nữa."

Dứt lời, nhưng tôi không nghe thấy động tĩnh nào đằng sau cả. Tôi nghi ngờ quay lại, thấy được vẻ mặt chần chừ khó xử của họ thì mới giật mình nhận ra: Phải rồi! Hiện giờ chúng tôi đang bị giam giữ mà. Thời điểm nhạy cảm thế này, bọn họ đương nhiên là không dám lỗ mãng.

Tôi thở dài một hơi, đỡ cô gái trong ngực sang người bên cạnh rồi xoay lưng đi xuyên qua đám đông, mở cửa.

Có điều, còn chưa được hai bước thì tôi đã bị một quân binh cản lại. Hắn quát:"Tướng quân có lệnh, không ai được một mình rời khỏi phòng, trái lệnh, giết không hỏi."

"Bên trong có một cô gái bị thương." Tôi nghiêm mặt, trung thực trả lời, "Vừa rồi, huynh cũng nghe thấy tiếng cô ấy hét rồi đấy. Tôi cần một cặp nẹp để cố định xương sườn cô ấy và một ít thuốc trị thương chứ không phải có ý chạy trốn."

Trên gương mặt tên lính đó hơi do dự, cuối cùng mới gật đầu:"Vậy được rồi, cô đi theo ta."

Đi theo tên lính ấy khoảng chừng một nén hương. Hắn dẫn tôi đến một căn phòng trông như đã được dùng làm phòng thuốc trước đây. Khi đến trước cửa, hắn cung kính báo:"Diệp tiên sinh, có một cung nữ bị thương."

Trong phòng truyền ra một giọng nói già nua nhưng hữu lực:"Biết rồi, người đó ở phòng nào?"

Lời vừa dứt, một ông lão áo xanh râu tóc bạc phơ đã ra đứng trước mặt chúng tôi, ánh mắt lạnh lùng nhưng ngời sáng có thần của ông liếc về phía binh lính kia, rồi lại nhìn tôi, trầm giọng:"Là cô bị thương?"

Tôi cuống quít lắc đầu:"Không phải con ạ. Là một cô gái khác bị gãy xương sườn. Con chỉ muốn hỏi xin vài cái nẹp, vải xô và chút ít thảo dược ngừa nhiễm trùng mà thôi, chẳng hay."

Mắt ông lão áo xanh sáng lên, cẩn thận quan sát tôi:"Cô cũng biết y lý?"

"Chỉ.. Chỉ học một chút chút thôi ạ." Tôi lại nhủ thầm trong lòng, nhưng mà, là chút chút của Kì Nhiên đó.

Ông lão áo xanh cũng không nói gì nữa, đưa tay ý bảo chúng tôi dẫn đường, phía sau có một đứa bé tự nhiên xách hòm thuốc đi theo.

"Đây là do cô xử lý?" Ông lão áo xanh chỉ vào cô cung nữ đã được nối xương sườn , kinh ngạc hỏi.

Tôi gật đầu.

Ông ấy lại đánh giá tôi từ trên xuống dưới một lúc, hàng mày hoa râm khẽ nhíu,chỉ vào hòm thuốc bên cạnh:"Cô lại chữa cho cô gái kia xem."

Tôi hơi ngạc nhiên nhận hòm thuốc, lấy ra một cặp nẹp, vải xô cố định lại xương sườn của cô gái. Rồi tôi lại tìm thuốc ngừa nhiễm trùng cho cung nữ bên cạnh:"Thuốc này, cô mỗi ngày nấu thành ba thang cho cô ấy uống. Khi nào hô hấp không còn đau đớn nữa thì có thể ngừng."

Cung nữ đó vội gật đầu trả lời. Tôi lại cẩn thận xem xét vết thương của cô gái kia, nên không thể thấy được ánh mắt tán thưởng của ông lão áo xanh sau lưng.

Cô gái ấy sau khi được băng bó rõ ràng đã không còn đau đớn nhiều nữa, sắc mặt cũng không còn tái như ban đầu, chỉ có điều, vẻ mặt cũng đỏ bừng như nghẹn, mồ hôi lạnh vẫn chảy ròng ròng.

Tôi chợt nhớ, trong giờ sức khỏe ở hiện đại từng dạy rằng: người sau khi bị gãy xương sườn vì đau đớn mà không dám ho khan, nhịn đến nỗi đàm bị tắc lại ở khí quản không thể bài tiết ra ngoài, tích lại trong phổi dễ gây nhiễm trùng.

Lòng tôi hơi rung lên, vội cẩn thận chặn lại chỗ ngực có xương gãy của cô gái, mềm mỏng dặn:"Cô thử ho đàm trong cổ ra xem nào, khẽ thôi. Yên tâm đi, cô sẽ không sao đâu."

Chờ đến khi mọi việc đã xong, trán tôi cũng đã thấm một lớp mồ hôi mỏng mặc dù là đang giữa trời mùa đông. Tôi chống chân có hơi tê đứng dậy thì lại nghe giọng nói vui mừng và hớn hở của ông lão áo xanh sau lưng vang lên:"Con tên gì?"

"Hả?" Tôi giật mình, lùi về sau, có hơi bối rối hỏi lại.

Ông lão dường như không hề giận dỗi gì với phản ứng của tôi, chỉ nhíu mày:"Ta hỏi con tên gì?"

"Con. Con tên là." Tôi không nhịn được lui lại từng bước, khẽ cau mày, một lúc sau mới đáp, "Con gọi là Tiểu Nhược."

"Tiểu Nhược." Ông lão nhẹ nhàng gật gù, "Sau này con theo ta đi."

"Á?" Tôi kinh ngạc há hốc miệng, chuyện này gọi là cái gì với cái đây?

Đứa bé bên cạnh tôi vội hí hửng đẩy đẩy tôi, dùng chất giọng trẻ con nói:"Còn không mau cảm tạ lão sư đi chứ. Lão sư là ngự y hàng đầu Y quốc, không dễ gì truyền nghề đâu. Tỷ là nữ đồ đệ đầu tiên mà ngài nhận đó!"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 71: Chương 2: Gặp lại

Vì vậy, tôi cứ như thế mà ngu ngơ trở thành đồ đệ của ông lão đó, mà nói trắng ra thì là một chân chạy vặt.

Từ từ, tôi mới biết được, ông lão áo xanh kia tên là Diệp Trầm Hải, là một vị ngự y của Y quốc — quốc gia đã tấn công đất nước này. Mà thằng bé kia thì gọi là Nguyên Dịch, từ nhỏ đã theo ông.

Thực ra, y thuật của Diệp Trầm Hải cũng xem như là khá cao, nhưng muốn dạy dỗ đệ tử của Kì Nhiên ấy hả, nói ra thì vẫn còn kém một chút. Có điều, tất nhiên là tôi sẽ không ngốc đến mức đi bộc lộ tài năng. Có thể bình an đợi nhóm Bộ Sát trở về mới là nguyện vọng lớn nhất của tôi.

Tôi vừa lược thảo dược, vừa hỏi:"Tiểu Dịch, vì sao mà canh phòng trong Hoàng cung đã nhiều ngày mà vẫn còn nghiêm như vậy?"

Nguyên Dịch nở nụ cười cực kì hưng phấn, động tác liến thoắng cũng dừng lại:"Vì Thiếu chủ sẽ đến nơi này đó!"

"Thiếu chủ?" Trong lòng tôi hơi khẽ rung động. Rồi bỗng, tôi nhớ, lúc trước khi kết hôn, quốc gia "hạnh phúc" kia, hình như.. cũng gọi là Y quốc thì phải? Hơn nữa, ông lão lúc ấy cũng bảo Thiếu chủ là Hoàng Thượng của bọn họ, chẳng lẽ. là cùng một người?

"Thiếu chủ là thủ lĩnh cao nhất Y quốc em, mỗi khi thu phục đến đâu, ngài sẽ thân chinh đến ở một khoảng thời gian, định ra chính sách thích hợp nhất cho quốc gia đó." Nguyên Dịch cười đầy tôn kính và ngưỡng mộ, giọng điệu hệt như những người hâm mộ siêu sao ca nhạc ở thời hiện đại khiến tôi bất giác buồn cười, "Ngài thật là giống với thần tiên. Dù cho sư phụ có nhìn thấy ngài, thì sự cung kính đó cũng là xuất phát từ tận trong lòng mà.."

"Diệp tiên sinh! Diệp tiên sinh!" Bỗng, một giọng nữ hớt hải gọi với vào từ bên ngoài.

Nguyên Dịch vội chạy ra đón, hỏi:"Xảo Âm tỷ tỷ, thật là khéo, sư phụ vừa ra ngoài rồi. Có chuyện gì không ạ?"

Tôi theo ra ngoài thì thấy một cô thiếu nữ dung mạo thanh tú mặc áo ngoài hồng nhạt đang gấp đến độ hoảng loạn, nói liên hồi:"Vậy... vậy phải làm sao bây giờ? Bệnh của Thủy cô nương lại vừa tái phát, nếu Thiếu chủ biết cô ấy tới đây mà chúng ta không chăm sóc tốt thì"

Nguyên Dịch cũng biến sắc, trong lúc vô tình quay đầu, thằng bé thấy tôi, mày đột nhiên giãn ra, phấn khởi hẳn lên:"Tiểu Nhược, sư phụ nói y thuật tỷ rất cao siêu, không bằng tỷ theo Xảo Âm tỷ tỷ đi xem thế nào?"

Rơi vào đường cùng, tôi chỉ đành phải theo Xảo Âm lòng vòng quanh cung điện, cuối cùng cũng ngừng lại trước một căn nhã phòng tinh tế. Còn chưa bước vào, tôi đã nghe thấy tiếng ho khan dồn dập.

Một giọng nữ trong trẻo khóc nức nở trong phòng:"Thủy cô nương! Thủy cô nương!"

Xảo Âm bên cạnh tôi biến sắc, vội đẩy cửa bước vào, vừa đi vừa hỏi:"Tiểu vân, Thủy cô nương thế nào rồi?"

Tôi theo vào phòng. Bên trong nồng nặc mùi thuốc đông y, xộc vào mũi khiến tôi phải nhíu mày, không khỏi thấy cảm thương cho cô nương này, tuổi còn trẻ mà đã phải làm bạn với ấm thuốc suốt.

"Tiểu Nhược, cô mau đến xem xem." Xảo Âm hốt hoảng gọi tôi, "Thủy cô nương bất tỉnh rồi!"

Tôi giật mình hồi hồn, vội bước nhanh đến giường. Trên giường hơi lộn xộn, một cô gái gầy nhom yếu ớt đang nằm. Ánh mắt tôi từ từ dời lên. Khuôn mặt nhỏ gầy hiện ra, mấy vết thương nhìn đến ghê người đập mạnh vào mắt tôi.

"Ối —!" Tôi kêu lên đầy sợ hãi, hai chân mềm nhũn ngã phịch ra đất, hai mắt trợn tròn nhìn chằm chằm không chớp vào chiếc giường kia — vào khuôn mặt vô cùng quen thuộc ấy.

Tôi Tôi đây gặp quỷ giữa ban ngày sao? Có thể tưởng tượng được, cơ thể miễn cưỡng đứng vững của tôi đã lạnh run cả rồi.

Xảo Âm cuống quít đỡ tôi, trừng mắt nhìn tôi không hờ không giận mới nói:"Gương mặt Thủy cô nương trước đây từng bị thương. Tiểu Nhược, cô tuyệt đối không được để lộ thái độ thất lễ này với Thủy cô nương trước mặt Thiếu chủ. Nếu không, cô chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ đó!"

Tôi tái mặt gật đầu, rồi lại nhìn về phía cô gái nằm trên giường, trong lòng suy tư. Trên thế giới này lại có thể tạo ra được một gương mặt giống nhau đến vậy ư...

Vì sao tôi lại kinh ngạc à? Đương nhiên là không liên quan đến dung nhan bị hủy hoại của cô gái trên giường, mà là khuôn mặt kia, kì lạ làm sao, lại giống gương mặt tôi trước kia như đúc.

Càng kinh khủng hơn, cái gọi là giống nhau như đúc, không chỉ là nói về ngũ quan, mà ngay cả vị trí, độ nông sâu của những vết sẹo ấy không hề khác

lấy nửa phần.

Cô gái này chẳng lẽ chẳng lẽ, đây chính là Lam Doanh Nhược thật? Nhưng, những vết sẹo trên gương mặt cô ấy là thế nào? Còn nữa, vì sao. họ gì không lấy... mà lại cứ một mực là họ. Thủy?

Ngực tôi căng tức, tay trái không nén được mà khẽ xoa, chẳng lẽ...

"Tiểu Nhược!" Tiếng quát sắc bén của sư phụ truyền đến trừ phía sau, "Đối mặt với người bệnh mà con ngây ra làm gì? Chẳng phải ta đã dạy dỗ con nhiều ngày rồi sao?"

Tôi giật mình, bừng tỉnh từ cơn tưởng tượng kì lạ của mình, vội thối lui sang bên, gọi:"Sư phụ."

Sư phụ khẽ liếc tôi, rồi bắt đầu đến trước giường của cô gái để chữa trị. Tôi thở dài một hơi mới phát hiện lòng bàn tay mình đã đổ đầy mồ hôi, móng tay đâm sâu vào trong.

Cả căn phòng, ngoại trừ tiếng động khi sư phụ dùng hòm thuốc làm cho tôi, thì chỉ còn lại tiếng thở dốc của mọi người.

Thật lâu sau, từ ngoài cửa bỗng vọng vào tiếng xôn xao. Tôi nghe thấy giọng Tiểu Vân, vừa vội vừa hoảng:"Thiếu phu nhân, Thủy cô nương vẫn còn hôn mê, xin...xin người. đừng quấy rầy..."

"Làm càn! Chỉ là một tiểu nha đầu mà cũng dám vô lễ với công chúa của nhà ta vậy sao!" Sau tiếng quát phẫn nộ là tiếng kêu đau đớn vì bị tát của Tiểu Vân.

Giọng nữ kiêu ngạo này hình như có vẻ quen tai? Tôi ngạc nhiên nhìn về phía cửa. Vừa trông thấy, tôi thiếu chút nữa là kêu thành tiếng.

Hai nha hoàn, một áo xanh một áo hồng đang cẩn thận đỡ chủ tử của mình, một thiếu nữ tuyệt sắc với dáng người yểu điệu duyên dáng, ngũ quan xinh đẹp phơn phớt trẻ trung, đi vào.

Đôi mắt phượng dập dềnh như làn thu thủy, như loài hoa đào hút hồn người ánh lên nét thương hại, sự căm phẫn, khinh thường và ghen ghét nhìn về phía cô gái đang mê man trên giường.

Dung nhan, thần thái ấy quen thuộc vô cùng, nếu không phải là Thất công chúa Duẫn quốc tôi đã từng gặp ở thôn Lâm Hồ — Duẫn Thiên Tuyết thì là ai đây?

"Lão phu tham kiến Thiếu phu nhân." Giọng sư phụ bỗng vang lên bên cạnh.

Thần quang phức tạp trong mắt Duẫn Thiên Tuyết biến mất, khiêm tốn cuối đầu:"Diệp tiên sinh xin đừng đa lễ. Chẳng hay... bệnh của Liên Nguyệt muội muội có thể tốt hơn không?"

Sư phụ thở dài một hơi rồi mới đáp:"Hôm nay xem như là miễn cưỡng áp chế vậy. Nhưng cuối cùng cũng là trị được phần ngọn, không lo được phần gốc!"

Vẻ vui mừng chợt lóe lên trong mắt Duẫn Thiên Tuyết rồi vụt tắt:"Chuyện đó, về sau, đành phải làm phiền tiên sinh."

"Sư phụ —! Sư phụ —!" Ngoài phòng bỗng vọng vào tiếng kêu hớt hải của Nguyên Dịch, ngắt ngang lời khách sáo của Duẫn Thiên Tuyết nên cũng khiến cho hàng mày của sư phụ hơi nhíu lại.

Nguyên Dịch xộc vào trong, gương mặt hưng phấn đến khó hiểu, lễ nghi yết kiến khi gặp Duẫn Thiên Tuyết cũng đã quên sạch, còn giương giọng nói với mọi người trong phòng:"Thiếu chủ. Thiếu chủ đến rồi! Mạc tiên sinh mời mọi người đến đến đại điện chờ!"

Lồng ngực chợt nhói, dường như đau đớn vô cùng. Trong tâm trí vừa rồi đã lóe lên điều gì vậy, còn trong lòng vì sao lại loạn nhịp thế này? Bàn tay tôi chậm rãi xoa ngực...

Lệ rơi đôi khi mặn đôi khi ngọt

Trái tim anh dịu dàng hôn lên gương mặt em

Quay đầu nhìn vùng tuyết trắng đã đi qua

Đang dần tan hóa thành thảo nguyên

Và em cũng như anh, chưa từng có giây phút nào hối tiếc

"Ôi — !" Duẫn Thiên Tuyết kêu lên, dung nhan kiều diễm hiện lên vẻ vui sướng động lòng người, thần sắc phức tạp vừa ngượng ngùng, vừa cô đơn. Cô nàng xoay người, được nha hoàn đỡ bước vội khỏi phòng.

".. Tiểu Nhược, Tiểu Nhược!"

"À! Dạ, sư phụ." Tôi giật mình hoàn hồn, nhìn vẻ mặt không giận không hờn của sư phụ.

Tôi thấy ông thở dài, bất đắc dĩ nói:"Đến đại điện với vi sư thôi."

Lòng tôi kêu gào không yên, nhưng vẫn theo sư phụ ra cửa phòng về phía đại điện.

Tiểu Ngân ở trong túi vải bên người bỗng động đậy, chắc là tỉnh rồi. Tôi vội vỗ vỗ vào mặt túi, nhẹ giọng:"Tiểu Ngân, hình như sắp gặp một nhân vật rất lớn đấy. Mày nhất định không được kêu ra tiếng, biết chưa?"

"Còn lề rề cái gì nữa? Mau vào thôi."

Tôi giật mình, cuống quít bước vào đại điện được dùng để chiêu đãi tôi và Lí Hổ lúc trước.

Trong điện đã đứng chật người nhưng không hề bát nháo. Gương mặt ai cũng lộ ra thần sắc cung kính, bình tĩnh mà yên lặng chờ đợi.

Tôi theo chân sư phụ đến chỗ nhóm người cuối cùng, cúi đầu đứng thẳng. Khi ngẩng lên, nhìn thấy chiếc ghế bằng gỗ bạch đàn khắc hoa mà mình từng ngồi ngày hôm đó trống không mà lòng thấy, thế sự quả thực vô thường.

Rồi, tôi chợt nghe một người cao giọng hô từ bên ngoài:"Thiếu chủ đến — !"

Ái tình cứ kéo dài và bền chặt như vậy

Dù vận mệnh đã định có người phải biệt li

Bến bờ chia cắt càng làm người thêm lưu luyến

Luôn uyển chuyển thật mỹ lệ

Nhưng chúng ta quá kiên cường, khiến trời cao không còn nhẫn tâm chia cắt

Tiếng bước chân của mười mấy người vọng vào điện từ đằng xa. Tôi như bao người khác, ngửa đầu, căng thẳng nhìn về phía lối đi xa xăm đằng chân trời...

Một bóng hình cao lớn lãnh đạm, mái tóc dài tung bay phấp phới, bờ môi mỏng hơi mím, và còn tấm mặt nạ màu xám bạc, đôi mắt băng giá sắc xanh kia nữa. Tất cả cứ một giấc mộng, huyền ảo, mơ hồ xoáy vào mắt tôi, từng chút một bóp nghẹn lồng ngực.

Mãi đến khi, một cảm giác xót xa trỗi lên trong lòng như muốn tuôn trào theo dòng lệ nóng hổi..

Tôi lảo đảo ngã ra sau. Tôi thấy, dường như có ai đó đỡ mình, có ai đó thấp giọng quát mắng tôi, nhưng tôi chẳng thể nghe thấy được gì, mà cũng không cách nào đáp lại.

Không thể trả lời. Chỉ đơn giản, là vì ánh mắt tôi, trái tim tôi chẳng thể nào rời khỏi đôi mắt xanh ấy, dù rằng chỉ là trong giây lát mà thôi.

Thiếu chủ, chính là Kì Nhiên!

Kì Nhiên, chính là Thiếu chủ!

Một năm ròng, suốt cả một năm ròng xa cách, bất luận thế nào, tôi cũng không muốn gặp. Nhưng khi gặp lại chàng, thì lại trong tình huống thế này, trong thân phận thế này đây.

Trái tim bỗng quặn thắt, đau đớn không chịu được, căng tức, nghẹn ứ, loạn nhịp, khơi lên từng câu chuyện xưa cũ đã phủ bụi sương khói. Nước mắt như những hạt ngọc, từ từ chảy dài trên hai gò má.

Tôi chợt nhớ, bản thân cũng đã từng nói với người ấy rằng: sao băng, đẹp chỉ trong chớp mắt, nhưng nhớ nhung lại cũng cả một đời.

Nước mắt cuối cùng cũng không kềm nén được nữa, dâng trào theo từng cơn thổn thức.

Tình thâm chớp mắt nguyện thề yêu mãi ngàn năm

Bao lần luân hồi yêu thương bất diệt

Đem tháng năm hóa thành thảm đỏ, minh chứng cho giới hạn của đôi ta

Một câu đau lòng lưu giữ mãi vạn năm

Lời thề hẹn dài lâu hơn cả sự vĩnh cửu

Nếu không có bãi bể nương dâu, mối chân tình sao có thể xuất hiện

Cột sống tôi bỗng bị bấm mạnh. Tôi hoảng hốt, nghe tiếng quát trầm thấp của sư phụ:"..Tiểu Nhược! Con thất thố như vậy, sư phụ cũng không cứu được con đâu."

Lòng tôi kinh hoảng, đau đớn trên lưng khiến tôi bừng tỉnh. Tôi hít thật sâu một hơi, dùng ống tay áo lau nước mắt trên mặt, đứng thẳng, nhưng ánh mắt chẳng thể nhìn về người thanh niên tuyệt thế kia nữa.

Tôi nhắm mắt lại, đè nén tất cả nỗi lòng vào trong rồi mới mở mắt ra. Tầm mắt vô tình lướt qua người thanh niên áo trắng thắng tuyết bên cạnh Kì Nhiên thì cả cơ thể chấn động run rẩy, suýt chút nữa lại thất lễ. Tôi cuống quít cúi đầu, hạ mi, cả một lúc lâu sau cũng không dám thở mạnh, chỉ sợ phải đối mặt với đôi mắt như hồ sâu của hắn.

Một trong Tứ đại thừa tướng của Băng Lăng quốc, Bạch Thắng Y. Tuyệt đối, tuyệt đối — không thể bị hắn nhận ra.

"Ngồi xuống đi." Giọng nói êm dịu như âm thanh của trời nhưng lại lạnh lùng hờ hững quanh quẩn trong đại điện. Mọi người nghe vậy, nhất tề bước lên vài bước, ngồi xuống ở những vị trí cố định.

Sư phụ liếc mắt nhìn tôi đang mất hồn, lắc đầu:"Con về trước đi. Chuyện nhận con làm đồ đệ, ngày mai ta sẽ lại bẩm báo với Bạch thừa tướng."

"Dạ!" Tôi luống cuống đáp. Tôi biết, nếu ông muốn gặp Bạch Thắng Y bẩm báo thì tôi sẽ phải rời đi ngay trong đêm.

Thế nhưng. lý trí của tôi nói rằng tôi cần phải đi thôi, rời xa khỏi người của Băng Lăng quốc. Còn trái tim. lại không muốn chia lìa, không muốn xa cách với đôi mắt xanh mà ngày ngày đêm đêm tôi đã hằng thương nhớ, và cả chủ nhân của nó nữa...

Tôi xoay đi, yên lặng lui về phía cửa sau của đại điện. Mắt thấy bản thân đã có thể im hơi lặng tiếng rời khỏi... thì túi vải bên người bỗng phát ra tiếng kêu chói tai mừng rỡ, làm chấn động từng người một vốn đang im lặng lắng nghe...

Tôi giật nảy mình, hét lớn:"Tiểu Ngân —!"

Một luồng ánh sáng vụt lên trước mắt, và Tiểu Ngân đã nhảy khỏi túi vải bên người tôi, dùng tốc độ nhanh đến không tưởng được lao đi phía trên mọi người, cuối cùng nhảy phốc lên —

Nhào vào. lòng Kì Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Chương 3: Thập tự giá

Tôi giật nảy mình, hét lớn:"Tiểu Ngân —!"

Một luồng ánh sáng vụt lên trước mắt, và Tiểu Ngân đã nhảy khỏi túi vải bên người tôi, dùng tốc độ nhanh đến không tưởng được lao đi phía trên mọi người, cuối cùng nhảy phốc lên —

Nhào vào. lòng Kì Nhiên.

Chuyện này thình lình xảy ra như vậy nên ngay cả Kì Nhiên cũng giật mình. Đôi môi mỏng hơi mím lại, chàng cúi đầu nhìn Tiểu Ngân đang cọ cọ trong lòng mình một chốc mới ngập ngừng hai chữ:"Tiểu Li?"

Tiểu Ngân kêu "Chi chi — " hai tiếng vô cùng mừng rỡ, không ngừng liếm mu bàn tay chàng.

Kì Nhiên nhẹ nhàng ôm lấy nó, đôi đồng tử màu xanh lạnh lùng khẽ ánh lên tia sáng dịu dàng. Chàng hỏi:"Sư phụ đâu? Sao mày không ở cùng ngài?"

Tiểu Ngân nghiêng đầu kêu hai tiếng, nghe ngữ điệu thì có thể nhận ra trong ấy có biết bao là thương nhớ và tủi thân.

Kì Nhiên nghe vậy, khóe miệng bỗng nở nụ cười khẽ nhạt đến vô cùng, mềm giọng:"Ngài cứ để mày ở lại Bồng lai biệt hữu vậy à? Vậy ai đưa mày ra?"

Lúc Tiểu Ngân và Kì Nhiên trò chuyện, trong điện có hơn nửa số người không cách nào bình tĩnh được, ngơ ngác nhìn cảnh tượng khó tin trước mắt. Nhưng mãi đến khi chàng hỏi, Tiểu Ngân thích thú kêu lên một tiếng rồi vọt đến bên người tôi thì tôi mới phục hồi tinh thần từ cơn kinh hãi.

Kì Nhiên chậm rãi đứng dậy đến trước mặt tôi, đôi mắt xanh không hề mang chút độ ấm nhìn tôi, phảng phất như có thứ gì đó đã biến mất, đôi mắt ấy trống rỗng.

Chàng hỏi:"Là ngươi dẫn nó ra?"

Chàng nhìn tôi, ngữ điệu chẳng có lấy chút dao động sợ hãi, hoàn toàn như đang nói với một kẻ xa lạ:"Là ngươi dẫn nó ra?"

Tôi ngước đầu nhìn chàng, đối mặt với đôi mắt xanh mà tôi đã ngàn lần thương nhớ, lưu luyến trong giấc mộng mà cảm thấy như cách cả một thế kỉ xa xôi

Và rồi sau đó, tôi giật mình.

Vì tấm mặt nạ hình bán nguyệt kia như đã trở thành một phần thân thể chàng, vì cả người chàng tỏa ra sự tịch mịch giá rét, và còn đôi mắt xinh đẹp rõ ràng có thể phản chiếu tất cả màu sắc nhân gian ấy, nay, dường như đã trống rỗng vô hồn.

Tôi biết, chàng không nhận ra mình; mà tôi.

Tâm trí chợt hiện lên hình ảnh gương mặt loang lổ vết thương của cô gái còn mê man nọ, tiếng kêu "Thiếu phu nhân" đầy cung kính của sư phụ luẩn quẩn bên tai...

Còn tôi, lại nhận ra rằng, bản thân cuối cùng cũng không thể nào đối mặt với chàng được nữa.

"Vâng.". Tôi nuốt ngược trở lại nước mắt đã muốn dâng lên khóe mi, vụng về trả lời như không thành tiếng.

Một luồng áng sáng trắng chói mắt lóe lên, một người đã đứng cạnh sát bên cạnh. Bạch Thắng Y lộ vẻ ma mị trước sau như một, như cười như không nhìn tôi. Ánh mắt ấy như muốn xuyên thủng tôi, vô cùng gò bó.

Tôi cố gắng thu lại ánh nhìn chăm chú Kì Nhiên, quay lại phía chàng, cánh môi khẽ run nhưng không nói câu nào. Tôi khó khăn nuốt khan, xoay người toan rời đi.

Bạch Thắng Y nghiêng mình ngăn đường tôi, nụ cười trên mặt càng tươi:"Chúng ta... có phải là đã từng gặp qua rồi không?"

"Bạch thừa tướng." Sư phụ bước lên, che trước tôi, ngữ điệu đúng mực trả lời, "Đây là đồ nhi mà thần vừa thu nhận, Tiểu Nhược."

"Ồ? Vậy à?" Bạch Thắng Y ngoài miệng như đang hỏi sư phụ, nhưng ánh mắt lại dừng trên người tôi, "Tiểu Nhược?"

Bỗng, hắn chồm đến sát bên tai tôi, cười ma quái:"Là Lam Doanh Nhược phải không?"

Toàn thân tôi run bắn, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch. Tôi cúi thấp đầu, sợ phải bắt gặp ánh mắt Kì Nhiên.

"Nhiên." Ngữ điện Bạch Thắng Y bỗng vui vẻ quái lạ, "Ta gần đây vừa cải tiến được Phệ tâm thuật, còn thiếu một người để thử nghiệm. Ta ngắm trúng cô gái này rồi, không bằng cho ta mang đi đi."

"Cái gì — ?" Tôi sợ hãi kêu thành tiếng, ngẩng phắt đầu trừng mắt nhìn hắn ta, trong nhất thời đã quên mất sợ hãi. Tên biến thái này muốn tôi trở thành người thử thuốc cho hắn, hóa ra là để thử Phệ tâm thuật sao?

"Bạch thừa tướng, làm sao có thể như vậy được?" Sư phụ cũng nhất thời khiếp sợ đến tột cùng, sau một lúc mới lạnh mặt phản đối.

Đối diện với ánh mắt của tôi, Bạch Thắng Y dường như không có cảm giác gì, chỉ cười vô cùng tuấn tú với sư phụ:"Chỉ là một đồ nhi, mất thì còn có thể thu lại được mà! Nhiên, ngài nói xem?"

Kì Nhiên lạnh lùng liếc nhìn Bạch Thắng Y, trong đồng tử xanh lam băng giá đến cùng cực, vừa toan mở miệng thì sóng mắt hơi rung động, khóe môi nhếch lên nhưng chỉ để lại một câu:"Tùy ngươi!"

Tôi sững sờ, lồng ngực như bị bóp nghẹn, chỉ vì một câu nói của chàng, mà đau đến không thở nổi.

Người ấy, là Kì Nhiên. Là Kì Nhiên đã từng muốn bảo vệ tôi đến mức cả tính mạng cũng không màng, vậy mà giờ đây lại nói rằng — tùy ngươi!

Ngược lại, Bạch Thắng Y cũng không còn hứng thú như ban đầu, để lộ một nụ cười lạnh dữ tợn độc ác. Hắn bước lên, vươn tay định nắm lấy cánh tay tôi.

Ngay khi tôi vừa muốn né tránh thì ánh sáng đột nhiên lóe lên trước mắt. Một luồng sát khí sắc bén rít lên lao về phía Bạch Thắng Y.

Nụ cười trên gương mặt Bạch Thắng Y càng lạnh hơn. Hắn nhẹ nhàng né tránh. Ngờ đâu, trong nháy mắt khi hắn nghiêng người, sát khí kia đột nhiên bùng lên, biến chuyển như đã có dự tính trước, đánh úp về phía Kì Nhiên vẫn đang đứng yên lặng trước mặt tôi.

Thì ra, công kích Bạch Thắng Y là giả, công kích Kì Nhiên mới là chính.

Ánh mắt tôi chỉ có thể chỉ có thể nhìn lướt qua một binh lính mặc một bộ quân phục khác lạ và thanh trường kiếm sáng loáng, mang theo sát khí ngùn ngụt xoáy về phía Kì Nhiên. Vậy mà, chàng vẫn như chưa phát giác, đứng yên không nhúc nhích.

Sau đó, tâm trí tôi trống rỗng, thân thể như không phải của mình, linh hồn như bị rút vào không trung, nhìn cơ thể bản thân — bỗng nhiên chuyển động...

Đến khi một cơn nhức nhối truyền đến và máu chảy xuôi theo bàn tay trắng nõn của tôi nhỏ xuống mặt đất, tí tách từng giọt, ý thức tôi mới trở về.

Một khắc đó, tôi thật sự muốn bạt mình một cái. Đó là bản năng sao? Nhưng lại là.. thứ bản năng gì đây?

Kì Nhiên hiện giờ, trong cơ thể không có Huyết cổ, thì có lẽ nào mà không đỡ được một kiếm ấy? Kì Nhiên hiện giờ, bên người đã có nghìn nghìn vạn vạn người bảo vệ, tôi che chắn cho chàng thì còn nghĩa lí gì đây?

Thế nhưng, phút giây đó, trong đầu tôi chỉ hoàn toàn trống rỗng. Trong thẳng thốt, tôi như nhìn thấy hình ảnh Kì Nhiên hết lần này đến lần khác che chở mình, môi túa máu. Chỉ vì thế, mà bản năng đã trỗi lên trước cả ý thức mình.

Nhưng... bản năng như vậy. giờ đây, tôi lấy tình cảm gì để gánh lấy nó?

Ngẩng đầu, tấm mặt nạ và một đôi mắt kinh ngạc rọi vào mắt tôi.

Cả người tôi chấn động, tay không thể giữ được trường kiếm thêm nữa. Một tiếng xé gió vang lên. Trong chớp mắt, đầu vai tôi nhói đau, trường kiếm đã im lặng cắm vào đầu vai tôi.

"Chủ tử — !" Toàn thân Vô Dạ run rẩy, rút mạnh trường kiếm về, đôi mắt hằn tơ máu để lộ ngoài mặt nạ tràn đầy nỗi kinh ngạc và đau thương. Vài người chen lên, bắt lấy Vô Dạ và ghì xuống, mà Vô Dạ cũng không hề chống cự.

Khóe môi tôi hơi nhếch, cười khổ, nhẹ giọng:"Xin lỗi, Vô Dạ."

"Tiểu Nhược — !" Sư phụ kêu lên sợ hãi, và còn có tiếng kêu bối rối của Tiểu Ngân, vậy mà tôi dường như chẳng nghe thấy gì.

Hai mắt Vô Dạ khóa chặt trên người tôi, rất lâu sau, hắn chợt mấp máy khẩu hình:".. Người đã khắc sâu vào đáy lòng"

Tôi chỉ thấy sức lực cả người bị rút đi toàn bộ, lảo đảo ngã nhoài ra đất.

Chẳng cần ngẩng đầu, tôi cũng biết Kì Nhiên đang nhìn mình. Nhưng đến khi thực sự ngước lên, trông thấy đôi mắt lạnh căm không gợn sóng ấy, lòng tôi lại vô thức quặn đau, nhức nhối, nước mắt ngấn bờ mi.

Rồi sau đó, tôi nhắm mắt, đến khi mở ra thì đã có thể lẳng lặng nhìn chàng. Đôi mắt tôi cũng tĩnh tại, cũng lạnh lùng dị thường, để mặc cho trái tim vẫn đang thắt nghẹn. Đau, lại càng thêm đau.

Kì Nhiên bỗng kinh hoàng mở trừng mắt. Phải, là kinh hoàng. Ngay lập tức, chàng rút mạnh thanh trường kiếm bên người ra. Ánh mắt khi trở lại nhìn tôi thì đã không còn khác gì thanh kiếm sắc bén ấy, giá rét chẳng hề có độ ấm nào.

Tôi nghe thấy chàng tiếng chàng lạnh lùng vang lên, vừa như đang nói với tôi mà vừa như không phải:"Một màn kịch, xem nhiều, cũng sẽ nhàm chán!"

Dứt lời, thanh kiếm lao về phía tôi đang ngồi thẫn thờ trên mặt đất, mang theo câu nói băng giá mà tuyệt tình.

"Thiếu chủ, đừng — !"

"Chủ tử — !"

Tiểu Ngân nhảy vào lòng tôi, thất kinh nhìn thanh kiếm và người cầm kiếm

Tôi mở trừng mắt. Kì Nhiên muốn giết tôi?

Một năm trời ròng rã này, tôi đã trải qua biết bao là kiếp số sinh tử, nhưng lại không chết trong tay kẻ khác, mà là. trong tay Kì Nhiên ư?

Tôi liều mình muốn tránh đi, muốn sống sót. Tôi có thể chết, chết ngay trong thế giới xa lạ này, thế nhưng.. tôi tuyệt đối không thể chết tong tay Kì Nhiên. Không chỉ đơn giản là tôi không muốn chàng phải hối hận ngày sau, mà càng là vì tôi không muốn chết trong tay chàng, tuyệt đối.. không mong muốn!

Thế nhưng, tôi lại không nhúc nhích được, vừa động thì cũng chẳng thể di chuyển . Sức mạnh tinh thần của Kì Nhiên bao phủ tôi, giam hãm tôi vào trong nó, khiến tôi không thể tiến lên được, mà cũng không lùi được. Tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn kiếm kia lao về phía lồng ngực mình, hung ác mà dữ tợn..

"Vút — Keng — !" Tiếng binh khí va chạm vang lên trong đại điện trống trải yên tĩnh.

Mọi người như thấy có một luồng sáng đen thoáng qua, sát khí như có như không từ từ tràn ngập, từ từ xâm nhập vào lòng người

Khóe môi Bạch thắng Y hơi nhếch lên để lộ nụ cười cực kì ma quái, đôi mắt như hồ sâu cũng thấp thoáng sát ý lạnh lẽo như muốn nuốt chửng kẻ khác.

Áo đen, tóc đen, mắt đen, Bộ Sát giữ trường kiếm lẳng lặng đứng thẳng trước mặt tôi. Còn tôi lại nhìn thấy bàn tay buông bên người của huynh ấy siết lại, khớp ngón tay trắng nhởn như muốn vỡ nát.

"Thực sự là huynh." Kì Nhiên thản nhiên thu lại trường kiếm trong tay, chợt quay người ra lệnh:"Toàn bộ lui xuống."

Ánh mắt yêu mị của Bạch Thắng Y roi trên người tôi, rồi lại lia về phía Bộ Sát, khóe miệng đỏ tươi nhanh chóng khẽ nhếch. Hắn nhẹ giọng đáp:"Vâng!" rồi xoay đi, dẫn đầu đoàn người rời khỏi đại điện.

Không ai hoài nghi, cũng chẳng có ai dám trái lời, ngay cả sư phụ cũng vậy. Trong nháy mắt, trong đại điện chỉ còn một người thanh niên thanh tú vận áo màu khói khom người nói với Kì Nhiên:"Thiếu chủ, kẻ này xử lí thế nào ạ."

Kì Nhiên ngay cả liếc mắt nhìn Vô Dạ cũng không làm, chỉ hững hờ:"Trước hết giải đến nhà giam."

Tôi giật mình, khẽ động đến miệng vết thương trên vai. Tôi thấy toàn cơ thể đều bị bao trùm trong cơn đau đớn. Vừa định lên tiếng ngăn cản, thì lại nghe giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Bộ Sát vang lên:"Kì, ta muốn đưa nàng ấy đi."

Tôi run rẩy cả người. Nhưng chỉ trong cơn do dự nháy mắt ấy, Vô Dạ đã bị người thanh niên thanh tú kia dẫn đi.

Kì Nhiên liếc mắt nhìn tôi. Chỉ nhìn, có điều, ánh mắt lại không thật sự dừng trên cơ thể tôi thì đã quay đi, giọng rõ ràng êm ái nhưng băng giá đến mức tôi rùng cả mình:"Tùy huynh."

Nước mắt, chua xót, đắng cay dâng tràn, rồi nghẽn lại ở chóp mũi, không thể nào tuôn rơi, mà lại càng không thể để lộ.

Tay phải Bộ Sát giơ cao, vung mạnh hắc kiếm chất chứa lệ khí như của nghìn quân vào không trung, trong chốc lát đã chém nứt mặt đá hoa cương kiên cố trong đại điện.

Huynh ấy như biết tôi không thể nào bộc bạch được, nên đã giúp tôi.. làm điều đó. Tôi nhẹ nhàng quay đầu, giọt lệ cuối cùng cũng tràn mi.

Kì Nhiên lẳng lặng nhìn Bộ Sát, hạ xuống tấm mặt nạ hình trăng lưỡi liềm, mắt xanh không gợn sóng nhưng bờ môi mỏng lại bướng bỉnh mím lại.

"Kì." Bộ Sát thu lại Cấp Huyết, cuối cùng cũng chậm rãi buông lỏng nắm tay vẫn đang siết chặt của mình, giọng đạm mạc, "Nếu huynh cứ mãi mê muội trong quá khứ, phong kín ánh mắt của mình, phong kín lòng mình thì cũng có một ngày.. huynh sẽ hối hận!"

Sắc mặt Kì Nhiên trầm lại nhìn Bộ Sát một lúc, rồi chợt xoay đi. Khi đến đường ra ngoài, chàng mới nói:"Một tháng sau, nhớ quay về 'Tuyết lê viên'."

Trên con đường dài ngoằn như nối với chân trời, Kì Nhiên bước từng bước một rồi từ từ chậm dần. Chàng không biết vì sao, nhưng lại chầm chậm dừng bước, xoay mình, nhìn về hai người đang đứng trong đại điện trống trải.

Chàng nhìn thấy Bộ Sát khom lưng, cẩn thận bế người con gái kia lên như đang bảo vệ, chở che cho một bảo vật vô giá nhất trong cuộc đời mình. Người con gái ấy chôn mặt vào lòng Bộ Sát. Chàng không nhìn được khuôn mặt, chỉ thấy được bàn tay đang níu lấy cánh tay phải của Bộ Sát.

Ống tay áo màu đen làm nổi bật bàn tay nhỏ gầy, trắng nõn vô ngần. Bàn tay ấy đang siết chặt áo Bộ Sát, và còn đang run rẩy...

"Thình — Thịch —" Tay trái chàng xoa lên lồng ngực, hàng mi dưới lớp mặt nạ nhíu sâu, trong đôi mắt xanh dần toát ra thần sắc khiếp sợ và khó tin.

Ngực đau, thật sự rất đau.

Chàng vẫn nghĩ rằng, từ khi tận mắt chứng kiến cái chết của người ấy thì trái tim mình cũng đã ngừng đập rồi, và.. vĩnh viễn không còn sức sống nữa...

Thế nhưng, giờ khắc này, chàng thật sự, thật sự đã có thể cảm nhận được, trái tim mình đang lỗi nhịp, trái tim mình... vẫn còn có thể đập trở lại...

Bộ Sát nhẹ nhàng bế tôi lên, cẩn thận tránh miệng vết thương của tôi. Còn Tiểu Ngân nhảy lên đầu vai, nhẹ nhàng liếm miệng vết thương đang không ngừng rỉ máu, đôi lúc lại kêu thành tiếng đầy đau lòng.

Tôi vùi gương mặt lấm lem nước mắt của mình vào lòng Bộ Sát, để mặc huynh ấy bế mình rời khỏi đại điện, rời khỏi nơi chất chứa bao đau thương và.. nhớ nhung này

Vậy mà, thời điểm khi sắp ra khỏi đại điện, lồng ngực như bị nghẹn thắt nhức nhối. Tôi ngẩng phắt đầu, nhìn về con đường dài hẹp phía trước

Tôi vẫn... không thể cứ dứt khoát rời đi nếu chẳng nhìn chàng lần cuối cùng!

Thế nhưng, Kì Nhiên lại không đi đâu cả. Chàng lặng im đứng nơi cuối con đường, cô độc một mình như bóng hình lẻ loi mờ ảo nhìn chúng tôi.

Ánh mắt trời vào đông ấm áp xuyên qua khe cửa sổ đen tuyền, rơi lả tả lên người chàng, làm chiếc vòng cổ chữ thập trước ngực chàng ánh lên chói mắt. Chàng như hòa vào làm một với ánh mặt trời, rồi lại như tách biệt khỏi nó, tách biệt khỏi chốn trần thế hỗn loạn.

Nhìn cây thập tự giá quen thuộc kia, tôi thấy trong lòng mình ấm áp lạ, nhưng lại càng khổ sở đau xót.

Bộ Sát xoay người, đạp vào cánh cửa đóng hờ của đại điện. Được thay đổi góc độ, tôi nhìn thẳng vào người con trai đã khắc sâu vào tâm khảm mình ấy.

Rồi bất chợt, ánh sáng khúc xạ trên mặt thập tự giá như xuyên qua mắt tôi, chói lòa, xuyên sâu vào đáy lòng.

Trong tâm trí lóe lên ánh sáng đến hoa mắt nhưng lại vô cùng rõ ràng. Bên tai lại dường như quẩn quanh lời ca du dương ưu sầu mà khi tỉnh lại tôi chẳng thể nào nhớ được kia..

Bài ca ấy, tôi nghe được khi rơi vào cánh cổng thời không.

Tôi ngẩn ngơ thẳng lưng, tròn mắt nhìn về phía ngoài đại điên trống rỗng không bóng người trước mắt.

Tôi cuối cùng cũng nhớ ra, thứ đã hiện lên trong tâm trí mình lần rơi khỏi vách đá hôm ấy.

Có điều, tôi chưa từng nghĩ đến, đó lại chính là mấu chốt mở ra cánh cổng thời không khi tôi xuyên qua từ thời hiện đại lúc trước.

Lời ca ấy, khi tôi hôn mê đã vang lên từ trước ngực tôi, và cuối cùng vọng khắp cả không gian thung lũng.

Lời ca ấy, khi tôi rơi xuống trong không trung, đã bất chợt vang lên từ thập tự giá, rồi xoay chuyển cả thời không.

Rồi bất chợt, ánh sáng khúc xạ trên mặt thập tự giá như xuyên qua mắt tôi, chói đến lóa mắt, thấm sâu vào đáy lòng.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy vận mệnh đã bày ra một trò đùa lớn vô cùng. Nó lớn đến mức, không hoàn toàn vùi dập tôi thì sẽ vĩnh viễn không bằng lòng dừng lại.

Chẳng trách, lúc ngã khỏi vách núi, tôi lại nghe thấy tiếng ca, nhưng lại chẳng hề xuyên trở về.

Chỉ đơn giản là vì, chìa khóa mở ra thời không, mỉa mai làm sao, lại được tôi đưa cho Kì Nhiên mất rồi.

Tôi lại vùi đầu vào khuỷu tay Bộ Sát, mặc ánh mắt kinh ngạc của huynh ấy, mà phá lên cười, cười đến mức miệng vết thương rách toạc, cười đến khi lệ nóng đã ngấn bờ mi.

Ai đó có thể nào nói cho tôi biết được không? Giờ khắc này, ngoại trừ cười to, cười đến bật khóc thì còn có thể làm gì nữa đây?

Tôi đến tột cùng, còn có thể làm gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Chương 4: Bao cổ tay

Tôi nhớ, trước đây, Tiểu Vũ đã từng oán trách rằng, ông trời quả thật thật rất thích đùa giỡn con người.

Giả dụ như buổi sáng đến trường, vì tiết kiệm vài đồng gọi xe mà cô bé luôn kiên nhẫn đứng chờ xe buýt. Chỉ có điều, chờ hoài, chờ mãi, đến khi sắp không kịp giờ đến trường, em mới quyết định gọi xe taxi thì xe buýt lại đến.

Đời người thật sự rất giống trò đùa. Có rất nhiều chuyện, lúc ta gắng sức thì không đạt được, đến khi ta muốn buông tay thì nó lại đến trước mặt mình. Nhưng những điều ấy đã đến trước mặt ta quá muộn màng, khiến cho những gì ta đã cố gắng lúc trước trở thành vô nghĩa.

Tiểu Vũ nói, cuộc sống như vậy, thì ra đến cuối cùng, cô bé vẫn là người đến muộn.……...

Tôi chậm rãi mở mắt nhìn xung quanh. Nơi này có lẽ là một phòng trọ.

Nghiêng đầu, tôi nhìn thấy Bộ Sát đang đứng trước cửa sổ, cúi đầu tháo một mảnh giấy nhỏ trên chân bồ câu đọc. Một lúc sau, huynh ấy xé góc giấy, rồi buộc nó lại trên chân bồ câu, thả nó bay đi.

"Bộ Sát." Tôi gọi khẽ.

Huynh ấy quay đầu nhìn tôi, trong đôi mắt đen trong trẻo ấy thấp thoáng nỗi lo âu.

Tôi cười, hỏi:"Có nhiệm vụ à?" Tôi không muốn hỏi huynh ấy là nhiệm vụ gì, mà lại càng không muốn hỏi, là ai đã giao nhiệm vụ cho huynh ấy.

Bộ Sát khẽ nhíu mày nhìn tôi rồi cuối cùng vẫn gật đầu:"Muội có tính toán gì không?". Huynh hỏi.

Tôi hít sâu một hơi, dồn hết quyết tâm mới bình tĩnh đáp:"Xin huynh.. hãy đưa muội trở về bên cạnh Kì Nhiên."

Toàn thân Bộ Sát run lên vài cái, đôi mắt đen nhìn sâu vào tôi không chớp.

"Muội phải" Tôi xoay đầu nhìn đỉnh màn trắng xanh để tránh ánh mắt của huynh ấy, giọng thê lương vô ngần, "Lấy lại thập tự giá."

Dù cho có trở về hay không, dù cho không thể trở về được nữa thì tôi cũng phải.. lấy lại thập tự giá thôi.

Nếu biết cách quay về nhà mà tôi chẳng có lấy một lần cố gắng thì cả đời này, tôi sẽ không tha thứ cho mình mất.

Nhưng quan trọng là, nếu bây giờ bỏ qua ý định trở về, vậy thì lúc trước, tôi gắng sức đấu tranh là vì điều gì đây? Tôi lúc trước.. là vì điều gì mà lại xa rời Kì Nhiên chứ?

"Muội.. Các ngươi" Bàn tay buông bên người của Bộ Sát siết lại, thần sắc dù vẫn lạnh giá như băng nhưng lửa giận khôn cùng đã nhen nhóm trong mắt. Sau một lúc, huynh ấy mới nói với giọng khẽ, "Mê muội trong quá khứ đâu chỉ có mình hắn ta!"

Bộ Sát nắm tay tôi nghênh ngang đi từng bước một vào Hoàng cung Dương Tử quốc. Dọc trên đường, những thị vệ hai bên tay cầm vũ khí nhưng lại chần chờ không dám ngăn cản.

Không phải là bọn họ sợ chết, mà là vì vài ngày trước, họ đã tận mắt chứng kiến người đó đã nói chuyện riêng với Thiếu chủ mà vẫn bình an trở ra. Thế nên, đối với hai người tự ý xông vào Hoàng cung này, họ vẫn do dự có nên tử hình hay không.

"Bộ Sát, Thiếu chủ cho mời." Một giọng nói quen thuộc vang lên. Tôi ngước đầu, nhìn thấy một gương mặt thanh tú nhưng lại thoáng vẻ xấu xa. Đó đúng là người đã dẫn Vô Dạ đi ngày hôm qua.

Tôi vốn vẫn đang định hỏi hắn ta Vô Dạ thế nào thì thấy cánh tay bị kéo đi. Cảnh vật xung quanh lùi về sau nhanh chóng. Đợi đến khi hoàn hồn thì tôi đã đặt chân vào một căn phòng rộng, trống trải. Trước mắt tôi chỉ có một người đang đứng, mắt xanh tóc đen, và mang một tấm mặt nạ màu bạc.

"Kì." Bộ Sát đứng đấy, đi thẳng vào vấn đề, "Có thể chăm sóc nàng ấy một tháng không?"

Tuy Kì Nhiên vẫn giữ được vẻ trấn định nhưng cũng đã phần nào hơi ngạc nhiên, một chốc sau, đôi mắt xanh dừng trên người tôi rồi mới quay đầu đáp:"Được."

"Tuyệt đối đừng để Bạch Thắng Y tiếp cận nàng ấy." Bộ Sát bổ sung một câu khiến cả người tôi run nhẹ. Cái người như yêu ma kia quả thật đúng là ác mộng lớn nhất trong lòng tôi mà.

Sát khí lạnh lẽo hiện lên trong mắt Kì Nhiên, chàng hừ lạnh:"Yên tâm đi. Huynh cho là, ta vẫn còn là Tiêu Kì Nhiên ngày trước sao?"

Bàn tay nắm thanh kiếm của Bộ Sát siết chặt, đầu mày đen dày nhíu lại. Rồi ánh nhìn của Bộ Sát lại rơi trên chiếc vòng thập tự giá đang phản chiếu tia sáng, môi mấp máy, cuối cùng thình lình thốt ra một câu làm tôi không kịp trở tay:"Bảo vệ cho tốt... thứ trước ngực huynh."

Tôi hơi lảo đảo, thiếu chút nữa là ngã xuống mà trong lòng không ngừng kinh hoàng. Có chết tôi cũng không dám nhìn sắc mặt Kì Nhiên nên chỉ hung hăng trừng Bộ Sát, nhưng huynh ấy ngay cả liếc mắt cũng không thèm.

"Ừ." Giọng nói êm ái dịu dàng như dòng nước của Kì Nhiên vang lên khiến lòng tôi chấn động.

Bộ Sát gật đầu, không nhiều lời nữa, xoay người rời đi. Đến khi sắp đến cửa, huynh ấy bỗng như nhớ đến điều gì, quay lại, bàn tay luồn vào trong ngực áo. Sau đó, huynh ấy vung tay ném cho Kì Nhiên một vật tạo thành vòng cung màu xanh xinh đẹp.

"Là kỉ vật." Lời còn chưa dứt, bóng người đã biến mất sau vòm cửa.

"Đây là thứ gì." Kì Nhiên trở tay bắt lấy bao cổ tay màu xanh, nhìn kĩ một lúc lâu mới thì thào tự hỏi.

Tôi thề, nếu không nhìn thấy nét kinh ngạc mà lại còn lẫn chút ngờ nghệch trên mặt Kì Nhiên, thì tôi tuyệt đối sẽ không dám bật cười trước mặt chàng. Nhưng cuối cùng, tôi vẫn cứ không sợ chết mà bật cười hí hửng.

"Ngươi có biết đây là gì không?" Tuy rằng gương mặt chàng vẫn lạnh băng, thế nhưng chàng vẫn vô cùng khiêm tốn xin thỉnh giáo.

Tôi hắng giọng, nén ý cười bên khóe môi, đi đến trước mặt chàng và nhận lấy bao cổ tay.

"Đưa tay trái đây." Tôi bảo.

Chàng nghi hoặc nhìn tôi một lúc rồi mới nghe lời vươn tay trái ra.

Tôi cẩn thận mang nó vào cổ tay chàng. Tay chàng vẫn thon dài có lực như ngày trước, trắng đến trong suốt, vừa khớp như in với chiếc bao cổ tay.

Giờ khắc này, trong lòng tôi ngập tràn những xúc cảm dịu dàng ấm áp không cách nào kiềm nén, hơi nước dâng lên mắt, khóe môi để lộ ý cười thấp thoáng, giọng nhẹ nhàng:"Thứ này... gọi là bao cổ tay. Khi luyện kiếm hay giao đấu với người khác, nó có thể làm giảm tổn thương cho cổ tay của ngài..."

Gương mặt tôi bỗng cảm nhận được một sự tiếp xúc mát lạnh mà êm ái. Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu thì bắt gặp sự thảng thốt pha lẫn nét dịu dàng ánh lên đôi mắt xanh trong của Kì Nhiên. Tay chàng khẽ vuốt lúm đồng tiền lờ mờ bên khóe môi tôi như muốn mang đi nụ cười đằm thắm trong giây lát ấy.

Thời gian cứ như vậy mà lặng yên trôi qua , mỹ lệ nhưng lại đau thương khắc khoải. Và mãi đến khi.

Chàng hơi bối rối rời tầm mắt, rút tay về, băng ngang qua, để lại cho tôi một cơn gió lạnh lùng.

"Ngươi sau này cứ theo Diệp tiên sinh đi." Giọng nói lạnh lùng không mang chút tình cảm của chàng vang lên sau lưng tôi.

Tôi lặng lẽ thở nhẹ ra mà trong lòng thấy xót xa biết dường nào.

"Sư phụ." Tôi ôm Tiểu Ngân cười nhẹ với Diệp Trầm Hải đứng ở trước mặt. Nhìn sắc mặt khó tin của ông, tôi đành phải tốt bụng thêm vào một câu, "Con về rồi."

"Tiểu Nhược —!" Nguyên Dịch nhào đến ôm tôi, phấn chấn, "Vậy mà sư phụ còn nói tỷ sẽ không trở lại. Đệ đã nói mà, Tiểu Nhược sao có thể vô lương tâm thế chứ!"

"Tiểu Nhược, con." Sư phụ kinh ngạc nhìn tôi đang cười nền nã với ông, còn bả vai tôi thì lành lặn nguyên vẹn một lúc lâu cũng không thể hoàn hồn.

Tôi hơi kéo Nguyên Dịch bên cạnh ra, nói với sự kính phục từ tận đáy lòng:"Tạ ơn sư phụ ngày ấy đã tận lực bảo vệ con. Lần này, Kì Thiếu chủ cho phép con đi theo sư phụ, vậy nên, về sau, vẫn mong sư phụ sẽ chiếu cố cho con nhiều một chút ạ."

"Sư phụ, thảo dược ở đây đều đã lấy xong..." Một giọng nữ quen thuộc truyền vào từ buồng trong. Tôi quay ngoắt đầu lại thì trông thấy Tâm Tuệ trong bộ quần áo đại phu đang cầm một chiếc rổ bước ra. Em thấy tôi thì cũng ngẩn người.

"Tiểu thư —!" Tâm Tuệ nhào đến, ôm chầm lấy tôi, nước mắt nước mũi chảy ướt cả áo tôi.

"Ta không sao." Tôi cũng ôm chặt lấy em, trong lòng thấy có chút buồn cười, nhưng cũng cảm động.

Thì ra, ngày mà bọn họ chạy đến Dương Tử quốc từ Kì quốc tìm tôi mà không thấy. Sau đó, Vô Dạ nói có việc phải làm rồi tách riêng ra, còn Bộ Sát thì từ đầu đến cuối cũng không thấy đâu.

Cô bé lo lắng cho an nguy của tôi nên vào lúc Hoàng cung mời y nữ, dựa vào số kiến thức y lí đã học thuộc làu trong những ngày còn ở cung Vệ Linh Phong, cô bé đã được tuyển thành công, trà trộn vào cung.

"Tiểu Nhược, thân phận của con, vi sư cũng không muốn truy cứu nữa." Khẩu khí của sư phụ không còn thân thiết như trước kia, mà ngược lại còn mang vài phần đề phòng xa lánh. Ông lạnh giọng:"Nếu Thiếu chủ đã cho con ở lại thì hai người các con cứ ở đây đi, đừng đi tìm tai vạ."

Tôi vội cúi đầu, thành khẩn đáp lời:"Vâng, sư phụ."

"Tâm Tuệ, bọn họ ở đây làm gì thế?" Tôi và Tâm Tuệ đi men theo đường, nhìn như đang bận rộn nhưng đợi đến chỗ vắng, tôi mới nghi ngờ hỏi.

"Tiểu thư, không phải người tới đây sớm hơn cả em à, sao không biết gì hết vậy?" Tâm Tuệ nhìn tôi không đành lòng rồi trả lời, "Y quốc có vài nước thuộc địa, nơi này chính là nước nhỏ nhất trong số đó."

"Bọn họ công chiếm một quốc gia thì đại bộ phận sẽ ở lại quốc gia đó sửa sang vài ngày. Đến khi mọi thứ đã đâu vào đấy thì sẽ để lại một nhóm người để cai quản và trấn giữ, còn lại thì rút về thủ đô Y quốc."

"Hiện tại sớm có một nhóm đã trên đường về rồi."

"Nói cách khác là chúng ta phải rời khỏi nơi này?" Tôi kinh ngạc hỏi.

Tâm Tuệ thở dài:"Là tiểu thư phải đi đó, em không có đủ tư cách để đi cùng mọi người."

"Cái gì?" Tôi cao giọng thốt lên, không nghĩ là lời kế tiếp còn chưa ra khỏi miệng thì đã chợt nghe thấy tiếng khóc vì kinh hãi vang lên từ sau một tảng đá nham thạch cách đó không xa.

Tôi và Tâm Tuệ cuống quít chạy đến xem thì thấy sau tảng đá là một cô bé tầm chừng mười tuổi có vẻ ngoài thanh tú, đôi mắt đen láy tràn đầy hoảng sợ nhìn chúng tôi, cả người run lẩy bẩy.

"Cô bé, em không sao chứ?" Tôi vươn người đến, dịu dàng hỏi, "Vì sao lại ở đây?"

"Á — người xấu —!" Ngờ đâu, tôi còn chưa đến gần, cô bé đã khóc thét. Tôi vội lùi về sau, thắc mắc nhìn em.

Thấy tôi không đến gần, tiếng khóc của em dần nhỏ lại, nhưng cả cơ thể vẫn run không ngừng, trong mắt là sự kinh hoàng và cảnh giác, sắc mặt tái nhợt, môi tím lại, cứ như giây tiếp theo là sẽ bất tỉnh.

Tôi và Tâm Tuệ liếc mắt nhìn nhau, cùng thấu hiểu.

"Tâm Tuệ, em đến gần cô bé xem. Nhớ kỹ, đừng nóng vội." Tôi lui về sau vài bước, trầm giọng.

Tâm Tuệ gật đầu, nhưng kết quả vẫn giống tôi lúc nãy, cứ đến gần trong năm thước là cô bé ấy sẽ lại khóc thét lên.

"Tiểu thư..." Tâm Tuệ hơi rụt rè nhìn cô bé đã khóc nhỏ lại nhưng càng run rẩy thêm, nhẹ giọng, "Đây là chứng sợ giao tiếp mà người đã viết trong sách?"

Tôi nhíu mày gật đầu, bỗng cười khổ tâm. Nhìn thấy cô bé ấy run lẩy bẩy mà tôi thấy lòng có đôi chút không nỡ:"Tâm Tuệ. xem ra, em gặp được bệnh nhân đầu tiên rồi."

Tâm Tuệ vừa định trả lời thì bỗng, một tiếng hét phẫn nộ vọng lại từ sau lưng chúng tôi:"Ai cho các ngươi đến gần nơi này?!"

Tôi và Tâm Tuệ ngạc nhiên quay đầu lại thì thấy một người thanh niên cao lớn anh tuấn, gương mặt trắng hồng nho nhã vận một thân y phục thư sinh trừng mắt nhìn chúng tôi như muốn ăn tươi nuốt sống.

Người thanh niên đó lạnh mặt đi thẳng qua, bế cô bé nước mắt đầm đìa còn ngồi run trên mặt đất lên. Kì lạ là, cô bé ngược lại không sợ hắn ta mà còn vùi đầu vào lòng hắn, miệng lẩm bẩm:"Ca ca, người xấu có người xấu..."

"Tiểu Niệm ngoan, có ca ca đây rồi, đừng sợ." Lúc nói những lời này, gương mắt hắn để lộ nét nhu hòa, yêu thương vô hạn trên gương mặt thanh tú. Cô bé kia quả thật không còn run nữa.

"Tiểu thư, bệnh của con bé được trị rồi sao ạ?" Tâm Tuệ nhìn hai người bọn họ, rồi dường như nhớ đến Tâm Lạc còn chưa biết sống chết ra sao thì sắc mặt dần dịu lại và hơi đau buồn.

Tôi nhún nhẹ vai:"Không phải em đã gặm hết cả cuốn 'Tâm lý trị liệu' của ta viết rồi còn gì? Bây giờ gặp phải bệnh nhân đầu tiên, em xem chữa thế nào đây.."

"Các ngươi vừa nói cái gì?!" Trước mặt chợt lóe lên luồng sáng trắng. Người thư sinh kia đã đến trước mắt chúng tôi, thần sắc lo lắng mà kinh hoảng. Mà cũng không biết làm sao chúng tôi đã nói chuyện nhỏ như vậy mà hắn vẫn nghe thấy nữa, đúng là tai thính như con cún mà.

Tâm Tuệ với tôi lại dường như còn ngô nghê. Em cau mày nghiêng đầu, suy ngẫm một chốc rồi mới cười chắc chắn:"Hắn là cần dùng phép trị liệu thái độ - hành vi

Dứt lời, không quan tâm đến ánh mắt băn khoăn bất an của Tâm Tuệ, tôi xoay người rời đi. Trong nháy mắt đó, tôi trông bắt gặp vẻ mặt sâu xa đăm chiêu của Văn Nhược Bân, nhưng chỉ thoáng chốc hiện lên rồi biến mất.

Cuối cùng thì, tôi thấy người này cũng chẳng đơn giản. Hắn ta ngoài mặt nhìn trông có vẻ đơn thuần mà có thể tự do ra vào Hoàng cung, lại còn cả khẩu khí kiêu ngạo, không giận mà uy kia nữa. Sẽ là. ai đây?

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 75: Chương 5: Đau bao tử

Tôi một mình thơ thẩn khắp Hoàng cung, không trở về chỗ sư phụ nữa vì tôi nhận ra, sư phụ bây giờ rất cảnh giác với tôi, nên tất nhiên tôi cũng không muốn đi để tự mất mặt.

Rẽ qua một góc, không biết tôi đã đi đến nơi nào mà phía trước xuất hiện một bờ hồ tuyệt đẹp. Một bóng người nhỏ bé xuất hiện cạnh bờ, từ góc của tôi thì chỉ nhìn thấy nửa mặt trái nhưng lại khiến người ta phải thấy cô đơn và quạnh quẽ.

Tôi tò mò bước lên hai bước.

"Ai?" Một giọng trẻ con lạnh lùng nhưng dễ nghe vang lên làm tôi giật mình. Sau đó, thằng bé kia từ từ quay lại, hàng mày thanh tú hơi cau, gương mặt nặng sát khí nhìn tôi.

"Tâm Lạc?" Tôi chấn động, cứ ngỡ mình hoa mắt, mừng rỡ cuống cuồng, "Tâm Lạc — !" Tôi nhào đến ôm lấy thằng bé, mừng rỡ, "Không thể tin được là em thật sự đang ở đây... Á — "

Tôi khiếp sợ vuốt máu trên cổ, giận dữ mắng:"Thằng nhóc thối này, em làm gì thế, em có biết cái thứ. cái thứ vũ khí gì đó của em mà cắt sâu thêm nửa tấc nữa là ta đi đời nhà ma không hả?"

"Tâm Lạc" cầm trong tay một món vũ khí sáng choang, trông rất giống dao găm thời hiện đại, đôi mắt đang nhìn tôi chằm chằm lóe lên tia sáng vàng tia sáng bạc, giọng ngạo mạn:"Ngươi là ai? Sao dám tùy tiện đi lại trong cung?"

Ánh vàng ánh bạc? Tôi hơi ngẩn người, mù mờ hỏi ngược lại:"Nhóc. không phải là Tâm Lạc?"

“Cái gì mà Tâm Lạc với không Tâm Lạc hả, đồ nữ nhân nham hiểm! Nếu không trả lời, ta sẽ cho ngươi chết ngay tại đây!" Ánh mắt nó lạnh như băng, trừng tôi chăm chăm, sát khí toàn thân tăng vọt như thủy triều.

"Này này ~, có chuyện gì từ từ hẵng nói đã, đâu phải là không nói đâu! Chỉ là nhận lầm người thôi mà." Một nhóc tì như em cũng đâu cần phải tỏa sát khí dữ dội thế chứ? "Tuy rằng đôi mắt nhóc rất đẹp, nhưng cứ trừng mãi vậy, không thấy mệt sao?"

Thằng bé nghệch người, gương mặt đầy kinh ngạc, sát khí thu lại rất nhiều nhưng tay vẫn nắm chặt dao găm.

Tôi miễn cưỡng cười với nó, hơi buồn bực sờ sờ vết thương ở cổ. Vừa định xoay người đi, tôi lại nghe thấy giọng nói thanh thanh gần như giống hệt Tâm Lạc vang lên sau lưng:"Này, cô kia! Ngươi nói. mắt ta đẹp sao?"

"Rất đẹp!" Tôi đến gần hơn một chút, ngồi xổm trước mặt nó, khóe môi cười khe khẽ, rồi bừng lên thành nụ cười rực rỡ dịu dàng. Bất chợt, mắt tôi sáng lên, vươn tay búng "chóc" lên trán nó.

Chỉ tiếc là, lúc lùi về, cánh tay tránh không kịp bị chém phải một đường, tay áo rách bươm, máu chảy ròng ròng. Quả nhiên là khó chơi hơn nhiều so với Tâm Lạc rồi. Tôi cũng không để tâm nhiều đến cánh tay, nhìn thằng bé khinh khỉnh, khẩu khí vô cùng lớn láo:"Chỉ là, để nó ở trên người một tên tiểu quỷ không biết lễ độ như nhóc thì thật là lãng phí. Tâm Lạc nhà chúng ta dễ thương hơn nhiều!"

"Đồ ngu ngốc này! Đồ đần! Đồ chết tiệt!" Thằng bé đánh vào tảng đá, nắm dao găm trong tay khua loạn, sát khí tỏa ra hừng hực, trông như đang lao thẳng về phía tôi, "Ngươi mà cũng dám nói ta không dễ thương hả! Nhiên ca ca từng nói Tiểu Trì đáng yêu nhất. Ta đáng yêu nhất! Có nghe không?!"

“Nhóc thì làm sao đáng yêu cho được chứ?" Tôi vừa nhanh chân bỏ chạy, vừa liều mạng quay đầu lại mắng lớn, "Một đứa bé mười tuổi, không biết làm nũng, không biết chơi đùa chỉ biết cầm dao găm truy sát thiếu nữ..."

"Tên không có mắt nào nói nhóc đáng yêu không biết?" Tôi rõ ràng cảm thấy sát khí sau lưng như một thực thể lao tới nhanh đến rùng mình. Tôi không muốn chết trong tay tên nhóc này đâu, vì vậy nên vội vận chân khí trong cơ thể, chuẩn bị bỏ trốn..

"Ối — " Tôi chạy nhanh về trước, mắt thấy sắp đến chỗ đông đúc thì một cái bóng chợt nhoáng lên trước mắt. Không thể dừng được, tôi theo quán tính ngã nhào vào lòng một người.

Hương thơm thoảng dìu dịu nơi khe núi của người thanh niên len lỏi vào từng tế bào mình, khiến tôi thảng thốt trong giây lát.

"Nhiên ca ca — !" Tiểu Trì đằng sau reo lên. Giây tiếp theo, tôi đã bị thằng bé đẩy sang bên, còn nó thì sắp lao vào lòng Kì Nhiên...

Kì Nhiên hơi nghiêng mình tránh, nhìn Tiểu Trì trề môi phụng phịu rồi lại nhìn tôi với bộ dạng thảm hại mới nói:"Chuẩn bị xuất phát rồi, các người còn ở đây đùa giỡn?"

"Giỡn?!" Tôi với Tiểu Trì đồng thanh hét lên. Tôi trừng mắt hung dữ nhìn tên tiểu quỷ kia, tức tối, "Con mắt nào của ngài thấy tôi đang giỡn? Không thấy là nó đang đuổi theo tôi sao?"

"Ai bảo ngươi dám nói ta không đáng yêu?" Ánh mắt Tiểu Trì ánh lên sắc vàng sắc bạc trừng tôi.

"Cho nên ta mới bảo là mắt kẻ nào phải mù rồi mới bảo là nhóc đáng yêu đó!"

"Là ta nói." Kì Nhiên nhìn tôi, lạnh lùng bảo.

"Ngài! . Nói là" Tôi ho khan hai tiếng, khí thế giảm hẳn, xấu hổ đứng lên phủi phủi đất cát trên quần áo, rồi khom mình, "Thiếu chủ, xin hỏi khi nào thì xuất phát?"

Chẳng biết vì sao, trong mắt Kì Nhiên hơi lộ vẻ không vui nhìn tôi, hững hờ đáp:"Ngày mai."

"Vâng." Vậy thì không phải là vẫn còn sớm sao? Tôi cúi người, đi ngang qua Kì Nhiên để trở về.

"Ngươi bị thương?" Lúc tôi đi sát bên người chàng, chàng đột nhiên hỏi.

Tôi cúi đầu nhìn cánh tay vẫn còn rỉ máu, gật đầu không đoái hoài:"Về cho Tiểu Ngân liếm hai cái là được rồi."

Lại bắt gặp vẻ mặt ngờ nghệch và hiếu kì của Tiểu Trì, rồi nhìn tay trái bị thằng bé chém chảy máu, tôi hơi nhếch khóe miệng, thay bằng giọng điệu như ban ơn:"Này, tiểu quỷ mắt vàng, muốn theo ta về trị cho cái tay của nhóc không?"

"Đồ ngu ngốc, ngươi không được nhắc đến mắt ta!" Tiểu Trì đỏ mặt kêu gào, dao găm vốn đã được cất đi lại bị thằng bé rút ra.

Tôi hoảng sợ, bắt lấy ống tay áo Kì Nhiên theo phản xạ, rồi trốn sau lưng chàng. Nhưng vì động tác quá nhanh nên tôi không nhận ra, cơ thể chàng hơi run lên. Tôi lớn giọng phản bác:" Mắt nhóc vàng thì bảo vàng, còn sợ gì người khác nhắc đến chứ? Nhóc xem, Kì Nhiên có một đôi mắt xanh độc nhất vô nhị đó, đâu có huênh hoang cả ngày như nhóc đâu chứ..."

Tiểu Trì trợn mắt hết sức có thể nhìn tôi như thể thấy ma. Bên bờ hồ tuyệt đẹp, gió lạnh thổi qua, tĩnh lặng không tiếng động.

Tôi ớn người, từ từ buông ống tay áo Kì Nhiên, hắng giọng cố giữ bình tĩnh:"Thiếu chủ, tôi đây về sửa soạn hành trang trước vậy."

Kì Nhiên quay lưng về phía tôi gật đầu. Tôi không nhìn được vẻ mặt chàng, chỉ thấy Tiểu Trì đang nhìn chàng với ánh mắt khó hiểu rồi cúi đầu không biết nghĩ gì.

Tôi xoay người trở về thì nghe tiếng làm nũng của Tiểu Trì phía sau nhưng không thấy Kì Nhiên đáp lại.

"... Nhiên ca ca, nghe nói hôm qua có người ám sát ngài... Tiểu Trì sẽ giúp ngài giết hắn."

Tôi chấn động cả người, thầm mắng mình quá mức ích kỉ. Vậy mà tôi lại quên sạch sẽ chuyện Vô Dạ cơ đấy.

Tôi chạy đến trước mặt Kì Nhiên, còn Tiểu Trì thì liếc mắt trừng tôi, khinh thường:"Nữ nhân ngu ngốc, ngươi làm gì mà lại chạy đến đây?"

Tôi mặc kệ thằng bé, gấp gáp hỏi Kì Nhiên:"Kì. Thiếu chủ, Vô Dạ huynh ấy thế nào rồi?"

Đồng tử màu xanh của Kì Nhiên thoáng động, nhìn tôi không chớp thật lâu mới trả lời:"Thoát rồi."

"Cái gì?!" Tôi bật thốt. Chuyện này... Tuy tôi rất hi vọng là Vô Dạ không sao, thế nhưng, cho dù là được nghe thấy hai chữ "phóng thích", tôi cũng chưa ngạc nhiên như thế.

Tên tiểu tử thối tha này chạy rồi? Vậy mà cũng không biết đến thông báo tôi một tiếng.

Khóe miệng Kì Nhiên nhếch lên, cười lạnh:"Hắn trốn thoát, ngươi làm chủ tử hắn rất vui vẻ nhỉ?"

Tôi giật mình, ngẩng đầu nhìn ánh mắt giá rét như băng cùng nụ cười nửa miệng đầy châm biếm của chàng.

"Ta đã đồng ý với Bộ là sẽ không nhúng tay vào điều tra chuyện của huynh ấy, và cũng đồng ý là sẽ chăm sóc ngươi." Chàng nhìn tôi từ trên cao, cánh môi mỏng khẽ mấp máy. Trong cơn hốt hoảng, tôi lại như nghe thấy giọng chàng mơ hồ, "Chỉ là.. ngươi tốt nhất nên làm rõ thân phận của mình..."

Tôi cúi gằm, nhìn bàn tay của chàng để bên hông nắm hờ rồi lại buông ra. Nhíu chặt mày, tôi cúi xuống đáp lạnh lùng:"Tạ ơn Thiếu - chủ - dạy dỗ."

Dứt lời, tôi xoay người đi thẳng.

"Tiểu Nhược, tỷ tìm gì vậy?" Nguyên Dịch vừa vào cửa liền thấy tôi đang lục tung sổ thảo dược của sư phụ thì ngạc nhiên hỏi.

"Thảo dược." Tôi vừa cẩn thận bắt tay vào cân đong thảo dược , vừa lẩm bẩm tự nói, "Cam thảo, phục linh, củ từ, bạch thược."

Nhìn bóng lưng đi xa của người con gái, nhỏ gầy mong manh, Kì Nhiên không biết vì sao lại có thể cảm nhận được sự vui mừng người nọ. Khóe miệng chàng, ngay cả bản thân cũng không nhận ra.. nhẹ nhàng cong lên

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Chương 6: Bộ Sát

Sáng sớm ngày thứ hai, toàn bộ những người cuối cùng ở lại Dương Tử quốc là chúng tôi cũng đã lên đường. Vốn Tâm Tuệ không có tư cách tổng bộ ở Y quốc nhưng không biết Văn Nhược Bân kia là ai mà chỉ nói một câu — cô cứ an tâm, nàng ấy đã được xếp vào đội để trở về rồi.

Tôi hoàn toàn không biết cả đoàn đi về hướng nào, chỉ đi theo đuôi. Chuyến này khá nhàm chán. Tâm Tuệ đã bị Văn Nhược Bân kiên quyết kéo đi trị liệu tâm lí cho Tiểu Niệm, còn sư phụ và Nguyên Dịch tạm thời ở lại Dương Tử quốc.

Chẳng qua, kết quả là tôi vẫn phá phách cả chuyến đi — suốt nửa tháng. Nguyên nhân là nhóc tiểu quỷ mắt vàng Tiểu Trì giống hệt Tâm Lạc kia cứ theo tôi tranh cãi ầm ĩ.

Vậy nên, chuyến đi nửa tháng này, dù mệt, nhưng cũng không đến mức buồn tẻ. Khuyết điểm duy nhất là, tên nhóc thối Tiểu Trì này ra tay không hề biết nặng nhẹ, mà võ công của thằng bé lại trên tôi vài phần, vì thế cuối mỗi ngày, cơ thể tôi rất xúi quẩy mà bị thương vài chỗ, đành phải trở về để Tiểu Ngân liếm.

Nửa tháng sau, chúng tôi đi theo một đội quân hàng ngũ chỉnh tề đã thuận lợi trở về tổng bộ Y quốc — nước Thương Tuyết. Tôi được người ta sắp xếp vào phòng trong y quán ở Hoàng cung Thương Tuyết. Tôi mệt đến lả người, ngã ra giường ngủ mê man.

Đến hôm sau tỉnh giấc, tôi mới phát hiện, mọi người đến đây đã tự trở về quỹ đạo công việc, rành mạch rõ ràng, vội mà không loạn.

Ngược lại tôi, vì sư phụ chưa đến, mà thân phận của tôi lại đặc thù, nên bọn họ không tiện giao phó công việc cho tôi. Trong tốp người chăm chỉ làm việc, tôi như trở thành một tên ăn bám, cả ngày rỗi rãi không làm gì.

Ngày hôm đó, tôi chán đến mức không thể chán hơn nữa tản bộ sau hoa viên thì nghe tiếng Tiểu Trì gọi lớn cách đó không xa:"Này! Cô ngốc, sao cứ đi loạn hết nơi này đến nơi khác vậy? Không biết là trong Hoàng cung này có rất nhiều cấm địa à?"

"Cấm địa?" Tôi chạy nhanh đến trước mặt thằng bé, nghi hoặc, "Cấm địa gì?" Chẳng lẽ là kho súng ống đạn dược?

Tiểu Trì đang ngồi trước một chiếc bàn đá, trên bàn đặt một cổ cầm tương xứng. Thằng bé ngẩng đầu liếc mắt nhìn tôi, giọng khinh khỉnh:"Cấm địa là cấm địa, tóm lại cô đừng đi lung tung là được. Những nơi đó, nếu cô tự tiện xông vào, Nhiên ca ca sẽ chẳng thèm quan tâm cô là ai mà giết không tha!"

Tôi rụt cổ, nhớ đến con người cực tốt bụng ngày trước thỉ chỉ cảm thấy những lời này thật ngược đời.

Ngồi xuống bên cạnh nó, tôi thuận tay gảy dây đàn, giữa chiếc đàn vang lên những nốt nhạc thanh thoát.

"Cô biết đánh đàn?" Tiểu Trì lia mắt nhìn bàn tay đang đặt trên cầm.

Thật đúng là một nhóc tiểu quỷ không đáng yêu chút nào. Rõ ràng là mới có mười tuổi mà nói chuyện cứ cố tình tỏ vẻ như ông lão sắp xuống lỗ ấy. Tôi kéo đàn lại trước mặt, cười nhẹ với nó:"Có thể đánh hay không, chẳng phải là nghe sẽ biết sao?"

Tiểu Trì rùng mình. Một tháng qua, thằng bé xem như cũng thấu được tính tình của tôi. Thường cười càng tươi, thì lại càng dễ bị tôi tính kế. Chỉ là, cuối cùng thì, đó cũng chỉ là tính cách của trẻ nhỏ, một mặt sợ bị tôi chỉnh, mặt khác lại rất muốn nghe xem tôi sẽ gảy đàn thế nào.

Khẩy khẩy dây đàn, khúc nhạc nhẹ nhàng ngân lên, khoé môi tôi cười khẽ, ôn tồn hát:

" Heo con! Hai cái mũi của chú thật to, khi bị cảm chiếc mũi chú cứ sụt sịt không thôi.

Heo con! Mắt chú đen như mực, nhìn xem nhìn xem, long lanh không thấy đáy.

Heo con! Tai chú lớn vậy, vẫy vẫy mà không nghe thấy em mắng chú ngốc.

Heo con! Đuôi chú cong cong, ngoe nguẩy không rời.

La la la ~~~

Đầu chú heo óc chú heo thân chú heo đuôi chú heo.

Chưa bao giờ kén ăn như em bé.

Ngày ngày ngủ mãi đến nắng lên cao.

Không chải răng cũng không phá phách.

Heo con! Bụng chú tròn như vậy, vừa trông đã thấy không kham khổ được.

Heo con! Da của chú trắng như vậy, kiếp trước chắc là ở nơi nhà phú quý.

La la la ~~~

Truyền thuyết rằng tổ tiên chú mang bừa cào, thầy bảo chú mệnh đào hoa.

Nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp lại cười hi hi ha ha.

Mặt không thẹn cũng không sợ sệt.

..."

Tôi ngẩng đầu nhìn Tiểu Trì vẻ mặt hào hứng thích thú, nghe đến nhập thần, khóe miệng còn vô thức cong lên, hẳn là đã bị ca từ chọc đến bật cười. Tôi khẽ thu ngón tay lại, giai điệu lập tức nhưng bặt. Cố nín cười, tôi ngâm một câu cuối cùng:"Nhóc thật là giống nó."

Im lặng, nhếch nửa miệng, còn chưa hoàn hồn nữa. Rất tốt! Tôi lặng lẽ đứng lên, xoay người bỏ chạy.

"Đồ chết tiệt!! Cô dám nói ta giống heo — !!" Sau một lúc, tiếng gào giận dữ đinh tai nhức óc xộc đến.

Nửa giờ sau.

Tôi thở hổn hển ngồi trên ghế đá, xem xét ống tay áo bị cắt phải. May mà đầu mùa xuân nên áo mặc khá dày, không chảy máu. Tôi nhìn Tiểu Trì dù mặt đỏ bừng nhưng không hề thở dốc như vừa chạy về.

Tôi nên biết ơn vì thằng bé hạ thủ lưu tình, hay là nên tức giận nó ỷ vào võ công mà ức hiếp kẻ khác?

Điều hòa hơi thở, tôi dựa lưng vào bàn đá, ngửa đầu nhìn bầu trời xanh trong đến ngẩn ngơ.

Tôi thật sự có thể lấy lại thập tự giá không? Hay là nói, tôi thật sự muốn lấy lại nó ư? Mong muốn thật sự trong lòng tôi là gì? Ngọn nguồn.. của sự sợ hãi, trốn tránh trong lòng tôi. là gì?

Vì mong muốn, nên sẽ làm, và rồi sẽ hạnh phúc.

Niềm hạnh phúc ấy, đã bị tôi chôn vùi đến tận cùng. Thế cho nên, ngay cả chính bản thân mình cũng không biết, tôi đến tột cùng muốn làm điều gì đây.

Tôi xoay người, đặt bàn tay vì hơi ẩm mà lạnh buốt lên dây đàn. Không quan tâm đến ánh mắt kinh ngạc khó hiểu của Tiểu Trì, tôi nhẹ nhàng gảy lên, cúi đầu cất tiếng hát:

"Tôi ngày ngày ngắm nhìn khoảng trời xanh thẳm

Tựa như niềm ấm áp của người đang bên cạnh mình

Đời người có bao nhiêu tiếc nuối

Càng trưởng thành càng thấy thật cô đơn

Tôi rất muốn ."

"Nhiên ca ca —!" Tiểu Trì vui vẻ gọi một tiếng, ngắt ngang lời nhạc của tôi. Bóng người hiện lên trước mắt, thằng bé đã nhào đến bên cạnh Kì Nhiên, nắm ống tay áo Kì Nhiên không rời.

Đôi mắt xanh của Kì Nhiên thẫm lại, nhìn tôi vừa gảy đàn chăm chú. Đôi môi mỏng khẽ mím không biết nghĩ gì.

Tôi hạ mi, giấu đi hốc mắt đã ửng hồng, đứng dậy khom người:"Thiếu chủ."

Kì Nhiên cúi cùng cũng ngước lên nhìn tôi, ánh sáng trong mắt như đang nhảy múa, bờ môi bướng bỉnh hơi nhếch. Thật lâu sau, giọng nói thanh thanh dịu dàng của chàng vang lên, mang theo chút buồn bã:"Bánh ngọt ngươi nói sẽ làm đâu? Đã nhiều ngày trôi qua như vậy"

"Ơ? Cái đó.." Tôi ngẩn người rồi lập tức cười khổ trong lòng thì mới có thể bình tĩnh đáp, "Họ nói không cần tôi phải phiền hà như vậy. Ở đây đã có đại phu và đầu bếp riêng lo cho thức ăn của ngài. Chưa kể còn có... Thiếu phu nhân nữa, không đến lượt tôi quan tâm."

Tiểu Trì liếc mắt nhìn tôi, bĩu môi rồi khinh khỉnh bảo:"Nữ nhân không biết xấu hổ kia mà là Thiếu phu nhân gì chứ, chẳng qua là"

Còn chưa nói hết, Tiểu Trì đã ngừng lại. Cùng với ánh mắt Kì Nhiên trông về phía sau, tôi cũng kinh ngạc nhìn theo.

Lát sau, một người thanh niên áo trắng như tuyết nhàn nhã đi từ sau hòn giả sơn tới. Đôi mắt đen như mặt hồ thăm thẳm đảo qua Kì Nhiên và Tiểu Trì, rồi cuối cùng như cười như không nhìn tôi.

Tôi cả kinh, vừa toan cúi đầu né tránh ánh mắt khiến mình run rẩy thì thấy phía sau hòn giả sơn lại xuất hiện thêm một người, phong độ phóng khoáng, nho nhã tuấn tú vận trang phục như thư sinh. Đó chẳng phải là Văn Nhược Bân còn gì.

"Nhiên." Bạch Thắng Y thoải mái chào. Thấy Kì Nhiên gật nhẹ, hắn ta liền cười giả tạo rồi ngồi xuống cạnh tôi. Tôi rợn người, rồi thấy Tiểu Trì buông tay áo Kì Nhiên cầm dao găm cảnh giác nhìn hắn.

Bầu không khí nơi này vô cùng kì quái. Văn Nhược Bân đến sau chào tôi vẫn còn đang chưa hoàn hồn, rồi đến trước Kì Nhiên, trầm ngâm nói:"Thiếu chủ, bên Duẫn quốc có tin."

Lúc những lời này bật ra, hắn hoàn toàn không còn vẻ "ngốc nghếch" khi ở bên Tâm Tuệ nữa. Dù trên gương mặt chỉ có một nụ cười nhạt thâm sâu, nhưng trong mắt lại sáng đến kinh người.

Thấy Kì Nhiên gật đầu, hắn thở dài, tay phải vẫn đặt sau lưng đưa ra hai mảnh giấy.

Kì Nhiên nhận lấy vội vàng xem, mặt nghiêm lại khiến tôi hơi rùng mình.

"Cẩm Ninh Hoàng hậu, người muốn biết trên hai mảnh giấy có lệnh truy nã đó viết gì không?" Bạch Thắng Y dựa lưng vào bàn, không hề đè nhỏ giọng nói với tôi, còn đôi mắt như hớp hồn người khác lại nhìn chằm chằm về phía khuôn mặt tuyệt thế của Kì Nhiên sau tấm mặt nạ.

Tôi chấn kinh, máu trên cả cơ thể trong nháy mắt như bị rút sạch. Đối mặt với đôi đồng tử xanh lam đột nhiên chiếu đến của Kì Nhiên, tôi chỉ cảm thấy toàn thân mình lạnh buốt, không nén được run rẩy.

Kì Nhiên, chàng sẽ nghĩ thế nào? Chàng biết Cẩm Ninh Hoàng hậu là ai ư? Chàng có biết.Vệ Linh Phong là người anh trai mà chàng vẫn luôn tìm kiếm không?

Hai hàng mày thanh tú của Văn Nhược Bân hơi nhíu, nhìn ánh sáng lóe lên trong mắt tôi thì bỗng cười tao nhã:"Khó trách sao nhìn thấy Tiểu Nhược quen mắt thế, hóa ra là tân nương hát khúc ca khiến ta phải dừng chân ở bờ biển, Cẩm Ninh Hoàng hậu vừa được phong tháng trước của Kì quốc — Lam Doanh Nhược."

"Chỉ là Tiểu Nhược, "Văn Nhược Bân cười vô hại, nhưng tôi lại cảm giác hắn ta có lẽ cũng đáng sợ như Bạch Thắng Y, "Cô đã là Hoàng hậu cao quý của Kì quốc, vì sao lại chạy đến Y quốc chúng ta thế này?"

Cánh môi khô nứt đến đau của tôi hơi mấp máy. Tôi vốn có rất nhiều lí do để thoái thoát, vốn có rất nhiều lời nói dối có thể dùng, thế nhưng, đối mặt với đôi mắt xanh lạnh lẽo còn hơn cả tiết trời mùa đông của Kì Nhiên, tôi lại chỉ cảm thấy trái tim mình nguội lạnh đến đớn đau, không thể thốt được nửa lời.

Tóc đột nhiên nhói lên. Đến khi tôi giật mình bừng tỉnh, một nhúm tóc đen đã ở trong tay Bạch Thắng Y. Tôi kêu lên, lảo đảo ngồi phịch lại trên ghế đá cạnh hắn.

"Ngươi thật sự không muốn biết trên lệnh truy nã viết gì sao?" Ngữ điệu cực kì ma mị, hơi thở nóng rẩy phả và bên tai tôi, "Nếu. là về Bộ Sát thì sao?"

"Cái gì?!" Tôi giật mình, bất chấp cả đau đớn kéo mạnh tóc từ trong tay hắn về, đi một bước dài đến trước Kì Nhiên nhận lấy hai mảnh giấy

"Ở cuộc gặp gỡ đàm phán giữa hai nước Duẫn, Thược giết Hoàng đế Duẫn quốc Duẫn Thiên Ngạo và Hoàng đế Thược quốc Phó Kinh. Bị hai nước Duẫn, Thược thay nhau truy nã với số tiền là một trăm vạn lượng bạc.." Môi tôi run lẩy bẩy, khiếp sợ ngẩng đầu nhìn về Kì Nhiên. Trong ánh mắt chàng cũng không còn lạnh giá như vừa rồi, mà thay vào đó lại để lộ một thoáng lo lắng và trầm tư.

Tôi nhướng mày, nghiến răng kèn kẹt:"Tên ngốc này, làm cái quỷ gì thế kia? Sao cứ để cho người ta truy nã thế chứ, cứ như chơi hoài thành nghiện vậy!"

"Là Bộ cố ý." Kì Nhiên cúi đầu nhìn hai mảnh giấy trong tay tôi, đột nhiên nhíu mày nói.

"Cố ý?" Tôi sững sờ. Phải rồi, dựa theo bản lĩnh của Bộ Sát, nếu thật sự ám sát thành công thì sẽ không để người khác có thể phát hiện được thân phận của mình.

Nhưng kì lạ nhất là, cho dù võ công Bộ Sát cao đến đâu, nếu không có nội gián hỗ trợ thì muốn ám sát Hoàng đế của hai quốc gia là nhiệm vụ gần như bất khả thi.

Chẳng lẽ, huynh ấy cố tình thu hút ánh mắt của hai nước Duẫn, Thược?

Chẳng lẽ, đây là nhiệm vụ huynh ấy nhận được ngày đó?

Thế nhưng, người giúp huynh ấy là ai? Mục đích huynh ấy nhận nhiệm vụ này. là gì?

"Nhược Bân, truyền lệnh xuống." Giọng Kì Nhiên bỗng vang lên trên đỉnh đầu. Chàng liếc mắt nhìn tôi, câu nói hơi ngập ngừng rồi lại tiếp tục, "Lấy danh nghĩa Băng Lăng, thông báo với thiên hạ từ ba tửu lâu "Thiên Nhai", "Phong Tiêu" và "Lạc An" ở Duẫn và Thược là: Ai bắt sống được Bộ Sát, phần thưởng là một ngàn vạn lượng hoàng kim; kẻ nào tổn hại đến tính mạng huynh ấy, Băng Lăng sẽ truy sát suốt đời, diệt sạch ba họ."

"Rầm — !" Phía sau truyền đến một tiếng động mạnh. Tôi giật mình quay lại thì thấy cây đàn tôi đặt trên bàn đá lúc nãy đã vỡ vụn. Hai mắt Bạch Thắng Y đỏ lừ, tôn lên nụ cười như hoa bên khóe môi hắn, nhưng lại khiến tôi nổi da gà, gió lạnh dường như len lỏi vào cơ thể, thấu vào người lạnh buốt.

"Ngài vậy mà vì một tên Bộ Sát mà muốn phá vỡ tổ quy, khiến cho Băng Lăng quốc tham gia vào đấu tranh thế tục?!"

"Ngươi không được đến gần Nhiên ca ca!" Tiểu Trì nắm chặt dao găm trong tay, đôi mắt vàng sáng rực, trừng mắt nhìn chăm chăm Bạc Thắng Y đang đi về phía Kì Nhiên.

Khóe miệng Kì Nhiên nhếch lên, cười lạnh:"Phá vỡ tổ quy? Chuyện ngươi và Phụ hoàng đã làm thì sao, còn có thể nói là ta là người đầu tiên phá vỡ à?"

Văn Nhược Bân đứng một bên giống như bị chấn động hồi lâu, cuối cùng mới hoàn hồn, xem xét tình huống một chốc rồi mới cười như không có gì xảy ra:"Vâng, Thiếu chủ. Xin hỏi, cần thông báo ngay không ạ?"

Kì Nhiên gật đầu, vừa định mở miệng thì mắt xanh chợt lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Tôi chỉ thấy trong chớp mắt, cảm giác nguy hiểm xộc nhanh khắp toàn thân thì một bóng người màu trắng mang theo sát khí đã bổ nhào đến trước mắt. với tốc độ cực mau. Tôi kinh hoảng, giơ tay phải lên, tay trái vòng ra toan dùng Tuyệt chắn

Giây tiếp theo, tôi chỉ thấy thân thể mình hơi hẫng rồi rơi vào một vòng tay ấm áp xen lẫn mùi hương thơm mát nơi u cốc, cánh tay thon dài có lực ôm chặt thắt lưng tôi..

Kì Nhiên buông tay đang vòng ở eo tôi ra, đưa mắt nhìn Bạch Thắng Y đã khôi phục vẻ bỡn cợt ngày thường đứng cách đó không xa.

"Nhiên, ngài không cho rằng, Hoàng hậu Kì quốc này biết nhiều bí mật của ta như vậy nên bị loại bỏ sao?" Sát khí lóe lên trong đôi mắt hắn nhìn tôi, khóe môi nhếch nụ cười nhạt, "Hay là, bởi vì đó là người của Bộ Sát, ngài..."

"Chuyện của ta còn tới phiên ngươi quản sao?" Kì Nhiên lạnh nhạt ngắt lời, "Ngươi tốt nhất là đừng quên nguyện vọng ngày đó khi đi theo ta... mà ngươi từng nói!"

Bạch Thắng Y chấn động, nụ cười yêu mị cứng đờ ngay tức khắc. Sau một lúc trầm mặc, hắn đột nhiên nở nụ cười chua xót hoàn toàn không phù hợp với mình, giọng suy sụp:"Ta trước kia suy tính đến đâu cũng không cách nào làm khác được.. Ta không nghĩ rằng, một nữ nhân đã chết lại thật sự có thể khiến ngài.. hoàn toàn thay đổi..."

Tôi sững sờ. Trong hốt hoảng, tôi chỉ thấy trước mắt mình mờ đi, hai chân mềm nhũn dường như không thể đứng thẳng được.

Ngay cả Văn Nhược Bân cũng thu lại nụ cười giả lả, ánh sáng trong mắt thoáng tối thoáng sáng, lâu sau mới vỗ vỗ vai Bạch Thắng Y, cười khẽ:"Trước kia, tuy ta không thích ngươi, nhưng nếu chúng ta đều lựa chọn đi theo Thiếu chủ thì ta cũng muốn nhắc nhở ngươi một chút."

"Muốn thay thế ai.. Thì cũng đừng mưu toan đến việc thay thế vị trí hai người bọn họ trong lòng Thiếu chủ."

"Thiếu chủ." Văn Nhược Bân quay đầu, hơi khom người với Kì Nhiên, "Thần xuống trước truyền lệnh."

Dứt lời, Văn Nhược Bân liền cười nhẹ với tôi:"Tâm Tuệ nói, liệu pháp tâm lý là do cô dạy nàng ấy. Cho nên, ta vẫn muốn cảm ơn cô." Nói xong, hắn phất tay, nhanh chóng rời đi.

Bạch Thắng Y lui về sau vài bước ngồi xuống ghế đá, trên mặt đã sớm khôngng còn vẻ cô đơn và xót xa vừa rồi, như có như không nhìn chúng tôi bên này và cười rực rỡ ma mị như cũ.

Kì Nhiên xoay người, hờ hững đi dọc theo con đường, trong nháy mắt đã xa hơn mười thước.

"Cô ngốc, còn không mau đi thôi." Tiểu Trì túm lấy bàn tay lạnh cóng của tôi kéo tôi chạy đi như bay, "Muốn bị người ta giết sao hả?"

Bầu không khí vốn náo nhiệt quanh ghế đá lúc này đã không còn ai, chỉ còn một mình Bạch Thắng Y và những mảnh vụn gỗ của cây đàn vương vãi trên mặt đất. Nhìn khoảng không đã vắng bóng người, khóe miệng hắn hơi cong lên, nụ cười khát máu lạnh lẽo lộ ra. Bạch Thắng Y lẩm bẩm:"Thật sự là sẽ vì Bộ Sát mà không giết nàng ta sao? Nhưng thật ra.. ta rất muốn biết giới hạn của ngươi ở đây đấy, Nhiên.."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Chương 7: Tuyết Lê viên

Từ sau hôm ấy, tôi chưa thấy lại Kì Nhiên, nhưng rõ ràng trong chỗ tối có người theo dõi, hay nói là giám sát tôi. Tôi cười khổ. Tên Bạch Thắng Y biến thái kia quả là có ý định sẽ không cho tôi có ngày yên lành mà.

Trong phòng truyền đến giọng nói nhanh nhảu của Tâm Tuệ:" Tôi đã nói là không thể nóng vội, không thể nóng vội mà, sao huynh cứ như vậy mãi thế. Tiểu Niệm ngoan, đừng khóc nữa, tỷ tỷ ôm cái nào."

Tiếp theo là tiếng cười ngây ngô có hơi xấu hổ của Văn Nhược Bân:"Ta chỉ cảm thấy là chơi rất vui mà... (Tôi có thể hình dung được vẻ mặt tức giận muốn giết người của Tâm Tuệ rồi) Ấy — muội xem, Tiểu Niệm bây giờ còn thân thiết với muội hơn cả ta..."

Không thể không bội phục tên Văn Nhược Bân này, vậy mà có thể khiến một Tâm Tuệ tính tình hiền dịu như vậy nổi điên.

Lại nói, khó trách sao lúc trước nghe thấy cái tên Văn Nhược Bân này quen tai, thì ra là một trong tứ đại thừa tướng của Băng Lăng. Nếu đến giờ mà tôi còn không biết thân phận của hắn thì đúng là ngốc đến hết thuốc chữa.

Chỉ có điều. Người này trước mặt Tâm Tuệ làm gì có một chút bộ dạng nào của một trong tứ đại thừa tướng đâu, quả thực rất giống một đứa trẻ lớn xác xấu xa, suốt ngày dính lấy cô bé. Không phải.. là thích Tâm Tuệ rồi chứ?

Khụ ~ chuyện này.. hắn là vẫn nên để Tâm Tuệ nhận ra được bộ mặt thật của hắn nhỉ, dù sao thì thuận theo tự nhiên vẫn tốt hơn chăng?

Tôi xoay người ra khỏi phòng. Thuận theo tự nhiên là một chuyện, còn làm bóng đèn

Không thể nhúc nhích, không thể nói chuyện, và thậm chí. không thể hô hấp bình thường được!

Ông trời ơi, cầu xin ông đừng đùa với tôi ngay lúc này nữa! Tôi muốn nói cho Kì Nhiên, tôi là Thủy Băng Y; tôi muốn nói cho chàng rằng, tôi không hề chết; tôi muốn nói với chàng, xin chàng đừng đau lòng và tuyệt vọng như vậy

Thế nhưng, cánh môi lạnh cóng đã tím tái, dù cho tôi có cố gắng thế nào cũng không thể thốt ra được lấy một tiếng.

Dây thanh quản như bị cắt đứt, im thít không có tiếng.

Một tay Kì Nhiên kéo tôi từ dưới đất lên. Toàn thân tôi lạnh cóng, chết lặng, ngoại trừ phần ngực thì không còn nơi nào có cảm giác nữa. Nước mắt như bị đóng băng ngay trong cơ thể. Tôi muốn thét lên, muốn ngăn chàng, muốn ôm lấy chàng mà khóc... Tất cả chỉ đều là vọng tưởng

Vậy mà, Kì Nhiên không liếc mắt nhìn tôi lấy một lần như sợ bản thân sẽ chần chừ hối hận. Chàng túm lấy tôi, thoắt cái đã ra khỏi tòa nhà, lao ra ngoài đại môn của Tuyết Lê viên.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Chương 8: Gương mặt khi ngủ

Vậy mà, Kì Nhiên không liếc mắt nhìn tôi lấy một lần như sợ bản thân sẽ chần chừ hối hận. Chàng túm lấy tôi, thoắt cái đã ra khỏi tòa nhà, lao ra ngoài đại môn của Tuyết Lê viên.

Thân thể bị ném mạnh ra ngoài. Tôi ngước gương mặt đẫm lệ lên, cả người lạnh run nhìn chằm chằm Kì Nhiên trong thinh lặng. Không một giây phút nào mà tôi không nhìn chàng.

Kiếm trong tay Kì Nhiên run bần bật, suýt chút nữa là rơi xuống đất. Chàng trừng mắt nhìn tôi, bỗng quát lớn:"Người đâu!"

Một lát sau, mười mấy người thanh niên áo đen như hiện ra từ hư vô vây quanh chúng tôi. Thủ lĩnh là người thanh niên thanh tú đã đưa Vô Dạ đi ngày đó. Tôi nghe hắn khom người nói:"Thiếu chủ có gì phân phó?"

Kì Nhiên lấy mặt nạ trong ngực ra mang vào, lạnh giọng:"Ai cho cô ta bước vào Tuyết Lê viên?"

Người thanh niên chấn động, hai hàng mày nhăn lại, cúi đầu đáp:"Thuộc hạ không biết. Có thể là vào nhầm."

Tia sáng xẹt qua trong mắt Kì Nhiên, lời nói tàn nhẫn lạ thường:"Tống vào ngục trước đã."

"Dạ!" Người thanh niên đó một tay nâng tôi lên, còn tay kia vung nhẹ. Ngoại trừ hai người áo đen dẫn đường, số còn lại đều quay về ẩn thân. Tuyết Lê viên lại khôi phục sự yên tĩnh ban đầu như chưa từng xảy ra chuyện gì.

"Mạc Ngôn." Kì Nhiên dừng một chốc mới nói tiếp, "Chưa điều tra được chuyện gì xảy ra thì đừng để cô ta chết.. hoặc bỏ trốn."

Mạc Ngôn gật đầu, đưa tay điểm tại vị trí xung quanh miệng vết thương hơi lạnh rồi đi theo người áo đen kia về phía tây.

"Cô là người đầu tiên xông vào Tuyết Lê viên mà không bị Thiếu chủ giết đấy." Mạc Ngôn đỡ tôi đi một lúc thì bỗng mở miệng.

Máu toàn thân tôi như đang đóng băng, lưu thông rất chậm nên không cách nào nói chuyện như bình thường, mà ngay cả muốn gắng gượng nở nụ cười cũng không xong.

"Bị 'Hàn Tuyết kiếm' của Thiếu chủ làm bị thương thì khó tránh khỏi bị tổn hại đến kinh mạch do lạnh. Cô thử vận chân khí một chút vào tâm mạch để máu lưu thông lại xem. Nếu không thì rất dễ bị hàn khí nhập thể, nhẹ thì tàn phế, nặng thì bỏ mạng."

Tôi cảm kích nhìn hắn rồi bắt đầu nghe theo, vận chân khí từ mười hai mạch chu thiên ở đan điền. Trong chốc lát khi chân khí từ từ chảy khắp cơ thể, tôi đã quên mất bản thân mình ở nơi nào, mãi đến khi Mạc Ngôn nói khẽ với tôi một câu:"Tới rồi."

Tôi thình lình mở mắt mới phát hiện bản thân đã ngồi trên mặt đất ẩm ướt của phòng giam, mùi mốc của dịch vị và mùi hôi thối xộc vào mũi. Tôi run người, nhỏ giọng rủa:"Đây là nơi quái quỷ nào thế này?"

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi mới nhận ra thân thể cứng còng đã miễn cưỡng có thể cử động được, dây thanh quản cũng trở lại như cũ nhưng cả cơ thể vẫn lạnh cóng, run rẩy không ngừng.

Miệng vết thương còn đau hơn vừa nãy cả chục lần. Tôi thấy trán mình nóng hổi như muốn nứt ra.

Mạc Ngôn cẩn thận đỡ tôi ngồi dựa tường, nhẹ giọng:"Tự cô cẩn thận một chút, ở nơi lao lý này cũng không có ai chăm sóc cô đâu. Ta đi phục mệnh với Thiếu chủ trước."

Tôi cười cảm kích. Thấy hắn khom người lui ra ngoài, tôi mới nghiêng đầu dựa tường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cơ thể... khó chịu quá... Đây hình như đã là lần thứ hai tôi vào ngục rồi thì phải? Lần trước là ở trong cung Vệ Linh Phong, có điều là được thả ra ngay, lại còn được đích thân Hoàng đế đến đón. Giờ ngẫm lại, thật sự là buồn cười...

Cơ thể thì lạnh cóng, còn đầu thì nóng rực, cả người... đều khó chịu cực kì. Chẳng lẽ tôi sẽ chết trong ngục tối như vậy sao? Chết như vậy thì uất ức lắm, lại vô vị nữa.

Ý thức bắt đầu dần mơ hồ, cơ thể dựa vào tường dần mất sức. Tôi cuộn mình không ngừng run lẩy bẩy, sau đó nặng nề thiếp đi..

Kì Nhiên đứng ở cổng lớn Tuyết Lê viên rất lâu, sắc trời từ từ sập tối, chàng vẫn không rời đi, không nhúc nhích.

Mãi đến khi mặt trời ngả về tây, như ngày Băng Y mất, ngay cả tia sáng cuối cùng cũng bỏ chàng mà đi.. Khóe miệng chàng khẽ nhếch, để lộ nụ cười còn bi thương hơn cả khóc. Chàng đóng cửa, chậm rãi xoay người về phía Hoàng cung náo nhiệt.

Bỗng, bước chân chàng thoáng dừng, hơi khom người nhặt một vật từ dưới đất lên. Một vòng tay màu đen. Là của người vừa bị kéo đi sao? Hình như.. có gì đó quen mắt!

Chàng cầm chiếc vòng trong tay đi thẳng về, nhưng trong đầu bất ngờ lại chẳng trống rỗng, mà ngược lại còn không ngừng hiện lên ánh mắt đẫm lệ kia...

Trong đôi mắt ánh ấy như lóe lên ánh sáng rực rỡ, đôi mắt ấy cũng tựa như những giọt lệ kia, đâm sâu từng cơn vào trái tim vốn đã ngừng đập của chàng. Thế nhưng, chàng vẫn không thấy được trong đôi mắt ngập tràn ánh sáng chói lọi ấy là một tình cảm vô biên đến dường nào

Đến tận cùng, là không thấy rõ, hay là không dám, không muốn nhìn thấy? Song. tất cả đều không còn gì khác biệt nữa rồi.

Lần đầu tiên gặp Thủy Liên Nguyệt, chàng chưa từng mong mỏi sao? Dù cho Băng Y là người được Phụ hoàng phái đến, dù cho Băng Y vẫn nhất mực lừa gạt chàng thì chỉ cần nàng còn sống... còn sống là quá đủ rồi!

Nhưng chỉ cần liếc mắt chàng đã biết, người con gái có thân xác giống hệt kia không phải là Băng Y.

Và cũng tại thời khắc đó, chàng nhận ra, Thủy Băng Y đã chết rồi! Người con gái để lại dấu ấn như một bức họa tuyệt đẹp trong đời chàng, đã bị Mộc Li Phong một kiếm đâm xuyên cơ thể, rơi vào huyết trì, hoàn toàn rời xa ngay trước mắt chàng, vĩnh viễn cũng không thể sống lại được nữa...

Kì Nhiên đẩy cửa bước vào căn phòng trống trải, tĩnh lặng như tờ, chiếc vòng màu đen trong tay được đặt tùy tiện trên bàn.

Thức ăn được đặt trên bàn đã nguội từ sớm. Lúc trước, là chính chàng đã hạ lệnh, cơm tối phải theo quy tắc bày ra khi chàng ở trong phòng sao? Lúc trước, cũng chính chàng hạ lệnh, không ai được phép chữa trị bệnh bao tử của chàng đúng không?

Vậy mà nhiều ngày qua, sao chàng cứ mãi nhớ đến chén thuốc đắng nghét và món cháo hoa không mùi vị kia chứ?

Kì Nhiên bưng thức ăn lên, vừa toan đổ đi thì ánh mắt đột nhiên lướt qua chiếc vòng tay màu đen được đặt trên bàn.

Chàng cầm chiếc vòng lên, nương theo ánh nến mà nhìn. Trên chiếc vòng, một chữ "Y" được thêu nổi bằng tơ màu trắng.

Trái tim chàng bỗng đập mạnh, đột nhiên nâng tay nhìn về vật màu lam nhạt bằng nhung ở cổ tay mình, trên đó cũng thêu một chữ "Nhiên" xiêu vẹo. Bộ nói, là kỉ vật. Kỉ vật. gì?

Nếu là do Bộ tặng, vì sao lại thêu chữ "Nhiên" mà không phải.. chữ "Kì".

Người con gái ấy bảo rằng, đây gọi là bao cổ tay, còn rất cẩn thận mang vào cho chàng, lại giải thích vô cùng lưu loát trong khi chàng còn chưa từng thấy qua.. cách dùng thứ đó.

Trong ngực có gì đó đang quặn đau. Chàng đứng bật dậy, đi đi lại lại không ngừng trong phòng. Chẳng phải là chàng không muốn dừng, mà là. mà là.. nếu dừng lại, chàng lại không thể ngăn được suy nghĩ khó tưởng được kia hiện lện trong tâm trí.

"Tinh — " Tiếng đàn thình lình bật lên. Ngón tay chàng vừa rồi đã vô ý chạm phải dây đàn, nhưng lại như vô tình khơi lên.

Thời điểm mà tiếng đàn vang vọng, ngay cả chính bản thân chàng còn hoảng sợ. Khúc nhạc mà chàng gảy, đúng là khúc nhạc mà người con gái ấy đã tấu lên bên bàn đá ngày hôm đó. Ngón tay khẽ lướt, trong thảng thốt, chàng nhớ lại ngày mà nàng cất tiếng hát, giọng ca nhẹ nhàng mà tĩnh tại tràn khỏi đầu môi:

"Tôi ngày ngày ngắm nhìn khoảng trời xanh thẳm

Tựa như niềm ấm áp của người đang bên cạnh mình

Đời người có bao nhiêu tiếc nuối

Càng trưởng thành càng thấy thật cô đơn

Tôi rất muốn bay xa

Xa mãi không mỏi mệt

Tim càng yêu sâu đậm sẽ chỉ càng đau đớn

Tôi chỉ muốn bay xa

Xa mãi trong không gian bao la

Tôi biết người sẽ mãi bên cạnh tôi.."

"Tằng — " Dây đàn đứt phựt. Kì Nhiên mở to mắt nhìn máu trên ngón tay trắng nõn mà không ngừng run rẩy.

Vì sao vì sao khúc nhạc mà nàng gảy lại giống với bài hát trong "Di động" của Băng Y đến thế? Hơn nữa. còn không sai một li.

Vậy mà lại.. trùng khớp đến thế, ngay cả một lỗi sai cũng không, hoàn toàn giống.. hoàn toàn giống, chỉ vì đó là cùng từ người hát mà ra!

Trong đầu chợt hiện là hình ảnh Bộ Sát muốn nói lại thôi, ánh mắt đau đớn gần như điên dại.

Huynh ấy nói:*"Kì, nếu huynh cứ mãi trầm mê trong quá khứ, đóng chặt ánh mắt mình, trái tim mình thì sẽ có một ngày... phải hối hận!"*

Huynh ấy nói, chàng sẽ có ngày hối hận.

"Mạc Ngôn — !" Bước chân Kì Nhiên hỗn loạn lao khỏi phòng, lớn giọng gọi.

Một bóng người lóe lên trong bóng đêm. Mạc Ngôn đã khom mình đứng trước mặt chàng:"Thiếu chủ, xin hỏi có gì phân phó?"

"Nàng ở đâu?" Kì Nhiên siết chặt tay, gắng sức bình tĩnh hỏi.

Hi vọng càng nhiều thì đến khi tuyệt vọng, sẽ lại càng đau đớn thấu trời. Điều này, chàng.. hiểu hơn ai hết. Vậy nên, đừng ôm hi vọng, ngàn vạn lần.. đừng ôm hi vọng nữa.

"Sao ạ?" Mạc Ngôn trố mắt, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn vị Thiếu chủ có vẻ khác xa ngày thường nhưng hắn không thể chỉ ra được khác chỗ nào.

Kì Nhiên đi ngang qua người hắn, thản nhiên ra lệnh:"Nàng bị nhốt ở đâu, đưa ta đi."

"Dạ!" Mạc Ngôn chấn động trong lòng, vội hạ thấp đầu lên trước dẫn đường.

Mạc Ngôn không vui nhìn về phía ngục quan và lính coi ngục vì sự xuất hiện của Kì Nhiên mà sững sờ, rồi lại xem xét xung quanh, lo lắng quay đầu hỏi:"Thiếu chủ, nơi này hơi lộn xộn, ngài nên cẩn thận một chút."

Mặt Kì Nhiên vẫn không dao động, bình tĩnh gật đầu như không biết đến mùi xác người kinh tởm và mùi ẩm mốc của nơi này.

Mạc Ngôn ngừng lại trước một phòng giam. Cách cửa gỗ, hắn gọi cô gái đang cuộn mình nằm bên trong:"Tiểu Nhược cô nương, xin ra đây một lát, Thiếu chủ muốn gặp cô."

Cô gái trong phòng giam vẫn cuộn mình nằm đó không nhúc nhích. Mạc Ngôn nhíu mày kêu vài tiếng nhưng vẫn không ai đáp lại.

Hắn bỗng nhớ đến dáng vẻ suy yếu vừa rồi của cô, hai gò má ửng hồng vì bệnh, chẳng lẽ.. Trong giây lát hắn chột dạ thì một bóng người đã xuất hiện.

Hắn ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy Thiếu chủ tự ý kéo then chốt rồi đẩy mạnh cửa bước vào phòng giam. Hắn giật mình vội vàng vào theo.

Kì Nhiên lẳng lặng đứng nhìn người con gái đang cuộn mình trước mắt nhưng không đủ dũng cảm tiến thêm bước nào. Đôi mắt chàng phẳng lặng không gợn sóng, thần sắc đạm mạc lạnh lùng, thế nhưng, chỉ có chàng biết, trong lòng mình giờ đây dậy sóng khôn cùng, không ngừng chao đảo.

Gương mặt người con gái bị những sợi tóc xõa dài che khuất, không nhìn thấy rõ, thân mình nhỏ bé và yếu ớt cuộn tròn run rẩy từng hồi. Từng cơn, từng

con như một cái cây bén rễ, ăn sâu vào lồng ngực chàng, tạo nên âm thanh đến chói tai.

Mạc Ngôn bước qua Kì Nhiên nâng người con gái ấy dậy, sờ trán mà thấy nóng đến bỏng tay. Hắn hoảng sợ, bế cô gái lên đi đến trước mặt Kì Nhiên:"Thiếu chủ, xem ra cô ấy bệnh không.."

Mạc Ngôn khiếp sợ. Từ trước đến nay, hắn chưa bao giờ thấy qua ánh mắt, vẻ mặt như vậy của Thiếu chủ. Ngài nhìn trân trối người con gái trong lòng hắn tựa như không cách nào tin được, rồi lại như đang nhìn một sinh mệnh từng trôi đi giờ phút này đã hồi sinh, cuồng dại tựa muốn hòa mình vào người đó cho đến tận cùng

Hắn từ từ cúi đầu. Cả người cô gái trong lòng run bần bật, hai gò má ửng hồng, trán rịn mồ hôi nhưng thần sắc lại...bình yên và tĩnh mịch đến lạ.

Kì Nhiên chậm rãi vươn hai tay đón lấy người con gái trong lòng Mạc Ngôn, bàn tay chàng trắng nõn làm bật lên khuôn mặt nóng rực đỏ bừng như lửa đốt đang run của người ấy, từng cơn đau đến nhói lòng.

Người thiếu nữ như cảm nhận được điều gì, bỗng nhiên hơi cựa quậy, vùi đầu vào lòng chàng, khóe môi đỏ sẫm hơi nhếch để lộ nụ cười khẽ.

Nụ cười đó, trong veo, thuần khiết như thủy tinh, nhẹ nhàng như đóa bách hợp trong gió, rồi lại rực rỡ, lộng lẫy tựa ánh hoàng hôn, mỹ lệ, tuyệt đẹp nhất……...

"Băng Y..." Tay phải Kì Nhiên siết chặt, thì thầm khe khẽ, ngón tay lạnh lẽo run run chậm rãi xoa gò má nóng rẫy của người con gái. Nỗi sợ như một ngọn lửa lan tràn trong lòng chàng, như muốn.. hủy diệt cả linh hồn, hủy diệt cả trái tim!

"Rầm —" Lao ngục bị chấn động như sắp sập, đất cát trên trần rơi xuống lạo rạo, mang theo sự kinh hoàng, nhớ thương và chấp nhất khiến tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được, giờ khắc này, ngay trên nền đất ẩm ướt đã khắc sâu một nỗi niềm như hủy thiên diệt địa.

Kì Nhiên ôm chặt người con gái trong lòng, phóng như điên ra khỏi lao ngục. Dù người, dù tường, dù cửa, phàm là thứ nào chắn đường đều bị chàng một tay đánh văng.

Giây phút này, tâm trí chàng trống rỗng. Chàng không biết né tránh, không biết kiềm nén, không biết suy xét, thậm chí.. càng không biết hối hận.

Giây phút này, trong tâm trí chàng, trong trái tim chàng, và cả từng tế bào trong cơ thể chàng đều đau đớn đến chết lặng. Chàng chỉ biết một điều, Băng Y — không thể chết! Không ai có thể... cướp Băng Y khỏi chàng một lần nữa

Không ai có thể! Chàng thề, dù là tử thần — cũng không thể!

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Chương 9: Đấu tranh

Nơi này. là đâu? Là ai.. đang gọi bên tai tôi thế?

Trong tầng tầng lớp lớp sương mù, tôi cứ bước đi trong mơ hồ. Tôi xua sương mù, nhìn thấy một khung cảnh vô cùng thân thuộc nhưng lại như đã xa cách một đời, xúc động dâng trào

"Vân Vân, nói xem, nếu để con gái phải nhìn mình chịu nhục mà chết, rồi lại để đứa trẻ đó sống sót thì... có vui không?"

Tôi như một con gà con bị nhấc bổng trong không trung, trợn trừng mắt nhìn người đàn ông kia, người. tôi không nhìn thấy rõ mặt xé từng lớp quần áo của mẹ tôi, rồi hung bạo giáng hết cái tát này đến cái tác khác lên hai gò má sưng đỏ của bà, máu rướm đỏ cả khuôn mặt.

Tôi gào thét điên loạn, ra sức giãy giụa, đấm đá! Thế nhưng... ngoại trừ bà dần biến mất trước mắt tôi như một đóa sen trắng tuyệt đẹp, thì tất cả chỉ còn lại nỗi sợ và tuyệt vọng khôn cùng.

Mẹ cuối cùng cũng hộc máu, nhưng bà vẫn không rơi một giọt lệ nào. Ánh mắt bà đau thương mà dịu dàng, bà vẫn cười với tôi:"Bé Băng, xin lỗi con. Mẹ để con lại như vậy, lại còn buộc con phải chịu đựng nỗi đau này. Thế nhưng, nỗi đau đó, ngoại trừ chính bản thân con, không ai có thể giúp con vượt qua được Mẹ xin lỗi..."

Tôi không hiểu, không thê hiểu được mẹ đang nói gì. Tôi chỉ biết, bà nhắm mắt lại, và mãi mãi không bao giờ. tỉnh lại.

[Băng Y. Băng Y...] Ai thế, là ai đang gọi tôi không dứt?

"Lão đại, tôi chưa bao giờ thấy hai hạt mầm nào tốt như bọn chúng cả. Hơn nữa, thằng bé này chỉ cần được tôi huấn luyện thì nhất định có thể trở thành một sát thủ bậc nhất của Hắc lộ."

"Bé Băng đừng sợ, anh hai nhất định sẽ trở thành sát thủ xuất sắc nhất để bảo vệ em."

"Tinh thần cô bé này đã phải chịu kích thích quá độ, vừa mơ sẽ phát cuồng. Nếu cứ như vậy, chỉ sợ sẽ chết vì lao lực."

"Băng Diệp, cậu thật sự hạ quyết tâm rồi sao? Nếu dùng phương pháp thôi miên để tước đi giấc mơ của em gái cậu thì có thể giúp em cậu ngủ được như bình thường, nhưng mà từ nay về sau, cô bé sẽ không bao giờ mơ được nữa, dù nằm mộng cũng không thể nhớ."

"Nhưng chuyện này không phải là điều quan trọng nhất. Cậu phải biết rằng, chúng ta, những người sống ở Hắc lộ, bất cứ lúc nào, ở đâu cũng có thể bị thương dẫn đến hôn mê, mỗi lần tỉnh dậy ngoại trừ dựa vào y thuật, mà còn nhờ phần lớn là ở nghị lực kiên cường của từng người."

"Nhưng tình huống của Băng Y, một khi đã vào mộng thì ý chí không phải là yếu ớt, mà là... hoàn toàn mất đi. Nếu thật sự bị trọng thương, đến lúc đó thì có thể tỉnh lại hay không.. thật sự chỉ còn dựa vào vận mạng."

[Băng Y. Đừng chết] Là ai.. Giọng ai mà lại ưu thương... lại xa xôi như tận nơi chân trời, và lại rõ ràng như kề cận.

"Nhất định phải cứu sống con bé! Nhất định phải cứu sống con bé, nghe không?!"

"Cậu chủ Băng Diệp.. không.. không phải là chúng tôi không muốn cứu tiểu thư! Nhưng... nhưng mà nhóm máu của tiểu thư.. trong cả triệu người ở Mumbai cũng chỉ có một người có. Bây giờ khẩn cấp như vậy.."

"Còn máu tôi sao không lấy?! Còn chần chờ nữa sẽ không kịp mất!"

"Nhưng cậu chủ, cậu... cậu chảy máu nhiều như vậy, lại còn bị thương nặng, nếu trích một lượng lớn máu"

"Tôi bảo các người lấy có nghe không? Cho dù lấy hết cũng chẳng sao, nếu bé Băng mà chết"

"Ta không cho phép!" Một giọng nói uy nghiêm đột ngột vang lên, "So với con nhóc vô dụng này, mày quan trọng hơn!"

"Ông dám không cho tôi cứu bé Băng!" Anh hai lạnh lùng nhìn người đàn ông kia. Anh rõ ràng chỉ vừa mười sáu tuổi mà tựa như đã trải qua bao tang thương cả một đời, "Miễn là sau này. ông không hối hận!"

"Ông Trần!" Trầm mặc một lúc lâu, người đàn ông kia cuối cùng cũng khó khăn nói, "Cố gắng giữ lại cả hai!"

[Băng Y.. Nếu nàng chết... Nếu nàng ghét ta... và thế giới này như vậy...] Đó là ai? Xin người.. đừng gọi tên em tuyệt vọng như thế!

Trong căn phòng nhỏ đóng kín, nơi chúng tôi đã được huấn luyện vô cùng tàn khốc, một người đàn ông mang kính vàng đầy chất tao nhã đứng dưới ánh đèn sáng choang. Người đó vươn bàn tay rộng mà ấm áp ra với những kẻ đầy rẫy vết thương, máu nhuốm toàn thân là chúng tôi đây:"Các cháu bỗng có thêm một người chú là tôi, vì đến năm ngày trước tôi mới biết là chị mình có hai đứa con."

"Kinh tế hiện nay của chú không hẳn là dư dả, nhưng lại có những người anh em vừa có thế lực vừa tình nghĩa. Chú tin là bản thân mình ngày nào đó chắc chắn sẽ trở thành đại gia đấy. Hơn nữa, chú còn thể tự nấu ăn rất ngon. Nếu những điều kiện này đủ hấp dẫn các cháu thì đi theo chú."

"Nếu.. ông có thể giúp bé Băng mãi mãi không phải giết người, nếu ông có thể cố gắng khiến chúng tôi hạnh phúc thì chúng tôi.. sẽ đi theo ông."

"Được, mặc cả xong! Điều kiện là.. các cháu phải gọi chú là cha. Chú mới 28 tuổi, lại có một thằng con trai 17 tuổi tuấn tú và một cô con gái 11 tuổi xinh xắn, kể ra thì chắc chắn bọn họ sẽ hâm mộ đến chết mất thôi"

"Cha." Anh hai gọi một tiếng.

Tôi cũng gọi theo:"Cha."

Quai hàm người đàn ông ấy như rớt xuống:"Đừng, chú đùa thôi.. Gặp hai đứa nhóc không biết cười là gì, nên chú chỉ bày chút chuyện vui thôi. Trời ơi, chú mới 28 tuổi, để người ta biết mình có một đứa con trai 17 tuổi và một cô con gái 11 tuổi thì mặt mũi vứt đâu chứ? Làm sao có cô gái nào dám cứu vớt chú nữa."

[Băng Y.. Ta sẽ hủy diệt chính mình và cả thế giới này nữa.. hủy diệt tất cả...] Vì đâu nỗi đau trầm lắng ấy lại có thể khắc sâu vào tim tôi, vì đâu tiếng gọi kia lại khiến lòng tôi thổn thức?

"Chẳng phải con đã đồng ý với cha là sẽ không giết người sao? Chẳng phải con đã nói là muốn có một cuộc sống bình thường sao?"

"Chính kẻ này đã giết mẹ." Anh hai ngang bướng nhìn kẻ kia và cha, lạnh lùng đáp lời.

"Vậy thì con có thể gọi cảnh sát mà! Ít nhất cũng phải nói với cha một tiếng chứ. Con mới 18 tuổi mà đã có thể giết người không chớp mắt rồi! Con cuối cùng là có xem ta là là cha của con không hả?"

"Con chỉ biết, vừa nhìn thấy tên đó là đã muốn giết hắn rồi —!"

"Con..."

"Bé Băng! Con (Em) làm gì vậy?!" Cả cha và anh hai đồng loạt khiếp sợ quay đầu nhìn tôi.

Từ cổ tay áo của tôi trượt ra một cây dao găm mỏng như cánh ve. Tôi đâm hết lần này đến lần khác vào thi thể không còn sức sống kia. Máu tươi bắn tung tóe lên gương mặt tôi, lên quần áo tôi mà tôi không hề có cảm giác, chỉ oán giận trong bình tĩnh:"Anh hai, vì sao anh lại không cho em đâm hắn một lần cuối vậy? Dù em không giết người, cũng không thích giết người, nhưng kẻ này. em cực kì muốn giết!"

"Chát —" Tôi bị cha tát mạnh một cái ngã dúi xuống đất, khóe miệng bật máu.

"Con — bé Băng, con chỉ mới 12 tuổi, mới 12 tuổi chứ không phải 22 tuổi! Không phải con một mực muốn làm tâm lí trị liệu sao? Không phải con. đã từng đồng ý. sẽ cố gắng có được một cuộc sống bình thường sao? Vậy thì bây giờ con đang làm cái quái gì thế hả? Con nhìn xem vẻ mặt con bây giờ giống cái gì rồi?!"

"Hai đứa cút đi — cút đi hết đi!"

[Băng Y.. Băng Y.. Băng Y..] Ngực đau quá. Ai? Là ai. cũng không còn quan trọng nữa rồi. Tôi không muốn người ấy lại gọi tôi đầy đau đớn như thế nữa, tôi thật sự muốn nói với người rằng, xin người buồn nữa, em — sẽ không chết đâu..

"Anh hai, chúng ta đi đã một tuần rồi. Em nghĩ là cha.."

Anh hai ôm lấy tôi, đẩy đầu tôi dựa vào vai anh:"Cha đã đuổi chúng ta ra ngoài rồi. Không, chúng ta không có cha."

"Nhưng rõ ràng là em thấy trong mắt cha như đang nói: các con đừng đi! Thật đó."

"Bé Băng." Anh ôm chặt tôi, nhẹ giọng, "Chúng ta thật sự có thể có được một cuộc sống bình thường ư?"

Tôi nắm tay anh bước vào căn phòng quen thuộc ấy. Trong phòng trống trải bám đầy bụi bặm, hai người chúng tôi tìm rất lâu, rất lâu, cuối cùng cũng tìm thấy được cha đang ngồi giữa ghế tràng kỉ đầy những chai rượu.

Gọng kính vàng đẹp đẽ của ông vỡ hơn nửa nằm chông chênh trên mặt. Đầu tóc rối tung, râu mọc lởm chởm, cả người đều bốc mùi rượu bia. Cha rõ ràng là đang nhắm mắt không nói câu nào, nhưng dường như cả căn phòng đều vọng đến tiếng khóc rấm rức của ông.

Tôi cô đơn quá, cô đơn quá, tôi.. cô đơn quá..

"Cha! Cha!" Tôi lắc người cha không ngừng, gọi ông đến khi bật khóc, "Bé Băng không giết người, bé Băng là người bình thường, cha đừng ghét bé Băng và anh hai nữa mà!"

Cha từ từ mở mắt, khi nhìn thấy chúng tôi thì kinh ngạc. Hốc mắt ông ửng hồng, một lúc lâu sau mới lên tiếng:"Hai đứa quỷ vô tâm này, uổng công cha cho mấy đứa mặc cho mấy đứa ở, còn lại tự mình xuống bếp nấu cho ăn mỗi ngày... Không ngờ là ngay cả lúc đi cũng không nói tiếng nào! Nói cho mấy đứa biết, chờ ngày nào đó cha giàu rồi thì mấy đứa có hối hận cũng không kịp!"

"Cha..." Anh hai gọi khẽ ngắt lời ông.

Cả người cha giật nảy, bỗng quay lại vươn tay ôm chúng tôi vào lòng, nghẹn giọng thốt:"Trở về là tốt rồi! Nếu không, cha chết trong này, thì ngay cả người thân chăm sóc trước lúc qua đời cũng không có mất!"

[Băng Y...]

Máu... Nhiều máu quá. Là máu của ai. Là máu ai mà đỏ như vậy, ngập khắp đất trời. Đừng! Đừng đến đây!

[Băng Y! Tỉnh lại đi! Hãy tỉnh lại đi!]

Mưa bụi bay, gió khẽ lay, tựa như mối tình si không dứt.

Tuyết trắng rơi, Hoàng Hà đục, mặc cho người chịu nỗi đau tuyệt tình.

...

[Băng Y! Không phải nàng đã nói muốn ta hạnh phúc sao? Nàng nói cho ta biết, nàng chết rồi... thì ta làm sao hạnh phúc đây? Làm sao hạnh phúc được?!]

Kì Nhiên — ! Là Kì Nhiên!

Người luôn gọi tên tôi, không phải ai khác cả, là Kì Nhiên!

Chàng nói gì? Chàng nói.. xin tôi đừng chết! Xin tôi. đừng rời xa chàng!

Không! Tôi nào dễ dàng chết như vậy, mà lại càng không muốn rời xa chàng! Tôi muốn ở bên chàng, tôi muốn ôm chàng khóc cho một năm đau xót này, tôi muốn chính mình nói với chàng xin lỗi, vì đã khiến chàng khổ sở đến tận bây giờ

Mối duyên này xin hẹn lại kiếp sau, tình là gì mà sống chết có nhau.

Nếu có người bên cạnh, ta không cần phải ngưỡng mộ uyên ương thần tiên.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 80: Chương 10: Tình cổ

"Thiếu chủ, đây là kết quả điều tra!" Văn Nhược Bân đưa một mảnh giấy được gấp gọn gàng cho Kì Nhiên, cười lạnh, "Cẩm Ninh Hoàng Hậu này quả thật không đơn giản. Đã thương được Thái tử Thược quốc Phó Quân Mạc mà vẫn có thể mang Tâm Lạc trong tay hắn đi; chữa khỏi "bệnh đậu mùa" được xem là bệnh nan y; đàm luận binh pháp sau Đại điển phong Hậu, chế giễu quần hùng. Ha ha! Quả là một người thú vị."

Kì Nhiên nhanh chóng đọc hết thông tin, môi mỏng khẽ nhếch. Thần sắc bị mặt nạ che đi nên không thấy rõ, duy chỉ có đôi mắt xanh sâu thẳm rực lên như tia sáng trong đêm đen, vô cùng bắt mắt.

"Có thể thấy, Kì đế rất sủng hạnh cô nàng. Dựa theo tốc độ đánh chiếm Đinh quốc thì có thể nhận ra là hắn ta đã sớm sắp xếp chu đáo chặt chẽ, căn bản là không cần đến việc thông gia, vậy mà hắn vẫn kiên quyết cưới Lam Doanh Nhược."

"Buông tha Phó Quân Mạc, trì hoãn hôn lễ, sau Đại điển phong Hậu thì hết mực dung túng. Đối với một bậc đế vương mà nói, đã là cực hạn mà không phải ai cũng có thể làm. Quan trọng nhất là, hắn vẫn nhượng bộ để cho Bộ Sát đi theo bên cạnh cô nàng. Thiếu chủ.. Ngài không sao chứ?"

Kì Nhiên chống cạnh bàn ngồi xuống, lãnh đạm lắc đầu, môi trắng bệch không huyết sắc.

Văn Nhược Bân rút lại nụ cười nhạt trên môi, nhíu mày:"Kì Nhiên, nói vậy thì hơi thất lễ, nhưng cho dù phải cứu sống Tiểu Nhược bằng mọi cách thì cũng đâu cần liều mạng như thế! Đúng! Huynh là thần tiên, nhưng suốt năm ngày không ăn không uống không ngủ, cho dù là thần tiên chắc cũng sẽ thăng thiên còn gì? Huynh nhìn lại bộ dạng mình bây giờ xem, quả thực còn tiều tụy hơn cả nàng ta..."

"Nàng xuất cung thế nào tra không ra sao?" Kì Nhiên như không nghe thấy lời hắn nói, khẽ giật mình như bừng tỉnh, hỏi.

Văn Nhược Bân bất đắc dĩ nhún nhún vai:"Kì đế từ đầu đến cuối đều im bặt, ngay cả tin thông báo truy tìm chính thức cũng không có. Nếu không phải cô nàng ấy ở đây. ta còn thật sự không tin được lại có một Hoàng hậu chạy loạn khắp nơi đấy."

"Chỉ có điều, Kì Nhiên, chuyện đó. huynh chờ Bộ Sát trở về hỏi lại, không phải là sẽ rõ ràng cả sao?"

Bàn tay cầm mảnh giấy của Kì Nhiên căng lên, vò tờ giấy nhăn nhúm, một chốc sau mới đáp:"Ta không muốn đợi nữa, cũng tuyệt đối sẽ không để bản thân bị động..."

"Kì Nhiên, thân phận Tiểu Nhược ta cũng không muốn hỏi thẳng huynh, nhưng huynh có thật là đã hiểu rõ mọi chuyện rồi không?" Văn Nhược Bân nhìn thẳng mặt Kì Nhiên, hai mắt sáng như sao, "Huynh thật sự... không ngại chuyện nàng ấy đã lập gia thất?"

Kì Nhiên đứng phắt dậy bước ra ngoài, rồi đột nhiên quay đầu:"Ta rất hiểu. chuyện quan trọng nhất đối với ta là gì."

Văn Nhược Bân đứng lặng im rất lâu, mãi đến khi bóng Kì Nhiên biến mất trong cái nhìn chăm chú của mình, hắn mới từ từ hoàn hồn, khóe miệng nhếch thành nụ cười đắng nghét:"Làm ơn... Lúc thời điểm thế này thì đừng bày ra bộ mặt như muốn giết người như vậy chứ!"

"Ài! Tiểu Nhược ơi Tiểu Nhược, ta cũng hi vọng là cô mau mau tỉnh lại một chút để Thiếu chủ đừng nổi điên thế nữa, cũng để.. nha đầu ngốc kia hết hồn vía lên mây, đau lòng mà khóc..."

Kì Nhiên đi dọc đường, bước chân thoáng dừng. Lát sau, một bóng người nhẹ nhàng nhảy xuống, khom mình:"Thiếu chủ, thứ ngài muốn đã tìm được rồi."

Kì Nhiên gật đầu, nhận lấy thứ trong tay người kia, tiếp tục đi về trước.

Cửa mở ra kêu "kẹt" một tiếng. Kì Nhiên từ tốn vào trong phòng, đôi mắt xanh lạnh giá quét qua người thanh niên áo trắng đã sớm nhận ra sự xuất hiện của chàng đang mỉm cười.

Kì Nhiên ngồi xuống đối diện người thanh niên đó, ánh mắt âm thầm đảo qua:"Là ngươi lừa nàng đến Tuyết Lê viên?"

Bạch Thắng Y cười mà không đáp, thuận tay với đến ấm trà rót một chén, vô cùng thích thú trả lời:"Nhiên, đây là 'Tuyết hương ngọc thảo' mà trước đây ngài muốn dùng, hôm nay vừa mới sai người đưa đến."

Lời đang nói dở của Bạch Thắng Y cuối cùng cũng phải dừng lại trước cái nhìn lạnh lẽo của Kì Nhiên, thay vào đó là nụ cười ma quỷ:"Không phải là ngài bảo kẻ nào bước vào Tuyết Lê viên đều giết không tha sao? Không phải ngoại trừ Bộ Sát thì với bất kì sinh mạng của ai đi nữa, ngài vẫn luôn thờ ơ sao? Ngài không phải... không chữa trị cho ai khác nữa từ sau cái chết của người con gái kia sao?"

"Không chỉ là không giết, mà lại còn mang theo cô ta chạy như điên khỏi lao ngục, chăm sóc cả một ngày một đêm." Sát ý lẫn sự ghen ghét đến thấu xương dần tụ lại trong đôi mắt Bạch Thắng Y. Hắn gằn từng chữ:"Người này rốt cuộc là ai?"

"Ngươi muốn biết?" Kì Nhiên chậm rãi thu lại ánh mắt đang nhìn chén trà Tuyết hương ngọc thảo chuyển về phía hắn, trên khuôn mặt mang mặt nạ dần để lộ nụ cười giá rét hơn băng tuyết, ngón tay thon dài đột nhiên tấn công về phía Bạch Thắng Y..

Bạch Thắng Y tái mặt đứng bật dậy, hắn nhìn Kì Nhiên đang đứng với tư thế cao ngất mà nhíu mày:"Thứ ngài vừa đưa vào cơ thể ta là gì?"

Kì Nhiên liếc mắt rồi quay người đi về phía cửa.

"Nhiên, ngài chờ một chút. A — " Bạch Thắng Y túm chặt lồng ngực, mềm nhũn người ngã ra đất, thần sắc càng ngày càng trắng, rồi lại tím tái, mồ hôi lạnh ứa đầy trán. Hắn đột nhiên hoảng sợ hỏi, "Tình cổ?!"

Bước chân Kì Nhiên dừng lại, quay đầu hờ hững nhìn hắn:"Bạch Thắng Y, ngươi còn nhớ ngày đó khi ngươi muốn đi theo ta, ta đã nói gì không?"

Bạch Thắng Y thở dốc rất lâu, gương mặt cũng dần khôi phục được huyết sắc. Hắn miễn cưỡng lồm cồm bò dậy, không dám ngẩng đầu mà chỉ cười khổ:"Theo Thiếu chủ vô điều kiện, không.. vọng tưởng, vĩnh viễn không phản bội!"

"Năm đó, lúc ngươi dùng Tình cổ bức tử Tuyết nhi, ta rõ ràng đã nói với ngươi, ta sẽ không kì thị tình cảm của ngươi, sẽ không trả thù, nhưng vĩnh viễn sẽ không đáp lại. Bây giờ, ta rút lại câu nói ấy."

Trong không khí bỗng căng tràn sát khí. Chúng như được thực thể hóa, ép xuống khiến cả người Bạch Thắng Y run rẩy không thở nổi!

"Nếu ngươi dám mưu đồ với nàng và Bộ Sát lần nữa, ta sẽ khiến cho ngươi sống không được, mà chết cũng không xong! Ngươi tốt nhất là luôn nhớ rằng, trong cơ thể ngươi có mang Tình cổ!"

Bạch Thắng Y đỡ lồng ngực vẫn còn nhức nhối, khuôn mặt dữ tợn vặn vẹo đột nhiên cười phá lên, quát tháo điên cuồng:"Cô ta đã sớm là thê tử, là Hoàng hậu của người khác, cuối cùng thì ngài còn chấp nhất thứ gì kia chứ?"

Mắt Kì Nhiên bỗng ngừng lại, ngữ điệu đầy áp lực lạnh thấu tâm can:"Chuyện của ta, không cần ngươi nhắc!"

"Nếu cô ta là người" Khóe miệng Bạch Thắng Y bỗng chảy máu, nụ cười trên mặt lại càng thêm quỷ dị, giọng thều thào run rẩy, "Của Vệ Linh Phong, chính là đại ca của ngài — Tiêu Kì Hiên thì sao?..."

Đầu đau quá.. Ngực cũng đau.. Toàn thân lại vô cùng khó chịu. Tôi mệt quá rồi, không muốn tỉnh lại nữa, cũng không muốn phải đối mặt với vô vàn những khổ sở và bi thương ấy. Thế nhưng..

Cố gắng mở mắt, ánh sáng đâm mạnh vào đôi mắt đã quen với bóng tối, khô rát không thôi. Tôi nhắm tịt lại theo phản xạ, rồi lại mở ra. Khi đã khôi phục lại được thị lực, tôi lại bị cảnh tượng trước mắt làm hoảng sợ.

"Tiểu thư!! Người tỉnh rồi?!" Một cô bé với đôi mắt sưng mọng như quả hạch đào nhào đến ôm chầm lấy tôi, khóc ngất,"Tiểu thư, người cuối cùng cũng tỉnh rồi. Ôi. Người làm em sợ chết mất!"

"Tâm.. Tâm Tuệ?" Tôi yếu ớt gọi, mệng vết thương bị kéo căng đến đau. Tôi nhăn mi, rên thành tiếng.

Tâm Tuệ cuống quít buông ra, khẩn trương hỏi:"Tiểu thư, em xin lỗi. Người Người không sao chứ ạ?"

Tôi cười an ủi em rồi hỏi:"Ta ngủ mấy ngày rồi?"

Tâm Tuệ vừa cẩn thận đỡ cho tôi nằm ngay lại, đắp chăn, vừa lau nước mắt mà nghẹn ngào:"Sáu ngày liền, lâu hơn nhiều so với lần ấy cứu người lên tàu. Tiểu thư, em rất sợ người không tỉnh lại.."

Sáu ngày? Lâu như vậy sao? Lạ thật.. Tôi rõ ràng là đang nằm trong phòng giam, sao bây giờ tỉnh lại đã nằm trên giường gấm vậy?

"Tiểu thư, người với Thiếu chủ có quan hệ gì vậy?" Tâm Tuệ băn khoăn, mắt tuy vẫn còn sưng đỏ nhưng trên mặt ửng nụ cười thoải mái, bày ra khẩu khí muốn trêu chọc tôi.

"Người không biết đâu, hôm đó, Thiếu chủ ôm người từ trong ngục ra mà như đã phát cuồng rồi. Địa lao thiếu chút nữa đã sụp đổ, kinh động cả người trong Hoàng cung."

"Có điều, y thuật của Thiếu chủ quả thật cực kì cao siêu. Tới tận bây giờ, em chưa từng gặp ai mà có thể thi châm với tốc độ nhanh đến vậy đấy. Những người đứng ngoài quan sát như em không thể nhìn thấy gì hết. Tiểu thư, y thuật của ngài hình như còn lợi hại hơn cả người nữa đó!"

"Người hôn mê bao lâu thì Thiếu chủ cũng chăm sóc người ngày đêm bữa ấy, không ăn không uống không ngủ..."

"Em nói cái gì?!" Tôi nhổm người dậy, lại bị đau mà ngã xuống, nghiến răng nghiến lợi, "Em nói chàng không ăn không uống không ngủ?!" Cái tên chết tiệt này muốn phá hư luôn dạ dày của mình sao?

Ngực đau quá. Sao sáu ngày rồi mà miệng vết thương vẫn chưa khép lại, mà lại còn đau hơn nữa, chẳng phải.. có Tiểu Ngân rồi sao?

Tâm Tuệ nói, Kì Nhiên ôm tôi chạy từ lao ngục ra. Đừng bảo chàng. biết tôi là Thủy Băng Y rồi đấy nhé?

Ngoài phòng bỗng truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn. Cửa "Rầm —" một tiếng mở ra, cơ thể Kì Nhiên hơi lảo đảo lao vào phòng đến bên giường, buông thứ trong tay xuống.

Trên mặt chàng vẫn mang mặt nạ, nhưng vẫn có thể thấy rất rõ đã gầy đi nhiều. Môi trắng bệch không huyết sắc, cằm lún phún râu, thân hình hơi xiêu vẹo, suy yếu như sắp ngã.

Chàng nhìn tôi không giây nào rời với thứ tình cảm sâu đậm đến thế, với cái nhìn chăm chú mừng rỡ khôn xiết đến thế, như sợ giây tiếp theo tôi sẽ biến mất.

Hốc mắt tôi ửng đỏ ầng ật nước, khe khẽ thốt lên:"Kì Nhiên."

Hai chữ ấy, trong thảng thốt lại phá tung tất cả mọi giới hạn. Kì Nhiên cúi xuống ôm xiết lấy tôi như mãi mãi không bao giờ buông tay nữa.

Tôi nghiến răng chịu đau nhưng cũng thầm mỉm cười trong lòng Kì Nhiên.

Cảnh tượng như vậy rất thân quen Lúc trước, cũng như thế này đây. Dù rằng cả người đều đau nhức, nhưng khi được chàng ôm vào lòng, tôi lại như có thể thấy được một vị thiên sứ của hạnh phúc đang sải đôi cánh bay trên đầu mình.

Ngày đó, tôi hỏi chàng với giọng khàn khàn vì khóc:"Chúng ta vẫn là bằng hữu đúng không?"

Còn giờ đây, dùng toàn lực vươn cánh tay, tôi ôm riết lấy chàng, líu ríu từng tiếng nhỏ trong lòng chàng:"Chúng ta sẽ không bao giờ... xa nhau nữa."

Đến khi Kì Nhiên buông tôi ra, tôi đau đến chỉ còn đủ sức để thở dốc. Đau quá, rốt cuộc Hàn Tuyết kiếm kia là thứ thần binh lợi khí gì mà có thể khiến miệng vết thương bị đóng băng kinh khủng như thế, bây giờ lại đau đến mức tôi muốn ngất. Sao lại không cho Tiểu Ngân liếm chứ?

"Người bị Hàn Tuyết kiếm đâm phải thì trong cơ thể sẽ bị đọng hàn khí. Hàn khí không được loại bỏ toàn bộ thì không chỉ khiến miệng vết thương không thể khép lại, mà còn xé rộng miệng nó..."

Kì Nhiên gỡ mặt nạ dìu tôi ngồi xuống, rồi đỡ lấy tôi từ đằng sau, giọng dịu dàng mà run run như phải dùng hết sức mới có thể đè nén được sự hối hận, "Cho nên nàng. hiện nay mới đau như vậy."

"Kì Nhiên." Chàng đáp khẽ tôi một tiếng.

Tôi nghiêng đầu tựa vào vai chàng, tiếp tục gọi:"Kì Nhiên."

"Sao vậy? Miệng vết thương đau lắm sao?" Bàn tay nâng tôi càng thêm dịu dàng và cẩn thận, trong ngữ điệu còn đầy sự lo lắng và xót xa.

Tôi lắc đầu, nước mắt lăn dài, gọi hết lần này đến lần khác:"Kì Nhiên! Kì Nhiên! Kì Nhiên..."

Cả người chàng chấn động, đột ngột ôm chặt lấy tôi, gọi tên tôi run rẩy thật khẽ:"Băng Y."

"Em đây!" Tôi gật mạnh đầu, siết đôi bàn tay đang vòng bên thắt lưng mình mà nghẹn giọng, "Em ở đây, ở bên cạnh chàng! Sau này... Sau này đều sẽ ở bên cạnh chàng. Chỉ cần chàng gọi em, em sẽ đáp. Chàng đừng lo lắng gọi mà không ai trả lời, đừng lo lắng sẽ phải ngợp chìm trong nỗ tuyệt vọng cô độc, cũng đừng khóc một mình ở Tuyết Lê viên"

Đã bao lần, tôi nghĩ đến khi chàng đau lòng, tôi sẽ ở trong lòng chàng mà gọi tên chàng, nhưng chẳng ai đáp lại. Đã bao lần, tôi tưởng khi nhắm mắt lại sẽ có thể thấy được khuôn mặt chàng, nghe được giọng nói của chàng, nhưng mở mắt thì chỉ còn hư vô..

Nếu... đến tôi còn thống khổ đến vậy, thì người phải tận mắt chứng kiến tôi chết là chàng sẽ đau đến nhường nào? Đêm đến, chàng sẽ mơ về những ngày tháng ấy sao? Hay lại bừng tỉnh hết lần này đến lần khác, gọi tên tôi rồi lại đắm chìm trong tuyệt vọng?

Kì Nhiên nghiêng đầu chôn mặt sâu vào mái tóc tôi, hơi thở nóng rực ẩm ướt như bao phủ toàn thân tôi, cánh tay ôm tôi siết đến độ như muốn hòa tôi vào cơ thể chàng. Thật lâu sau, chàng mới dùng chất giọng khàn khàn trầm thấp nói khẽ bên tai tôi:"Ta thiếu chút nữa đã tự tay giết.. Chỉ cần ở lại bên ta, thì dù có hủy diệt cả thế gian này có tiếc chi... Người ta yêu nhất."

Thời gian xung quanh trôi thật chậm, còn chúng tôi vẫn ôm nhau ngồi như thế, không hề động đậy, không nói lời nào, tựa như chỉ cần được bên nhau thì

dù cho ngồi đó đến ngày tận thế, dù cho sông có cạn, đá có mòn cũng không còn quan trọng nữa..

Đương nhiên — đây là chuyện không thể nào rồi.

Kì Nhiên bưng chén thuốc vừa đặt trên bàn lúc nãy đưa đến bên môi tôi, bảo:"Uống đi thôi, kẻo nguội."

Tôi rất không vui nhíu mày, rồi lại miễn cưỡng cố nuốt hết một hơi. Eo ôi! Thuốc thời cổ đại quả nhiên đúng là không phải cho người uống mà, so với thuốc Đông y thời hiện đãi còn kinh khủng hơn cả trăm lần, không hề biết phối vào thứ khác để làm dịu vị đắng gì cả.

"Không phải chứ?" Tôi nhìn Kì Nhiên buông chén thuốc tôi vừa uống xong, lại đổi sang một chén khác mà buồn bực phải ngăn lại, "Còn một chén nữa ư?! Kì Nhiên, không bằng chàng để em tự lo còn hơn!"

Khóe miệng Kì Nhiêng cong lên, cười khẽ:"Ta làm vất vả như vậy, nàng thực sự sẽ bỏ qua sao."

A, thơm quá! Tôi hé mắt nhìn, lập tức mặt mày sáng rỡ. Hóa ra không phải là thuốc, mà là hoa chưng rượu, lại là do Kì Nhiên đích thân làm nữa chứ. Ôi — cảm động quá, đã lâu rồi tôi không được thưởng thức đệ nhất mỹ thực rồi còn gì.

Nụ cười bên môi Kì Nhiên vẫn chưa lui, vòng tay đỡ vai tôi rồi dùng một động tác cực khó mà lại vô cùng tao nhã giúp tôi hớp từng lượt hoa chưng rượu.

Ăn đã nửa già bát, tôi mới chợt nhớ ra, biến sắc, dữ dằn hỏi vặn:"Nghe nói mấy ngày nay chàng không ăn không uống không ngủ gì cả phải không?"

Kì Nhiên ngẩn người, mắt tỏ vẻ sợ hãi vô cùng, nhưng trong giây lát đã khôi phục được sự bình tĩnh. Chàng buông chén trong tay, dịu giọng:"Chờ ta phải đi ăn cái gì đó mới được, đi uống nước, đi.. về ngủ nhé?"

Tôi vừa lòng gật đầu rồi tiếp tục dựa vào lòng chàng, thở dài bất đắc dĩ:"Không phải chàng là đại phu bậc nhất ư? Sao lại đến nông nỗi bị bệnh đau bao tử thế này?"

Kì Nhiên lại vòng tay qua thắt lưng ôm tôi vào lòng, im lặng nghe tôi càm ràm:"Bệnh đau bao tử của chàng chỉ dựa vào thuốc là không chữa khỏi được đâu, nhất định phải điều dưỡng thật tốt đó. Chàng về sau ấy hả, hằng ngày đều phải giữ cho tinh thần sảng khoái thư thả, phải chú ý giữa làm việc và nghỉ ngơi, không được làm nhiều lo nhiều, không được ăn uống quá độ, nên đương nhiên là càng không được đột nhiên bỏ bữa, còn gì nữa nhỉ, à, đồ cay, thức ăn có tính kích thích, đồ sống với nguội cũng không được."

"Chưa có ai nhắc nhở ta những chuyện đó cả." Kì Nhiên thu vòng ôm ngắt lời tôi, giọng xa xăm, "Nàng không ở đây, không ai nhắc ta cả... Dạ dày ta ngày nào cũng rất đau."

"Cho nên... sau này, nàng đều phải nói những lời này với ta mỗi ngày... Không được xa ta lần nữa, không được bỏ mặc ta nữa, càng không được... bước vào lòng ai khác nữa..."

Tôi giật mình, bỗng nhớ đến chuyện Kì Nhiên đã biết mình là Hoàng hậu Kì quốc. Trong lòng hơi bối rối, bất chấp miệng vết thương vẫn còn đau, tôi vội quay đầu nói:"Kì Nhiên, em và Vệ Linh Phong thật ra... Ưm..."

Lời nói của tôi biến mất trong nụ hôn mãnh liệt của Kì Nhiên. Tuy chỉ ngắn ngủi thoáng qua, nhưng lại nóng rẫy và ngang ngược vô cùng. Nụ hôn ấy như tuyên bố quyền sở hữu của chàng, rồi lại như trút hết mọi nỗi niềm trong trái tim đôi bên.

"Chỉ cần nàng. ở bên cạnh ta là được rồi!" Chàng dằn lòng nói bên tai tôi, siết mạnh vòng tay rồi lại buông lỏng.

Cẩn thận an trí tôi trên giường, đắp chăn lại rồi chàng mới đứng dậy cười nhẹ:"Ta đi dùng cơm, điều dưỡng tốt dạ dày của ta đây. Nàng nghỉ ngơi trước một lát đi."

Tôi ngoan ngoãn gật đầu rồi lại nhịn không được mà bổ sung một câu:"Chàng không ăn gì mấy ngày rồi, không được rượu chè quá độ, cũng không được những thứ nào cứng không tốt cho tiêu hóa đâu đấy. À! Tốt nhất là dùng một ít gạo mễ chẳng hạn. Tuy rằng chàng là Thiếu chủ, bảo muốn ăn gạo mễ thì hơi mất mặt một chút, nhưng chỉ là vì dạ dày của chàng... Thật ra. Dù sao thì chàng cũng tự nấu ăn được đó thôi."

Kì Nhiên giơ bàn tay trắng nõn lên day day thái dương, khóe môi lại càng thêm dịu dàng yêu thương. Chàng cúi xuống ấn nhẹ nụ hôn lên trán tôi rồi xoay người rời khỏi phòng.

"Quả là xa nhau lâu quá rồi!" Tôi nâng tay xoa xoa cái trán vẫn còn vương lại xúc cảm ấm nóng, trong lòng âm thầm tê tái mà ấm áp, bờ môi nở nụ cười êm dịu hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Chương 11: Hạnh phúc

Đến tận ngày thứ ba, miệng vết thương mới có chuyển biến. Tôi miễn cưỡng có thể đi vài bước mà không cần ai dìu. Nhưng cũng có chuyện buồn bực đó là Kì Nhiên nói, trong cơ thể tôi hàn khí vẫn chưa được loại bỏ hoàn toàn nên phải mở miệng vết thương thêm lần nữa.

Chỉ có điều việc mở ấy không phải là lấy dao cắt thật, mà thay vào đó dùng một loại thuốc đặc biệt bôi vào miệng vết thương khiến cho miệng vết thương tự chảy máu. Vậy nên, tất nhiên, tôi chắc chắn tránh không khỏi thêm ba ngày chịu đau nằm trên giường nghỉ ngơi.

"Ài!" Tôi thở một hơi dài, vừa lấy tay vuốt mái tóc ẩm ướt còn thoảng mùi hoa, vừa nghĩ có nên trao đổi với Kì Nhiên về việc đừng động đến hàn độc này không, vì dù sao thì hậu quả nặng nhất cũng chỉ là chân khí trong cơ thể lưu chuyển không thông mà thôi.

"Tiểu thư," Tâm Tuệ dìu tôi đến cửa phòng, mặt cười láu cá, "Thiếu chủ chắc chắn sẽ lại chờ người ở trong phòng đó. Em sẽ không quấy rầy hai người nữa, miễn cho." Nói xong, còn không chờ tôi há hốc mồm lên tiếng đã vội cười xấu xa chạy đi.

Tôi không nói gì, chỉ lắc lắc đầu rồi đẩy cửa vào trong.

Từ ba ngày trước, Kì Nhiên đã bắt đầu ngủ cùng phòng với tôi. Song giới hạn cũng chỉ là ở cùng phòng, dù sao thì căn phòng rộng như thế, có kê hai chiếc giường vẫn không vấn đề. Thật ra chuyện này cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Mùa xuân ngày trước ở vùng ngoại ô, hay là khi quán trọ không có phòng, ba người chúng tôi ăn ngủ chung với nhau là chuyện thường như cơm bữa.

Huống chi giường ngủ của chúng tôi, vẫn là cùng phòng, nhưng một cái thì ở phòng ngoài cơ mà.

Cửa kêu một tiếng "kẹt" rồi mở ra, mùi hương nơi u cốc thơm mát thoảng qua chóp mũi. Tôi nhẹ nhàng cười, quả nhiên nhìn thấy Kì Nhiên đã ngồi ở trên giường ở gian ngoài, bên cạnh là Tiểu Ngân đã ngủ say. Tóc chàng hơi ẩm dán vào bên sườn mặt, trên người chỉ khoát bộ áo ngủ trắng từ tơ lụa. Chàng mỉm cười nhìn tôi.

Cánh cửa mở toang, mang theo ánh trăng dịu dàng rọi vào phòng, rơi thành dải bàng bạc trên người chàng, nhìn lướt qua như vị thần bất cẩn ngã xuống trần gian bị khắp chín cõi hồng trần quên lãng.

Thật sự.. rất giống một giấc mơ. Trái tim tôi lỡ một nhịp, trở tay đóng cửa, che đi ánh trăng như ảo mộng bên ngoài.

"Lại đây." Trong tay Kì Nhiên cầm một chiếc khăn sạch, đẩy Tiểu Ngân đang ngủ say sang góc giường rồi chỉ vào chỗ trống bên cạnh, nụ cười yêu thương lan tỏa từ khóe môi đến ngập tràn cả đôi mắt xanh.

Chàng khoanh chân ngồi sau lưng tôi, dùng tấm khăn lau nhẹ mái tóc còn ẩm ướt của tôi, hơi ấm lan nhè nhẹ từ sau gáy ra toàn thân, mấy sợi tóc xõa dài bên tai đã khô hơn nửa từ khi nào.

Tim trong lồng ngực đập thình thịch từng tiếng rõ ràng, niềm hân hoan, cảm động rồi lại sợ hãi trước mắt chỉ là một giấc mộng đan cài vào nhau. Là Kì Nhiên, chàng dùng nội lực hong khô tóc tôi.

"Này!" Tôi quay lại nhìn Kì Nhiên, liếc thấy một thứ đặt trên chiếc bàn trà nhỏ bên giường thì kêu nhỏ một tiếng. Súng lục, hay quá, có cả ba lô, dao găm và di động đã lâu chưa thấy

Kì Nhiên mỉm cười, vừa với tay đến những thứ bày trước mặt tôi, vừa lau tóc tôi nói:"Những thứ này đều là đồ của nàng đúng không? Xem có thiếu gì không?"

"Kì Nhiên — " Tôi xoay lại tròn mắt nhìn chàng, vô cùng ngạc nhiên hỏi, "Đầu của chàng với Bộ Sát cấu tạo từ gì vậy? Nhìn mấy thứ này mà không thấy kinh sợ sao?"

Bàn tay lau tóc tôi thoáng ngừng, hàng mi rũ xuống che đi ánh mắt chàng. Chàng bỗng buông tấm khăn, ôm gắt tôi vào lòng rồi vùi đầu sâu vào tóc tôi, thật lâu sau mới đáp nặng nề:"Đừng nói với ta nàng không thuộc về thế giới này, đừng nói với ta nàng không đủ tư cách làm thê tử của ta. Ta không muốn biết gì cả. Lúc này đây, bất luận thế nào, ta cũng sẽ không để nàng đi nữa."

Giờ này, tôi mới chợt nhận ra, trước ngực chàng đã trống, không còn đeo gì trên cổ nữa. Kì Nhiên chàng. biết từ khi nào?

Suy cho cùng, tôi... vẫn đánh giá cao lý trí và nỗi nhớ người thân của mình. Có lẽ ngay từ giây phút chúng tôi gặp lại kia, có một số thứ, một số người, và cả một thế giới. nhất định chỉ có thể chôn sâu tận đáy lòng. cả đời mà thôi.

Có bi thương có hạnh phúc, có sự chua sót cả nỗi nhớ mong, tôi nửa tựa vào ngực chàng, đưa tay quàng quanh cổ chàng mà giọng nghẹn ngào:"Kì Nhiên, em đã từng nói nhớ chàng chưa?"

Kì Nhiên thu vòng tay, chặt đến độ như muốn hòa tôi vào chàng, chặt đến độ khiến miệng vết thương của tôi tấy đau. Tôi cũng chẳng quan tâm mà chỉ nép sát vào người chàng, cắn răng lặp lại:"Em rất nhớ chàng!"

"Và còn, xin lỗi chàng." Ngửi thấy hương thơm dịu dàng chỉ thuộc về mình người ấy, tôi nhớ đến khi chàng âm thầm khóc trong Tuyết Lê viên, cảm thấy gần ngay trước mắt mà đã như cách xa mấy đời,"Bởi vì là chàng, nên dù cho đấu tranh hay lừa mình dối người thế nào, em cũng chẳng thể quên được, chẳng thể buông tay. Chuyện đơn giản như vậy mà em lại đi hết vòng này đến vòng khác, khiến cho chàng phải đau khổ và tuyệt vọng lâu đến vậy, em

mới nghĩ thông suốt. Xin lỗi chàng! Thật sự.. xin lỗi chàng!"

Tôi thoải mái tựa vào lòng Kì Nhiên, mở chiếc di động màu bạc rồi ấn nút. "Tít — " Một chuỗi âm thanh thông báo vang lên, màn hình hiện lên dòng chữ "Không đủ pin" rồi lại tắt ngúm.

"Hết pin rồi." Tôi bĩu môi, thuần thục mở nắp di động lấy pin ra. Săm soi một chốc, tôi thở hắt, "May mà không bị chảy, ngày mai phơi nó dưới nắng đi, thứ này có thể dùng năng lượng mặt trời để nạp điện."

"Năng lượng mặt trời?" Kì Nhiên cười khổ, "Bây giờ ta mới thật sự hiếu kì đấy. Không biết... thế giới của nàng là một nơi thế nào đây."

Tôi nhoẻn môi cười, lấy súng lục và Tuyệt ra, ngửa cổ:"Hai thứ này mới là thứ lợi hại thật sự!"

Kì Nhiên cầm lấy Tuyệt trong tay tôi nói ngạc nhiên:"Đây không phải chỉ là vòng tay bình thường thôi sao?"

Bề ngoài "Tuyệt" không giống với những vòng tay bình thường, mặt trên của nó được điểm xuyến bằng tám viên đá rubi, mà trong đó chỉ có hai viên rubi là có màu sắc trầm hơn sáu viên còn lại một chút, nếu không nhìn kĩ sẽ không phát hiện.

Tôi mỉm cười, ngón trỏ đặt lên một viên đá quý màu đỏ thẫm ấn nhẹ. Một sợi tơ mỏng vừa như kim loại vừa như bạc bật lên.

Tôi đặt lên khung giường bằng đồng kéo thật nhẹ, cái khung theo động tác tay bị cắt thành hai đoạn. Tôi đắc ý ngửa đầu:"Mỏng như sợi tóc, mềm như sợi tơ, lại dẻo dai hơn cả sắt thép. Đây là vũ khí của em."

"Thật là một cơ quan tinh vi." Giọng nói đầy tán thưởng của Kì Nhiên vang trên đỉnh đầu tôi, ngón tay thon dài không đợi tôi ngăn cản đã chạm nhẹ vào tơ Tuyệt.

"Ấy!" Tôi kêu lên một tiếng, kéo tay chàng về đầy hoảng loạn, "Trên mặt có bôi thuốc mê cực mạnh, vào da sẽ chảy ra ngay, đừng sờ bậy!"

"Đừng sợ!" Kì Nhiên cười khẽ, cúi đầu thơm nhẹ vào bên môi tôi, dịu dàng đáp, "Nàng quên cơ thể ta bách độc bất xâm rồi à."

Phải rồi! Tôi giật giật khóe môi. Thiếu chút đã quên, người này căn bản không thể gọi là người mà.

"Thứ này thì sao?" Kì Nhiên lấy súng lục ra, phát hiện có một chỗ có thể đặt ngón tay thì không khỏi tò vẻ tò mò.

Tôi bị hàng động muốn bóp cò của chàng làm hoảng sợ. Dù biết rõ súng đã khóa chốt, nhưng nhìn thấy họng súng quay về phía chàng, tôi vẫn không nhịn được rùng mình, cuống quít giật lại tháo toàn bộ đạn ở trong ra.

"Đạn chỉ còn năm viên, hơn nữa, uy lực quá lớn nên không thể lấy ra làm mẫu được, để một khẩu súng rỗng thì tốt hơn. Đầu tiên lên đạn, sau đó.." Tôi tựa vào lòng Kì Nhiên, bày ra một tư thế nhắm chuẩn, "Tầm mắt thì nhìn dọc theo lỗ nhỏ này, đến khi mục tiêu cần tập kích rơi vào tầm ngắm thì bóp cò."

Ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt cười khẽ của Kì Nhiên, tôi nghiêm túc lại:"Chàng đừng xem thường tốc độ của nó đấy! Từ khi đến nơi này em mới chỉ bắn có ba viên, trong đó có một viên là bắn vào người Bộ Sát đó."

Kì Nhiên hơi ngẩn ra, nhăm mi hỏi:"Bắn trúng à?"

Tôi gật đầu:"Lúc đó, huynh ấy nhận nhiệm vụ từ Duẫn Tử Hằng đến ám sát em. Em không biết đó là Bộ Sát nên đã bắn huynh ấy một phát súng. May mà ngay khi bóp cò, em nhận ra thanh Cấp Huyết trong tay huynh ấy nên viên đạn mới bị trật hướng, không thì..."

Nghĩ về hiểm cảnh ngay khi ấy, tôi lại hơi chấn động. Dù là Bộ Sát giết tôi, hay tôi giết Bộ Sát, thì giờ nhớ lại, tôi vẫn thấy sợ:"Không thì, Vô Du tổ cũng sẽ không còn tồn tại nữa."

"Bộ Sát, huynh ấy. vì sao phải thu thập Tứ thánh thạch cơ chứ? Vì sao phải ám sát Hoàng đế hai nước Duẫn, Thược lộ liễu như vậy? Nhiệm vụ mà huynh ấy nhận được buổi sáng hôm đó là do ai phái? Kì Nhiên, Bộ Sát huynh ấy. thật sự rất mạnh, nhưng bị nhiều người truy sát cùng lúc như vậy, em có hơi lo lắng."

"Ta cũng..." Bàn tay Kì Nhiên đặt trên eo tôi siết lại, giọng trầm thấp kiên quyết, "Yên tâm đi, huynh ấy sẽ không sao đâu, nhất định. sẽ không sao!"

Tôi tựa vào ngực Kì Nhiên rất lâu, trong lòng có vô vàn những suy nghĩ nặng nề không ngừng quay cuồng như muốn ép tôi nghẹt thở.

Giờ đã vào xuân từ lâu nhưng trời vẫn còn se lạnh. Phòng tuy là buồng sưởi, toàn thân tôi vận một lớp áo mỏng vẫn cảm thấy buốt cả tay chân. Tôi cuối cùng vẫn còn tương đối sợ lạnh.

Tôi đứng dậy, chân trần bước trên thảm lót mà vẫn thấy cóng, quay lại nói:" Em đi ngủ đây."

Tay tôi bỗng bị kéo về, sự động chạm ấm nóng lại lành lạnh từ cổ tay lan ra toàn thân. Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt xanh lam không biết đã tối đi từ khi nào của Kì Nhiên mà trong lòng dâng lên một cảm giác khác thường.

"Kì Nhiên." Tôi hơi bối rối giãy ra nhưng không thoát được bàn tay chàng nên đành nhăn mày, "Em mệt rồi."

"Đêm nay, ở lại" Bàn tay Kì Nhiên kéo nhẹ tôi tiến về trước vài phần, dung nhan tuyệt thế mang theo khát vọng và mong cầu sâu kín kề cận ngay trước mắt.

Lòng tôi chấn động, chữ "Được" đã ra đến đầu lưỡi thì tâm trí lại hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn chằng chịt vết sẹo và tiếng gọi "Thiếu phu nhân" kia.

Tôi nhíu chặt mi, dùng lực để giãy ra nhưng không thành công. Trong lòng đã muốn bốc hỏa, tôi lạnh giọng:"Thiếu chủ ngài có thê tử, có thị thiếp, lại còn có hàng dài những vị hôn thê mong muốn được gọi thị tẩm, làm sao tới phiên em được?"

Bàn tay Kì Nhiên nắm tay tôi chẳng những không buông mà còn siết lại, phảng phất muốn kéo tôi vào lòng ngay tức khắc. Một ngọn lửa bùng lên trong đáy mắt xanh. Rồi chàng đột nhiên nở nụ cười, giọng trầm trầm:"Ta chưa từng chạm qua họ."

"Cái gì?!" Tôi ngẩng phắt lên, một nỗi vui mừng không tên từ từ len lỏi trong lòng.

Nhìn vẻ mặt muốn cười mà lại không dám của tôi, mắt Kì Nhiên sáng ngời ý cười lấp lánh.

Suy nghĩ còn chưa kịp thay đổi, trước mắt bỗng hoa lên, tôi chỉ thấy cảnh vật xung quanh quay tròn ba trăm sáu mươi độ. Chờ đến khi hoàn hồn, lưng tôi đã được đặt trên chiếc giường mềm mại.

Một tay Kì Nhiên đỡ gáy tôi, một tay kéo áo ngủ bằng gấm, sắc trắng như trải rộng khắp bầu trời đập vào mắt tôi. Đến khi tôi bình tĩnh lại thì hai người đã kề cận thân mật. Chàng rất thản nhiên bảo:"Tay chân lạnh cả rồi, sao lại không nói sớm? Nàng vẫn giống với ngày trước, cứ sợ lạnh như vậy."

"Kì Nhiên, em." vẫn nên đi ngủ thôi.

Khóe miệng Kì Nhiên nhếch lên thành một đường cong dịu dàng, hai tay chống bên cổ tôi nhìn từ trên cao:"Cưới Duẫn Thiên Tuyết là ý của Phụ hoàng, nên đối với người này, ta chẳng hề quan tâm đến. Có điều ta không dự hôn lễ, lại càng không gọi bọn họ thị tẩm..."

"Băng Y, ta cũng rất nhớ nàng." Một bàn tay Kì Nhiên áp vào má tôi. Đầu ngón tay vốn hơi lạnh giờ như mang theo một ngọn lửa nhẹ nhàng mơn man gương mặt.

Ngũ quan tuấn tú tinh tế, đôi mắt xanh sâu thẳm như mặt hồ, và cả hương thơm u cốc thoang thoảng. Ôi! Thật... say lòng người.

Khuôn mặt Kì Nhiên gần lại, đôi môi dịu dàng nóng bỏng khẽ đặt lên môi tôi, mang theo mùi hương chỉ thuộc về riêng chàng mà tách hàm răng tôi, trằn trọc mút mát. Mái tóc đen ẩm ướt rũ xuống quấn quít lấy tóc tôi, chẳng thể phân biệt được của ai nữa.

Tôi nhẹ nhàng nhắm mắt, ngờ nghệch đáp lại, toàn tâm toàn ý cảm nhận. Tay bên người không biết đặt đâu, cũng không biết phải làm thế nào, chỉ có thể siết lấy khăn trải giường đến khi lòng bàn tay thấm mồ hôi..

Người này... là Kì Nhiên, là người con trai tôi yêu say đắm, là người đã cùng tôi nguyện thề bên nhau trọn đời.

Cánh môi từ từ hơi tấy đau, hô hấp Kì Nhiên đã dần bắt đầu nóng rực rối loạn. Nụ hôn mãnh liệt rời môi tôi, lướt từ cằm đến vành tai, cần cổ rồi kéo xuống xương quai xanh mảnh khảnh.

Nụ hôn của chàng như có ma lực, từng điểm một mà nhóm lên sự nhiệt tình và dục vọng trên cơ thể tôi.

"Kì.. Nhiên." Tôi chớp đôi mắt mờ mịt gọi khẽ. Giọng nói như không phải của mình líu ríu bật lên, cuốn theo đam mê của ngọn lửa tình quanh quẩn bên tai tôi và chàng.

Đôi mắt càng thêm sâu hút, lại như rạo rực ánh lửa đỏ thẫm mơ hồ. Bàn tay đặt sau gáy tôi rút về, mang theo sự dịu dàng riêng biệt của Kì Nhiên ve vuốt khuôn mặt ấm nóng của tôi rồi dời xuống nút thắt lỏng lẻo trên áo, từng cái, từng cái một

"Ối — đau!" Miệng vết thương không biết vì sao lại bị chạm đến. Cơn đau buốt từ ngực lan ra toàn thân khiến cho gương mặt đỏ bừng của tôi trắng bệch ngay tức khắc, mày nhíu chặt.

Động tác Kì Nhiên đột ngột dừng lại, ánh mắt nhuốm dục vọng vẫn chưa lui và nỗi xót xa nhìn tôi thật lâu rồi chàng cười ảo não, xoay người nằm cạnh.

Bàn tay nóng hập chỉnh lại quần áo tôi cho ngay ngắn rồi nhẹ nhàng mà kiên quyết kéo đầu tôi tựa vào ngực chàng, giọng vẫn còn trầm khàn rầu rĩ bảo:"Ngủ thôi!"

"Kì Nhiên." Tôi chôn mặt vào vòm ngực chàng mà không nén được bật cười. Tôi quàng tay ôm chặt lấy thắt lưng chàng, đầu mày cuối mắt đều là ý cười hạnh phúc, "Rốt cuộc là phải may mắn thế nào mới có thể giúp em gặp chàng và lại được chàng nâng niu che chở trong tay đây?"

Đêm sâu vắng lặng.

Người nằm trong lòng đã say giấc từ lâu, hàng mi dài lẳng lặng buông xuống như một nét bút tuyệt đẹp trên gương mặt nhỏ bé trắng nõn. Mày liễu cong cong, sóng mũi cao thẳng tinh tế, bờ môi đỏ hồng vẫn còn vương lại dấu vết của nụ hôn, xinh đẹp ướt át, khóe miệng lại mang nụ cười êm dịu mơ hồ.

Sao ngày trước lại không nhận ra Băng Y cũng có thể đẹp đến động lòng người như thế, đẹp đến nỗi có thể.. khiến người khác phải mộng mơ chứ? Kì

Nhiên cười khổ, âm thầm tự nhắc mình hết lần này đến lần khác mới có thể miễn cưỡng áp chế sự bồi hồi và rung động đang không ngừng dâng lên trong lòng.

"Nha đầu vô tâm vô phế này..." Kì Nhiên vén mái tóc dài của người con gái lại, cười cười tự giễu, lặng lẽ nói với chính mình, "Nếu sớm biết thì đã không đâm kiếm kia rồi, giờ có tính là tự làm tự chịu không chứ?"

Chàng không dám nhắm mắt, cũng không dám lơ là, vì chỉ sợ đến khi tỉnh lại, bên người lại hoàn toàn vắng lặng trống trải, sợ đó lại là một giấc mộng.

Đôi mắt dịu dàng bỗng phần nào nhuốm bi thương và nỗi lo lắng:"Nếu nàng biết ta giờ đây đã không còn có thể quay về như lúc trước; nếu nàng thấy... khía cạnh tàn khốc của ta Liệu nàng còn cảm thấy bản thân may mắn, còn có thể nắm lấy tay ta không?"

Tầm mắt chợt rơi trên sợi dây màu đỏ quanh cổ người con gái. Kì Nhiên đưa tay kéo xuống, từ vạt áo của Băng Y lộ ra một vật trắng như tuyết, một khối ngọc mát lạnh có khắc tám chữ cực nhỏ bên trên — "Thụ mệnh vu thiên, long phượng trình tường"

Trái tim Kì Nhiên rung động nhìn người con gái mỉm cười rúc vào lòng mình mà nhất thời không nhận ra, cảm xúc đang dâng lên mãnh liệt trong lòng là hạnh phúc hay... là khát vọng sâu sắc chưa bao giờ có với tương lai..

Chàng nhắm mắt lại, siết chặt bàn tay người bên cạnh, đi vào giấc ngủ bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Chương 12: Tuyệt chiêu

"Tiểu thư, thuốc rõ ràng là để cho ngực người, nhưng sao tay phải người." Tâm Tuệ nhìn cánh tay phải cứng đờ của tôi với ánh mắt khó hiểu. Cánh tay đó ngay cả đôi đũa cũng không nhấc nổi. Cô bé vừa thấy xót vừa thấy buồn cười nhận lấy chén, đưa tôi một chiếc thìa rồi mới bắt đầu nói vu vơ, "Nhìn người bây giờ trông còn chật vật hơn cả người có gân mạch bị tổn thương là em đây nữa đó..."

Tôi đặt Tiểu Ngân trong lòng xuống, hơi khó khăn đan hai bàn tay vào nhau, tức giận:"Em cứ thử ngủ cả đêm cùng người khác với tư thế này xem.." Kì lạ thật! Tay tôi với Kì Nhiên rốt cuộc là nắm chặt từ bao giờ nhỉ, sao tôi chẳng có chút ấn tượng nào hết?

"Thì ra là thế!" Tâm Tuệ làm như vừa bừng tỉnh hiểu ra, bỗng sán lại gần cần cổ tôi săm soi rồi cười đen tối:"Tiểu thư, tối hôm qua, người với Thiếu chủ cuối cùng cũng.. ngủ chung rồi?"

Tôi ngẩng người:"Làm sao em biết?" Nói xong, tôi lại thấy không ổn bèn đỏ mặt quay đi.

"Hì Hì.." Tâm Tuệ cố nén cười lấy một chiếc gương đồng ra đặt xuống trước mặt tôi, "Tiểu thư tự xem đi."

Xem? Xem cái gì mới được? Tôi ngạc nhiên nhìn qua.

Trời ơi! Tôi giật mình, lúng túng vô cùng! Trên cần cổ, xương quai xanh, đều chi chít những dấu hôn xanh tím. Ôi... Rõ ràng là chẳng có chuyện gì xảy ra mà, chuyện này thì có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch mất.

"Tiểu thư đừng sợ, để em đi tìm mấy bộ áo cao cổ cho người, như vậy sẽ không thấy gì đâu, hi hi!"

Tôi xụ mặt đen sì, khóe miệng giật giật một lúc mới đỏ mặt giận dỗi:"Tâm Tuệ, có người nào nói em nhiều chuyện quá không?"

Nhắc đến nhiều chuyện, tôi nuốt một hớp thức ăn, lại mớm cho Tiểu Ngân một ít rồi mới vội ngăn đề tài nãy giờ:"Tâm Tuệ, Văn Nhược Bân có nói gì với em không?"

"Nói gì cơ ạ?" Tâm Tuệ ngây ra một chốc mới đỏ bừng mặt, giọng xíu xiu, "Tiểu thư người đang nói gì vậy?"

"Ối dào?" Tôi vuốt vuốt mái tóc, "Ta đang nói gì em nghe không hiểu sao? Vậy mà người hỏi là ta đây biết rõ đấy nhá, hắn có từng nói là thích em không?"

Bàn tay đang bưng chén của Tâm Tuệ run lên, thức ăn rơi vãi ra trên đệm. Khóe miệng em khó khăn cười, sau một chốc mới đáp:"Sao tiểu thư lại nói thế chứ, đương nhiên là không rồi."

"Tâm Tuệ, nàng đừng để ta ấm ức thế chứ!" Từ cửa truyền đến giọng oang oang của Văn Nhược Bân. Hắn thản nhiên bước đến trước tôi, nghiêm túc đếm ngón tay đáp hắn hoi, "Tính luôn cả những lần chính thức lẫn không chính thức, ta tổng cộng đã thổ lộ với nàng mười hai lần nhưng đều bị từ chối. Không phải ta nói chứ, đúng là uổng công ta lăn lộn mấy năm với biết bao nhiêu là mỹ nhân, thế mà lại cố tình.."

"Cạch — " Tâm Tuệ buông chén, rất điềm đạm nói với tôi, "Tiểu thư, chăn bị bẩn rồi, để em đổi cái mới."

"Này, Tâm Tuệ!" Tôi nhìn bóng lưng vội vàng rời đi không nghe tôi gọi mà đành nói nốt câu kế tiếp, "Không phải ở đây còn nhiều chăn mền lắm sao?"

"Nàng ấy đang tránh mặt ta." Văn Nhược Bân để lộ nụ cười ảo não chưa từng thấy, rồi hít sâu một hơi, thay bằng một nụ cười nhạt sán lại gần...

Tôi cuống quít kéo chăn cao đến tận cằm. Giỡn hoài! Bị người này nhìn thấy.. tôi sẽ bị cười đến chết mất!

"Lạ thật đấy. Ta nói này, hôm nay, tâm tình Thiếu chủ tốt bất thường. Bây giờ nhìn thấy Tiểu Nhược cô ngủ ở trên giường này"

"Văn Nhược Bân, " Tôi cười lạnh ngắt lời hắn, "Chuyện khác ta không dám nói chứ cái tính nhiều chuyện đặc biệt này đó, huynh với Tâm Tuệ thật giống phu thê ghê."

"Phải vậy không?" Văn Nhược Bân cười nhạt, trong nụ cười kia có ít nhiều chua xót, "Thật đúng là vinh hạnh quá."

Tôi thở dài. Thôi quên đi! Người này tuy não hơi ngắn nhưng Tôi hỏi:"Sao Tâm Tuệ lại từ chối huynh?"

Văn Nhược Bân thu lại nụ cười trên mặt ngồi xuống cạnh giường tôi vô cùng suy sụp:"Nàng ấy không chịu giải đáp bất kì điều gì hết, chỉ nói là không được, ta chịu rồi! Mấy ngày trước ta còn nghĩ không biết có phải nàng ấy quyến luyến chủ tử là cô quá không nên mới không chịu tiếp nhận ta đấy. Ta còn đang cân nhắc xem có nên bí mật thủ tiêu cô nữa không đó."

Khóe miệng giật giật, trong lòng đổ mồ hôi lạnh mà phải mỉm cười:"Thật đúng là phải cảm ơn huynh vì đã báo cho ta biết." Quả nhiên không hổ là người của Băng Lăng, ai cũng là quái vật.

"Song rõ ràng là bây giờ không thực hiện được nữa rồi. Nếu ta động sát khí với cô, trước khi giết được cô thì đã bị Thiếu chủ xử lí mất."

Tôi cười gượng hai tiếng không đáp.

"Tiểu Nhược, cô cô có biết vì sao Tâm Tuệ lại bài xích ta như vậy không?" Văn Nhược Bân lộ rõ vẻ túng quẫn, đáy mắt còn ẩn hiện chút cầu xin, "Có phải làá vì trước kia ta có người con gái khác ư? Nhưng đó chỉ là chơi đùa thôi mà.."

Tôi lại giật khóe miệng, hai câu sau tôi tạm thời không so đo vậy.

Cúi đầu trầm ngâm một lúc, tôi chợt ngẩng đầu:"Huynh có biết ta từng là Hoàng hậu Kì quốc không?"

Văn Nhược Bân ngớ người, có chút hoang mang gật đầu, trong mắt lại lóe lên một tia sáng kín đáo.

"Huynh hẳn cũng nhận ra, gân tay gân chân Tâm Tuệ đều từng chịu tổn thương, võ công cũng bị phế."

Thần sắc hắn ta dần nghiêm túc lại, đôi mắt đen nhìn tôi chằm chằm như biển cả trước giông bão, sâu không lường được.

Tôi thở dài nặng nề:"Nhưng có lẽ huynh không biết, lúc ở Kì quốc đã phát sinh rất nhiều chuyện. Hơn nữa, trên người Tâm Tuệ, thứ duy nhất mà em ấy không cách nào nói được với huynh. là sự tổn thương. Lúc ấy.."

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến độ... tôi có thể nghe thấy tiếng lao xao của những cơn gió thổi qua tán cây.

Tôi im lặng nhìn Văn Nhược Bân, hắn cũng nhìn tôi, đáy mắt lại càng sâu thẳm, rồi lại vừa như có thể thấy rõ được sự cuộn trào mãnh liệt trong ấy. Bỗng...

"Chát — " Mặt tôi nóng ran nhức nhối, ngay cả vết thương trên ngực cũng bị ảnh hưởng. Tôi ngã vào trong giường mà thầm nghĩ: đây xem như là lần thứ ba tôi bị tát từ khi đến thời cổ đại này rồi, nhưng cũng là lần đầu tiên bị tát mà tôi không thấy oán giận.

"Chít — " Tiểu Ngân kinh hoàng kêu lên, nhào đến vừa liếm gương mặt sưng đỏ của tôi vừa quay đầu căm tức nhìn Văn Nhược Bận như sắp bổ ra chỗ hắn.

Chịu đựng cơn nhức nhối, tôi khó khăn ngồi dậy, ôm lấy Tiểu Ngân đang giận dữ vào lòng cười gượng:"Bây giờ thì ta mới tin là huynh thật lòng với Tâm Tuệ. Chuyện này có thể thấy rõ qua sức nặng của cái tát vừa rồi đấy."

"Cô vốn không xứng đáng với những gì mà nàng ấy đối đãi với cô." Văn Nhược Bân lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi nhếch môi cười, ngữ khí đắng ngắt:"Có đáng giá hay không là tự bản thân Tâm Tuệ biết. Huynh ở đây tranh cãi hăng máu như vậy có ích lợi gì chứ?"

Cứ giằng co như vậy một lúc, Văn Nhược Bân cuối cùng cũng thở dài thườn thượt:"Thôi quên đi, bây giờ có truy cứu chuyện cũ thì cũng chẳng có nghĩa lí gì. Ta hiện tại chỉ muốn biết là có cách nào có thể khiến nàng cởi bỏ khúc mắc, chấp nhận ta."

"Mấy vấn đề thế này sao ta biết được chứ? Em ấy không chấp nhận huynh thì có liên quan gì đến ta?.. Được rồi được rồi! Huynh đừng có nổi nóng, để ta nghĩ chút xem." Tôi bắt đầu gãi đầu, chợt một ý niệm lóe lên, "Nhưng lại nói, ở chỗ chúng ta hình như là có một cuốn sách gì đó gọi là Mười tuyệt chiêu theo đuổi con gái thì phải... Bên trong có gì ý nhỉ"

"Mười tuyệt chiêu. theo đuổi con gái??!!" Mắt Văn Nhược Bân trợn trừng như chuông đồng, miệng há hốc lớn đến độ có thể nhét cả quả trứng, "Ai Ai viết. Ha ha.. cuốn sách có trình độ thế chứ?"

"Quên rồi! Dù sao thì huynh quản nhiều vậy làm gì, rốt cuộc là có muốn nghe hay không?"

"Nghe, đương nhiên nghe rồi." Văn Nhược Bân ráng sức đè nén ý cười bên môi nói nghiêm túc.

"Chi tiết thì ta không nhớ rõ lắm, nhưng tổng kết lại là: da mặt phải dày, nhưng không được theo kiểu bám riết không tha; phải biết cách thể hiện ưu điểm của mình đúng lúc mới làm cho người khác cảm thấy an toàn; lời ngon tiếng ngọt thì đương nhiên không thể thiếu, nhưng mỗi câu đều phải nghe sao cho thật lòng. Còn gì nữa nhỉ, à, con gái đều thích mấy thứ lãng mạn đấy. Lãng mạn đương nhiên không ngoài việc tặng đồng hồ, một bữa ăn dưới ánh nến lung linh mà còn là những thâm ý khi tặng các loại hoa khác nhau. Ví đụ như ngôn ngữ của hoa hồng là."

Tâm Tuệ ơi Tâm Tuệ! Em đừng trách ta dạy hư chồng tương lai của em nhé. Có muốn trách thì trách tên tác giả trên internet viết mấy thứ độc hại này đầu độc Tiểu Vũ ấy.

"Phụt ha ha ha — " Tôi cố gắng lục lọi trí nhớ. Văn Nhược Bân lặng người nghe một lúc, bỗng không kiềm chế nổi phá lên cười, "Ta đã nói là Tâm Tuệ sao đôi lúc lại thốt ra mấy câu ta nghe không hiểu, hóa ra là do bị cô ảnh hưởng. Thật may Kì Nhiên ngày nào cũng bên cạnh cô vậy mà không bị mấy lời kinh hãi thế tục của cô dọa bỏ chạy."

Gớm! Ngạc nhiên chưa kìa. Tôi bĩu môi phản đối, dù không đáp nhưng lại nghĩ thầm: đó là do tố chất người ta hơn hẳn huynh ấy chứ. Vả lại, huynh còn chưa gặp qua tên Bộ Sát lạnh lùng kia đâu, đó mới là thấy biến không sợ chân chính!

Đang âm thầm rủa, tôi lại chợt thấy bầu không khí trong phòng trở nên quái lạ.

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu, trông thấy bóng người ở cửa thì cười:"Tâm Tuệ, lấy chăn đến rồi sao?"

Từ khi bị Hàn Tuyết kiếm đâm bị thương đến nay, ngoại trừ lần đầu tiên cả người bị lạnh cóng nên không thấy đau thì về sau, mỗi khi vận chân khí trong cơ thể, miệng vết thương sẽ rất nhức. Lần nào thử cũng vậy nên cuối cùng, tôi phải đành mặc kệ.

Có thể là vì vậy nên bây giờ linh cảm của tôi ít nhạy hơn rất nhiều, ngay cả Tâm Tuệ đến trước cửa rồi tôi cũng chưa nhận ra.

Tâm Tuệ gật đầu tỉnh rụi, ngay cả liếc mắt nhìn trộm Văn Nhược Bân còn ngơ ngác một cái cũng chẳng thèm, cúi đầu vào phòng.

"Tiểu thư, nếu không có chuyện gì thì em về trước, bên phòng dược vẫn còn đang sắc thuốc cho người đấy." Dứt lời, cũng không chờ tôi đáp, cô bé đã đi thẳng ra ngoài. Tôi hơi ngẩn ra. Thái độ của Tâm Tuệ.. thật là kì.

Trong lòng chợt bừng hiểu, chẳng lẽ... Tôi nén cười, sợ bị Tâm Tuệ còn chưa ra khỏi cửa nghe thấy nên sán lại sát văn Nhược Bân đến nỗi như sắp mặt kề mặt, cố nhịn cười, thấp giọng nói:"Một trong mười tuyệt chiêu theo đuổi con gái: muốn thử một cô gái có thích bạn hay không thì phải canh ngay lúc bạn và cô gái khác có hành động thân mật xem cô gái đó có biểu hiện gì là ghen không."

Tâm Tuệ khi liếc mắt nhìn đến chúng tôi thì bước chân hơi chựng lại, bước tiếp theo lại hơi rối loạn. Quả nhiên..

Nhưng kì lạ là, quay đầu lại, tôi chẳng thấy Văn Nhược Bân có tí gì gọi là vui sướng cả, ngược lại còn cười rất thảm. Hắn lùi về sau một khoảng, cười hề hề:"Ta sợ. trước khi ta đoán ra là Tâm Tuệ có thích ta hay không thì đã bị Thiếu chủ giết mất rồi."

"Ở trong này ngơ ngẩn nhiều ngày rồi, có muốn ra ngoài phơi nắng không?"

Kì Nhiên.. Vì sao một câu đầy chăm sóc như vậy... đáng lẽ chàng không nên dùng vẻ mặt kinh khủng như thế để nói chứ?

"Ờ.. Được.." Tôi bị sự rét lạnh trong đôi mắt ấy nhìn đến rùng mình, thấy ngay cả Tiểu Ngân vô tội cạnh bên cũng không dám phản đối nên tôi cũng lúng búng.

"Kì Kì Nhiên, sao chàng lại mang mặt nạ?" Bầu không khí quá mức kì dị, tôi vừa nói vừa sợ sệt. Quái lạ thật! Tôi không làm sai cái gì thì sao phải chột dạ chứ?

Lại nói, chàng mang mặt nạ nhiều năm như thế, chẳng lẽ không sợ trên mặt sẽ bị nám vết nắng à? Khụ ~ ~ Tôi biết mình lạc đề rồi.

Kì Nhiên lấy áo choàng ở đầu giường khoát lên người tôi, ngồi xuống phía sau rồi ôm tôi vào lòng, sức lực lại hơi mạnh. Chàng nói mà mặt không đổi sắc:"Sáng hôm nay, không phải là nàng nói không muốn để... người khác nhìn thấy ta sao?"

Tôi ngẩn người, bỗng nhớ đến tiết mục buổi sáng.

Sáng sớm, người tỉnh giấc trước là tôi. Ngày xuân, ánh nắng xuyên qua khung cửa sổ đơn giản rọi vào phòng, vài tia nắng nhảy múa trên gương mặt Kì Nhiên. Hàng mi cong dài, sóng mũi cao thẳng, khuôn mặt anh tuấn...

Tôi khều nắm tóc dài của chàng ra thưởng thức, nhìn rồi lại ngây ngẩn.

Khó trách Lam Yên nói ở cùng với người như chàng lâu ngày, lại được chàng chăm sóc thì sẽ không có người con gái nào lại không trầm mê.. Ài! Thật là

phiền phức quá. May mắn thì cũng là may mắn thôi mà. Nhưng nghĩ đến sau này sẽ có ít nhiều tình địch, tôi lại thấy. nhức đầu.

Trong đầu lại thoáng qua gương mặt ma mị của Bạch Thắng Y, tôi rùng mình. Tôi thấy. ánh mắt hắn khi nhìn Kì Nhiên thật kì dị, đừng.. đừng nói với tôi là BL đấy?

Tai nghe thấy tiếng Kì Nhiên phủi đất cát trên người, tiếng bước chân hướng về phía cửa càng ngày càng xa, mãi cho đến lúc biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 83: Chương 13: Tàn khốc

"Ối — ! Huynh tới lúc nào vậy?" Tôi trợn mắt há hốc miệng nhìn Mạc Ngôn đứng bên cạnh, làn da ngăm đen dưới ánh mặt trời hơi lóa sáng, trên mặt trơ trơ không cảm xúc.

Kì lạ thật! Thuốc bôi ở trên vết thương là thuốc gì nhỉ? Mới chỉ đắp mấy ngày mà nội lực và linh cảm hoàn toàn mất tác dụng.

Hắn hơi khom người, hé miệng để lộ hàm răng trắng sáng đáp lời tôi rất tự nhiên:"Thiếu chủ vừa ra ngoài thì thuộc hạ đã vào."

"Tiểu Nhược cô nương muốn về sao?"

"Ừ, phải." Một mình nằm lâu trong này cũng chán mà. Tôi xốc đệm lông trên người, kéo áo choàng qua khoát lên từ từ vịn lưng ghế đứng dậy.

Thấy hắn sắp đến dìu, tôi cười cười:"Không cần đâu, đắp thuốc ba lần rồi cũng quen ấy mà. Hơn nữa nằm lâu như vậy, tôi sợ cơ thể mình sẽ không dùng được mất."

Đúng như tôi đoán, vài bước đầu tiên quả thật rất vất vả, sau đó lại thuận lợi hơn, có điều tốc độ lại hơi chậm, nhưng tôi không muốn được đỡ. Cũng khó cho Mạc Ngôn đang sốt ruột đi phía sau.

"Tiểu Nhược cô nương, ta đi dọc theo hành lang này là được, tuy rằng hơi xa một chút nhưng đều có chỗ tựa."

"Cảm ơn!" Tôi thở dốc, ngẩng đầu cười cảm kích. Người ngày bề ngoài tuy hơi ngốc nhưng thật ra cũng vô cùng cẩn thận.

Mạc Ngôn nghe vậy thì mỉm cười, vẫn im lặng như trước theo đằng sau tôi.

"Á —!!" Một tiếng kêu thảm thiết thình lình dội vào tai, sau đó là tiếng khóc loáng thoáng.

Tôi ngớ người, quay đầu nhìn Mạc Ngôn vẫn không đổi sắc mặt rồi nhíu mày đi về phía có tiếng kêu.

"Tiểu Nhược cô nương" Mạc Ngôn tiến lên hai bước ngăn trước mặt tôi lộ vẻ khó xử.

Tôi bĩu môi, vượt qua hắn tiếp tục đi về phía trước.

Ài! Gần đây quả là rất buồn chán nên khiến tôi đã quên mất một câu danh ngôn ngàn đời — hảo kì tâm, hại tử miêu.

Lần này ngàn vạn lần không thể hôn mê sáu ngày nữa, không thì dạ dạy của Kì Nhiên. Tôi... lâm vào hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Chương 14: Người canh gác

Vừa mở mắt, thấy bóng người di chuyển trước mặt, tôi liền mở miệng hỏi:"Tôi ngủ mấy ngày rồi?"

Bóng người đó dừng một chút rồi đi đến trước mặt tôi, một giọng nói già nua vang lên:"Một ngày một đêm."

Tôi ngẩn người:"Sư phụ?", nụ cười hiện lên khuôn mặt, "Sư phụ về khi nào ạ?"

Sư phụ tức giận trừng mắt nhìn tôi, thần sắc thân thiết hơn nhiều so với lúc ở Tê Mộng thành:"Vi sư vừa về hôm qua đã bị Thiếu chủ tóm đến đây trông nom cho con! Cái mặt của con có giá lớn lắm đấy!"

Tôi gượng cười, giọng hơi áy náy:"Làm khó sư phụ rồi, sư phụ cứ đi nghỉ trước đi, con không sao nữa đâu."

Sư phụ gật đầu cười hiền lành:"Ta đi báo Thiếu chủ trước"

"Đừng!" Tôi cuống cuồn ngăn cản rồi lại hơi xấu hổ, ho khan mấy tiếng che giấu, "Sư phụ, con muốn gặp Tâm Tuệ, sư phụ có thể giúp con gọi cô bé đến đây không?"

Sư phụ nhìn tôi một lúc, thở dài rồi gật đầu.

Lúc đến cửa, sư phụ vẫn không nén được quay đầu:"Tiểu Nhược, vi sư nhìn ra được Thiếu chủ rất thích con. Con cũng... thích ngài phải không? Nếu không thì cũng đâu tự mình trị bệnh bao tử của ngài"

"Sư phụ, "Tôi cười ngắt lời ông, nói rất chân thành, "Con hiểu mà." Nhưng chúng tôi... vẫn còn một nút thắt cần tháo gỡ. Về cái nút thắt bế tắc ấy, không ai... có thể nào hiểu được cả.

"Tiểu thư." Tâm Tuệ kêu một tiếng rồi bước vào phòng. Tôi nâng người dậy thì thấy đôi mắt sưng mọng và còn cả một nhóm người đầy bất ngờ.

"Này, Tiểu Nhược, lần này cô tỉnh nhanh thật đó." Là giọng cợt nhả của Văn Nhược Bân.

"Đồ nữ nhân vô dụng này, cả ngày chỉ biết bị thương... Hại Nhiên ca ca lo lắng mãi!"

"Huynh không được mắng tiểu thư!"

Hai chất giọng giống hệt nhau nhưng ngữ điệu thì hoàn toàn khác, ngoại trừ Tiểu Trì và Tâm Lạc thì còn ai vào đây?

"Tiểu thư — " Tâm Lạc vui sướng kêu lên rồi nhào vào lòng tôi nhưng lại bị một con vật nhỏ lông xù chắn trước ngực.

Tôi ôm Tiểu Ngân, đẩy cái miệng nho nhỏ của Tâm Lạc ra một chút, cười:"Tâm Lạc, em đừng làm miệng vết thương nứt ra nữa, ta không muốn nằm thêm vài ngày nữa đâu."

"Tiểu thư.." Mắt Tâm Lạc đỏ hồng. Thằng bé ôm lấy cánh tay tôi, giọng khàn khàn, "Tâm Lạc nhớ người lắm!"

Lòng tôi rung động, vừa định mở miệng thì lại nghe tiếng hừ lạnh của Tiểu Trì:"Động một chút là khóc, y như con gái"

Tôi giật mình, ngẩng đầu nhìn Tâm Tuệ:"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Em biết Tâm Lạc ở đây? Cũng biết Kì Nhiên đang ép nó giết người?"

Tâm Tuệ run bắn cả người, sắc mặt trắng bệch gật đầu nhưng không nói gì nữa.

Quay đầu, thấy Tâm Lạc mặt buồn rười rượi thì thở dài một hơi, cổ họng như bị thứ gì đó chặn nghẹn:"Vì sao không nói cho ta biết? Vì sao... không ngăn lại?"

"Tiểu thư em.. em.."

"Là ta không cho con bé nói." Một giọng nói êm ái dễ nghe vang lên ở cửa. Lòng tôi hơi giật nảy, gục đầu xuống. Không phải muốn trốn tránh, tôi tự nói với lòng mình, nhưng mà. hiện tại, tôi tuyệt đối không muốn nhìn thấy một áng xanh lam kia.

"Thân thể thế nào rồi?" Kì Nhiên ngồi xuống trước giường, từ tốn hỏi.

Khi tôi còn căng thẳng trong lòng thì trên cánh tay hơi bị siết lại. Tâm Lạc cúi đầu nép sát vào tôi, giọng run run sợ hãi:"Tiểu thư.. Em sợ"

"Cái tên ngu ngốc này!" Tiểu Trì chỉ vào mũi Tâm Lạc quát mắng, trong đôi mắt vốn sắc vàng sắc bạc, màu bạc bỗng thẫm đi, màu vàng lại càng sáng quắc, "Nhiên ca ca là vì muốn tốt cho ngươi thôi. Nếu ngươi không mạnh lên, không tàn nhẫn thì một ngày nào đó ngươi sẽ chết trong tay ta!"

Tôi cả kinh ngẩng phắt đầu, bắt gặp dung nhan tuyệt thế của Kì Nhiên và đôi mắt lạnh nhạt xanh thẳm.

Thần sắc khiếp sợ dâng lên mắt Tâm Lạc, bàn tay cầm tay tôi ướt sũng mồ hôi lạnh, thấm ra cả áo quần, một lúc sau mới run giọng hỏi:"Huynh.. Huynh vì sao lại muốn giết đệ?"

Tiểu Trì hừ một tiếng, hai hàng mày nhíu chặt hơi quay đi. Tôi thấy đáy mắt thằng bé chợt lóe lên chút gì đó không cam lòng, đau đớn và cô đơn.

"Ài!" Văn Nhược Bân thở dài một tiếng, nhàn nhã ngồi xuống ghế dựa, rất thản nhiên mà mở miệng, "Một đám các người ấy, có phiền ta nói không? Dù

sao thì nơi này cũng không có người ngoài, cứ để ta nói cho rõ ràng vậy!"

"Tiểu Nhược, lịch sử Băng Lăng quốc, cô có biết không?"

Tôi liếc nhìn góc áo trắng đen của Kì Nhiên, gật đầu.

"Băng Lăng từ thời xa xưa đến nay không có lãnh thổ cố định, cũng không có quân đội chính thức, chỉ có nhiều nhất là số của cải khổng lồ, lại trường thịnh bất suy, tồn tại âm thầm như thần thoại suốt mấy trăm năm. Thậm chí, ngay cả khi có một đấng quân chủ hùng cường, một lực lượng có thể khuynh đảo cả một quốc gia muốn tiêu diệt chúng ta. bọn họ cũng không thành công, cô có biết vì sao không?"

Tôi ngạc nhiên lắc đầu, lại nghe hắn thở dài:"Bởi vì Băng Lăng có trăm vạn hùng binh được trải rộng khắp thiên hạ."

"Huynh nói mỗi quốc gia đều có ngừi của Băng Lăng sống? Sao có thể được?" Tôi kinh ngạc, "Mấy trăm năm đồn đãi, làm sao có thể trung thành?"

Văn Nhược Bân cười gượng, nói với vẻ suy sụp, "Chuyện này. Ta cũng không rõ. Chỉ biết là muốn điều đọng bọn họ phải có đủ ba điều kiện."

"Ba cái gì?"

Văn Nhược Bân liếc mắt nhìn Kì Nhiên một cái rồi đáp:"Tứ thánh thạch, Người canh gác Băng Lăng và máu của Băng đế. Về phần điều động cách nào, ngoại trừ đương kim Hoàng thượng và Người canh gác không ai biết cả."

"Ý huynh là, Tâm Lạc và Tiểu Trì chính là Người canh gác Băng Lăng?"

Văn Nhược Bân lắc đầu:"Bây giờ thì không phải. Người canh gác Băng Lăng bây giờ là một người khác. Một trong số hai đứa bọn chúng sẽ trở thành Người canh gác của Băng Lăng tiếp theo."

"Nhưng mà Văn Nhược Bân, huynh nói nhiều như vậy mà vẫn chưa đến trọng điểm gì cả! Gì mà ngư Người canh gác chứ, nếu Tâm Lạc không có hứng thú thì còn tuyển chọn cái gì?"

"Tính nhẫn nại của cô đúng là có hạn mà!" Văn Nhược Bân thay đổi tư thế ngồi cho thoải mái, mắt liếc tôi toàn tròng trắng, "Sau mỗi một quãng thời gian nhất định, Băng Lăng sẽ tìm kiếm trong khắp thiên hạ một Người canh gác mới, sau đó được Băng đế hoặc Người canh gác thế hệ trước tự mình bồi dưỡng, huấn luyện."

Tôi giật mình:"Nhân tố để chọn lựa, chẳng lẽ là mắt hai màu vàng và bạc?"

Văn Nhược Bân gật đầu khen ngợi:"Phải! Mỗi Người canh gác đều chỉ có một đặc điểm chung là trước mười sáu tuổi, họ đều có hai màu mắt vàng bạc, tên là — Diệt thế chi yêu."

Vừa dứt lời, Tâm Lạc bên cạnh tôi đã hơi run lên ngay trước mặt Tiểu Trì và Tâm Tuệ.

"Diệt thế chi yêu?" Tôi liếc mắt nhìn Tâm Lạc và Tiểu Trì, giọng cảm thán, "Thật đúng là một cụm từ phổ biến vượt thời gian mà!"

Nếu theo góc độ khoa học hiện đại thì chuyện này cũng không khó lí giải. Cái gọi là mắt màu vàng và bạc, hơn phân nửa là do đột biến gien, nhưng chuyện đó cũng vượt quá hiểu biết của người thường nên mới được gọi là... siêu năng lực.

Còn ở cổ đại sẽ bị cho là diệt thế chi yêu, không chừng là vì quá hiếm thấy.

Nhưng mà cứ sau một quãng thời đều có thể tìm được một người sao, như vậy không phải là hơi miễn cưỡng à? Thế giới này có thể tạo ra ột lượng người đặc biệt vậy ư?

Tôi cố gắng nói nhẩm thật nhỏ nhưng lại không chú ý rằng Văn Nhược Bân đã tỏ vẻ nghi nghờ và Kì Nhiên đã từ từ nhíu mày.

Văn Nhược Bân nghiêm mặt tiếp tục:"Đây vốn là chuyện cơ mật nhất của Băng Lăng, vì mỗi một Người canh gác, thậm chí là ngay trong nội bộ Băng Lăng cũng không biết thân phận thật sự của họ là ai. Cho nên, ngoại trừ Băng đế thì chẳng ai biết Người canh gác này là ai cả, cũng không biết là ở đâu. Chỉ luôn biết rằng bọn họ luôn ẩn nấp ở một nơi bí mật nào đó bảo vệ Băng Lăng, không bao giờ xuất hiện. Mãi đến. đời này."

"Lựa chọn của Người canh gác bị bại lộ nên... ngay cả bí mật của Băng Lăng cũng bị rò rỉ ra bên ngoài."

Tôi nhìn hai gương mặt giống nhau như tạc của Tâm Lạc và Tiểu Trì và đôi mắt dường như ngày càng thẫm màu bạc của Tâm Lạc, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh màu mắt màu bạc kì dị lần thằng bé phát sốt. Tôi như bừng tỉnh:"Là bởi vì song thai nên màu mắt, năng lực đều bị phân tán đều ra cho hai người?"

Văn Nhược Bân ngẩn ra một lúc một chậm rãi để lộ thần sắc khâm phục mà nghiêm túc đáp:"Tiểu Nhược, xem ra trước kia ta quả thật đã đánh giá thấp cô rồi! Đúng, chính là vấn đề năng lực bị phân chia nên hai người bọn nhóc đều không thể trở thành Người canh gác thật sự."

"Lúc ấy, Hoàng Thượng cũng rất kinh hãi bởi vì chưa từng gặp qua tình huống thế này trước đây. Sau khi cân nhắc, ngài quyết định tự mình nuôi nấng một đứa trẻ, còn đứa kia ngài giao cho Người canh gác đời trước lúc ấy mới hai mươi tuổi để huấn luyện. Nhưng mà..."

Tôi nhíu mi nhìn Tâm Tuệ và Tâm Lạc:"Trên đường Tâm Lạc bị Thược đế đánh cướp mất tích phải không?"

Văn Nhược Bân nhếch khóe môi cười lạnh:"Bọn người Phó Kinh ăn hại ấy làm sao có đủ khả năng cướp người trong tay Băng Lăng? Lúc ấy cũng không có ai biết thân phận bọn họ cả."

"Người mất tích không phải là Tâm Lạc mà là.. Người canh gác đời trước. Ngài ấy bắt tay với số quân lính Hoàng Thượng phái đi tiếp cận Ngân đồng

Tôi và Kì Nhiên, từ khi gặp lại đến khi yêu nhau chỉ vừa mới bốn ngày ngắn ngủi đã bước vào chiến tranh lạnh không mong muốn.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chương 15: Lam Doanh Nhược

"Kẹt", cửa ở gian ngoài bị đẩy ra. Tôi nghe tiếng lắp bắp của Tâm Tuệ:"Thiếu. Thiếu chủ.."

Sau một lúc yên lặng, cô bé đẩy cửa vào, trên mặt vẫn còn hơi sợ sệt.

Bàn tay đang vuốt tóc dừng lại, tôi thở dài. Rõ ràng là tranh cãi gay gắt như vậy, gần như là tuyệt giao mà chàng vẫn nhất quyết ngủ gian ngoài, còn tôi..

"Tiểu thư, cơ thể hôm nay tốt hơn nhiều không ạ?" Tâm Tuệ đặt hòm thuốc trên lưng xuống cười nhẹ, "Để em đổi vải sạch cho người." Bên ngoài lại vang lên tiếng đóng mở cửa.

Tôi mím môi buộc tóc lại, trong lòng nhạt nhẽo chán nản nhưng lại miễn cưỡng cười:"Được."

"Tiểu thư, sắc mặt người xấu quá vậy." Tâm Tuệ vừa tháo vải băng trên người tôi vừa nhíu mày, "Người với Thiếu chủ.. sao lại trở thành thế này rồi?"

Tôi nhìn miệng vết thương đã khép lại, cười ảo não:"Ta cũng muốn biết đấy!"

Tâm Tuệ lấy thuốc mỡ cẩn thận thoa lên miệng vết thương, đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi:"Tiểu thư, da người đẹp quá, cứ như em bé mới sinh ấy."

Tôi cúi đầu nhìn, hình như... thật thế. "Nghiêm túc mà nói, cơ thể ta quả thật là thay da đổi thịt vào một năm trước nên khả năng tự lành cũng rất tốt." Vì vậy giống em bé mới sinh... cũng không có gì là kì lạ.

Tâm Tuệ thoa thuốc, buộc vải băng, gương mặt dịu dàng hơi cô đơn:"Tiểu thư, người có biết không? Một năm này, em luôn ở cùng với người. Người tuy rằng nhiều lúc đang cười rất tươi, nhưng ý cười đó không lan được đến đáy mắt. Vui cũng vậy, buồn cũng vậy, đều rất nhạt nhòa, cứ như tiểu thư không phải là người của thế giới này nên luôn vô thức giữ khoảng cách với tất cả những ai xung quanh mình."

"Thế sao?" Tôi nhìn Tâm Tuệ hơi vụng về, cẩn thận quấn băng cho mình mà lòng cảm thấy buồn buồn nhưng ấm áp, "Xin lỗi đã để mọi người lo lắng."

"Trước đây, em nghĩ hoài không ra, mãi đến mấy ngày vừa qua mới hiểu được." Tâm Tuệ cười, thả tay ra để tôi tự thắt một cái gút vừa phải. Giọng êm ái của cô bé vọng vào bên tai, "Tiểu thư, em vui lắm. Vì người cuối cùng cũng tìm được một người có thể thật sự khiến người hạnh phúc, khiến người đau khổ, khiến người tức giận."

"Ta nói này Tâm Tuệ" Tôi ung dung mặc quần áo, phủi phủi ống tay, "Muốn khuyên ta làm hòa mà phải nói lòng vòng vậy sao?"

Tâm Tuệ xụ mặt ngay tức khắc, than vãn không ngớt:"Nhưng mà tiểu thư, em mỗi ngày đều phải đưa thuốc cho Thiếu chủ, sắc mặt ngài lúc nào cũng khủng khiếp đó! Cho dù hai người tranh cãi thì cũng đừng đừng quan tâm đến dạ dày ngài ấy làm gì nữa... Xem. Xem như em chưa nói gì đi!"

Thời tiết rất đẹp, xung quanh thoang thoảng hương hoa, cảnh sắc hợp lòng người. Tôi hít sâu một hơi, miệng hơi cười. Cứ ở mãi trong phòng, tâm tình đúng là kém hẳn!

Vết thương này của tôi kéo dài phải gần nửa tháng. Ngày nào cũng như một đứa vô dụng không động đậy được, không ngồi không đứng xong, đến đi cũng không nốt, theo tôi nghĩ, cứ mãi vậy thì tôi từ một người bình thường cũng có thể buồn đến phát rồ mất thôi.

Đằng xa thấp thoáng tiếng ồn, rõ ràng là có hai người đứng nhưng lại nghe như chỉ có giọng của một người.

"... Ngu ngốc! Nếu ngươi không mạnh lên thì làm sao có thể vượt qua ta được!"

"Nhưng... Nhưng huynh là ca ca của đệ...Đệ làm sao giết huynh được."

"Ngu ngốc Đúng là ngu ngốc mà —" Giọng quát hơi vấp váp của Tiểu Trì lộ thứ sát khí từ trong bản năng, khi nhìn thấy tôi và Tâm Tuệ thì mới hơi dịu

lại.

"Tiểu thư —!" Tâm Lạc phấn khích nhào vào lòng tôi, nhưng lần này rất cẩn thận không động đến vết thương.

"Này, nhóc quỷ!" Tôi vừa xoa đầu Tâm Lạc, vừa buồn cười hỏi, "Cảm giác được người khác gọi là ca ca thế nào?"

"Ai... Ai cần cô lo chứ?" Tiểu Trì đốp tôi khó chịu, mặt đỏ lựng.

Tôi cười cười, quay đầu thấy sắc mặt ảm đạm của Tâm Tuệ thì thở dài, cúi xuống:"Tâm Lạc còn trách tỷ tỷ em à?"

Tâm Lạc ngẩng gương mặt nhỏ nhắn nhìn tôi rồi lại nhìn Tâm Tuệ, thần sắc đầy tủi thân:"Hôm đó Thiếu chủ ép Tâm Lạc giết người, Tâm Lạc sợ lắm. Cứ kêu tỷ tỷ mãi, nhưng tỷ tỷ không quan tâm đến Lạc nhi.."

Kì Nhiên..

Tôi thay ngữ điệu thoải mái hơn:"Vậy thì làm sao bây giờ nhỉ? Tâm Lạc muốn thế nào mới hết giận đây? Chẳng bằng đánh tỷ tỷ của em một cái nhé?"

"Đánh?!" Tâm Lạc thốt lên quay đầu nhìn tôi.

"Ừ!" Tôi cười, "Dù sao tỷ tỷ em bây giờ cũng mất hết võ công rồi, tay chân cũng bị thương, chắc chắn không phải là đối.."

"Tỷ tỷ —!!" Tâm Lạc vọt đến bên cạnh Tâm Tuệ, nắm tay cô bé lắc lấy lắc để. Đến khi nhận ra tay phải của Tâm Tuệ hoàn toàn không cử động gì, thằng bé ôm chặt Tâm Tuệ khóc nghẹn, "Tỷ tỷ! Sao tỷ lại như vậy? Tỷ tỷ. Tâm Lạc không muốn tỷ buồn! Tâm Lạc không giận, tỷ mau mau vui vẻ lên được không? Hức.."

Tâm Tuệ ôm riết Tâm Lạc, giọng nghẹn ngào:"Lạc nhi, xin lỗi! Xin lỗi! Tỷ tỷ không phải là cố ý muốn đệ chịu khổ, chỉ là tỷ không muốn... thật sự không muốn đệ chết!"

Kì Nhiên ơi Kì Nhiên, rốt cuộc là chàng có chủ ý gì đây? Không phải là vì muốn hiếu thuận với lão già kia đúng không? Tôi cào cào da đầu hơi đau. Vì sao tôi bỗng thấy Kì Nhiên hiện tại lại càng khó nhìn thấu hơn Vệ Linh Phong thế này?

"Yếu đuối như vậy. sau này làm sao có thể sống yên ổn ở Băng Lăng." Tôi nghe thấy tiếng Tiểu Trì đang cúi đầu nói.

Tôi mỉm cười. Thật đúng là tiểu quỷ mà. Tuy rằng y hệt Tâm Lạc như khuôn nhưng tính cách lại khác xa một trời một vực. Hơi xấu tính, nhưng kiên nhẫn vượt cả mong đợi.

"Nhóc quỷ, lại đây tâm sự không?" Tôi vỗ vỗ vai nó. Nó phản xạ theo điều kiện, thiếu chút nữa đã huơ "dao găm" về phía tôi.

Còn nhỏ như vậy đã không cho phép người ngoài tiếp cận, thằng bé lúc trước. đã từng trải qua cuộc sống thế nào? Tôi thầm thở dài trong lòng.

Tiểu Trì theo tôi lùi sang một bên, liếc mắt toàn tròng trắng nhìn tôi thiếu kiên nhẫn:"Nữ nhân ngu ngốc, muốn nói gì thì mau nói đi chứ?"

Tôi nhíu mày suy tư, quyết định không quanh co với nó nữa, nghiêm túc bảo:"Tiểu Trì, sau này... đành nhờ em bảo vệ Tâm Lạc vậy!"

"Cái gì?!" Tiểu Trì gào lên, thiếu chút đã kinh động đến thị vệ gần đó.

Tôi đảo mắt trợn trừng, mím môi cười:"Làm gì mà kinh ngạc thế? Không phải nhóc là ca ca của thằng bé sao? Chẳng lẽ. là Tâm Lạc sinh trước? Nhóc là đệ đệ?"

"Chết tiệt! Ta mới là ca ca!" Tiểu Trì gào lên với tôi như muốn thủng màng nhĩ.

Tâm Tuệ và Tâm Lạc ngước mắt sang chỗ chúng tôi thì lại bị Tiểu Trì quắc mắt trở về.

Tôi nhịn không được bật cười, khom lưng xuống khiến vết thương hơi ê ẩm, phải một lúc sau mới thả nhịp thở chậm lại:"Vậy thì ca ca bảo vệ đệ đệ không phải là việc thiên kinh địa nghĩa sao? Huống chi nhóc lại mạnh đến biến thái như vậy."

Thiên kinh địa nghĩa: Đạo lí hiển nhiên, ý chỉ việc làm hợp lẽ thường, không trái trời đất.

Tiểu Trì hơi dao động, nhướng mày lo lắng:"Nhưng mà Nhưng mà sau này chúng ta sẽ phải"

"Chuyện sau này cứ để sau này hẵng nói." Tôi hít sâu một hơi. Tôi không tin là Kì Nhiên thực sự sẽ để bọn nhỏ tương tàn đến chết, "Nhưng mà bây giờ, nhóc chỉ cần nhớ kĩ một điều. Một giọt máu đào hơn ao nước lã, thế thì Tâm Lạc chính là. người thân duy nhất của nhóc trên đời này!"

Mà tôi... ở thế giới này, đã là

"Này, nữ nhân ngốc!" Một chốc trầm mặc, giọng Tiểu Trì có hơi chùng xuống gọi tôi.

"Hả?" Tôi giật mình hoàn hồn.

"Nếu như cô mở lời" Tiểu Trì hơi ngập ngừng, mắt liếc đi nơi khác nhưng mặt đã thoáng ửng đỏ, "Nếu như cô mở lời thì ta có thể nhường lại Nhiên ca ca cho cô.."

"Khụ." Tôi lảo đảo suýt ngã nhào ra đất. Thật sự là.. Thật sự là muốn đen mặt mà! Thằng nhóc xấu xa này đang nói cái gì thế?

Tôi đang bực bội thì Tiểu Trì chợt cảnh giác ngẩng đầu. Sau đó, tôi cũng ngoái đầu nhìn theo, lại là — Bạch Thắng Y.

Không nén được rùng mình, tôi xoay người toan rời đi thì nghe thấy giọng nói trầm thấp yêu mị của hắn:"Cô ngay từ đầu hình như rất sợ ta thì phải!"

Bước chân tôi ngừng hẳn, quay lại nhíu mày nhìn hắn.

"Thật là kì quái. Bộ Sát, Nhược Bân cô còn không sợ, Vệ Linh Phong và Phó Quân Mạc cô còn dám trêu chọc, vì sao. chỉ sợ một mình tại hạ?"

Tiểu Trì tay nắm chặt "dao găm" bước lên trước đứng cạnh tôi.

Tôi chớp mắt lạnh lùng đáp:"Bạch Thừa tướng không biết sao, có đôi khi ghét một ai đó quá nhiều sẽ sinh tâm lí sợ hãi à?" Ài! Quả nhiên là ỷ vào có Tiểu Trì bên cạnh nên mới dám kiêu ngạo như vậy.

Đôi môi của Bạch Thắng Y đỏ sẫm lại, khuôn mặt đã hơi tái, có lẽ là nhớ đến lần bị Kì Nhiên đánh.

"Cô không cần bày ra bộ dạng chán ghét đó. Ta không muốn gặp cô, không phải vì là sợ cô, mà là." Bạch Thắng Y phất góc áo cười ma quái, "Sợ ta không khống chế được mà giết cô."

Tôi run người. Trên mặt hắn vẫn đang cười, nhưng hận ý trong mắt đã khắc sâu vào xương tủy, hòa lẫn vào máu. So với ngày đó khi hắn nhìn thấy Bộ Sát thì hận ý lại càng sâu hơn, càng tàn nhẫn hơn.

Có lẽ.. hắn thực sự yêu Kì Nhiên.. Nhưng tình yêu này lại rất ích kỷ, lại quá long trời lở đất, không ai có thể chấp nhận.

Vậy còn tình yêu của Kì Nhiên thì sao? Tình yêu của tôi thì thế nào? Tôi có.. tư cách gì mà phê bình tình cảm của người khác đây?

Thở dài, tôi đáp:"Vậy ngươi tìm ta có việc gì không?"

Khóe miệng Bạch Thắng Y cười đầy hứng thú. Hắn nói bâng quơ:"Thủy Liên Nguyệt, Lam tiểu thư biết là ai chứ?"

Tôi cả kinh, theo bản năng nắm lấy tay Tiểu Trì mà cảm thấy lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

"Nàng ấy nhờ tại hạ mời Lam tiểu thư ghé sang một chuyến, có việc... muốn nói..."

Hắn ta sán lại sát người tôi, đến lúc sắp lướt qua thì đột nhiên dừng lại cười lạnh bên tai tôi:"Chớ trách ta không nhắc nhở ngươi. Muốn làm Hoàng hậu Băng Lăng, không biết nhận ra sự trơ tráo vô liêm sỉ thì chỉ có một con đường chết."

Hoàng hậu Băng Lăng? Tôi rút tay về, nhất thời chỉ cảm thấy buồn cười đến phát đau.

Ôi! Lại càng thêm đau đầu rồi! Thủy Liên Nguyệt, không! Phải nói là Lam Doanh Nhược chứ, xem ra... đã đến lúc gặp mặt rồi.

Tôi chần chừ đến trước cửa phòng Thủy Liên Nguyệt, vừa định gõ cửa thì nghe thấy tiếng sư phụ truyền ra từ bên trong:"Thiếu chủ, phổi của Thủy cô nương đã mắc bệnh căn, bây giờ cũng chỉ có thể dùng thuốc thang để áp chế. Muốn trị tận gốc chỉ sợ"

Giọng nói êm ái dễ nghe nhưng lại lạnh lùng khác thường của Kì Nhiên chợt vanng lên:"Vào đi."

Tôi thở dài, đẩy cửa bước vào. Sau năm ngày, đây là lần đầu tiên tôi gặp mặt Kì Nhiên, nhưng lại không ngờ là trong hoàn cảnh này đây.

"Sư phụ." Tôi cười với sư phụ, sau đó xoay người, cúi đầu cung kính, "Thiếu chủ." Ánh mắt không hề dừng trên người chàng.

Khi hạ mi mắt, tôi còn liếc thấy bàn tay nắm chặt của Kì Nhiên mà nhất thời rầu rĩ đắng chát. Chàng từ từ dứng dậy, bước đến gần tôi, dùng âm thanh chỉ một mình tôi nghe được:"Đừng quan tâm đến những gì cô ta nói, và cũng đừng dễ dàng tin lời cô ta. Cô ta... không đơn giản đâu."

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt xanh lam trong veo như bầu trời của chàng. Nơi đó phản chiếu rõ nét thân hình mong manh yếu ớt của tôi, như một dòng suối trong lành sâu thẳm bao bọc lấy tôi với sự yêu thương vô tận suốt cả một kiếp người

Kì Nhiên nhíu mi nhìn sắc mặt thoáng tái đi của tôi, bàn tay chậm rãi nâng lên..

Tôi. mím môi, toan định nói chuyện thì bị một tiếng ho khan ngắt lời. Một giọng nói hơi thiếu lực xen vào:"Thiếu chủ, có thể cho thần. nói chuyện riêng với Tiểu Nhược cô nương một chút không ạ?"

Tôi chấn động lùi về, bàn tay của Kì Nhiên cũng cứng ngắc thu lại.

Cúi đầu, tôi nghe thấy tiếng sư phụ thở dài, tiếng bước chân, và còn có... tiếng cửa mở.

"Khụ khụ.. Con lại đây ngồi này. Tiểu Hoàn, dâng nước."

"Vâng, tiểu thư." Một nha hoàn xấu xí bước ra từ trong phòng.

Tôi vội cười cười, ý bảo không cần rồi ngồi xuống trước giường cô gái kia. Cô ấy ho rất nặng, thần sắc ửng đỏ cái thứ màu của sức khỏe yếu. Bệnh cô ấy mắc phải có lẽ là bệnh viêm phổi nhỉ? Theo lí mà nói, Kì Nhiên.. không phải là không có khả năng chữa trị còn gì! Ài, chàng rốt cuộc là suy nghĩ gì thế này?

Lam Doanh Nhược cố sức nhổm cơ thể hư nhược dậy. Tôi bước lên giúp cô ấy chèn gối vào thì nghe cô ấy nói:"Ta không biết phải xưng hô với cô thế nào."

Tôi cười gượng:"Tôi họ Thủy."

"Thủy?" Lam Doanh Nhược lặng đi một lúc bỗng phá lên cười, cười đến chảy nước mắt, cười đến khi ho sù sụ, "Thật sự là... một cái họ hay!"

Tôi thở dài, cảm thấy không nên vòng vo không cần thiết:"Lam gia, và cả thủ đô Đinh quốc đã diệt vong. Chuyện này cô biết không?"

"Cái gì?!" Lam Doanh Nhược ngồi bật dậy, khiếp sợ nhìn tôi, "Cô.. nói lại lần nữa."

Tôi cười khổ, trong lòng thấy não nề vô cùng nhưng vẫn nghiêm túc đáp, "Nửa năm trước, Vệ Linh Phong cũng chính là Hoàng thượng Kì quốc xuất binh đánh Đinh quốc. Ba tháng sau, Đinh quốc diệt vong, đổi tên thành.. Nghiệp thành."

"Vậy người người nhà của ta thì sao?"

"Tỷ tỷ cô là Lam Doanh Ngọc được gả cho Thái tử Thược quốc Phó Quân Mạc, còn những người khác có lẽ vẫn khỏe mạnh. Ngoại trừ"

Lam Doanh Nhược lớn giọng thúc giục:"Ngoại trừ ai?! Khụ khụ... Cô nói mau lên!"

Tôi miễn cưỡng nhếch môi:"Lam Quân Thanh bị Vệ Linh Phong xử tử."

"Phụ thân tôi!?" Lam Doanh Nhược túm lấy áo tôi, giọng cao vút, "Cô nói phụ thân tôi chết rồi?!"

Tôi gật nhẹ đầu, sơ ý chạm vào ngực khiến nó tấy đau:"Phải."

Cả người Lam Doanh Nhược giống như bị rút cạn sức lực, buông lỏng tay ngã vật ra giường, hàng nước mắt trong suốt chảy ra từ khóe mắt.

Xin lỗi! Tôi nhẩm thầm trong lòng một câu. Dù rằng tôi thấy Lam Quân Thanh không hề xứng đáng làm cha của cô ấy, dù rằng.. tôi chẳng có chút cảm giác áy náy nào đối với cái chết của Lam Quân Thanh nhưng với Lam Doanh Nhược, tôi...

"Vì sao cô không cứu ông ấy?"

"Hả?" Tôi vực lại tinh thần nhìn đôi mắt trống rỗng kiệt quệ của cô ấy đến hốt hoảng, "Tôi.. không muốn cứu ông ta, mà cũng không cứu được."

Ánh mắt của Lam Doanh Nhược vẫn nhìn tôi, rồi cúi đầu nở nụ cười lạnh đầy thê thảm:"Tôi nghe Bạch Thừa tướng bảo, Lam Doanh Nhược, không! Thủy cô nương một năm này độc sủng Hậu cung Kì quốc mà không thể cứu lấy nổi một ông già từ tay Kì đế ư. Ha ha.. Khụ khụ Khụ khụ."

Lam Doanh Nhược ho đến độ muốn thổ huyết trước mặt tôi, khóe miệng hơi chảy ra vệt máu.

Tôi cuống quít đỡ lấy cô ấy, lấy ngân châm từ trong ngực ra nhẹ nhàng đâm vào huyệt Kiên Tỉnh của cô.

Sau một lúc, tiếng ho dữ dội cũng ngừng lại. Cô ấy hờ hững đẩy tôi:"Cảm ơn!"

"Bệnh của cô." Nếu không chữa sẽ biến chứng thành ung thư phổi.

"Thủy cô nương, cô có biết khi cô mang cái tên của tôi trở thành Hoàng hậu nhận hết sủng ái thì tôi đang phải chịu đựng gì không?"

Tôi lại thở dài dìu cô ấy nằm yên ổn mới nhẹ nhàng lắc đầu.

"Lúc đầu, tôi bị tên súc sinh kia bán vào kĩ viện, muốn trốn cũng không thoát, muốn chết cũng không xong, thân không bằng chó lợn. Căn bệnh này là bị mắc vào lúc ấy."

"Sau đó có một người đàn ông họ Mộc đón tôi, nói là... sẽ cho tôi một cuộc sống giàu sang nhất, sẽ có một người đàn ông tốt đẹp nhất xuất hiện yêu tôi. Tôi nghĩ, thì ra khổ cực của mình đã đến lúc kết thúc rồi. Thế nhưng"

Lam Doanh Nhược bỗng bày ra nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, vết thẹo trên gương mặt vặn vẹo khiến người khác phải thấy đau xót.

"Tôi quả thực đã gặp được người đàn ông tốt nhất trên thế gian, nhưng cô nhìn bộ dạng như ma quỷ này của tôi xem, có ai còn thèm liếc mắt nhìn kia chứ?"

Tôi đứng dậy thản nhiên mở lời:"Những gì muốn nói đã nói cả rồi, cô nghĩ ngơi cho tốt, tôi đi trước."

Trên tay bỗng cảm thấy sự động chạm lạnh lẽo, cơ thể bị một lực kéo không lớn nhưng kiên quyết lôi trở về.

Lam Doanh Nhược mở to đôi mắt màu hổ phách sáng bóng nhìn chằm chằm tôi không chớp, trong mắt có cả sự khao khát, cầu xin và còn cả những thứ cảm xúc tôi không muốn hiểu sâu thêm nữa.

"Thủy cô nương, thân phận, địa vị Hoàng hậu tôi đều có thể nhường cho cô; thậm chí cái chết của phụ thân tôi cũng không so đo với cô nữa. Nhưng tôi cầu xin cô, cầu xin cô trả lại Thiếu chủ cho tôi được không?"

"Hiện giờ, ngoại trừ ngài, chẳng ai cam tâm nhìn tôi cả. Cũng chỉ có ngài mới có thể nhìn được gương mặt tôi, dịu dàng cẩn thận chăm sóc tôi. Cô Cô là Hoàng hậu, Kì đế sủng ái cô vậy, cô vốn không cần giành lấy tình yêu của Thiếu chủ dành cho tôi. Tôi van cô, cô nhường ngài ấy lại cho tôi được không?!"

Tôi hít sâu một hơi, đỡ cô ấy nằm xuống, kéo bàn tay nhỏ nhắn đang túm lấy cánh tay tôi, cuối cùng thở dài một hơi đáp hai chữ:"Không — được." Rồi xoay người rời khỏi phòng.

"Kẹt.", tiếng đóng cửa vang lên. Khóe môi dính vết máu và nước mắt của Lam Doanh Nhược từ từ cong lên, giọng rét lạnh, ma quái như nụ cười trên môi:"Lam gia.. Đinh quốc Thiếu chủ. Xem là thứ gì chứ, hừ — "

"Thế nào?" Đầu cô ta bỗng nhẹ nhàng ngửa thành một vòng cung, cười với nha hoàn đang cúi gằm đứng bên cạnh, "Bằng lòng hợp tác với ta rồi sao? Thất công chúa — Duẫn quốc."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chương 16: Gặp lại

Cả thể xác lẫn tinh thần tôi đều mệt mỏi nên hai ngày này ngủ không ngon, hơn nữa ngực lại bị thương, những chuyện gần đây rồi mù trong đầu chèn ép khiến tôi kiệt sức vô cùng.

Trong chớp mắt khi đẩy cửa phòng ra gian trước, tôi thoáng dừng. Trong phòng có người?

Từ khi thân thể dần hồi phục, cảm giác của tôi cũng đã từ từ nhanh nhạy trở lại. Tôi thở dài đẩy cửa vào, lúc vào trong thì không khỏi ngẩn người, hai chữ "Lam Yên" suýt chút nữa đã bật ra.

Cô ấy cười hòa nhã:"Cô không cần phải giả vờ, tôi biết cô là Thủy Băng Y."

Tôi giật giật khóe môi, ngồi xuống đối diện:"Tìm tôi có chuyện gì không?"

"Cô không thừa nhận cũng không sao." Lam Yên cười, nụ cười có ít nhiều chua xót, "Thật ra, dung mạo, giọng nói của cô đều thay đổi, tôi vốn cũng không nhận ra cô. Nhưng không ai có thể hiểu bằng tôi, ngoại trừ Thủy Băng Y thì chẳng kẻ nào có thể khiến Thiếu chủ bây giờ... đối đãi như thế cả."

Tôi nhấc chén trà rót nước rồi đưa lên miệng thì bắt gặp ánh mắt kì quái đang nhìn tôi của Lam Yên. Lúc này, tôi mới nhận ra là mình quên tiếp khách bèn cười giả lả xấu hổ châm trà mời cô ấy.

Lam Yên thở dài nhận chén trà, động tác mềm mại tao nhã khẽ nhấp:"Tôi thật sự... Không! Là chúng tôi không ngờ ngày đó cô bị Mộc Li Phong đâm một kiếm, lại rơi vào Huyết trì mà có thể sống lại kì tích như vậy."

Mộc Li Phong? Hóa ra người giết tôi ngày đó tên là Mộc Li Phong? Hình như.. cũng là một trong Tứ đại Thừa tướng Băng Lăng.

"Hôm nay tôi đến" Lam Yên bỗng đứng dậy đến trước mặt tôi rồi từ từ quỳ xuống, "Tôi hôm nay đến là muốn cầu xin cô một việc."

Tôi kinh ngạc đặt chén trà trong tay xuống:"Chuyện gì vậy?" Chuyện gì mà có thể khiến một người con gái trong cứng ngoài mềm thế này phải hạ mình, hại tôi suýt quên mất nên đỡ cô ấy dậy.

"Lúc trước khiến cô phải xa Thiếu chủ là lỗi của tôi. Tôi thật sự đã xem nhẹ tình cảm của Thiếu chủ dành cho cô nên mới đẩy Thiếu chủ vào bước đường cùng." Lam Yên gục đầu, ánh nước loang loáng trên mặt, đẹp và trong suốt, "Bây giờ, tôi cầu xin cô, xin cô hãy mang Thiếu chủ của ngày trước trở lại. Tôi"

"Lam Yên," Tôi chống tay lên mép bàn đứng dậy, "Rốt cuộc là cô đang nói gì vậy? Kì Nhiên chính là Kì Nhiên mà!"

"Không! Cô vốn không biết, giữa vòng xoáy cuồn cuộn này, Thiếu chủ hiện tại đáng sợ biết bao nhiêu. Ngài... trước lúc cô xuất hiện, ngoại trừ Bộ Sát, ngài không để vào mắt bất kì sinh mạng nào. Người bên cạnh ngài, có thể lợi dụng thì ngài giữ; không thể lợi dụng, ngài đều vứt bỏ; chỉ cần có một chút uy hiếp nào, ngài cũng không để tâm mà ra tay diệt trừ."

"Mới đầu, ngài hãy còn có thể đấu tranh, còn có thể do dự. Nhưng rồi dần dần, khi ra tay giết người, thì trong mắt ngài chẳng còn chút ấm áp nào nữa, giống như thứ trôi qua kẽ tay ngài không phải là một sinh mệnh mà là.. một con rối gỗ vậy."

"Thủy cô nương, cô đừng tưởng khi Thiếu chủ yêu thương, che chở cô thì ngài chính là vị Thiếu chủ thiện lương trước kia. Không! Ngài không còn là Thiếu chủ tôi yêu ngày trước, ngài là... ma quỷ Ngài chính là ma quỷ!... Ối! Cô —"

Tôi cầm chén trà rỗng trong tay nhìn gương mặt ướt sũng của Lam Yên, cất giọng lạnh lùng:"Tỉnh táo lại chưa?"

Tôi đặt chén trà trong tay xuống liếc về phía khuôn mặt kinh ngạc vặn vẹo của Lam Yên, giọng bình tĩnh đến độ chính bản thân còn ngỡ ngàng:"Lam Yên, lương thiện được cũng được, tàn nhẫn cũng vậy, người đó đều là Kì Nhiên, là.. người tôi yêu. Vì thế, xin cô... đừng nói vậy trước mặt tôi. Không thì đừng trách tôi không khách sáo!"

"Cô vốn không biết..." Lam Yên suy sụp ngồi bệt trên đất, giọng khóc nghẹn, "Cô nghĩ rằng tôi không thương Thiếu chủ sao? Tình yêu của tôi tuyệt đối không kém cô, thế nhưngngài của bây giờ chỉ làm kẻ khác phải kinh hãi. Thiếu chủ dịu dàng tốt bụng khi xưa cuối cùng cũng không quay về nữa... Thiếu chủ ngài. là vì cái chết của cô mới biến thành như ngày hôm nay, cô cũng có trách nhiệm. Xin cô hãy mang ngài trở về"

"Cô nói đủ chưa!" Tôi hung hăng ngắt lời, "Lam đại tiểu thư, cô hãy nhận thức rõ đi! Thiếu chủ dịu dàng trước kia hay... ma quỷ tàn nhẫn thì đều là. Kì Nhiên duy nhất! Tiêu Kì Nhiên!"

"Dù cho trở thành thế nào, dù cho chàng. ẩn giấu bản tính thế nào thì điểm này sẽ mãi mãi không thay đổi!"

"Tôi. sẽ vì chàng không hạnh phúc mà đau khổ, sẽ vì chàng mất đi sự lương thiện ngày xưa mà đau lòng, sẽ vì việc che đi đôi mắt tôi mà tức giận, sẽ hi vọng chàng được hạnh phúc, không còn độc ác. Thế nhưng.. tôi tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không phủ nhận bất kì mặt nào của chàng cả."

"Lam Yên, cô.. thật sự có yêu chàng không? Chỉ đơn giản là... có yêu con người tên Tiêu Kì Nhiên này không?"

Tình yêu của cô. thậm chí còn không bằng cả chấp niệm của Bạch Thắng Y.

Tôi lướt qua Lam Yên đang ngồi thẫn thờ lao đến mở cửa. Mùi hương u cốc thoang thoảng xộc vào khoang mũi. Nhìn thân hình cao lớn đứng bên ngoài, tâm trí tôi như bị ngưng trệ trong giây lát, trái tim như ngừng đập.

Tôi giật giật khóe môi. Đối mặt với dung nhan tuyệt thế nhìn không ra mừng giận của Kì Nhiên, tôi lại.. cười lạnh.

Tôi biết chuyện này không phải là sắp xếp có chủ đích! Nhưng đối với tình cảnh thế này, tôi vẫn muốn bật cười. Chuyện này... là sao đây? Khuôn sáo kinh điển của tiểu thuyết ư? Có phải là vừa rồi tôi đã diễn một màn. tuyên bố khiến người rơi lệ, rung động lòng người không?

Tôi thu lại nụ cười lạnh, mặt không thay đổi lướt qua chàng về phía ngoài.

Cổ tay bị nắm chặt, thân thể bị kéo mạnh về, tôi rơi vào một vòng tay ấm nóng.

Kì Nhiên thu hẹp hai tay, thở nhẹ bên tai tôi:"Nếu yêu ta, vì sao lại còn muốn từ chối ta?"

"Chàng chỉ nghe những lời vừa rồi ư?" Tôi ngừng giãy dụa, chỉ cảm thấy trong bụng nôn nao, giọng nói ra vừa lạnh lại vừa kiên quyết:"Kì Nhiên, việc này, và những việc khác, chàng đều muốn em nghe được từ trong miệng người khác sao?"

"Vì sao lại muốn xen vào chuyện này?" Tay Kì Nhiên càng siết lại, ngữ khí cũng dần cáu kỉnh, "Nàng chỉ cần như trước, ở lại bên cạnh ta là tốt rồi!"

"Kì Nhiên, chàng buông tay đi. Em hiện tại.. không muốn nói chuyện với chàng." Lam Yên vẫn còn trong phòng, chỉ e là khi nghe thấy tiếng Kì Nhiên là đã bị dọa đến nghệch người rồi.

Tôi nhìn cánh tay đang vòng ở thắt lưng vẫn chưa chịu buông mà nói:"Nếu không muốn em vận nội lực nữa thì xin. Thiếu chủ hãy buông tay đi."

"Rắc rắc" Tiếng khớp xương chà xát vang lên bên tai. Tôi có thể cảm nhận được cơ thể Kì Nhiên cứng ngắc thế nào và lửa giận của chàng đã ngùn ngụt, nhưng tay chàng vẫn từ từ buông ra.

Lúc đến cửa, tôi thoáng dừng, tay vịn vào cửa, cất giọng mà thấy lòng cô quạnh biết bao:"Khoảnh khắc khi tỉnh lại ấy, em không quay về tìm hai người là... lỗi lầm lớn nhất em từng phạm phải."

"Kì Nhiên, thật sự. xin lỗi. Tuy chỉ một năm thôi, thế nhưng, chàng cũng vậy, Bộ Sát cũng vậy, chúng ta... đều không thể quay về ngày xưa nữa rồi."

Tôi rời ra khỏi phòng, bước vào dưới ánh mặt trời rồi nhẹ nhàng khép cửa lại.

Tôi chẳng hề quay đầu, vậy nên, cũng đã không nhìn thấy được nỗi bi thương, tuyệt vọng vô bờ trên gương mặt Kì Nhiên và... sự liều lĩnh điên cuồng kia nữa.

Kì Nhiên, giấc mộng ngày trước đã kết thúc rồi. Nếu chàng vẫn không suy nghĩ thông suốt được việc này; nếu chàng còn không thể nhìn thẳng vào bản thân mình hiện nay; nếu. chàng vẫn muốn trói buộc em ở cạnh chàng rồi chìm đắm trong quá khứ thì như thế, chúng ta thật sự... chỉ đành lỡ nhau thôi.

Thực ra, tôi lúc ấy vốn không hề suy xét đến những lời Lam Yên nói, nên cũng không nhận ra Kì Nhiên giờ đây. cuối cùng.. đã có bao nhiêu điều... vượt khỏi tưởng tượng của mình. Mãi đến ngày.. Tử Huyên. đứng trước mặt tôi.

Tôi đẩy cửa sổ. Ánh mặt trời cuốn lấy mùi thơm của những khoanh bánh mì nướng thơm phức tràn vào áp lên gương mặt, quần áo tôi.

"Trời đẹp quá." Tôi duỗi thắt lưng, vui sướng nhận ra vết thương trên người cuối cùng cũng hồi phục nên nhanh chóng quyết định — ra ngoài cung một chút.

Phải đi ra ngoài cả gần nửa ngày thì tất nhiên là phải có tiền. Tôi lục tung cả căn phòng một lúc lâu thì mới tức tối phát hiện, tuy Băng Lăng là quốc gia giàu nhất thiên hạ nhưng trong phòng này, ngay cả vài mẩu bạc vụn cũng không có.

Cùng đường, tôi đành dùng khăn tay gói vài món trang sức lại rồi thay nam trang một mình rời đi.

Khi đến đại môn Hoàng cung thì tôi lại bị quân lính ngăn đường.

"Công tử thứ lỗi. Không có thủ dụ của Văn Thừa tướng, không ai được tự do ra vào Hoàng cung."

Cuối cùng, tôi đành quay vòng về tìm Văn Nhược Bân.

Hắn ta nhìn tôi kinh ngạc:"Sao, cô muốn bỏ nhà đi trốn à?"

Tôi bất lực nhìn hắn ta, giọng chán nản:"Đúng thì sao? Rốt cuộc là huynh có cho không?" Cứ lòng vòng mãi, đến lúc đồng ý thì trời đã tối, sao tôi ra ngoài chơi được nữa?

"Tiểu Nhược mở miệng rồi mà ta dám không cho sao?" Văn Nhược Bân tiện tay ném cho tôi một con mảnh giấy được ấn mộc, cười ranh ma, "Có điều, lúc Thiếu chủ mang ta ra chém đầu thì cô nhất định phải cầu tình cho ta đấy!"

Tôi trợn mắt liếc hắn, cầm mảnh giấy đi về phía cửa cung. Tưởng tượng đến khung cảnh bao la đã lâu không thấy, tôi không nén được nở nụ cười.

Trước mắt bỗng tối đi, một luồng hương thơm mát xộc vào khoang mũi. Lòng tôi thắt lại, ngẩng mặt lên, quả đúng là thấy gương mặt đang chuyển từ kinh ngạc sang tức tối của Kì Nhiên.

"Nàng phải đi?!" Kì Nhiên giật lấy tờ giấy trong tay tôi, xé vụn, trong mắt loang loáng nỗi sợ hãi và lửa giận gần như không khống chế được, "Nàng phải rời xa ta?!"

Tôi cụt hứng nhìn mấy mảnh giấy rơi lả tả đang bay tán loạn trong không trung, cảm giác thất bại lên đến đỉnh điểm.

"Em chỉ là muốn ra ngoài xem quốc gia mà chàng trị vì mà thôi." Bình tĩnh, phải bình tĩnh! Tôi hít thật sâu một hơi. Trận chiến tranh lạnh này cũng kéo dài đủ lâu rồi, tôi cũng không muốn lại lỡ lời thêm lần nữa đâu.

Hơi thở hung bạo gấp gáp trong không khí chợt biến mất. Thay vào đó là nhịp thở nhẹ nhàng ôn hòa ngày xưa.

Trên cổ tay bỗng thấy lạnh rồi bị kéo đi. Kì Nhiên cầm tay tôi dẫn về trước.

Lúc đến cửa cung, thị vệ hai bên cung kính cúi đầu hành lễ, vẻ mặt kích động sùng bái.

Đáng tiếc là Kì Nhiên, Thiếu chủ của bọn họ ngay cả liếc mắt cũng chẳng thèm. Bọn họ lại nhìn tôi với ánh mắt ngày càng đặc biệt. Cái này thì gọi là gì ấy nhỉ? Đãi ngộ riêng đúng không?

"Kì Nhiên, ta đi đâu vậy?" Tôi hơi giãy tay nhưng đáng tiếc là không thành công.

Tay Kì Nhiên siết chặt nhưng bước chân không hề dừng. Chàng đáp nahnh:"Không phải là nàng muốn đi thăm thú sao? Ta dẫn nàng đi."

Những người qua lại trên đường nhìn chúng tôi với ánh mắt quái dị. Tôi đột nhiên nhớ ra là mình vẫn còn mặc nam trang thì gương mặt hơi ửng đỏ:"Kì... Kì Nhiên, hay là.. em về thay quần áo trước"

Vốn ăn mặc như đàn ông là vì chỉ định ra ngoài một mình đi dạo cho tiện hơn một chút mà thôi.

Kì Nhiên ngước lên quét mắt nhìn những người qua đường, dung nhan tuyệt thế cùng khí thế trời sinh khiến cho người khác dường như không thể tiếp cận, dường như chỉ có thể đứng ngây ngẩn tại chỗ không động đậy được.

Chàng hơi nhíu mày rồi kéo tôi đi về trước mấy bước:"Quan tâm đến bọn họ làm gì?" Bên hông bị xiết nhẹ, chàng chỉ đơn giản là quang minh chính đại ôm tôi tiếp tục đi về trước.

Tôi có chút sững sờ, trên mặt nhếch nụ cười khẽ, lẩm bẩm:"Không biết là đầu năm nay có lưu hành nam sủng không nữa." Đáng tiếc là da mặt tôi vẫn không đủ dày, không dám nhìn ánh mắt hơi hờn giận của Kì Nhiên, thò tay gỡ búi tóc kiểu nam trang.

Cho dù là bịt tay trộm chuông

Kì Nhiên không để tâm đến ông lão đang hơi ngây ra vì nhìn thấy chàng. Chàng chỉ ngắm hộp gấm trong tay, gương mặt để lộ nụ cười thanh thuần như đứa trẻ mới sinh, đôi mắt xanh khẽ động, xoay người đuổi theo bóng lưng phía trước.

Bước chân, bỗng dừng lại đột ngột. Kì Nhiên sững sờ nhìn người con gái bị ôm chặt giữa dòng người đông đúc phía trước và người thanh niên đang ôm cô ấy.

Sát khí bị kiềm nén dần lượn lờ quanh thân. Đôi đồng tử màu xanh lam từ từ tối đi, lạnh dần. Ánh mắt rơi trên mấy chiếc vòng tay không rõ hình thù trên mặt đất tựa như một bầu trời hoang vắng đổ tuyết, tuyệt tâm tuyệt tình.

Cả nhà đoán xem chị ý gặp lại ai ^^

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Chương 17: Vệ Linh Phong

Người kia tiến lên từng bước, trên khuôn mặt anh tuấn bỗng nghễ là niềm vui sướng và sự dịu dàng. Bước chân người đó thoáng dừng, rồi sau đó không chút do dự xuyên qua đoàn người về hướng tôi

Vẫn là mùi thơm của long tiên hương nhàn nhạt hòa với đàn hương, người đó ôm chặt tôi vào lòng, bờ trán và chóp mũi tôi kề sát vào vòm ngực ấm áp, bàn tay bên hông siết chặt tôi không rời như sợ tôi chạy mất.

Tôi chống tay lên ngực người đó, cố gắng tạo một khoảng không nhỏ, nhíu mày:"Vệ Linh Phong, đã đủ chưa, giữa đường thế này!"

Một tiếng rên trầm thấp thoát ra khỏi miệng hắn. Chóp mũi ngửi thấy mùi máu như có như không, tôi hơi ngẩn người, ngước lên nhìn gương mặt thoáng tái đi của hắn:"Ngươi bị thương?"

Nhưng đột nhiên, tay hắn ôm chặt tôi lại lần nữa. Giọng nói chứa đựng ý cười tràn ra, cằm hắn vùi vào mái tóc tôi:"Đã biết thế thì đừng giãy nữa."

XD! Tôi đẩy mạnh hắn ra. Ngươi bị thương thì liên quan gì đến ta chứ? Nhìn thấy hắn đau đến trắng nhợt cả môi nhưng vẫn cười tươi rói, tôi lại càng tức tối hơn.

Bình tĩnh! Phải bình tĩnh! Tuyệt đối không thể tranh cãi với hắn. Tôi chỉ vô tình va phải hắn, chắc là không trúng kế đúng không?

"Vô Dạ!!" Tôi khẽ cắn môi, dời mục tiêu, "Cái tên này không biết báo cho ta một tiếng lúc trốn thoát được hả? Im lìm trốn về cạnh hắn ta, muốn giúp hắn ta nhặt xác sao?"

"Khụ khụ. Ha ha..." Vệ Linh Phong đứng đằng sau bật cười, còn Văn Sách thì đang cực lực nhịn xuống.

Trong mắt Vô Dạ ánh lên tia cười, bước tới, giọng ấp úng ồm ồm truyền ra từ sau mặt nạ:"Chủ tử."

Nghe tiếng gọi chủ tử này, tôi thấy trong lòng nhẹ đi phần nào. Chủ tử chẳng qua chỉ là một cách gọi, nhưng thực sự tôi cũng không muốn anh ta gọi thế. Có điều bị gọi như thế mãi, cho dù trong lòng xem là bạn bè, nhưng quay đầu lại đã thấy anh ta tình nguyện trung thành làm tùy tùng cho người khác. Haizzz —

Tôi nguýt mắt Vệ Linh Phong đầy giận dữ:"Vô Dạ, huynh đừng có gọi sai, đằng đó mới là chủ huynh."

Khóe miệng Vệ Linh Phong khẽ nhếch nhìn tôi,vừa định mở miệng thì sắc mặt chợt cứng lại, ánh mắt thoáng sâu thoáng mờ nhìn chăm chăm về trước.

Eo bị kéo mạnh. Tôi lảo đảo mấy bước rồi ngã vào một vòng tay. Khi ngửi thấy mùi hương u cốc thơm mát, lần đầu tiên tôi thấy da đầu mình căng ra, trong đầu chỉ biết đến hai chữ — tiêu rồi!

Thế mà tôi... lại quên mất Kì Nhiên vẫn còn đằng sau. Khó lắm mới làm dịu được lần chiến tranh lạnh này đó! Tôi khóc không ra nước mắt.

"Kì Nhiên, đã lâu không gặp." Vệ Linh Phong lướt qua bàn tay ôm chặt hông tôi, trên mặt nở nụ cười nhạt.

Tay Kì Nhiên hơi lỏng ra, phải nói là mềm đi vài phần. Ngập ngừng một lúc, giọng nói thanh như tiếng suối, trầm thấp như vọng về từ cõi xa xăm mới vang lên:"Đại ca..."

Nơi này là một nhã phòng ở quán rượu, ở hiện đại thì được gọi là phòng riêng. Trong phòng, ngoại trừ ba người tôi, Kì Nhiên và Vệ Linh Phong ngồi nhìn nhau thì chỉ có một bàn rượu và thức ăn thơm lừng.

Tôi cúi gằm đầu cố gắng nhét thức ăn vào miệng để lấp đầy cái bụng đói đến nói không ra hơi. Bên tai nghe thấy tiếng nói kì lạ của Kì Nhiên và Vệ Linh Phong như đang ôn chuyện cũ.

"Là Bạch Thắng Y nói cho đệ sao?"

Kì Nhiên gật đầu, chớp mắt nhìn tôi:"Đại ca Đệ đã không nghĩ là hắn dám hạ Phệ tâm thuật với ca.."

Viền môi Vệ Linh Phong nhếch lên, cười lạnh:"Không phải hắn hạ, cỡ hắn.. cũng không có gan này đâu."

"Không phải hắn?" Kì Nhiên giật mình, "Nhưng cả thiên hạ, ngoại trừ hắn." Giọng chợt dừng lại, chàng mở lớn mắt nhìn Vệ Linh Phong vẫn mang nụ cười lạnh đầy khó tin và kinh ngạc.

Vệ Linh Phong nhăn mày ngắt lời:"Đệ tìm ta lâu rồi đúng không?"

Căn phòng tĩnh lặng đến độ nghe thấy tiếng kim rơi. Tôi cắn đũa ngậm thức ăn trong miệng, cúi đầu, ngay cả nuốt xuống cũng không dám.

"Quốc gia này cai trị cũng không tệ." Vệ Linh Phong bỗng buông một câu.

Bàn tay đặt trên bàn cạnh tôi của Kì Nhiên hơi run, giọng cô đơn thấp thoáng:"Xin lỗi. đại ca"

Vệ Linh Phong cười cười, lấy một thanh đoản kiếm từ trong ngực áo ra đặt lên bàn, đẩy về phía trước mặt Kì Nhiên.

Bàn tay gắp rau của tôi khựng lại khi nhìn thấy thanh đoản kiếm đã từng gặp qua hai lần này Rồi tiếp tục, tôi gắp một miếng cá quả cho mình. Chỉ tiếc là món "Hồng du sao thủ"

"Dù là bằng hữu cũng không sao. Trở về bên trẫm, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Chương 18: Bị thương

"Cạch cạch —" Gió ngoài cửa sổ thổi ngày càng mạnh, ngày càng dữ dội, rồi thổi toang cánh cửa gỗ lim chạm trổ mẫu hoa. Một luồng gió cuốn theo cát bụi táp vào làn da trần ran rát.

Tôi rùng mình, vừa toan giãy khỏi vòng tay Vệ Linh Phong thì lại thấy hoa mắt, cổ tay vừa đau vừa nóng như lửa đốt, thân thể bị kéo mạnh về sau mấy bước ngã vào lòng Kì Nhiên.

Tôi hơi hoang mang nhìn đôi mắt từ bình tĩnh chuyển sang cay nghiệt của Kì Nhiên mà thấy lòng khủng hoảng không thôi.

"Kì... Kì Nhiên, em —"

Sắc mặt Kì Nhiên không đổi, lạnh lùng nhìn Vệ Linh Phong đang cười nhạt thản nhiên đáp:"Chúng ta về sẽ nói chuyện sau."

Dứt lời, chẳng đợi tôi đáp lời, một tay chàng đã vòng qua thắt lưng tôi, nửa kéo tôi dứt khoát bước ra ngoài.

"Băng Y..." Trong giây lát khi cửa bị xô mạnh, phía sau truyền đến giọng nói đều đều của Vệ Linh Phong giữa tiếng chuông lanh canh treo nơi cửa sổ, "Đừng xem thường Phó Quân Mạc. Một khi hắn đã có chấp niệm, dù phải hủy diệt, thì cũng sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để cướp về. Nhất là nàng, phải cẩn thận..."

Âm thanh của Vệ Linh Phong biến mất, cảnh vật trước mắt không ngừng lùi về sau. Cánh tay ôm ngang hông tôi cứng đờ, nóng rực tựa như muốn ép gãy hay thiêu đốt tôi.

"Kì Nhiên! Kì Nhiên! Chàng dừng lại nghe em nói đã!"

"Kì Nhiên, chàng có thể nói em biết tại sao lại tức giận như vậy được không?"

"Em.. Khụ.. Em thật sự không biết người đó là Vệ Linh Phong. Không.. Không có liên quan gì hết đấy! Nói chung em với hắn lúc đó... không có gì cả đâu"

"Khụ khụ..." Gió thốc vào cổ họng khiến ngực tôi nghẹn bứ, không thể thở được. Cánh tay vòng bên hông tôi chặt đến mức như muốn bẻ gãy xương tôi. Tôi ghìm lại tay áo chàng khiến chàng dừng lại, "Kì Nhiên, em khó chịu quá! Khụ khụ Mau... mau dừng lại đi!"

Sắc mặt Kì Nhiên u tối vẫn tiếp tục đi về trước, cứ thay đổi bất ngờ như thời tiết, ngay cả liếc mắt nhìn tôi cũng không mà chỉ chăm chăm bước đi.

"Tiêu Kì Nhiên!!" Tôi vận mười phần nội lực ở đan điền lên. Kinh mạch đã lâu không hoạt động đau đến độ muốn nứt toác khiến toàn thân tôi run lẩy bẩy nhưng cũng đủ để tôi nén được chút sức lực giật mạnh tay lại.

Tôi chập choạng ngã phịch xuống đất, lồng ngực nóng hực như bị tạt dầu sôi.

Tôi thở gấp gáp, chống tay đứng dậy, đôi mắt mở to không biết là vì đau hay vì tủi thân mà đã mờ hơi nước. Tôi lườm chàng, nghẹn giọng:"Thiếu chủ, cho dù là phán người khác tội chết thì ít nhất cũng phải để người ta biết chết vì tội gì chứ?"

Kì Nhiên nhìn gương mặt tái nhợt, cơ thể run rẩy, miệng hơi nhếch của tôi thì thần sắc lại càng trắng hơn.

Hơi thở trong người đã ổn định, kinh mạch trong cơ thể đã dần thích ứng, dù còn hơi nhói nhưng cũng đủ để tôi đứng thẳng người.

"Kì Nhiên, lúc ấy em với Vệ Linh chẳng có gì hết, tin hay không thì tùy chàng." Tôi nói xong thì xoay người, thất thần rời đi.

Kì Nhiên Chàng có thể nào lắng nghe em giải thích không? Chỉ một lần mà thôi!

Kì Nhiên. Chàng có thể nào nhìn thẳng vào em của hiện tại hay không? Dù chỉ là một thoáng!

"Hoàng Thượng, cứ để nương nương đi như vậy... có được không ạ?"

Vệ Linh Phong liếc nhìn Văn Sách, trên mặt hiện lên nụ cười của bậc quyền quý, "Không sao, dù gì. cũng sẽ sớm gặp lại thôi."

Đến đây, giọng hắn thoáng dừng, quay đầu nhìn người thanh niên vẫn đang đứng im lặng, "Nếu muốn theo nàng thì bây giờ hãy đi đi."

"Hoàng thượng" Vô Dạ sửng sốt, ngẩng đầu nhìn vị hoàng đế bí hiểm trước mắt mà khó nén được kinh ngạc.

Vệ Linh Phong cười cười, nụ cười lạnh lẽo rét buốt, "Sẵn đây trẫm nói cho ngươi biết, bất kể là vì nguyên do gì, chỉ cần nàng bị thương một chút thôi, trẫm sẽ hoàn trả ngươi trăm ngàn lần."

Vô Dạ trợn mắt, trong mắt toàn nỗi khiếp sợ và phẫn nộ. Tay hắn nắm chặt buông thõng bên người, không ai có thể nhìn được biểu tình đằng sau tấm mặt nạ ấy.

Mưa từng hạt rơi tí tách rồi ngừng, ngừng rồi lại rơi, hoàn toàn đối lập với trận gió xoáy khi nãy. Từng giọt mưa bám trên cỏ cây, hoa lá như những hạt lệ vương trên hàng mi, long lanh, lay động không rời.

Con đường vốn huyên náo, tấp nập bỗng cái đã vắng lặng không bóng người vì cơn mưa phùn thất thường của thời tiết.

Ấy vậy mà giữa con đường ấy vẫn có một người, một người con trai cao dỏng, mái tóc đẫm nước đứng đó. Toàn thân người con trai ấy sũng nước, sợi tóc ẩm ướt bết vào áo bỗng bay lên trong cơn gió thoảng rồi lại hạ xuống.

Người con trai ấy có gương mặt tuấn tú đến độ khiến kẻ khác không thể nhìn thẳng, dù cho ở trong tình cảnh chật vật như thế nhưng ai cũng chẳng thể khinh nhờn.

Thế nhưng, trên khuôn mặt hoàn mỹ như thần ấy lại mang đôi mắt xanh lạnh thấu xương, vừa như nhìn chằm chằm về phía có bóng dáng đã biến mất từ một canh giờ trước, vừa như không.

Rõ ràng là ánh mắt lãnh đạm như thế, tàn khốc như thế, mà ai trông thấy đều không thể không thấy nỗi cô độc và tuyệt vọng ẩn giấu đằng sau, khiến người ta thương tiếc và đau lòng.

Bóng lưng người con trai ấy lay động, tay trái trắng bệch siết chặt ôm lấy bụng nửa quỳ nửa ngồi xổm xuống đất.

Trước kia chưa từng lúc nào cảm thấy dạ dày đau đến nhường này. Nếu như không được người ấy dịu dàng quan tâm

Có lẽ đau mới tốt

Người con trai ấy cười gượng, nụ cười xác xơ, một tay chống xuống đất, một chân quỳ.

Nàng đã không còn là cô gái mà chỉ có mình mới nhận ra được ánh sáng lấp lánh từ nàng nữa rồi.

Nàng đã không còn là cô gái đơn độc luôn bàng quang với thế giới này nữa rồi.

Trong khoảnh khắc, nụ cười đau khổ trên môi đã trở thành nụ cười lạnh lẽo.

Nụ cười ấy chói lóa, dữ dội như mãnh thú sắp phá tan giới hạn mà tung hoàng —

Chàng cười lạnh, rồi nén lại, ngẩng đầu nhìn, ngơ ngẩn trông về phía trước trong khát khao, giẫy giụa giữa tuyệt vọng và mong chờ. Bóng hình nhỏ bé ấy từ từ rọi vào đáy mắt.

Từ sự chần chừ lúc có lúc mất, đến cái ngẩn ngơ trong khoảnh khắc nhìn thấy bản thân quỳ trên đất, sự sợ hãi, hoảng loạn và đau xót dần dần tràn ra trong mắt.

"Kì Nhiên —" Nàng hoảng sợ kêu lên, rồi lại như một cơn gió vụt qua chạy về hướng chàng.

Một cảm xúc chảy xuôi qua đáy lòng, vừa quen thuộc, lại như đã xa cách ngàn năm, gọi là. ấm áp.

Tôi chạy vội đến bên người Kì Nhiên, ngồi xổm xuống đỡ lấy cơ thể lạnh băng của chàng, giọng run run:"Kì Nhiên, chàng không sao chứ?"

Tôi ngước nhìn gương mặt trắng bệch, quần áo sũng nước, mái tóc ướt đẫm nhỏ giọt và bàn tay nắm chặt trước bụng của chàng mà thấy trong lòng như có ai bóp mạnh từng chút một, đau đến rơi cả nước mắt.

"Chàng bị ngốc sao?! Dạ dày đau vậy mà đứng dưới mưa, lại còn đứng suốt một giờ như thế..." Bàn tay siết chặt của Kì Nhiên dần buông lỏng ôm lấy tôi, vòng qua thắt lưng, tay còn lại đang chống trên mặt đất thả ra, nhẹ nhàng xoa mái đầu ướt đẫm của tôi.

Tôi như bừng tỉnh, trong lòng thấy vừa buồn vừa đau. Rồi tôi lại xoa xoa chỗ dạ dày chàng, truyền chân khí như dòng nước ấm vào chỗ ấy, giọng nghẹn đặc:"Nếu em không quay lại thì chẳng lẽ chàng định đứng bần thần trong mưa đến hôn mê luôn ấy hả? Chàng có bị... Ưm —"

Cánh tay vòng thắt lưng tôi chợt siết mạnh, sau ót cũng bị giữ yên không đường lùi. Cánh môi lạnh cóng mềm mại vít lấy môi tôi, vừa đau mà cũng vừa nóng rẫy khi hai bên tiếp xúc.

Nụ hôn này mãnh liệt như trừng phạt, lại như muốn thiêu rụi cả sự quyết tuyệt và cuồng loạn. Cánh môi mềm mại bị chà xát đến muốn nứt toác, dưới trời mưa phùn lả tả, sưng tấy đau đớn.

"Ưm. Kì. Chàng buông ra Ưm —" Tôi ra sức giẫy giụa, thế nhưng nụ hôn không dịu dàng như trước và người con trai không còn hòa nhã khác ngày xưa này lại ghìm lấy tay tôi, sự xâm lược dữ dội ấy như muốn xé tôi ra nửa mà hòa vào.

Một Kì Nhiên như vậy khiến tôi sợ hãi, khiến tôi chẳng biết phải làm thế nào. Muốn đẩy chàng ra thì lại càng bị ôm chặt hơn, muốn mở miệng ngăn cản thì lại bị chàng nhân cơ hội tách hàm răng, đầu lưỡi xộc thẳng vào, đuổi theo đầu lưỡi tôi, chiếm lấy từng không gian trong cơ thể.

Chàng hôn điên cuồng, bất an, lại đầy mâu thuẫn, mang theo khát vọng sâu nặng của mình, để rồi khi bị tôi ngăn cản, cự tuyệt thì lại càng thêm kích động, táo bạo như muốn hút cả linh hồn tôi vào người chàng, hòa thành một thể.

Nụ hôn ngang ngược như thế, cuồng quấy không thương tiếc như thế mà khiến lòng tôi lại dần thắt nghẹn đớn đau, dần mềm đi yếu ớt. Tôi chậm rãi buông bàn tay chống trên ngực chàng, không phản kháng nữa, cơ thể mềm đi trong nụ hôn nóng rực bất tận và cái ôm ấm áp của chàng.

Kì Nhiên, em rõ ràng là ngay bên cạnh chàng, em rõ ràng đã từng nói rằng sẽ mãi không xa, nhưng vì sao chàng vẫn còn tuyệt vọng như thế?

Tôi nhắm mắt lại, đón lấy nụ hôn cuồng nhiệt như bão táp và đầy cảm xúc của chàng, thở đứt quãng. Giọt lệ đong đầy khóe mi cuối cùng cũng rơi xuống, rơi trên tay tôi, nóng cháy đến. nao lòng.

Dù rằng dưới cơn mưa như trút nước lạnh lẽo, thì giữa sự quấn quít gần gũi này, đáy lòng tôi vẫn dần ấm áp, dần đắm chìm trong mùi hương u cốc thanh mát thoang thoảng.

Tôi vòng tay qua níu lấy Kì Nhiên, cơ thể dán sát vào lồng ngực lạnh buốt vì mưa nhưng vẫn rất kiên cường của chàng, chỉ mong cả đời.

Kì Nhiên thở gấp, nhẹ nhàng mút lấy đôi môi đỏ sẫm đau đến chết lặng của tôi. Từng lần từng lần một, dịu dàng mà cẩn thận, sau đó dùng sức ôm chặt tôi vào lòng.

"Băng Y, chúng ta thành thân đi." Chàng thủ thỉ bên tai tôi với chất giọng trầm khàn.

"Thành... thân?" Tâm trí vẫn còn mơ hồ, u u mê mê của tôi cứ máy móc lặp lại, lặp lại rồi giật mình — Hở? Thành thân?!

Tôi vùi đầu trong lòng Kì Nhiên, bàn tay lành lạnh từ từ xoa lồng ngực trống vắng.

— Bé Băng, con tới xem thử được không? Đây là tòa nhà kì tích đấy nhé. Đến ngày con và Băng Diệp kết hôn, cha sẽ đứng ở tòa nhà nhà tuyệt vời này để tổ chức hôn lễ long trọng nhất cho các con.

— Cha nhất định sẽ mang lại cho các con hạnh phúc, nhất định sẽ cho mẹ các con trên thiên đường được trông thấy cảnh này.

Đã... không còn thể nào quay về nữa rồi! Có lẽ, quyết định trở về hay không cũng thế cả thôi

Tôi nghiêng đầu đấm vào thái dương mình một cái. Chỉ cần quyết định thì sẽ không phải lo được lo mất nữa, cùng lắm thì giả vờ một chút thôi. Nhưng mà cưới gả thì.

Tôi chột dạ nuốt nước miếng, úp úp mở mở:"Việc thành thân đó có thể nào để nửa năm sau hãy nhắc đến không?"

"Nửa năm?" Giọng Kì Nhiên hỏi đầy vẻ không vui, lạnh ngắt.

Tôi cười xòa, níu tay chàng đứng dậy.

"Úi — " Tôi cúi đầu kêu một tiếng. Kì Nhiên cuống quít đỡ tôi, căng thẳng:"Sao thế?"

Hai tay tôi ghìm lấy tay chàng, gương mặt nhỏ nhắn ngước lên méo xệch, cười trông vô cùng thảm thương:"Chân tê quá." Lảng sang chuyện khác quan trọng hơn.

Kì Nhiên nhìn tôi chật vật đứng lên, hàng mi ẩm ướt chợt run rẩy, đôi mắt xanh lóe sáng. Nụ cười chàng như vầng trăng non, ấm áp nhu hòa, mờ ảo tuyệt đẹp khiến tôi bần thần.

Toàn thân bỗng nhẹ bẫng, hai chân nhẹ nhàng vắt lên cánh tay chàng, tiếng nói ôn hòa có chút cảnh cáo truyền vào tai:"Được, theo ý nàng, đợi nửa năm."

"Nhưng mà." Kì Nhiên, chàng cứ cầu hôn vậy thôi sao? Hình như có chút.

"Không nhưng nhị gì cả!" Cánh tay bế tôi siết chặt lại, nóng nảy ngắt lời tôi, "Ngoại trừ đại ca và Phó Quân Mạc, nàng còn trêu chọc đến ai?"

"Ấy?" Tôi mấp máy môi, hơi sợ Chuyện này. xem là tôi trêu chọc người ta sao? Tôi chẳng muốn nghĩ đến nó chút nào!

Được rồi! Tôi rụt rè lia mắt đi, tuy ý định ban đầu không phải thế nhưng ít nhiều gì thì tôi cũng có tí trách nhiệm.

Kì Nhiên bất chợt cúi đầu mút mạnh môi dưới của tôi, dùng sức cắn một cái. Tôi giật mình kêu đau thì nghe giọng nói trầm thấp khàn khàn hơi giận dỗi của chàng và nếm phải vị máu bên khóe miệng rót vào tai:"Nàng làm ta mất đi vị trí trong đoạn kí ức một năm vừa rồi của nàng, khoản nợ này ta cò chưa tính với nàng đấy!"

"Kì Nhiên... Tuy rằng em chưa hỏi tội chàng nhưng số người mà chàng động đến chẳng ít hơn em chút nào đâu đấy!" Tôi nuốt nước miếng, tiếp tục nói mà không sợ chết, "Đã vậy còn ra vẻ là có nam "

Bước chân Kì Nhiên khựng lại, gương mặt anh tuấn hết trắng rồi xanh, sau một lúc mới đen xì nghiến răng nghiến lợi nói:"Được! Chúng ta huề nhau!"

"Hì hì — " Tôi nghiêng đầu tựa vào ngực chàng cười khúc khích không ngừng.

Kì Nhiên bế tôi, mắt nhìn thẳng thì thầm,"Đừng để cho ta cảm thấy được sự dao động của nàng nữa... Nếu không"

"Chàng nói gì cơ?" Tôi ngạc nhiên ngẩng lên lại bị sự u tối trong lóe lên giây lát trong mắt chàng đe dọa.

Tiếp đó, không ai nói gì.

"Băng Y.."

"Ơi?" Tôi cố gắng nhướng mí mắt nặng trịch, ậm ờ đáp.

Hẳn là nhờ Kì Nhiên truyền nội lực nên vòng tay chàng mới ấm đến thế, thoải mái đến mức tôi chỉ muốn ngủ một giấc.

"Không có gì." Chàng nâng cánh tay nghiêng đầu tôi tựa vào vai chàng, để tôi ngủ dễ chịu hơn, "Mệt à?"

"Vâng..." Tôi khẽ nhướng mi, từ từ nhắm hai mắt, miệng lầu bầu, "Mấy ngày nay chiến tranh lạnh với chàng, chưa tối nào ngủ ngon giấc cả, mất ngủ trầm trọng" Chàng không thấy quầng thâm trên mắt em à?

Là do chúng ta vô tình, hay vẫn do cuộc đời quá đa tình. Khi trẻ gặp được tình yêu thì luôn tùy hứng, giả như chia tay không vướng bận, hay vội vàng phán đoán, thậm chí, còn không dám thử một lần...

Tôi chậm rãi khép mi mắt, giọng thì thào:"Không nhớ là đã đọc trong cuốn sách nào nữa, có điều nói thật hay."

Bước chân đều đặn thoáng hỗn loạn. Sau đó, một nụ hôn lành lạnh đặt lên mi tâm nhíu chặt của tôi. Tôi nghe thấy tiếng chàng dịu dàng:"Ngủ ngon."

"Vâng." Tôi nhích đầu lại gần cổ chàng, hít sâu mùi hương của riêng chàng, "Kì Nhiên, chúng ta đừng cãi nhau nữa. Con đường sau này dài như thế, vất vả như thế, không có chàng, em không đi hết được đâu."

Tôi sẽ không lùi bước, không buông tay, thậm chí là hối hận. Nếu không, điều đó sẽ làm tôi thấy bản thân mình thật thấp hèn, trơ tráo thảm hại.

"Được." Thời gian lâu như đã trôi qua trăm năm, Kì Nhiên mới hôn sâu lên mi tâm tôi, giọng khe khẽ hứa hẹn.

Chói Tôi nâng mắt lên. Chói quá!

Ý thức mơ hồ từ từ hoạt động, tôi nhíu mày hơi nghiêng đầu nhìn xung quanh.

Nơi này là.. phòng của tôi?

Nhìn ánh nắng bên ngoài vẫn đang chiếu ở hướng đông! Khóe miệng tôi giật giật, im phắc. Có thể nào là tôi ngủ tới sáng hôm sau luôn không?

Quần áo trên người mới tinh, ừm chắc là do Tâm Tuệ đã thay giúp.

Tôi ngồi dậy rửa mặt xong mới từ từ lại chỗ tủ lấy quần áo mới ra mặc vào.

Tay phải vừa tròng vào tay áo thêu hoa thì một luồng hơi thở lạnh lẽo quen thuộc ập đến khiến động tác tôi thoáng ngừng, bầu không khí như ngưng đọng trong nháy mắt, đồng tử tôi co giãn liên tục.

Một bóng đen xuất hiện trước mặt tôi, không khí lập tức tràn ngập mùi máu tươi và hơi lạnh rét cóng đến tận xương tủy. Tôi nhìn đôi mắt đen thẳm của Bộ Sát mà chẳng biết vì đâu lại rươm rướm lệ.

Huynh ấy mở bàn tay to rộng ra trước mặt tôi, giọng lành lạnh:"Đưa thứ này cho Kì."

Tôi sửng sốt cúi đầu, chỉ thấy bốn hòn đá xanh trắng đỏ đen loang lổ máu nằm trong bàn tay chai sạn màu đồng của huynh.

Tay bỗng bị nắm chặt, xúc cảm lạnh lạnh nhơm nhớp, khuôn mặt trắng bệch lấm lem và cả mùi máu tươi ngày càng tanh nồng. Một thứ cảm giác bất an hỗn loạn cực độ dần lan tràn trong lồng ngực.

"Nói cho Kì." Huynh ấy đặt Tứ thánh thạch vào bàn tay nhỏ bé của tôi, cái chạm lặng băng ấy làm tôi run khẽ, đá Huyền Vũ lập tức rơi xuống đất, lăn ra xa chúng tôi.

Thân thể Bộ Sát lảo đảo nghiêng đi như muốn nhặt hòn đá ấy về nhưng lại bị mất thăng bằng, ngã nhào vào cánh tay đang đỡ huynh ấy của tôi.

"Bộ Sát!!" Tôi hoảng sợ kêu lên ôm chặt lấy huynh ấy. Áo ngoài mới mặc được một nửa bị huynh đè chặt không nhúc nhích được, kéo cũng không ra.

Ngón trỏ đặt lên mạch của huynh, khí tức và kinh mạch hoàn toàn rối loạn, lúc dữ dội như đại dương cuồn cuộn, lúc lại yếu ớt như sắp biến mất. Tôi... Không được! Thật sự là không được!

Tại sao? Tại sao ở thời khắc quan trọng thế này tôi lại chẳng làm được gì thế kia chứ!

Y thuật mà tôi học cuối cùng là có ích lợi gì đây?

"Đừng khóc." Huynh ấy nói khe khẽ, nâng tay lên rồi lại mệt mỏi buông xuống.

Tôi. đang khóc sao? Đang khóc ư?

Thế nhưng, dường như tôi không.

"Bộ Sát, huynh đừng sợ. Muội Muội đi tìm Kì Nhiên về cứu huynh." Nước mắt tôi rơi ngày một nhiều, ngày một nức nở.

"Nói cho Kì, bảo đến Bồng lai biệt hữu..." Bộ Sát hít sâu, rõ ràng là yếu đến mức thở không nổi nhưng vẫn dùng ngữ điệu hờ hững đời đời không đổi,"Mẫu thân của huynh ấy, mẫu thân thật sự của huynh ấy ở nơi đó"

Bàn tay huynh đặt trong bàn tay run rẩy của tôi, nhẹ nhàng cười thật dịu dàng, rồi nhắm mắt...

"Bộ Sát!!!"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 89: Chương 19: Cứu chữa

"Tiểu thư, người thức chưa ạ?" Tâm Tuệ đẩy nhẹ cửa vào, "Tiểu. Tiểu thư!! Sao lại thế này"

Tôi không ngẩng đầu tiếp tục cầm ngân châm trong tay châm vào các đại huyệt quanh tâm mạch Bộ Sát, giọng trầm hẳn xuống:"Văn Nhược Bân ở đâu?"

"Là. Là Bộ Sát sao ạ?" Tâm Tuệ cẩn thận bước lại, thấp thỏm nhìn tôi và người thanh niên đang hôn mê trên giường.

Tôi gật đầu, đứng dậy rửa sạch tay, hít sâu một hơi rồi cao giọng:"Văn Nhược Bân ở đâu?"

"Ở ở trong phòng huynh ấy."

Tôi kéo chăn cho Bộ Sát, bàn tay đang siết ống tay áo trắng bệch, phải dùng hết sức mới có thể miễn cưỡng dừng lại.

"Tâm Tuệ, xin lỗi em, ngoài em ra, ta không thể tin được ai cả. Xin em đấy!" Tôi đè nén giọng nói nghẽn đặc run rẩy, nắm lấy vai cô bé thều thào,"Bất kể là dùng danh nghĩa Văn Nhược Bân cũng được, dùng mệnh lệnh của Kì Nhiên cũng được, em hãy giúp ta trông chừng Bộ Sát, đừng để bất kì ai đến gần huynh ấy đến khi... đến khi ta đưa Kì Nhiên về."

Nhờ Kì Nhiên mà phòng tôi được bố trí ở một nơi khá hẻo lánh, yên tĩnh trong cung. Ngày thường nếu không có chuyện gì thì cũng chẳng ai đến, nhưng cũng khó mà đảm bảo

Tâm Tuệ chấn động, sự đau lòng hiện lên đáy mắt. Sau một chốc, cô bé trịnh trọng hứa:"Tiểu thư, người cứ yên tâm."

Tôi gật đầu, thấy trong lòng xúc động và xót xa biết nhường nào, quay người lướt nhanh ra khỏi phòng.

Quân doanh phía bắc thành Lạc Nhật — Văn Nhược Bân không nhiều lời, cười chỉ cho tôi vị trí, còn tôi lại không cách nào đáp lại mấy lời trêu ghẹo của hắn nên lại thành ra như đang có chuyện dấu diếm.

Tôi chạy nhanh trên con đường ồn ào náo động, dù là va phải người nào, hay bị quát mắng, tôi cũng chỉ có thể.. mắt điếc tai ngơ. Vì tôi không cách nào dừng lại, một giây cũng không thể.

Từ Hoàng cung đến quân doanh không chỉ có một đường duy nhất, nhưng đây lại là con đường ngắn nhất.

"Xin lỗi, làm ơn cho qua!" Tôi thở gấp, vừa chạy vừa hết lần này đến lần khác nói xin lỗi một cách máy móc, khiến người khác nghe như không có chút thành ý.

Trên vai đau nhói. Tôi cắn chặt răng, ra sức ổn định thân thể nghiêng ngã tê tái của mình, miệng vẫn không ngừng:"Xin lỗi, làm ơn.—!"

Đường phố nước Thương Tuyết vốn náo nhiệt trật tự lại vì tôi mà mất đi không khí hài hòa.

Bên tai là âm thanh gì vậy? Dường như là mắng nhiếc, lại như trách cứ. Tôi hoàn toàn không thể nghe được gì.

Chen chúc giữa đám đông, tôi bị ép không thể nhúc nhích nổi. Trong lòng lại càng căng thẳng, mỗi giây trôi qua đều như muốn phá tung từng tế bào.

Tôi vận mạnh chút chân khí còn sót lại trong cơ thể, bất chấp việc làm bị thương người nào mà ra sức đẩy đám đông, lảo đảo thoát khỏi đó.

Chân tôi mềm nhũn không đứng nổi. Tôi than thầm, bất lực nhìn cơ thể mình ngã chúi về trước.

Cánh môi ấm lên, hơi rát. Tôi nhìn người con trai bị mình đè bên dưới đến ngẩn người.

Hôn — Hôn rồi?

"Xin lỗi!" Tôi giật nảy mình đứng phắt dậy chạy đi mà không quay đầu lại.

Tôi hơi ngạc nhiên. Vừa khí ngã lúc nãy, tôi rõ ràng là vận nội lực để tránh người phía trước, lại không nghĩ rằng vẫn sẽ ngã phải anh ta.

Nhưng suy nghĩ này cũng chỉ thoáng qua rồi bị tôi quẳng đi mất. Hiện tại đối với tôi mà nói, chỉ có thời gian, từng giây từng phút là quan trọng nhất.

Tôi không quay lại, nên cũng không nhìn thấy người con trai đang nằm trên mặt đất phía sau đang xoa môi mình, khóe miệng cong thành nụ cười kỳ lạ.

Ngựa—?!

Lúc xông ra khỏi cửa thành, chân khí trong cơ thể đã cạn kiệt, toàn thân mỏi nhừ uể oải, ngay cả thở cũng không nổi.Vậy nên khi nhìn thấy một con ngựa

trắng được buộc cách đó không xa, tôi không hỏi muốn cười to một trận.

Cưỡi ngựa ư? Cũng đã từng nhìn thấy, cũng từng được người khác cầm dây cương dẫn mình phi nước đại ...

"Xin lỗi, cho mượn con ngựa dùng một chút —!!" E là ngoài mượn ra thì không có cách nào nữa cả!

Tôi hét lên với người thanh niên đang đi đến chỗ con ngựa một tiếng rồi không chút do dự xoay người lên ngựa giật mạnh dây cương.

"Hây —!!"

Đến tận bây giờ, người luôn âm thầm đứng cạnh bên bảo vệ tôi chính là huynh ấy; người luôn chấp nhận chịu bao đau thương vì Kì Nhiên cũng là huynh ấy!

Bộ Sát. Bộ Sát.. Bộ Sát.

"Hây —!!" Tôi ổn định cơ thể lắc lư, trong lòng không ngừng gọi tên Bộ Sát.

"Phịch —!" Tôi bị dây cương cuốn lấy cổ chân lôi tuột từ lưng ngựa xuống, đau đến mức nước mắt ứa ra

Tôi vòng người lên, rút đoản kiếm trong cổ tay cắt dây cương, tung người lên lưng ngựa lần nữa.

"Hây —!!" Giọng nói khả đặc mang theo vị máu và nước mắt vang vọng trong không gian.

Bộ Sát!! Tôi cong môi thành nụ cười tuyệt đẹp mà lại xót xa đến tận cùng. Giờ đây, đã đến lúc muội và Kì Nhiên đứng phía trước bảo vệ huynh! Vì vậy, xin huynh. nhất định, nhất định phải cố lên!

"Đứng lại —!!" Tôi lờ mờ thấy bóng một binh lính cầm trường thương hét lên với mình," Kẻ nào tự ý xông vào quân doanh đều phải chết!! Còn không mau... Á —!!"

Anh lính này, không phải là tôi không muốn dừng đâu, là tại con ngựa này bị điên rồi ấy, không dừng được đây này!

"Người đâu —!!" Binh lính bị ngựa chẹt nằm trên đất nhanh chóng đứng dậy, quát lớn với đội quân đang tập luyện không xa phía sau lưng, "Có người xông vào quân doanh!"

Bóng người và ngựa đông nghìn nghịt mau chóng tụ về phía tôi, dây chặn ngựa đã ở ngang trước người. Tôi rùng mình, mắt thấy sẽ phải nghiêng người để tránh.

Tôi ngồi trên ngựa, hít sâu một hơi. Gió lạnh như lưỡi dao cắt vào yết hầu, đau không chịu được. Tôi ho khan hai tiếng, vận chút nội lực cuối cùng gọi thật to:"Kì Nhiên —!!"

Kì Nhiên — , Kì Nhiên — , Kì Nhiên —.

Quân doanh được xây ngay phía trước ngọn núi, ba mặt giáp vách đá.Con ngựa chạy quá nhanh khiến cơ thể tôi chao đảo rồi bị hất bổng lên không trung, giọng nói vang vọng khắp vùng núi.

Thân thể ngay trong khoảnh khắc nguy khốn thì rơi vào một vòng tay ấm áp, xoay tròn thật nhẹ rồi đáp xuống.

"Nàng đang làm gì thế này!!" Kì Nhiên trợn tròn nhìn đôi bàn tay nhuốm máu tươi, quần áo xốc xếch, mấy vết thương rải rác mơ hồ của tôi với ánh mắt khó tin. Chàng không nhịn được quát lớn.

"Ai trong các ngươi đã làm nàng ấy bị thương?!" Kì Nhiên ôm tôi vào ngực, quét mắt nhìn binh lính bốn phía với vẻ hung tàn, sát khí toàn thân tăng vọt khiến tất cả mọi người đều run rẩy im thin thít.

"Kì Nhiên." Hít vào hương thơm đầy an tâm và tin cậy của chàng, tôi nén cố giọt nước mắt đang chực rơi,"Trở về. Mau!"

Kì Nhiên thoáng ngừng, thu lại sát khí cúi đầu vừa tức giận vừa đau lòng nhìn tôi.

“Mau trở về, nếu chậm trễ.. sẽ không kịp mất..." Tôi nâng ngón tay mềm oặt viết hai chữ lên ngực chàng — Bộ Sát.

"Được —!!" Đồng tử chàng co rút mạnh. Kì Nhiên cứ lo lắng nhìn tôi như muốn chứng thực chuyện ấy.

Tôi cắn môi dưới gật mạnh đầu.

"Mạc Ngôn, nói cho bọn họ hội nghị hôm nay kết thúc tại đây." Kì Nhiên vẫn dùng ngữ khí bình tĩnh quen thuộc như mọi ngày và khuôn mặt lạnh lùng, uy nghiêm ra lệnh.

Nhưng chỉ có tôi mới có thể cảm nhận được toàn thân chàng bất an thế nào, sợ hãi thế nào, run rẩy thế nào, từng lần, từng lần không ngớt.

Đám lính không khỏi thở hắt ra. Xem như là may mắn, Thiếu chủ trong lòng bọn họ dù sao vẫn là một bậc vương giả. Rồi bọn họ hơi thấp thỏm nhìn tôi đang nằm trong lòng Kì Nhiên, cố đoán xem con bé xấu xí, lôi thôi lại vô lễ này rốt cuộc là người phương nào.

"Nàng còn chịu được không?" Kì Nhiên dắt ngựa từ trong tay một người lính. Con ngựa đen tuyền, hai mắt còn vẻ hoang dã bất phục, chắc chắn là một con ngựa cực tốt.

Tôi gật đầu cười cười:"Chàng cứ xem như em không tồn tại là được!"

Hai mắt Kì Nhiên nhíu lại, rồi vẫn gật đầu bế tôi nhẹ nhàng nhảy lên lưng ngựa.

"Hắc Phong," Tay Kì Nhiên vuốt lên cái bờm của con ngựa, thấp giọng,"Hôm nay ta cho mày đặc quyền muốn chạy thế nào cũng được, chỉ cần mày có thể chạy về Hoàng cung trong thời gian ngắn nhất."

"Hí ~~~" Hắc Phong ngửa cổ lên trời hí một tràng dài, âm thanh vui mừng như được giải phóng sau một quãng thời gian thật dài bị gò bó.

Kì Nhiên một tay ôm chặt tôi vào lòng, một tay kéo dây cương thật mạnh:"Hây —!"

Kì Nhiên ôm tôi đẩy cửa vào phòng, bước chân lộn xộn. Sắc mặt chúng tôi trắng bệch. Con ngựa Hắc Phong này đúng là biến thái, tôi thực sự sắp

"Tiểu thư, người về rồi?"

Tâm Tuệ đẩy cửa buồng đi ra, phía sau còn có một người nữa. Tôi giật mình thì lại nghe người kia gọi:"Chủ tử."

Kì Nhiên buông tôi ra, phóng nhanh vào phòng. "Rầm —!" một tiếng, cửa phòng đã bị giập kín.

Cả người tôi chợt như kiệt sức, mềm oặt ngã xuống, những vết thương trên khắp cơ thể rát tấy đau đớn.

"Vô Dạ, huynh về khi nào vậy? Làm sao lại vào cung thế?"

Vô Dạ cẩn thận dìu tôi về giường, thấp giọng đáp:"Vừa về tới thôi. Thưa chủ tử, ta lấy thân phận đặc sứ của Kì quốc để vào cung."

Tôi gật đầu, miệng vết thương bỗng tê rần. Cúi đầu, nhìn thấy Tiểu Ngân đang cố sức liếm miệng vết thương của mình, tôi kinh ngạc:"Tiểu Ngân, mấy ngày nay mày chạy đi đâu thế?"

Tiểu Ngân kêu "Xì xì" hai tiếng rồi phớt lờ, chỉ vùi đầu chăm chú liếm vô số vết thương lớn nhỏ khắp toàn thân tôi.

Thời gian từng giây, từng giây trôi qua. Tôi như có thể nghe được tiếng "tích tắc" vọng lại từ trong căn phòng ấy. Nó không ngừng vang lên bên tai như muốn nhắc tôi về khoảng thời gian Kì Nhiên đã vào và. tình trạng nguy hiểm của Bộ Sát.

"Chủ tử, người nghỉ ngơi một chút đi."

"Đúng đó tiểu thư." Tâm Tuệ ôm Tiểu Ngân đã ngủ say vì mệt đi. Rồi có lẽ là sợ tôi lạnh, em lại khoác cho tôi một tấm áo, "Thiếu chủ vào đã ba canh giờ, hơn nữa trong thời gian ngắn chắc cũng chưa ra.."

"Băng Y — " Cánh cửa không báo trước mở ra. Trán Kì Nhiên mướt mồ hôi, thần sắc trắng nhợt, nói với tôi không ngừng,"Đến Thái y viện bốc ba lạng nhân sâm với năm lạng hà thủ ô. Còn nữa, nàng mời sư phụ đến đây ngay mau!"

"Được!" Tôi bật dậy từ trên giường, không đợi Tâm Tuệ và Vô Dạ cản lại đã lao ra ngoài phòng.

Kì Nhiên ngăn tôi đang muốn theo sư phụ vào ở ngoài phòng, nghiêm giọng:"Cơ thể nàng hiện giờ rất yếu, tinh thần không đủ khỏe để tập trung, vào giúp ngược lại là chuyện xấu nữa."

Dứt lời, chẳng chờ tôi đáp, chàng đã đóng mạnh cửa lại.

Tôi thở dài cười gượng, không giúp được gì rồi. Tôi thấy trong lòng có chút gì đó phấn chấn trước sự lo lắng của Kì Nhiên, rồi lại chìm trong cảm xúc bất an vì Bộ Sát.

Chờ rất lâu. Tâm Tuệ hâm lại thức ăn rồi dọn ra bàn.

Không phải là tôi không muốn ăn nhưng tôi biết là bây giờ mặc dù miễn cưỡng nuốt xuống thì lát sau cũng sẽ nhổ ra thôi.

Trong phòng bắt đầu có tiếng thở nặng nhọc, tiếng sư phụ thở dài và cả... sự im lặng của Kì Nhiên.

Ánh mắt tôi nhìn chằm chằm vào phòng không chớp. Cánh cửa ấy, tôi mở không được, đóng cũng không xong. Trái tim trĩu nặng như mang đá thắt mạnh, từ từ vỡ tan.

" Tiểu thư, đừng lo, không"

"Kẹt —" Có người nhẹ nhàng kéo cửa. Mái tóc hoa râm của sư phụ ánh vào đáy mắt tôi đầu tiên. Ông nhìn tôi với cái nhìn đau xót, thương thay cho hậu thế của mình rồi lắc đầu thở dài rời khỏi.

Toàn thân tôi cứng đờ, máu trong cơ thể như bị rút cạn. Tâm trí, lồng ngực, đáy mắt trống rỗng.

Tôi chợt thấy sợ hãi phải biết kết quả.

Kẻ chưa từng nghi ngờ y thuật của Kì Nhiên là tôi, hóa ra cũng sẽ có ngày sợ phải biết kết cục như thế.

Một bóng trắng chao đảo trước mắt tôi. Tôi ngẩng đầu, bắt gặp gương mặt trắng bệch của Kì Nhiên, trán đẫm mồ hôi, đôi mắt xanh đỏ bừng.

Chàng chếnh choáng từng bước đến gần, đôi mắt chỉ nhìn tôi, trông như sắp khóc, và chỉ nhìn tôi lặng lẽ như thế.

"Bộ Sát huynh ấy.." Tôi mở miệng hỏi.

Kì Nhiên cúi người, chôn mặt vào cần cổ tôi, càng ngày càng khít.

"Ta muốn giết kẻ đó!" Kì Nhiên cắn răng, toàn thân run rẩy không thể kềm nén, "Ta thề, ta nhất định sẽ giết kẻ đó!"

Tôi muốn nâng tay vỗ lên bả vai Kì Nhiên, nhưng chỉ có thể buông thõng trên mái tóc chàng.

Chàng ôm chặt tôi, giọng thều thào, đau đớn, thê lương, lại đầy ắp nỗi ân hận:"Võ công của Bộ.. bị phế rồi."

.. Bị Phế rồi?

Chàng nói:"Võ công của Bộ bị phế rồi."

Tôi cảm thấy, luồng nhiệt uất nghẹn ở cổ họng chảy ngược vào trong cở thể, vào đến tận... trái tim.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Chương 20: Khởi hành

"Này, Kì Nhiên, từ nhỏ đến giờ, chàng có... ước mơ nào không?"

"Ước mơ?"

Tôi vui vẻ gật đầu:"Ừ, là điều chàng muốn làm nhất ấy, là gì thế?"

Kì Nhiên buông sách thuốc trong tay, cúi đầu trầm tư rất lâu mới cười dịu dàng:"Cứu chữa cho thiên hạ."

"Hay.. Thật là lợi hại đó." Tôi nhìn Bộ Sát đang trầm mặc ngồi một bên, miệng líu ríu không ngừng,"Quả nhiên không phải chí hướng của kẻ tầm thường. Em cũng muốn ngao du thiên hạ, có điều không phải là để chữa bệnh, mà là để đi thưởng thức ẩm thực. Ha ha."

"Vậy Bộ Sát thì sao?" Tôi nhảy bật một bước đến trước mặt Bộ Sát, nghiêng đầu nhìn huynh ấy hỏi, "Ước mơ của huynh là gì?"

Bộ Sát nhìn tôi, rồi lại nhìn Kì Nhiên mới lạnh lùng đáp:"Tìm kiếm đến đỉnh cao võ học, sau đó"

"Một ngày nào đó sẽ đánh bại Kì Nhiên."

Tôi há hốc. Sợ thật, sợ thật đấy. Tôi nghĩ cỡ nào cũng không ngờ là huynh ấy sẽ trả lời như thế.

Kì Nhiên ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Bộ Sát:"Thật?"

Trong mắt Bộ Sát ánh lên ý cười không dễ thấy. Huynh ấy đứng dậy, nói rất thản nhiên:"Đùa thôi."

Kì Nhiên nhìn bóng Bộ Sát khuất xa ngoài cửa, chợt cười khẽ:"Xem ra dạo gần đây Bộ cũng rất vui!"

Tìm kiếm đỉnh cao võ học Tôi lau gương mặt lấm lem nước mắt, đẩy cửa vào phòng, cười thật nhẹ:"Bộ Sát, thân thể sao rồi? Có thể đi lại bình thường không?"

Bộ Sát đang ngồi ở mép giường, trông ra ngoài cửa sổ, gật đầu.

Tôi nắm quai cầm của khay đặt lên bàn ngồi xuống đối diện huynh ấy:"Ừm, đây là thức ăn chính tay Kì Nhiên làm đó. Muội cam đoan, trên thế gian này, ngoại trừ muội với huynh ra thì tuyệt đối không có người thứ ba nào may mắn được nếm thử đâu."

Huynh ấy liếc mắt nhìn tôi, với tay qua, chỉ sau mấy hớp đã dùng sạch.

Tôi đen mặt thở dài:"Tội nghiệp cho Kì Nhiên chưa, uổng công chàng dụng tâm nấu như vậy, đúng là ngưu tước mẫu đơn

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 91: Chương 21: Lạc Phong

Bàn tay gắp thức ăn cho tôi của Kì Nhiên thoáng dừng. Chàng nhìn kỹ Mã Oánh Yến, giọng bâng quơ:"Quả đúng là Tranh nhi."

Tôi thẫn người, khóe môi nhếch lên:"Một trong bảy Thánh nữ?"

"Sao nàng biết chuyện bảy Thánh nữ?" Kì Nhiên nhíu mày, đặt thức ăn vào bát tôi, còn tôi lại cố gắng ăn cho hết.

"Thiên Thiên nói cho em biết. Phải rồi, Thiên Thiên là người áo xanh ấy."

Kì Nhiên giật mình gật đầu, tiếp:"Tranh nhi không phải là một trong bảy Thánh nữ. Thật ra, bảy Thánh nữ ấy, sáu năm trước đã qua đời ba người. Tranh nhi, muội ấy.." Kì Nhiên bỗng ngừng lại, nhìn thoáng qua Bộ Sát mặt không thay đổi rồi mới nói,"Muội ấy là muội muội của Hồng Tụ."

Hồng Tụ? Tôi cắn cắn đầu đũa, nghiêng đầu suy tư nửa ngày mới thấy cái tên này rất quen..." A! Chính là cô gái áo hồng chặn muội ở cửa cung Trường Thanh của Thái hậu. Phải vậy không Bộ Sát?"

Bộ Sát gật gật đầu, tiếp tục uống rượu.

"Huynh chỉ uống rượu ngồi nhìn thôi mà không dùng gì sao?"

Tôi ngạc nhiên nhìn huynh ấy, gắp một ít vào trong chén của Bộ Sát,"Này, muội nhớ hôm đó rời khỏi cung Trường Thanh hình như có nghe huynh và cô ấy nói chuyện" Nhưng nói cái gì ấy nhỉ?

Tiếng nhạc du dương bỗng uyển chuyển vút lên rồi dần dần trầm xuống. Giọng Mã Oánh Yến thanh thanh vang lên:"Khúc nhạc mà Oánh Yến đánh hôm nay, lời ca không phải do Oánh Yến tự viết, mà là do một người bạn ghi chép lại."

Giọng nói của cô ấy êm ái hòa nhã, từng tiếng ngân dài thành dư âm nhỏ nhẹ lượn lờ bên tai. Mười ngón tay thon dài nhỏ nhắn chợt cử động, âm điệu tuôn tràn khiến kẻ khác bất giác say mê.

"Hôm ấy vừa nghe thấy, Oánh Yến liền yêu thích không thôi nên có ý tấu riêng lúc này một bản cùng chia sẻ với các vị."

Trong lâu vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt rồi từ từ lắng xuống. Đến khi tất cả hoàn toàn im lặng, mười ngón tay Mã Oánh Yến gảy nhẹ, khúc nhạc du dương yên bình ngân lên. Giọng Mã Oánh Yến trầm bổng cất cao.

Đây. đây là...

Bàn tay gắp rau của tôi cứng lại ngay tức khắc. Món ăn trên đầu đũa trúc run run theo tiếng nhạc, muốn ngừng lại cũng không được.

"Sao vậy?" Kì Nhiên đang nghiêng đầu lắng nghe rất chăm chú nên không phát hiện được sự khác thường của tôi. Trái lại Bộ Sát vốn không mấy hứng thú với những việc thế này nên lập tức nhận ra ngay. Huynh ấy lạnh giọng hỏi.

Nghe thấy tiếng, Kì Nhiên quay đầu. Lúc này, giọng hát của Mã Oánh Yến trở nên êm ái hơn bao giờ hết, nhẹ nhàng ngân lên.

"Mỗi một lần.

Đều bồi hồi kiên cường trong cô đơn.

Mỗi một lần

Cho dù bị tổn thương

Cũng quyết không để lệ tuôn trào

Ta biết

Ta vẫn có một đôi cánh vô hình

"

"A —" Một người kêu nhỏ, "Tôi biết khúc nhạc này."

Mọi người vốn đang say mê lắng nghe vừa toan tức giận thì khi nghe được lời này đều không khỏi đè thấp giọng hỏi.

"Mọi người không biết sao? Nửa năm trước, khúc nhạc này đã trở thành một truyền kì ở Nghiệp thành, Kì quốc. Gần như mọi người ai cũng tranh nhau chép lại lời hát nhưng không ai có thể có được đầy đủ bản gốc."

Tay tôi run bắn, đặt thức ăn trở lại bát, trán đã hơi thấm mồ hôi.

"Chẳng lẽ, đây là là bài hát kinh động thế nhân mà đương kim Hoàng hậu Cầm Trữ của Kì quốc đã tự mình gảy trước khi lên thuyền xuất giá?!"

"Ta nhìn thấy

Tất cả giấc mộng rồi cũng sẽ bừng nở.

Bao năm theo đuổi

Tiếng ca trong trẻo nhẹ nhàng.

"

Mã Oánh Yến bỏ ngoài tai những lời đàm luận không phải phép của mọi người mà chỉ cười nhẹ, để cảm xúc tan vào lời ca.

Tôi khó khăn nuốt nước bọt, ngước lên nhìn đôi mắt mở to của Kì Nhiên và Bộ Sát mà cười gượng mấy tiếng:"Đó thật ra cũng không phải là muội viết ra đâu. Hai người chắc hẳn biết rất rõ, đó chính là.. một bài hát rất được yêu thích ở thế giới của muội thôi."

Tiếng xì xầm của mọi người lại loáng thoáng lọt vào tai.

"Không ngờ là một nữ tử bán nước cầu vinh, dám bán đứng ngay cả phụ thân của mình là có thể hát một bài như thế."

"Không thể nói như vậy được." Một giọng nữ bất bình kêu khẽ,"Nghe đâu, vị Hoàng hậu đó yêu Kì đế vô cùng. Dù biết là đại nghịch bất đạo, nhưng vì tình yêu, người đã không thể không cam tâm bị lợi dụng đó."

"Đúng đó!" Giọng nữ ấy lại liến thoắng,"Sư huynh, huynh vốn không hiểu rồi. Đối với nữ nhân mà nói, vì người mình yêu, không có gì là không thể làm. Hoàng hậu Cầm Trữ này tuy rằng không đáng kính nể nhưng lại làm người ta thương tiếc, tin chắc là Kì đế cũng nhất định"

Tôi nghe không lọt được câu kế tiếp nữa, mặt cúi gằm chỉ thiếu nước úp vào bát. Tôi thầm rủa hai cô nàng bày vẻ đồng cảm lắm chuyện kia. Xì! Nghe nói hả, nghe người nào nhiều chuyện thế không biết? Ớ.

Vừa ngẩng lên, tôi đã bắt gặp khuôn mặt lạnh như tiền của Bộ Sát và Kì Nhiên đang nhíu mày nhìn tôi. Thần sắc Kì Nhiên trầm đi, lại có vẻ như đang rất chăm chú lắng nghe lời khúc nhạc.

Không kềm được, tôi quay đầu lại, nheo mắt nhìn Mã Oánh Yến đang gảy đàn xướng ca. Nụ cười thấp thoáng, tiếng hát vô bi vô hỉ từng câu, từng chữ len lỏi vào lòng người. Linh hồn như rời khỏi thể xác, lãng đãng về bờ biển nửa năm trước, về bên bản thân khi mang trong mình trái tim vẫn vẹn những tổn thương nhưng cũng đầy ắp những khát vọng.

Xiêm y đỏ thắm, tóc mai đen tuyền, lời ca lanh lảnh. Mắt trong như nước, bừng tỉnh như mộng.

"Không nghĩ nữa

Dù vầng thái dương của họ đẹp đến dường nào.

Ta nhìn thấy

Ánh tà dương từng ngày

Rồi cũng sẽ có lúc đổi thay

.

Để cuối cùng

Khi ta tung bay

Có lòng ngóng trông mà không còn sợ hãi.

Đâu phải nhờ gió mà bay xa.

..."

Khúc nhạc kết thúc, giai nhân đã sớm rời khỏi. Những người ngồi nghe vẫn còn đắm chìm trong khúc hát chưa hoàn hồn.

Không thể không nói, Mã Oánh Yến hát rất hay, dù là nhịp điệu, kỹ thuật, hay là khả năng thấu hiểu bài ca đều hoàn hảo hơn tôi nhiều. Tôi nghe ra được, đó không còn là một bài hát được yêu thích, mà thực sự là một giai điệu của tâm hồn khoáng đạt.

Mọi người trong quán rượu từ từ ổn định, dù rất tán thưởng, nhưng họ cũng tự trở về vị trí cũ, quay về rôm rả với nhau.

Tưng bừng nhộn nhịp, ngoài bản thân, không ai chú ý đến ai cả.

Tôi gằm mặt ăn cơm, chốc chốc ngẩng lên nhìn gương mặt âm u của Kì Nhiên rồi liếc Bộ Sát cầu cứu.

"Rầm —" Một thanh trường kiếm đặt xuống chiếc bàn chúng tôi đang dùng bữa. Thân kiếm hơi lộ ra khỏi vỏ, lốm đốm vài chỗ hoen gỉ nhưng lại tỏa hàn khí bức người.

Kì Nhiên không ngẩng đầu, uống cạn một ly mới liếc nhìn thanh kiếm, thốt ra hai chữ:"Ngưng Chương?"

"Có mắt nhìn lắm." Người tới xoay nhẹ người ngồi đối diện tôi, giọng trầm thấp hồn hậu có thoáng chút nhu hòa, rất dễ nghe, "Thanh kiếm này đúng là Ngưng Chương, một trong tứ đại thần binh."

Tôi ngước lên nhìn lại. Đó là một người thanh niên trên dưới hai lăm, hai sáu tuổi, vóc dáng ngang tầm Kì Nhiên. Ngũ quan của anh ta nếu tách riêng thì không có gì đặc biệt, nhưng ở gần với nhau lại vô tình có nét nho nhã tuấn tú, cũng có chút đơn thuần như trẻ con.

Có điều, đôi mắt anh ta lại rất sâu, khi thì lóe sáng tinh anh, lúc lại trầm tĩnh chững chạc khiến người khác không thể nhìn thấu. Sắc mặt anh ta hơi tái, nhưng đứng chung với thân hình cao ráo lại hoàn toàn không có vẻ gì là yếu đuối.

Chạm phải ánh mắt tôi, anh ta nhếch miệng cười khẽ để lộ hai chiếc răng khểnh trắng bóc:"Tại hạ là Lạc Phong."

Tôi gật gù, lễ phép đáp lại:"Xin chào." Kì lạ thật, sao tôi cảm thấy người này quen thế nhỉ?

"Tiểu nhị, mang lại đây một bộ chén đũa nữa!" Người tên Lạc Phong này da mặt đúng là dày thật, có như thế thôi mà đã đĩnh đạc ngồi dùng cơm chung bàn với chúng tôi rồi.

Nhưng bên cạnh tôi còn có hai người nọ vẫn lạnh mặt làm như không thấy nên tôi đành phải thở dài... tiếp tục ăn cơm.

"Tiêu Kì Nhiên, ta muốn tỉ thí với huynh một ván." Lạc Phong đảo mắt nhìn Kì Nhiên nở nụ cười thâm thúy.

"Cựu đệ nhất mưu sĩ của Thược đế, kiếm khách đứng đầu thiên hạ — Lạc Phong?" Kì Nhiên đặt đũa xuống, bất ngờ hỏi,"Chúng ta... có quen biết nhau không?"

Tôi hơi giật thót, thoáng nhớ hình như đã từng nghe đến người này một lần. Lạc Phong, năm năm trước từng là một mưu sĩ vô cùng quỷ quyệt dưới tay Phó Kinh, không biết vì sao ba năm trước lại phản bội Thược quốc.

Cũng bởi vì anh ta biết quá nhiều bí mật của Phó Kinh nên Thược đế đã phải huy động gần hết mọi lực lượng truy sát anh ta, nhưng anh ta lại rất thong dong chạy thoát, để anh ta ám sát hết tất cả Hoàng tử ngoại trừ Phó Quân Mạc.

Lời cảnh cáo trần trụi thế này, Thược đế Phó Kinh dù vô cùng kiêng kị nhưng lại không dám lấy chính mạng sống của mình ra làm trò đùa cũng như phái binh tiêu diệt anh ta.

Từ đó về sau, anh ta không hề dốc sức phò tá bất kì một đất nước nào. Nghe đâu anh ta chỉ nhận một vài nhiệm vụ không mấy quan trọng để kiếm sống, chưa từng tận hiến trung thành với ai.

Phàm những ai ngưỡng mộ danh tiếng anh ta đến khiêu chiến hay muốn anh ta quy phục dưới trướng của mình bằng vũ lực đều bị tống về, kết cục rất bi thảm. Đến đây, kiếm khách đệ nhất, một thế hệ mưu sĩ có thể xoay chuyển thế cục thiên hạ —Lạc Phong danh chấn khắp nơi.

Mãi đến nửa năm sau, lực lượng sát thủ Lãnh Nguyệt của Bộ Sát mới xuất hiện khiến người đời kinh sợ gọi là Sát thủ đệ nhất thiên hạ, được xếp ngang

hàng. Mà Lạc Phong lại không biết vì sao đột nhiên lúc này lại mai danh ẩn tích, giống như bốc hơi khỏi thế giới này.

Tôi híp mắt đánh giá người bên cạnh một lúc mới cúi đầu tiếp tục dùng cơm mà từ đầu đến cuối vẫn cứ bán tín bán nghi. Bề ngoài người này chẳng có điểm nào giống với nhân vật truyền kì nọ, nhìn cứ trông như một thằng nhóc mới lớn.

Lạc Phong mỉm cười không đáp Kì Nhiên, chỉ vuốt nhẹ Ngưng Chương, thân kiếm tra hết vào vỏ. Rồi đột nhiên anh ta ngẩng đầu, cười thâm thúy:"Đặt cược nào! Hay là dùng cô nương bên cạnh huynh cũng được đấy."

"Khụ khụ —" Tôi nghẹn thức ăn, mặt mũi đỏ gay. Bộ Sát tốt bụng đưa qua một chén trà, tôi vội uống ừng ực mấy ngụm.

Lạnh quá, tôi rùng mình, hốt hoảng nhìn Kì Nhiên nói lớn, chỉ còn kém giơ tay lên thề:"Em tuyệt đối không trêu chọc gì người này. Ngay cả anh ta là ai em cũng không biết!"

"Cô nương, cô nói vậy ta buồn lắm đấy." Lạc Phong nhìn tôi rồi lại nhìn Kì Nhiên, cười tinh quái, "Không nói đến việc cô nương thuận tay lấy mất ngựa của tại hạ đến nay vẫn chưa trả, nhưng chẳng lẽ cô nương lại quên mấy ngày trước trên đường lớn, hai ta môi chạm môi nhanh vậy rồi sao?"

"Á —!!" Tôi rít lên thu hút ánh mắt của gần cả tửu lầu. Quá xấu hổ, tôi gằm mặt vào bát cơm, thở phì phò tức giận,"Hóa ra là anh."

Kiếm khách đệ nhất thiên hạ? Vì sao anh ta lại khiêu chiến với Kì Nhiên mà không phải Bộ Sát? Lòng tôi hơi thắt lại.

Lạc Phong cười kín đáo, phóng mắt về phía Kì Nhiên, đáp rất vu vơ:"Tiền đặt cược chỉ là đùa thôi, nhưng mà có thể nào so một ván với ta không? Thiếu chủ Băng Lăng."

Tôi chấn động. Biết cái tên Tiêu Kì Nhiên thì vẫn không lạ, vì ghi sổ nhà trọ hay những cái khác, Kì Nhiên vẫn chưa bao giờ giấu giếm. Nhưng thân phận Thiếu chủ Băng Lăng..

Tôi ngẩng lên nhìn Kì Nhiên và Bộ Sát, tuy sắc mặt có chăm chú nhưng vẫn trầm ổn không sợ hãi nên lòng cũng dần yên lại.

Kì Nhiên ngước lên, đôi mắt xanh trong như nước nhìn anh ta không gợn sóng, gắp thức ăn vào bát tôi, trả lời rất nhẹ:"Được."

"Nhiều như thế em ăn sao hết chứ?" Nhìn thức ăn càng ngày càng đầy trong bát, tôi than thầm.

"Bộ Sát" Tôi chán chường nhổ cỏ, "Huynh nói xem, hai người bọn họ, ai sẽ thắng?"

"Không biết."

"Không. biết?" Tôi kinh ngạc ngẩng phắt lên, "Võ công của người kia cao hơn cả Kì Nhiên à?"

Bộ Sát khẽ thở dài, lại nhìn thật kĩ lần nữa, gương mặt không có chút biểu hiện gì thêm.

"Người này có nội tức vừa dài vừa khó đoán, như có như không. Còn tâm tư hắn, ta không cảm nhận được một chút gì."

"Ý huynh là.. Kì Nhiên không thể không đồng ý tỉ thí?" Tôi hơi nhíu mày, " Nếu không tỉ thí thì ngay cả Kì Nhiên cũng không thể hoàn toàn bảo vệ hai chúng ta?"

Một tia sáng lạnh lẽo lóe lên trong mắt Bộ Sát, thần sắc vô cùng phức tạp nhưng chỉ trong thoáng chốc đã biến mất:"Người này là địch hay là bạn vẫn chưa rõ."

"Ài! Hóa ra là Kì Nhiên đã biết từ sớm. Nhưng sao lại không cho chúng ta đứng quan sát chứ? Chẳng lẽ là sợ bị trông thấy thua à?"

Khóe miệng Bộ Sát giật giật, vừa muốn nói lại thôi.

Bỗng nhiên, huynh ấy thu lại sắc mặt, trầm ngâm kéo mạnh tôi về sau, nhẹ nhàng nhảy lên lưng ngựa, cả người căng cứng.

Sát khí trong chốc lát đã hiện lên. Ngay cả Hắc Phong cũng có thể nhận ra được mối nguy hiểm, kêu lên một tiếng dài.

Tôi cau mày nhìn bốn phía, phát hiện đã có rất nhiều người bao vây chỉ trong thời gian rất ngắn.

"Đã lâu không gặp, Bộ Sát!" Một thanh niên tuấn tú mặc lục y chậm rãi bước ra từ toán người áo đen bịt mặt quái dị. Giọng hắn khi vào tai khiến tôi cảm giác như có loài bò sát nào đó bò lướt qua cơ thể, cả người nổi cơn ớn lạnh.

Nhìn gương mặt và đôi mắt đầy nét thanh tú láo liên của hắn, tôi nhận ra đó là một trong số những người muốn cướp đá Huyền Vũ mình đã gặp ngày đó ở quận Xương Bình — Tần Nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Chương 22: Giao đấu

Chương 22: Giao đấu

Một tháng trước, đế vương Duẫn Thiên Ngạo và Phó Kinh của hai nước Duẫn, Thược ngay trong cuộc đàm phán ở Kháng Kì thì bị Bộ Sát ám sát, tử vong ngay tại chỗ. Duẫn quốc nhất thời nội loạn, đại hoàng tử và tam hoàng tử kết đảng phái, cả nước vô chủ, vì thế mà sức mạnh ngày càng suy yếu. Mà hoàng thái tử Thược quốc cũng không lên ngôi chỉ vì anh ta đã lập một lời thề vô cùng quan trọng: không báo thù được cho cha mình thì vĩnh viễn không xưng đế.

Trong nhất thời, lòng người khắp thiên hạ rối loạn. Không nói đến Băng Lăng thì tổng giá trị giải thưởng cho mạng Bộ Sát đã cao đến một ngàn vạn lượng.

Hừ! Tôi cười lạnh. Báo thù gì chứ, thật sự là quá nhàm chán. Kẻ muốn Phó Kinh chết nhất chẳng phải cũng chính là hắn ta sao?

Một tay tôi cầm súng đặt sau ót Phó Quân Mạc rồi nhẹ nhàng lách ra sau hắn, một tay bỏ lồng ngực đang phát đau ra để kéo tấm vải đen che mặt hắn xuống.

"Làm sao nàng phát hiện ra ta?" Phó Quân Mạc liếc mắt nhìn tôi, không động đậy nhưng cũng không có vẻ mặt căng thẳng lo sợ của người bị uy hiếp mà chỉ... khá là thâm trầm.

Tôi buông tay, tấm vải đen từ từ rơi xuống. Từng cơn đau ở lồng ngực cũng ngày càng dữ dội rồi biến thành vị tanh ngòn ngọt ở yết hầu. Tôi cố gắng nuốt chúng xuống.

"Là trận pháp 'Tam kiền tứ khôn'." Tôi hơi động đậy ngón tay ở cò súng, khó nhọc trả lời,"Ta vốn cũng không chắc chắn nhưng nhờ vị Tần Nghiệp tốt bụng kia đã nhắc cho ta."

Khóe miệng Phó Quân Mạc giương lên để lộ nụ cười khổ:"Vẫn để lại 'Cửa sống', dù không quá lộ liễu nhưng cũng lại cực kì lộ liễu, là sơ suất của ta."

Hắn quay đầu, không quan tâm đến họng súng đang đặt ở thái dương mình, sự tàn khốc trong mắt dần chuyển thành nét dịu dàng:"Nhược nhi, xem ra mỗi lần đối mặt với chuyện gì liên quan đến nàng thì lòng lại rối loạn."

Tôi nhướng mày, bàn tay cầm súng giơ lên đập mạnh vào xương cổ hắn.

"Phụt —" Hắn rên lên một tiếng rồi ho khan ra một búng máu tươi.

Tôi đặt lại họng súng lên gáy hắn, giọng lạnh căm:"Ta rất muốn giết ngươi ngay bây giờ!"

Phó Quân Mạc cúi đầu một lúc rồi đột ngột ngẩng phắt lên, trừng mắt nhìn tôi dữ tợn. Trong đôi mắt đó cuộn xoáy sự tàn bạo và tăm tối, vượt lên thế thượng phong khiến tôi rùng người.

"Ta còn nghĩ người trong lòng nàng là một người tài giỏi lắm." Phó Quân Mạc lau vệt máu ở khóe miệng, chợt nở nụ cười lạnh thấu xương, "Xem ra bây giờ cũng chỉ là một tên phế vật!"

"Khụ" Phó Quân Mạc ho ra máu lần nữa vì tôi ra tay quá mạnh.

"Thái tử — !!"

"Tướng quân —!!"

Mọi người sau cơn kinh khiếp cuối cùng cũng hét lên. Đám người vây khốn kéo theo sát khí ngùn ngụt từ từ rời khỏi Bộ Sát tụ về hướng này.

"Lui về!" Phó Quân Mạc quát giọng, mắt sáng rực, cánh môi đỏ màu máu,"Ai dám không tuân theo mệnh lệnh của ta, giết không tha!"

Bàn tay cầm súng của tôi run bần bật. Phó Quân Mạc nhìn tôi, ý cười thoang thoáng nhưng đầy sự tàn nhẫn và. điên cuồng khó tả thành lời. Hắn lại lau máu ở khóe môi, giọng càng thêm lạnh:"Nàng ấy càng làm bản Thái tử ta đau đớn thì các ngươi hoàn trả lại trăm lần lên tên sát thủ kia cho ta!"

Tôi thừa nhận rằng mình không dám đánh cược.

Nếu lấy chính bản thân mình và mạng sống của Phó Quân Mạc ra đánh cược thì ít nhất, tôi vẫn còn một nửa cơ hội chiến thắng.

Thế nhưng tôi không có. Vì tôi biết Kì Nhiên cũng chỉ ở gần đây, chàng sẽ nhanh chóng trở về. Thế nên, ngay từ đầu, tôi cũng chỉ muốn kéo dài thời gian chứ không hề muốn quyết đánh đến cùng.

"Băng Y! Cẩn thận —!!" Tuy bị rất nhiều người bao vây nhưng Bộ Sát vẫn luôn bình tĩnh chiến đấu. Đồng tử đột nhiên trợn trừng, hét lớn một tiếng, phân tâm trong chớp mắt.

Âm thanh chưa tan, khí lạnh đã tràn đến. Phút đó, tôi mới nhận ra bản thân sai lầm.

Ngay từ ban đầu, Bộ Sát đã nói có ít nhất ba người ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đây để kèm hai bên chủ nhân Phó Quân Mạc, nhưng tôi lại nhất thời sơ suất không chú ý quan tâm.

Tôi rút súng về xoay người tránh! Tất cả động tác đều lưu loát, không dư thừa, chân khí trong cơ thể ngay tức khắc được nâng lên mức tối đa.

Trong lúc quay đi, một bóng đen bịt mặt lao ra, ánh kiếm sáng choang, sát khí đầy trời, đôi mắt sắc bén.

Tôi nằm ngửa trên mặt đất, súng giơ quá đỉnh đầu, tất cả tinh thần đều tập trung trên cò súng nhỏ. Bóp cò —

"Pằng —!!" Tiếng nổ thô rát vọng khắp mảnh đất trống khiến tất cả những kẻ đang giao chiến phải khiếp sợ.

Tôi giữ chặt súng lục đang bốc khói thuốc súng từ từ nhổm dậy. Phó Quân Mạc rõ ràng là thoáng có sự kinh hoảng khi nhìn thấy thứ trong tay thôi, hai hàng mày nhíu chặt, sắc mặt sau khi bị thương tái nhợt.

Một cảnh tượng lạ lùng.

Trước mắt tôi là một thi thể chết không nhắm mắt, khuôn mặt vặn vẹo, mắt trợn ngược, máu chảy ra từ lồng ngực. Tần Nghiệp đã chết.

Mấy lưỡi kiếm kề chặt cổ Bộ Sát, cứa vào da chảy máu. Huynh ấy bị đè quỳ trên mặt đất. Phó Quân Mạc liếc mắt nhìn tôi rồi từng bước một đi đến chỗ Bộ Sát.

— Băng Y, ngàn vạn lần đừng xem thường Phó Quân Mạc..

Cho đến tận bây giờ, tôi chưa từng cảm thấy thất vọng vì bản thân đã không nghe lời cảnh báo của Vệ Linh Phong như lúc này. Trong tiềm thức, tôi quả thật xem thường Phó Quân Mạc.

Nhưng hối hận cũng vô nghĩa. Vì Kì Nhiên chưa trở về, chúng tôi cũng không hẳn là hoàn toàn không có hi vọng.

Tôi thu súng về, thản nhiên nhìn Phó Quân Mạc:"Ngươi muốn thế nào?" Chỉ còn bốn viên đạn, còn kẻ địch lại đến ba mươi mấy người. Tôi phải. kéo dài thời gian.

Trong tay Phó Quân Mạc bỗng rút ra một thanh đoản kiếm mỏng như cánh ve. Tôi hoảng hốt, đó là thanh đoản kiếm bị rơi khi vội vả xoay người né tránh của tôi.

Sự tàn độc trong mắt hắn tăng vọt rồi thu liễm hóa thành nụ cười lạnh. Đột nhiên nâng tay, hắn đâm mạnh kiếm vào bả vai Bộ Sát.

"Bộ Sát —!!" Tôi nhìn hắn giật kiếm ra, máu tung tóe, mắt tôi mờ đi. Rồi hắn lại đâm mạnh xuống,"Dừng tay —! Dừng tay! Dừng tay!"

Tôi siết chặt nắm đấm, móng tay cắm sâu vào da thịt nhưng không hề thấy đau đớn.

Hắn ngắm nghía thanh đoản kiếm sạch vết máu trong tay, vẻ mặt như ngạc nhiên trước chất liệu của lưỡi kiếm, lại như thưởng thức lạc thú của trò chơi mèo vờn chuột. Giọng hắn lạnh tanh:"Vậy thì cầu xin ta đi!"

"Ta xin ngươi dừng tay!" Tôi nói lớn không chút chần chờ... Giọt nước mắt đã rướm khóe mi bị đè xuống, trước mắt mơ hồ,"Ta sẽ xin lỗi ngươi, ta thừa nhận ta thua rồi, nên... xin ngươi dừng tay đi!"

Vẻ mặt Bộ Sát tái nhợt nhưng từ đầu đến cuối vẫn không hé một lời, thần sắc lạnh lùng dị thường nhưng gương mặt vẫn không thay đổi. Huynh ấy cụp mắt cúi đầu khiến người khác không thể nhìn thấy đôi mắt đen như màn đêm kia, cũng như không thể nhìn ra cơn đau đớn kia có chút ảnh hưởng nào đến người Bộ Sát.

Thế nhưng, lời tôi nói, sự van xin của tôi lại làm cho huynh run rẩy cả người. Từ từ ngẩng lên, đồng tử đen thẫm của Bộ Sát vẫn trầm tĩnh như trước, khuôn mặt tái xanh chán chường giấu không được nỗi đau và không cam lòng đang tràn ngập.

Cánh môi nhợt nhạt khô nứt khẽ nhếch, huynh ấy bỗng dùng âm thanh khàn khàn suy yếu nói:"Đừng van xin nữa, thật khó coi! Khụ"

Thần sắc Phó Quân Mạc càng thêm u ám, hung hãn đâm mạnh vào lưng Bộ Sát, lại mở miệng, giọng đầy sự kềm nén và căm hận rít ra khỏi kẽ răng:"Nhược nhi, cuối cùng là nàng quan tâm hắn đến mức nào chứ?"

Tầm mắt hắn rơi trên đôi môi trắng bệch lấm vết máu của tôi, lửa giận cơ hồ càng bùng lên dữ dội, đột nhiên cười lạnh:"Nàng như vậy có tính là cầu xin sao?"

Tôi nhìn ánh mắt hắn. Trong nháy mắt, tôi không hề do dự, hai đầu gối khụy xuống, nhanh chóng quỳ rạp xuống đất, ngửa đầu, giọng rất nhẹ mà từ

tốn:"Cầu xin ngươi. dừng tay."

Phó Quân Mạc buông tay, thanh đoản kiếm vẫn cắm trong cơ thể Bộ Sát. Ánh mắt hắn dần dần hạ xuống dừng lại trên người tôi. Nỗi oán hận thấu xương tủy, sự đố kị, ham muốn chiếm hữu và cả sự tàn bạo "nghịch ta thì chết" trần trụi không che giấu.

Hắn đi một bước đến trước mặt tôi, nửa ngồi xổm xuống, chẳng hề sợ tôi lần nữa lấy súng uy hiếp.

"Nhược nhi, khi nghe tin nàng rời khỏi Vệ Linh Phong, nàng có biết ta đã vui đến thế nào không?" Hắn nâng tay vén những sợi tóc bay lòa xòa bên cổ tôi, ngữ khí dịu dàng,"Hành động lần này, ta vốn không nhất thiết phải tự mình tham dự... Nhưng mà"

Giọng bỗng biến đổi, tôi cúi đầu kêu một tiếng, hai mắt thoáng thấy một nhúm tóc mình bị giật đứt và cái nhìn độc ác ngang ngược của hắn:"Lần trước ta đã hứa với nàng. Vì. nàng là nữ nhân mà ta xem trọng nên ta nhất định phải tự mình đoạt về!"

"Trở về với ta!" Hắn đột ngột trở tay bóp khớp hàm tôi, lạnh lùng bảo," Trở về với ta, ta sẽ thả hắn."

Tôi nghiêng đầu vùng khỏi tay hắn, bắt chước bộ dạng của Phó Quân Mạc chống một chân lên, nửa quỳ trên mặt đất. Miễn cưỡng hít một hơi, lồng ngực đau như bị thiêu đốt, tôi ngước lên nhìn gương mặt nghiêm túc của hắn thì lại cười thâm sâu, mấp máy môi:"Ngươi nằm mơ!"

Cầu xin tha thứ cũng được, quỳ xuống cũng được. Sự vũ nhục này làm sao có thể sánh được với sinh mạng của Bộ Sát. Người nào quan trọng hơn, tôi rất rõ ràng! Nhưng nếu tôi vì cứu Bộ Sát mà đi theo Phó Quân Mạc thì người hủy hoại Bộ Sát sẽ là chính bản thân tôi.

Tôi sẽ không làm một kẻ ngu muội từ đầu đến cuối nữa!

Mặt Phó Quân Mạc từ giận dữ biến thành vặn vẹo, tay phải giơ lên bất ngờ đánh thẳng về phía tôi.

"Bốp —!" Tôi thả người vung chân phải đá thẳng vào bụng hắn, lùi về một thước ngã ngửa ra.

Cố gắng đè nén cơn đau từ lồng ngực đang tràn lên, tôi nhổm dậy thấy hắn đang ôm bụng nhức nhối, thần tình trắng bệch.

"Nha đầu thối tha —!!" Một tiếng hét to vọng đến. Lão già vốn đã hiện thân từ sau lần đấu súng vẫn luôn theo sát Phó Quân Mạc điên cuồng lao đến.

Lúc này đây, lồng ngực tôi bị đánh mạnh. Tôi cuống quít thối lui, ra sức hóa giải luồng kình lực mới miễn cưỡng tránh thoát được một đợt tấn công mà chưa bị thương nặng.

"Nhược nhi, đừng thử thách tính nhẫn nại của ta!" Phó Quân Mạc lùi về phía Bộ Sát, rút mạnh thanh đoản kiếm vẫn đang cắm trên cơ thể huynh ấy. Nhìn gương mặt trầm tĩnh dần lộ vẻ hoảng loạn của tôi, ý cười tàn khốc lãnh lẽo như băng chậm rãi lan đến đáy mắt, "Nghe nói, nha hoàn kia của nàng gân tay gân chân đều bị cắt đứt..."

Dứt lời, hắn cười, đoản kiếm.. từ từ hướng về phía bàn tay phải bị đè trên mặt đất của Bộ Sát.

Bộ Sát cúi đầu. Không ai nhận ra thân thể huynh ấy bỗng chấn động rất nhẹ. Mái tóc dài che khuất khóe miệng đang từ từ kéo lên thành một đường cong tuyệt mĩ.

"Phó Quân Mạc!!" Tôi hoảng sợ kêu hắn, súng trong tay nhắm chuẩn xác về hướng hắn, giọng run lẩy bẩy.,"Ta thề, nếu nếu ngươi đâm một kiếm ấy xuống.. đời này kiếp này, ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!"

Đám người áo đen bỗng di chuyển quây kín bốn phía hắn không chừa một khe hở nào. Lão già vừa làm tôi bị thương cũng cảnh giác nhìn chằm chằm tôi không dám nhúc nhích, hẳn là kiêng kị sự lợi hại của khẩu súng trong tay tôi.

"Ha ha.." Phó Quân Mạc bỗng cười phá lên, không nhìn ra khí sắc. Tiếng cười không hề thấy được sự vui vẻ, ngược lại càng thêm phẫn hận thống khổ, "Chỉ bằng nàng? Trừ phi nàng giết ta ngay bây giờ. Nếu không thì dựa vào đâu?"

Ánh kiếm sáng loáng xuyên qua những kẽ hở hiện lên trước mắt tôi. Tôi như thấy được nụ cười như ma quỷ của Phó Quân Mạc. Oán hận và sự khổ sở dồn đọng xuống tận đáy lòng, như những con sâu bò lan trên mua bàn chân mình. Ngón trỏ từ từ đặt lên cò súng...

Vậy thì, không được phép mủi lòng, không được phép thỏa hiệp. Vậy thì, hãy để tôi tàn sát toàn bộ đi!

"Dừng tay!" Một giọng nói lanh lảnh chợt vọng vào.

Luồng sáng chói mắt lóe lên, một thân ảnh màu cam xuyên qua đám người áo đen dày đặc như một bóng ma. Khi đến nơi, những kẻ bày sẵn trận địa để đón địch đều đã ngã trên mặt đất.

"Mã Oánh Yến?" Tôi kinh ngạc kêu nhỏ, mủi ngay tức khắc ngửi thấy một hương hoa ngọt lịm, cơ thể mềm oặt ngã phịch ra.

Đột nhiên, tôi nhận ra những người này đều trúng mê dược của cô nàng. Hung hăng cắn mạnh môi dưới, cơn đau giúp giảm bớt hiệu quả của thuốc, tôi lấy trong ngực ra ngân châm cố gắng đâm vào huyệt đạo.

Lúc này Mã Oánh Yến, hay phải nói là Tranh nhi đã tống khứ hết những kẻ xung quanh Bộ Sát, kéo huynh ấy đứng dậy, cau mày:"Chậc ~ Không ngờ là

tỷ tỷ lại thích một tên phế vật vô dụng thế này!"

Ngay cả liếc mắt nhìn Bộ Sát cũng không thèm, chỉ nhặt Cấp Huyết nằm trên đất rồi lảo đảo đến chỗ tôi.

"Không sao chứ?" Huynh ấy quỳ xuống ngã ngồi bên cạnh tôi. lạnh giọng hỏi. Huynh ấy. vừa rồi bị đâm rất nhiều thì phải? Sao bây giờ lại giống như không có chuyện gì thế nhỉ, đúng là một người bất bình thường.

Tôi rút ngân châm, quay mặt về phía Tranh nhi đang bực bội cười lạnh:"Không sao! Mê dược này đối với người có nội lực thì phát tác cực nhanh nhưng lại không có hiệu quả cao."

XD! Cô ta rõ ràng là đứng ở gần đây xem trò gần nửa ngày mới chịu xuất hiện giúp đỡ Một chút ấn tượng tốt khi cô nàng hát lúc nãy hiện tại thành thứ bỏ đi cả rồi!

Tranh nhi cũng không thèm nhìn tôi, đi nhanh qua cúi đầu kiểm tra miệng vết thương của Bộ Sát, giậm chân tức tối:"Này! Ngươi tỏ thái độ gì đó, vừa rồi chính ta cứu ngươi đó!"

Cả người Bộ Sát run mạnh, nhổ ra một búng máu, tinh thần vốn miễn cưỡng cầm cự bắt đầu mơ hồ.

Tôi thấy miệng vết thương càng ngày càng chảy nhiều máu, từng giọt nhỏ xuống mặt cỏ xanh biếc. Còn Tranh nhi lại có vẻ mặt chống đối khiến cơn thịnh nộ trong người tôi càng lúc càng khủng khiếp hơn.

Tay Bộ Sát cầm Cấp Huyết, không có nội lực, đồng tử đen gần như sắp rơi vào hôn mê nhưng tôi lại cảm nhận được rất rõ sát đang bốc lên gùn ngụt của huynh ấy. Nếu bây giờ còn một chút sức lực nào, huynh ấy nhất định sẽ không chút do dự mà ra tay.

"Bổn cô nương đang nói với ngươi đấy!" Tranh nhi đỏ bừng mặt. Cô nàng chưa từng bị ai xem thường tự tôn của mình như vậy liền giơ chân, dùng đến mười phần lực toan đá về phía Bộ Sát đang hôn mê.

"Xoẹt —!!" Một tiếng xé gió ngay lập tức vang lên.

Tôi thu tay đẩy vị mỹ nữ đang bất tỉnh ngã trên người mình ra, lực lúc đẩy. vẫn hơi nhẹ lại, sầm mặt lẩm bẩm:"Có giỏi thì đá nữa xem! Phí cả kim gây mê của mình.."

Bộ Sát đã hoàn toàn mất ý thức. Tôi cuống quít điểm mấy huyệt đạo của huynh ấy để cầm máu, hiềm nỗi thuốc trị thương đều ở cả chỗ Kì Nhiên. Hô hấp của huynh ấy đều đều, trầm ổn, sắc mặt ngoại trừ hơi tái hơn bình thường thì cũng không có gì nguy hiểm đến tính mạng. Quả đúng là... mạng còn dai hơn cả gián.

Tôi đè chặt lồng ngực hơi nhức bước qua chỗ Phó Quân Mạc đang nằm.

Tâm Tuệ, bản thân mình, còn cả Bộ Sát. Thù mới hận cũ, tôi phải tính thật kĩ với hắn mới được! Hoàng Thái tử. Thược quốc!

Tôi nhặt đoản kiếm trên mặt đất lên từng bước một đi về phía Phó Quân Mạc đang cố gắng duy trì ý thức.

Tay giơ cao, kiếm hạ xuống đâm sâu vào bả vai hắn:"Lúc làm người khác bị thương, ngươi có nghĩ là chính mình cũng có ngày hôm nay?"

Nhát thứ nhất. Thần trí mơ hồ của hắn đột nhiên rõ ràng, nhưng lại bị tôi đè xuống nên không thể nhúc nhích, không thể nói, chỉ có thể trừng mắt nhìn tôi. Ánh mắt ấy, phẫn nộ đến độ như muốn xé xác tôi.

Tôi cũng chẳng quan tâm, rút đoản kiếm dính máu ra cười sâu xa:"Lúc trước ta đã nói với ngươi, đừng bao giờ mưu toan nắm giữ vận mệnh người khác! Nếu không, cuối cùng sẽ có một ngày vận mệnh ngươi sẽ không còn là của ngươi nữa!"

Sắc mặt hắn kém đi trông thấy. Ánh mắt vốn thù hận đến tột cùng, phẫn nộ đến cực độ khi nhìn thấy tôi cười, nghe thấy tôi nói thì giật mình thảng thốt, như nhớ đến điều gì lại bất giác dịu đi.. Tôi đâm mạnh kiếm thứ ba.

Nhát thứ ba... Kiếm chưa đâm xuống mặt cỏ gần cổ hắn thì tôi lại từ từ rút về, lau kiếm cất đi.

Hắn chợt nhìn tôi cười nhẹ, ánh mắt như đang nói:"Không xuống tay được?"

Tôi nguýt mắt lạnh lùng nhìn hắn rồi đứng dậy, không chút lưu luyến.

Cục diện cân bằng giữa ba nước chưa đến lúc phải phá vỡ. Nếu không sẽ khiến cho Kì Nhiên và Vệ Linh Phong gánh rất nhiều phiền toái.

Lồng ngực đau âm ỉ, tôi vừa định xoay đi...

"Băng Y —!!" Một giọng nói trầm ấm êm tai đầy sợ hãi từ xa vọng vào tai. Giây tiếp theo, tôi đã rơi vào một vòng tay ấm áp nhưng có chút run rẩy.

"Kì Nhiên, em không sao!" Tôi giữ bàn tay lạnh buốt run run của chàng cười nhẹ trấn an,"Bộ Sát bị thương rất nặng, chàng qua xem huynh ấy thế nào đi."

Kì Nhiên biến sắc, nhìn qua Phó Quân Mạc cả người nhem nhuốc máu tươi đang nằm trên đất thì đôi mắt xanh tức thì nổi sát khí rét lạnh, tay nâng lên. Tôi chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên, có gì đó như sắp đâm mạnh vào trước ngực Phó Quân Mạc đang hôn mê.

Giây tiếp theo, Kì Nhiên liếc nhìn tôi, ra sức siết chặt nắm đấm chạy về phía Bộ Sát cách đó không xa.

"Thủy cô nương." Một âm thanh trầm thấp từ tính bất ngờ vang lên bên tai khiến tôi giật mình hoàn hồn thì thấy Lạc Phong không biết khi nào đã đứng cạnh mình, trên mặt vẫn là bộ dạng mỉm cười thản nhiên.

Anh ta nhìn Phó Quân Mạc mang vẻ mặt đau đớn đang bất tỉnh nằm trên mặt đất rồi khiêm nhường chắp tay hướng về tôi:"Có thể nào nể mặt tại hạ bỏ qua cho ngài ấy một."

"Khụ" Cơn đau trong lồng ngực cuối cùng cũng bộc phát biến thành vị tanh ngọt trên đầu lưỡi, tràn ra khóe miệng.

"Cô...!" Lạc Phong khiếp sợ nhìn gương mặt trắng nhợt và vệt máu đỏ sẫm của tôi.

Kì Nhiên như cảm thấy được cái gì bèn nhìn qua phía này. Tôi hoảng hốt quay sang Lạc Phong bên cạnh, che đi tầm mắt Kì Nhiên, thấp giọng thành khẩn:"Làm ơn đừng nói gì cả, ta không sao."

Tôi biết rõ cơn đau này đến từ đâu hơn ai hết. Hàn Huyết kiếm, một trong tứ đại thần binh của thiên hạ, nếu không phải ngày trước nhờ Kì Nhiên dùng dược thảo đẩy lùi gần như toàn bộ hàn khí trong cơ thể mình, thì e rằng cả đời này tôi không thể sử dụng nội lực được nữa.

Nhưng mất mấy ngày chữa thương, tôi lại cố tình lần nữa.

Tôi giơ tay áo lên toan lau vệt máu ở khóe miệng thì một cánh tay chắn ngang tầm mắt tôi.

Ngạc nhiên ngẩng đầu, tôi thấy Lạc Phong cười rất chân thành, "Dùng tay áo ta lau đi. Nếu không, dựa vào sự nhạy bén của Kì Nhiên chắc chắn sẽ phát hiện đấy."

Tôi cười cười kéo tay áo anh ta lau vết máu, mệt mỏi ngã ngồi trên cỏ, đè giọng:"Cảm ơn."

Anh ta cười hì hì, xoay người xốc Phó Quân Mạc đẫm máu lên rồi cúi đầu, tiếng nặng nề hẳn đi:"Ta đi trước thu xếp cho ngài ấy rồi sẽ trở về tìm mọi người."

"Còn mấy người này thì sao?" Tôi kinh ngạc nhìn những kẻ khác đang nằm ngổn ngang xung quanh.

Lạc Phong mỉm cười, lộ ra hai chiếc răng nanh trắng bóc:"Ta quản sống chết của bọn họ làm gì!"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Chương 23: Kiếm vũ

Mười ngày sau, chúng tôi cuối cùng cũng ra khỏi lãnh thổ Thược quốc để đến vùng biên giới hỗn loạn giữa hai nước Duẫn Thược. Như lẽ thường, mảnh đất này từ sớm đã trở thành lãnh địa Y quốc, khắp nơi vui vẻ an lành, phồn hoa thịnh vượng.

Một phân nhánh phía đông nam Y quốc —Phong Du cũng chính là tiểu quốc mà tôi đi ngang qua trên đường từ Đinh quốc sang Kì quốc.

Khi đó, chỉ sợ là tôi nghĩ thế nào cũng không ngờ là quốc gia được tôi tán thưởng kia, vị Thiếu chủ khiến tôi không nén được thán phục ấy lại chính là Kì Nhiên.

Ngày đầu tiên đặt chân lên nước Phong Du, chúng tôi lại nhận được một tin tức chấn động thiên hạ.

Thế chân vạc vốn vẫn bền vững của thành Quốc Vụ thuộc Ngân Xuyên quốc giữa ba nước lớn chỉ trong chưa đầy hai tháng ngắn ngủi đã bị Hộ quốc tướng quân Huyền Thiên của Kì quốc dẫn theo "Thiên giáp kì binh" công chiếm.

Từ đó, sự cân bằng ổn định duy trì ngoài mặt của thế giới này đã hoàn toàn bị phá vỡ. Khắp thiên hạ chính thức bước vào thời đại chiến loạn tranh bá giữa ba nước, không, phải nói là giữa bốn nước mới đúng.

Thành Xa Kham Kì Quốc, Hoàng Cung, Phong Ngâm điện.

Cửa lớn cung điện nhẹ nhàng mở ra, một bóng phụ nữ vận cung trang màu khói phất tay với đằng sau rồi từ tốn đi dọc theo dải hành lang dài.

Ngọn đèn tù mù trong điện rọi lên khuôn mặt người đó, rọi lên dung nhan diễm lệ như không thuộc về trần thế.

Không nói đến tuổi tác, chỉ nhìn lướt qua làn da trắng mướt như tuyết kia thì đoán không đến đôi mươi. Nhưng trong dung nhan tuyệt mỹ hiếm có trong dân gian ấy lại có thể nhìn thấy bao tang thương mất mát. Rồi lại đến đôi mắt kia, rõ ràng là sáng ngời, nhưng lại thâm sâu không đáy, bảo đã qua nửa đời người cũng khó mà không tin được.

Người phụ nữ mỹ miều ấy — Lãnh Thanh Nhã, rõ ràng bước đi biếng nhác nhưng chẳng có lấy một tiếng động. Nếu có ai nhắm mắt đứng đây, có lẽ cũng không thể cảm nhận được sự tồn tại của người nọ.

Vén tấm mành ở chính điện, bước vào sau tẩm điện, gương mặt nở nụ cười nhẹ của Lãnh Thanh Nhã cũng ngừng lại, một chút vẻ dịu dàng kì lạ, phức tạp chợt lóe qua đôi mắt.

Bên trái tẩm điện kê một chiếc bàn dài, đặt kín giấy bút, phía sau là ghế gỗ lê chạm trổ hình rồng. Vệ Linh Phong hơi nghiêng đầu, tựa vào ghế nhắm mắt yên giấc.

Trên khuôn mặt anh tuấn lạ thường thoáng nét tiều tụy, hàng mi dày run run, nhíu chặt, có lẽ là một giấc ngủ bất an. Hai bàn tay, một tựa hờ vào tay ghế, còn lại gác lên những xấp giấy trên bàn.

Mắt Lãnh Thanh Nhã đầu tiên là dừng trên những trang giấy trắng. Đó là giấy Tuyên Thành, vài tấm vẽ nguệch ngoạc và một số bức vẽ các loại thuyền, bút pháp nghiêng ngả kì lạ, không giống những bức do người thời này vẽ.

Hàng mày cong cong của Lãnh Thanh Nhã hơi nhăn, mắt ánh lên vẻ ngờ vực, nghi vấn nhìn về phía Vệ Linh Phong.

Một lúc sau, chẳng biết vì đâu, cái nhìn vốn trấn tĩnh hơi thoáng sự thảng thốt mơ hồ, như nhìn thấy qua khuôn mặt tuấn tú kia dung nhan của phi phàm của chàng trai mình yêu đắm say ngày trước và những hồi ức khó quên.

Bà chậm rãi vươn bàn tay mịn màng dù đã qua bao năm tháng chạm vào gương mặt rạng ngời kia..

"Bộp — " Một bàn tay rắn rỏi ngăn động tác vô thức của Lãnh Thanh Nhã lại.

"Mẫu hậu." Một đôi mắt sáng ngời, lạnh lẽo như băng lại sâu thẳm không đáy từ từ mở ra nhìn Lãnh Thanh Nhã. Trong đôi mắt ấy không chút nghi ngờ, kinh ngạc, chỉ có sự trầm lặng và u ám đến vô cùng.

Vệ Linh Phong buông tay, người ngả ra vươn vai, đến khi quay sang nhìn Lãnh Thanh Nhã đã là nụ cười tao nhã khó lường:"Khó có khi được Mẫu hậu quá bộ đến tẩm cung của trẫm." Hắn đưa tay chỉ vào chiếc ghế đặt một bên, "Không ngồi sao? Hay là trẫm phải gọi người đến hầu hạ?"

Khuôn mặt Lãnh Thanh Nhã trở nên phức tạp, nhưng chỉ trong chớp mắt đã bình tĩnh trở lại, thong thả ngồi xuống.

Thở nhẹ một tiếng, Lãnh Thanh Nhã mở lời:"Hiên nhi, con để Huyền Thiên đánh hạ Ngân Xuyên quốc xong sẽ tính toán thế nào?"

Trán Vệ Linh Phong hơi nhăn:"Mẫu hậu cũng quan tâm đến việc cỏn con này sao?"

"Hiên nhi..." Trong mắt bà lóe lên sự lạnh lùng, "Con nên biết, con không đấu lại phụ vương đâu."

"À —" Trong nhất thời, Vệ Linh Phong như không nén nổi ý cười, đôi mắt càng thêm sâu hút, ngón trỏ tay phải gõ từng nhịp có tiết tấu, "Vậy ý của Mẫu hậu là trẫm đáng lẽ nên dựa vào sự bảo vệ của phụ vương đúng không?"

Vệ Linh Phong dừng một chút, hơi ngả người về trước nhìn vào người phụ nữ vừa thân quen vừa xa lạ, cười lạnh:"Đừng quên ngày mà ta bị phá hủy trí nhớ, đưa vào Hoàng cung xa lạ này, Mẫu hậu người cũng có phần."

"Huống chi, suy cho cùng thì người nên hận." Vệ Linh Phong đứng dậy, cẩn thận dọn những bức vẽ trên bàn rồi ném lại một câu đầy lạnh nhạt, "Chẳng phải là Phụ vương, người đã làm tất cả vì Mẫu hậu sao?"

Một thoáng tức giận hiện lên mắt Lãnh Thanh Nhã, một lúc sau từ từ khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Bà từ tốn đứng dậy, nhoẻn miệng cười mỉm như hành động thất thố vừa rồi chưa từng xảy ra.

"Hiên nhi, Mẫu Hậu cũng không có ý can thiệp việc con chấp chính, chỉ là việc của Hậu cung, Mẫu Hậu cũng phải hỏi một chút. Vị trí Hoàng hậu của con... cuối cùng là phải chuẩn bị bao lâu nữa?"

"Vậy hay là khi nào phế nha đầu biệt tung tích kia thì lập người mới?"

Mắt Vệ Linh Phong chuyển lạnh, khóe miệng nhếch nụ cười khẩy, gằn giọng:"Phế hay không phế là việc riêng của Trẫm, không cần Mẫu Hậu phải nhọc công bận tâm."

Trong mắt Lãnh Thanh Nhã nổi sát khí nhưng nhanh chóng cười:"Chỉ mong là Hoàng Thượng không hối hận vì lần nói chuyện này cùng ai gia." Dứt lời, bà xoay người nghênh ngang rời đi.

Vệ Linh Phong nghe nhưng chẳng ngẩng đầu, chỉ nhìn bức vẽ trong tay mình, ánh mắt đau đáu mà dịu dàng. Đột nhiên, hắn lên tiếng:"Thành Ưu, truyền Văn Sách và Mạc Kính lên."

"Tuân lệnh Hoàng Thượng." Trong cung điện rộng vang lên tiếng đáp cung kính.

Vệ Linh Phong nhíu mày, nghĩ đến việc nếu có thể được nhìn thấy người kia lúc này, khóe môi cong lên nét cười khe khẽ:"Sắp xếp giả trẫm đang ở Ngân Xuyên quốc. Còn chúng ta... xuất phát đi biên cảnh phía bắc Duẫn quốc."

"Em nói nè Kì Nhiên" Tôi thoải mái ngồi trên lưng ngựa ngước nhìn dung nhan tuyệt thế kia với vẻ mặt buồn bực, "Lạc Phong theo thì không nói, nhưng tại sao cô ấy cũng đi theo chúng ta nữa?"

Lần tỉ thí giữa Kì Nhiên và Lạc Phong cuối cùng không thể phân thắng bại vì giữa trận đấu tinh thần Kì Nhiên bất ngờ không yên, không thể nào tập trung được.

Nên biết rằng, cao thủ so chiêu, chỉ nháy mắt phân tâm đều có thể là sơ suất chí mạng. May mà Lạc Phong phát hiện ra có điều không ổn nên tự động ngừng lại, vội vàng chạy về nơi đã hẹn.

Sau ngày Lạc Phong mang Phó Quân Mạc đi, anh ta quả thật có trở lại, còn mặt dày bám theo chúng tôi. Lúc đầu thì lời ngon tiếng ngọt, ba người chúng tôi không ai thèm quan tâm đến lí do của anh ta.

Nhưng võ công của Lạc Phong không chỉ ngang Kì Nhiên, mà độ dày da mặt so với tôi Khụ., khinh công và kinh nghiệm truy tung tích anh ta đều vượt mặt Bộ Sát.

Cuối cùng, hiềm quá, một kẻ hành tung bất định, võ công bí ẩn, thân phận không rõ này, dưới việc Kì Nhiên không truy, tôi không hỏi, thái độ bàng quan của Bộ Sát, lại cùng đồng hành với chúng tôi một cách vô cùng hợp lí.

Và lẽ ra Lạc Phong đã đủ ngoài ý muốn rồi, ngờ đâu không quá ba ngày sau...

Tầm mắt tôi liếc về phía sao chổi Tranh nhi, người thiếu nữ xuân thì mơn mởn xinh đẹp tuyệt trần. Haiz! Cú đá của cô nàng với Bộ Sát, tôi vẫn còn canh cánh trong lòng.

Kì Nhiên cũng hơi bất đắc dĩ lắc đầu, ổn định lại cơ thể đang ngọ nguậy không yên của tôi, hạ mắt đáp:"Muội ấy nói phải giúp Hồng Tụ trông chừng Bộ Sát. Huynh ấy đi đâu thì đi theo đó."

Lại nói, đối với người ngoài, như thái độ với tôi và Lạc Phong, Tranh nhi quả thật không kém chút nào, cũng không so đo việc tôi bắn kim châm lúc trước. Nhưng khiêm tốn thì khác xa cao ngạo, con gái cá tính thế này thì rất khó mà sửa đổi, có điều cũng không thể nói là tôi không thích.

Tuy nhiên, nhắc đến thái độ của cô nàng với Bộ Sát, tôi hơi rùng mình, cái đó gọi là giúp chị gái mình trông chừng Bộ Sát sao? Vốn là không có lỗi gì để soi mói, có thì chỉ thêm phiền, nhưng hình như cô nàng không thấy Bộ Sát mất mặt hay biến sắc thì sẽ chết không nhắm mắt ấy.

Tôi nghi là mấy ngày nay Bộ Sát dám cũng phải nhẫn nhịn đến cực hạn luôn rồi.

Kì lạ nhất chính là cô gái tên Hồng Tụ kia. Tôi nhớ khi cô ấy trừng mắt nhìn mình, ánh mắt rõ ràng là hận không thể xé xác tôi, cực kì hung tợn. Cô ấy cùng thầy với Bộ Sát sao? Cô ấy.. thích Bộ Sát à? Chắc là không sai đâu nhỉ?

Trong khi tôi còn suy tư, ngựa của Kì Nhiên từ từ chậm lại. Chàng nhìn qua phía Bộ Sát:"Vì đi đường tắt, đêm nay e là chỉ có thể ngủ trong khu rừng này thôi."

Sắc mặt Bộ Sát không đổi, gật đầu đồng ý.

Chúng tôi cũng không đến cung điện của Phong Du qua đêm, nguyên nhân là vì không muốn để lộ hành tung. Hơn nữa, dựa theo miêu tả và trí nhớ của Kì Nhiên, qua khỏi rừng này sẽ gặp được đường đi thẳng đến một trấn nhỏ gần với "Bồng lai hữu biệt" ở đỉnh núi.

Sắc trời dần ngả tối.

"Đêm nay chúng ta nghỉ ngơi lại đây vậy."

Kì Nhiên nói thì tất nhiên là sẽ không có ai phản đối gì. Tuy là trong hang động trên núi có nhiều muỗi và côn trùng, nhưng từ trước đến giờ, tôi đều nằm trong lòng Kì Nhiên ngủ, vừa có lò sưởi tự nhiên thêm hương thơm đuổi muỗi được, dĩ nhiên là sẽ vui vẻ thoải mái.

Chúng tôi nhặt ít củi khô gần đó nấu cơm.

Trời sập tối rất nhanh nhưng trăng lại rất cao, rất sáng, rất phù hợp với bầu không khí.

Lạc Phong với Tranh nhi đi xung quanh tìm "thức ăn" tươi và thêm củi khô, còn ba chúng tôi thì ở lại trông coi hành lý và ngựa.

Từ sau ngày bị Phó Quân Mạc phục kích, Kì Nhiên nhất quyết không rời khỏi tôi với Bộ Sát nửa bước, chia thành nhóm ba người và nhóm hai người.

"Băng Y, tranh thủ đêm nay học một bộ kiếm pháp đi." Kì Nhiên bất ngờ buông que củi trong tay.

Là câu trần thuật, không phải câu nghi vấn! Tôi ngẩng lên nửa ngày mới vò đầu, ngượng nghịu hỏi:"Khó học không?"

Ý Băng Y là Kì Nhiên ép chị học chứ không phải hỏi xem chị có muốn học không.

Kì Nhiên cười khẽ, rút kiếm đưa Bộ Sát:"Kiếm pháp 'Tiêu Diêu Du', huynh luyện một lần cho nàng xem thử."

Bộ Sát im lặng nhận kiếm, bước qua bãi cỏ trống bên cạnh.

"Ấy? Không phải Bộ Sát huynh ấy." không có nội lực sao?

Kì Nhiên liếc nhìn tôi chớp mắt:"Bộ là sát thủ, chiêu thức lấy nhanh và bí mật làm chính. Nếu nội lực chưa mất, chỉ sợ là một chiêu thôi nàng cũng không thấy được."

Khi nói chuyện, Bộ Sát đã thoải mái rút kiếm.

"Còn ngẩn người nữa." Kì Nhiên mỉm cười vỗ nhẹ vào gáy tôi, "Nhìn cho rõ từng chiêu của Bộ Sát rồi ta sẽ giải thích lại cho nàng kĩ hơn."

Tôi nghệch ra quay đầu lại, một luồng sáng lóe lên, Bộ Sát đã nhẹ nhàng múa kiếm đến hoa cả mắt theo tiếng nói trong như dòng nước của Kì Nhiên.

"Kiếm pháp Tiêu Diêu Du tổng cộng chia ra làm ba chiêu mười hai thức. Chiêu thứ nhất, Như cá được nước; quan trọng là ở chỗ linh hoạt tự nhiên, chỉ cần lĩnh hội được kiếm chiêu, không nặng về kiếm ý Chiếu thứ hai, ngư long cuộn mình; nàng phải nhìn rõ mỗi động tác đều phải liên tiếp nhau, chiêu này phải giữ được sự liên tục, hình thức phải mượt và trọn vẹn..."

Thức là kiểu. Tức " ba chiêu mười hai kiểu". Theo em hiểu là như thế

"Chiêu cuối cùng, Mặc người tự tại, cũng là toàn bộ linh hồn của bộ kiếm pháp. Vô hình vô thức, vô dục vô ngã ; trên trời dưới đất, mặc người tiêu dao"

"Ngã" trong "bản ngã".

Bộ Sát xoay người, thu kiếm lại đứng im cạnh đống lửa. Ánh trăng bàng bạc, sắc lửa đỏ thẫm nhẹ phủ lên đôi mắt đen hun hút, soi sáng gương mặt lạnh lùng.

"Nha đầu, sao lại ngẩn người nữa rồi." Kì Nhiên bất đắc dĩ gọi tôi đang thất thần, "Thế nào? Nhớ được bao nhiêu?"

Tôi mờ mịt quay sang, ôm lấy tay áo chàng, thích chí véo von:"Em còn nghĩ mấy thứ kiếm pháp đao pháp, tuyệt thế võ công đều là tiểu thuyết kiếm hiệp viết để lừa gạt người ta đấy! Hóa ra là có thật sao? Phải rồi, bộ kiếm pháp này là do ai nghĩ ra, hai người à?"

Kì Nhiên trở tay nhặt vụn cỏ vướng trên tóc tôi xuống, nụ cười đong đầy thương yêu chiều chuộng:"Là ta tự nghĩ ra. Lúc trước nghĩ ra từng luyện cho Bộ xem một lần nên.."

Này.. Này này.. Hai người, XX, chẳng lẽ từ nhỏ đã phải khiến người khác phải tự ti vậy à?

Kì Nhiên kéo tôi đang ngồi vẽ vòng tròn vào lòng, giọng nói đầy ý cười không giấu được:"Bộ kiếm pháp Tiêu Diêu Du này dễ học dễ dùng, bất luận là người tấn công xa hay gần đều thích hợp với nàng."

"Tiêu Diêu Du." Tôi nắm vạt áo Kì Nhiên tựa vào ngực chàng thì thào lặp lại. Một suy nghĩ cứ ẩn hiện trong tâm trí. Phải rồi — múa! kiếm!

Tôi kêu một tiếng rõ to, nhảy dựng lên, lôi ra một thứ của Tâm Tuệ trong túi hành trang — dao cầm, thích thú nói với Bộ Sát vẫn còn đang ngu ngơ không hiểu:"Bộ Sát, kiếm pháp đó.. muội vẫn chưa học được, huynh múa lại một lần nữa được không?!"

Hai người họ liếc mắt nhìn nhau, Kì Nhiên cười xòa:"Đệ cũng không biết nàng ấy muốn làm gì, thôi thì múa lại một lần nữa đi."

Tôi khoanh chân ngồi vào chỗ của mình cạnh Kì Nhiên, dao cầm đặt ngay ngắn trên đùi, ngửa lên:"Bắt đầu."

Bộ Sát chớp mắt, thân hình không di chuyển rồi cầm trường kiếm lui từng bước một. Thanh kiếm vung nhẹ, vẽ ra một vệt sáng trong màn đêm.

Mười ngón tay nhỏ nhắn của tôi lướt trên dây đàn, lời ca êm dịu vút lên cả tiết tấu của Bộ Sát, giọng ngân cao..

Năm tháng khó được bình yên, gió thu mệt mỏi phiêu bạt

Mặt trời chẳng chịu đi, treo bên tường không nỡ rời xa tôi

Tai người xưa đã theo tiếng nước trôi về hướng đông ấy

Lại quay đầu, chuyện cũ đã theo lá phong rơi mãi.

Bộ Sát xoay người, lưu loát vung từng đường kiếm dưới ánh trăng, động tác không dũng mãnh, không linh động phóng khoáng nhưng lại tự nhiên không dư thừa, tựa như chỉ qua một chiêu thức vô cùng đơn giản kia mà đã có thể khiến ta nhận ra được sự kiên nhẫn, cương nghị và bất khuất của mình. Còn tôi. chỉ cần lẳng lặng nhìn, tin tưởng là đã bình tâm.

Yêu đã đến cuối, hận cũng buông, bỏ lời thề hẹn.

Vận mệnh tự cho mình hài hước, nhiều điều không thể thuận theo người.

Chí lớn vút cao bao nhiêu nỗi sầu, tri kỷ khó gặp, được bao người ở lại.

Lại trở về với những câu truyện cười nghe được trong giấc mộng say.

..

Bộ Sát ngừng lại, trên vầng trán rộng đã hơi thấm mồ hôi. Huynh ấy vuốt trán, trường kiếm bay tạo thành một vòng cung tuyệt đẹp trên ánh lửa rơi vào tay Kì Nhiên.

Tiếng ca đã dứt, còn tiếng đàn vẫn như còn âm vang khắp núi rừng.

Tôi cầm chiếc khăn đưa cho Bộ Sát ngồi gần đấy rồi lập tức nở nụ cười "mời biểu diễn" với Kì Nhiên. Mười ngón tay khép lại, lời nhạc lại ngân lên...

Yêu đã đến cuối, hận cũng buông, bỏ lời thề hẹn.

...

Câu chuyện xưa si nay cuồng cũng trở thành hư ảo.

Kiếm tàn, ân đoạn nghĩa tuyệt, giấc mộng vỡ tan.

..

Dưới ánh trăng, một chàng trai áo trắng hòa vào nhịp ca. Dưới sao trời, dưới ánh trăng rực rỡ của rừng núi, chàng như một vị tiên bất cẩn lạc bước xuống trần gian, nhẹ nhàng tô điểm thêm cho sự tĩnh lặng của nhân thế..

Con đường hoang vắng than tiếc những dấu chân người qua, không ai thấu hiểu.

Bao năm từng chờ trông hy vọng, hồng trần dạt dào tôi không thấu.

Khúc hết, người tan, tóc mai đã bạc chẳng phải hồng nhan nữa.

Ngọn đèn tàn chưa kịp tranh sáng cùng mặt trời, dần tiêu tan.

Khi giọt lệ đã cạn, máu đỏ dâng, tuyết trắng bay, đều mãi thành hư vô.

Kì Nhiên nhún nhẹ chân xoay người, tay áo tung bay, động tác phóng khoáng mỹ lệ đến cực điểm, mái tóc đen dày như tấm lụa, bung lên giữa không trung rồi hạ xuống...

Làn gió mát vuốt ve bên tai, mơn man suối tóc, tựa như đang khuấy động mười ngón tay trên dây đàn, lướt vào tận nơi sâu nhất trái tim tôi để rồi ngân thành lời ca kì diệu nhất. Tôi quay lại, nhìn thẳng đôi mắt đen hút vẫn lạnh lùng nhưng đã lấp lánh ánh sáng không cách nào che giấu của Bộ Sát ở bên kia ngọn lửa.

Tại nơi núi rừng hoang vu này, ngay dưới màn đêm đen thăm thẳm này, ba người chúng tôi... như chỉ còn một, không rời không xa.

Khóe môi tôi cong lên. Một điều gì đó đang đọng lại trong lòng mình, từ chút một bung nở trong trái tim.

Thì ra... đây chính là hạnh phúc!

Tiếng đàn dần ngừng lại. Kì Nhiên đến trước mặt tôi, vài sợi tóc vẫn còn bay bay vương trên tai, bên môi chàng rồi lại mềm mại rũ xuống. Chàng đưa trường kiếm, giọng êm ái dịu dàng đầy ý cười:"Nhìn ba lần cũng thuộc rồi, để ta giúp nàng tấu nhạc."

Giữa sự tĩnh lặng của khe núi, giọng hát trầm thấp ấm áp hòa vào ánh lửa đang nhảy múa từ từ vang lên. Dưới ánh lửa bập bùng, một thiếu nữ nâng kiếm vun vút, tay áo phất phới.

Một bóng hình phủ gấm phấn hồng, một suối tóc bồng bềnh theo ngọn gió, để lộ dung nhan thanh thoát đang hòa cùng hoan nhạc thế gian

Từng đóa hoa rơi, từng phiến lá rụng cuốn vòng, bay lượn quanh người con gái rồi hạ xuống.

Người con trai ôm đàn trầm giọng xướng ca, một thanh niên áo đen ngồi lặng yên, một thiếu nữ nâng kiếm múa vũ điệu tuyệt mĩ, tất cả đều như ngưng đọng lại ở nơi này, tạo thành một thế giới riêng biệt.

Đó là một thế giới không ai có thể chen vào, không ai có thể hủy hoại một thế giới hạnh phúc.

Lạc Phong tay trái cầm thức ăn, tay phải giữ củi khô cùng Tranh nhi vừa bước vào đã thấy một cảnh tượng như thế.

Đột nhiên, một ánh mắt lạnh lẽo chiếu thẳng vào người Lạc Phong. Bộ Sát — người thanh niên ngồi trước đống lửa với vẻ mặt không hề biến sắc, đôi mắt đen vẫn băng giá như cũ. Chỉ là một cái chớp mắt, nhanh đến độ anh ta đã tưởng bản thân đã gặp phải ảo giác, nhưng sát ý cuồn cuộn lại khiến Lạc Phong phải nhíu mày.

Ngay sau đó, Tiêu Kì Nhiên cũng ngẩng lên, miệng vẫn không ngừng ngân lời ca, giọng ấm áp êm ái. Đôi mắt xanh sâu như màu biển nhạt nhòa, không một chút dao động đảo về phía anh ta rồi quay đi. Chẳng qua, chỉ là một ánh nhìn nhưng lại bao hàm cảnh cáo rõ rệt, có cả sự uy hiếp và sát khí.

Nhưng cũng trong giây lát, cả hai đều nhìn về phía thiếu nữ đang tung người múa kiếm. Tất cả thần sắc, trong thinh lặng, lại biến mất không dấu vết như chưa từng tồn tại. Trong những đôi mắt ấy, là sự dịu dàng như dòng nước, là hạnh phúc vô bờ.

Lạc Phong nhìn về bóng hình nhỏ nhắn bên ánh lửa, sự mơ màng pha đôi chút ngẩn ngơ hiện lên trong mắt, khuôn mặt thanh tú cứng lại, khóe môi nhếch lên thành một vòng cung ma mị. Hắn cúi đầu thì thào:"Thật đúng là làm cho người ta.. không nhịn được mà hủy diệt thế giới này"

Tranh nhi đứng cạnh Lạc Phong. Những lời vừa rồi tuy rất nhỏ nhưng vẫn có thể nghe được. Nhưng giờ khắc này, hai bàn tay trắng mịn như ngọc đã thấm mồ hôi, siết chặt làn váy. Lồng ngực, chẳng hiểu vì đâu, lại nhói đau từng hồi, không nghe được bất cứ lời nào.

Nàng vẫn nghĩ, người ấy là sát thủ trời sinh máu lạnh, là con người lòng dạ vô tình, mãi mãi.. mãi mãi cũng không để lộ sự dịu dàng để lộ... thần sắc... mềm mại.. như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Chương 24: Nghe trộm

Ở một trấn nhỏ cạnh Duẫn quốc — Bách Lý.

Trấn Bách Lý nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Một mình đi trên đường, cũng có lúc tôi cảm nhận được dòng người đang xuôi dọc, bên tai vang lên tiếng rao của những người bán hàng rong.

Đi được hai bước, tôi dừng lại một chút, rồi cứ không yên lòng ngó nghiêng xung quanh, sau đó. quay đầu nhìn một căn nhà trọ nhỏ không chớp mắt, thở dài, cuối cùng xoay người đi về.

Thật ra, tôi chỉ định đi mua sắm một chút. Nhưng thừa dịp lúc Kì Nhiên chữa trị cho Bộ Sát, tôi chạy đi một mình như vậy, lát sau chàng không tìm thấy tôi thì sẽ lo lắng lắm.

Đang lẩm bẩm, khóe mắt liếc qua một khuôn mặt —không, là sườn mặt chứ nhỉ? .. Bộ dạng ủ rũ tức thì cứng lại.

Phục trang hộ vệ màu xám, phía trên mang một chiếc mặt nạ sắt, tôi hưng phấn cười ngất, thở dốc:"Vô.."

Tiếng còn lại.. kẹt ở yết hầu, không cách nào thốt ra được. Tôi thấy một người thanh niên tao nhã tuấn tú mỉm cười đi đến cạnh Vô Dạ, giống như vô tình vỗ vỗ vai anh, cúi đầu thì thầm chuyện gì đó.

Vô Dạ nhẹ nhàng gật đầu. Khóe miệng người thanh niên kia khẽ cong, mờ nhạt như chưa có bất kì điều gì xảy ra, nghênh ngang rời đi.

Duẫn Tử Hằng —Tại sao tôi chưa từng biết rằng Vô Dạ có quen với hắn? Mà hắn.. Tứ hoàng tử của Duẫn quốc, trong thời điểm rối ren, danh tiếng của quốc gia đang lung lay, hắn đến trấn Bách Lý xa xôi này để làm gì?

Tôi không biết là xuất phát từ tâm lí gì mà lại quên mất việc Kì Nhiên sẽ lo lắng, giấu mình vào dòng người, đè hô hấp xuống theo sau Vô Dạ.

Qua khỏi một ngã rẽ, nhìn căn nhà lớn và con đường vắng tanh, tôi ngẩn ra.

Vào, hay là không vào?

Một bàn tay rộng đặt lên vai tôi:"Băng Y, một mình lén lút ở đây làm gì thế?"

Tôi giật nảy mình quay đầu lại, hình ảnh đầu tiên lọt vào mắt chính là đôi môi hơi hé mở và hai chiếc răng nanh trắng bóc, sau đó là khuôn mặt non nớt và bộ phục trang màu xanh sạch sẽ.

Tôi vỗ vỗ ngực, cố gắng trấn tĩnh:"Lạc Phong, huynh không biết là chút nữa đã dọa chết người sao? Sao... huynh lại ở đây?"

Lạc Phong cười xòa, rút tay về để trước ngực:"Thật là thiếu cảnh giác quá. Ta theo cô nương suốt từ đường lớn đến đây mà cô nương chẳng mảy may phát hiện. Sao, muốn vào trong tìm người mang mặt nạ sắt đó à?"

Lòng tôi hơi chùng xuống, nghe vậy mắt lập tức sáng rỡ:"Khinh công của huynh rất cao đúng không?.!"

'"

Dưới sự trợ giúp của Lạc Phong, tôi thuận lợi vào được căn nhà kia. Trong nhà vắng tanh, thỉnh thoảng mới có vài nha hoàn mang đồ qua lại, cũng không có lính lệ, mặt đất cũng rất sạch nhờ vài thằng bé nhỏ tuổi cầm chổi còn cao hơn mình quét tước.

Tôi đang dựa vào một cây cột ló đầu ra nhìn, muốn tìm bóng người quen thuộc kia thì phần áo ở eo bị kéo căng. Chưa kịp phản ứng, tôi đã nghe thấy tiếng mở cửa rất nhỏ truyền vào. Lạc Phong kéo tôi trốn sau một chiếc tủ trong phòng.

Đây đáng lẽ là một tủ đồ nằm sát vách nhưng không biết vì sao lại có một khe hở giữa tường và lưng tủ, nhìn cứ trông giống được tạo ra chuyên để người khác nghe trộm.

"Sao lại..." Tôi đứng không vững, toan quay người hỏi chuyện gì đang xảy ra?

Miệng đột nhiên bị một bàn tay rộng ấm nóng hơi thô ráp bịt lại. Lạc Phong nửa ôm tôi, kề sát bên mặt tôi thở dài một tiếng.

Da đầu tôi căng ra, cả người cứng đờ. Một lúc sau, khi mồ hôi lạnh đã toát khắp người, tôi mới nghe được tiếng cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại. Liếc mắt, tôi thấy một đôi giày nam màu đen và bóng người đổ dài trên đất. Người vào hẳn là rất cao.

"Uyển Nhu có trong này đúng không?" Giọng người thanh niên không nặng không nhẹ, ngữ điệu vững vàng lại có chút lạnh lùng cao ngạo. Giọng nói ấy khiến tôi hốt hoảng.

Lạc Phong vội vàng ôm chặt thắt lưng tôi ra dấu nhắc nhở.

Cuối cùng hôm nay là ngày gì thế này? Mặt tôi đen sì. Đuổi theo Vô Dạ, nhưng lại gặp Tứ hoàng tử Duẫn quốc và.. Hoàng thái tử Thược quốc.

Mà, chất giọng này, không nói đến rất quen, lại dễ dàng phân biệt được, không phải tên Phó Quân Mạc biến thái kia thì còn ai?

Từ từ đã, hắn vừa gọi tên ai? Uyển Nhu..? Chứ không phải là...?

"Thái tử."Trong phòng vang lên tiếng gọi duyên dáng của Uyển Nhu khiến tôi lại giật mình lần nữa. Trời ạ, trong phòng có người! Nếu không phải Lạc Phong nhanh như gió kịp thời bịt miệng tôi thì e là đã sớm bị phát hiện.

Tiếng chân đều đều từ bên trong bước ra ngoài, bên ngoài yên lặng đến ngột ngạt đến mức chúng tôi phải cố gắng nén thở. Bàn tay của Lạc Phong trên mặt tôi càng chặt đến độ không dám lỏng ra.

Tô Uyển Nhu — một trong Tứ đại danh kỹ Giang Nam, hồng nhan tri kỷ của Tứ hoàng tử Duẫn quốc Duẫn Tử Hằng vì sao lại xuất hiện với Phó Quân Mạc ở đây?

"Thái tử, xin hỏi." Giọng Tô Uyển Nhu dừng một chút, hình như có chút nghi ngờ, "Người đó đi rồi ạ?"

Trong phòng im lặng một chốc mới nghe tiếng Phó Quân Mạc ngồi xuống rót chén trà.

"Uyển Nhu, báo cho chủ tử của ngươi." Câu nói của Phó Quân Mạc nhuốm đầy sát khí và phẫn nộ, "Nói là.. Bên kia đã tryền tin cá đã cắn câu, bảo ngài ấy chuẩn bị tốt để thu lưới."

Lòng tôi đánh thót, suýt chút nữa là để lộ dấu vết. May mà mũi miệng tôi đều đã bị Lạc Phong bịt chặt, nếu không chắc chắn sẽ bại lộ. Nhưng ý của Phó Quân Mạc là gì? Con cá mà hắn nói, rốt cuộc là Kì Nhiên hay Vệ Linh Phong.

"Vâng." Uyển Nhu bình tĩnh đáp lời, giọng vừa mềm mại vừa có chút gì đó bướng bỉnh, lại không thấy chút độc ác nào, "Tử Hằng đã chuẩn bị ổn thỏa. Chỉ đợi.. bọn họ vây khốn đoàn người Bộ Sát và Vệ Linh Phong, Duẫn quốc sẽ phối hợp với Thái tử tấn công Kì quốc."

"Hừ!" Phó Quân Mạc lại lành lùng hừm một tiếng, âm thanh không những tàn nhẫn mà còn đắc ý, " Vệ Linh Phong nghĩ rằng đoạt được Ngân Xuyên quốc là hắn có thể nắm chắc uy quyền mà không biết là đã lọt vào bẫy của chúng ta."

"Nếu không phải vì hắn, ta cũng sẽ không mất.." Phó Quân Mạc thoáng ngừng, không nói gì nữa, thế nhưng sát ý trong đó lại rõ ràng không che giấu.

"Ôi — " Bỗng, Tô Uyển Nhu kêu lên. Ngay sau đó là tiếng áo quần ma sát,tiếng da thịt chạm nhau. Ngữ khí Phó Quân Mạc mềm đi vài phần:"Uyển Nhu sao cứ giữ bộ dạng cau có đó mãi thế? Chẳng lẽ nàng không vui khi bản thái tử và chủ tử nhà nàng thắng lợi sao?"

Tô Uyển Nhu cúi đầu thở dài:"Chỉ là Uyển Nhu lo lắng, người kia. thật sự có tin được không? Quyền thế người đó lớn như vậy, nếu sau này..."

Phó Quân Mạc hôn phớt lên gương mặt Tô Uyển Nhu, giọng vừa nhẹ nhàng nhưng vẫn mang theo ngạo khí lãnh lẽo:"Yên tâm đi, bọn họ nếu thật có lòng tranh đoạt thiên hạ thì cũng sẽ không tự nguyện ở ẩn nơi đó đến bây giờ. Huống chi, muốn phản bội sao, hừ! Bản thái tử từ khi nào lại trở thành kẻ dễ đối phó như thế?"

Tôi run cả người, mắt trợn tròn tức khắc, trong lòng hoảng sợ đến khó hiểu. Người này... người này, chẳng phải..?

Chợt, tiếng thở dốc vọng đến, sau đó là tiếng rên khẽ khẽ của Tô Uyển Nhu, hơi nũng nịu phản đối:"Thái tử. bây giờ, bây giờ... là ban ngày... Ôi"

"Ban ngày thì sao, ai dám đến làm phiền bản thái tử?" Giọng Phó Quân Mạc khàn khàn đã nhuốm dục hỏa. Hắn ôm người trong lòng đi lướt qua chiếc tủ chỗ chúng tôi trốn về phía giường.

Trong nháy mắt, tôi thấy trong mắt người danh kỹ tài hoa với gương mặt ửng hồng trong lòng Phó Quân Mạc là sự đau khổ và tuyệt vọng quay cuồng. Giọt nước mắt lặng lẽ tuôn trào, lặng lẽ rơi vào lòng tôi.

Chuyện xảy ra tiếp theo là một trong những chuyện tôi khó quên nhất cả đời này. Bản lĩnh tính toán cao thế nào e rằng cũng chưa từng nghĩ đến bản thân sẽ có ngày trốn sau tủ nghe trộm người khác lên giường?

Trong phòng tràn ngập tiếng thở nặng nề, tiêng rên khe khẽ, tiếng lay động, tiếng da thịt va chạm, và cả bầu không khí phóng túng loáng thoáng..

Một tay Lạc Phong vẫn bịt kín miệng tôi, một tay ôm eo, cả người kề sát cơ thể tôi. Động tác rõ ràng rất bình thường khi nãy bây giờ lại như một kiểu châm chọc khiến tôi cứng người bất an.

Bàn tay dán trên mặt tôi và bàn tay đặt ở hông từ từ siết chặt, theo cao trào của. của bên kia giường mà ngày càng nóng lên như thiêu cháy người tôi, không hề lỏng đi nửa phần.

Tôi không dám cử động, lại càng không dám quay đầu, dù chỉ là một cái liếc mắt. Khuôn mặt tôi đỏ bừng, da thịt nhạy cảm đến độ muốn phát sốt. Tôi kéo nhẹ hai cái, Lạc Phong không chịu buông tay nên tôi cũng không dám động đậy nữa.

Tin tức nghe được hôm nay tuyệt đối là tin động trời. Chỉ cần tôi có khả năng thần không biết, quỷ không hay đem tin tức này về báo cho Kì Nhiên thì chàng và Vệ Linh Phong rất có thể sẽ từ đó tìm ra được thông tin hữu dụng để chuẩn bị tốt mọi thứ.

Nếu bây giờ tôi chạy ra thì đượng nhiên cơ hội thoát được là rất lớn. Dù không có Lạc Phong hỗ trợ nhưng bọn họ đang trong tình cảnh hỗn loạn, tôi vẫn đủ tự tin thoát thân an toàn.

Nhưng sau đó thì sao? Nếu Phó Quân Mạc biết mình vừa bị nghe lén thì tất nhiên sẽ thay đổi kế hoạch. Đến lúc đó, không biết người kia. sẽ còn tung ra thủ đoạn tàn độc đến thế nào nữa.

"...Nhược nhi. Nhược nhi" Bên tai truyền đến giọng nói mơ màng của Phó Quân Mạc khiến tôi chấn động, bao nhiêu xấu hổ bối rối lúc trước bùng nổ.

Tôi nghi rằng nếu không rời khỏi nơi này sớm, e là trước khi bị phát hiện, tôi sẽ chết vì máu lên não, như vậy thì không truyền lại được tin cho Kì Nhiên mất.

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng cười khó nghe thấy. Bàn tay quàng eo tôi, bịt miệng tôi lại run nhẹ rồi càng thêm nóng rực, nóng đến kinh khủng...

Dọc đường về, tôi cứ như bị một hơn trăm con chó điên rượt theo, chỉ biết cúi gằm mặt chạy. Tiếng cười thích thú của Lạc Phong lại càng khiến tôi sôi máu thêm.

Đến khi trở về quán trọ thì đã qua buổi trưa. Tôi áp hai bàn tay lành lạnh của mình lên má để hạ nhiệt, ổn định cảm xúc. Sau khi bình tĩnh lại, tôi mang theo tâm tình thấp thỏm trở về phòng thuê. Lạc Phong đi sau, vẻ mặt cũng nhàn nhã trở lại.

Kì Nhiên chắc là tìm tôi lâu rồi nhỉ? Chắc là chàng lo lắm.

Bước lên bậc thang gỗ kêu kèn kẹt, tôi lơ đãng nhìn về phía cửa phòng đang mở một nửa phía trên, bước chân thoáng chựng lại.

Kì Nhiên vận áo xanh nhạt, vẻ mặt dịu dàng đang đỡ một cô gái bất cẩn bị ngã. Cô gái ấy ngẩng đầu ngượng ngùng cười với chàng, nụ cười trên khuôn mặt đầy sẹo còn tươi, đẹp hơn cả trăng, sáng hơn cả sao trời.

Khung cảnh ấy, quen thuộc đến vậy; nét mặt dịu dàng ấy.. trân quý đến vậy.

Hít sâu một hơi, tôi vừa định gọi lớn thì Kì Nhiên đã quay đầu. Một vệt trắng lao qua còn nhanh hơn cả phản ứng của chàng vào lòng tôi.

Tâm tình u ám của tôi sáng hẳn lên, vui vẻ ôm chặt chú cáo trắng trong ngực:"Tiểu Ngân, sao mày lại đến đây?"

Tiểu Ngân cuộn người ngọ nguậy cọ cọ trong lòng tôi.

Hai hàng mày Kì Nhiên lập tức nhíu chặt. Chàng đến gần kiểm tra từ trên xuống, thấy không bị thương gì mới thở phào:"Nơi này không giống với ở Thương Tuyết, nguy hiểm hơn nhiều. Sau này đừng ra ngoài một mình."

Tôi nhủ thầm: Lúc ở Thương Tuyết, chàng cũng đâu cho em ra ngoài một mình! Nhưng trên mặt thì tất nhiên phải giả vờ bày ra bộ mặt nghe lời, cúi đầu líu ríu:"Xin lỗi mà, em biết rồi."

Kì Nhiên ngước lên, giống như lúc này mới nhìn thấy Lạc Phong nên chỉ nói khách sáo:"Đa tạ Lạc huynh bảo vệ nàng ấy bình an."

Lạc Phong thoải mái nhún vai rời đi. Trước khi đi còn liếc mắt nhìn tôi sâu xa khiến lông tơ tôi dựng lên. Nhớ đến khi nãy.. mặt tôi lại đỏ bừng không kiểm soát được.

"Thiếu chủ.." Lam Doanh Nhược cúi đầu gọi nhỏ, "Liên Nguyệt cầu xin ngài tha cho Mộc thừa tướng một lần. Dù sao... Dù sao, mạng của Liên Nguyệt cũng là do hắn cứu."

Kì Nhiên xoay người, mềm giọng bảo Lam Doanh Nhược:"Muội trở về nói với Thắng Y và Nhược Bân, bảo là mệnh lệnh của ta để tạm hoãn việc xử lí Mộc Li Phong. Dù sao thì ta cũng không muốn bất đồng với phụ hoàng"

Lúc nói đến câu cuối đã thành tiếng thì thào. Một tia sáng kín đáo lóe lên mắt Lam Doanh Nhược.

"Thiếu chủ." Lam Doanh Nhược liếc nhìn tôi một cái rồi như giật mình nhớ ra điều gì, thấp giọng:"Phải rồi, còn một việc nữa, Bạch thừa tướng lệnh báo cho ngài."

Kì Nhiên hơi nhướng mày, Lam Doanh Nhược lập tức hơi nhón chân nói nhỏ vào tai chàng.

Tôi chỉ thoáng nghe được mấy chữ "Quân sự. Canh phòng..."

Thần sắc Kì Nhiên từ ngạc nhiên đến khó tin, rồi lại nhíu mày trầm tư, cuối cùng, ánh mắt rơi xuống người tôi với sự đề phòng và nghi ngờ như có như không trong giây lát liền rời đi.

Quen biết Kì Nhiên lâu đến vậy, dĩ nhiên tôi nhận ra sự nghi ngờ và trầm tư vừa rồi của chàng không phải giả vờ.

Chợt nhớ đến lời Lam Doanh Nhược từng nói — chỉ cần ngươi nhường lại Thiếu chủ cho ta, trong lòng tôi bỗng có tiếng thứ gì vỡ toang.

Tôi cắn môi ôm Tiểu Ngân đi về phía cầu thang thông với hậu viện.

"Băng Y!" Giọng Kì Nhiên đầy bối rối.

Tôi không nghe gì, mà cũng không muốn nghe. Tiêu Kì Nhiên! Tên ngốc, lộ ra nét mặt dịu dàng như vậy với người khác còn chưa tính, vậy mà còn nhìn tôi nghi ngờ nữa. Tốt nhất là đừng có nói chuyện với tôi nữa!

Cổ tay đột ngột bị kéo lại. Tôi đứng tại chỗ, không giãy ra, nhưng cũng bướng bỉnh không thèm quay lại.

"Rất xin lỗi, Thiếu chủ, muội." Lam Doanh Nhược rụt rè gọi phía sau.

"Muội về trước đi." Tay Kì Nhiên giữ tôi càng dùng sức, thay vào đó, giọng lại càng hờ hững, "Bảo Thắng Y đừng hành động thiếu suy nghĩ. Nhớ, trước khi ta trở về, giữ thành quả như vậy là tốt rồi."

Sau tiếng cúi đầu trả lời, tiếng đóng mở cửa, cả căn phòng vọng lại âm thanh trầm trầm như khi tháo nước rồi im lìm.

Rất lâu sau, lâu đến độ tôi quên mất cả sự nhức nhối trên cổ tay, lâu đến độ hai chân tôi chết lặng.

Kì Nhiên bỗng mở lời:"Ta không nghi ngờ nàng."

Tôi bĩu môi, vừa định lên tiếng thì lại thấy tủi thân. Vẻ mặt đó của chàng có phải là giả vờ hay không, không phải tôi biết rõ quá còn gì? Vì vậy, tôi vẫn không xoay đầu lại.

"Có một số việc đúng là ta không để nàng biết. Nhưng nàng phải tin người duy nhất ta không nghi ngờ trên thế gian này chính là nàng và Bộ Sát."

Tôi sụt sịt mũi, thật khó coi, suýt nữa là đã khóc. Thật ra, tôi cũng không tin là Kì Nhiên nghi ngờ mình, nhưng vẻ mặt vừa rồi của chàng, ít nhất cũng có một nửa là thật. Quả đúng là bị ghen tị làm mờ mắt rồi!

Kì Nhiên nhẹ nhàng quay người tôi lại, vất Tiểu Ngân qua cửa sổ vào hoa viên hậu viện.

Tôi kêu lên muốn chạy qua thì bị Kì Nhiên vừa dịu dàng vừa kiên quyết ôm vào ngực, ấn một nụ hôn khẽ lên trán, giọng chàng trầm lại:"Tiểu Li thông minh như thế nên ta cũng không muốn nó ở đây nhìn chúng ta thân mật."

"Khụ" Tôi thiếu chút nữa đã sặc nước bọt. Kì Nhiên vừa nói cái gì vậy? Trong đầu bất giác nhớ lại khi nãy... Mặt tôi lập tức đỏ bừng, chỉ cảm thấy vòng ôm vốn ấm áp giờ phút này lại khiến tôi cả người không được tự nhiên.

Thật ra, loại tình huống mùi mẫn lúc nãy, tuy chỉ là nghe chứ chưa thấy, nhưng trong khoảng thời gian ngắn muốn quên cũng không phải chuyện dễ.

"Băng Y..." Kì Nhiên bất thình lình giữ cằm buộc tôi ngẩng lên, trong mắt đầy sự căng thẳng lờ mờ và u ám, "Nàng với Lạc Phong... vừa xảy ra chuyện gì sao?"

"Sao.. Sao có thể chứ!" Tôi mất tự nhiên muốn gạt vấn đề đó sang một bên nhưng gương mặt cứ nóng lên không ngừng. Sao trước đây tôi không thấy mặt Kì Nhiên quyến rũ đến thế nhỉ? Mặc dù là hiện tại chàng đang nổi giận, "Phải rồi, em thấy Vô Dạ trên đường đó."

Thần tình Kì Nhiên hơi chựng lại, bàn tay giữ tay tôi cũng lỏng bớt rồi rời ra, hai hàng mày nhíu lại:"Một mình hắn thôi à?"

Tôi lắc đầu, sau đó kể việc tôi theo dõi Vô Dạ rồi gặp được Lạc Phong, cả chuyện nghe trộm, cuộc đối thoại của Phó Quân Mạc và Tô Uyển Nhu, tôi cũng nói hết một lần.

Kì Nhiên trầm ngâm một lúc lâu, trong đôi mắt xanh như đang nổi bão, thần sắc càng thêm nghiêm túc.

Tôi nhíu mày:"Em nghĩ người mà bọn họ đối phó, chắc là không phải chàng mà là Vệ Linh Phong. Chàng cũng nên nhắc nhở Vệ Linh Phong chuẩn bị sẵn sàng sớm thì tốt hơn." Hiện giờ, nếu Kì Nhiên và Vệ Linh Phong hợp tác, môi hở răng lạnh, đương nhiên chàng sẽ không thể nào thấy nguy mà không cứu.

Huống chi, đối với Vệ Linh Phong, haiz! Dù cho tôi không muốn ở bên cạnh hắn, nhưng cũng không thể nào biết hắn gặp nguy hiểm mà không quan tâm!

Vẻ mặt Kì Nhiên hơi cứng lại, bỗng nhiên trở nên không vui, bàn tay bên hông tôi co lại ôm chặt tôi vào ngực:"An nguy của đại ca đã có ta quan tâm, về sau không cho phép nàng xen vào nữa."

Tôi không nhịn được bật cười, trở tay ôm thắt lưng chàng, kề mặt vào vòm ngực, giọng thỏ thẻ:"Thật ra, em thà chàng ghen như vậy cũng không muốn chàng cứ im lặng, cái gì cũng giữ trong lòng, rồi lại giận em nữa."

Tuy tôi thừa nhận là vừa rồi ghen lắm, cũng xụ mặt u ám giận dỗi chàng. Nghĩ đến đây, tôi cười càng tươi.

Tôi ngân nga thầm: Trong tình yêu có người tan nát, có người trưởng thành, còn anh có yêu em không? Yêu em đi chứ!

Kì Nhiên cúi đầu thấy tôi cười không ngớt, gương mặt lại đầy vẻ yêu chiều, càng ôm chặt tôi hơn:"Lạc Phong kia, tuy hiện giờ tạm thời không nguy hiểm, nhưng tuyệt đối không phải kẻ đơn giản, đừng tiếp cận gần quá, biết không?"

Được chàng ôm trong vòng tay, tôi ngoan ngoãn gật đầu, hương thơm ngát thấm vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Chương 25: Ảo mộng

Ngày hôm sau, Tranh nhi rời đi không từ biệt. Cô chỉ để lại cho Bộ Sát một phong thư. Dưới ánh nến, tôi mơ hồ đoán đó là một bài thơ. Nhưng tôi tin, với trình độ văn học của Bộ Sát thì tuyệt đối là không hiểu viết gì, với lại, huynh ấy không cho chúng tôi xem đã một mình đốt mất.

Nhưng rất lâu về sau, tôi mới chậm chạp hiểu ra, có lẽ.. Tranh nhi thích Bộ Sát nên mới cố ý gây sự với huynh, hy vọng khiến cho huynh ấy sẽ chú ý đến mình hơn, dù chỉ là một chút.

Ba ngày sau, chúng tôi cách điểm đến ngày càng gần. Lạc Phong, tạm biệt.

Tôi tuy rằng rất ngốc, nhưng cũng biết nhân vật này mang lại vô số tai họa ngầm. Dù cho hắn ta thật tình muốn rời đi hay bị Kì Nhiên ép đi, tôi cũng không nên giữ lại. Thế nhưng Tranh nhi, và cả Lạc Phong nữa, khi họ đã thật sự biến mất không tăm tích, tôi lại thấy thẫn thờ trong lòng.

Năm ngày sau, chúng tôi cũng đến "Bồng lai hữu biệt" ở đỉnh núi.

Ở tại nơi này, tôi đưa Tiểu Ngân đi, gặp được Vô Dạ, cứu Vệ Linh Phong trên đỉnh núi. Tôi vốn nghĩ đó là ngoài ý muốn, rồi lại mơ hồ nhận ra tình lý

bên trong. Gặp được Vệ Linh Phong, Văn Sách, và Vô Dạ.

Thời điểm chúng tôi đến nơi, Vệ Linh Phong một thân trường sam xanh lơ, đứng ở ngọn đồi tôi cứu hắn ngày đó cùng thủ hạ, sắc mặt tĩnh lặng yên bình lại thoáng vẻ mệt mỏi.

Vô Dạ và Văn Sách đứng hai bên hắn, khi thấy chúng tôi cũng chỉ hơi quay đầu liếc mắt chứ chưa động đậy.

Bên cạnh Vệ Linh Phong không có mười hai thị vệ ngày thường luôn theo sát hắn. Nhưng tôi cũng không ngốc đến độ tin rằng hoàng đế một quốc gia lại lấy tính mạng chính mình ra mạo hiểm, mặc dù trong Bồng Lai biệt hữu quả thật có bí mật to lớn.

Nếu không ở đây thì mười hai thị vệ kia chắc đã ẩn thân từ một nơi bí mật nào đó, tuy không đông nhưng tất nhiên hắn sẽ chuẩn bị tốt đường lui cho mình, tự bảo toàn bản thân.

Nhưng dù là mạo hiểm cũng ắt hẳn đã nắm bảy tám phần thắng. Đây là Vệ Linh Phong, là hoàng đế trẻ tuổi nhất đồng thời cũng đáng sợ nhất thiên hạ.

Chúng tôi bước đến trước cửa "Bồng lai biệt hữu".

"Sao?" Vệ Linh Phong thấy tôi và Kì Nhiên thì hơi nhướng mày, "Vì sao trẫm lại ở đây, Bộ Sát không nói hai ngươi sao?"

Nhìn khuôn mặt tươi cười khó dò, đôi mắt sáng ngời của hắn, tôi chợt thấy nụ cười hắn hôm nay có chút... gượng ép.

Kì Nhiên phủi lá khô trên tóc tôi, giọng lạnh nhạt trả lời:"Trí nhớ của Bộ Sát bị mất một phần."

Thần sắc Vệ Linh Phong thoáng cứng lại rồi khôi phục như ban đầu. Hắn nhận từ Văn Sách chiếc chén ngọc nhấp môi, thảnh thơi nói:"Một khi đã như vậy thì để trẫm nói cũng không khác mấy. Trẫm và ngươi"

Câu nói dừng một chút. Hắn cúi đầu, nhìn bóng mình sóng sánh trong chén nước, giọng càng khó lường:"Thật sự là... huynh đệ cùng cha cùng mẹ."

Cùng cha Tôi giật khóe môi. Người này thật đúng là biết hưởng thụ. Đến nơi thâm sơn cùng cốc này rồi mà vẫn còn muốn thăm.. dò.. Cùng mẹ? Cái gì? Cùng cha cùng mẹ?!

Vệ Linh Phong thấy sắc mặt tôi thì đôi môi mỏng không nén được nhếch khẽ, cuối cùng để lộ nụ cười nhạt nhẽo nhưng chân thật. Ánh sáng trong đôi mắt ảm đạm hôi lóe lên rồi lại biến mất.

Phải rồi! Tôi ngơ ngác nhìn hắn, trong lòng thấy dường như có điều gì sáng tỏ. Khó trách hôm nay tôi thấy hắn có chút gì đó kì lạ. Vẻ mặt Vệ Linh Phong ngay từ đầu đã có chút sâu xa khó lường, lại thoáng tiều tụy.

Tuy ngày thường hắn là một kẻ khó có thể nhìn thấu nhưng tất cả tâm kế đều luôn được cất giấu sau nụ cười ôn hòa thanh lịch, hoàn toàn không giống việc lộ rộ tâm cơ như hôm nay.

Thật giống Tôi kinh ngạc, thật giống... với khi hắn mang Huyết cổ, giống với khi hắn biết mình bị hạ Phệ tâm thuật.. Vì đã tổn thương nên không còn che giấu nữa, ngược lại càng trở nên lạnh lùng vô tình.

Lúc tôi còn đang miên man suy nghĩ thì nghe hắn bảo:"Mặc dù độ ngột thay đổi thân phận nhưng trẫm và Kì Nhiên vẫn là huynh đệ."

Vẫn là... anh em. Tôi mím chặt môi, nghiền ngẫm từng từ. Hắn rõ ràng là nói với tôi, nhưng ánh mắt lại nhìn Kì Nhiên không rời.

"Phải rồi." Giọng Kì Nhiên đều đều không nặng không nhẹ. Chàng tự nhiên dắt tay tôi đi xuyên qua lùm cỏ dày như người tên Vệ Linh Phong - anh trai chàng, không hề có chút trọng lượng nào trong lòng chàng.

Bộ Sát thở phào một hơi, rồi tiếp tục giấu mình từ từ đuổi theo.

Lúc đến chỗ Vô Dạ, lòng tôi hơi nhộn nhạo, dừng chân hỏi:"Vô Dạ, bảy ngày trước huynh ở đâu?"

Trong mắt Vô Dạ thoáng nghi hoặc nhưng vẫn cung kính trả lời:"Chủ tử, khi đó ta đang giúp Hoàng thượng làm việc."

Tôi ngẩn người, sự ngờ vực trong lòng áp đảo, nghĩ thầm: Vô Dạ ơi là Vô Dạ! Dù cho là anh hay Vệ Linh Phong, tôi cũng muốn nhắc nhở, đừng trách tôi bán đứng anh. Tôi nhìn về phía Vệ Linh Phong, giọng điềm tĩnh:"Ngươi để huynh ấy gặp Duẫn Tử Hằng làm gì?"

Vừa dứt lời, bầu không khí xung quanh ngay lập tức ngừng lại, một ngọn lửa và nhịp thở bất an đột ngột xuất hiện.

Tôi thấy cơ thể Vô Dạ hơi chấn động, sau đó thờ ơ cúi đầu.

Ánh mắt Văn Sách dừng trên người Vô Dạ, sắc mặt trầm ngâm sâu xa, bàn tay vô thức đặt lên chiếc quạt bên hông.

Còn thần sắc Kì Nhiên trầm xuống từ khi tôi mở lời nhưng từ đầu đến cuối chẳng hề ngăn cản.

Một luồn gió mạnh ập đến, thổi tung tóc tôi khiến chúng quất vào gương mặt đến đau rát. Tiểu Ngân trong túi nhung nhô đầu ra, tiếng kêu vừa vui mừng

vừa sầu bi.

Những tia sáng cuối cùng của bầu trời đổ lên người chúng tôi. Cửa cửa Bồng lai hữu biệt cuối cùng cũng đã mở.

Mười ngón tay dài của Vệ Linh Phong vuốt ngay ngắn những sợi tóc bay tứ tung bên sườn mặt, ý cười trong mắt lại càng thâm sâu nhưng hắn chỉ phất nhẹ tay áo, nói với tôi dịu dàng:"Sao còn chưa vào?"

"Văn Sách, ngươi đứng đợi bên ngoài."

"Hoàng thượng —!" Văn Sách hốt hoảng gọi to, nhưng khi bắt gặp ánh mắt Vệ Linh Phong thì đành phải tiu nghỉu lùi về cúi đầu đáp, "Tuân lệnh."

"Về phần Mạc.. Kính." Vệ Linh Phong chẳng buồn liếc Vô Dạ lấy một cái, chỉ cười lạnh, "Vào trong với trẫm."

Kì Nhiên nắm tay tôi đi ngược luồng gió thốc. Nghe tiếng bước chân nặng nề sau lưng, ngực tôi như dậy sóng mãnh liệt, nhưng lại chẳng có đủ can đảm để quay đầu nhìn đôi mắt đen thẳm như ẩn như hiện sau lớp mặt nạ kia.

Tôi làm như vậy, vạch trần chân tướng trước mặt mọi người như vậy, liệu có thật sự đúng không? Nhìn phản ứng của đám Vệ Linh Phong, hẳn là không biết đến chuyện này, vậy thì..

Lẽ nào, Vô Dạ. đúng là thủ hạ của Duẫn Tử Hằng? Lẽ nào, ngay từ ban đầu, anh ta đã ra sức... tiếp cận tôi?

Không, không thể! Làm sao có thể được? Anh ta khi đó vốn không biết tôi là ai.. Nhưng, tôi siết chặt nắm đấm, Duẫn tử Hằng biết. thân phận, diện mạo kì nữ của tôi lúc trước. Duẫn Tử Hằng đã từng thấy

Nếu, nếu tất cả ngay từ đầu đã là một ván cờ... tôi..:"Ối! Đau."

Tôi cố sức giãy khỏi tay Kì Nhiên nhưng không thành.

Kì Nhiên nhìn tôi một lúc lâu, mắt đầy vẻ phức tạp. Cuối cùng, chàng thở dài, vừa dịu dàng vừa kiên quyết ôm tôi vào lòng, thì thầm bên tai:" Hắn ta... quả thật là có vấn đề. Chưa kể đến tin tức Bộ bị thương lại bị truyền ra ngoài nhanh như vậy."

Nói đến đây, kì Nhiên dừng lại, rõ ràng chàng vẫn còn rất nhiệu thứ giấu tôi, lạnh lùng tiếp lời:"Băng Y, bất luận là trước kia hắn đã làm gì cho nàng thì nàng cũng không thể.. lại tin hắn nữa."

Tôi mấp máy môi, bên tai vang lên tiếng "Rầm — " của cửa Bồng lai hữu biệt đang từ từ đóng lại phía sau.

Không thể... lại tin anh ta nữa. Ngay cả Kì Nhiên cũng nói như vậy, dù đúng là anh ta... chưa từng giải thích bao giờ, nhưng tôi...

Rất nhanh, chúng tôi đã đi một vòng hết thạch thất, có điều lại không phát hiện được gì khác với tôi đã từng thấy trước đây.

"Ngươi bảo cách mở cửa Bồng lai biệt hữu chỉ có Bộ Sát biết sao?" Tôi kinh ngạc cực độ nhìn Vệ Linh Phong.

Vệ Linh Phong cũng bất đắc dĩ nhún nhún vai:"Đương nhiên là hắn không tin ta nên lúc đó, e là chỉ định nói cho Kì Nhiên. Không ngờ" Vệ Linh Phong mỉm cười, mắt sáng rực sắc bén,"Lại mất trí nhớ giữa chừng."

Bộ Sát hạ thấp đầu tực vào tường, tóc đen rũ xuống che khuất tầm mắt. Rõ ràng huynh ấy có thể nghe ra được sự châm chọc trong lời nói của Vệ Linh Phong. Đồng thời, tôi cũng có thể tưởng tượng, huynh ấy cúi đầu là để che giấu vẻ mặt lạnh như băng của mình.

Tựa như mọi thứ trên thế gian này đều không liên quan gì đến huynh ấy, hờ hững đến độ... cho dù chúng tôi ở ngay cạnh bên nhưng cũng luôn không cảm nhận được hơi thở của... sát thủ.

"Bồng lai... hữu biệt..." Kì Nhiên hơi ngước lên nhìn bốn phía, đôi mắt vì hãy còn trầm tư mà thiếu đi sự tập trung.

Chợt, đồng tử xanh sáng ngời, chàng chậm chạp bảo:"Bồng lai hữu biệt Chúng ta trở về thạch thất lúc vào."

Một từ khiến mọi người bừng tỉnh. Năm người chúng tôi bắt đầu theo đường cũ quay lại.

Một tay tôi được Kì Nhiên nắm chặt, một tay chống vào tường. Mấy ngày qua xảy ra nhiều việc khiến tôi có cảm giác bất an nên vẫn chậm chạp không dám nghĩ sâu xa.

Bộ Sát có chuyện gạt tôi và Kì Nhiên. Không! Có lẽ là gạt tôi mới đúng. Giả như việc huynh ấy và Vệ Linh Phong hợp tác, vì sao phải ám sát Hoàng đế hai nước Duẫn, Thược mà một lần đã thành công; rồi giả như vì sao huynh ấy lại chấp nhất việc tìm mẹ của Kì Nhiên đến vậy, thậm chí còn không quản nguy hiểm rời khỏi Kì Nhiên.

Kì Nhiên cũng có chuyện giấu tôi. Mục đích chàng thành lập Y quốc là vì đâu? Tự luyến một chút xem, nếu chàng năm phần tâm nguyện là vì nhớ nhung tôi, vậy thì năm phần còn lại, ruốt cuộc là vì cái gì? Chính thức tuyên chiến với Băng Lăng sao?

Còn Vô Dạ Tôi thở dài, bàn tay đặt trên tường đè thêm lực. Hiện giờ nghĩ kỹ lại, e là không chỉ giấu diếm và lừa gạt đơn giản như vậy...

"Ì ì ì.." Tiếng chói tai của các cơ quan chuyển động dội vào màng nhĩ. Còn chưa kịp nghĩ đó là gì, cơ thể đột nhiên cảm thấy một lực hút mạnh.

"A — !!" Tôi hét toáng lên, trời đất đảo lộn, cả người rơi xuống nghiêng về một hướng. Sau đó, một hương thơm kì lạ tràn vào khoang mũi, còn có cả một cơn gió dìu dịu, một làn mưa bụi lất phất, từng cái thấm vào thân thể qua da, vừa khoan khoái tê dại, vừa sảng khoái đê mê khiến lòng tôi nhộn nhạo.

"Băng Y — !!!" Một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Hai tay tôi dường như được túm chặt, rồi một sức mạnh nào đó kéo ngược tôi về khiến người kia cũng rơi xuống theo tôi.

Tôi nén không được cắn môi, cười ảo não trong lòng: đừng la lớn như thế chứ, dựa theo định luật xuyên không khi rơi xuống, mình chẳng chết đâu mà lo!

Ý thức bị cơn mộng mị giữa lằn ranh cái chết và sự sống nuốt chửng. Tôi mơ hồ nhìn thấy bóng Kì Nhiên và Bộ Sát lao xuống theo mình.

Hai tên ngốc. Em không chết đâu có nghĩa là hai người không chết! Tôi quở thầm bọn họ rồi sa vào giấc ngủ theo tiếng gió vun vút bên tai.

Trong hang động tăm tối, khi ba bóng hình không ngừng rơi xuống, tiếng ca du dương kia lại vang lên bên tai, vang vọng thật lâu, thật lâu

Mưa bụi bay, gió khẽ lay, tựa như mối tình si không dứt

Tuyết trắng rơi, hoàng hà đục, mặc cho người chịu nỗi đau tuyệt tình.

.

Tiếng bước chân rất nhỏ vang lên bên ngoài cánh cửa sổ đã mở một nửa. Bộ Sát choàng tỉnh, ngồi trên giường đánh giá bốn phía.

Theo trực giác của một sát thủ, dù cho ở đâu cũng đều có thể phán đoán được tình huống xung rất nhanh, từ đó xác định được an toàn cho bản thân và khả năng hoàn thành nhiệm vụ.

Đây là một gian nhà gỗ vô cùng bình thường, nhưng lại khiến hắn phải nhíu mày. Bình thường là vì đây chỉ là căn buồng của người dân ở mà hắn thường thấy, đại khái là rất đơn sơ, giản dị.

Nhưng, vì sao hắn lại ở đây? Lúc này, không phải hắn nên...

Nên cái gì.? Bộ Sát không nén được xoa xoa thái dương. Vừa nãy hắn đã định nói điều gì?

Có điều hình như cũng không phải là chuyện gì cấp bách. Hắn đứng dậy khỏi giường, cúi đầu nhìn kỹ trang phục của mình. Vẫn là bộ quần áo cũ, Cấp Huyết trong người, ổn cả.

Tiếng bước chân ngày càng gần. Cả người Bộ Sát căng lên, chuyển sang trạng thái đề phòng theo bản năng, chân khí tự động lưu chuyển. Tình huống sau khi bị thương thế này cũng không còn lạ gì, nhưng hắn lại ngạc nhiên, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

"Ối —!" Ngáy mắt khi người vào đẩy cửa, thanh Cấp Huyết chém ngang một đường. Người nọ sắc mặt tái nhợt, một lúc sau mới vung chiếc rổ trong tay mắng:"Bộ Sát, huynh bị thần kinh à?!"

Bộ Sát hơi giật mình nhìn gương mặt nhỏ nhắn hơi nhăn lại giận dỗi của người con gái, quên cả việc rút Cấp Huyết về.

"Sao thế?" Thấy bộ dạng hắn như vậy, cô gái ngược lại không còn giận nữa, trong đồng tử màu hổ phách thoáng hiện vẻ lo lắng, bàn tay trắng muốt mát lạnh xoa trán hắn, hạ giọng lẩm bẩm, "Chẳng lẽ vết thương lại tái phát?"

"Băng Y...?" Bộ Sát thu Cấp Huyết nhìn người trước mắt, ngẩn ngừ một lúc lâu mới ngờ vực mở lời.

"Sao?" Băng Y nghiêng đầu nhìn hắn, bỗng thở dài, "Có phải suy nghĩ hơi hỗn loạn đúng không? Chuyện này thì đành chịu thôi."

"Ai bảo lần này huynh bị thương nặng như thế." Băng Y vừa phàn nàn vừa ngồi xuống một chiếc ghế gần đó. Vẻ mặt vừa phấn khởi nhanh chóng ảm đạm, ánh mắt nhìn hắn chăm chú, long lanh sắc hổ phách lại không giấu được nét bi thương sâu bên trong, "Sau này đừng lấy tính mạng mình ra đánh cược như vậy nữa, dù là vì muội cũng không được, biết không?"

Bộ Sát chỉ thấy lồng ngực đau âm ỉ nhưng không biết vì đâu. Tâm trí hắn rõ ràng rất mơ hồ, nhưng biểu hiện vẫn lạnh lùng như cũ, nhẹ nhàng gật đầu.

Chẳng biết từ lúc nào, bản thân đã không còn cự tuyệt những yêu cầu của nàng nữa. Không muốn, cũng.. không thể cự tuyệt.

Thấy hắn gật đầu, Băng Y cuối cùng cũng cười nhẹ nhõm, nhặt thảo được rơi trên mặt đất, dịu dàng bảo:"Ngoại thương của huynh đã không còn gì đáng ngại. Nội thương thì rắc rối hơn, có thể chỉ cần vài ngày, nhưng cũng có thể là vài năm mới hoàn toàn khỏi hẳn."

"Hiện giờ huynh chỉ có ba phần nội lực, nên mấy ngày nay tuyệt đối đừng ra ngoài, tránh người ta truy sát."

"Được." Bộ Sát lãnh đạm gật đầu.

Tâm tình dần ổn định, bình tĩnh lại, thế nhưng luôn có thứ gì đó nghẹn trong lòng khiến hắn cảm thấy bất an khó hiểu.

Có phải hắn đã quên mất điều gì vô cùng quan trong hay không..?

Phải rồi. Bộ Sát giật mình, tức khắc ngẩng đầu nhìn cô gái đang mỉm cười hài lòng trước mắt, giọng trầm xuống hỏi:"Kì đâu? Kì Nhiên đâu?!"

Thiếu nữ trước mắt hơi nhíu hai hàng mày, hơi nghiêng đầu, một lúc sau mới thản nhiên hỏi lại:"Kì... là ai? Kì Nhiên là ai?"

Đáy mắt người con gái lấp lánh, tản ra thứ cảm giác hờ hững, lại rực rỡ ánh sáng sâu xa động lòng người. Dưới lớp ánh sáng man mác ấy lại là sự hiếu kì đơn thuần, rõ rệt không chút che giấu và nghi hoặc.

Bộ Sát chỉ thấy bên tai là những tiếng vỡ ầm vang, đồng tử đen tràn ngập sự hoảng sợ, không chỉ hoảng sợ, mà còn không thể xác định được người trước mặt là ai, Kì Nhiên là ai, bản thân mình là ai?

Bỏ xuống đi, kiếm trong tay, ta tình nguyện

Gọi trở lại mối tình trong tim, số mệnh đã dứt.

Tại sao phải để cô độc vây quanh, người ở bên kia thế giới

Tình yêu sâu đậm dành cho ta, làm sao có thể chỉ dùng từ ngữ để viết ra được, viết cho hết.

Không tham gì, chỉ cần một mong ước.

..

"Thiếu chủ! Thiếu chủ!" Tiếng gọi hấp tấp và tiếng bước chân vọng lại từ xa. Kì Nhiên không nén được cười lắc đầu, đứng dậy.

Người vừa đến cửa phòng thì bóng một đứa trẻ đã nhào vào lòng chàng, thở dốc. Kì Nhiên thở dài, nhưng cũng không đành lòng trách cứ:"Tiểu Huyền, không phải ta đã từng nói là đừng láu táu như vậy rồi còn gì? Nói thế nào thì đệ cũng đường đường là chưởng quản tài chính của Băng Lăng đó!"

Thiên Huyền vội ổn định cơ thể, xấu hổ cào cào tóc mới nhếch miệng cười toe:"Thiếu chủ! Ngài cũng không nên trách đệ như vậy chứ, không phải vì vội vàng muốn báo tin vui cho ngài sao?"

"Tin vui gì?"

Thiên Huyền đắc ý nhướng mày, cao giọng:"Vừa rồi Hoàng thượng đã tuyên cáo hôn kỳ của ngài và Thủy cô nương. Đoàn ngự dụng của y phường đã đến. Ngài nói đây không phải là tin vui à?"

Cả người Kì Nhiên chấn động. Không biết vì sao, chàng lại dường như chẳng thể đứng vững được. Chàng thấy lẽ ra bản thân hẳn là phải vui mừng, nhưng thứ cảm giác trống rỗng, mơ hồ như hoa trong gương, trăng trong nước cứ không ngừng dội vào suy nghĩ chàng.

"Thiếu chủ! Ngài sao thế?" Thiên Huyền cuống quít đỡ lấy Kì Nhiên với ấắc mặt tái nhợt, giọng như muốn khóc.

"Tiểu Huyền," Kì Nhiên nhìn thằng bé, khó khăn mở miệng, "Đệ nói... ta thành thân với ai?"

"Thủy Băng Y, Thủy cô nương đó!" Thiên Huyền ngạc nhiên, "Thiếu chủ, không phải luôn tâm niệm muốn ở bên Thủy cô nương đến thiên trường địa cửu sao? Ngay cả Hoàng thượng và Hoàng hậu đều không lay chuyển được ngài, cuối cùng cũng thỏa hiệp.."

Thiên Huyền vẫn còn nói gì đó, Kì Nhiên cũng không nghe vào nữa, chỉ không ngừng nghĩ về câu nói kia — thiên trường địa cửu.

Bất chợt, chàng bật dậy, vội vàng hỏi:"Hiện giờ Băng Y ở đâu?!"

"Ở Lai Nghi các.. Ấy, Thiếu chủ! Trước khi thành thân, tân lang và tân nương không được. gặp nhau"Thiên Huyền nhìn bóng lưng đã sớm biến mất trên hành lang dài mà chỉ có thể cười khổ.

Kì Nhiên hộc tốc chạy, tránh bất cứ người nào gặp phải trên đường, vất vả để đến được Lai Nghi các trong thời gian ngắn nhất, lại ngoài ý muốn gặp đại ca của chàng bên ngoài các, Tiêu Kì Hiên.

"Đại ca." Kì Nhiên đè cơn tức giận và sự đề phòng khó hiểu đang dâng lên trong lòng, mỉm cười.

Tiêu Kì Hiên đáp lại bằng một nụ cười sâu xa:"Phụ hoàng bảo ngày mai sẽ tuyên cáo huynh lên làm Thái tử nhiếp chính, lần nữa khôi phục thân phận Thiếu chủ Băng Lăng của huynh."

"Thật sao?!" Kì Nhiên ngẩng phắt đầu lên, giọng không giấu được sự phấn khích. Chàng không cần phải làm Thiếu chủ Băng Lăng nữa, mà đại ca cũng có thể hoàn thành giấc mộng từ nhỏ của mình.

Tất cả những việc cứ như trong mơ này khiến chàng khó tin, giờ đã trở thành sự thật.

"Mãi đến bây giờ, huynh mới hoàn toàn tin rằng đệ thật sự chưa từng quan tâm đến mọi việc của Băng Lăng." Gương mặt Tiêu Kì Hiên để lộ nụ cười miễn cưỡng, rồi nhanh chóng khôi phục sự thoải mái, thần sắc tao nhã, ôn hòa như trong trí nhớ của Kì Nhiên, "Băng Y nói đúng, huynh không thể cưỡng cầu quá nhiều thứ. Dù sao thì người nàng yêu chỉ có đệ mà thôi."

"Vào thôi." Miệng Tiêu Kì Hiên cong thành ý cười thanh nhã thong dong, giơ tay nhấc chân như có thể thâu tóm cả thiên hạ, đáy mắt ánh lên sự vui mừng chân thành và... bi thương loáng thoáng, "Còn nữa, chúc mừng. hai người!"

.

Lại nhớ đến khuôn mặt người, ngày ngày tháng tháng trên con đường đời dài đằng đẵng.

Từng giờ từng khắc, đều thấy được ánh mắt người như dòng nước chảy dịu êm.

Mối duyên kiếp này xin hẹn lại kiếp sau, tình là gì mà phải sống chết có nhau

Nếu có người bên cạnh, ta không cần phải ngưỡng mộ uyên ương thần tiên.

..

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên Mộng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.